YAZILMIŞLAR

İhramcızâde
İsmail Hakkı Altuntaş

Hazırlama

2011-2020

İçindekiler

RASÛLULLÂH SALLALLÂHÜ ALEYHİ VE SELLEME SALÂVAT GETİRMEDE ERİNGEÇ MÜSLÜMANLAR İÇİN UYARI MAHİYETİNDE

Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin ismi veya O'nun hakkında müstear bir ifade geçtiğinde kısaltma yapılmasının hatalı olduğunu hatırlatmak için bu yazılar tekrar edildi.

"Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve selleme, namazların teşehhüdünde ve başka yerlerde salât getirmek meşrudur. Bu durum, Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin adı, bir kitaba, mektuba, makale vb. şeye yazılırken de gerçekleşir**. Meşru olan, Allah Teâlâ'nın bize emrettiğini gerçekleştirmek için salât'ın tam yazılmasıdır.** Okuyucu, görünce onu hatırlamalıdır. Salâtın **(s.)—(s.a.s.)—(a.s.)** gibi kısaltılarak yazılması uygun değil ve hatalıdır. Bunda yüce Allah Teâlâ'nın ***"Ona salât getirin ve samimi bir şekilde selâm edin"*** emrine aykırı davranıştır.

Mesela, Osmanlıcada besmele için به yazılmıştır. Bu Arapçada **"O'nun ismiyle"** diye bir mana ifade eder.

"İbnu's-Salâh "Mukadimetu ibni's-Salâh" diye bilinen "Ulûmu'l-hadis"te şöyle der:

"Anıldığında, ***"Allah Teâlâ'nın Rasulü'ne salât ve selâm olsun"*** diye yazmaya dikkat etmesi ve tekrar tekrar yazmaktan usanmaması. Çünkü bu, hadis öğrencilerinin peşinen elde ettikleri kazançların en büyüklerindendir. Bunu ihmal eden, büyük bir kısmetten mahrum olur.

Bununla ilgili bazı salih rüyalar da vardır.

İbnu's-Salah şöyle der: Yazarken şu husustan sakınmalıdır. "Ve sellem= selâm etsin"i yazmamak suretiyle, onu eksik olarak yazması, Hamza el-Kınanî şunu anlattı: Hadisi yazıyordum. Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin adı geçtiğinde kısaltmak için "ve sellem"i yazmıyordum. Rüyamda Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemi gördüm. Bana:

"Niçin bana salâtı tamamlamıyorsun?" dedi. Ondan sonra "Ve sellem"siz hadis yazmadım.

İbnu's-Salâh şunu ilave etti: "Aleyhi's-Selâm" yazılması mekruhtur. Allâme es-Sehâvî, Fethu'l-muğhis Şerhu Elfiyyeti'l-hadîs li'l-Irâkî adlı kitabında şöyle der:

Ey yazıcı! "Allah Teâlâ'nın Rasûlü'ne salât ve selâm olsun"u yazarken kısaltma yoluna gitmekten sakın."

Es-Suyûtî de Tedribur-râvî fî şerhi Takrîbi'n-Nevâvî adlı kitabında şöyle der: ***"Salât ve selâmı yazarken kısaltma yapmak mekruhtur. Tam yazılmalıdır."*** Her erkek ve kadın müminin görevi, her zaman Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve selleme salât ve selâm getirmeye devam etmek, en iyiyi, ecir ve sevabı artıranı istemek, Hz. Muhammed Mustafa sallallâhü aleyhi ve sellemin ümmeti üzerindeki en önemli haklarından olan bu gibi şeylerde, şeytanı ve onun aldatma ve küçümsemesini bırakmaktır." (Yahyâ B. Mûsâ Ez-Zehrânî, *Peygamberimiz Sallallahu aleyhi ve sellemin Ümmeti Üzerindeki Hakkı,* s. 22)

Yazmak konusunda bu derece bir incelik olduğuna göre kelâmda Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemin adını anmakta çok daha dikkatli olunmasının gereği açığa çıkar.

Necip Fazıl KISAKÜREK rahmetullâhi aleyh "O ve BEN" isimli eserinde bu konuyla ilgili olarak şöyle demektedir.

HAS İSİM

Varlığın Tâcına dair, Zonguldak'ta yazdığım yazı şöyle başlıyor:

— **Yâ (M......!)**

Noktalı yerde O'nun ismi, hâs ismi... Mukaddes hâs isim... Yâni mukaddes isme, nida siygasıyla hitap ediyordum.

«— Onu çıkar oradan, buyurdular; Allah'ın Resûlüne, hâs ismiyle ve nida siygasıyla hitap olunmaz.

— **Niçin efendim?**

«— Hayâ meselesi!.. Allah bile Kur'ânında, Sevgilisine, hâs ismiyle nida ederek hitap etmedi.»

Büyük sır karşısında yandım, kül oldum. Bizzat Allah'ın haya gösterdiği sır...

— Kur'ânın hiç bir yerinde böyle bir hitap yok mu?

Kısa ve sert:

«— Hiç bir yerinde!..»

Gerçekten **«de ki»** mânasına **«gûl»** kelimesiyle başlayan birçok âyette, bu hitaptan

sonra isim gelmediği, gözümün önünden geçiverdi. Buna karşılık, birçok tefsircinin **«de ki yâ M ....!»** diye kullandıkları klişelerdeki kabalık içimi burkuttu.[1]

Yine bazı kimselerin Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve selleme adını anmadan **"aleyhissalâtü vesselam"** olarak söyledikleri saygı ifadesinin (?) Allah Teâlâ'nın emir buyurduğu salavât cihetinden bir manası olmadığı ve içeriği çok dolu olmayan bir terkip olduğunu da hatırlatmak gerekmektedir.

Salavât konusunda son söz Araplar ve Arapça diline vakıf olanlardır. Geçmiş zaman ve yeni literatürde araştırma yapıldığında bu durumun açık olarak görüleceğini beyan ederiz.

Ümmeti olarak Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem Efendimizin şanlı ve yüce zatından özür diliyoruz.

Yâ Rasûlullâh!

Cahilliğimizi bağışla ki, Allah Teâlâ'da bizlerden razı olsun.

Âmin.

İhramcızâde İsmail Hakkı

[1] Not: Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin bir iki yerde geçen ismi ise üçüncü şahıs olarak gelmiştir.

BİZ O'NU ÖYLE SEVERİZ Kİ, SADECE İLAH DEMEYİZ

1-Necip Fazıl KISAKÜREK (rahmetullah aleyh) dedi ki;

"Biz Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemi öyle sever ve meth ederiz ki, bir Allah demeyiz."

2-Niyâzî-i Mısrî kaddese'llâhü sırrah'ül azîz buyurdu ki;

Muhammed bütün yaratılmışların en hayırlısıdır,

Susuz gelenlere kanacakları kadar ikram eder,

Sapmalarından sonra insanlara doğru yolu gösterendir,

Şaşırdıklarında onların yardımcısı ve kurtarıcısıdır,

Eğer öldükten sonra övülecek bir şey bırakmak dilersen,

Vazgeç Hıristiyanların nebilerine dair söylediklerinden

Başka, hakkında dilediğin kadar medhü sena et. [2]

3- "Bir seferinde imam Ca'fer es-Sâdık aleyhisselâm ve Ebû Hanîfe beraber yemek yiyorlardı. İmam Ca'fer sofradan çekilirken Allah Teâlâ'ya harad ederek,

"Allah Teâlâ'm bu nimet Sen'den ve Senin Resûlündendir" dedi, Ebû Hanîfe,

"Allah Teâlâ'ya ortak mı koşuyorsun!?" deyince, İmam Ca'fer aleyhisselâm,

"Allah Teâlâ, Kur'ân-ı Kerîm'de **" Sırf Allah ve Resûlü kendi lütuflarından onları zenginleştirdi…."** demiyor mu?"[3] dedi.

---

[2] Niyâzî-i Mısrî kaddese'llâhü sırrah'ül azîzin Bûsîrî'nin el-Kevâkibu'd-Durriyye fi Mehdi Hayri'l-Beriyye adlı Kasîde-i Bürde (Bür'e) adıyla meşhur olmuş kasidesi üzerine Arapça olarak nazm ettiği tesbî (44. Tesbî)

[3] يَحْلِفُونَ بِاللهِ مَا قَالُوا وَلَقَدْ قَالُوا كَلِمَةَ الْكُفْرِ وَكَفَرُوا بَعْدَ اِسْلَامِهِمْ وَهَمُّوا بِمَالَمْ يَنَالُوا وَمَا نَقَمُوا اِلاَّ اَنْ اَغْنَيهُمُ اللهُ وَرَسُولُهُ مِنْ فَضْلِهِ فَاِنْ يَتُوبُوا يَكُ خَيْرًا لَهُمْ وَاِنْ يَتَوَلَّوْا يُعَذِّبْهُمُ اللهُ عَذَابًا اَلِيمًا فِى الدُّنْيَا وَالاَخِرَةِ وَمَالَهُمْ فِى اْلاَرْضِ مِنْ وَلِيٍّ وَلاَ نَصِيرٍ

Daha sonra Ebû Hanîfe (rahmetullah aleyh), **"Sanki ben bu ayeti hiç okumamış ancak İmam Ca'fer orada söylediği zaman işitmiş gibiydim"** derdi. [4]

4- Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem buyurdu ki;

"Muhammed (sallallâhü aleyhi ve sellem) hanedanını bilmek, cehennemden kurtulmaktır. Muhammed (sallallâhü aleyhi ve sellem) hanedanını sevmek, sırat köprüsünden geçmeye vesiledir. Muhammed (sallallâhü aleyhi ve sellem) hanedanına yardım etmek ise azaptan emin olmaktır."

Ey Allah´ım, Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemi sevdiğimiz gibi çocuklarını ve ehli beytini de severiz. Şu sözüne iman etmişizdir. **"Gerçekten Fatıma (radiyallahü anha) kamil olarak iffetini korudu ve bu yüzden Allah Teâlâ onu ve evlatlarını, cennete dahil etti."**

"Rabb´im; ehl-i beytimden, sülâlemden birliğine iman edip ve Benim rasüllüğümü kabul edene azap etmeyeceğini, vaat etti"

Efendimiz sallallâhü aleyhi ve sellemin Ehl-i beytinden ve sülalesinden cehenneme kimse girmeyecektir. Çünkü her yönden Efendimiz sallallâhü aleyhi ve sellem korunmuştur. Leke olacak bir şeyin meydana gelmesi O´nun hakkında düşünülemez. Soyun temiz ve imanlı olması gerekli bir hakikattir.

Ahiret günü cehennemin hizmetkârları

"Âlemlere rahmet ve nur olarak gönderilen Muhammed (sallallâhü aleyhi ve sellem)´in ümmetinden, şer sahibi olarak hiç birinin ateşe girmediğini görmekteyiz" diyecekler.

"(Ey Muhammed! O sözleri) söylemediklerine dair Allah'a yemin ediyorlar. Halbuki o küfür sözünü elbette söylediler ve müslüman olduktan sonra kâfir oldular. Başaramadıkları bir şeye (Peygambere suikast yapmaya) de yeltendiler. Ve sırf Allah ve Resûlü kendi lütuflarından onları zenginleştirdiği için öç almaya kalkıştılar. Eğer tevbe ederlerse onlar için daha hayırlı olur. Yüz çevirirlerse Allah onları dünyada da, ahirette de elem verici bir azaba çarptıracaktır. Yeryüzünde onların ne dostu ne de yardımcısı vardır." (Tevbe, 74)

[4]Ahmed, 52; el-Cündî, el-İmâm Ca'fer es- Sadık, 259; **Yunus Emre GÖRDÜK,** İmâm Ca'fer Es-Sâdık ve Ona İsnâd Edilen İşârî Tefsir İnsan yayınları | 552, birinci baskı, 2011, İstanbul

Allah Teâlâ O´nun ehlini ve ümmetini dünya ve ahirette temiz kılmıştır. Ahirette O´nun ümmetinden hiç kimse cehennemde kalmayacaktır.

Ehl-i beyt adı, O´na tabi olan ve iman eden bütün ümmetine de verilmiştir.

Ayrıca Âdem aleyhisselâmdan insanlığın son ferdine kadar tüm âlem Fahri Âlem Muhammed Mustafa (sallallâhü aleyhi ve sellem)´in ümmeti olmuştur. İnsanlığın hepsi Ehl-i beytin bereketine ve şefaatine nail olmuştur.

Çünkü Efendimiz (sallallâhü aleyhi ve sellem ve ala âlihi) kendi nefsi için **"Ben ümmetimin Efendisiyim"** dememiş, **"Ben bütün insanların Efendisiyim"** buyurmuşlardır.

Efendimiz (sallallâhü aleyhi ve sellem) **"İnsan bir şeyi severse daima onu yâd eder" "Allah Teâlâ herkesi sevdiği taife ile haşreder"** buyurdular.

Nesep ve sebep bakımından, yani kan ve nikâh bakımından olan akrabalığın kıyamette faydası yoktur. Ancak Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem akrabası bundan müstesnadır. Biliyoruz ki bütün insanlık O´nun Ehl-i Beyti´dir.

Üzerimizde bulduğumuz bütün nimetleri O'nunla bulduğumuzu bilir ve iman ederiz. Ne kadar günahkâr olsak dahi O'nunla sevinir ve O'nunla üzülür ve bu iman ile haşredileceğimizi biliriz. Bu halimiz taklit içermeyen bir hakikattir.

Ey Allah Teâlâ'm, bizi onların sırlarının hakikatine eriştirmeni, marifet basamaklarında yükselerek hakikatleri anlama imkânını lütfeylemeni niyaz ediyoruz.

İhramcızâde İsmail Hakkı

RASÛLÜLLAH SALLALLÂHÜ ALEYHİ VE SELLEMİ, MÜSLÜMANLAR NİYE KISKANIYOR?

Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemi bir şekilde tenkit etmek, O'nu şirk babında Allah Teâlâ'ya rakip görmek günümüzde moda oldu.

O'nun yüce şahsiyetini görmemek.

Görmemek ne kelime, O'nu müsteşrik edasıyla dinden silip atmak bir vazife addediliyor?

Ne oldu bu Müslümanlara!

Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve selleme karşı olmak yoksa dinden dönmenin başka bir şekli mi?

Gün geçtikçe adı Müslüman, kendi de Müslüman (!), fakat Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve selleme düşman kişiler artıyor ve eksilmiyor.

Neden?

Diyebilirsiniz, hayır öyle bir şey yoktur.

Var Efendim var!

Onların işine bak; kulluğuna bak; cemaatine bak, liderine bak; hocasına bak; şeyhine bak ; dergisine bak, …

Baktıkça bakın …hiçbirinde Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve selleme dair az da olsa "minnet babından" duyulan bir söz ve halleri var mı ?

Yoktur.

Bazılarında da, Kur'ân-ı Kerim dillerine dolanmış duruyor.

Ne oldu?

Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem nerede?

Niçin peygambere karşı hased edici oldu bu Müslümanlar?

Tabi ki sebebi var.

Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem, "kulluğun" simgesi.

Tanrı olmak varken kul olmak kimin neyine..

Uçmak varken, kaçmak varken, gökler varken, sefahat varken; yerlerde durup, kulluk

etmek, malını mülkünü paylaşmak, namaz kılmak, insanların çilelerine talip olmak;

Kimin neyine.

Onlara ulaşmak için, Fenâ'ya çıkarsın, bekâya varırsın, o da yetmez, nasıl olsa peygamber gelmeyecek ya;

Yeri gelir Mehdi, yeri gelir İsâ olduklarını kabul etmeye mecbur olursun.

İşin garibi günümüzde "şeytan tatile çıktı diyorlar"dı da inanmazdım. Meğer doğru imiş.

Şeytan bu günlerde istirahat ediyor.

İşin latifesi bir yana biz nerede hata yapıyoruz?

Cevabı yukarıda söylediğimiz gibi kimse **"KUL"** olmaya yanaşmıyor.

Kulluk zor iştir.

Melek olsan bile kulluk zor iştir.

Cebrail aleyhisselâm meleklerin peygamberi iken Azâzil'in düştüğü durumlardan her zaman rahatsız olmuş ve sıkıntısını içinde hissetmiştir. Öyleki Kur'ân-ı Kerim'i indirdiği güne kadar kendini emniyette hissetmeyip, âlemlere rahmet olan Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem ile ancak huzura kavuşabilmiştir.

Bir gün Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem Cebrail'e:

"Yüce Allah, 'seni âlemlere rahmet için gönderdim' (Enbiya 107) buyuruyor. Bu rahmetten sen de istifade ettin mi?" demiş. O da:

"Evet, akıbetimden korkuyordum. Allah, bana: 'O elçi güçlüdür, Arş'ın Sahibi katında yücedir. Orada (kendisine) itaat edilen ve güvenilendir' (Tekvîr 81/20-21) şeklinde övgüde bulunduğu için sana iman ettim, demiş."[5]

İsmail Hakkı Bursevî kaddesellâhü sırrahu'l azîz bu konuyu izah ederken şu görüşlere yer vermiştir:

"Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin rahmet oluşu mutlak, tam, kâmil, her şeyi

---

[5] İsmail Hakkı Bursevî, *Rûhu'l-Beyân,* Beyrut 1985, V, 527. Tabresî de benzer ifadeler kullanarak bu konuşmayı nakletmiş, sonunda Cebrail'in: "Allah, bana 'O elçi güçlüdür, Arş'ın Sahibi katında yücedir' kavliyle övgüde bulununca ben de sana iman ettim" dediğini belirtmiştir" (Ebû Ali el-Fadl b. el-Hasan et-Tabresî, *Mecme'u'l-Beyân fı Tefsîri'l-Kur'ân,* Beyrut 1994, VII, 106).

içine alan, cami', gaybî, ilmî, aynî, vucûdî, şuhûdî, geçmiş ve gelecekle ilgili tüm kayıtları kuşatan, ruhlar ve cesetler âlemi gibi diğer tüm akıllılarla ilgili âlemleri de içine alan bir rahmettir...

Ey akıllı insan, iyi düşün ve anla ki Yüce Allah Teâlâ bize şunu haber vermektedir: Hz. Muhammed sallallâhü aleyhi ve selleminin nuru, Allah'ın ilk önce yarattığı şeydir. Daha sonra tüm mahlûkatı nurunun bir bölümünden Arş'tan toprağa kadar yaratmıştır..." [6]

Yine tahrif edilen **Yuhanna İncil**'inde Hz. İsâ aleyhisselâm için söyleniyor denilse de **"Sen olmasaydın felekleri yaratmazdım"** müjdesine kavuşmuş Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem hakkında da şu şekilde söylendiğini hatırlatmakta yarar görmekteyiz:

"...Her şey O'nun aracılığıyla var oldu, var olan hiçbir şey O'nsuz olmadı..."[7]

"...O, hep dünyadaydı, dünya O'nun aracılığıyla var oldu, ama dünya O'nu (gerçeğiyle) tanımadı..."[8]

Bu sözlerle maksadımız şudur ki kıskançlık ve hased duygusu insanın fıtratından doğmaktadır. Bu duyguların imanî çerçevedeki durumu terbiye ile alakalıdır. Bu nedenle Müslüman olması kişiyi bu huylardan uzak tutmaz. Yine Allah Teâlâ buyurdu ki;

"Onlar mı Rabb'inin rahmetini taksim ediyorlar?"[9]

Ebu'l Leys Semerkandî, buradaki ifadeyi açıklarken **"risâlet ve nübüvvetin anahtarları onların ellerinde mi ki onları diledikleri yere koyuyorlar? Risâlete, kullarımızdan dilediğimizi ancak biz seçeriz"** demiştir.[10]

Fahreddin Râzî, buradaki *rahmet* kelimesini izah ederken bu âyetin, bir önceki âyette müşriklerin **"Kur'ân, iki şehirden birindeki büyük bir adama indirilmeli değil miydi?"**[11] şeklindeki ifadelerinin cevabı olarak indirildiğini, dolayısıyla onların peygamber olarak bekledikleri kişilerin de Mekke'den **Velîd b. Muğîre** Tâif'ten de **'Urve b. Mes'ûd es-**

---

[6] İsmail Hakkı Bursevî, Rûhu'l-Beyân, Beyrut 1985, V, 528

[7] Yuhanna, Yeni Ahit, Yeni Yaşam Yayınlan, İstanbul 2000, 1: 3.

[8] Yuhanna 1:6-10.

[9] Zuhruf 43/32.

[10] Semerkandî, Bahr'ul Ulum*, III*, 256.

[11] Zuhruf43/31.

Sakafî olduğu ancak bu kişilerin Allah Teâlâ için bir mana ifade etmediğidir..[12]

Allah Teâlâ Muhammed sallallâhü aleyhi ve sellemi kendisine rasül ve kul seçmiştir. Bu seçimde hata arayanlar dikkat etmelidir. O'nun habibini incitenler bir gün Hallac-ı Mansur'un akıbetine uğrayacağını bilmelidirler. (Aman Ya Rabbî!)

Aşağıdaki alıntılar ile Müslümanların Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem hakkında dikkatli olmaları edep ve tazimde durumlarının ne olması gerektiğini anlamalıdırlar.

Mevlana Cami kaddesellâhü sırrahu'l azîz Nefehat'ında **" Hallac ne için i'dam edilmişdi?" konusunda bir rivayeti şu şekilde aktarıyor.**

'Bir gün Hallâc'ın kalbinden şöyle bir hâtıra geçti ki, Hazreti Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem, mi'râc esnasında **"niçin yalnız mü'minlerin affını diledi de bütün insanların affını dilemedi?"**

O anda rûh-ı Nebî mütecessid (zahiren bedene bürünmüş) olarak kapıdan içeri girdi ve

"Bizim kalplerimiz Allah Teâlâ'nın ilham mahallidir, oraya her ne ilham edilirse öyle hareket ederiz. Eğer bütün insânların afvını dilemem ilham edilmiş olsaydı öyle istirham ederdim" buyurdu. Bunun üzerine Hallaç, hata etmiş olduğunu anladı ve özür dilemek üzere başından sarığını çıkarıp tezellül (aşağılanma- özür) tavrı aldı.

Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem Efendimiz;

"Sarığını çıkarmak kâfî değil, benim rızâmı kazanmak için başını da vermelisin" buyurdu. Hallâc da bu teklife rızâ gösterdi. Onun için dâr üzerinde bulunduğu sırada,

"bu işin sebebini ve kimin muradı olduğunu biliyorum, fakat itâ'at ediyorum" demişti.[13]

Durumun inceliğini fark etmek gerektiğini daha iyi anlamış bulunmaktayız.

Fatih'in Hocası Hz. Akşemseddin, evliyaullahdan bu duruma düşmüşler hakkında buyurdu ki:

---

[12] Râzî, *Mefatihul Gayb,* XXVII, 209.

[13] Bkz:Tahirü'l-Mevlevi'nin"Hallac-ı Mansur'a Dair" Risalesi

Evliyadan bazıları zahir güzelliğe nazar etmezler, daima o mübarek ruha nazar ederler. Hayran olurlar. Çünkü Evliyaullahın, Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin mübarek ruhuna aşık olmaları gerekir ki Hakk'ın inayeti erişip **"cemâl"**e müşahit olanlar. Zira Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin mübarek ruhu **"Cemâlûllah"** a âyine düşmüştür. Ondan başka bir şeyden müşahede edilmez.

Evliyanın bu makamda çok durmalarına sebep de budur. Baksana, dünya sevgililerinin aşkından âşık olanlar —Mecnun gibi Ferhat gibi— meşhurdurlar. Hâlbuki o (âşıkların) maşukları bütün sultanların sultanıdır.

Sevgililer sevgilisidir. Hepsi onun hüsnünün nurundan bir nurdur. İster Yusuf aleyhisselâmın güzelliği olsun ister başkasının güzelliği olsun, sadece aslî nur Ruh-ı Muhammedidir. (veya aslı Ruh-ı Muhammedinin nurudur). O, zattan feyizlenir.

Her ne kadar, bunun gibi güzelliğe karşı hayran olmak bedî'i (beğenilen) değilse de Evliyaullah o makamda kalmışlardır. Onlardan her birine de **"Cemâl ehli"** derler. Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem hazretlerinin mübarek ruhuna nazar ettiklerinden dolayı o makamda zât'ı müşahade etmezler. Sadece Muhammed sallallâhü aleyhi ve sellemin mübarek ruhuna nazar ederler. **Onun için buna aşk makamı derler.** Zira, Evliyaullah bu makamla aşkın galebesinden kendilerini helak ederler. Yahut parlak sözler söylerler. Hallac-ı Mansur'un hakkı olmayan ve Şeriat-ı Muhammediye'ye münasip bulunmayan sözleri gibi – Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin ruhundan edep etmezler.

(Böyle hallerde) **Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin ruhu bir defada hakikât kılıcı ile helak eder.** Şüheda mertebelerini bulurlar. [14]

Hulasa; Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin hakkında ileri geri konuşanlar ve O'ndan başkasının peşine gidenlerin akibetlerinin perişan olma ihtimali içinde olabileceğini hatırlatmak gerekir.Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemi incitmekten Allah Teâlâ'ya sığınırız.

---

[14] Akşemseddin Makâmât-ı Evliya, 12. Bab

İhramcızâde İsmail Hakkı

HZ. ALİ KERREMALLÂHÜ VECHE'NİN İLK HALİFE OLAMAMA SIRRI

Allah Teâlâ'nın işlerindeki hikmeti anlayabilmek çok zaman almaktadır. Öyle ki olaylar zincirine bakılınca **"neden"** ve **"nasıl"** sorusunu haiz çok cümleler bulunursa da ilim ve irfan arttıkça bu sorular azalır gider. Mesela; Müslümanların **"ilk halife seçimi"** konusunda polemikler çoktur ve farklı mezhep ve meşreplerin oluşmasına tevlid etmiştir. Bu nedenle hayatımız içinde siyasî meselelerin çözümleri hakkında ekstern uçların bir tarafında olmaktan hiç kimse hâli olmadığı veçhile manzarayı umumide Allah Teâlâ'nın adalet sıfatını nasıl tecelli ettirdiğini görmekte çok zor olmaktadır.

Muhyiddin İbn'ül Arâbi kaddesellâhü sırrahu'l azîz dört halifenin arasındaki meseleyi kaderî ömür bazında çözmüştür. Halifelerin hayatlarındaki uzunluğun etkisinden bahsetmiştir. İmam Gazzâli rahmetullahi aleyhin çözümü ise aklî ve naklî çözümde bir harikadır. Çünkü aklın bir meselede ki gücü zannî ve keşfî tevillerden daha fazla müstaid ve muvafık olmaktadır. **"Sırr'ül Âlemin"** isimli eserinde buyurdu ki;

[“EĞER ALİ KERREMALLÂHÜ VECHE HALİFELERİN İLKİ OLSAYDI UMULAN SEMEREYİ VERMEZDİ. SONRA ONUN DÖRDÜNCÜ OLMASI ŞEREFİNE BİR HALELLİK GETİRMEZ. ÇÜNKÜ RASÛLÜLLAH SALLALLÂHÜ ALEYHİ VE SELLEMDE PEYGAMBERLERİN SONUNCUSUDUR.”] (s.24) [15]

Hilmi Oflaz, bir mesele hakkında genellikle şunu derdi; **"Ne oldu ise iyi oldu";** demek ki Müslümanların ilk düştükleri siyasî meselede zuhur eden olaylar, hayra müstenit olmuştur. Nübüvvetin nihayetinde başlayan **"halifelik kurumu"** Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve selleminde işaretiyle 30 yıl içinde neticelenmiş, sonra mülk ve saltanat İslâm Devletinin yönetim şekli olmuştur. Daha sonraki dönemlerde geçen **"halifelik ünvânı"** resmiyet ve politik içerikli mansıp olmadan kendini kurtaramadığını

---

[15] İmam Gazzâli-trc: Naim ERDOĞAN Âlemlerin Sırrı [Kitap]. - İstanbul : [s.n.], 1972, 4. Makale

zaman göstermiştir.

[**“Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin amcası Hz. Abbas’a söylediği şu mucizesi de akıllara durgunluk vermektedir:**

«Ey kırk kralın babası!» bakınız (Mulûk) demiştir de (Halife) dememiştir.. (Bununda derin ve gayet ince bir anlamı olsa gerek.)] (s.28)” [16]

Diğer halifeleri de bu söze kıyas edebiliriz.

Günümüz için bu konudan çıkarılacak sonuçta, halifeliğin seçimindeki **evveliyet ve ahiriyyet** üzerine yapılan yorumlarda haddi aşmanın verdiği sıkıntıdan nasıl kurtulmak gerektiğidir. Eğer halifelik meselesi bilinen üzere değil de tersi minvalde olsaydı, muhakkak ki İslâm’ın kaderinde bir Hristiyanlaşma içeriğinin galip olacağını ve bazı önemli meselelerin nasıl hal olacağı bilemeyeceğimizi düşünmekteyiz. Mesela İmamı Âzam rahmetullahi aleyh diyor ki,

“Eğer müminlerin emiri Hz. Ali kerremallâhü vechenin izlediği tavır olmasaydı Muaviye, Amr b. As, Ebu Mûsa el-Eşarî gibi kebîre (büyük günah) sahiplerinin durumlarını bilemezdik.” (bk. Kadı Abdülcebbâr; Şerhul-Hamse, Kahire, 1965, s. 138)

Yine bir misal olarak Şiilerin düştüğü gibi Ehl-i Beyt’ten aktarılan bazı gizli bilgilerin olduğu varsayımları (Cifr) ve olmazsa olmazları olan Mehdi beklentisi ile karışık durağanlaşan skolastik [17] bir düşünce içine çekilme olması kaçınılmaz olacaktı. Teolojide önderlerin ve sabıkların etkisi ister istemez olduğundan Allah Teâlâ bu konuda **“Muhammed Ümmeti”**ne açık kapılar bırakmak istediğini aşikâr olarak görmekteyiz. Tarihte hak etmediği halde acılar çekilmiş olsa da, İslâm Milleti ileriye dönük hep bir rahmetin içine gark oldu ki dünyaya hükmeden imparatorluklar ve devletler kurdular.

Mesela, “Sırr’ül Âlemin” isimli eserde Gazzâli buyurdu ki;

[Ebû Haizm’in rivayet ettiği bir hadiste sabit olmuştur:

« Ahirette görülecek dâvaların ilki, Hz. Ali (kerremallâhü veche) ile Muaviye dâvasıdır: Allah Teâlâ, Hz. Ali’nin doğruluğuna hükmedecek, diğerleri ise Allah

---

[16] İmam Gazzâli-a.g.e., 4. Makale

[17] **Skolastik**: Hristiyan âleminde, papazların dinî görüşüne ve onların baskısı altındaki dinî fikirlerine göre yapılan tedrisat usulü.

Teâlâ'nın dileğine kalacaktır..»

Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem, Ammar bin Yasir'e demiştir ki:

«Seni, azgın bir cemaat öldürecek, İmam'ın (İslâm Liderinin) azgın ve zalim olması katiyen doğru olamaz.»

İmamet, iki kişi arasında paylaşılamaz, tıpkı Rubûbiyet gibidir..] (s.26)] [18]

Geçmiş meseleler hakkında kaderî bakışı "beşerî" yönden değil "hakikat" penceresinden bakarsak, şunu görürüz ki, Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem ve ehl-i beytinin fedakârlıkları ve acıları ile biz Müslümanlar dinî ver içtimaî yönden muhafazaya alındığımızdır. Burada bize düşen eski olayların değiştirilme imkânımızın olmadığını bilmek yanında, herkesin de hak açısından aynı sevgiyi beslemeye mecbur olmadığını söylemek gerekir. **Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemi ve ehl-i beyt sevgisini diğer sevgilerden üstün tutmak üzerimize borçtur.** Fakat bu sevgide diğer insanlara karşı zafiyet gösterenlere karşı düşmanlık oluşturacak bir duruma girmekte vebale sebep olmak gibi bir şeydir. **Hz. Ali kerremallâhü veçheyi sevdiğimiz gibi, Muaviye'yi aynı derecede sevmeye kimse mecbur değildir.** Muaviye'nin dünyalık saltanat için gösterdiği gayretleri de **"sahabe statüsü"** içerinde takdir etmeninde bir gereği de yoktur.[19] Ancak bu mevzuların temcid pilavı gibi sürekli gün yüzüne çıkarıp **"Ciğerdelen"** olmakta fesat ve fitneye sebep olmaktan öteye gitmemektedir. TV gibi kime hitap ettiği meçhul olan umûmî kanalizasyonlarda bu konuları halka anlatanların samimiyetinden şüphe ettiğimizi söylemek mecburiyetindeyiz. İslâm devam ediyor ve edecektir. Muhakkak Allah Teâlâ kişilerin hak ettiğini hem bu dünyada ve hem de ahirette ödeyecektir. Bu gerçek bir hakikattir. Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin Hakk'a yürüyüşünde Hz. Ebû Bekir radiyallâhü anh mescide geldi;

"Ey insanlar! Kim Muhammed'e (sallallâhü aleyhi ve sellem) tapıyorsa bilsin ki Muhammed öldü. Kim de Allah'a tapıyorsa bilsin ki Allah, Bâkî'dir, ölmez." dedi. Sonra o, şu âyetleri okudu:

---

[18] İmam Gazzâli-a.g.e., 4. Makale

[19] Muaviye dedi ki;

" Yüce işleri elde etmek için himmet gösterin! Şüphe yok ki, ben hilâfet ehli değildim. İstedim, çalıştım ve elde ettim.." (İmam Gazzâli-a.g.e., s.154)

"Muhammed ancak bir resuldür. Ondan önce nice resuller gelip geçmiştir. O ölür yahut katlolunursa sizler geri mi döneceksiniz? Kim geri dönerse O'na (Allah'a) bir zarar vermez. Allah ise, İslâm hizmetine şükrü yerine getirenlere mükâfat verecektir." (Âl-i İmrân, 144)

Hulasâ günümüzde İslâm'ı protestanlaştırmaya çalışan reformistlere, diyalogculara, kalvanistlere, panteist tasavvufculara, Bahailere, sahte mehdilere vb. karşı mücadele dinin takviyesi gerekirken, mezhep meseleleri haline gelmiş bu tür konuları müsteşrik ağızlı gibi konuşmalardan bir fayda hâsıl olmamaktadır. Neticede **"Ne oldu ise iyi oldu" diyerek geleceğe yönelip İslâm'ın intişarı için gayret göstererek maddî ve mânevî fedakârlıklar üzerine** olmak gerekmektedir.

İhramcızâde İsmail Hakkı

HZ. ALİ Kerremallâhü Veche İLK HALİFE NEDEN OLMADI!

Bu konuda Allah Teâlâ'nın kaderi hikmetlerinden en başta gelen husus şu olabilir ki:

Hz. Ali kerremallâhü veche Efendimiz ilk halife olsaydı, onun vasfı , kahramanlıkları ve İslâm'a olan hizmetleri nedeniyle, güneş nasıl parlayıp **"benim ashabım yıldızlar gibidir"** hükmünde olan bütün sahabe-i kirâm efendilerimizi söndürüp, tarih içinde kaybolmalarına, adlarının dahi unutulmasına sebep olabilirdi. Dikkat ederseniz bütün meşhur sahabelerin ismi, olumlu veya olumsuz hep Ehl-i Beyt ile anılıyordur. İlişkide olmayanların adı pek hatırlanmaz bile.

Allah Teâlâ, Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem ve Ehl-i Beyt için vefasızlık olmadığından, kaderî planda fedâkârene davranmayı tercih buyurdular..

Allah Teâlâ, ahirette Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve selleme ve Ehl-i Beyte **"kıyamet günü bütün nesepler ve hısımlıklar kesilecektir ama benim nesebim ve hısımlığım hariç"** hükmünü yazmıştır. Bu nimet Ehl-i Beyt'in İslâm'a kurban olmalarına ve kendilerini feda etmelerine neden olmuştur. Çektikleri bütün sıkıntılar karşısında zerre kadar sarsılmadılar. Bunun yanında Allah Teâlâ'ya Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve selleme ve İslâm'a hizmet edenlerin taltife/mükafata ulaşmalarına engel olmadılar.

Allah Teâlâ'nın yanında en değerli kul oldukları gibi kurban da oldular.

Allah Teâlâ, Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem ve Ehl-i Beyt'in şefaatine ve muhabbetine cümlemizi dahil eylesin.

Kişi sevdiğiyle beraberdir.

İhramcızâde İsmail Hakk

HELAKE SEBEP OLAN MUTLU AZINLIK

Toplumu ayakta tutan ve korunması gereken, değer ve yargılarıdır. Ancak tarih boyunca sürekli toplumun içindeki küçük mutlu azınlık, değerleri tahrip ederek oynamaktan çekinmemişlerdir. Günümüzde ise değer yargılarını değiştirmede yeni ihtiyaçlar üretilmiş ve hayat tatil, karnavala dönüşen bir tarz halini başlamıştır. Bozulan hayat tarzının temelini de çıplaklık oluşturmaktadır. Mutlu azınlığın cinneti o dereceye varmıştır ki, giyinmeyi dahi suç olarak görmüş ve her şekilde insanlara hedef göstermektedir.

Mutlu azınlık, hayata yansıttığı ilişkileriyle, yanlış örnekleri dayatırken hedefleri de özel olarak fert ve sonucuyla cemiyettir.

Mutlu azınlık, insani değerleri içi boş efsaneler olarak topluma dayatır; insanı, insanlıktan uzaklaştırmak; insanın, insan dünyasındaki **"İnsan efsanesini"** yıkarak, **"hayvan insanı" "mutlu etmek"** çabasına girerler ki, bu, oluş gereği imkânsız bir durumdur.

Yozlaşmış ahlaklarıyla ortaya koydukları yaşama biçiminin, medeniyet görüşü olması için sürekli reklamını yapmaktadırlar. Her yeni ve çarpık ilişki, mutlu azınlığın populitesini artırmada önemli etken oluşu sürekli gündeme getirilmesi de gayretleri arasındadır. Aslında mutlu azınlığın değerleri yok sayan bir anlayışı sonunda geçici hazların dayanılmaz anaforunda yok olmaya doğru gitmektedir. Saygınlığını kaybetmiş hayat tarzları, sürekli tekrarlarla toplumun en aktif kesimi olan gençleri etkilemekte ve kendi dünyalarının hizmetçileri olma gayretini esirgemezler.

Mutlu azınlık insanın ve toplumun bozulmasını istemektedir. Çünkü kendileri bozuktur. Korkak ve ahlak fukarası olan bu azınlık, ancak bireyleri bozulmuş, dolayısıyla birey olmaktan çıkıp sürü olmuş toplumda huzur içinde olabileceklerini sonucuna ulaşmıştırlar. Bu nesillerle geleceğini mutluluklarını garantiye almaya çalışırlar. Ülkenin bağımsızlığını, uluslararası meyhaneler, beş yıldızlı kumarhaneler, dev eğlence merkezleri, yaygın fuhuş ve uyuşturucuyla betimlemek isterler.

Mutlu azınlık amaçlarına ulaşmak için güçlerini medyayı kullanmaktan çekinmezler. Bunun en başında geleni televizyondur.

Televizyon; sosyal alışkanlıkları, kültürel yapıyı, hayat tarzlarını, eşya ve hadiseleri

algılayış tarzlarını, duygu ve düşünce biçimlerini, davranış kalıplarını, tavırları, tutumları, anlayışları, kararları, zevkleri, ahlaki değerleri, ihtiyaçlarımızı, örf ve adetleri, aile içi ilişkileri ve daha sayısız alanı biçimlendirmeğe tam teşebbüs etmiş bir suç aletine dönüştürmüşlerdir. Bu sayede ahlaksız fiilleri halka yayıldıkça ve elit tabakalarda bir hayat tarzı, serbestiyetini daha da artırmaktadır.

Mutlu azınlığın bilinçli sanayisi ve kültür endüstrisi kapitalist anlayışıyla dünyayı bir pazar olarak görür.. Mutlu azınlığın kontrolünde olan kitle iletişim araçları onların sanayileridir... Ürettikleri ve yaydıkları bilgi ve haberler bir birer art niyet ürünü olma yanında bir ekonomik hedefe yöneliktir. Bu sayede kurdukları tüketim malzemelerini satarlar. Bu sayede ikinci bir sömürmenin payı elde ederler. Ahlaklarını çökerttiği toplumun cebindeki küçücük sermayelerine göz dikmekten zevk dahi alırlar. Bu sayede toplumda iletişim araçlarının etkisiyle gereksiz ve **aşırı tüketme isteği, gelecek korkusu, bireycilik, hayatın anlamsızlaşması ve yabancılaşma** gibi bir takım sorunlar ortaya çıkmasına sebep olurlar.

Mutlu azınlığın kontrolünde tuttuğu değerlerin sürekli değişimi, aşınması ve işlevlerini kaybetmesi, belirgindir. Onlar sömürgecidir ve sömürüsünün devamını, halkın kültürünü tamamen değişikliğe uğratmakta olduğunu görmektedir. İstekleri **“bilinmeyen”** ya da **“kayıp nesil (generation X)”**lardan oluşan toplum istemektedirler.

“Kayıp Nesil”

“Hiçbir değer yargısına sahip olmayan,

Hiçbir kuruma, kişiye, kavrama, ideye karşı sorumluluk duymayan,

Her şeye sahip olma hakkını kendinde gören,

Hiçbir şeye gerçekte sahip olmadığı için her şeyi bir anda kaybetmeye hazır olan,

Ne istediğini, ne istemediğini, neden isteyip istemediğini bilmeyen, güdüleriyle ve dürtüleriyle yaşayan,

Uyuşturucuya ve bağımlılığa yatkın olan,

Sınırsız bir tüketici ve kullanıcı özelliği sergileyen,

Birlikte yaşadıklarını kendine 'mecbur' sayan, kendini kimseye 'mecbur' saymayan,

Hayatı intihar ve intikam çizgisinde yaşayan, günlük ve anlık yaşayan,

Ahlaka karşı duyarsız, sorumsuz, kendine karşı asla güveni olmayan" lardır.

İnsanların özgürce düşündüğü duyguları, iletişimle kavuştuğu duyumlarla kontrol edilmediği takdirde, dumura uğrayıp olmayan yöne çekilir. Çünkü edimlenen bir davranış veya eğilimin kitle tarafından benimsendiği söyleniyorsa, bu davranışın veya eğilimin sağduyuya en uygun seçenek olduğu iddia edilmesi kaçınılmaz olmuştur. Ancak bu değişimin birdenbire olması düşünülmez.

Değişmenin merhaleleri vardır.

İmam Gazali rahmetüllâh-i aleyh bu zihniyet değişmesinin aşamalarını şöyle sıralar:

“Yemleme,

Avlama,

Alıştırma,

Şüpheye Düşürme,

Boşlukta Bırakma,

Bağlama,

Hile Yapma,

Kafasını Karıştırma,

Ayırma,

Soyma.”

Yoksulluğun arttığı bir toplumda, mutlu bir azınlık varsa, bu onların egemenliğinin olduğunu açığa çıkarır. Eğer zenginlik büyük bir kısmın paylaşamadığı ve bir azınlık elinde tutuluyorsa, bu bir yanlışın habercisidir. Mutlu azınlık hayatı kendi kendini yetiştirmiş kimseler olarak değil, kendini düzenine uydurmuş kimseler olarak guruplaşıp, kuşaktan kuşağa sürdürülmesi gereken bir miras gibi algılar. Bu mirası da, kendi aralarında ve belli ailelerce devam edecektir. Bu arada ezilen sınıflar daha

fakirleşerek köleleşme ve düşüncesiz toplum durumuna düşürülmesi onlar için bir mana ifade etmeyecektir. Bu şekilde ayrışan toplumda ezilenler, sömürenler sınıfları oluşacaktır. İşin kötü tarafı ise ezilenler kendilerini ayağa kaldıracak gücü bulma yetisine ancak kaosla ele geçirmeye sonucuna ulaşmalarıdır. Bu ise yıkımını erkene almış sosyal toplumdan çıkmış **"farklılaşan toplum"**dur.

Allah Teâlâ'ya sığınırız.

İhramcızâde İsmail Hakkı

YA RABBİ MUTLU AZINLIK YÜZÜNDEN BİZİ HELAK Mİ EDECEK MİSİN?

Din temelini insanları koruyan bir ilâhî merhametten ilham almaktadır. Bu, topluma sosyal adalet esaslarına göre yeni bir nizam vermek yanında ziyade, kudret elinde olanların yardıma davet edildiği bir şekildedir.

İslâmiyet'te, sosyal dengenin korunması için uyarıları ve tavsiyeleri şu şeklindedir.

Şımarmamak,

Azmamak,

Zekât Vermek,

Sadaka Vermek,

Yoksulları ve öksüzleri korumak.

İstenilen bu fillerin temelinde insan vardır. Bu tavsiyelerin yanında tehditlerinde olduğunu unutmamız gerekir. Bahsedilen içtimâi ahlak kaideleri ihlal edildiğinde acıklı bir durumu da Allah Teâlâ haber verirken ilişkilerde oluşan dengesizliğin dünyada karşılıksız kalmayacağı ve sosyal hayatımızın başıboş şekilde olmayacağını hatırlatılmıştır.

"Aranızdan yalnız zalimlere erişmekle kalmayacak fitneden sakının, Allah'ın azabının şiddetli olduğunu bilin." (Enfal, 25)

Ayetin açıklamasını Elmalılı Hamdi Yazır rahmetüllâh-i aleyh şu şekilde açıklar.

"Yalnız işleri yerinden oynatıp bozanlara mahsus bir musibet olmakla kalmaz, belki umumîleşir, size de kapsamına alır. Bazı günahlar vardır ki zararı umumi olur. Sebeb olacağı fitne ve ihtilâl, celb edeceği mihnet ve musibet yalnız o günahı yapan, işi yerinden oynatan ve bu suretle kendine ve başkasına zulmetmiş olan zalimlere mahsus kalmaz da **kurunun yanında yaşı da yakar.**

Meselâ kötü şeyleri aleni işlemek, Allah Teâlâ'nın emir ve yasakları ile alay etmek, akideyi bozmak, kelimeleri manasından ayırmak, cihadda gevşeklik bu türdendir. **Bir**

şahsın hatası bir orduyu batırabilir.

Hadisi şerifte geldiği üzere Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem fenalıklar karşısında, iyilerin seyirci kalmaması, kötüler yüzünden gelecek (fitne, fesad, şer vs. her çeşitten) içtimâî ızdırabların, iyiler de dâhil bütün cemiyetin varlığını tehdid edeceğini ifade ederek fenâlıklar karşısında nemelâzımcılığı önlemek için zihinden çıkması zor olan bir de teşbîhte bulunur:

"Allah'ın hudûduna (emir ve yasaklarına) giren meseleleri tatbîk eden -ve yağcılık yaparak müsâmaha ve gevşeklik göstermeyen iyi- kimse ile, yasakları işleyen kimselerin durumları, bir gemiye binip kur'a çekerek, geminin alt ve üst katlarına yerleşen yolculara benzer. Öyle ki, alt katta oturanlar, su ihtiyaçlarını giderirken üsttekilerin yanından geçip onları rahatsız ediyorlardı. (Alttakiler bu duruma son vermek için) bir balta alarak geminin dibini delmeye başlasalar, üsttekiler hemen gelip:

"Yâhu ne yapıyorsunuz?" diye sorunca alttakiler:

"Biz su ihtiyacımızı görürken sizi rahatsız ediyorduk, halbuki suya muhtacız, şimdi sizi rahatsız etmeden yerimizi delerek bu şekilde elde edeceğiz" deseler ve üsttekiler bu işte onlara mâni olsalar hem kendilerini kurtarırlar, hem onları kurtarmış olurlar. Eğer yaptıkları işte serbest bıraksalar, hem onları helâk ederler, hem de kendilerini helâk ederler."

Fakat dikkat edilmek lâzım gelir ki gemiyi delmeğe kalkanı menedelim derken karmaşa ile dengeyi bozup geminin devrilmesine de sebebiyet vermemelidir. Evvelâ farzı kıfayenin ifasını deruhde ederek farzı ayn gibi icra edecek kaptan ve maiyyeti gibi Allah Teâlâ'nın emir ve yasaklarını anlatan biri olarak bulunmak, saniyen herkes kendi nefsini muhasebe etmek, cereyan eden umumî işlerden gaflet etmeyerek umumi mürakabeyle dikkat ve intizam ve güzel ahlâk ile devam ederek bu suretle umumî cezadan korunmak lâzımdır. Bu ise her müminin kendi nefsinde Allah ve Resulü için itaat ve icâbeti bağlanarak ve fitne vakı olmaması için kendine ve cemaatine dikkat ile gafletten kaçınmasına bağlıdır.

Bundan anlaşılır ki umumî ceza yalnız asıl günah işleyen zalimlerin cezası değil aynı zamanda korunmayıp onu uyarmayan gafillerin gafletlerinin de cezasıdır. Son

nefese kadar çalışıp da muvaffak olamayanlara gelince özürleri ile Allah Teâlâ katında sorumlu olmazlar. Bununla beraber o zalim veya gafillerin içinde bulunup onlara yakınlık ettiklerinden dolayı Dünyada o umûmî musibetin çevrelediği daireden hariç kalmamaları da ihtimal olarak bulunuyor. Ahirette karşılığını görseler de Dünyada mihnet çekerler ve bunların çektikleri, sebep olanların kötü ve şiddetli olmalarını neden olur. Bunun için fitne, bela ve mihnet zalimlerden başkasına isabet etmez zannetmeyip öyle bir fitneden korununuz. **Çünkü Allah Teâlâ'nın azabı şiddetlidir. Azabının şiddeti ki yalnız zalimlere mahsus kalmaz da onların etraflarını ve her şeylerini istîlâ eder.** Onun için Allah Teâlâ'nın **"korkun-sakının"** emrini tebliğ eden Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin ne kadar hayatımızı koruyan bir davette bulunduğunu anlamış oluruz.[20]

DUA

Hayatımızı kontrollerine geçirdikleri yetmediği gibi çocuklarımızı da elde ettiler. Sosyal yaşantımıza ve haklarımıza tecavüz ettikleri gibi az şeyle de yetinmemizi istediler. Bu da yetmez gibi televizyonda, sinemada, gazetede hayatlarını bilmemem gerekiyormuş gibi bilgi bombardımanına tuttular. Gecemiz gündüzümüz onların eline geçti. Büyük dediğimiz kimselerde kudretleri arttıkça onlarla beraber olup bizi korumaktan kaçındılar. Hayatımız onların oldu. Onlar, "mutlu azınlıklar"

Ya Rabbî Kur'ân-ı Kerim'de buyurduğun bu mutlu azınlıkla bizi bir mi tutacaksın, biz onlardan değiliz ki.

"Kitabı sol elim verilen kimse ise, keşke kitabım elime verilmeseydi, hesabımın ne olacağını keşke bilmeseydim, keşke ölünce her işim olup bitseydi. Mallarım bana fayda vermedi, kudretim zeval bulup gitti. (Böylesine denecek ki) onu tutun, zincire atın, daha sonra onu yetmiş arşın zincire sarın. Çünkü Yüce Allah'a iman etmez, yoksul beslemeye (kimseyi) teşvik etmez, onun için burada onun candan dostu yoktur, onun yiyeceği ancak zıkkımdır, ki onu ancak suçlular yer." (Hakka, 25-34)

"Fakat o sarp yokuşu çıkamadı. Sarp yokuş nedir, bilir misin? Bir köle azad etmek yahut açlık gününde hısımlardan bir öksüzü yahut yerde sürünen bir yoksulu beslemek." (Beled, 11-16)

---

[20] Bkz: Hak Dini Kur'an Dili Tefsiri (bazı kelimeler günümüz Türkçesine çevrilerek verildi.)

"Dini yalan sayan kimseyi gördün mü sen? İşte odur öksüzü itip kakan. Ve odur yoksulu doyurmak için önayak olmayan. Vay hâline o namaz kılanların ki, gösteriş yaparlar onlar. Ve en sakınılmayacak yardımları esirgerler." (Maun Süresi)

Ya Rabbî! Kur'ân-ı Kerim'de onlara özenip sesimizi dahi çıkartmaz isek bizi helak edeceğin haberleri de senelerdir üzerimizde dururken, şikâyetimizi zâtından başka ileteceğimiz yerimiz ve yurdumuz var mı?

Ne olacak?

Kim neyi bulacak?

Ya Rabbî! Sesimizi duyacak birileri olmayınca, azabın ile bizi tehdit ediyorsun, ama bize kim acıyacak. İtiraf etmeliyiz ki, bunu biz hak ettik. Emirlerini dinlemedik. Ancak acı çekmek istemiyoruz. Çocuklarımızda acı çekmesin. Lanetli kavimler arasında anılmaktan bizi kurtarmanı diliyoruz. Dualarımızı kabul eyle Ya Rabbî

İhramcızâde İsmail Hakkı

HAKİKAT

Ey doğrular, dürüst olanlar, kıyamet günü için sevap işlemenize gerek kalmadı mı, ne?

Çünkü hep alacaklı olduğunuz bir hayat yaşıyorsunuz.

Sizi taklit etmek dahi mümkün olmadı ve olamazda.

Ey Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem Efendim!

Zâtının hakikate vukufiyet ve tahammülü çok olduğu için insanlardan çok üstün oldun.

Hakikati aslıyla ümmetine incitmeden ve kırmadan bildirdin.

Bunu ancak zâtın başardığı için Allah Teâlâ da, başka rasül göndermeye gerek duymadı.

Hakikati görmek kolaydır. Ancak aslıyla söylemek ise ne kadar zordur. Eğer her hakikat gerçeği ile söylenilip yazılsa idi, kör, sağır ve dilsiz olanlardan daha şanslı kimse bulunmazdı.

[Nuh Nebi (Salavâtu'l-lâhi alâ nebiyyinâ ve aleyhi ve alâ sâir'il-enbiyâ-i ecmâin) iblise rast gelir, iblis (aleyhimâ yestahik=azabı hak eden) der ki:

-Ya Nuh, sen bana bir iyilik etmişsindir ki, ne bileyim, nice vasf edeyim, hiç böyle iyilik olmaz, deyince, buyurdular:

-Ne söylersin, nasıl iyilik ettim ben sana?

Der ki:

-Bunca kavmini beddua ile helak ettin. Ancak yetmiş kişi (artık eksik demişler) bunca yüzyılda imana gelebilmiş, ben onların her birine nice yıllar çalıştım, imansız göndermeye nice mekru keyd (hile tuzak) ederdim, sen ise bir kere beddua ettin beni kurtardın. Hiç bana bundan artık iyilik mi olur, dedi.

Hz. Nuh aleyhisselâmağladı.

Öyle, mü'min olan kişi a'dâ-yı adüvv (düşmanlar) sözüne uymaya.][21]

Allah Teâlâ az da olsa yaptığımız iyiliklere karşı bizi bağışlasın.

[21] Aziz Mahmud HÜDAYİ, Sohbetler, hzl: Sami ARPAGUŞ, 1995, İnsan Yay., İstanbul, 1. Sohbet

İsmail Hakkı

KARI KOCA İLİŞKİLERDEKİ SIRLAR

Aşkınız yalnız ideal olanı değil, hakikatiniz olan bütünlüğü de birlikte getirir. Eşinizi daha yakından tanırken ve daha sonra sevip âşık olurken kendinizi de iyice tanımaya başlarsınız. Aslında insan adını verdiğimiz varlık bir bütünden başka bir şey değildir.

İnsan gizemli, beklenmeden, aranmadan aşk denen olayın içine düşüvermesiyle eşiyle (parçasıyla) yoğun bir ilişkiye girmiş olmakla kalmaz, tüm dünya ile olan ilişkilerinde de büyük bir değişime uğrar. Yani bu değişimle dünyayı da bambaşka görmeye başlar. Hakikatte varlığı olan nefs ve ruhuyla bir parçası olan eşine tutkuyla bağlanarak hayatının geriye kalan bölümünü aşkıyla bütünlüğü (birliği) bulana kadar arayış içindedir.

Karı koca deyince bir başlarına var olan şeyler olarak düşünülmemeli, bedenî ve ruhî bütünleşmede Siyamlı yapışık ikizler kadar gözle görülür, elle tutulur bir bağlantıyı kuşkusuz görmelidir. Yine karı ve kocanın arasındaki ilişkiyi yalnız bedenler arasındaki ilişki olarak değil, ondan daha da önde, özleri arasında bir ilişki olarak görmemiz gerekmektedir. İzdivaç, eşlerin maddî ve manevî birleşmesi insan yaşamının etkinliği olarak, kendi dışındaki her şeyi de içine katarak **“bu benim bedenimdir-parçamdır”** diyebilecek duruma gelmektir.

Kadın ve erkeğin, bir bedende bütün olduğunu kavramaktaki başarısızlık yalnız maddecilere özgü bir yanılgı değildir. Bu yanılgıdan birçok ilahiyatçılarda kendilerini kurtaramamışlardır. Duyularla algılanabilecek zevklerin peşinde koşanlar, zevklerin tadını çıkarmayı kendilerine amaç edinmiş olanlar, kendilerini bu bölünmüşlük duygusuna kaptırmadan edemezler. Şehvet sonucu olan aşk ve zevkler her zaman için bütünden koparılmış küçük parçacıklardan başka bir şey olmayıp ve gönül kırıklığını da yanlarında birlikte getirmektedir. Bunun böyle oluşuna bir tepki olarak ilahiyatçılar bu türlü zevklerin peşine koşmaktan tümüyle vazgeçiyorlar ama temelde sorun olacak **“bölünmüşlük”** ü tetikleyip, maneviyatı da maddiyat karşısında, somuta karşı soyutun yanını tutarak ayrılığı daha da artırarak, asıl zevk ve aşk peşinde koşmaya sebep olan beşeri duyguyu ve birleşmeyi yok etmeye çalışmaktadırlar. Aslında manevî hikmetler, nefis hastalıklarını tedaviden başka bir şey değildir. Bu durumda beşeri yönün zevk ve aşk düşkünlüğü tarafını göründükleri kadar birbirlerine karşıt unsurlar gibi göstererek bilinçsiz bir savaşa girmektedirler. Bu şekilde

kendilerini dünyadan yalıtılmış bir birey olarak özdeşleştirenler, kendi yetersizliklerinin eksik oluşlarıyla derinlemesine noksanlık içinde yaşamlarını sürdürmeye ve bu eksiliği başka manevi zevk ve aşk arayışıyla gidermeye çalışmaktadırlar. Bununla da hakikate kavuşmak mümkün olmamıştır. Öyle ki birçok maneviyat ehli beşeri birleşmelerini terk ederek nefislerine zarar vererek bütünden vazgeçmeyi bir erdem sayıyor ve ilişkilerden yoksun bir hayat yaşamaya çalışıyorlar. Aslında gerçeği göremeyen maddiyat ve maneviyat ehlinin her ikisi de sevgi ve aşkla, ilâhî zevk ve hazzın peşinde koşmaktadırlar..

Sevgi ve aşk insanla hakikati arasındaki ilişkiden kaynaklanır. Tutkuyla peşinde koşmadan kendiliğinden gelen sevgi ve aşkı aşağılayıp kötülemek için haklı bir gerekçe bulmak oldukça güçtür. Eşinden zevk duymak sevmek bir kutsî bir durumdur. Özellikle karı koca arasındaki sevgi ve birleşme olayı için bu söylediklerimiz bir hakikattir.

İşte bu nedenledir ki özden gelen sevgiyle elde edilen birleşik hayatlar, sevişmeler, gizemli ve ruhsal bir faktör olan sevginin, içten elde edilmeyip te zorlanarak kazanıldığı zamanlarda, insanları aşağılamakta ve gönül kırıklığına yol açmaktadır. Bu nedenle karı kocanın kendilerini bütünden kopuk ayrı bir varlık olarak hissettikleri hayatlarında pek çok sorun oluşmakta ve ayrılmalar gözlemlenmektedir.

Kaç kişi aşk, zevk ve sevgi konusundaki beklentilere yeterli bir karşılık verebiliyor, eşiyle arasında tam anlamıyla doyurucu bir ilişkiyi gerçekleştirebiliyor. Ancak tek yapabildikleri şey daha da büyük bir coşkuyla, daha da amansız bir istekle bir kez daha, bir kez daha peşinden koşturacak kadar, geçici şehvetleri (mal-mülk) istemektedirler. Onun için sevgi ve aşk insanın **"gerçek dini"** olmalı denilmiştir.

İyice anlaşılıyor ki ilişkilerde sorunları salt sevgi düzeyinde çözümlemek imkânsızdır. Sevgi yaşantının tüm görkemi ile bize genel olarak dünyaya yepyeni bir ilgi ve dikkatle bakma imkânını kazandırmalıdır.

Sevgi insandan ayrı bir kısım olmayıp, yaşamın içinde var olan ve genellikle içtenlikli bir karşılıklı ilişki kurmaktan başka bir şey değildir. Sevgi insan yaşamının gerekli kıldığı her türlü ilişki üzerine ışığını da saçacaktır. Bu nedenle eşini sevmekle başlayan sıcak duygunuz yatağınızdan, iş yaşamınıza, tüm konuşmalarınıza kadar yansımalıdır. Bu ışık elbette bazı noktalarda hususi bir yoğunluk gösterebilir. Bu durum insanın ilişkilerinde ki özel bir tutum ya da düzeye bağlıdır.

Sonuç olarak aşk'ın anlamı birleşme bütünleşme olup özümüzde, Allah Teâlâ'yı bulmanın bilincine ulaşmak demektir. Eşlerin birbirlerini ilahî hikmetin ete kemiğe bürünmüş, bedenleşmiş hali olarak algılamaları ve birbirlerine taparmışçasına manevî bir saygı ve sevgi duymalarıyla hikmete ulaşacaklarını söyleyebiliriz.

İhramcızâde İsmail Hakkı

YA RABBÎ, ARTIK YETMEZ Mİ?

Kullarını en çok seven ve acıyan Allah Teâlâ'dır. Bütün dertlerin ilacı ancak ondadır. Ancak bizim gibi günahkârların duaları katına ulaşamadığında sevdikleri ile katına yüz sürmeyi de bilenlerdeniz. Vesile aramak sünnettir. Diyarbakır'da orman yangınında şehit olan erlerimizin üzüntüsü yürekleri dağlamaktadır. Milletimiz için duadan başka bir şey yapamayan bizim gibi acizlerin müracaatını Allah Teâlâ sevdikleri yüzüne kabul buyursun inşaallah.

Bu nedenle sizler ile bir kıssa paylaşmak istedim.

[“İstanbul'u kasıp kavuran bir veba salgını olmuştu. Öyle ki günde birkaç yüz kişinin ölümü ile bütün evlere yayılıp mateme boğan bu âfet karşısında ahali toplanıp müşavere ederek Hazretî Pir Aziz Mahmud Hüdayî efendimize müracaat ederler. Hazreti Gavs :

"— Bu gibi ahvale karışmak neşemizle muvafık değildir.” cevabını verirler. Ahali ise :

"**— Böyle bir çaresizlik karşısında ümitle kapınıza geldik. Mahv u perişan olarak gitmekliğimiz şannı ulviyete yaraşırsa dönelim."** diye tekrar yalvarırlar. Bunun üzerine Hazreti Pîr efendimiz:

"— Karaca Ahmed mezarlığına gidiniz. —Orada bir yeri tayin buyurarak— filân mevkideki selvi ağacının altında ancak bir hasıra malik üryan bir kimse yatar ve adına Hâsırpûş[22] Dede derler. Ona başvurunuz. Şayet müracaatınız geri çevrilirse tarafımızdan selâm ediniz.”

Hazreti Azizin tarifi üzere oraya giden ahali gerçekten bir şahsın hasıra bürünmüş yatmakta olduğunu görüp meramlarını anlatırlar. O ise hiddet ve şiddet ile gelenleri başından defedip yatmağa devam eder. Kendisi ikaz olunarak Hazreti Pîrin selâmları tebliğ edilmesi üzerine derhal yerinden fırlıyarak selâmı ayakta aldıktan sonra

"— Bugün bir kişinin cenaze namazı da kılınsın da hastalık kesilsin" cevabını verir.

---

[22] Hasıra sarılıp yatan

Hazreti Pîr efendimizin başkaca emirleri olup olmadığını da sorar. Yok, cevabını veren halk sevinçle evlerine dönerler. O gün sadece bir kişinin ölümünden sonra hastalık birden kesiliverir.][23]

“Ey Allah Teâlâ’m yurdumuz ve milletimiz artık mağdur durumdadır. Hasan ile Hüseyin artık birbiri ile geçinemiyor. Düşmanlar aç kurtlar gibi zayıfladığımız günü beklemektedirler. Onun için hangi veli kulunun gönlü zâtına muhîb ise O’nunla sana yöneliyoruz. Fitnenin bitmesi için lütuf ve ihsanını bizden esirgememeni diliyoruz.” Amin.

İhramcızâde İsmail Hakkı

[23] Kaynak:

Mehmet Gülsen, Küllîyât-ı Hazret-i Hüdâyî, s, 12-13

Kutb-ul Arifîn Seyyid AZİZ MAHMUD HÜDAYÎ (K.S.), hzl: Kemalettin ŞENOCAK, İstanbul, 1970, s.21-22

AKIL-SAF AKIL- SİYASÎ AKL'IN ELEŞTİRİ ve MUVAZENESİ

Günümüz müslümanı artık, hayatı, toplumu, ekonomiyi, **"akıl"ı**, **"saf aklı"** ve **"siyasî aklı"** vb. eleştirmekle yükümlüdür... Ancak bu eleştirileri ilmî bir ruhla yapmalıdır. Yoksa Müslümanlar için bir **"Uyanış"**, **"ilerleme"** ve **"İslâm Dünyasının Birliği"**nden söz etmek, yalnızca hayal ve kuruntudan ibaret kalacaktır diye düşünüyoruz. Bahsettiğimiz mevzu içinde akılların da eleştirisini ve muvâzenesini sağlarsak Allah Teâlâ'nın emri olan ilâ-i kelimetullâh ve neticede İslâm'ın dünya üzerindeki hâkimiyetinin önü açılmış olur. Eleştiri ve muvazene hususu üzerinde çok sözler söylenebilir. Ancak basiret sahibi olmanın gerekliliği ve yanlış alınan kararların nasıl bir zarar verici olduğunu görmek için şu hatırayı tekrarlayalım.

Hz. Osman radiyallâhû anh döneminde ortaya çıkan yeni durum, görev süresinin **"insanları usandıracak ölçüde"** uzamasıydı.

Yetmiş yaşında bey'at edilen, yaşlı bir adamdı. - Şûra sırasında- onu genç Hz. Ali bin Ebî Talib kerremallâhü vecheye yeğ tutanlar arasında, yalnızca ömrünün yakında biteceğini bekledikleri için yeğlediklerini düşünenler vardı. Ama, durum tamamen tersi olup, ömrü uzun oldu. Sorunlar katmerleşti, anlaşmazlıklar giderek büyüdü. Bir şekilde **"kabile", "ganimet"** ve **"akîde"** de bunalım için **"zorunlu buluşma"** ortaya çıkmadı. Bunun yanı sıra anayasa bunalımı da doğdu. **Halife, hem yaşı açısından, hem de karar alan ve kötü davranan çevresindeki yakın grup ve çıkar sahipleri açısından eleştiriliyordu. Durumu düzeltmek için yapılan nasihatlarda fayda etmiyordu. Çünkü halifenin etrafındaki "baskı grubu" ve "karar vericiler", vaadlerinden ve düzeltme sözlerinden onu nasıl döndüreceklerini çok iyi biliyorlardı.** (Emeviler) Öyleyse, halifeyi indirmek isteyenler ve isyancıların önündeki tek seçenek kalmıştı, istifasıydı.

Ama nasıl?

Ondan sonra görevi kim üstlenecekti?

Sahabenin tereddüdü işte buradan doğdu. Sonunda isyancılar halifeyi kuşatmaya aldılar ve ayrılmasını istediler. Kabul etmeye yanaşmadı: **Hangi "kanun"a göre istifası isteniyordu, belli değildi? (Çünkü onu yetkili kılanlar, görevi verirken sadece her şey için biat etmişlerdi.)** Çözüm ancak kan dökülerek çözülebilen bir

anayasa bunalımına dönüşmüştü.

KANUN OLMAYINCA, SÖZ KILICINDIR.

Hz. Osman'dan sonra da müslümanlar yönetimde bu boşluklarla karşılaşmaya devam ettiler. Çünkü iktidar, **"zamanın sahibi"** nden sonra veliahdlerinden veya başkalarından halef olacak kişiye ancak ölümü durumunda geçiyordu. Tabiî ölüm gecikince, çözüm zehirleme ya da başka bir yolla hazırlanan ölümle sağlanacaktı.

Hata o zaman nerede idi?

Önceden olduğu gibi Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer ve hem de Hz. Osman'a bey'at sırasında (sınırsız yetki) tekrarlanmış olan bu yanlış hareket ve anlayış tarzı yani **"halife" nin görevlerinin belirlenmeyişi"**, **"anayasa boşluğu"**, **"iş"** (iktidar, otorite ve hilâfet), bu görevlerin anlam ve içeriğini çeşitli yorumlara açık bırkınca tabii ki sorunların çıkmasımecburî olmuştu. (Hızır kıssasında Allah Teâlâ hataların üçüncüsünde ayrılığı tahakkuk ettirmiştir.)

Haksızlık vardı, ama, kimde?

Bunu belirlemek vicdanlara kalıyordu. Bu minvalden Hz. Osman'a görevini bırakmalarını isteyenlerin halifeliği verirken neyi teslim ettiklerini belirlemediklerinden ondaki itirazın oluşmasına tahammül etmeleri gerekirdi. Ancak bu şekilde olmamıştı. Hz. Osman radiyallâhü anhın anlayışında

"Hz Osman'ın görevi ve yönetme görevlerini **"kayıtsızlık gören anlayış"** da olunca isyancıların cevabı aynen şöyle oldu:

"Dediler ki: Yemin olsun ki, ya yaparsın, ya azledilirsin, ya da öldürülürsün. Seçimi sen yap.",

Hz. Osman ise;

"Allah Teâlâ'nın giydirdiği bir gömleği asla çıkarmayacağım." diyerek, isteklerini yapmayı kabul etmeyip ve iktidarda kalmakta ısrar edince, kendisi kırk gece kuşatma altında kaldı. Sonunda olay, Muhammed bin Ebî Bekir'in önderlik ettiği bir grubun köşkünün duvarlarına tırmanmasıyla bitti. Hz. Osman Kur'an okuduğu Mushaf elindeyken şehid oldu."[1]

Bu olayda bahsettiğimiz akıllar ile yetkilerin, her verilen kararda oldu bitti ile kalmadığını, içtimâi ve ferdî sorunlar çıkardığını aşikâr etmiştir. Daha sonraki

zamanlarda da Müslümanlar siyasî sorunları tamamen ortadan kaldırmak için **"genel bir düşünce "** olarak **"Kim güçlenirse, ona itaat gerekir" "İlâhî meşruluk" "kaza ve kader" "İlahî irade" "Allah'ın önceki bilgisi" "Allah'ın iradesi ve isteği"** gibi tevillerle kaosa dönüşmüş siyaset bilgisi içerisinde içinden çıkılmaz bir hal içine düşmüştü. Düşüncelerde hep, **"Siyasetle ilgili her yazı yanlı bir siyâsi yazıdır."**[2] icabınca tarafgirlik içinde oluşunca zayıflamak ve sıkıntılar çekmekte mukadder olmuştu. Bu nedenle her meselede **din**in akıl ile olan arkadaşlığında sorun çözücü olarak; düşünceler ve icraatlardaki, sevapları kabul etmek, hataları eleştirmek, şüphe etmek ve güvenmek üzere kafa yormamız ve objektif olmamız elzemdir.

Zorla da olsa iktidarı ele geçiren kişinin zihniyetini görülüp gereği yapılmazsa iyi ve dürüst olmanın, bu dünya nizamında zararda kalmaya sebep olduğunu görmekteyiz. Allah Teâlâ kulları için merhametli olanı sever. Ancak gelecek vadetmeyen ve sorun çıkaran iyiliklerde ısrarcı olmak özgürlükleri kaybettiriyorsa bir sorun var demektir. (Nerede?) Buna göre bir meselede yüz tane unsur varsa hepsini de ortaya koyup o şekilde hareket etmeliyiz. Mesela Muaviye'nin

"Sopamın yettiği yere kılıcımı koymam. Dilimin yettiği yere sopamı koymam...Bizim iktidarımıza uzanmadıkları sürece insanların konuşmasını engellemem" [3] düşüncesi gibi bir karar karşısında alacağımız tedbirler için daha dikkatli olmamız gerekmektedir. Unutmayalım ki, "Hatanın ancak ikisine izin verilmiş, üçüncüsünde ise kader tahakkuk etmiştir."

"Allah Teâlâ'm her işimizde sana sığındık ve kendimizi sana emanet ediyoruz. Velimiz ve vekilimiz ancak Sen'den başkası değildir."

İhramcızâde İsmail Hakkı

---

[1] Bkz: Cabirî, İslâm'da Siyasal Akıl; trc: Vecdi Akyüz, İslâm'da Siyasal Akıl, İstanbul, 1997, s.727

[2] Vecdi Akyüz, İslâm'da Siyasal Akıl, İstanbul, 1997, s.717

[3] İbn Kuteybe, Uyûnu'l-Ahbâr, (I-II), el-Muessesetu'l-Mısrıyyetu'l-Amme li'l-

Kitab, Kahire 1963, c. I, s. 9; Hasan İbrahim Hasan, Siyasî-Dinî-Kültürel-Sosyal İslâm Tarihi, c. II, s. 132; Cabirî, İslâm'da Siyasal Akıl, s.592; trc: Vecdi Akyüz, İslâm'da Siyasal Akıl, İstanbul, 1997, s.715

TEFRİKA'DA RAHMET OLURMUŞ

Her zaman birlik olalım, birlikten kuvvet doğar deriz. Tefrika kötüdür, duyunca aman aman deriz. Bir zaman gelir canımız sıkılır **"Allah Teâlâ bu Müslümanlara niye yardım etmiyor ?"** diye düşünür cevabını bulamayız…

Eğer benim duyduklarımı sizde duysaydınız, şeytanlar doğru konuşmazlar, ama nasıl olurda hakikati ifşa ediyorlar derdiniz.

Biri diğerine dedi ki;

-Yine nerede hata yaptık?

-Evet.

-Müslümanlar birbirine düşsünler dedik.

-Yetmiş iki millete mezhebe böldük.

-Şimdi ise hepsi bir havadalar.

-Hepsini bir yola getirelim diyoruz derken, birini tutarsan, diğerini kaçırıyoruz.

-Bu nasıl iş?

-Biz nerede oyuna geldik?

-Oyun içinde oyun var?

-Ehl-i kitabı yedi düvelde bir kanala sokuyoruz. Müslümanları ise bir havaya sokamadık.

-Bu türlü anlamakta zorlanıyorum.

-Müslümanların tefrikadan bile menfaat bulacaklarını hiç düşünemedim. Bu kadar çekilen emek boşa gitti.

-Ah, bendtlemiş su kokmaz mı?

-Evet, ufak bir kaçağı da olsa küçük dere duran sudan temizdir. Hareket eder.

-Ey Allah'ım ne kadar büyük ve yücesin…

-Fakat Allah Teâlâ "tuzak kuranların en hayırlısıdır."

-….

-Biz müslümanları aldatıyoruz diye sevinirken, onları cevval tutmak ve yenilenmelerini sağlamak için Allah Teâlâ bizi kullanmış.

-Meğer biz yıkıyoruz derken Sen yeni binalar yapsınlar diye onları canlandırmışsın.

-Şeytanlar aldatma uzmanıdır. Kendi yaptığı işle bile aldatılması, Allah Teâlâ'nın Müslümanları tutmasından başka ne olabilir ki ?

-Offfffff

-Aldatanlar, unutmayın ne yaparsanız yapın Müslümanlar için çalışıyorsunuz. Onlar, mazlum olsalar da, müzdaripte olsalar, günaha da batsalar her gün yeniden doğuyorlar.

-Allah Teâlâ'nın **"Hak geldi batıl yok olmaya mahkûmdur" "Salih kullarıma kimse dokunamaz"** buyurmasını 15 asır sonra ancak anlayabilmiş olduk.

-……

-Her zaman müslümanlar kârlı mı olacaklar?

-Görülen vaziyet açıkça bunu gösteriyor.

-Evet, Duble oyunlar kursakta, hainlerimizi içlerine salsakta, onlar yine kazanacaklar.

-Evet, Müslümanlar her zaman galip gelecektir.

İhramcızâde İsmail Hakkı

DİN(İ)DÂRLARIN ELİNDE YORULAN ve İHTİYARLAYAN DİN

Her insanın düşüncesinde temel ilke rahat ve müreffeh bir hayat yaşamaktır. Allah Teâlâ bunu kullarından daha iyi bildiği için dini yaptırımları en basit temeller üzerine inşa etmiştir. Ancak insan bencillikle basit ve kolay olan dinini, nefsinin uydurduğu kanunlarla içinden çıkılmaz zincirlerle sarmalamıştır.

O zaman ne oldu?

Menfaat ve zarar kapsamında insan hayatı öyle girift hale gelmiştir ki, gün be gün hayalsiz yeni sorunlar çıkmıştır. Her çıkan sorun karşısında çözüm üretmeye çalışan insanoğlu, çözdüm dediği şeyler içinde bir daha boğulmuştur.

İslam yaşanılması en kolay bir dindir.

Mükellefiyeti çok azdır.

Haramları sınırlıdır.

Zamanla İslâm, bağnazlık içinde korkuluğa dönmüş Yahudilik, ruhbanlık içinde eritilmiş Hristiyanlık ile sanki bünyesinde zayıflıklar barındıran bir dinmiş gibi bu eski dinlerden **"kapışma" "edinme" "aşağılık kompleksi"** nevrozuna düşüp **"yorulmuş"**tur. Bir nevi aktarımlara eski deyimle israiliyyatla iyilik namına harman edilmiştir. Bu harman ile bir takım kimseler aynîyle temiz ve berrak din ırmağına kanalizasyon artığını bağlayıp bulandırmışlardır. Bu işte başarılı olanlar içerisinde takva ehli bile bulundu. Onlarda dine daha sıkı sarılayım diyerek alet olmuştur.

İşte **"Genç olan din"** birdenbire ihtiyarlama vaktine erişmiş gibi sancılanmış kendini tedavi etmek isteyenlerin elinde bulmuştur.

Hastane iyi ve güzeldi. Fakat doktorları ne kadar mahirdi onu bilmek bugüne kadar mümkün olamadı. Çünkü tedaviyi uygulamaya çalışan doktorlar o kadar şey denediler ki, kim doğru, kim eğridir diye kendileri dahi söylemeye çekinir oldular.

Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem Efendimizin zamanında **"genç olan İslâm"** şimdilerde ihtiyar aşılması zor bir dağ gibi en üst tepesi bulutlar içinde kaldı.

Sonuçta çözüm arayanlar ve bulanlar eski ümmetler gibi yetmiş üç fırkaya ayrıldılar. Cemaatler şeklinde örgütleştiler. Her cemaat kendisindeki olan ile

övünmeye başladı. Bu övünüş o kadar ileri gitti ki, din gitti yerine cemaat, hizip, tevil vb. geldi.

Niyet halisti. Fakat din(i)dâr elinde din fitnelendi, yoruldu ve ihtiyarladı.

İNSANLARI TAŞIYACAK DİN, İNSANLAR TARAFINDAN TAŞINMAYA BAŞLAYINCA BÜTÜN NOKSANLIKLAR HUZURSUZLUKLAR PEŞİNDEN GELDİ.

İşte Çözüm "Genç İslâm Dinin Esasları"

İMAM-I ŞAFİYE VE AHMED B. HANBEL radiyallâhü anhümaya GÖRE

"İslâm'ın temeli üç hadis üzerine kurulmuştur.

Birincisi, "Ameller niyetlere göredir."

İkincisi, "Helal ve haram bellidir."

Üçüncüsü ise "Dine dinden ve sünnetten olmayan bir şeyi katmak merduttur, reddolunmuştur" hadisleridir.

İmam-ı Şafii bu hadisin fıkıhtan yetmiş ayrı bâba girdiğini ifade eder. "Dinden olmayan bir şeyi dine katan reddolunur" hadisi ahiret işini, "Ameller niyetlere göredir" hadisi de dünya işlerini tanzim etmiştir.

EBU DAVUD Radiyallâhü anhe GÖRE;

"Müsned'e baktım ve dört bin hadisten meydana geldiğini gördüm. Sonra dört bin hadisin dört hadis etrafında döndüğünü gördüm. Bu hadisler de

"**Ameller niyetlere göredir.**

"Helal bellidir, haram bellidir."

"Allah güzeldir, güzeli sever."

"Kişinin kendisini ilgilendirmeyen şeyi terk etmesi İslam'ının güzelliğindendir" hadisleridir.

Bu hadislere bazı ilim adamları

“**Kendin için istediğini mü’min kardeşi için de istemeyen kâmil mü’min sayılmaz”** hadisini de eklemişlerdir.

Ayrıca bazı hadisçiler **“Din nasihattir.”**

“Dünyaya zahid ol ki, Allah seni sevsin; insanların elindekine zahid ol ki, insanlar seni sevsin.”

“Ne zarar vermek var, ne de zarar görmek vardır” hadislerini de bu hadislere ilave edilmiştir.

Sonsöz olarak “Ebrârarların iyilikleri mukarrebler yanında günah yerindedir” hikmetini tekrar okumuş olduk.

İhramcızâde İsmail Hakkı

MÜSLÜMANLARIN ÜZERİNDEKİ RAHMANÎ GÖRÜNEN KOMPLOLAR

De ki: «Eğer (yeryüzün) de (insanlar gibi) sakin sakin yürüyen melekler olsaydı biz ancak onlara gökden melek bir rasül gönderirdik».

(İsra, 95)

Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve selleme karşı yapılan mücadele kapsamında başarısız kalanlar kaleyi içten fethetmenin yolunu yine İslâmî referansları kullanarak öyle bir sinsî mücadeleye girdiler ki, saf, temiz ve iyi niyetli Müslümanları, kendi elleriyle kendini kesenlere çevirdiler. Hedef konuları seçen hain niyetli ve Müslüman kimlikli kimseler İslâm'ı dumura uğratmak için genel çerçevede müteşâbih konuları seçip harakete geçtiler. Hz. Osman radiyallâhü anh ve Hz. Ali kerremallâhü veche döneminde atılan siyâsî fitne tohumları ile Müslümanları yok edemeyenler, bu sefer itikadî konularda taarruza geçip sağlam dinin duvarlarında kapanmaz delikler açmaya çalıştılar. Yıllarca iyi niyetli Müslümanlar tarafından kapatılamayan bu delikler, art niyetli hainler tarafından da sürekli olarak istismar edilerek günümüze kadar geldiler. Bu gizli savaşın içinde hedeflerinden bazıları üzerine yoğunlaşarak diyebiliriz ki;

Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem son peygamber olduğunu iddiâ ediyorsa, onu nasıl son rasül olmaktan çıkarabiliriz diye Hz. İsâ aleyhisselâmı göğe çıkartıp, yere indirelim dediler. (Müslümanlarda bu konuda çaresiz kalınca İsâ aleyhisselâmı Muhammed Ümmeti yaptılar) O da yetmedi bir de Mehdi aleyhisselâmı da ilave ettiler. Komployu da tutturmak ve sahih hadis kitaplarına girmesini sağlayabilmek için Tevrat nakillerini çorbanın tuzu misali olabildiğince olur olmaz cümleler ilave ederek servis yaptılar. (Tutturmak içinde türlü cifir hesapları da ayrı bir husus)

Mesela **"bilgi teröristi"** Yahya ed-Dımeşkî (30-133/650-750) gibi bazıları devletin üst kademelerine sızmış alt yapıları hazırlayıp kademe kademe ilerlediler. Bazılarıda siyâsî emelleri için Sahabe efendilerimizin güzel adları ve ismetleri bu art niyetli ve komplo uzmanlarına malzeme olması için ustalıkla kullandılar.

Daha önce Mehdi aleyhisselâm hakkında araştırma yaparken şunu gördüm ki, **"kim bir mehdi gelecek"** demişse onun sonunda kendisinin mehdi olduğunu iddia ettiğini görülmüştür. Hz. İsâ aleyhisselâm içinde keza yine öyledir. Bu türlü yapılan gizli operasyonların amacında Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem olan

düşmanlıktan başka bir şey görünmemektedir. Aşağıda bir kısmını eklediğim Prof. Dr. Hüseyin YAŞAR Beyefendinin, **Hıristiyan Dünyasında Kur'ân Karşıtı Söylemin Tarihsel Kökleri** isimli eserinde Hz. İsâ meselesini okuyunca anlaşılacak ki, çok vahim bir durumlar vardır.

Aslında bir Müslümanın söylemesi gereken şudur.

Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem İslâm dini ikmal eyledi ve görevini tam olarak yaptı. Yani O'ndan sonra birisinin gelip O'nun getirmiş olduğu İslâm'a ekstradan bir şey katamayacağı şekilde bilgi ve uygulaması ile dini kemal üzere bıraktığıdır. Eğer bir kişi Mehdi veya İsâ aleyhisselâmı inadına bekliyorsa bu apaçık İslâm Nebisine karşı açılmış olan savaşın emperyalist emellerine hizmet edeceğini unutmamalıdır. **"İsâ aleyhisselâm gelecekse neyi getirecektir. Mehdi aleyhisselâm gelecekse Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin yapamadığı bir şeyi mi başaracaktır."** Sorusunu niye bir Müslüman kendine sormaktan çekinmektedir.

Eğer Müslümanlar olarak çalışmazsak, okumazsak, gayret göstermezsek daha önceden de Mehdi'yim, İsâ'yım diye geldiğini iddia eden bir çok emperyalist bir ajanın oyuncağı olur ve sömürülürüz. Unutulmamalıdırki üzerlerimizdeki atalet, perişanlık dinden değil bizlerin acizliği ve cahilliğimizdendir. **İslâm açık ve bellidir ve üzerinde anlaşılmayan bir mevzusu yoktur.** Öyleyse Mehdi'yi veya İsâ aleyhisselâmı zorla gökten indirmek hayaline niye müptela olmaktan kurtulamıyoruz.

Niye mi?

Tembeliz de ondan. İllâki bir kurtarıcı gelsin de bizi kurtarsın, diye beklemekteyiz. (Çok bekleriz.)

Eğer Fatih Sultan Mehmet ve ve hocası Akşemseddin hazretleri İstanbul'un fethi konusundaki efsaneye uysalardı (Mehdi alacak?) Bugün üzerinde yaşadığımız İstanbul hala Bizans'ın elinde kalacaktı.

Uyanmak lazım, ama nasıl?

……..

Okumak, okumak, okumak……

Biraz şaka gibi gelecek ama, biraz Dedekorkut Masalları okumanızı tavsiye ederim. Eskiden bir Türk dünyayı fethediyordu. Şimdi ise çocuklarımız Harry Potter

hikâyeleri ve insanüstü olmanın kolay yollarına arayarak büyücülükten medet bekliyorlar. Öyle bir hale geldik ki insanlar bir şey okusun diye, okuma başlıklarına **“…..sır” “….esrarı” “…… şifresi”** diye ilave yapmaktan başka çaremiz kalmadı.

İkrâ (Oku) ile başlayan bu din ancak okumakla kuvvet bulur. Sonra diğer şeyler peşinden gelir.

İhramcızâde İsmail Hakkı

ŞEYTANÎ DÖNMELER

Gün geçmez ki, **“…..İslâm’a girdi”, “…….artık İslâm’ın taraftarı oldu”, “………müjde”** gibi haberler ile Müslümanlar sevince gark olurken, dönme bir dönüşle dönmüştür ki, yıllarca nesli Allah Teâlâ’ya kul olmuş kişiye, İslâm’ı öğretmeye başlamıştır.

Dönme dönmüştü, meğer Müslümanı döndürmek için dönmüştü.

Neye döndürmek? Kendi inancı olan dine… Onun dinide İslâm adını almış, yıllarca dine emek vermiş, dindâr kişilere karşı gizli savaşın mücadelesini vermeye başlamıştı.

İnsanın zayıf noktalarından biri de **“yenilikçi olma arzusu”** dur. Zayıf noktayı bilenler, **“bıkma ve usanma yorgunluğu”** nu, bu şekilde kullanacaklar ve tatmin olmak isteyen kesimi uyuşturmak suretiyle dönmeye yöneltilecekti. İslâm Yahudilik gibi, ırkî, milliyetçi bir din değildir. Ancak dönmenin işbirlikçi tuzağını “feth” kavramı içinde eritince, Müslümanı **“aldanma tuzağı”** na çekmeye başladı. Müslüman duymadığı ve görmediğini devşirme ile çok güzel görüyordu. (Misal: İslam tarihindeki felsefi tercümeler hareketi)

Dönme ve yandaşları hep tarih boyu aynı nakaratı tekrarladılar.

“Atalar dini seni perişan kıldı”, “Kur’ân-ı Kerim’den uzaklaşmışsın” “Ben dini kitabınızdan okudum, siz tabu yapmışsınız ve okumuyorsunuz”,

Nedense bugüne kadar dinin gelmesine sebep olan “dönmenin atası olmadığı ve dinin çilesini çekmiş hayatını gariplikten kurtaramamış beğenmediği Müslüman” olduğunu görmüyordu.

Niye dönme, Müslümana, İslâm’ı öğretmek istiyordu ve sebebi ne idi?

Söz burada çoğalır gider….

İslâm’a döndüm diyenlerin sırrını çözmek isteyen biriysen, çok zaman alsa da bilmekte fayda vardır ki, sana söyleyebileceğim birkaç husus şu olabilir;

Birisi **“evlat, babanın sırrını taşır”** derler. Diğeri, dönmenin peşinden, para ve mevki de takip etmesidir.

Demek ki dönmede bir hile vardır. Mesela bir zamanların şarkıcısına bakıyorsun ki, önce eşini boşuyor. Sonra İslâm'a döndüm diyor. Sonra bir medyaya ortak oluyor.

Ne oluyor. Çünkü boşluk oluşacak, o boşluk dönmeyle dolması gerekiyor da ondan. Daha sonra, doğruluklarla karışmış zehrini garip Müslümana kusup duruyor. Zaman geçiyor, toplum unutkan olduğu için, çilesini çekmediği davanın temsilcisi oluyor. Yıllarca çile çekmiş Müslüman, çilesine bir çile daha katıyor.

Sözün burasında dönmeden, şeytan ne murat etti? diye düşünürseniz, İblis avenesi ile aldatmaya çalıştığı toplumdan bazen usanç duyarmış. Çaresi kalmazmış. O zaman dönmesine biraz katkıda bulunduğu (rüyalar ile) ve yardım ettiği nadide elamanı ile kaleyi içten fethetmeye çalışırmış. Bahsettiğimiz bu hile, şeytanın en son müracaat ettiği, zor başardığı bir hilede olsa sonuçta en çok kazançlı olduğu ve denediği bir taktiktir. **"Hüsn-ü zan memuru"** olan Müslüman bu kapıdan sokulur. Öyle komplo kurbanı olur ki, dönme dahi bilemez. Dönme, bir zaman sonra bir dönüş ile dönerki yerinde yeller eser, koynunda sevgilisi, parası ve hasretiyle kavuştuğu dünyasında acısıyla ölür gider. Ancak sonunda onunda ciğerlerini dağladığı ve harap edip bıraktığı bir Müslüman kalmıştır.

Ey kardeşim şüpheni bir yerde sakla, şüphe etmediğin gün donuklaşır ve uyuşursun. Günümüzde şüphen senin tek sermayendir.

Allah Teâlâ'm, doğru diye gördüğümüz günahkâr karşısında, bize ayıklık ver.

"Ey Rasül! Kalpten inanmadıkları hâlde, ağızlarıyla "İnandık" diyenler ile Yahudilerden küfürde yarışanlar seni üzmesin. Onlar yalan uydurmak için (seni) dinlerler, sana gelmeyen bir topluluk hesabına dinlerler. Kelimelerin (ifade içindeki) yerlerini bildikten sonra yerlerini değiştirir ve şöyle derler:

"Eğer size şu hüküm verilirse, onu tutun. O verilmezse sakının."

Allah, kimin azaba uğramasını istemişse artık sen onun için asla Allah'a karşı hiçbir şey yapamazsın. Onlar, Allah'ın kalplerini temizlemeyi istemediği kimselerdir. Onlara dünyada bir rüsvaylık, ahirette ise yine onlara büyük bir azap vardır." (Mâide, 41)

İhramcızâde İsmail Hakkı

BULANMIŞ TEVHİD EHLİ

Tâbî, gayret etti, çalıştı son kapıya vardı. Kapı, bir kapı ki, tokmağını sağa çevirsen başka, sola çevirsen başka açılıyordu.
Hazırlanmıştı, bekliyordu. Fakat beklediği olur mu olmaz mı, onu, kendisi de bilmiyordu. Ancak yol arkadaşı Hâdî ile son kapıda şu konuşma geçti. Her şey birdenbire değişmişti.

Hâdî:
"Bizimle isen namaz kılacaksın."
Tâbî:
"Hâlâ bu iş bitmedi mi, mecbur muyuz?"
Hâdî:
"Sonsuz emir var."
…..
"Kılmak istemiyor musun?"
……
"Melekte olsan, ruh ta olsan, secde edip namaz kılacaksın."
Tâbî:
"Biz arınmadık mı?"
Hâdî:
"Hem arındık ve hem de bulduk."
Tâbî:
"Benim kalbimi temizlemedin mi?."
"Daha namazın ne gereği var, Temiz bir insan olmadım mı?."
Hâdî:
"En temiz yaratılanlar, melektir. Onların bile kimi rükûda, kimi kıyamda, kimi secdede."
Tâbî:
"Allah Teâlâ'ya inanıp, rasülüne de iman etmedim mi?."
Hâdî:
"Ettin."
Tâbî:
"Hakikatin sırrına erdiğimi çok kere söylemedin mi?"

“Tasavvuf ehliyiz, dâimi salâta (namaza) ulaştık demedin mi?

“O zaman beş vakit namazın bizde iş ne?.”

“Hakikatte şeriat yoktur, diyen sen değil misin?”

“Hakikatin zirvesine ulaşan, Hakk’a yakîn onda beka olan, "kime namaz kılar" diye soran sen değil mi idin?”

…….

“Biz şeriatı bıraktık, ehl-i tarik olduk, demedik mi?”

“Ahâdiyete vardık. Namazın şekliyle bağlanmayız, resmiyetini aştık demedik mi?”

“Ne oldu?”

…

Hâdî, arkadaşı ve talebesi olan Tâbî’den usandı. Eliyle yetiştirdiğine sahip olamamış, ayağını tevhid mertebelerinde bulandırmıştı. Cehennemlik demeye özü varmasa da talebesini nefsine kul olmaktan kurtaramamış, şeytâniyete kaptırmıştı.

Hâdî söze şu şekilde devam etti.

“Sözü uzatma, manayı kaybettin. Ancak son söz olarak sana şöyle diyebilirim.”

“Namaz sakıt olmaz, ancak ne gördün, ne bildin ki kendini kulluktan düşürdün.”

“Allah Teâlâ’nın kulluğundan düşürdüğü ancak şeytan olur.”

"Namaz dinin gereği ve direğidir.”

“Namaz kılmayan kâfir değildir, ama kâfirler namaz kılmazlar.”

“Sen inkârda mı kaldın, ispata varıp Allah olduğunu mu sandın?”

“Ah….iki menzil arasında kalanlar.”

“Bizim sana yardımımız, uyarmak ve “kulluk et” demektir.”

“Ancak nefsine değil.”

“Bizim bu hususta, bir suçumuz yoktur. Senin telef olmanı ister miyiz!”

“Sen ‘fark’ edemeyip kulluğu kaybettin.”

Tâbî:

“Ne demek, bunca emeğim zayi mi oldu?”

Hâdî:

“İblis’te çok emek vermişti, meleklere hoca bile oldu diyorlar.”

“Ne oldu….Ayağı kaydı, şeytan oldu.”

Tâbî:

“Bu haksızlık olmuyor mu?”

Hâdî:

“Haksızlık yoktur. Haddini aşmak vardır.”

“Eğer, bir puta da kulluk etseydin, yine kurtulurdun.”

“Sen kendini anlamak istemiyorsun?”

“Cennetin yolu bir ama, gidişler farklı.”

“Senin işin cennete kapıdan değil bacadan girenlere benziyor.”

“Sen doğruyu arıyordun”

“Hakikati de buldun.

“Fakat şimdi kendini kaybettin.”

“Şimdi durduğun yer belli değil.”

“Haydi git.”

“Biraz da ‘inkâr’ lık çilesi mi, ne çekeceksin.”

“Demek ki, mahcupluk kaderinde varmış. Unutma ki, emeğin zayi olmaz.”

“Allah Teâlâ çok cömerttir.”

…..

“Eğer, bu durumda bir suç var, kimde diye düşünüyorsan.”

“Var, var…”

“Var ama, yolun evvelinde olsa idi, benden idi.”

“Fakat emekten sonra olduğu için, illâki sendendir.”

….“Kovuldun.”

….

“Hayır, Hayır kendini kovdurdun?”

“Benim tavsiyem, yine de umudunu yitirme.”

“Benim vefâm ise, seni unutmamaktır.”

“Ancak yine, ilk sözümüz senin için geçerli.”

….

“Kulluk işareti olan namazı kılacaksın.”

Tâbî:

“Namaz mı?”

Hâdî:

“Evet”

Tâbî:

“Offf….”

İhramcızâde İsmail Hakkı

YOL VERENİN OLSUNDA, İSTERSE KÂHİN OLSUN

Kendine güvenini kaybetmiş bir adam sığınmak için mağaraya girdi. Orada bir kâhinle karşılaştı ve konuştu. Bu görüşme sayesinde bir şeyi bulmuştu.

Güven.

Adam, âdem oldu.

Yalanda olsa, doğru da olsa kâhin bile bir adama yol veriyordu. Öyle bir yol ki, kendisi için düşünemeyeceği kadar yüksek bir yoldu.

Kâhin onu alçakken yükseltti ve yüceltti.

Meğer bahsettiğimiz adam ölümsüz olmak istemekte imiş.

İnsan ya, ölümsüz olmak isteyebilirdi. Fakat nasılı vardı. Kâhin onu bu nasıldan geçirecekti ve geçirdi, sonsuzluğa doğru seyrini başlattı.

Adam, mağaraya niye geldiğini sorarak kâhinle söze başladı.

Adam:

“Ben seçilmiş biri miyim?

“Bu Kaderim mi?”

Kâhin:

“Ben kâhinim.

“Kâhinim diyerek, görme gücümün bir lütuf olduğunu düşünüyorsun,

“Ben seçilmek istemem mi?”

“Fakat gün senin için doğdu?”

Adam:

“Bu lütuf mu?”

Kâhin:

“Lütuf olduğu nasıl düşünülür? Geleceği görebiliyorum, fakat değiştirecek gücüm yok.”

Adam:

“Niye, Ben?”

Kâhin:

“Annen inançlı bir kadındı?”

“Baban için çok söz söylemeye gerek yok, anne iyi ise sen iyisin, demektir.”

“Nesilleri kıran annelerin iyiliği ve kötülüğüdür.”

Adam:

“Annem iyi idi, öyleyse, ancak tanrısı en ihtiyaç duyduğu zamanlarda yanında yoktu.”

Kâhin:

“Bilemem”

“Ben ve sen aynı kaderi paylaşıyoruz. Sen geçmiştekilerle ben ise yaşanacak gelecekle.”

Adam:

“O zaman gelecek tam olarak ayarlanmıyor veya ayarlıyamıyor muyuz?”

Kâhin:

“İhtimalleri o kadar çok ki, geçti artık, hayatın bir savaş için olacak. Sen seçildin?”

Adam:

“Bunca yıldır, ilgilenilmeyen biri gibiydim. Şüphelerdeydim.”

“Beni buraya getiren o zaman şüphem midir?

Kâhin:

“Olabilir, Hayatında savaş yazılmış. Barışı bulmak istiyorsun. Bunun için ne gerekirse, fedâ edeceksin.”

“Bedenin ölecek olsa da, zaferin öyle değil.”

Adam ve kâhin sustular…..

…….

Kâhin:

“Doğrulara şüphe duyarak ulaşabilirsin. Ancak senin bir fazla bilgin var, o da zaferin senin yanında olacağını görüyorum.”

“Korkularını paylaşıyorum! Savaşmalısın. Savaşta sayının hiçbir önemi yok. Sadece cesaret vardır.

“Bugün ve bundan sonra kader seninle”

“Rakiplerin çok sayıda ve güçlü diye senden üstün oldukları aklına getirme. Onlar korkaklardır! Maskenin ardına saklanıyorlar! Onlar da senin gibi ölümlüler.”

“Sakın bu savaştan kaçma, onurunla savaş. Çünkü onlardan senin bir fazlan var. Kazanacağın inancı. Onlarda ise bu yok. Bu büyük bir kayıp.”

Zafer senin ve inananlarındır.”

Yukarıda geçen diyalog tarih sahnesinde onlarca insanın başından geçmiş bir vakıadır. Büyük insan bildiğimiz kimselerin gücünde bu türlü olaylar her zaman vardır ve bundan sonrada olacaktır.

Farz edelim ki bu anlattıklarımızın hepsi bir efsane olsun. Öyle günler yaşıyor ki günümüz insanı, yalan bile olsa ona güç verecek bilgiler sunan kişilerden yoksun olarak başıboş bir hayatın içine doğru sürükleniyorlar.

“Ötekileri ve şüpheleri kalmayan toplumlar yıkılmaya mahkûmdurlar.”

Yalan bile olsa bir inancı olmayan bir kişi ne kadar güçlü olabilir ki;

Etrafınıza bakın şüphesi olmayan insanlarla çevrilisiniz.

İnsanlar neyi kaybettiler ki, şüpheleri kalmadı.

Cemil Meriç’in düşüncesi üzerine “insanlar en değersiz varlığı şüphelerini kaybederlerken ruhları kaybedeceklerini” hatırlarına getiremediler.

Günümüz insanı şüphesini kaybetmiştir.

İnandığı şeyleri, kişileri tabulaştırmayı ne kadar çok seviyorlar. Sonra da niçin, neden böyle oluyor? deyip duruyorlar.

Allah Teâlâ **"düşünmüyorlar mı, akletmiyorlar mı?"** derken **"şüphe etmiyor musunuz?"** yani, **"beni bile araştırıp öyle bulun, yoksa günün birinde seni, adamla, parayla, mevkiiyle, fikirle vb. şaşırtırlar"** demek istemiştir.

Hiç düşündünüz mü?

Büyük şahsiyetlerin çoğunda (meczup) delirme vakitleri bulunur.

Niye mi?

"Sorgulamış, cevabını bulamamış" ancak **"çalıştığı ve gayret ettiği için Allah Teâlâ emeğini zayi etmemiş, ona gerçek yüzünü göstermiş,"** büyük olmuştur.

Ey gerçeği görmek isteyen kardeşim!

Bela, çile, iftira delhizlerine düşüp delirmeden hakikat deryasına ulaşacağını mı sandın?

…..

Yok,

Yok…..

…..

"Ey yalancı kendinden bile korkuyorsun, gerçek sana yüz açar mı?

İhramcızâde İsmail Hakkı

MİSYONERİN AŞKI

“Taktik manevralar esnasındaki en büyük başarınız
bu manevraları düşmandan saklamakta göstereceğiniz ustalıktır.
Manevralarınızı sakladığınızda düşmanın casuslarından
ve böylece düşmanın taktisyen beyinlerinden korunmuş olacaksınız .”
(SUN TZU-Savaş Sanatı)

Vatikan ve Kiliseler Birliği adına **"Dinlerarası Diyalog"** fikrini ortaya atan misyonerler teşkilâtının lideri **Louis Massıgnon**'un Misyonerler Zirvesi’nde yaptığı konuşma aynen şöyledir:

"Müslümanların her şeyini tahrip ile mahvettik. Dinleri, inançları, ahlâkları, dine bağlılıkları ve insanî duyguları mahvoldu. Onların millî-mânevî değerlerini Batı medeniyeti potasında eriterek kendimize benzettik. İslâmiyet'ten uzaklaştırdık. İslamiyet'i öğrenmeyi, yaşamayı, namaz kılmayı ve Kur'ân-ı Kerîm öğrenmeyi suç ve gericilik olarak göstermeyi başardık. Artık çoğu hiçbir şeye tam olarak inanmıyorlar. Ehl-i sünnet îtikâdı başta gelen düşmanımızdır. Bu itikadı geçmişte sapık inançlara kanalize ettik. Son yıllarda ise Müslüman görünen bazı ilâhiyatçılarla, 14 asırlık dinlerini, itikatlarını, ibadetlerini tartışır hâle getirdik. Derin bir boşluğa düşürdük. Bundan sonra siz misyonerlerin işi daha kolaylaştı. Maaş bağlayarak, vize va'di, yurtdışında iş imkânı hatta fuhşu kullanarak Müslümanları Hıristiyan yapınız..” (M. Necati Özfatura- Türkiye Gazetesi)

Hampher, **“İslam’ı Nasıl Yok Edelim?** de şu ifadelere yer vermiştir:

“…Müslüman genç erkek ve kızlar arasında kayıtsızlık ve dinsizliği yaymalıyız. İslâm’a yönelik şüphe ve kuşkular uyandırmalıyız. Kiliseye bağlı okullarda ahlâka ve İslam’a uymayan kitaplar ve yayınlar dağıtılmalı, gayr-i ahlâkî ilişkiler için spor merkezleri kurulmalı, gençlerin gayr-i müslim dostlar edinmelerini sağlamalıyız. Yahudi, Hıristiyan ve diğer dinlere mensup gençlerin katıldığı dernekler kurmalıyız. Mümkün olan her vesileyi kullanarak Müslüman gençliği tuzağa düşürmeliyiz.”

“…Ailelere nüfuz edilerek, baba-evlad ilişkileri, sömürü kültürünün etkisinde kalacak şekilde düzenlenerek, artık büyüklerin nasihatlerinin dinlenmeyeceği

derecede bozulmaya çalışılmalıdır. Gençleri dinî inançlarının etki alanından çıkararak din âlimleri ile ilişkilerine son vermek böylelikle mümkün olacaktır…”[24]

Misyonerler hakkında çok söze gerek yoktur, fakat görünen manzara şu şekildedir.

Onlar artık içimizde sözü geçen, bir lider, bir hoca, bir şeyh, bir yardım kuruluşu, bir okul, vb….uzuyan zincirin içinde hizmetin çeşitli adlarıyla faaliyet göstermektedirler.

Neyi nerede bulacağız, neyi soracağız?

Bilemiyoruz.

Dostumuz dediğimiz hain değil ama, onların eline düşmüş, hizmet kuşu mu olmuş ne, dallar ve budaklar arasında mı da, diyemiyoruz.

Kimi kiminle kıyas edeceksiniz.

Edemezsiniz.

Cahiliz, bilgimiz yok.

Düşman içimize girince asalak ilacı alıp öldüreyim derken kendimizi öldürüyoruz.

Size garip bir örnek vereyim, eskiden “dinler arası diyalog” diyorlardı. Tutmadığını gördüler, şimdi tarikatları, tasavvufu ve en güçlü felsefesi “vahdet-i vücud”u denemektedirler. Ne yazık ki göl maya tuttu, zannedersem. Öyle ki (kendim için söylüyorum) bizim bile yazılarımız onların isteklerine uygun düşecek hale geldi.

Futbol sahasında kaleyi boş bırakmak yanlıştır. Ancak golleri kaleciler atıyor. Sahadaki oyuncular ise mücadele ederken, golleri kaleci yiyor.

Kaleci nasıl gol atar veya yer?

Nasıl mı?

Tabi ki; karşı takımın gizli oyuncusu olursa. (Penaltı tutarsın gol atmış olursun, yersin, gol yemiş olursun)

Günümüzdeki Müslümanlar artık kendi kalecisinden gol yiyor.

---

[24] Şule Kolay, “Takip Ettikleri Metotların Odak Noktaları”, Şebnem Dergisi, S. 16, s. 41.

Takım kurmak zor, yapılanmak zor.

İlk vagonu kaçırmış tren yolcusu gibiyiz. Hiçbir şekilde ön vagona binemiyoruz.

Ne yapmalıyız?

Bizlerde onlar gibi tren vagonlarında seyahat etmeli miyiz?

Ne zaman lokomotife ulaşırız…….

Ne zaman olur bilemiyorum?

“Şüphe elde kılıç gibidir, başkasını keser, seni de bazen kesebilir.

Şüphesi oluşmayan bilgi ham bilgidir. Şüphesini taşıyarak kabul ettiğimiz inançlar daha sağlamdır.

Şüphesi olmayan imanlı sayısı çok fazla olsa da başkası tarafından şüpheye düşürülünce çabucak yok olup gitmektedirler.

Hakiki iman vardır. Fakat hakiki imana herkesin kavuşmasını bekleyemeyiz.”

Döne, döne yaşadığımız bu dünya bazen birine bazen diğerine güler. Herkesin yaptığı yanına kâr kalmaz, ancak lâkini vardır.

Fitne kuyruğunu yutmuş yılan gibidir. Yılan, kuyruğu yutarım zannederse de kendini helak etmekten kurtaramaz.

Ben bir şey biliyorum,

“Ey insanlık başıboş değilsin. Kâinat sahibinin celâli bir gün cemâlini yakalar. Ucu hepimize dokunsa da O oyunu her zamanki gibi bozmaktadır.”

İhramcızâde İsmail Hakkı

ATEİSTİN DİNDAR OLMA DENEYİMİ

Geçenlerde dinsizim diyen biri yanımıza geldi. Kendince deliller yazmış sıralamıştı. Bende ne söyledimse kâr etmedi. Ona dedim ki,

"Öyleyse sana bir şey desem yapar mısın?"

"Ne gibi?"

"Bir rüya görsen senin için neyi ifade eder?", dedim.

"Pek bir şeyde ifade etmez."

"Aynı rüyayı iki kere görsen yine senin için neyi ifade eder?"

"Yine bir şey ifade etmez."

"Tekrar görsen neyi ifade eder?"

"Aynı şeyi tekrar tekrar görüyorsam, şüphe ederim, belki,"

"Bende bir cümle söyleyeceğim üç kere tekrarlayıp uykuya yatacaksın. Olur mu?"

"Olur."

"Çok kolay, birkaç kelime söylemek ile benim ne zararım ve kârım olabilir ki" dedi.

Bende ondan söyleyeceğine dair söz aldım ve kelimeleri söyledim.

O da gidip söylemiş ve sabaha kadar beklemiş, gördüğünü görmüş ve yanıma gelmişti. Hıçkıra hıçkıra bana ağlıyordu.

Ne oldu ki…

Burası sana da bana da gizli kaldı.

Eğer bu yazıyı okuyan bir dinsiz ve ateist kardeşimiz ise ona da söylüyorum;

"Sende söyle bu cümleyi düşüne düşüne söyle görelim neler olacak."

"Nede olsa bir cümle duya duya söylesem benim için bir şey olmaz, de ve söyle."

İşte sonsuzluğun ve ebedî hayatın bereketli cümlesi.

"Seni ne kadar çok özlemişim Ya Muhammed; ben seni bulamadım, Sen beni

bulur musun?”

İhramcızâde İsmail Hakkı

ŞEVKET BABA'yı ÖZLEDİK

Özlem gidermek ne zordur.

Eskiden "zorla cennete sokulan kullar gibi" bir sebep zuhur eder yanına muhakkak giderdik. O gitti. Kitabı okuyanı çok severdi. Kaç tane kitap karaladık. Son yazılan bir kitap. Ruhu gördü ama, yeni çıkacak Amiş Efendim'i zahirende bir görseydi.

Cihan'ının içinde yerimiz vardır. Ne var ki, devir devrederken dökülen yapraklar arasında kaldık.

Demirli bahçeye girmek için zırhlı olmak gerekir, derler. Yollar engel, zahir engel.. engel… engel..

Gücümüz yok.

Tek sermaye hasretlik. O da para etmiyor.

Şevket Baba!

Seni biz özledik. Yedirdiğin lokmalar içimizde telef olmadı. Ancak hasretlik acısı kaldı.

İhramcızâde İsmail Hakkı Toprak Efendi "Geçmiş hayali cihan" derdi.

Cihan var ama, bize hep hayal kaldı.

İhramcızâde İsmail Hakkı

(TRANS) DEĞİŞİMİN TABİATI: ÖTELEME= YAYILMA = DEĞİŞİM

Toplum üzerine yapılmış olan ilmî sistematik araştırmalar, çeşitli faktörlere bağlı olarak bütün insan topluluklarının değişime uğradığını göstermektedir. Her toplumda, tarihi gelişim süreci içerisinde farklı uygarlıklar, kültür ve dinlerle ilişki içerisine girmek suretiyle bünyesinde sosyo-kültürel içerikli değişimler ortaya çıkmaktadır. Bilineceği gibi sosyal bir sistem olarak toplum, toplumsal olgular veya kurumlardan oluşan bir yapı olup, toplumsal yapı, kurumların belirlediği sosyal ilişkilerden oluşmaktadır. Sosyo-kültürel değişimle ifade edilmek istenilen ise, toplumun kültürü ve yapısında ortaya çıkan değişimlerdir.

[İnsanlık tarihi bir değişim tarihidir. Değişimin olmadığı hiçbir mekân ve zaman olmamıştır ve olmayacaktır. Zira **değişmeyen tek şey değişimdir.** Değişime direnç her düzeyde ve her zaman var olmuş ama bu çabalar hep yenilmeye, mahkûm olmuşlardır. Değişim her zaman bir süreç olayıdır ve bu sürecin hızı hep aynı olmamıştır.

Günümüzde değişim neredeyse baş döndürücü bir hıza ulaşmıştır, insanın bu değişim olgusunu kabul edip, buna ayak uydurmaya çalışmaktan başka çaresi yoktur. Değişime ayak uyduramayan, İster istemez basamaklardan aşağı düşecek, sonra kendisini adapte etmeye başlayacaktır. Ne var ki bu kez çıkış noktası diğerlerine göre daha altta olacağından yetişmek için daha fazla çaba harcayıp, daha harcamak zorunda olacaktır.] (Değişim ve Etik, CHANGE AND ETHICS, Hilmi ÖZDEN , Ömür ELÇİOĞLU Dr.Osmangazi Üniversitesi Tıp Fakültesi Deontoloji ABD, Eskişehir)

İnsan ve toplum değişiminin olumlu veya tersi olması çokta önemli değildir. Önemli olan etkiye maruz bırakan faktörün doğru veya eğriliği olabilir. Ancak tarih boyunca görülen değişim süreçleri için pek olumlu düşüncelere sahip olmamız pek mümkünde değildir. Öyle ki kaderî bazda itilmişlikler vardır. Düşünün bir kere Âdem aleyhisselâm Allah Teâlâ'nın **"yeryüzünde halife yaratacağım"** müjdesine mazhar iken cennetten çıkışında ve değişime uğramasında bir zorlama olduğunu hatırlamak gerekir. Günümüzden misal verecek olursak, İslâm'ın cihan hâkimiyetinden bahsederken dar bir dünyaya sığınmaya yönelmesinden çıkarmak ve hareket

geçirmek için, onu rahatsız edip dış dünyaya açılmasında zahirden gelen “müceddid” (yenileyici) e muhtaç olmuştur. Burada Mehdi veya İsâ aleyhisselâm konusunu ele almak istemiyorum. Çünkü bu meselenin her tarafı hakikat olsa da İslâm Dünyası’nı atalete düşürmüş ve Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve selleme karşı yanlış yapmamıza sebep olmuştur. Dünyayı müslüman etmeyi Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve selleme layık görmeyen İslâm Dünyası’nı bu **“beklenti sendromu”**ndan çıkarmanın da, ne kadar zor olduğunu da söylemek gerekir.

Franz Kafka’nın “Değişim” isimli eserinde gördüğümüz kadar, değişimin ev içinde dahi zor olduğunu göstermeye yeter ve artar.

[“…hiç beklemediği inanılmaz ağrı sanki yer değiştirirse kaybolup gidecekmiş gibi, ileriye doğru sürüklenmek istedi;…”

“…müstahdem göreviyle çalışmaya başladığından beri davranışlarında açığa vurduğu bir dikbaşlılıkla, babası biraz daha masa başında kalmak için diretiyor, ancak bu arada hep de uyuyakalıyor ve o zaman sandalyesini yatakla değiştirmeye kendisini razı etmek için evdekiler akla karayı seçiyordu….”

“…Gregor; çünkü birkaç hava deliği bırakılmış uygun bir sandığın içine koyup onu, bir yerden bir yere kolaylıkla götürebilirlerdi; ailesini ev değiştirmekten en başta alıkoyan, daha çok, kendilerini kaptırdıkları tam bir umutsuzlukla bütün akraba ve eş dost çevresinde kimsenin başına gelmeyen bir felakete uğradıkları düşüncesiydi. ..”] (Değişim, Franz Kafka, trc: Kâmuran Şipal, Cem yayınevi, Kasım 1993)

Değişim zor iştir.

Doğu milletlerinde ise bu daha zordur. Hayat şartlarının sertleştiği ortamlarda bu meseleyi daha bariz görürüz. Tahavvülatın yavaş seyretmesi eski zamanlarda olumlu sonuçlar verse de günümüzde bu beklentiye sabır tahammülsüzlük doğurmuştur. Yani tekkeye bir dervişi kırk yıl alıp yetişsin diye bekletirsen ona en büyük zararı vermiş oluruz. Yine memleket meselelerinden olan “Kürt Meselesi” de bu meyandan çıkmış işlerdendir. Tahammülü, itaati sabrı çok fazla olan bir milleti değişime uğratmak için akla hayale getirmek istemediğimiz şekillerle elektrik şokuna tutulmuş gibi savurdular.

Sebep değişim, ama ne için değişim?

İşin merkezindeki niyetin ne olduğunu anlıyor gibi olsak da zamanla gerçeği

göreceğimiz için biraz daha bekleyeceğiz.

Önemli olan fert-toplum-millet-devletin **“Zorla değişim**” e uğratılmasıdır. Bunun birçok menfi ve müspet sebebini sayabiliriz. Ancak günümüzde emperyalist güçlerin kıyamet beklentileri veya dünya düzenini kontrol edebimede daha hırslı ve aceleci olmaları ile **“hızlı hareket”** e geçmeleri ile karmaşayı insanlığa getirdiler. Öyleki kâhinlere söylettirdikleri tarihleri tutturmak için uğraştılar. (Baba Vanga 2010’da üçünü dünya savaşı çıkacak dedi.)

Sonuçta bir gerçeği gördük. Biraz anlayışımızı aşsa da dünyada hâkimiyetin ve değişimin insana ait olmadığı ve Allah Teâlâ’nın hiçbir şekilde kullarına bırakmadığıdır.

“Eğer yerde ve gökte Allah Teâlâ'dan başka tanrılar bulunsaydı, yer ve gök, (bunların nizamı) kesinlikle bozulup gitmişti. Demek ki Arş'ın Rabbi olan Allah, onların yakıştırdıkları sıfatlardan münezzehtir.” (Enbiya, 22)

Bazen **“iyi ki Allah Teâlâ’m sen varsın”** demek ne hoş geliyor.

İhramcızâde İsmail Hakkı

İNKÂRCILARIN ŞEYTÂNİ MÜCADELESİ

İnkârcıların inkârı Allah Teâlâ değil, Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve selleme olan inkâr ve düşmanlıklarıdır. Allah Teâlâ'yı inkâr etmek veya inanmak insan için elem vermez. Çünkü Allah Teâlâ çok büyük ve inanılmaz olabilmektedir. Ancak Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemi inkâr etmek, alaya almak, inkârcıya zevk ve şehvet duygusunda en yüksek ulaşılabilecek beşerî cinsel hazzı vermekte olduğunu hallerinden anlamaktayız. Öyle ki inkârcı bu inkârı ile gizil cinsel birleşme zevklerini tadar. Zahiren kavuşulamayacak kadar olan bu zevkten aldığı tatmin olma duygusunu bir daha karşı cinsinden alamadığı için, sapık düşünceleri ve görüşleri ile yuvarlanıp gitmeye mahkûm olmaktadır.

Bilinmelidir ki, İblis Allah Teâlâ'yı inkâr etmedi ve etmez de. Onun bütün sorunu Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve selleme olan itaattir. Bugün dinsiz geçinenlerinde sorunu da aynı şekildedir. Onlarında ilah sorunu yok itaat sorunu vardır.

İnkârcıda bütün inkâr tevilleri ve düşünceleri tek bir yerde birleşir. O da Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve selleme olan aykırılık ve itirazdır. İtaat kapısı ise Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve selleme olan bağlılıktır. Eğer bir insanda inkâr kokusunu hissetmek ve aramak istiyorsanız, onların rasül bağlantılarına bakabilirsiniz. Ve göreceksiniz ki bağının çoğu kopmuştur.

Dinsizlik mektebi müdavimleri ve şeytanın talebelerinin ilk aldıkları ve mezun oldukları ders, Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemi bir şekilde inkâr etmektir. Şeytanın gayret gösterdiği ve bitmez tükenmez davası yalnızca rasülü inkâr üzere olduğunu anlamış olduğumuza göre, kendi durumumuzu ona göre tayin edebiliriz. Biz bunun neresindeyiz.

Allah Teâlâ'ya herkes inanır olsa da bütün insanlık **"Muhammedürrasûlüllah"** ta birleşememektedir. Zikir ehlinin günümüzdeki zikri ise **"La ilâhe illâ'llâh Muhammedü'r-rasûlüllah"** olmalıdır. Bunun dışındaki zikirlerin vereceği hiçbir fayda kalmamıştır. On defa **"La ilâhe illâ'llâh Muhammedü'r-rasûlüllah"** zikrinin vereceği menfaat, binlerce **"La ilâhe illâ'llâh"** zikrinden üstündür.

Sonuç olarak, günümüz Müslümanlarının çektiği sıkıntılar ve belanın temelinde Allah Teâlâ ve rasülü arasında yaptıkları ayrımdan başka bir şey olmadığını bilip, **Muhammed sallallâhü aleyhi ve selleme** sonsuz itaat etmeninin gereğini bir daha açıklamış olalım.

İhramcızâde İsmail Hakkı

BİZİM YENGE'nin DİYALOG ÇALIŞMASI

Yapımcılığını Erol Avcı'nın, yönetmenliğini Aydın Bulut'un üstlendiği, Şebnem Bozoklu, İlker Aksum, Tülin Özen, Yetkin Dikinciler ve Ayşenil Şamlıoğlu'nun rol aldığı Kanal D'nin yeni komedi dizisi, **"BİZİM YENGE",** de neler oluyor?

Evet, ne oluyor.

İstanbul'u bu dizide daha değişik bir şekilde görebilirsiniz. Meşhur minareli siluetini görmek için kaç bölümünü izledim, yoktu. Ancak bir şeyi farkettim. O da Fener Rum Patrikhanesi bir ömür televizyonda görmediğim kadar görmüş olmaktı.

Eğer sizde benim gibi görmek istiyorsanız cumartesi günü akşamı bu ziyafete kavuşabilirsiniz. Dizide 10 dk bir Fener Rum Patrikhanesi arka planda çıkıp duruyor. Arada bir küçükcük minare görünürse de tadımlık görüntü veriyor.

Dizide ne zaman bir sorun varsa o da evin çatısına çıkılıp patrikhanenin gölgesinde sonuca kavuşturulmaya çalışılıyor.

"Gelin Filiz" Antakyalı **"Damat Bahri"** İstanbulludur.

Düşününce akla olmadık şeyler geliyor.

Mesela bu gelin Antakya'daki patrikliği, damatta Fener Rum patrikhanesini temsil ettiğini düşünürsek dizideki diyalog çalışması üzerinde çok kafa yorulmuş görünüyor.

Konuyu biraz açalım.

["Ekümeniklik, günümüzde genellikle, daha büyük bir dinî bir birliği ya da dinlerarası işbirliğini sağlama amacını güden girişimleri ifade eder.

En geniş anlamıyla, dinî birlik veya dinî işbirliğinden maksat, üç İbrahimî din olarak İslam, Hıristiyanlık ve Yahudilik dinlerinin ortak manevî değerlerine vurguda bulunan dünya kapsamında bir dini birliktir. Daha çok bilinen dar anlamıyla ekümeniklik, bu üç dinin herhangi birinin mezhepleri arasında işbirliği anlamına gelir.

Kavram, Grekçe (oikoumene) kelimesinden gelir, anlamı **"yerleşilmiş dünya"** dır ve bununla Roma İmparatorluğu kastedilirdi. Günümüzde bu kavramla, birbirinden tarihsel, doktrinel ve uygulama açısından ayrılan Hıristiyan mezhepleri ve Hıristiyan kiliseleri kastedilir. Bu anlamıyla ele alındığında ekümeniklik Hıristiyan birliğini

sağlama gayesini ifade eder ve bu anlam şu idealle ifade edilir: **Sadece tek çeşit Hıristiyan Kilisesi kurumu olmalıdır.**

Ekümenik kavramının Türkiye'de ilk kez gündeme gelişi 1517 yılında Yavuz Selim'in, Mısır'ı fethettiğinde, İskenderiye ve Antakya Patrikhanelerini, İstanbul'daki Rum Patrikhanesi'ne bağlaması ve patriği de 'Ekümenik' (yani 'Cihan patriği') ilan etmesiyle ortaya çıktı. Bugün itibariyle, Fener Rum Patriği Bartholomeos'un dış ilişkilerinde **"Yeni Roma'nın ve İstanbul'un Başpiskoposu ve Evrensel Patriği" unvanını kullanması -Lozan Antlaşmasıyla hukuki ve siyasi konumu kaldırılan bu unvanı tanımayan- Türkiye Cumhuriyeti'yle sürtüşmelere yol açmaktadır.** Türkiye'de ekümenik kavramı Rum Ortodoks Patrikhanesi'nin (Fener Rum Patrikhanesi) muhtar ve eşit Ortodoks kiliseleri arasında onursal önceliğini anlatmak için kullanılır. Ortodoks Rum Patrikhanesi ekümenik unvanı ile Ortodoks kiliselerinin birliğini gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Geçmişte Ortodoks kiliseleri birbirlerinin üzerinde değil, yan yana ve ayrı ayrı örgütlenmişlerdi. Bu yüzden aralarında bir hiyerarşi yoktur. Fener Rum Patriğinin Atina Başpiskoposu veya Moskova Ortodoks Patriği üzerinde bir yetkisi yoktur. Ancak onların kabul ettikleri kapsamda bir birleşmeyi gerçekleştirebilir. Uygulamada güçlükler çıkmaktadır. Örneğin ABD'daki Rum ve Rus Ortodoksların örgütlenmesinde İstanbul ve Moskova Patrikhaneleri aynı görüşte değildirler. Rum Ortodoks Patrikhanesi'nin ekümenikliği hususuna Atina Başpiskoposu, Türkiye Cumhuriyeti'nden daha fazla karşı çıkmaktadır. Geçmişte ekümeniklik, Bizans ve Osmanlı İmparatorluklarının coğrafî ve siyasi bütünlüğüne dayanmıştır. Bugün böyle bir temel yoktur.](http://tr.wikipedia.org/wiki/Ek%C3%BCmeniklik)

Bu açıklamalardan sonra söylenecek şudur ki, insanlara anlatın, anlamayacakları veya kabul etmeyecekleri bir hususları varsa onu da diziler veya filimler gibi gizlice beyinlerine işleyin. Sonuçta her çalışmanın bir kazancı vardır.

Çalışan kazanacaktır. Fakat **"Lakin"**leri bol olan düşüncelere karşı biraz daha duyarlı olmalı **"şüpheci ve araştırmacı tavrımızı"** elden bırakmayalım.

Yoksa yutulacak balık sayısı her gün artmaktadır. **İsmail Hakkı**

KADER AFFETMEZ, İYİ OLMAYA MECBURUZ

Allah Teâlâ her an tecelli eder. Ancak tecellilerini de aynı şekilde ve bir daha tekrar etmez. Fakat bazı tecelliyatı kader planı üzere takdir ettiği için ayniyet gösterir gibi olsa da yine bizim farkına varamadığımız tekrarı olmayan şekildedir.

Tecelliyat, zât, sıfat ve ef'alin perdeleri arasından süzülür. Bunları zahir ve batın olarak görmek arzu etsek de nasibimiz miktarını aşmak mümkün değildir.

Konu üzerinde düşünürken hatırlayacak olursak Hristiyanlar hakkında buyrulan ayette [25] tecelliyatın parçalanması haber verilmektedir. Parçalamadan ve parçalanmadan neticeye varmak zordur.

Konuyu biraz daha açacak olursak, Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem buyurdu ki;

"Allah'ın rızası, anne ve babanın rızasındadır. Allah Teâlâ'nın gadabı anne ve babanın gadabındadır."[26]

Bir çocuk dünyaya gelirken bazı hususlar yönünden rabbâni tecelliler ana ve babasından zuhur edecek demektir. Yani ilâhı anne ve babası olacak demektir. Kader gereği anne-baba, sıfatların gereği meydana gelen bebekte Allah Teâlâ'nın sıfatlarını icra ederken, Zât'ın rahman ve rahimini üzerlerinden aşikar kılacaklardır. Ta ki bebek, çocukluktan büyüyüp nefsini ilah edene kadar. Ne zaman ki evlat, kendinde tecellileri "fark" edip ebeveynin sıfatlarını isteyince "Allah Teâlâ'dan başka ilahlar edinmeyin" sınırına varmasıdır.

Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin ana ve baba rızasını Allah Teâlâ ile eşleştirme hikmeti budur. O'nun **"Rabbim beni terbiye etti ve edebimi en güzel şekilde yaptı."** [27] demesi ile sınırları hiçbir zaman aşmadığını, kader bazında babasını doğmadan, annesini rüşt çağına ermeden "ismet"inin Allah Teâlâ tarafından korunduğuna da işaret etmiştir.

Büyükler arasında babasını küçük yaşta kaybedenlere **"Allah Teâlâ'nın bahtiyar kulları"** denilmesi çok meşhurdur. Annenin küçük yaşta kaybedilmesi için bu sözün

---

[25] "«Allah, üçün üçüncüsüdür.» Diyenler elbette kâfir oldu. Oysa, bir tek ilahtan başka ilah yoktur. Eğer bu dediklerinden vazgeçmezlerse, içlerinden kâfir olarak kalanlara kesinlikle pek acı veren bir azap dokunacaktır." (Mâide, 73)

[26] (Tirmîzî, Birr, 3.)

[27] (Kenz, 7:214 H. No: 18673; Münavi, Feyzü'l-Kadir, 1:225)

kullanılmaması insanın yaratılışında **“zayıf yaratılış”** yönündendir.

Bu izahattan sonra insanın ana-baba hakları ve cemiyette nasıl davranması gerektiğini anlıyoruz.

Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem Efendimiz buyurdular ki;

“Bir babanın duası, ilahi hicaba erişir ve bu hicabı da aşar.” [28]

“En iyi iyilik, babasının vefatından sonra, onun dostlarını yoklamaktır.” [29]

“Babanın dostluğunu koru, dostlarıyla dost ol. Şayet babanın dostluğunu korumazsan, Allah Teâlâ da senin nurunu söndürür.” [30]

“Baba dostuna iyilik, babaya iyilik demektir.” [31]

“Allah Teâlâ, Musa aleyhisselama **“Âsi olanın sözünün ağırlığı, dünyadaki bütün kumların ağırlığına eşittir”** buyurunca, Musa,

“Ya Rabbi, bu âsi kimdir” dedi. Allah Teâlâ,

“Ana babasının sözünü dinlemeyendir” buyurdu.” [32]

Yukarıda geçen hadis-i şeriflerde ataları dost iken birbirine haksız düşman olan çocukların durumlarının vahametini de göstermektedir. Her ne şekilde olursa olsun Habil ve Kabil meselesinde isyan eden çocuk zarar etmiştir. Çünkü Allah Teâlâ zalim, isyan eden, bağı, eşkıya, hain … kulunu sevmez ve yardım etmez. Hatırlayalım;

“Vahşî, Mekke’nin fethinden sonra korkudan Tâif’e kaçıp yerleşti. Fakat daha sonra Tâifliler topluca Medine’ye gidip İslam’ı kabul ettikleri zaman yeryüzü kendisine dar geldi. Oradan Şam ve Yemen taraflarına kaçmayı düşündü. Ancak birisi kendisine,

“Ne üzülüyorsun? Vallahi o, dinine giren tek bir kimseyi öldürmemiştir.” deyince, Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin huzuruna çıkmaya karar verdi. Medine’ye gitti ve şehadet getirip Müslüman oldu. Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem,

---

[28] (İbni Mace)

[29] (Müslim)

[30] (Buhari)

[31] (Taberani)

[32] (Ebu Nuaym)

“Vahşî, otur ve bana Hamza’yı nasıl şehit ettiğini anlat.” dedi.

Vahşî’nin sözü bitince Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem kendisine,

“Yazık, gözüme görünme!” dedi. Çünkü o şefkatli rasül, onu gördüğünde sevgili amcasını hatırlayacak, müteessir olacaktı. Vahşî de Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin emrine uyarak bir daha gözüne görünmedi.” [33]

Dinimizde tövbe kapısı açıktır. Ancak şer olmanın sineleri deşen bir yara olarak devâmiyeti vardır. Gönülleri fethetmeden kanla elde edilen kazançlar gırtlakları ve cemiyeti parçalar. Yaptık oldu, unutulur, diye diye düşündüğümüz çok işlerimiz yarın önümüze geldiğinde mahcup olacağımız azapların en elimidir.

“Dedenin yediği elmadan torunun dişi gıcırdar” sırrına erenler için hayatı idâme etmek çok zor olmuştur.

“Bir gün Hz.Musa aleyhisselâm Allah Teâlâ'ya yalvararak İlahî adaletin tecellisini gözüyle görmek ister. Allah Teâlâ'ya dua ederek böyle bir olaya şahit olmak ister. Duasını kabul eden Cenab-ı Hakk, Hz. Musa'ya:

"Falan sahradaki çeşmenin yanına git, bir tarafa gizlen, hikmet ve adaletimi seyret" buyurur. Hz. Musa aleyhisselâm, sahraya varır, çeşmenin bulunduğu yerde bir ağacın arkasına gizlenir, beklemeye başlar. Sahranın bir ucundan genç bir atlı çeşmenin başına gelir. Atından iner, suyunu içer, koynundan bir kese altın çıkararak çeşmenin başına bırakır. Biraz dinlendikten sonra atına atlayarak yoluna devam eder fakat altın kesesini koyduğu yerden almayı unutur. Biraz sonra suyun başına bir delikanlı gelir. Suyunu içip dinlendiği sırada çeşmenin yanında bir kese altın görür. Keseyi alır, oradan ayrılarak kaybolur. Yoluna koyulur. Bir müddet sonra çeşme başına bu defa da kör bir adam gelir. Abdest alarak namaz kılar, yorgunluğunu çıkarmak için bir tarafa oturur. İşte tam bu sırada altın kesesini unutan genç gelir. Bıraktığı yerde keseyi görmeyince kör adama çıkışır.

"Altınlar nerede, ne yaptın" der ve keseyi adamın aldığını düşünerek onu sıkıştırır. Adam almadığına dair her ne kadar yemin ettiyse de inandıramaz. Sonunda delikanlı belinden kılıcını sıyırdığı gibi kör adamın başını gövdesinden ayırır. Adamın üzerini ararsa da bir şey bulamaz ve çekilir, gider. Hz. Musa, gördüğü ürkütücü manzara karşısında hayrete düşer. Olayların gerçek hikmetini öğrenmek

---

[33] Üsdü’l-Gàbe, 5: 84.

için Allah Teâlâ'ya duada bulunur:

“Allah'ım” der. **"Azamet ve Kibriyan(büyüklüğün) hakkı için beni bu hikmet ve ibretten haberdar et."** O sırada Cenab-ı Hakk, Hz. Cebrail'i gönderir. İlahî fermanı açıklamasını emreder. Olayların gerçek sebebini ve hikmetini Hz. Cebrail teker teker anlatır:

"Ya Musa gözlerinle görüp de bir mana veremediğin olayın hikmeti şudur: Çeşme başında altınları görüp de alan gencin babası, altını bırakan gencin babasının yanında birkaç sene işçi olarak çalışmıştı. Fakat haksızlık ederek ücretini vermemişti. Adam hakkını ne kadar istediyse de alamamıştı. İşini yaptıran adam bir Müslüman'a zulmederek hakkını zimmetine geçirdi. Öldükten sonra da işçinin hakkı olan para oğluna miras kaldı. İşte, çeşme başında gencin aldığı bir kese dolusu altın, babasının hakkı olup da alamadığı altın kadardı. Bu suretle Cenab-ı Hakk seneler sonra hak sahibine hakkını vermiş oldu. O kör adam ise gözleri varken, altınları çeşme başında unutan gencin babasını öldürmüştü. O zamanlar bu genç, çocuk yaştaydı. İşte babasının katilini öldürerek kısası yerine getirmiş oldu. Allah'ın takdiri de zaten bu şekildedir."

Böylece bir nesil sonra kaderin adaleti tecelli etmiş oldu. Zalim cezasını çekti, hak sahibi de hakkına kavuşmuş oldu.

Sonuçta hallerimizde şerrin zuhur ettiği unsur olmaktan Allah Teâlâ’ya sığınmalıyız.

İhramcızâde İsmail Hakkı

“BEN”İ NASIL BULACAĞIZ?

İnsan “ben”in temelinde gizlidir.

“Beni” bulmak insan için bir sorun mudur?

“Ben”i anlamakta ve bulmakta ne kadar zorlanıyoruz.

Kişinin “ben”deki gizemi ancak dışarıya aksettirmesi ile sezebilir.

Bu meyanda sözler çoğalarak hakikatin görüntüsü kararır olsa da sonuçta her söz insanı bir şekilde bağlar.

….

Önemli olan tek varlık ve fikir yalnız siz olsaydınız, kim veya ne olurdunuz?

Bu soruya karşılık kaç örneğiniz vardır?

Gerçekten mutlu olmak istiyorsam, içimdeki kişi mi başkası mı olmalıyım?

İçimde, eşsiz olan 'ben’i bulmak mı kolay yoksa birine benzemek mi?

Bulana kadar, ne yapmalıyım?

….

Bir ömür boyunca köpek bakıcılığı yaptıktan sonra, geriye dönüp, "Bir öğretim görevlisi niye olmadım" demek için yıllarımı geçirip köpekliğe razı mı olmalıyım?

Bir insan için “benden çok çok üstün, daha güzel hayat geçiriyor” diye üzülüp boy ölçüşeceğime, onları kendi seviyene indirgemem için isyan mı etmeliyim?

….

İnsanlar beni beğenmiyor ve saygı duymuyorsa, onlara benzemeli mi, yoksa ayrılıp gitmeli miyim?

Ben kendimin mi yoksa bir şeyin temsilcisiyim?

….

Sorular sorular,…..

….

Hakikatte insan karanlık duygularından sorularından bir türlü kurtulamamıştır.

İşte, insanın kendi dünyasında karanlık duyguları ve soruları vardır. Acaba korkulması gereken, karanlık duyguları inkâr etmek mi, yoksa onları yok olduğunu zannetmek midir?

İnsanlar neden yalnız kalmak hususunda ısrar ederler.

Her şeyin daha çok paradoks bir görünümde olmasını isterler.

….

Niçin mi?

….

Düzen ve uyum insanı yıpratıyor.

Hep karmaşa olursa insan mutlu olacak diye düşünülüyor.

….

Evet, isyan etmek güzeldir.

Ama neye isyan?

Diyebilirsin ki!

“Tek ve yegâne olmakta büyük bir zevk. Hiçbir zaman başkası gibi olmamalıyım 'Farklı' olarak hayatın yüküne sahip olabilirsem, her günüm bir zafer gibi olacaktır.

Toplumun içinde silik biri olmak için çaba göstermek yerine bulunduğum yerde tek olmak için gayret göstermem ve toplumun, etrafımda şekillendirmesini beklemek daha güzeldir.

Belki, kesinlikle öyle olacaktır,…”

Anlaşılıyor ki;

İnsan büyük ve kutsanmış olmanın peşindedir.

….

Kutsanmak istiyorsan, hiçbir şey söyleme veya kimsenin hiçbir şey hissetmeyeceği bir **'yoklukta'** ol.

Yalnızca nefsine bak.

Şüpheyi barındıran geleceği,   ne de pişmanlığı barındıran geçmişi bırak.

Netice; “Yokluk ve varlık” arasındaki yerin “ben”in yeridir. Dışında olup da sende olmayan bir şeyi isteyip istemediğini, içinde olup da tamamlanmamış bir özelliğin olup olmadığını bulmana kadar gayret etmen gerekir.

İhramcızâde İsmail Hakkı

YOZLAŞMA

Yozlaşma kavramını ifade etmede genel bir tarif yapılamadığı için kabul edilmesi gereken, yozlaşmanın zamana bağlı olarak değişmekte olan ve farklı toplumlarda, farklı şekillerde karşımıza çıkan bir gerçeklik olduğudur. Yozlaşma tarifini ele almak istediğimizde sorunlara ve içinde bulunduğumuz zaman ve şartlara göre değişmekte olduğunu göreceğiz.

[*Yozlaşma*, meşru olmayan çıkarlar uğruna ekonomik ve içtimâi imkânların veya kamu otoritesinin kötüye kullanılmasını; ekonomik, bürokratik ve siyasî yapının yetersizliklerini; içtimâi değerlerdeki aşınma ve bozulmaları, hukuki, ekonomik, etik ve kültürel normların toplumun temel ihtiyaçlarına cevap vermemesidir. Daha kısa bir ifadeyle, ***yozlaşma, dinî, ekonomik, siyasî ve sosyal sistemin işlerliğini kısmen ya da tamamen yitirmesine neden olacak yasadışı ve/veya etik olmayan eylemler bütünüdür.*** Sadece günümüz toplumlarına özgü bir hadise olmayıp, neredeyse insanlık tarihi kadar eskilere dayanan yozlaşma kavramı zamana ve ülkeye bağlı olarak azalıp artmakla birlikte her dönem varlığını sürdürmektedir.][34]

Maddiyat ve maneviyat arasındaki güçlü ilişki ve çıkarlarda menfaat ön plana çıktığında "yozlaşma" akıbetini beraberinde getirmektedir. Ahlak bozuldukça, kuvvet mekanizmalarında özel çıkarların ağırlık kazanmasından dolayı içtimâi değerlerin kaybolması, insanların birbirine olan güvenin yitirilmesi, bu nedenle sosyal hayatın gereksiz yere sekteye uğraması söz konusu olmaktadır.

Maneviyattaki yozlaşma da şeytan, nefsin ve fertleri kendi düşünce planlarında buldukları veya kolay gelen şeyleri uygulamaya çıkarmaları ile oluşan menfaat beklentisi üzerine dinin ve ahlakın ilkelerini tahrif edilişidir. İfrat ve tefrit arasında gelip giderken insanın menfaati insanlığın menfaatinden ön plana çıkar. Artık söylemler, kendiliğinden hakikatten uzaklaşır. Bazen öyle olur ki, seneler önce kabul edilen ilke zamanla yamulmuş ve kabul edilmesi gereken başka bir alt yapıya kavuşturulmuştur. Bu yozlaşma neticesinde bukalemun karakter ön plana çıkmıştır.

Yozlaşmanın temelinde asıl yatan unsur ileri görüşlü olmamaktır. Fanatik duygular

[34] (TARI, 2006), s. 106-108

ile hareket edenler ileri sonuçları görünce geri dönüşü sağlamakta zorlanmaktadır. Dönüşü olmayan yolun çaresi için daha saçma bir şeyle konuyu daha karmaşık duruma gitmektedir. Bu ise daha önceden olması gereken işin uygulamaya geçişidir. Ancak bu yozlaşma penceresine düşmüştür. Yukarıdaki açıklamalardaki yozlaşma ile bahsedilen açıklamayı birbirine bağlarsak, insanlar menfaatperest olma özelliği ile egolarını tatmin etmek ve kavuşmak istediği şeylerin önlerine birileri şahsî açıdan engel koyarsa, sonuçta birlik çatlaması oluşacağı kesindir. Duyguların birliğini kaybeden insan kimlikleri çıkar amaçlı düşüncelerle etrafından koparken veya ilişkiye girerken narsis duygularını da harekete geçirecektir. Mesela;

Tarihte Musevîler şeriat dini olan Yahudiliği yaşamakta zorlanınca, sürekli dinin bir tarafına çentik atarak, saçmalamaya başladılar. Kendi inançlarının hakikatin hangi tarafında olduğunu kaybettiler. Sonradan gelen Hıristiyanlık ise dini şeriattan koparmış, ahlakî değerlerle yoğurarak insanların rahatlamasına salık vermiştir. Bu seferde iki din sahipleri arasında kuvvet sahibi olanlar (Yahudiler ve bu zihniyetli kişiler) insanların rahatlama duygularına karşı engeller koyarken yozlaşma komplosunu harekete de geçirdiler ve Hıristiyanlara yozlaşmış gözüyle baktılar ve dünya düzenini alt üst etmişlerdi.

İslam gelince bütün açmazları, şeriat ve ahlak düzeyinde dengeye getirip çözdü. Ancak ne gariptir ki, bu güzel din insanların elleri ve dilleriyle saçmalığa sürüklenip yozlaşma eğilimine sürüklenmeye çalışılmaktadır. Bunu da şu şekillerde görmekteyiz.

Kimileri eskiden yaşanmış hayat tarzını, kimileri ise yepyeni hayat şekillerine dinin benzemesi gayreti içinde iki kolundan çekilen insan gibi parçalama yoluna gitmektedirler. Ne var ki; bu çekişme artarsa sonuçta vücudun kolları parçalanacak ve din işe yaramaz çolak olacaktır.

Yozlaşma menfaatin tarafgir uygulaması ile oluyorsa, siyasî, içtimâi ve ahlâkî açıdan paylaşımcılığı harekete geçirerek hayatın sahibi Allah Teâlâ karşısında kullarına sevgi kucağını açmaktan başka çare olmadığını görmekteyiz.

Sonuç olarak yozlaşma, zulmün olduğu yerdedir. İnsanları harici zihniyetle hakikate çağırmada zulüm ve çıkarlar varsa, burada yozlaşmanın en üst seviyesi vardır deriz. Zulmün olduğu yerde yapılan her doğru hareket dahi zulümdür. Hz. Hüseyin aleyhisselâmı Kerbela'da şehid eden devlet, siyasî açıdan haklılığını öne sürebilir. Fakat işlenilen cinayetin bedelini binlerce Müslümanlar sürekli boyunlarında

hissetmektedir. Bu tarihi lekenin kanlarını bugün dahi dindirecek bir vicdan bulunmamaktadır. Bu nedenle vaktini geçirmiş her doğru hareket uygulama planına çıkarırken, zülüm baş gösterecekse geri adım atmak daha güzeldir.

Hz. Ali kerremallâhü veche buyurdu ki:

"Çocuklarınızı kendi zamanınıza göre değil, gelecek zamana göre yetiştirin. Çünkü onlar sizin zamanınız için değil, gelecek zaman için yaratılmışlardır."

Hikâye

Adamın biri, iftiradan idama mahkûm olur. İnfaz saatini beklerken, arada bir hükümdara ağzına gelen sözleri sarf eder, sövüp sayar. Bu acı bağırmalar, bir süre devam eder. Hükümdar, bu feryatları duyar. Fakat bu acı bağrışların boşa olmayacağını düşünür.

Hükümdar iki vezirini yanına çağırır. Adamın neler söylediğini sorar. Birinci vezir,

"Hükümdarım bu genç, **"ALLAH, AFFEDENLERİ AZİZ EDER"** *diyor. Sizden af talebinde bulunuyor"* der.

Bu söz, hükümdarın hoşuna gider.

"Bu genci affettim, serbest bırakın" der. İkinci vezir, hemen atılıp der ki:

"Hükümdarımız, bu veziriniz, , utanmadan yalan söylüyor. Genç, af istemiyor, size sövüp sayıyor."

Hükümdar dedi ki;

"Unutma ki, "FİTNEYİ KAPATAN YALAN, FİTNEYE SEBEP OLAN DOĞRUDAN DAHA İYİDİR".

Hükümdar, vakitsiz doğru söyleyen veziri azleder, yerinde yalan söyleyerek bir mazlumu kurtaran veziri de kendisine sadrazam yapar.

İhramcızâde İsmail Hakkı

Kaynakça: **TARI Meltem** Yozlaşmanın Ekonomik Etkileri: Türkiye Üzerine Değerlendirmeler [Kitap]. - Kocaeli : Kocaeli Üniversitesi -Sosyal Bilimler Enstitüsü, Yüksek Lisans Tezi-204311, 2006

.

İBLİS ve ŞEYTAN KARMAŞASI

İnsanı yaratıldığı günden beri **Şeytan, İblis ve kötülük,** kavramları zihnini meşgul etmektedir. Dinlerde ve inançlarda şeytan ve İblis birbiri yerine kullanıldığı gibi bazen şeytan yerine kötülük, bazen de kötülük yerine Şeytan'ın kullanıldığı görülmektedir. Bundan dolayı Şeytan bir varlık mı yoksa kötülüğün nitelendirilmesinde kullanılan bir kavram mı olduğu hakkında yüzyıllardır tartışmalar yapılmış ve hala da yapılmaktadır.

İblisin Şeytan kelimesinin menşei ve kökeni hakkında günümüze kadar birçok rivayet ulaşmıştır.

İblis kelimesinin kökeni hakkında İslam âlimleri arasında ise birkaç görüş mevcuttur. Genelde İblis kelimesi **eb-le-se** fiilinden türemiş Arapça bir fiil olup manası yine aynı şekilde Allah Teâlâ'nın rahmetinden ümidini kesmiş demektir. Kur'ân-ı Kerim'de İblis kelimesi 11 yerde geçmektedir.

Arapçada **şeytan**: "isyankâr ve azgın olan her cin, insan, hayvan ve diğer her şeye denir." Kur'ân-ı Kerim'de şeytan kelimesi 88 yerde tekil ve çoğul şekliyle geçmektedir.

Kur'ân-ı Kerim her şeyden önce İblis'i ve dolayısıyla şeytanı insanın düşmanı olarak göstermiştir. Şeytan'ın da çeşitli şekillerde insanlardan ve cinlerden olabileceğini bildirmiştir.

Bizim burada bahis açmak istediğimiz konu Şeytan'ın Allah Teâlâ'nın yaratmış olduğu insan-cin-hayvan gibi bir varlık cinsi olup olmadığıdır. Çünkü Kur'ân-ı Kerim'de biz şeytan'ı yarattık veya şeytan şu türe ait bir varlıktır gibi bir ifade geçmediği gibi Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin sahih sünnetinde de böyle bir ifadede bulunmamaktadır.

Kur'an'ı Kerim'de Hz. Âdem aleyhisselâm yaratılmadan önce İblis'in (Şeytan) durumu hakkında fazla bir bilgi yoktur. Ancak bu konu hakkında tefsir kitaplarında geniş bilgi verilmiştir. Ayrıca insan yaratılmadan önce Şeytan diye bir kavramın olmamasıdır. Bilindiği üzere insanın yaratılmasının ardından verilen secde emrine İblis muhalefet etmişti. Bundan dolayı da Allah Teâlâ tarafından kovulmuştur. İblis,

Allah'ın huzurundan kovulmadan önce Allah Teâlâ'dan mühlet istemiş, Allah Teâlâ da İblis'e mühlet vermiştir. Fakat bu kovulma ve mühlet verme hadisesinden sonra İblis diye bir varlıktan bahsedilmemiştir. Bunun yerine Şeytandan bahsedilmiştir.

"Ey Âdemoğulları, şeytan nasıl ki, anne-babanızı çirkin yerlerini kendilerine göstermek için cennetten çıkardıysa sakın sizi de belaya uğratmasın! Çünkü o ve yandaşları sizleri, sizin kendilerini göremeyeceğiniz yönden görürler. Biz, o şeytanları imana gelmeyenlerin dostları kılmışızdır" (A'raf, 27).

"Hani şeytan onlara yaptıklarını güzel gösterdi de: Bugün insanlardan size galip gelecek kimse yoktur, şüphesiz ben de sizin yardımcınızım, dedi. Fakat iki ordu birbirini görünce ardına döndü ve: Ben sizden uzağım, ben sizin göremediklerinizi (melekleri) görüyorum, ben Allah'tan korkuyorum; Allah'ın azabı şiddetlidir, dedi." [35]

Her şeyin isyankârına "Şeytan" denmesinin sebebi, onun ahlak ve davranışlarının, benzerlerinden farklı ve uzak olmasındandır. Zira **"Şeytan" kelimesinin asıl anlamı "uzak olan" demektir**

Hz. Ömer radiyallâhü anh bir **"at"a binmiş, at çalımlı bir şekilde yürümüştür. Bundan dolayı Hz. Ömer radiyallâhü anh onu dövmüş, at ise daha da çalımlı yürümeye başlamıştır. Bunun üzerine üstünden inmiş ve**

"Beni bir şeytana bindirmişsiniz meğer. Kendimi tanımaz hale gelmeden ondan inmedim"

Bu olaydan da anlaşıldığına göre her şeyin isyankârı şeytan olarak isimlendirilmiştir. Bu sebeple İblis ile Şeytan'ın aynı varlıklar olduğu düşünülmektedir. Buradan işaretle İblis'in ve Şeytan'ın bilfiil olarak yaptığı işlerin birbirleriyle uyum halinde olması acaba Şeytanın, İblis'in harekete geçmiş hali midir? Sorusunu akla getirir. Veya önce dediğimiz gibi Şeytan, cinlerin ve insanların yapmış oldukları kötü işleri temsil etmekte kullanılan bir kavram mıdır?

Bu konu Kur'ân-ı Kerim'in nüzulünden günümüze kadar gelen süreçte pek çok âlim tarafından tartışıldı ve hala da tartışılmaktadır. Şeytan, kötülüğün nitelendirilmesinde kullanılan bir kavram olunca Şeytan'dan Allah Teâlâ'ya sığınan insan, içindeki kötü duygulardan tamamen arınıp, kötülükten ve ortamlarından uzak olur.

---

[35] Enfal, 48

Beyit:

Bu yolda yüz bin tane Âdem yüzlü İblis var.

Her insan yüzlüyü sakın insan sanma.[36]

Bir şeyin tecelli etmesi için o sıfatın zuhur edeceği vücudu (varlığı) bulması gerekmektedir. Şeytan(lık) vücuda gelebilmesi için İblise, İbliste görünebilmesi için şeytan(lık) elbisesine ihtiyacı vardır, denilebilir. Allah Teâlâ Kur'an-ı Kerim'de bildirdiği üzere şeytanın etkisi avanesi olduğundan salihlerin şeytan ile bir birlikteliği olmamaktadır.

İblis: ***"Ya Rab! O halde insanların diriltilecekleri güne kadar bana mühlet ver."*** dedi.

Allah Teâlâ şöyle buyurdu: ***"Haydi sana mühlet verildi!"*** O belli vaktin gününe kadar. İblis:

"Öyle ise izzet ve şerefine yemin ederim ki, ben onların hepsini mutlaka aldatır, saptırırım." "Ancak içlerinden ihlâs ile seçilmiş has kulların müstesna." dedi.[37]

Binaenaleyh, tasavvufta şeytan ve İblis farkını daha iyi müşahede edebiliriz. Yine S. Freud'un buzdağı teorisiyle şeytan İblis farkı çok iyi fark edilebilir.

Psikanaliz ekolüne göre ruh dünyası izah edilirken ruhanî benlik suyun içinde yüzen bir buz dağına benzetilir. Buna göre suyun dışında kalan kısım kişinin bilinci ve egosunun (benliğinin) yer aldığı kısımdır. Altta ise asıl ve gizlenmiş büyük kütle vardır bu bilinçdışındaki "id" (nefis) dir. İçinde istek ve dürtü merkezi olan libidoyu bulunduran id yapı itibariyle vahşidir, denilir. Bunların hepsinin üzerinde ise bir gözlemci ve kontrolör olarak süperego (vicdan; Doğum sırasında olmadığı, sonradan toplum ve eğitim tarafından kazanılan bilinç hali; din,; inanç; Allah Teâlâ) bir güneş veya bulut gibi gibi asılı durur.

Ego (Bilinç hali), İd ve Süperegonun isteklerini onları çatışmaya sokmadan gerçekleştirmek zorunda olan bir köle gibidir. Bu birbirine zıt iki efendiyi ne kadar

---

[36] (Şems-i Tebrizî, 2007), (M.360) s.446

[37] Sâd, 79-83

uzlaştırılırsa ego o kadar mutlu bir köle, yani huzurlu bir kişi olacaktır.

İblisin bu görünmeyen kısmı önemli ölçüde etkilediğini düşünürsek, bilincin görünmeyen kısmında vesveselerin etkisi olarak görülür. İblis'in iletişimde kullandığı yöntemlerin başında gelen vesvese, dürtme gibi insanın bilincini her zaman etki altına alabilen faal iletişim vasıtaları vardır.

"Biz böylece, her nebiye insan ve cin şeytanlarını düşman yaptık. Bunlar birbirini aldatmak için süslü sözlerle vesvese verirler. Rabbin dileseydi onu yapamazlardı. Artık onları iftiraları ile baş başa bırak" [38]

Bu iletişim kuvvetleri her ne kadar herhangi bir fiziki şiddet içermese de insanı daima harekete geçirici bir özelliğe sahiptir. Zira bir insanın bilinci durmadan bir fiili yapması için uyarılırsa, herhangi bir zorunluluğu olmasa bile o işi yapmaya kendini mecbur hisseder. Çünkü o işi yaptığı zaman rahatlayacağını düşünür. Bu işin ahlakî açıdan iyi veya kötü olması bu durumu da değiştirmez. Allah Teâlâ bu nedenle buyurdu ki;

"Kur'an'ı okumak istediğin zaman, Allah'ın rahmetinden kovulmuş olan şeytandan, Allah'a sığının" (Nahl, 98)

Bu ayetin gerçeği bu hikmete açılım yapmaktadır.

Niyâzî-i Mısrî buyurdu ki,

Dünyâya anlar gelmedi, geldiyse de eğlenmedi,

Şeytân oları görmedi, anda olar pinhân kamû

Dünyaya onlar gelmedi, geldiyse de eğlenmedi,

Şeytan oları görmedi, dünyada gizli olur kamû

"Dünyaya anlar gelmedi", evet Tevhid seyrinde olanlar, yani vahdet zevkiyle Hakk'a ulaşanlar hiç dünyaya gelmedi demektir. Onları dünyada görürsün fakat onlar çocukluğundan beri Hakk'ladır. Bu kimse şimdi dünyada olur mu?

---

[38] En'am, 112

Olmaz, geldi ise de eğlenmedi, demektir.

"Şeytan onları görmedi", de olan zahiri durum dâimi zikir sahibinden şeytan bir mil mesafeden uzak durmasıdır. Bu mesafe Dörtbin adımdan fazla olup, daha yakından yaklaşamaz, olduğunu biliyoruz. Ancak bazı tevhid ehli dâimî zikirde olamayınca kalbi gafil kalır. İşte o kimseye şeytan Cem makamına kadar musallat olur.[39] O kimse Cem makamına ayak basınca çekilir. İşte dünyaya gelip de eğlenmeyen ve şeytanın kendilerini görmedikleri kimseler bunlardır.

Türkelili Küçük Hüseyin Efendi anlatıyor ki:

Mürşidim Hacı Hasan Darendevî (hyt: 1984) kaddese'llâhü sırrahu'l-aziz efendim bir ziyaretimde evvelki sohbetlerimizdeki gibi çay yaptırdı. 2 saat sohbet buyurdu ve dedi ki:

"Allah Teâlâ başımdaki saçlarım teli adedince sırlarını keşfedecek zekâ akıl nimeti ihsan etti. Acizliğimi de bilmeyi de lutfetti. Bu güne kadar Hakk'tan ayrı olmadım. Şeytan bizi görmedi."

Bu sözlerden anlaşılıyor ki, salihlerin şeytan tarafından görülmeyişi bilinç altının şeytaniyyetten kurtuluşu demektir.. Bu görmeme deki diğer mana ise şeytanî ve şerli işlerin salihler tarafından işlenilmemesidir.

Muhyiddîn İbnu'l-Arabî kaddese'llâhü sırrahü'l-azîze göre iblis, Bu hususiyeti ile âlemleri kuşatmıştır ve onun hükümranlığı altında sayılamayacak kadar ruhlar mevcuttur ki, hepsi saptırmak ve azdırmaya memurdurlar. Bu ruhlar, tabiat âleminde bütün eşyaya, her şeye sirayet etmiştir ve hatta insanın tabiatında dahi şeytanî bir **"kuvve"** vardır. Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem Efendimizin:

"Her kimse ile beraber bir şeytan doğar ve ben, benimle beraber doğan şeytanı İslâma getirdim" buyurmaları da insan nefsindeki bu **"kuvve"**ye, yani **"vehm"**e işarettir. (Konuk, *Fusûsu'l-Hikem Tercüme Ve Şerhi,* c.I, s.30)[40]

Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem, " **Ben şeytanımı Müslüman ettim,"** demedikçe kimse ona iman etmedi. [41]

---

[39] Cem makamı; vahdetin (Allah Teâlâ'nın) kesretle (varlıkla) zuhurudur.

[40] (ÇAKMAK, -1994), s.15

[41] (Şems-i Tebrizî, 2007), (M.218), s. 305

Şeytan(lık) bilince tutunursa onu yok etmek neredeyse imkânsız, bir durum olduğu için Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem **" Ben şeytanımı Müslüman ettim,** (teslim aldım)**"** dedi. Şeytanın tamamen biçimlendirdiği bilinç, savunmanızı zayıflatır ve kullanmaya elverişli hale getirir. Buna bir nevi şeytanlaşmadır. Bu o kadar ileri gider ki bazen rüya katmanlarını ele geçirir. İnsanı olmadığı şeye doğruda yöneltebilir. Bunun olabilirliği için İsrâ suresindeki 60. Ayetin işareti bunu gösterir.

"Unutma ki, vaktiyle sana: "Bil ki Rabbin o insanları kuşatmıştır." dedik. Sana gösterdiğimiz (Mirac) temaşasını ve Ku'ran'da lanetlenmiş ağacı sadece insanlara bir imtihan için yapmışızdır. Biz onları tehdit ediyoruz; ama bu onlara büyük bir taşkınlığı artırmaktan başka netice vermiyor."

Bilinçaltınızın kendisini yetenekleri çok olan İblise karşı savunmasını öğretebilmek için bilincin süper egodan (burada din) yardım alması gerekir. Din bilincin katmanları arasında sahiplerine doğruyu öğretecektir. İblisin öğretilerinde başarılı olmasının altında berzah âlemi ile dünya âlemi arasındaki geliş gidişe kudretli ve vakıf olmasıdır. Allah Teâlâ'nın bu nedenle **"Bana sığının"** demesi budur. Bilincin derinliklerini bilemediğimizden şeytan(lık) dan korunmak için bu sığınma şarttır. Bilincimiz normal zamanda küçük bir kısmını kullanırken İblis bilinçaltına inmeyi başardığında çok şeylere ulaşır ve ruhî durumları fark edebilir. Önemli olan bu ulaşılan ve kabul edilenleri kontrol etmektir. Bilinçaltının kontrolünü bir üst seviye olan nefis alırsa İblisin istekleri doğrultusunda nefis kötülük=şeytan sınıfındaki fiillere yönelir. Bunun için nefis üst bilincin etkilendiği inanç ile bağdaşmasını sağlamak gerekir. Yoksa anagram merdivenleri gibi kapalı döngüler içinde gezinerek şeytanlaşır, sebep ve sonuç ilişkileri içinde çözümsüz kalır. İblisin bilinçaltına yerleştirdiği düşünce tohumları büyüyüp bir şeytani fikre dönüşerek ona yön vermeye başlayacaktır. Bu nedenle fıtratın ve bilinçaltının savunması için Allah Teâlâ insana yardım ederek bilinçaltını kuvvetlendirmek için rasüller göndermesi bundandır. Risalet bilinçaltı güvenliğinin iblise karşı mücadelede takviye içindir. Bunun en güzel örneği gördüğümüz **"Sonsuz rüya âlemi"** dir. Bu âlem mutlak ve sınırsız bilinçaltı meydanının diğer boyutlara açıldığı kontrollü ve kontrolsüz açıldığı yerdir. Orası bir boşluk gibidir. Ancak bu âlem İblisin dürtmeleri ile etkilenince içine düşen fikirler şekillenip virüs gibi gelişince etkilemeye başlar. Virüsler dirençli ve bulaşıcıdır. İblisin attığı küçük düşünce tohumu bile bu âlemde çok büyük boyutlara ulaşabilir.

Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin buyurduğu **"küçük günahları sürekli işlemek büyük günahların işleme sebebi olduğunu"** buyurması budur. Bu nedenle küçük düşünceler zamanla büyüyüp yön verme yanında, insanı günah işletecek kadar büyük kuvvetlere kavuşur. Aslında İblisin bilince attığı düşünce insanın hayatını değiştiremeyecek kadar basit küçük bir düşüncedir. ancak bu etkilenmeler devam edince, bilinç hakiki gerçekliğin duygusunu ve inancını kaybedip Allah Teâlâ'ya isyan edecek duruma ulaşır. Çünkü o kişini oluşturduğu bilinç dünya gerçekliğini yitirmiş, bulanık hale getirmiştir. İç dünyası bulanık hale gelen için günah ve sevap kavramı kaybolmuştur. **"Kalbin kararması"** demek bu olabilir. Bu durum ise bilincin alt katmanlarına atılmış gizli olan İblisin gizli fısıltılarıdır. Bu fısıltılar zamanla üst sevilere yükselip eylem şekline dönünce şeytanî saydığımız eylemlere sebep olur.

İnsanın buzdağı şeklinde tarif ettiğimiz bilinç sevilerinin, insanın damarlarında kanın ulaştığı her zerreyi gezen İblisin etkisinden kurtulmasının olmadığı bilmekteyiz.[42] Şeytanın kanın damarlarda dolaşması benzetmesi, onun insan tarafından hissedilmeyecek şekilde kendisine yaklaştığı ve tam bir gizlilik içerisinde hareket ettiğine işaret etmektedir.

Çünkü Allah Teâlâ insanın nefsini ve bilincini, hiç durmayan ve devamlı dönen bir değirmen gibi yaratmıştır. İnsanın mutlaka değirmen gibi bir şeyleri öğütmesi gerekir. Şayet içine dane konursa onu öğütür, içine toprak ya da taş da koysan onu öğütür. Öyleyse kişinin nefsine gelen fikirler ve hatıra gelenler/vesveseler değirmenin içine konan daneler konumundadır. Nitekim bu değirmen bozulacak da değildir. Hatta içine bir şeylerin konulması gerekir. Buna göre insanlardan kimisi vardır ki, değirmene daneler de koyar. Hem kendisine hem başkasına yararlı ince toz, un vb. çıkar. Kuşkusuz çoğu da kum, taş, saman vb. şeyleri değirmende öğütür. Hamurun ve ekmeğin vakti geldiğinde, o takdirde gerçek öğütülmüş olan karşısına çıkacaktır."[43]

İnsanın kulluk bilincinden sapma eğilimini göstermesinde etkin rol oynayan iki temel sebep vardır: Nefis (Bilinç katmanları) ve İblis.

Nefsin, hayatı idame ettirmedeki olumlu yönünün yanında, işaret edilen sapma

---

[42] Buhârî, İ'tikâf, 8; Edeb, 121; Müslim, Selâm, 8,24; Ebu Davûd, Edeb, 81

Bkz: el-Cevziyye, İbn. Kayy ım, Vesveseden Korunmak, (trc: Ömer Temizel), Polen Yayınları, İstanbul, 2005, s: 26

[43] Bkz: el-Cevziyye, İbn. Kayyım, (trc: Abdullah Tuncer), el-Fevâid, Polen Yayınları, 2004,s: 287

eğilimini göstermesindeki olumsuz yönü de vardır. İnsana kötülük etmeyi ve isyan ettirmeyi kendisine görev edinmiş olan İblisten, nefis olumsuz yönden destek almaktadır. Bu yüzden belki de İblisten daha önemli olan insanın kendi bilincidir. Zira **şeytanlığı üreten veya ona fırsat veren bilinçten kaynaklanan heva** dır.

Allah Teâlâ insanın şeytandan kendisine sığınmasını emrederken [44] **"İblis"** yerine **"şeytan"**ı bir sıfatını seçmesi geniş kapsama alanı olduğundandır. Daha önce belirttiğimiz gibi Şeytan(lık) ayette geldiği üzere insan ve cinlerden olmaktadır. Dikkat edilecek bir husus olarak Allah Teâlâ ayette önce insanların zikretmesi de önemlidir.[45]

"Ey insanlar! Rabbinize karşı gelmekten sakının. Hiçbir babanın, çocuğuna hiçbir yarar sağlayamayacağı, hiçbir çocuğun da babasına hiçbir yarar sağlayamayacağı günden korkun! Şüphesiz Allah'ın vaadi gerçektir. Sakın dünya hayatı sizi aldatmasın. O aldatıcı şeytan da Allah hakkında sizi aldatmasın."[46]

"Şeytan onlara birçok vaatte bulunur ve onlar ı kuruntulara sürükler. Oysa şeytan ancak aldatmak için onlara vaatte bulunuyor."[47]

Bu ve benzeri ayetlerde gelen **"şeytan"** kelimesini geniş bir kavram olarak düşündüğümüzde (En'am, 112) **"İblis"**ten çok şeyi içine katmaktadır. Bu ise Allah Teâlâ'ya isyana sebep olacak çok unsur demektir.

Sonuç olarak diyebiliriz ki, Allah Teâlâ **"Eûzü…"** yani sığınma ile Kur'ân-ı Kerim'i okumaya veya işe başlayın isteğinde zıddı olarak **"İblis"**i değil, İblisin öğretilerini benimsemiş, bilinç ve katmanları, lider, aile, hayvan [48] vb. daha geniş anlama sahip olabilecek soyut bir kavram olan **"şeytan"**ı seçmesi bu nedendir. Bir insan kulluk çerçevesi içindeki bir fiile ibadete başlarken sığınması gerekmesini gerektirecek sebep ne olabilirdi? Burada İblis'in fiziki bir etkisi olmadığının yalnız vesvese verdiği durum daha iyi anlaşılacaktır.[49] Sözü Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin

---

[44] A'râf, 200; Nahl, 98-100; Mü'minûn, 97-98; Fussilet, 36; Nâs, 1-6

[45] En'am, 112

[46] Lokmân, 33; Krş: Hadîd, 14

[47] Nisa, 120

[48] **"Arap serkeş ata Şeytan dedi, yazıda yayılan ata değil."** Mesevi, c.5, beyit: 524

[49] **"Sonra andolsun ki; onların önlerinden, arkalarından, sağlarından ve sollarından geleceğim.."** (A'raf, 17) İbn Abbas'tan rivayetle Ali İbn Ebu Talha der ki:

hadisleri ile bitirelim.

"Şeytân, Âdemoğlunun yollarında oturur. Şeytan; insana karşı İslâm yolunda oturur ve **"Müslüman mı oluyorsun, dinini, babalarının dinini mi bırakıyorsun?"** der. Âdemoğlu onu dinlemeyerek Müslüman olur.

Ona karşı hicret yolunda oturur ve: **"Hicret edip yerini, yurdunu mu terk ediyorsun?" "Hicret edenin misâli, ancak ipte bağlı bir kısrak misâlidir,"** der. Âdemoğlu onu dinlemeyip hicret eder.

Sonra ona karşı, cihâd yolunda oturur. **"Cihat, nefis ve mal ile olan cihattır."**

"Şöyle der: Savaşıp öldürülecek misin? Kadının nikâhlanacak ve malın bölüşülecek!" Âdemoğlu ona karşı gelip cihâd eder. Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem şöyle devam buyurdular:

"Onlardan kim bunu yapar ve ölürse onu cennete koyması Allah üzerinde bir hak olur. Veya öldürülürse yine onu cennete koyması Allah üzerinde bir haktır. Eğer

---

'Sonra andolsun ki, onların önlerinden geleceğim" ifadesi; onları, **âhiretleri hakkında şüpheye düşüreceğim.**

'Onların arkalarından geleceğim" sözü; onların **dünyalarına olan arzularını körükleyeceğim.**

'Ve onların sağlarından geleceğim.'cümlesi; dinlerine dair işlerini, onlara karıştıracağım.

'Ve onların sollarından geleceğim" sözü; **günahlara karşı onların arzularını körükleyeceğim**, demektir. Yani şeytan şöyle demiştir:

Ben insanlara âhiretleri hususunda sokulacağım. Ölümden sonra dirilme, hesaba çekilme, cennet ve cehenneme konulma hususunda onları şüpheye düşüreceğim. Ben insanlara dünyaları hususunda da sokulacağım. Dünyayı onlara sevdirip yaldızlı göstereceğim. Böylece onları dünyaya daldıracağım. Yine ben insanlara dinleri ve salih amelleri hususunda da sokulacağım. Onları, iyilik yapmaktan engellemeye çalışacağım. Ben insanlara, kötü ameller hususunda da sokulacağım. Onları, kötü amellere çağıracağım ve o amelleri süslü göstereceğim.

İbn Cerîr'in tercihine göre; Şeytan demiştir ki:

"Ben insanlara, bütün hak ve bâtıl yönlerden sokulacağım. Onları hak'tan, hayırdan alıkoyup bâtılı ve kötülüğü ise süsleyip sevdireceğim."

İbn Kesir'de geçen bir rivayette,

"Sonra andolsun ki; onların önlerinden, arkalarından, sağlarından ve sollarından geleceğim" âyeti hakkında şöyle denmiştir:

"Allah üstlerinden dememiştir. Çünkü rahmet onların üstlerinden iner." (Buzdağı teorisindeki süperegonun durumunu açıklar.) Bir rivayete göre de; o,

"Ve sen onların çoğunu şükreder bulmayacaksın" âyetine; onları seni birler bulmayacaksın, diye mânâ verilmiştir. **İBLÎS'İN BU SÖZÜ; ANCAK BİR ZAN VE VEHİMDEN İBARETTİR.**

boğulursa, onu cennete koymak Allah için bir haktır. Veya hayvanı onu üzerinden atar ve boynu kırılırsa; onu cennete girdirmek Allah üzerinde bir haktır." Ancak bu, olay ile mutabık olmuştur. Nitekim Allah başka bir âyette şöyle buyurmaktadır:

"Andolsun ki; İblis, onlar hakkındaki zannını doğru çıkartmış ve müminlerden bir topluluk hâriç ona tâbi olmuşlardır. Hâlbuki İblis'in, onlar üzerinde bir hâkimiyeti yoktu. Ancak biz, âhirete inananlarla ondan şüphede olanları belirtmek için yaptık. Ve Rabbin her şeyi gözleyendir." [50]

İbn Kesir'in tefsirinde rivayet edilen konumuzla ilgili bir hadiste; Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem şöyle buyurduğu rivayet edilir:

"Ey Allah'ım; senden af, dünyamda, dinimde, ailemde ve malımda afiyet dilerim. Ey Allah'ım, ayıplarımı ört, korkumdan beni emin kıl. Önümden, arkamdan, sağımdan, solumdan ve üstümden beni koru. Ey Allah'ım, alt tarafımdan helak olunmamdan sana sığınırım." (Bezzâr) [51]

Ey Allah Teâlâ'm **"Sendende sana sığınırım"** diye dua eden Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin ümmeti olmak ne büyük şereftir. O bizim bilmediğimiz ne çok şeyler biliyordu. Onun kapısından bizi ayırma.

İhramcızâde İsmail Hakkı

Kaynakça

ÇAKMAK Muharrem Tasavvufi Düşüncede Şeytan [Kitap]. - Erzurum : Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Temel İslam Bilimleri Anabilim Dalı, Y.Lisans Tezi,36892, -1994.

Şems-i Tebrizî Mehmet Nuri GENÇOSMAN Makâlât [Kitap]. - İstanbul : Ataç, 2007.

[50] Sebe, 20-21

[51] İbn Kesir, 1981: 11/205-206; Taberi, 1985: VIII/136-137).

EVLENEMEYEN BİR KARDEŞE YAZILMIŞ MEKTUP

به

Selamünaleyküm

İnsanın önüne kaderi güneş gibi aydınlıktır. Önemli olan niyet merkezlerinin membâını bilmektir. Niyetinizi kontrol edin. Evlenmeyi Allah Teâlâ emrettiği için kabullenip uygulayın. Muhakkak işin içinde Allah Teâlâ olursa netice hâsıl olacak demektir.

“Kader ajanları” vardır. Bunlar Allah Teâlâ’nın has kullarıdır. Onlardan birine ulaşmaya çalışın, aydınlanmanızda derdinize çare olabilirler. Sana sırlar verebilirler.

Benim bildiğim ve unutmadığım bir şey var. **“Nimet külfeti ile gelir.”** Dört tarafı mamur biri ve hayat yoktur.

Dünyaya noksan gelen insan, bir eksik veya bir fazla ile hayatını tamamlayacaktır.

Çare yok.

Kamil ve mükemmil bulmak zor işlerdendir. Bu derdin gayretinde olmak, çileye ve belaya razı olmak gibidir.

“Derelerin sesi çok çıkar. Deniz ise hem nimeti ve pis şeyleri de barındırsa da sesini kaybetmiştir.”

Sor kendine

“Bundan önce var mı idin, bundan sonra ne olacaksın?”

Demek ki, noksana razı olmak gerekiyor.

Bekleyelim. Bir defa daha, senin için bir açık olan, kapın görünsün. Ancak her zaman olduğu gibi razı olmadığın şekilde görünecektir. Görünen aynadır. Aynalar oyun oynar bazen arka tarafı olur ve kara yüzünü gösterir. Unutma ki aynanın önünde sen varsın. Eğer aynanın hem karasına ve hem beyazına razı olursan her şey birden değişecektir.

Ve şu hadisi şerifi unutmayın

(Huffetil-cennetü bil-mekârih) **"Cennetin etrafı, nefse nâhoş gelen şeylerle çepeçevre çevrilidir."** Ramuz. 275/13

Hayat, bazen kara bazen beyaz olsa da çok güzeldir.

Vesselamü alâ men ittebal Hüdâ

İhramcızâde İsmail Hakkı

YENİ TÜREME GÖSTERİ PEYGAMBERLERİ

Allah Teâlâ’yı inkâr etmek için uğraşan insanlar, zamanımızda yeni bir ekol içinde olmayı daha tercih etmektedirler. Öyle halleri var ki, tanrıyı savunuyoruz derken Eski Yunan'dan kalmış eda ile kendi tanrılıklarını savunmaya çalışıyorlar.

“Bizler tanrıyı savunan vekilleriz. O ve biz; farkımız ne ki?”

“Firavun ve Nemrut, hanedanlarına tanrıyı anlatmalarını istediklerinde, aslında kendi ilahlıklarını meşruluğunun zeminini hazırlamak istiyorlardı.”

-Onlar başaramadılar.-

Bu meyânda, şeytanî dönüşleri farkedemeyen "rahmâniler"de bu işe katkı sağlayarak zamanımızda **“tanrı adamı olmayı”** başarmak isteyenlerle doldu dünyamız .

Yenidünyada bir unsur devrilse yerine binlercesi geliyor. Mesela diktatör devrilse, bir düşünce devrilse vb….

“Kaddafi devrildi. Şimdi Libya’nın binlerce Kaddafi’si var.”

"Devletler, dinsiz oldu, şimdi ise yüzlerce din ve uyarlayıcı cemaat var."

Ne yapmalı?

Eski hayaller ve yeni hülyalar ile lebalep olmuş zihnimizi ve düşünce dünyamızı **“karmaşa-kaos”** içinde oyalayarak bir sonuç elde edemeyiz.

Gerçek basit üzerinde cereyan eder. Onu karışık ve kaos olarak sunmanın, **“Bizi zorluyorlar-yönlendiriyorlar-mecburuz”** demek, yerine kimlik kaybına düşüp kör olmanın bir gereği yoktur. Gariplikler çerçevesinde Allah Teâlâ’nın gönderdiği İslâm’a destek verdiğini zanneden biçareler **“dini meşrulaştırma zeminine”** koyup kayganlaştırmaları ile doğru yaptıklarını zannetmeleri de büyük hatalardan olmaktadır.

"Hakikat yalnız dünya ve ahiret menfaatinden azade olan **“menfaatsizlere”** açılır."

Unutmamalıyız ki; Allah Teâlâ dinini dilediği vakte kadar, dilediği şekilde muhafaza edecektir. Bu fiilinde kuluna muhtaç değildir. Kul eğer bir yerde dine yardım ederse kendi nefsine yardım etmiş olur ve sevap kazanır.

Allah Teâlâ bize değil, bizler O’nun Zât-ına muhtacız.

Hatırlatılatılacak diğer mesele de; **“Varlığın, verdiği zararın yokluktan çok fazla olmasıdır.”**

Varlık dinde, bilgide, makamda, şöhrette, güzel konuşmada vb. her şeyde vardır. Varlık günümüzde yalnızca fazla mal olarak algılandığından, insanlar, saptıranları yanlış yerde aramaktadırlar. Tabikî mal çokluğu ile olan azgınlığın sonuçları her yerde belirgin olabilmektedir. **Fakat bilgi çokluğu ile elde edilen azgınlık karanlık gecede yürüyen karıncadan daha sessizdir.** Bunu bilmek, bulmak ancak **“dünya sevgisini”** gönlünden sıyıranlara aittir. Bu zor işlerdendir.

Allah Teâlâ’m hak olarak yaptığımız günahlardan sana sığınırız.

İhramcızâde İsmail Hakkı

BULUNDUĞUMUZ YER

Zamanımızda insanının günbegün "mutsuzlaşma"sına, sebep ne oluyor?

İyi ve kötünün mücadelesinde bizler neden geç kalıyoruz?

Kötüler ve iyiler mi veya doğru ve eğriler mi?

Temelde "kötü ve iyi" algılamasında ve birbirini takip edişinde anlayışımız neden sürekli farklılaşıyor.

Sebebi, yok veya var mı?

Nerede yanlış yapılıyor veya yapıyoruz?

"Belkileri" ve **"keşkeleri"** çok olan cevaplar içinde kaldığımız sorunlar yumağı.

Şunları söyleyebilirsiniz.

- Üstün olma kaygısı.
- Ulaşmada insanın zorlanacağı hedefler.
- Sonsuzluk hayali içerisinde bitmeden tükenmeden üretilen blumia olmuş duygular, düşünceler ve hayat dizaynı. Bunlara yetişmekte zorlanan kendi küçük, hedefi büyük insanlar.

Bu bahsedilen durumlar çocukluktan ihtiyarlığa kadar her kesimde var görünüyor.

Ne oluyor ki, insanlar uyum sahibi olamıyorlar. Bugün kabul edilen ahlak ve etik olan yarın yokmuş veya unutulmuş gibi kalıyor.

Bir şeyler insanları mı zorluyor?

Kim veya ne?

Hayat ve insanlar.

Hangi hayat ve insanlar?

"Vizyondakiler, görünmeyenler ve ötekileri"

İstikrarsız, layık ve uygun olmadığı bir seviyede kalmış görünen, talih veya komplo ile ulaştığı mevkide kalmanın telaşı içinde olan insanları durdurmak veya durulmak.

"Ne" diye düşününce "durma"nın kaydını nasıl düşeceğiz veya "uyandıracağız". Bir de **"kurtarıcı fikirler ve kişiler"** beklentisi de bu halin öteki **"acaip yönü".**

Bu arada sormak gerekir; doğru düşüncede “bir insan ne kadarla mutlu olabilir”in tam cevabı var mıdır? Eski zamanlarda birileri bunu bir yere kadar getirir, sonlandırırdı. Günümüzde ise mutluluğun insanî boyutu hakkında aydınların da bir fikir birliğide kalmadı.

İşte; mutluluğun seviyesinin kalmadığı veya tavsiyesinin bulunmadığı bir ortamda tabiî ki insan bunalıma ve mutsuzluğa düşecektir, denilebilir. Yaşanılan hedefsiz hayat şartlarını ulvileşme değil de, süfli, egosit, asimilasyon ve emparyalist kaygılarla bezeyince; arzular ve hazları olgunlaşamamış insanda, savrulma, dayanılmaz stres ve bunalıma yol açan negatif durumlar olacaktır.

İnsanlar mutlu olmak istiyor. Fakat mutlu da değil. Etkileşime bir şekilde kavuştuğu halde, hedeflere yetişmede her zaman insan **“bir geride”** kalıyorsa, sonuçları olumsuz ve mutsuzluk olacaktır. Ayrıca doğru ve eğri olarak kabullendiğimiz olgulardaki **“ceza ve mükâfat eğrisi”** nin bir değer ifade etmemesi ve çelişkiler doğurmasıyla, bunalmanın verdiği yorgunluk. Eğriliğin mükâfat bulduğu bir hayat bazında kendisine yer arayan insan, hangi tarafı seçeceğinde şüpheye düşünce; doğru mu olalım, eğri mi, yoksa yalama arasında gelgitler içinde kalır. Sonra bunun cevabı “nerede” diye aramak ihtiyacı duyar.

İyi ve kötü her zaman bulunmaktaydı. Ancak şimdi bir de “yalama” huyu çıktı.

Evet, her şeyde bir yalama huyumuz var artık.

“Huy”da, sosyal hayatta, daha ilerisi cinsellikte bile yalama.

Ne?

Yalama olmak, yumuşayan, etkisi olmayan, sanal ve terk edilmesi kolay olan bir huy. Eski zamanlarda “vurma-darp” revaçta idi. Şimdilerde ise yalama; kıytırık, hepten havai olmak. Yani parazit olarak gelişen huylar silsilesi.

Bu tür insanın hali, pencere arkasında ciğere bakan kedi gibidir. Kedi pencereden yalandığı bir nesneyi önünde bulunca ve hayalindekinden çok farklı bir görünce nasıl tepki veriyorsa, insanlarda maddî ve manevî etkilerle kuşatılmış istekleri üzerinden, engelleri kalkınca, kediler gibi olmaktadırlar.

Bu nedenle “mutlu olamamak kaderin cilvesi mi” gibi? Aslında herkes mutlu olmak istiyor. O zaman durduğumuz yeri bilmek ve duracağımız yerdeki aksiyonumuzun

bilinçlenmesine ulaşmak ve seviyemizi tespit edebilmek için ne gerekiyor? Fakat bunu sağlayacak faktörler, insanlara günümüzde sunulmaktan çok, odaklara çıkan merdivenlerdeki dinlenme hollerinde yürüyüş gibi yükselmesi olmayan katmanlar arasında kalmak gibi oldu. **Çıkılıyor, yürünüyor fakat mesafe alınamıyor.** Aktif olacak ve gidilecek gerçek yer o kadar uzaklaşıyor ki, insanlar hayal ettikleri hedefe ulaşamayıp yolda kalıyor. İnsanlar, bu sonsuz görünen girdabın içinde bir alandan diğer alana doğru iteklenirken "kaos"u ile boğuşup duruyor.

Ne yapmalı?

Bu herkes için farklıdır. Ama önce durduğumuz yeri bilmek gerekir, denilebilir.

"Biz şu anda nerede duruyoruz?" veya **"Nerede durduruluyoruz?"**

Hakikati biz mi yoksa birileri ile buluyoruz?

Âlemle olan ilişkimizi hangi şeyler yönlendiriyor?

Sorular çok…

Önemli olan her zaman unutabildiğimiz son nokta **biz ölünce dünya ölmüyor.** Bazen, ahiret inancına sahip olmak veya olmamak çok şey fark ettirmiyor. Bir de beşer olmamızdan dolayı ölüm üzerimizdeki kalın perdeyi dikilmeyecek şekilde yırtıp atınca, hepimizin bir hayal âleminde ve çıplaklar olarak dolaştığımızı da görünce, nasıl utanmayacağız, demek geliyor.

Gizimiz, her şeyimiz.

"Ne" yimiz gizli ki?

Her iki âlemde hesap vermekten insan kurtulamıyor.

İhramcızâde İsmail Hakkı

ASKERE GİDEN ÇOCUKLARIMIZIN SAĞ SALİM DÖNMELERİ İÇİN YAPILMASI GEREKEN ÖNEMLİ BİR HUSUS!!!!

Milletimizin çektiği sıkıntılarının çok olduğu bir vakitte bulunduğumuzdan, hatırlatılması gereken faydalı bilgililerden birisini sizinle acizâne paylaşmak istiyorum.

Aşağıda gelecek terkibi **"yola çıkan", "gurbete çıkan", "askere giden", "okumak için başka diyarlara giden"** çocuklarımıza, sevdiklerimize verirsek, Allah Teâlâ'nın izn-i keremi, Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin şefaati ve büyüklerimizin himmetiyle sağ salim dönüşleri olduklarına dair geçmiş zaman büyüklerimizden beri tecrübe ile sabit olduğu bilinmektedir.

Bir kimse bir vesile ile gurbete gidene bu terkibi verir, bu süre zarfında günde

100 defa لآ اِلهَ إلاَّ اللّهُ مُحمَّدٌ رَسُولُ اللّٰهِ **(Lâ ilâhe illâl'llâh Muhammedür'rasûlüllâh)** der ve beş vakit namazını kılarsa;

Allah Teâlâ, muhakkak ayrılanları birbirine kavuşturacaktır. Bizler bu terkibin boş bir mana olmadığını ve sırrı içine bağlı bir gerçek olduğuna iman ederiz.

Aşağıdaki resmi, bir kâğıda çıkarıp orta yerinden besmele ile iki parçaya ayırmalı; 1. Kısmı evde duvar saati veya bir resim olmayan bir tablo arkasında saklamalı, diğer 2. Kısmı da gurbete giden üzerine almalıdır.

Bizler Allah Teâlâ'ya güveniyoruz ve O'ndan yardım diliyoruz.

Âmin

İhramcızâde İsmail Hakkı

Kaynak:

Abdusamed bin Muhammed Said Halîdî el Farkinî, Mektubat, İnegöl, 2008, s.24

EK SÖZ

"Senden önce biri daha güzel ifade etmişse onu al" prensibinden Yukarıdaki yazıyı sizlerle paylaşırken meramımı anlatmak için ön kısım kabul edersek, büyükler buyurdular ki **"yolun sonu başına derç edilmiştir".** Yani, başlangıç ne ise, son oraya doğru yönelir, demektir. Kur'ân-ı Kerim'de mülkün ve sosyal hayatın nizamını felsefe

yapmadan Allah Teâlâ **"bahçe sahipleri kıssası… yani yoksula vermeyelim diye erkenden bahçelerine/bağlarına ürünü toplamak için giden ve fakat geldiklerinde bahçelerinin afetle yerle bir olduğunu gören iki kişinin kıssası** (Kalem; 68/17-32)… daha sonra Salih aleyhisselâmın devesi kıssası…yani herkese (kamuya) ait olmayı ifade eden **"Allah'ın devesine"** (Nagatallah) dokunmamayı, bunları talan etmemeyi, bunlar üzerinden mal ve servet yığmamayı ifade eden Salih'in devesi kıssası (Şems; 91/11-15)… nı anlatarak başlamıştır.

Kıssa ilmi seviyesi en düşük tabakaya tevcih edilen ve uygulanan eğitim ve öğretim şeklidir. Şimdiki zamanda kıssalar ancak **"Allah Teâlâ'dan en çok korkan alimlerdir"** sınıfına hitap eder şekline geldiği için değersizdir. Birkaç yabancı terimi ağzında geveleyen aydınlar denilen kesim, bu konulara dahi değinmeyi faziletli bulmaz. Anlatırlar, yine anlatırlar, sonuçta suya sabuna dokunmadan nevalesini doldurup, meclisini terk edip, tozlarını bile emanet bırakmadan giderler. Kapitale tapanların bile münafık olduğu günümüzde, dine inananlara çok söz bile söylemek insanın zoruna gidiyor.

Bir konuda uzmanlaşırsın. Sana da konuş, derler konuşursun. Fakat doğru konuşursam başımı yerler diye hakkı konuşmaya korkuyorsan veya doğru konuşur gibi konuşuyorsan, bu duruma cevap vermek mümkün değildir. Son günlerde küresel sermayeyi tenkit edenler, küresel sermayeye uşaklık edenleri şöylece ucundan bile tenkit etmeden, gariban, karnını doyurmaktan aciz avamdan **"şöyle yapın, böyle yapın"** diyorlarsa, bizler acaba aptal mı olduk, diye düşünebilirsiniz. Halk, günahlara batar. Halktan birşeylerin beklenilmesi doğrudur. Ancak devletin yapması gereken şeyleri halktan bekleme istemine giriyorsanız, aydınlar sizin bu yaptığınıza bir çok hakaret sözü elzem olur.. Ancak halkı aldatan kapitale tapan **"Müslüman münafıklar"** için şunu söyleyebiliriz.

"Bu dünya yeni dünya düzencilerinin mülkünde değil, Allah Teâlâ'nın mülkündedir. Eğer sizler put olma sevdasına düşüp geminizi bulanık sularda **"zarar ve menfaat"** çizgisinde, makyevelist düşünceler ile **"hedefime varmak için her yol mubahtır"** zihniyeti ile uçmaya kalkarsanız, **"batıl zâil olmaya müstahaktır**" dan, düşeceğinizi unutmamalısınız. Hz. Abdulmuttalip aleyhisselâmın Rabbi ona nasıl ebâbillerini gönderdiyse, bugün yine **"daha önceden misli olmayan"** bir şekilde gönderecektir. Unutmayalım ki; Dünyaya hakim olalım diye dinin paçavra dönüşmesine izin

verenlere Allah Teâlâ buyurdu ki;

> **“Ailene, akrabalarına, halkına, ümmetine namaz kılmayı öğret, namazı muntazam kılabilecekleri bir düzen kur, namaz kılmalarını emret, namazlarını kıldır, onlara rehberlik, imamlık et. Kendin de namaza sabırla, metanetle devam et. Senden ekmek, aş istemiyoruz. Aksine biz sana rızık, ekmek, aş veriyoruz. Güzel âkibet takvâ esaslarını-Kur’ân esaslarını tavizsiz hayata geçirenlerindir, kulluk ve sorumluluk şuuruyla, haklarına ve özgürlüklerine sahip çıkarak şahsiyetli davranan, dinî ve sosyal görevlerinin bilincinde olan mü’minlerindir.” (Tâhâ, 132)**

Hulasa devlete, millete, halkına reis olanlara düşen en önemli görev **“dini muhafaza”** etmektir. Dini muhafaza eden İslam’ı yaşatırken sosyal hayatın her penceresinde insanları **“ötekileştirme”**den haklarına riayetkâr olur. Öyleki; **"Şehrin ortasında Latin Katolik papazlarının ayin taşları yerine, Müslüman sarığı görmeyi yeğlerim!..”** (Kostantin) dedirtecek kadar Müslüman olursak kafirlere küfürlerini bile açıklarken İslâm’ın garantisi içinde olduğunu hissettirebiliriz. Ancak **riyakâr-mülkperest-korkak-menfaatçi** vb kelimesinin bile az geldiği **“Müslüman münafıklar”** ile sorunların çözülemeyeceği görülmektedir. Bu şuna benzer, Anadolu’da tuzu varken Mısır’dan tuz getirenlerin mescidlerde Allah Teâlâ’ya dua ederken başlarına doluda yağar, karda yağar.

> **Manzara şu ki; Gerçeği, gerçek zamanında konuşmaya korkan Müslümanlar olarak daha çok çile çekeceğiz, görünüyor.**

Devlet, millet ve birey olarak her şey kendine düşen görevini yaparken, biri diğerinden fedakarlık bekliyorsa, adalet ve kuvvet zayıflar için uygulanırken, kudret sahibi zenginler için uygulanmadığı yerlerde zulüm vardır, demektir.

Dünyanın sahibi olan Allah Teâlâ mazlumunda sahibidir. Mazlumların hakkını tahsil etmekte hiç de aciz değildir. Ancak acele etmez. Ancak, **“Evin dışındakiler suçlu değil, bizler suçluyuz.”**

İhramcızâde İsmail Hakkı

SANSÜRLENEN HZ. MEVLÂNA kaddesellâhü sırrahu'l azîz

> "Şeb-i Arus törenlerinde her yıl yaklaşık 1 saat süren protokol konuşmaları ilk kez iptal edilen, Konya Valiliği öncülüğünde her yıl düzenlenen ve 7 Aralıkta başlayan ***'Hz. Mevlâna Celâleddîn Rumî kaddesellâhü sırrahu'l azîzin 739'uncu Vuslat Yıldönümü Uluslararası Anma'*** programı bugün ***'Şeb-i Arus'*** töreniyle sona erdi."

17 Aralık 2012 pazartesi günü halkın ruhuna ilaç olacak önemli bir husus olan Hz. Mevlana ve Şeb-i Arus etkinlikleri yerel kanalların birkaçı dışında TV'in önemli kanalları tarafından yokmuş sadedine müteveccihen görünmezden gelinerek türlü biçimlerde dahi ele alınmadı.

Mütefekkir geçinen **"medya kuşları"**mız var ya, onlar dahi Hz. Mevlâna'yı konuşmaya değerli bulamadılar. Birde işin garibi odur ki, 21 Aralık'ta kıyamet kopacak zırvalarına kilitlenerek milletin değerli vaktini çaldılar. Haberleri yok, bence o üç beş kafadarın kıyameti kopmuştu. Onlar ki, Hz. Mevlana'yı zarurî bir gündem vesilesi kılarak, öğüt verecek güzel insanları dahi konuk etmeye tenezzül etmediler.

Bu vahim durumdan anlaşılan o dur ki, millî değerlerini kaybetmiş bu sevimsiz medya kuşları toplumun ihtiyacı olan Hz. Mevlana'yı unutturmak istiyorlarsa da, diğerleri gibi kendilerini unutturacaklar.

Allah Teâlâ dostlarını tanımayı ve tanıtmayı ret edenler, hakkında olumlu düşünemeyiz. Onların bu durumlarını da kaderî vechedeki sıkıntıların çokluğuna işaret sayarız.

Bu sene ilk defa Şeb-i Arus törenlerinde her yıl yaklaşık 1 saat süren protokol konuşmaları iptal edilince de, medya TV de Hz. Mevlana'yı haber programlarında bile saniyelerle hesaplanacak zamanlara hapsettiler. Biz bunu bir işaret sayarak diyoruz ki, bu manevi çoşkunun gelecek senesi hakkında, devlet ve vüzera bir daha etkinliklere teşrif buyurmayacaklar.. Yani gelecek sene Şeb-i Arus'un, yerel bir etkinlik statüsüne doğru gidişinin sinyali bugünden tevdi edildiğini söylemek gerekir.

Eyvâh halimize ki, dinî ve millî etkinlikler eriyen mum gibi yok olup gitmektedir.

Unutulmamalıdır "edeple gelen izzetle gider". Hz. Mevlana kaddesellâhü sırrahu'l azizin türbe girişinde yazılanı unutmamak gerekir.

"Kâbetü'l-uşşak başed in mekâm
Her ki nakıs amed inca şud tamam."

(Âşıkların kabesi oldu bu makam, her kim ki noksan geldi oldu tamam.)

Hz. Mevlâna Celâleddin Rumî kaddesellâhü sırrahu'l azîz Efendimizden milletimiz adına özür diliyoruz.

İhramcızâde İsmail Hakkı

“GERÇEK VE YALAN”IN EŞİĞİNDE

İnsan, yalnız kalamayan, sorgulayan veya sorgulanan, iyi ve kötülük arasında birçok huylar barındıran, meraklı, heyecanlı, sonsuzluğa gözünü dikmiş, gerçekleriyle, hayalleriyle karmaşık bir mahlûk. Bu nedenle iyinin ve kötülüğün temsilcisi olmuş dünyaya yön vermeye çalışmış, bazen de yönlendirilmiştir. Hayatı ise, bu etkilerden azade kalamayarak, en yakın arkadaşı olan düşünce dünyası, birçok etkilere maruz kalarak tarihin bir yerinde, var ve yok arasında durup kalmaktadır.

Hayatı anlamak, “neden ve nasılı” sürekli dizayn etmek ise; insanın vazgeçemediği vasfıdır..

“İnsan, ne veya neyin neresinde?”
“Yönetiyoruz mu? Yoksa birileri bizi yönlendiriyor mu?”
“Hayatımız gerçek mi, hayal mi?”
“Eğer gerçek yoksa, var gibi zannediyorsak; daha güzeli için ütopik ‘gerçekleştirilmesi imkânsız tasarı veya düşünce’ içerisinde olmalı mıyız?”

…….

İnsan meraklıdır. Onun bu merakı, her şeyi ile mükemmel cennet hayatını terk etmeye sebep olmuş olsa da, sevmeyeceği ve katlanılması zor “dünya” ya aşk derecesinde bağlanmasına ve sıkıntılı dünyayı tercih etmesine engel olmamıştır. Herkesin bildiği gibi işin içine bir de şeytan dahil olunca, insan, bir yerine iki meşakkat ile, kötülükle mücadeleye etmeye mecbur kalmıştır.

İnsan, yukarıdakilere benzer birçok sorularla, hayatını incelerken, gerçeklerinin birçok yönüyle yalana karıştığını, hırslara ve egolara yöneldiğini, anlar. Bu ise onunun bir yandan Tanrı’yı sorgulamaya kadar giden bir kaosa düşürür. Onun bu çıkmazlara cevap aramakla geçen her günü daha da zorlaşan sorularına karşı, teslim bayrağını çekmesine veya **“terk hayatı”**na müptela olmasına neden olur. İnsanın yaratıcısını sorgulaması, O’nu tanımaya çalışması veya O’nun gibi olabilmeyi arzulaması, O’nun tespit ettiği sınırları aşmayı talep etmesi, tabi ki bu arayışın olağan bir durumudur. Öyleyse **“Bu hayat gerçek mi, yoksa hayalden ibaret midir?”** sorusundan bunalsa da, bu soru insanın düşünce kaynağıdır.

Hayat, insanı kendine bağlı tutarken her zaman ya rasül'ü veya şeytanı gelir ve der ki;

" Bu gördüğün şeyler yalan, her şey sana yalan söylüyor, lütfen, dinleme."
"Bu dünya her şeyiyle yapay."
"Her şey senin için."
"Bu Gökyüzü ve deniz, her şey dekordan ibaret."
"Bu bir gösteri."
"Seni seyrediyorlar."
"Lütfen kimseyi dinleme."
"Yine bu uyarıdan sonra bile gelecek Sana yalan söyleyecekler."

İyi veya kötü gelip, varlık ve ölümün arasında kalan düşüncelerini istila ederek;

"Dışında olanlar ve senin için yaratılan bu dünyadan daha fazla gerçeklik yok. Aynı yalanlar, devam edecektir."

İnsan ise, her şey bir döngüye girmiş ve etrafında dönen hayatı için;

" Neler oluyor?"
"Neler söylüyor?"
"Kimsin ve nesin sen?"
"Etrafımızdaki her şey bir kurgudan ibaret mi?"
" O zaman ben kimim?"

Bu soruları sorabilir. Onların karşılığını çok zamanda bulamaz, arar. Bu merakı, cevaplarını çok zaman başkalarından almaya mecbur eder. Öyle ya bu büyük dünya da küçük insan "kompleks"e nasıl cevap verebilirdi ki. Neticede, insan, cahil ve cesur tabiatıyla korka korka, yaratılışındaki merak yüzünden sorgulamayı terk edemeyecektir.

Sizlere tavsiye edeceğimiz **"THE TRUMAN SHOW"** filmi de birçok yorumuyla beraber Âdem aleyhisselâmın cennetteki hayatını niye terk ettiğini ve günlük hayatımızda çok özgür olmadığımızın sorgulanmasını dile getirmektedir.

Sonuçta, gördüğünüz ve duyduğunuz şeylerde en gerçek olan sadece **"kendiniz" veya "yokluğunuz"** olduğunu göreceksiniz. Unutmayın bu kısır döngü ve illüzyon

herkesin olduğu gibi **"Sizin de Başınıza Gelebilir!" "Endişelenme. İlk değilsin."**

İhramcızâde İsmail Hakkı

MASKELİ HAYAT ve FİKİRLERİ

Maskenin arkasındaki fikirler, bize çok ulvî ve muhteşem gelsede , açıktan veçhesini gösterenler kadar samimi ve kuvvetli olamadılar. Sistemi içinde mükemmeliyet bulunan fikirler gibi tutunamadılar. Doğruluk ve izhar olmuş fikirler, bir yerden sonra, kefaletine kurban gitmeyi gerektirir. Esasında bu zor işlerden olup, insan için elem ve acı tüketiminin dozunu arttırmıştır. Giardano Bruno'nun, [52] 2555 gün kiliseye meydan okuyuşu ile Guy Fawkes [53] 'i beraber okunduğumuzda görünen şudur ki, maskenin altında anılmak, bir hayalden öteye gidemezken, açıktan söylenmiş fikirler, mesnedini bulmuş tuğlalar gibi duvarda dizili durmaktadır.

Gerçek manada insanın, öldükten sonra anılması veya anılmaması onun için bir kazanç değildir. Ölmüş ve gitmişsin. Eğer bir fikri emanet bıraktıysan, fayda yönünden mahrum kalmış olsan da, onu kabul edecekler için bir kazanç olabilir. Ancak fikirler maske altında kaldıysa, o zaman kim kimin, ne neyin öncüsüdür?

Eski tarihte, açılan cephe savaşları gibi fikirleri söylemek çok kolaydı. Çünkü o çağlarda idealist biri olmak, sonucu ölüm cezası bile olsa hep arzulanan bir hedefti. Çağımızda ise, çoğu düşünceler maskeli olduğu için, neyin doğruda neyin eğride durduğunu görmek şöyle dursun, insanlar kimliklerini bulamadıkları gibi, bunalımın pençesinde kalmışlardır. En sağlam karakter olan cinsiyet faktöründe dahi, kuşku içerisinde kalmışlardır. Kadın mı, Erkek mi? olduğunu fark edemez bir haldedir. Öyle ki, kendi gerçeğini unutmuş **"ötekinin kimliğini"** savunurken, kendi kimliğinizi kaybetmişsinizdir. Kadınların hakkını savunurken, erkekliğini unutmuştur. Bir milletin hakkını savunurken kendi milletini unutmuştur. Bu durumda, doğruyu savunmaya çalışırken, varlığını **"ötekinin varlığı"** 'na bağlayan, parazit fikirlere mağlup olmuş, farkında olmadan eğriyi savunur durumuna düşmüştür. Fikirler maskenin altında bulanıklaşmış ve sırlanmıştır. "Maskenin altındaki gerçek, gerçek olmayan , sonuçta korkaklığın ve acziyetin temsilinden başka ne olabilir ki?"

İnancın başlangıcı, **"önce kendine inanmak"**tır. Bir insan, belki kendine inanmak için bir zamana ihtiyaç duyabilir. Bunun için bir dönemin gerekli olduğunu kabul edebiliriz.

---

[52] Giordano Bruno,17'nci yüzyılda Venedik'te kiliseye muhalif fikirleri yüzünden Engizisyon mahkemesinde yargılanan eski bir rahip ve bilim adamı

[53] Guy Fawkes (1570-1606), İngiltere Kralı I. James'i, yanındaki Protestan aristokrasiyle beraber imha etmek suretiyle suikasta kalkışmış bir grubun önde gelen ismidir.

Bir vakitten sonra kendimize şüphesiz inanmalıyız. Ancak kendimizede inanırken, eğer onu da maske altına alıyorsak, dışımızdakilerin dürüstlüğü beklemenin, bizim için, çok da önem arz etmeyeceğini düşünebiliriz.

“Fikirler, ölümsüzdür”, deniliyor. Bu ölümsüzlük ise ancak kimliğini arayıp bulanlara ait olabileceğini bilmeliyiz. Maske altından çıkan bir fikir, nasıl olurda yıllara hükmedecek gücü nereden bulabilecektir? Hayal insanı geliştirir, ama gerçekleşmeyecek olan hayalin sonuna varıldığının anlaşıldığı anda, insanı acımasızca boğar. Çünkü varılan yalın bir gerçektir. Fikirleri hakikate dayanan kişiler, maskeye ihtiyaç duymadıkları gibi, gerektiği zaman fikrî sevdalarından ölümüne vazgeçmezler.

> **“Doğru, tek ve zayıf olsa da her zaman güçlü ve devirlere hükmedendir.”**

İtaatkârlık ve cesur olmak. Bu iki husus haksızlık için yapılıyorsa maskelenmiş duyuların işaretidir. Onun için gerçeğimizi bulmalı, onunla yaşamaya alışmalı ve haksızlığa karşı cesur olmalıyız. Gerçeğini bulmayan isyan ve itiraz, ancak varlığı yok etmeye inkar etmeye yarar. Dünya, kara değirmeni içine düşürdüğünün, iyiliğini ve kötülüğünü ayırt etmeden un elde eder.

Son olarak, kendini kendinde kaybetmek, yolunu yolsuza uğratmak ve inancını yitirmiş olmak insanın acıklı bir halidir. Umut dünyasında, şanslı doğanlar olarak, Allah Teâlâ’ya minnet ve şükranlarımızı her zaman sunmalıyız. Aldatması çok olan bu geçici dünyanın, çemberini çeviren çok kişi, sonunda helak olup gitti. Dünyada iken yeri gelir mazlum insanlar arasında olabiliriz. Ancak zulümde, nihayetinde destekleyicileriyle yok olmaya mahkûmdur. Bu nedenle, bir sonraki hayatımızın gerçeğini, bu dünyada bulmalı, maskemizi yırtmalı, gerçeğimizle yüzyüze gelmeliyiz.

> **“Gönüllerdekiler, sırlar ortaya konduğu zaman, hâlâ, halinin ne olacağını düşünemiyor mu?”** (Adiyat, 10)

Gerçeğimizin perdesini, Allah Teâlâ açmadan gayret edip kendimiz açmalıyız. Ölümden sonraki hayat, velevki cehennemî olsa da gerçekten insana huzur vermektedir. Yoksa şeytan, yıllarca nasıl isyan edebilirdi. Cehennem onun şaşmaz ve kaçınılmaz sonudur.

İnsan sorgulanmadan önce kendini sorgulamalı, maskesini yırtmalı, onu

dayanamayacağı bir hayat bekliyorsa, diğerini tercih etmeli, yönünü, akıbetini tayin etmelidir.

Bir yanda azap diğer tarafta sevinç ve huzur.

Ölmeden önce gideceği yeri bilemeyenler onu bulamayanlar için, ikinci bir azap olarak, çok şiddetli bir şekilde kabrin ve "âraf"ın acıları taddırılacaktır.

Hakikatte ne olduğunuzu maskenin atından göremezsiniz. Hangisini tercih ederseniz edin, karar yine size aittir. Kendini icat edenlerden değil, kendini keşfedenlerden ol, denilmiştir. İnsan "öz"üne ulaşmak istedikçe de ona ulaşmanın; maskesiz, özgür, yalın olmanın ne kadar zor olduğunu anlıyor ne yazık ki.. Hz. Mevlana'nın dediği gibi ; **"Gerçekten bulan her zaman arayan"** olmalıdır.

Yolunuz açık olsun.

İyi ki Allah Teâlâ'm varsın ve âdilsin.

İhramcızâde İsmail Hakkı

http://www.ulusalkanal.com.tr/egitimsaglik/ilaclar-ziyan-oluyor-h9415.html

DÜNYA "SONSUZ AŞKIMIZ"

Dünya, tadıp da vazgeçemediğimiz cevher, tutkuyla bağımlı olduğumuz sevgili.

Acılarımızı ve sızılarımızı görmekten zevk alarak bizi çok seven, ölesiye sevdiğimiz aşkımız.

Dünya, cazibesiyle kolumuzu, kanadımızı kıran aşkımız.

Hışmından, bazılarımız belki kurtulabilir.

Bazılarımız da bu kurtuluşun verdiği coşkuyla, kırılan taraflarıyla, eskisinden daha güçlü olarak yöneldiğimiz ve daha çok bağlandığımız dünya.

İnsan olarak, bizde yaradılıştan zorbayız, acı çektirmeyi severiz. Fakat sen, kolunu kanadını kıramadıklarına karşı düşman olup, öldürmeye onu yutmaya çalışıyorsun.

Zalimliğinle, iyilerin ve cesur olanların, ağlamalarına, haykırışlarına hiç bakmadan, öldürmekten zevk alıyorsun. Birine ulaşamıyorsan, elde edemiyorsan veya istediğin gibi acı çektiremiyorsan, onu öldürmek için peş peşe düzenler, tuzaklar kuruyorsun. Muhtaç değilsin, acelen hiç yoktur, ama hep fırsat zamanını usanmadan, yılmadan bekliyorsun.

Ey dünya, biz seni seviyoruz, sen ise sevenlerine sınırsız zararlar veriyorsun. Seni sevmekle, kendimize zarar verişimiz aşkımızın bir karşılığıdır, niçin ailelerimizi, sevdiklerinizi ayrı tutmuyorsun?

Zulüm ve dehşetine meftun olduğumuz, vazgeçemediğimiz, dünya. Etrafımızı da yok edeceğini bilsekte, seni sevmekten kendimizi alamıyoruz.

Bil ki, son kudretimize kadar şansımızı deneyeceğiz. İçimizdeki **"Yarın, yarın, her şey bitmiş olacak!.."** arzusu hiçbir zaman son bulmayacak. Normalde bu herkesin başaramayacağı, sonuçta kesinleşmiş olan bir fikirdir. Ancak seninle olabilmek, bir şeyler başarmanın zevki, ne muhteşem, ne çılgınca kulağa hoş gelen pek garip bir duygudur. Neden sana olan aşkımızdan vazgeçemiyoruz? Yoksa insan, ne pahasına olursa olsun, tıpkı denize düşenin yılana sarıldığı gibi karşılıksız olan aşkına cevap mı bekliyor? (neyi umut mu ediyor?) Kabul edelim ki, denize düşen insan, eğer boğulmak korkusuna kapılmasaydı, ağaç kökü diye yılana niye sarılsın ki?

Nedenini bilemiyoruz ama sevgine hepimiz kapıldık. Kim bilir, belki de hiçbir seçeneğimiz kalmadığından mı, yoksa ayrılığın kader olduğu, hayatta son şansımız dediğimiz umudumuz musun?

Gerçekten de, beklenmedikb talih ve olaylar ard arda gelişi bir sistem değilse de içinde bir çeşit düzeni barındırmakta. Bu durum elbette çok garip. Ancak dünya bizi yaratan hakkı için, çok zaman Tanrımız yerine koyup, seni çok seviyoruz. İnsanın ayrılıkları bitmez. Bu sevginin hatırına bizi çok hırpalama. Allah ile aramıza girip, bir ayrılık acısı daha tattırma. Allah Teâlâ ile aramızı bulmada bizlere yardımcı ol. Bir şansımız var, “o da yarın”, diye umutlarımızı yok etme, bizi **“farş olanlar”** dan eyleme.

Âmin.

İhramcızâde İsmail Hakkı

Farş olmak: Rezil olmak

GEÇMİŞİMİZE NİÇİN DUA ETMELİYİZ? VE BULUT ATLASI / CLOUD ATLAS (2012) II.YAZI

Duâsıyla, bedduâsıyla insan bir bütündür.

Dinlerin temelinde duâ vardır. Duânın olmadığı bir din düşünemeyiz.

Kendim söylüyorum, dün itibarıyla **"geçmişimize dua etme"** nin bir gerçek olduğunu fark ettim. Aslında geçmişi hayırla yâd etmek kültürümüzde vardır. Fakat onların da neslimiz gibi geçmişimizin de iyi olmasını istemenin gerekli bir husus olduğu bir hakikattir.

Şöyleki; Kur'ân-ı Kerim'de geçen Musâ ve Hızır (aleyhimesselâm) kıssasındaki üç meseledeki olaylar için alınan kararlardaki, **"İstedim", "İstedik", "İstedi"** iradeleri bu konuda bize ışık tutmaktadır. Benim için bu konuda parlayan ışık, adını anmak istemediğim bir yazarın yirmi yıl önce yazdığı eserde dinlere ve dolayısıyla İslâma haksız sataşması üzerine kalbimden geçirdiğim bedbaht düşüncelerimin daha önceden tecelli ettiğini görmemdir. Kızdığım bu kişi hakkında vehmettiğim hislerin tam olarak günümüz tarihiyle 20 küsür sene önce o kişiyi zor hayat şartlarına itmiş ve Allah Teâlâ tarafından dünya aleminde bile ceza görmüş olmasıdır. Benim o kişi hakkımdaki yargının yirmi yıl önce gerçekleşmesi bana şu hususu ihtar etmiştir ki, **"geçmişinize de hayırla dua ediniz."**

Konuyu biraz daha anlaşılsın diye birkaç misal vereyim.

Niyâzî-i Mısrî kaddese'llâhü sırrahu'l azîz buyurdu ki;

[Sevgi ve buğz ezeli ve gizlidir. **Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin evladını seven kişinin sevgisi, kendisinden sonra çocuklarına, Ehl-i Beyt'e düşmanlık edenin düşmanlığı da çocuklarına geçmiştir.** Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin evladını sevenlerde bu sevgi meydana çıkmıştır. Cenabı Hakk şöyle buyurmuştur:

"Onlar, ancak kendilerine meleklerin gelmesini veya Rabbinin gelmesini ya da Rablerinin bir takım alametlerinin gelmesini gözetliyorlar. Rabbinin bazı alametleri geldiği gün, önceden iman etmemiş veya imanında bir hayır kazanmamış bir kimseye o günkü imanı hiçbir yarar sağlamaz. De ki: "Gözetin! Çünkü biz de şüphesiz gözetiyoruz." (En'am, 158)] [Niyâzi Mısri, İrfan Sofraları, Süleyman Ateş, 1971, s.156, 62. Sofra)

“Sen dinlerine uymadıkça, ne Yahudiler ve ne de Hıristiyanlar asla senden razı olmazlar.” (Bakara, 120)

Yine; Gavs’ül-âzam İhramcızâde Hacı İsmail Hakkı Toprak Sivasî ihvanlarından Orhan Zarifoğlu Efendiden şu vakıayı bizzat dinledim ki;

İhramcızâde İsmail Hakkı Efendi hazretleri yanımızda Hikmet Hanım’da varken şöyle buyurdu;

“Gardaşlarım kıymetinizi bilin.” O an için normal bir söz gibi gelen kelamını biraz daha açıkladı dedi ki;

“Gardaşlarım!

Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem ile bugün manada görüşmek için giderken sizi de yanımda götürmüştüm. O zaman Efendimiz (sallallâhü aleyhi ve sellem) buyurdu ki;

“İsmail Efendi, bunlar kimdir?” Bende

“Ya Rasûlüllah! (sallallâhü aleyhi ve sellem) Uhud harbinde sıkıntıya düştüğünüzde etrafınızı saran ihvan gardaşlarımızdır.” Efendimiz (sallallâhü aleyhi ve sellem) buyurdu ki;

“İsmail Efendi ne kadar ayıksın”

Yine; Hazret-i Ömer radiyallâhü anh şöyle anlatır:

“Bedir günü Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem müşriklere baktı, onlar bin kişiydiler. Ashâbı ise üç yüz on üç kişi idi. Hemen kıbleye yönelip, ellerini kaldırdı. Rabbine sesli olarak şöyle yakarmaya başladı:

“Ey Allâh’ım!

Bana olan vaadini ihsân eyle!

Allâh’ım! Bana zafer nasîb et.

Ey Allâh’ım! Eğer ehl-i İslâm’ın bu topluluğunu helâk edersen, artık yeryüzünde Sana ibâdet edecek kimse kalmayacak!”

Ellerini uzatmış vaziyette münâcâtına öyle devâm etti ki, ridâsı omuzundan düştü.

Bunu gören Ebû Bekir radiyallâhü anh yanına gelerek ridâsını aldı, omuzuna koydu ve yanına yaklaşıp:

“–Ey Allâh’ın Rasûlü! Rabbine olan yakarışın yeter. Allâh Teâlâ Sana olan vaadini mutlaka yerine getirecektir.” dedi.

O sırada Azîz ve Celîl olan Allah Teâlâ şu âyet-i kerîmeyi inzâl buyurdu:

“Hani siz Rabbinizden imdâd istiyordunuz, O da; “Muhakkak ki Ben size meleklerden birbiri ardınca bin(lercesi ile) imdâd edeceğim.” diyerek duânızı kabul buyurmuştu.” (Enfâl, 9)

“Allah Teâlâ o gün mü’minlere melekleriyle yardım etti.” (Müslim, Cihâd, 58; Buhârî, Megâzî, 4)

(Yardım ayetin açıklamasında gelecek nesillerdeki Müslüman ruhlarında bu yardıma dahil oldukları bildirilmiştir.)

Misalleri artırabiliriz. Söylemek istediğimiz **“geçmişimize dua etme”** nin gerekliliği ve onların da geleceğimizdeki neslimiz gibi hayırlı, güzel, salih amel üzere yaşamalarını arzu etmektir.

Bazılarımız için bu konuyu fantastik bulabilirler. Fakat aşağıda zaman konusunda aldığım alıntılar konun hayal olmadığı, gerçek olup yalnızca **“zaman”** kavramında insanların sorun yaşadığı için anlamsızlık içine düştüğüdür. Aşağıdaki alıntılar size bir aydınlık verir zannediyorum.

[“Zaman evrende hep geçmişten geleceğe doğru akar.

Niçin?

Aslında bu soru hiç de mantıksız sayılmaz. Üstelik tamamen fiziksel bulgu ve prensiplere uyan gerçekçi bir sorudur da.. **Zamanın niçin hep geçmişten geleceğe doğru aktığının cevabını, şimdiye kadar hiç bir bilimci verememiştir!**

Bilimciler zamanın kapsamlı bir tanımını yapmakta da çok zorlanıyorlar. Her şeyin, her nesnenin içine sinmiş; istesek de istemesek de hep **“akan”** bir özelliği, beynimize saplanmış ön yargılı düşüncelerin dürtüleriyle nasıl tarif edebiliriz?

Uzmanlar, zamanı sürekli akan bir dereye benzetiyorlar. Akan dere değil, sudur. Su, sabit duran çevreye göre hareket halindedir. Akarsular hep yüksek seviyelerden, alçaktaki deniz yüzeyine doğru akarlar. Zamanın da hep geçmişten geleceğe doğru aktığı gibi... İyi de böyle bir tasviri anlatımla zamanın tanımını yaptığımızı nasıl iddia edebiliriz? Kaldı ki, zaman çok yüksek hızlarda **"daha yavaş"** akmakta; kütle çekim kuvvetinin çok şiddetli olduğu bölgelerde daha da yavaşlamakta, sanki durma noktasına gelmektedir. **Zamanın "durması" ne anlama gelir?**

İnsan bu kavramı nasıl anlar?

Nasıl kavrar?

Nasıl algılar?

Zamanın bu derece karmaşık bir özellik göstermesi, onun uzayda dördüncü bir "boyut" olarak kabul edilmesinden kaynaklanıyor. **Uzay, en, boy ve yükseklikle (x, y, z) ifade edilen bir koordinat sistemine sahiptir.** Gemiler, denizde seyir halindeyken enlem (x) ve boylamlarını (y) vererek yerlerini belli ederler. Uçaklar da bulundukları mevkii, tıpkı gemiler gibi verirler ama buna bir de yerden olan yüksekliği (z) ilave ederler. Eğer uçak, bulunduğu yeri, bir de saat (t) söyleyerek belirtirse, o zaman, gerçek anlamda uzaydaki bir noktanın koordinatı belirgin hale gelmiştir deriz.. Bu sadece trafik kolaylığı bakımından pratikte kullanılan bir örneğin anlatım şeklidir. Bilimsel açıdan zamanın tanımı ise çok zor, hatta imkânsız gibidir. Bütün bu zorluklara rağmen, ünlü fizik ustası Dr. Albert Einstein zamanı bir boyut olarak denklemlere dahil edince, matematiğin önü açıldı.[Ustalığın bir çok tarifi vardır.. Herhalde en güzel olanı şudur: "Usta, başkalarının henüz düşündüğü ve tasarladığı şeyi çoktan bitirmiş olan kişidir."] Formüllerin nefis dengelerindeki katsayılarla, yeni terimler, yeni anlamlar, yeni yorumlar ortaya çıktı. Denklemlerin zarif ilişkilerinden doğan olağanüstü sonuçlar, bilimcileri büyülenmiş gibi kaskatı bıraktı:

Zaman da yaratılmıştı!

1980'li yıllarda Oxford Üniversitesinden ünlü teorisyen Prof. Roger Penrose ile Cambridge Üniversitesinden seçkin bilimci Prof. Stephan Havvking, zamanın da tıpkı evren gibi 15 milyar yıl önce yaratılmış olduğu gerçeğini birlikte ispatladılar. İspatları, çok ileri matematiğin günümüzde pek az kişi tarafından bilinen mantığı ile anlaşılabildi. **Bu karmaşık denklem gruplarına göre, zaman daima geçmişten**

geleceğe doğru yönelmişti.

Üç türlü zaman oku mevcuttu.

Kozmolojik zaman oku, evrenin geçmişten geleceğe doğru daima genişlemekte olduğunu; termodinamik zaman oku da, zamanla (geçmişten geleceğe doğru) kozmik fon ışımasının daima sıcaktan soğuğa doğru yöneleceğini belirtiyordu. **Bir de üçüncü tip ok vardır. Ona da psikolojik zaman oku diyorlar. Psikolojik zaman oku da, hep geçmişten geleceğe doğru yöneliyor. Beyin hücrelerimiz hep "geçmişi" hatırlıyor, "anı" yaşıyor ve "geleceği" planlıyor. Bu ok da öteki oklarla çakışıyor!**

Böylece üç tane ok, daima geçmişten geleceğe doğru gerilen bir yay boyutunun şaşmaz isabeti ile aynı hedefte buluşuyor.

Zamanın "hiçlikten ve "yokluktan t=0 anından itibaren YARATILMASI, zaman planlanması anlamını taşır. Fizik buna "zaman planlaması" demiş. Siz isterseniz KADER deyin!..] s:86

[Evrenin zamanla genişlemesi, zamanla soğuması ve bir sıfır zamanı içinde yaratılması, bize **"zaman"** dediğimiz garip bir kavramın önemini haber verir. Zamanın bir başlangıcı olması demek, zamanın da tıpkı madde gibi yaratılması anlamını taşır. Zamanın yaratılması demek, zamanın "planlaması" demektir. Bu planlamanın ses getiren bir diğer ismi de "kader"dir!

Zamanın 3 boyutlu olan en, boy ve yükseklikle ifade edilen uzaya dahil edilmesi sonucu; zamanın "uzaysız" var olamayacağı; uzayın da "zamansız" hiç bir anlam taşımayacağı kesinlikle anlaşılmış olacaktır. Nitekim tüm zamanların ünlü fizikçisi Einstein, zamanı dördüncü bir boyut olarak uzaya ekleyerek "uzay-zaman" kavramını gündeme getirmiştir. **Einstein'dan bu yana artık "uzaya" tek başına uzay demiyorlar, uzay-zaman diyorlar.** Zaman, maddenin her köşesine sinmiş; her nesnenin vazgeçilmez temel bir bileşeni haline gelmiştir. Yukarıda belirttiğimiz gibi uzmanlar, zamanın **"geçmemesini",** bir nehirde akan suya benzetiyorlar. Zaman hep akıyor, iki olay arasında mutlaka bir zaman aralığı bulunuyor. Mutlak anlamda düşündüğümüzde evrende hiç bir cismin "hareketsiz" olmadığı; güneşlerin, dünyaların, galaksilerin döndüğünü; atomların, moleküllerin titreştiğini anlıyoruz.

Nerede bir hareket varsa orada bir hız var demektir. Hız ise zaman birimiyle ölçülür. Bu zaman birimi, bize zamanın aktığını; bir "yere" doğru yöneldiğini haber

verir. Teorik fiziğin önde gelen isimleri ile kozmoloji uzmanlarının ortaya koydukları bizim için sanki son derecede olağan ve normalmiş gibi gelen zamanla ilgili karakteristik sonuçlara göre, zamanın bir de yönü varmış.. Yön, belirli bir yerden, her hangi bir yere doğru olan doğrultunun **"gidiş"** istikametidir.]sh:119

[Dünya üzerinde **"uzay yolculuğuna"** çıkmış insanlar, o güzel şarkıda olduğu gibi, **"bir sonsuzdan bir sonsuza"** doğru hareket halindeler, hatta belki de hayaller ve düşünceler; uzay-zaman çizgilerine tesbit ediliyor. Sözler, davranışlar, hareketler, ibadet ve dualar hep o uzay-zaman ağının sağlam ve fakat görünmez iplerine resmediliyor, şekilleniyor.. **İnsanlar çalışıyor, didiniyor, kavga ediyorlar. Her hareketleri, her davranışları her an uzay-zaman sistemi içine görüntüleniyor.** Bir müzik parçası plağa nasıl alınırsa; iğne dönen plağın üzerinde nasıl inişli çıkışlı izler bırakırsa, insanların bir ömür boyu faaliyetleri de uzaya öylesine kaydediliyor. Dünyadan ayrılanların **"amelleri"** ise uçsuz bucaksız uzayın derinliklerinden gelen bir zaman çizgisi üzerinde inişli çıkışlı izler gibi kalıyor. Ölenler için artık uzay yolculuğu sona ermiştir. Ancak onların her çeşit hareketleri, sanki eski plaklardaki titrek bir şarkı gibi ya da bir film şeridindeki solgun resimler gibi uzayda "saklı" duruyor. Kim bilir, sırası geldiğinde o filmi bize tekrar gösterecekler!

Buna inanmak oldukça zor gibi geliyor, ama gerçek!

Aslında buna film demek bile doğru değil. Her çeşit görüntülerimiz, fiil, eylem ve davranışlarımız aynen gözleniyor. Bakınız nasıl? Evrenimizde saniyede 300.000 kilometre ile en hızlı hareket eden nesne ışıktır. Ayın ışığı dünyamıza 1 saniyede, güneşin 8 dakikada, en yakın sabit yıldız olan **Alfa Centauri**'nin ise 4.5 yılda gelir. Şimdi şöyle bir örnek alalım: Diyelim ki, BU GECE teleskopun başına geçtik ve Alfa Centauri yıldızını gözledik. Bu yıldızın ZAMANIMIZDAN 4.5 yıl önce gönderdiği ışığı, ŞİMDİ aldığımıza göre, yıldızın 4.5 yıl önceki halini göreceğiz demektir. **"Orada"" ŞİMDİ 4.5 yaşında olan bir çocuğun doğumunu biz "burada" ŞİMDİ görecektik.** Gördüğümüz şey, basit bir görüntü, hayal, video, film veya fotoğraf değil; tastamam gerçek bir olaydır. Buna göre ışığı bize 500 senede gelen, yani dünyamızdan 500 ışık yılı uzaklıkta olan bir yıldızı gözlediğimiz zaman, onun 500 yıl önceki durumunu izliyoruz demektir. Bu yıldız eğer ŞİMDİ sönse bile, biz onu 500 sene daha görmeye devam edeceğiz demektir. Mesele bu kadar basit! Aslında pek o kadar da basit değil! Örneğimizi şimdi tersinden alalım. Diyelim ki, bize 500 ışık yılı uzaklıkta olan bir

yıldızdan dünyamızı ŞİMDİ gözleyen biri olsaydı, acaba neyi ve kimi görürdü?

Eğer gözlemci güçlü teleskopunu mesela İstanbul'a doğru yöneltmiş olsaydı, kimi görecekti? Fatih Sultan Mehmed'in elinde kılıcı ile İstanbul surlarına doğru atını sürdüğünü GÖRECEKTİ. Gördüğü şey, bir film görüntüsü değil; hakikatin ta kendisidir. Fatih'in kendisini, gerçeğini tüm açıklık ve netlikle görmüş olacaktı. **Peki biz Fatih'i ÖLMÜŞ biliyorduk! Hani Fatih ölmüştü! Halbuki Fatih yaşıyor! Fatih, bu dünya zamanına ve mekânına göre, yani bize göre, ölmüştür.** Aslında bir başka zaman boyutunda hâlâ yaşıyor. Buradan şu ilgi çekici sonuçla karşı karşıya geliriz. **Gerçek, yani mutlak anlamıyla ölüm yoktur. Tıpkı doğumun da olmadığı gibi.. Çünkü herkes evrenle aynı anda doğmuştur. Canlı cansız her şey, her nesne, her cisim, evrenin yaşıyla aynı yaştadır! Bu yalın sonuç, "Birliğe", beraberliğe ve TEK'liğe verilen en güzel bir örnektir. Artık çokluk (kesret) ortadan kalkmış, çeşitli izafî (nisbî, göreceli) şekil ve görüntüler (mâsivâ) silinmiş; tek bir gerçek kalmıştır!**

Bilin bakalım bu gerçek nedir?

[Prof. Steven Weinberg, ABD'de ünlü bir çekirdek fizikçisidir. 1977 yılında yazdığı **"İlk Üç Dakika" (The First Three Minutes)** adlı kitabı bir hayli ilgi toplamış ve yabancı dillere de tercüme edilmişti. Steven Weinberg, evrenin NASIL yaratıldığını, atom altı parçacıkların üç dakikalık zaman içindeki karşılıklı reaksiyonlarını nefes kesen bir teknik ve üslûp güzelliği ile anlatarak nefis bir özet yaptı. Evrenin yaratılışı konusunu işleyen bütün kitaplar, Weinberg'in bu eserini hep referans olarak vermişlerdir. Biz de "ilk üç dakika" yerine daha kısa bir zaman aralığını seçerek BİG BANG'in İLK ÜÇ SANİYE içinde neler olup bittiğini anlatmaya çalıştı.] sh:107

İşte: Evren t=0 anında hiçlikten varlığa geçişi yaratılışın başlangıcı kabul edilir. Bu andan sonraki aşama 10^{-43} saniye aralığıdır. Evren Saatimize göre yaratılıştan bu yana 10^{-11} saniye geçti...]sh:87

[Ruh, insan, nefis, hayat, ölüm ... vb. gibi kavramlar alabildiğince genişlemiş ve bazan da eksik yorumlarla **"kavram kargaşası"** haline getirilmiştir. Hele, **"ruh çağırma" ve "ruhlarla temas kurma"** gibi aldatıcı avuntular, inanç sömürüsü ve falcılık malzemesi olarak hep gündemde tutulmak istenmiştir. İslâm verilerine göre, fincanla ya da kim olduğu bilinmeyen birtakım medyumlarla ruh çağırılamaz. Ruhlarla temas ve ilişki kurulamaz. Çünkü ruh, doğuş olarak bu âleme ve bu evrene ait bir varlık değildir. **Bu dünyaya ait olmayan bir varlığın, bu dünyaya bir "beden elbisesi" giyerek**

görünmesi, "insan" olmanın en karakteristik özelliğidir. Bu özellik, onun bu evrene gelmeden önce de var olduğunun en belirgin bir göstergesi sayılır. Buraya kısa bir ziyaret için gelen bir varlığın, buradaki görevini bitirdikten sonra tekrar eski yerine, ana yurduna dönmesi, **"ölümsüzlüğün"** bir başka adıdır. Tıpkı doğumsuzluk gibi...

Bu dünyada doğmayan bir varlığın, bu dünyada ölmesi düşünülemeyeceğine göre, ruhun ölümsüzlüğü yani hep var ve mevcut oluşu gerçek ve çarpıcı bir sonuç olarak karşımıza çıkar. Bu sonuca göre, Fahreddin Irakî'nin **"Parıltılarında"** (Parıltılar, MEB Yayınları, trc: Saffet Yetkin, İstanbul, 1992, Shf: 9) da belirttiği gibi ruh, bu evrene, ruhlar ve melekler âleminden derece derece inerek gelmiştir. Yola çıktığı yer, sanal ve soyut kavramların bulunduğu; BİR'liklerle karakterize edilen gece gibi renksiz bir mânâ âlemidir. Geldiği yer ise; ÇOK'luğun egemen olduğu, gündüz gibi renkli ve aydınlık bir cismânî âlemdir. Aydınlığın olması için karanlığın olması şarttır. Çünkü karanlık, mümkünlerin imkânıdır. Çünkü her şey zıddı ile kaimdir. Çünkü her şey çift çifttir.

Hz. Mevlânâ, ünlü eseri Mesnevî'de şöyle sesleniyor:

"Varlığı EMRİYLE yaratan Allah'ın çevganları önünde mekân âleminde de koşup duruyoruz, Lâmekân (mekânsızlık) âleminde de.

Renksizlik âlemi (mânâ âlemi) renge (vücud âlemi) esir olunca, bir Musa öbür Musa (Firavun) ile savaşa düştü.

Renksizlik âlemine ulaşırsan, Musa ile Fıravun'un karıştığı âleme erişirsin." (Mesnevi, 1. cilt, shf: 198, MEB Yayınları, Çev.: Veled İzbudak, 3. baskı)]sh:169

[Son söz olarak fizik ustalarının birkaç özdeyişini buraya aktaralım: Schrodinger şöyle der:

"Eğer yaptığınızı başkasına anlatamıyorsanız, yaptığınız bir şey yok demektir."

Bohr ise şu çarpıcı gerçekle fiziği yorumlar:

"Kuantum mekaniğinden şok olmamış bir fizikçi, onu anlamamış demektir!"

Heisenberg'in belirsizlik prensibi ise, maddenin; neresinin, ne kadarlık bir doğrulukla gerçeği yansıttığı hâlâ tartışma konusu olmağa devam ediyor. Bir dostuna yazdığı mektupta şunları söylüyordu:

“Öyle bir prensip ortaya attım ki, ne olduğunu ben bile anlamadım!”] sh:47

Bu alıntıları daha vazıh şekilde (Taşkın TUNA’nın, Sonsuz Uzaylar, Boğaziçi Yayınları İstanbul, 1995) kitabından okuyabilirsiniz.

İhramcızâde İsmail Hakkı

İNSANLARI ŞEKİLLENDİR/Yönlendir, Çözüm Oldu Desin

İnsan bir birey olduğu gibi kendi başına da bir toplumdur. İnsan bağıntısız olmadığı gibi, yalnız yaşaması da pek mümkün değildir. Bu meyanda insan **“ferdî cemaatini”** veya **“içtimâi cemaatini”** oluştururken, varsayılan bir **“yönlendirme”** nin içinde olabileceği kesinleşmiş mevzulardandır. Ancak **“yönledirme”** deki hassasiyetin ve iyiliğin temel çatısını kim/kimler tayin edecek sorunsalı vardır.

> **İyilik düşüncesi, ne / kim elinde olursa olsun, bu hususta samimi olanların az / azaldığı bir zamanları yaşamaktayız. “Her bir yönlendirme bilinçli veya bilinçsiz bir görünüm arz eder.”**

Öyle ise, çözüm bulmak için ne yapmalıyız, diye düşünebilirsiniz. Bir şey yapmanıza gerek yok, ben dahi bu yazıyı yazarken, sizin bir yöne yönlenmenizi sağlamış bulunuyorum. Aslında çözüm, Allah Teâlâ’nın insanın varlığındaki cevhere ihsan ettiği **fıtrat/irade** ve göndermiş olduğu rasüller/ilâhî kitaplarda bulunmaktadır. İlâhî kitaplar hususunda milletler ayrı ayrı düşünse de sonuçta ilâhîliğinde birer hakikat gizli olduğu kesindir. Allah Teâlâ’nın **“Ruhumuzdan üfledik”** buyurması, “o şey/şeylerin varlığına bir hakikatimizi ihsan buyurduk” la eş anlama gelebilmektedir. Bu nispet iddiaa sahiplerinin düzeyine karşı gelen yüzdelik oranıdır. Onda kabul edilen limitte her insan/varlık için farklı boyuttadır. Yine Allah Teâlâ’nın **“dinde zorlama yoktur”** demesi bu manaya gelmektedir. Eğer varsaydığımız ilâhî boyut ve hikmet olmasaydı birçok cemaat yıllarca peygamberliği olmadığı halde bazı kişilerin eserlerini yıllarca mütalaa edemezlerdi.

Asıl mevzuya gelecek olursak, tarih boyunca **“yönetmek”, “muktedir olmak”, “anılmak”, “atalar yolunun sahibi/lideri olmak” “kalmak/ anılmak”** egosunda birçok şahsiyet var olamazdı. İleriye çıkmış olan bu insanların hataları ise **“madenler seviyesinde olan insanları”** kendi **“kutsal çemberi”**ne dahil etmek için uğraşıp durmalarıdır. Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemin **“Beni kul Rasül”** diye anın kelâmı boşuna söylenmemiştir. Neticede mahlûkat yaptığı/ulaşamadığı hayallerin sonunda, ihtiyar dünyayı sahibi olan **“Kahhar Allah Teâlâ’ya”** bırakıp gittiler. İnsanlar, her ne kadar kendi için büyük olduğu zannetse **“Gerçekten insan üzerinden öyle uzun bir süre gelip geçti ki o anılmaya değer bir şey bile değildi?!”** (Kur’ân-ı Kerim, Dehr, 1. Ayet)

Gurur, kibir, hırs, zulüm…. gibi vahşiyatı çağrıştıran cahiliye huylarını dizginleyemeyen insanoğlunun maddî kazancı bu dünyadan gözünün çukurunu dolduracağı bir karış topraktır. Başkası da değildir. **Ancak duymak ve bilmenin değersiz olduğu, sosyal hayatın ahtapotlaştığı bir çağda yaşıyoruz.** Öyle ki bir mecliste doğru ve yanlış mefaat için beraberce saf tutabilir, **Dorian Gray**'i aratmayacak şeytânî hallerimizle hayatımız **blumia nevrozu**na düşmüş durumdadır. Bu sıkıntı her kesim için geçerlidir. Yaz/çiz/söyle boşuna gibi oldu. Mesela; Michael Moore'un hazırladığı THE CORPORATİON-Şirket (2003) belgeselindeki sözleri bu durumu çok iyi açıklıyor:

> **"Bu anlattıklarımızın çok ironik olduğunu düşünmüşümdür" yani tüm bunları yapabiliyorum ve yine neredeyim? Görsel medyadayım. Büyük şirketlerin sahipleri olduğu stüdyolar tarafından yayınlanıyorum. Şimdi ben, temsil ettikleri her şeye karşıyken beni neden yayınlıyorlar?**
>
> **Ve ben onların parasıyla onların inandıklarına karşı çıkıyorum. Tamam mı? Evet çünkü onlar hiç bir şeye inanmazlar. Beni yayınlarlar çünkü bilirler ki benim filmimi veya TV gösterimi izlemek isteyen milyonlarca insan var ve böylece para kazanacaklar. Ve ben de düşüncelerimi ortaya koyabiliyorum çünkü kamuoyunun kapitalizmdeki bu inanılmaz kusur boyunca sürüyorum açgözlülük kusuru. Anlatıldığı gibi zengin adam sana ipi satar onu asacağın ipi eğer bundan para kazanacağını düşünürse evet ben ipim.**
>
> **Umarım. İpin bir kısmı. Ve yine inanırlar ki insanlar beni izlediğinde "veya belki bu filmi veya herneyse izlediğinde" sanırlar ki yani evet yani bilirsiniz bunu izlerler ve bir şey yapmazlar çünkü onların beynini uyuşturup onları aptallaştırmada öyle başarılı olmuşuzdur ki "yani hiç etkilenmeyeceklerdir…" "İnsanlar divanlarından kalkmayacaklar" ve gidip politik bir şey yapmayacaklardır. Buna inanıyorlar. Ben aksine inanıyorum. İnanıyorum ki bir kaç insan bu sinemadan çıkacak veya divanından kalkacak gidip bir şeyler yapacak bu dünyayı tekrar elimize geçirmek için herhangi bir şey.**

Hulasa; insanları yönlendirmede kullanılan kuvvetlerin varlığı bilinci hepimizde oluşmuştur. Bu etkenlerin en yücesi ise **"iletişim ve medya"** dır. Öyle ki bazıları

tarafından **"Deccal"** diye anılması boşuna değildir. Bahsedilenlerin özyapılarında **"kazancın her türü mubahtır"** mantığı ile hareket ettiklerini de düşünürsek, insanlık kaybeden konumunda kalacak gibi görünüyor. Bu hususa devlet yönetimleri mantığı da buna dahil olmuştur…………….

Sözü buradan "Ericksoncu Psikoterapi, Temel Yapılar I" isimli dört ciltlik eserin birinci kitabından sizlere bazı şeyleri paylaşarak bırakmak istiyorum. Alıntılarda bazı hususları daha iyi anlamakta zorlanmayacağınızı umarım.

İhramcızâde İsmail Hakkı

PETROL KANUNU TAKSİM'DEN GEÇTİ

HOŞ GELDİN KAPİTÜLASYON -PETROL KANUNU'NDAN "MİLLÎ MENFAATLER" İFADESİ ÇIKARILDI...

Milli Gazete 13 Haziran 2013 Perşembe

PETROL SEKTÖRÜ DE YABANCILARA TERK EDİLİYOR... TPAO'NUN SATIŞININ ÖNÜ AÇILIYOR...

Türkiye gündemi Gezi Parkı ekseninde gelişen olaylar ve sert tartışmalarla meşgulken, hükümetin Cumhur-başkanı'nın onayına sunduğu yeni Petrol Kanunu sessizce yürürlüğe girdi. Yeni Türk Petrol Kanunu ile petrol sektöründe yabancıların önü tamamen açılırken, devletin bu kritik sektörden çıkışının da tohumları atıldı.

Ahmet AÇIKAY

"Millî menfaat" buhar oldu!

Resmi Gazete'de yayımlanıp yürürlüğe giren Türk Petrol Kanunu ile petrol arama ve üretiminde bulunmanın temel kriteri olan "talebin millî menfaatlere uygun olması" ölçütü yasadan çıkarıldı ve ülke çıkarını gözetme anlayışı terk edildi. Yabancı devlet şirketlerine uygulanan koşullar kaldırıldı ve stratejik öneme sahip petrol arama ve üretim faaliyetinde yabancı devletlerin hakimiyetinin önü açıldı. Bir şirketin sahip olabileceği arama ruhsat sayısındaki kısıtlama kaldırılırken, yabancı şirketlere vergi muafiyeti ve kâr transferi imkanı tanındı.

Tpao'nun Özelleşmesi Yakındır

Yeni Petrol Kanunu'na göre, çıkarılan petrolün sekizde yedisi kadar olan kısmının yabancılara verilmesi gibi ayrıcalıklar yabancı sermayenin önünü açarken, TPAO'nun sektördeki rolünün zayıflatılması ve giderek pasifize edilmesi anlamına geliyor. Sağlanan bu imtiyazlar ve ayrıcalıklarla birlikte sektördeki inisiyatifin yabancı petrol tekellerine geçmesi mukadder görünüyor. Giderek atıl hale gelen ve zarar etmeye başlayacak olan TPAO'nun da önümüzdeki yıllarda özelleştirilmesinin önünün açıldığı görünüyor.

Asıl şimdi gidin anayasa mahkemesi'ne!

Olur olmadık her yasanın iptalini isteyen; dahası çoğu zaman bu milletin inancı önündeki engelleri kaldıran düzenlemeler sözkonusu olunca büyük bir heyecanla soluğu Anayasa Mahkemesi'nin kapısında alan anamuhalefet partisi **CHP'ye sesleniyoruz. Bari bu kez milletin hayrına bu kapıyı çal. Gezi Parkı'ydı, Taksim'di derken toz dumanı götürürken Meclis'ten sessiz sedasız bir şekilde ustaca geçirilen ve Cumhurbaşkanı'nca da onanarak yürürlüğe giren gayri milli Petrol Yasası'yla ilgili düzenlemelerin iptali için gerekeni yap!..**

Milli menfaatler sadece amaç kısmında yer alıyorken, yasada madde olarak konulmaması dikkat çekiyor.

Ancak, petrol hakkı sahibi yabancılar da Türk kara suları dâhilinde petrol arama ve üretim faaliyetlerini icra edebilirler.

Bir arayıcı veya işletmeci ürettiği petrolün sekizde birini devlet hissesi olarak ödemekle yükümlüdür.

Arama veya işletme ruhsatları ile ilgili olarak yapılan petrol işlemlerinde kullanılan petrolden devlet hissesi alınmaz.

Araştırma sonucu elde edilen bilgiler genel müdürlüğe de verilir ve genel müdürlük sekiz yıl süre ile bu bilgileri gizli tutar.

Hudutlarda, askeri yasak bölgelerde, tarihi yerlerde ve yerleşim yerlerine hangi mesafede petrol işlemi yapılabileceği hususu yönetmelikle belirlenir.

Türkiye arazisi, bu Kanun bakımından kara ve deniz bölgeleri olarak ikiye ayrılır. Kara ve deniz bölgelerini ayıran sınır kıyı çizgisidir

İşletme ruhsatı sahibine talebi hâlinde, ürettiği petrolü nakletmek üzere boru hattı inşa izni verilebilir.

Türkiye kısır tartışmalar ve siyasi çekişmelerle uğraşırken Cumhurbaşkanı Gül tarafından geçtiğimiz gün onaylanarak yürürlüğü giren Türk Petrol Kanunu ile ilgili endişeler giderek artıyor. Sadece adında milli menfaat güdülerek 'Türk' konulan kanun ile birlikte yabancılara Türkiye'nin kara ve deniz sahalarında petrol arama, bulma, satma imtiyazlarının getirilmesi endişeleri de beraberinde getirdi.

Tpao'nun özelleştirilmesinin ilk adımı atıldı!

Sadece petrol çıkarma, ruhsat almanın yanı sıra çıkarılan petrolün sekizde, yedisi kadar olan kısmı da yeni kanunla yabancılara imtiyaz olarak verildi. Öte yandan Türkiye'nin bu konuda tekel konumundaki kuruluşu olan Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı'nın ilgili alanına da yabancı şirketler ortak oldu. Ancak TPAO'nun bu kanunla zayıflatıldığı ve önümüzdeki yıllarda özelleştirilmesinin de yolunun açıldığı ifade ediliyor. 6326 sayılı önceki Petrol Kanunu'nu değiştiren Türk Petrol Kanunu ile petrol arama ve üretiminde milli şirketimiz TPAO'nun konumu zayıflatılırken, yerli ve yabancı sermayenin önü açıldı. Sektörde inisiyatif önümüzdeki günlerde yabancı petrol tekellerine geçecek.

Arjantin Tam Tersini Yaptı

Türkiye yeni kanunla TPAO'nun özelleştirilmesinin yolunu açma girişimlerinde bulunurken dünyada ise bunun tam tersi sergileniyor. Son olarak 2012 yılında, özelleştirmelerin yıkıcı sonuçlarından en fazla zarar gören ülkelerden birisi olan Arjantin'de İspanyol Repsol tarafından satın alınan eski milli petrol şirketi YPF yeniden kamulaştırıldı. El Turco lakaplı Carlos Menem döneminde özelleştirilen ve 1999 yılında İspanyol Repsol'e satışı tamamlanan Arjantin'in milli petrol şirketi YPF'nin yüzde 51'lik hissesinin kamulaştırılması Haziran 2012'de sonuçlandırıldı. Kamulaştırmaya gerekçe olarak ise YPF'yi alan İspanyol Repsol'ün gerekli yatırımları yapmaması, eksik üretim politikası nedeniyle üretimin düşmesi ve Arjantin'in petrol bağımlılığının artması gösterildi.

Arjantin'in 2000-2010 yılları arasında petrol talebinin yüzde 40 oranında artmasına karşın petrol üretimi yüzde 22 oranında düşmüştü. YPF'nin kamulaştırılmasıyla, dünyada büyük petrol şirketleri listesine bir kamu şirketi daha böylelikle eklendi. Dünyada halihazırda toplam rezervlerin yüzde 80'inden çoğu ulusal petrol şirketleri tarafından kontrol ediliyor. Dünyanın en büyük 20 petrol şirketinin hisselerinin üçte ikisinden fazla bir bölümü yine kamuya ait ulusal petrol şirketlerinin elinde bulunuyor.

Sivil Toplumun Görüşü Dikkate Alınmadı

Geride kalan 5 yıllık dönemde, beklemede tutulan Petrol Kanunu bugün ülkemiz oldukça hassas bir dönemden geçerken sessiz sedasız kanunlaştı. Bu kanunun hazırlanması ve TBMM'de kabul edilmesi sürecinde petrol arama ve üretim süreçlerinde yer alan TMMOB'ye bağlı Petrol, Jeoloji ve Jeofizik Mühendisleri

Odaları, Türkiye Petrol Jeologları Derneği ve Petrol-İş Sendikası'nın ortak önerilerinin çoğu dikkate alınmamış, mevcut haklarının bir kısmı elinden alınmak istenen kamu şirketi TPAO'nun idarenin memuru olduğu ifade edilerek görüşü dahi sorulmamış, ancak özel sektörün tüm talepleri karşılandı.

Milli Menfaatler De Kaldırıldı

Söz konusu Türk Petrol Kanunu ile eski yasada yer alan 'Milli Menfaatler' bölümü kaldırılarak ülke menfaatlerinin gözetilmesi esası da yok sayıldı. Bu doğrultuda;

** Milli Menfaatler ibaresi yasa tasarısının sadece amaç maddesinde göstermelik olarak yer almış, ancak maddelerde kendine yer bulamadı.*

** Petrol arama ve üretim faaliyetinde bulunmak için yapılan başvurunun değerlendirilmesinde mevcut yasanın temel kriteri olan "talebin milli menfaatlere uygun olması" ölçütü yasa tasarısından çıkarılarak; öncelikle ülke çıkarını gözetme anlayışı terk edildi.*

** Yabancı devlet şirketlerinin petrol faaliyetinde bulunabilmeleri için uygulanan koşullar kaldırılarak, stratejik öneme sahip petrol arama ve üretim faaliyetinde yabancı devletlerin hakimiyetinin önü açıldı.*

** Devlet adına petrol arama ve üretim faaliyetlerinde bulunma hak ve anlayışı terk edilmiştir. Böylece kamu kuruluşumuzun özelleştirilmesinin önü açıldı.*

** Bir şirketin sahip olabileceği arama ruhsat sayısındaki kısıtlama kaldırılırken, tek bir şirketin tekel oluşturabilecek şekilde tüm ülke kara ve deniz alanlarında hak sahibi olmasının riski ortaya çıkmış oldu.*

** Yabancı şirketlerin ithal etmiş oldukları sermayelerini, Devlet hissesi hariç kurumlar ve gelir vergisinden muaf tutularak getirdikleri döviz cinsinden ve transfer tarihindeki kur üzerinden*

yurtdışına transfer etmelerine olanak sağlanmıştır. Bu düzenleme ile yabancı yatırımlar için sermaye ve kâr transferlerine önemli kolaylıklar getirilmiştir.

Petrol-İş: TPAO'nun Zayıflatılmasının Hiçbir Gerekçesi Olamaz

Petrol-İş Sendikası'nın konuya ilişkin eleştirilerinde, şu görüşlere yer verdi:

"Türk Petrol Kanunu ile yerli ve yabancı sermayenin sektörde önü açılmakla kalmayacak, kanunun yürürlüğe girmesi ile bazı ayrıcalıkları ve devlet adına faaliyet gösterme konumu ortadan kaldırılacak olan kamu kuruluşumuz TPAO'nun sektördeki öncü konumu zayıflayacaktır. Kanun TPAO'yu kolsuz ve kanatsız bırakacak, dikey entegre yapıya sahip dev petrol tekelleri ile denk olmayan koşullarda rekabet etmeye zorlayacaktır.

Dünya devletlerinin tümü, petrol sektörlerini güçlendirmek amacıyla, çoğunlukla kamu eliyle kurdukları petrol şirketlerini arama, sondaj, ham petrol üretimi, boru hatları ile taşıma, rafinaj, petrokimya, kimya, dağıtım, pazarlama, faaliyetlerini de içerecek biçimde dikey entegre bir yapıda oluşturmuşlardır. Bu doğrultuda, petrol sektöründe dünyada devlet şirketlerinin yükselişi devam etmektedir.

Ayrıca hükümet TPAO'nun özelleştirilmesi ile ilgili düşüncelerini kamuoyu ile açıkça paylaşmıştır. Kanunun ilgili komisyonda görüşülmeye başlandığı 19 Mart 2013 tarihinde çalışmalara katılan Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Taner Yıldız, TPAO'nun THY modeli ile özelleştirileceğini açıklamıştır. Bu açıklama, hükümetin TPAO'nun kamusal niteliğini ortadan kaldırma hedefinin itirafıdır ve Türk Petrol Kanunu'nun asıl amacını gözler önüne sermektedir. Akdeniz ve Irak başta olmak üzere ülkemizin içinde bulunduğu coğrafyada petrol ve doğalgaz kaynaklarının bir çatışma ve emperyalist rekabet konusu olduğu son günlerde bir kez daha ortaya çıkmaktadır. Böylesi bir dönemde, petrol sektöründe yerli ve yabancı sermayenin menfaatleri için ulusal çıkarlara aykırı bir şekilde hazırlanan Türk Petrol Kanunu ile kamu kuruluşumuz TPAO'dan vazgeçilmesine izin verilmemelidir"

HABER ETİKETLERİ: yabanci, petrol, tbmm, türkiye, hükümet, akp, gezi parkı,

"Sabıka kaydı", e-Devlet Kapısı'ndan alınmaya başlandı /04

Unutkanlık, beldenin geleceğini kararttı /08

MİLLÎ GAZETE

Türkiye'den dönen Mescid-i Aksa Müdürü'ne gözaltı /11

HAK GELDİ, BATIL ZAİL OLDU

FİYATI: 70 KURUŞ / HİCRÎ 4 ŞABAN 1434 / 13 HAZİRAN 2013 PERŞEMBE

www.milligazete.com.tr

MAVİ MARMARA'DAKİ 9 ŞEHİDİMİZİN KANI HÂLÂ ELİNDE OLAN İSRAİL'İN İSTİHBARAT KURULUŞU MOSSAD'IN BAŞKANI TAMİR PARDO, ANKARA'DA CİRİT ATIYOR...

PARDON, NE İŞ!

Tam da Türkiye kamuoyunun tüm yurdu etkisi altına alan Gezi olaylarına odaklandığı bir dönemde yapılan bu esrarengiz ziyaretin arka planında neler olduğu merak konusu....

İŞTE SORULARIN CEVABI...

PETROL KANUNU'NDAN "MİLLÎ MENFAATLER" İFADESİ ÇIKARILDI...
PETROL SEKTÖRÜ DE YABANCILARA TERK EDİLİYOR... TPAO'NUN SATIŞININ ÖNÜ AÇILIYOR...

HOŞ GELDİN kapitülasyon!

Türkiye gündemi Gezi Parkı ekseninde gelişen olaylar ve sert tartışmalarla meşgulken, hükümetin Cumhurbaşkanı'nın onayına sunduğu yeni Petrol Kanunu sessizce yürürlüğe girdi. Yeni Türk Petrol Kanunu ile petrol sektöründe yabancıların önü tamamen açılırken, devletin bu kritik sektörden çıkışının da tohumları atıldı.

"MİLLÎ MENFAAT" BUHAR OLDU!

TPAO'NUN ÖZELLEŞMESİ YAKINDIR

YENİ YASANIN GÖTÜRDÜKLERİ

ASIL ŞİMDİ GİDİN ANAYASA MAHKEMESİ'NE!

MEMUR-SEN GENEL BAŞKANI GÜNDOĞDU:

Lobiyi şımartmayın işçiyi-memuru görün

CESEDİ HAVUZDA BULUNDU

Eski vekil ölü bulundu

HESAP DAHİ VERMİYORLAR...

Sistematik soykırım!

Taksim'de ilk gün yanlış yapıldı

AVRO 2,494 TL DOLAR 1,875 TL ALTIN 83,65 TL

İnsanların temel istekleri ***"Kimsenin kimseyi öldürmediği, sömürmediği aksine yardımlaştığı bir dünya"*** dır. Ancak günümüz insanların ilişkilerinde çıkarlar ön plandadır. Bu nedenle tarih boyunca bu çıkarlar uğrunda çatışmalar yaşanmıştır ve

de yaşanmaya devam edecektir. Geçmişe oranla dolaylı yöntemlerin daha ağır bastığı günümüzde, mücadele tekniklerinden birisi de *"Psikolojik müdahele"* dir. Bu ise belirli yollarla insanlar etki altına alınarak, istismar etmek ve çıkarlar doğrultusunda hareket etmek ve psikolojik etkinlikler bu imkânı oluşturmaktır.][1]

[Tarihin derinliklerinden günümüze kadar, akıllı liderlerin üstünlük elde etmek için başvurduğu psikolojik müdahaleler, kimi zaman her hamlesi düşünülmüş, kimi zamanda plansız ve programsız kullanılmış, etkili ve yerinde kullanıldığında ise beklentiler ötesi sonuçlar kazandırmıştır.

Günümüzde psikolojik faaliyetlerin üç yöntemi olan *propaganda, psikolojik savaş* ve *dezinformasyon[2]* çok etkin olarak kullanılmaktadır.

Propaganda, bir taraftan kitleleri inandırırken, diğer taraftan da onları yönetmek içindir.

"Her türlü propaganda, düşünce düzeyi ne kadar aşağı olursa olsun düzeyini seslendiği kişilerin en kalın kafalısının anlama yeteneğine göre ayarlanmıştır. Bunu sağlanmasıyla inandıracağı insan kitlesi o kadar geniş olur." [3]

Bilinen dünyada, en kanlı savaşların yaşandığı 20. yüzyılda ve sonrasında, milletler politik hedeflere ve ekonomik çıkarlara ulaşmada tek ve en geçerli yol olarak bilinen sıcak savaş, yerini insanların bilinçaltı ve duygularını hedef alan *psikolojik savaşa* bırakmıştır.

Dezinformasyon ise, kamuoyunun kandırmak gayesinden hareketle gerçekmiş gibi gösterilip, yalana dayanan kışkırtıcı bir haberlerdir.

Dezinformasyon birçok senelere yayılmış ve uzamış bir faaliyettir. Dezinformasyon faaliyetleri içeriğine göre *siyasi, ilmi* vb. olabilir. Dezinformasyonun esası gerçek gibi doğrulanmak istenen bir yalandan ibarettir. Dezinformasyon diğer psikolojik faaliyetlerden farklı olarak her ülkede veya her kitleye karşı uygulanamaz. *Uluslararası platformda tüm gelişmiş ülkeler, amaçladıkları hedeflere ulaşmak için dünya siyasetini yönetmeyi isterler.*][4]

Anlattığımız faaliyetler yüzünden yüzyılımız itibarıyla görülen insanlık kimliği temiz özünden uzaklaşmaya başlamıştır. Unutulmamalıdır ki; son dönemde ortaya çıkan kişilik kimliklerinde *"tesadüfler nazariyesi"*'nin işlemediği bilinen bir gerçektir. (En basiti

d.. gribi)

Hangi dinde olursa olsun, muhakkak kendi içindeki doğmaları ***"kesin fikirleri"*** insanın dayanılmaz hırsını didiklediğinden kurtulmak isteğini içinden atamayanlar için sıkıntı doğurmaktadır. Bunu engellemek ise zor olunca sınırlarını aşmak zorunda kalanlar insanlığın başına bela olurlar. Çünkü kimliğini kaybetmiş kimlikler vardır. Bu kimlikler şeytanî düzeninin emellerine hizmet etmek görevini kendine şiar ve görev edinmiştir. Bu kişiler ***şeytanın yeryüzündeki temsilcisi*** olmaktan kendini kurtaramadıklarını görmekteyiz. Bu kişiler o kadar aşağılık durumdadırlar ki; yalan söylemek ve aldatmak onlar için sadece bir iştir. Çünkü onların şeytan ile kopmaz göbek bağları vardır. Onlar için her şey sahne gösterisidir.

Hulasa; emperyalist güçlerinin sonsuz hırsları ile elde ettikleri servetlerini korumak için teşkilatlanmaları şeytânî ve dayanılmaz emelleri yıkılmaz örgütlerini kurmalarına sebep olmuştur. Bunlar insanlığın başına bela olup huzursuzluğun temsilcisi olmuşlardır. Sonuçta kalplerde Allah Teâlâ korkusu da kalmayınca her şey birbirine karışmış güven sarsılmıştır. Öyleki zamanımızda artık maddiyat ve maneviyat birbirlerinin muhalifi olmaktan uzaklaşmış, birbirini kovalayan vagonlara dönmüştür.

Son sözümüz aldanmamak için uyanık olma zamanını kaçırmamaktır. Yoksa, hiçbir şeyin anlamı kalmayacaktır.

İhramcızâde İsmail Hakkı

YÜZYILLIK UNUTULMUŞ DAVANIN TEKRARI "İTTİHÂDI İSLÂM"

Ülkemizin garip insanları fikir adamı mukallitlerinin kucağında ve çok yoruldular. Hangi dala konacağını bırakın ağacını kaybetmiş çöl akbabasına döndüler. Semaya çıktılar, fakat inecek bir ağaç veya su birikintisi bulmakta çok zorlanıyorlar. Bir zamanlar Avrupa Birliği dalgasını göğüsleyip hazmetmeye çalışırken şimdilerde günün modası **"İttihâd-ı İslâm Davası"** çıktı. Alnı secde görmemiş, ömründe camiden çok kiliseye gitmiş, Kur'ân-ı Kerim'den çok Tevrat ve İncil okumuşların ağzında bu dava pelesenk durumunda.

"İttihâd-ı İslâm Davası" nedir diye sormaya gerek yok. Kimine göre mezhepler birliği, kimine göre Müslüman devletler birliği, Müslüman finans birliği, daha da ileri gidersek mevcut dinlerin mosonik düzlemde diyaloğu….Ancak genel görüş teatisi bir hilafet sistemi içerisinde kontrol altına alınmış İslam devletler birliği düşünülmektedir.

Niçin?

Emperyalist güçler bir zamanlar Osmanlı hâkimiyetinde olan İslam Dünyası'nı parçalamanın ve bu şekilde yok edilme görüşüne bağlı olarak işgal ve yok etme planları parçalandılar. Ancak ihtiyarlar meclisi ve üst komitenin düşündükleri plan yeterli ve olumlu sonuç vermediği için yakın zamanlarda ikinci, üçüncü bilmem kaçıncı plan uygulamaya sokuldu. Bunun yanısıra İslâm Dünyasında mehdiliğe soyunan onlarca liderlerde çıkınca kontrol altına alınamayan kaos içindeki İslâm Dünyası için yeniden yapılanma gerekli olduğu anlaşıldı.

İşte Osmanlının yıkılışında baş gösteren **"İttahad-ı İslâmî"** hareketler, tekraren Müslümanlar üzerinde uygulamaya sokuldu. **Güçlü bir "İslâmî Devletler Birliği" bütün Müslümanların ideâl hedefidir.** Ancak bu İttihâd sevdasının organizatörleri **"ötekiler"** olunca bir hinliğin olduğunu düşünmemek elden gelmiyor. Komünizm sözde öldürüldükten sonra dünya dengesini yitirdiğinden yeni bir karşıt kutbun sistematik olarak etken bir güç haline getirilmesi gerekmekte olunca Müslümanları zıt kutba hapsetmek gerekli oldu. Yüzyıllar önce parçalanma ve asimilasyon gibi hain planların tutmadığı görülünce Müslümanlar üzerinde ne yapmak gerekiyor, düşüncesi hasıl oldu. O da **"Dünya Müslümanlarını seküler çizgide tekrar birleştirmek, tekleştirmek"** olduğunu anladıklarında emperyalist güçler finans kaynaklarıyla, dönmeyen dönmeleriyle, yardım etme sevdasına düştüler. Peyderpey gizlice yapılan eylemeler

açıktan yapılmaya dönüştü. **“Arap Baharı”** dalgasıyla son viraja girildi. İlk başta diktatörlerini deviren Müslüman devletler hepimizin hoşuna gideceği bir birlik rüzgarı estirdi. Ancak görünen tablonun o kadar şahane olmadığı kısa zamanda açığa çıktı.

Neden Müslümanlar kendi içlerinde bir kaynama noktasında ve değişime uğramak istiyorlar. Neden mi derseniz bunun cevabını Ünlü ateist Richard Dawkins söylüyor.

“**Elbette, 1930′larda, Katolik Kilisesinin en ölümcül örgüt olduğu söylenebilirdi. Faşizmle olan çok açık, belirgin ve sefil ittifakı nedeniyle en tehlikeli cemaat oldukları söylenebilirdi. Ama şu an için papanın en tehlikeli dini otorite olduğunu söyleyemem.**

ŞÜPHE YOK Kİ, EN TEHLİKELİ DİN İSLAM. VE BUNUN DA NEDENİ KISMEN, BAŞINDA BÖYLE TEK BİR OTORİTESİNİN BULUNMAMASI. BİR FERMAN ÇIKARIP DURMALARI İSTENEMİYOR.

ŞÜPHESİZ Kİ ÖYLE. [1]

Bu sözler iki taşın arasında kalmış buğdayın unlaşıp nasıl fırınlamaya doğru gittiği anlatıyor. Televizyonda bir söyleşi programında birçok zevat-ı kiram hatırlayabildiğim kadar şunları aktarıyorlar,

“2006 yılında İngilizlerle yapılan gizli görüşmemelerde, Türkiye’nin bir halife arkasında toplanma zamanının geldiği, İslam Dünyasının kurtuluşa bu şekilde kavuşacağı için hilafetin tekrar gündeme getirilmesi.”

Bu meyanda bir bilgi insanların tüylerini ürpertecek cinsten bir şey. Sömürü uzmanı İngiltere bu dileği niçin talep etme ihtiyacı duyuyor, diye sormak gerekiyor. Yüzyıl önceki İngilizlerin ajanı olan Derviş Vahdetî’nin temiz Müslümanları kandırarak kurdurduğu **İttihâd-ı Muhammedi Cemiyeti** [2] ni hatırlamak yerinde olur.

İttihat, cemaatleşmek İslâm’ın emridir. Fakat İslâm dünyası ihtilaflar içindedir. Bu kötümü yoksa iyi midir noktasında düşününce bize göre İslâm Dünyası içlerindeki ihtilafla bir koruma kalkanının himayesine girmiştir demek gerekiyor. Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemin buyurduğu **“Ümmetimin ihtilafında hayır vardır”** [3] hadis-i şerifin hikmetlerinin bir cephesi de bu olaylar ile daha bariz olmuştur. Bu nasıl diye sorusuna şu cevab verilebilir. Bu hadise bazıları zayıftır, der kabul etmezler. Bazıları tarafından da kabul edilir. Onlarda buradaki “ihtilaf”ı tarafgirlik anlamında değil de,

müspet ihtilaf olarak görmüşlerdir. Yani, İslamî hakikatleri insanlığa bildirmede, tebliğ vazifesinde farklı yollar izlenilmesi, mezhebi farklılıklar olarak görmüşlerdir. Aslında bu hadisi şerif günümüze şu şekilde bakıyor. Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem, ümmetimin bir zamanı gelecek ki onların ihtilafta olmaları onları muhafaza edecek, koruyacaktır. **"Hep birlikte Allah'ın ipine sarılın ve tefrikaya düşmeyin."** (Âl-i İmran, 203) ayetine ters gibi gelen bir düşünce tarzı olarak görünse de bu ümmetin parçalanması kendi elleri ile olmadığından ve **"ötekiler"**in hain emelleri ile tekrar bağlanmanın ve birleşmenin, ümmeti hain çukura düşmelerine engel olacak bir hareket olacak demektir.

Her zaman unuttuğumuz bir konu olan **"İslâm'ın kula ihtiyacının olmadığı, kulun İslâm'a muhtaçlığıdır."** Bu nedenle dünyevi menfaatler üzerine kurulacak birlikteliklerin İslâm'a bir getirisi olmayacağından bu ince çizgide yürürken, ayağı kayanların nihai hedeflerini çok iyi görmek gerekir. Dost ve düşmanın renginin bulanık olduğu çağlarda meseleleri irdelerken şüpheciliği kapasitesi yüksek olanların zaviyesinde hep açık tutmak gerekir. İslâm hakkında hain bir akım kuvvetli olarak kalamamıştır. Dininin kavi olduğunu bilen Müslümana düşen arkasına düştüğü ekolün, liderin arkaplanını görmekte mahir olmaya çalışmasıdır.

Dünya son yüzyılda insan haklarında belirli bir mesafe kat etti denilebilir. Fakat hükümran olmak ve ideolojik vasıflı emellerininin sevdaları içinde boğulmaları olmasa belki dünya daha güzel olacaktı. Ancak **"Tek dünya devleti"** projesini hedef alanlar için en büyük engel önceden paramparça ettikleri İslâm dünyasını birleştirmekten başka çarelerinin kalmadığıdır. Bu nedenle günümüzde parlayan Müslümanlar birleşelim, dağınıklıktan kurtulalım, çaremiz yok, türünden haince bir tezgah ürünü piyasaya sürüldüğünü anlamakta zorlanmayacağınızı umarım. Mesela yakın zamanda kaç tane temiz, bulaşık olmayan kişi, bir şekilde kazaya kurban gitmiş. İşine, fikrine pranga vurulmuş binlerce temiz adam kaybolmuş aç kalmış, unutulmuş, düşünebiliyor musunuz? O kadar çok ki, temizsin ya emekli olacaksın, ya da …bilmem ne tehditleri ile kaliteli keyfiyet, kemiyet sahibi insanlar S. Freud tezli sömürü tezgahında elimine olmuşlar.

Müslüman kendi dünyasında dini yaşamayı başardığı zaman, fıtratı gereği diğer insanlar ve mahlûkatta dine otomatikman ona ve dine iltica eder. Bu silsile kelebek çırpınışı gibi büyür gider. Unutmayın ki, **Allah Teâlâ'nın bu dini koruyacağı taahhüdü**

vardır. Birçok kişinin soyunduğu din havariliği karşısında çok ta etkilenmeye gerek olmadığını bilerek, alt kademedeki insanın diğer üst kademedeki insana minnet duymayacağını bilmek gerekir. İnsan bu dünyaya geldi mi sorumluluk almıştır. **Kimse yüklenmediği şeyden sorumlu değildir. Herkes kendi sorumluluk çevresi kadar etkin ve sorumludur.** Yoksa bulanık denizlerde fitne rüzgârları karşısında çok dayanaklı kalınmayacağı gibi insanın siyaset gereği hayatını ikame ederken aptalları oynaması da çok gerekli değildir. **"Bireysel bütünlüğü"** sağlamadan **"çevresel bütünlük"** hayallerine dalmak ancak İngilizlerle içilen beş çayındaki sonu gülüşmelerle biten fıkra konusu olmaktan başka durum meydana getirmez.

Sonuçta hiç kimse kendisini bir kurtarıcı rolünde görmemeli sadece üstüne düşen maddî ve manevî görevini vicdanın muhasebesi altında Allah Teâlâ'dan korkarak yapmalıdır.

Sizler için Rahmetli Nezih Uzel Beyin **"Kanatsız uçan hukukçular"** makalesini buraya ekleyeceğim. Okuduğunuzda garip bir hisse kapılacağınızı şimdiden söyleyebilirim.

Bir zamanlar **Üsküdar**'da sulh ceza hâkimi olan **Eleşkirtli Cevdet Akpınar**'ın oğlu **Duray** asker arkadaşımdır. 1967 yazında **Edremit**'te Yedek Subay eğitim **tugayında** beraberdik. Aradan pek çok yıllar geçtiği halde **arkadaşlığımız** sürdü gitti, ara sıra **buluşur** yarenlik ederiz. **Duray** bir gün şunları anlattı:

"1961 yılında bir akşam **babam** eve geldi. Sert **mizaçlı** adamdı, az gülerdi, yine **yüzü** asıktı. Alışkın olduğumuza pek **üstelemedik.** Babam bir süre sonra önemli bir **haber** verdi: **Yassıada Mahkemelerine** üye seçilmişti. O sırada ülkede gerçekleşen **27 Mayıs askerî darbesinden** sonra başta devrin ünlü başbakanı rahmetli **Adnan Menderes** olmak üzeri ülkeyi **on yıl** süre ile yönetmiş olan **siyasi kadro** yerinden sökülmüş ve **Marmara** Denizindeki **Yassıada** askeri üssünde hapse kapatılmıştı.

Bu **kadro** mahkeme edilecek, **cezası** kesilecek **mahkûm** olanlar layik oldukları **cezalara** uğrayacaklardı. **Ülkede** büyük bir değişme olmuş, **o günlerin** anlayışı ile **zalim** bir iktidar alaşağı edilmiş, **halk** kendi **askeri** aracılığıyla yönetime **el** koymuş, her şey **yeni baştan** ele alınmıştı. Bozulan **ekonomi** düzelecek, tıkanan **adliye** açılacak, insanlar **mutlu** bir geleceğe doğru **sağlam** adımlarla yürüyeceklerdi. Gelecek **ümitliydi**. Herkes **neş'el**i, herkes şen ve **şakraktı**. Acaba babamın **yüzü**, alışılmıştan öteye neden **asıktı**? **Hain** iktidarı mahkeme edecek **hey'ette** bulunmak o

günlerde ömrünü **devlet** ve **adalet** hizmetine adamış bir **yargıç** için **şereflerin** en büyüğüydü.

Ailece **sevinç** içindeydik. Gururlu ve **azametliydik.** Ancak babamda hiç **hareket** yoktu. Ne bir **sevinç** işareti, ne bir **onur** göstergesi ne de bir **kararlılık** alâmeti **Hiçbir** şey… Ortalık yatıştıktan sonra rahmetli **peder** ağır ağır söze başladı, dedi ki :

“Bakınız **evlatlarım**, hanım sen de **dinle**… ben şimdi bu **mahkemeye** seçilirim, kalkıp **görevime** giderim, bu adamları topluca **mahkeme** eden hâkimler **hey’etinde** yerimi alırım. Bunları aylarca **yargılarız**, suç derecelerine göre **ayırırız**, kimi beraat eder, kimini hapse, kimini **idama** mahkum ederiz. Sonra verdiğimiz **idam** kararları **infaz** edilir. Aradan **otuz yıl** geçer, arkadan başta Adn**an Menderes** olmak üzere asılanları **mezarlarından** çıkarırlar, geriye kalan **kemiklerini** tabutlara koyarlar, üzerlerine **Türk bayrağı** sarar ve **top arabalarına** yerleştirirler. D**evlet töreni** ile getirir **İstanbul**’da **Vatan Caddesine** yeniden gömerler, üzerlerine de **anıt mezarlar** yaparlar. İşte o gün bizim adımız **kötüye** çıkar… Ben **evlatlarıma** böyle bir **isim** bırakmak istemem, bu **vazifeyi** kabul etmiyorum… Benden başka kimi isterlerse onu **yargıçlar** hey’etine seçsinler, **kararımı** verdim, ben bu göreve gitmiyorum…?

Hepimiz **donup** kalmıştık. Evde kimsenin ağzını **bıçak** açmıyordu. Neden sonra rahmeti **anam** konuştu? **Haklısın bey**… biz de seninle beraberiz. Nasıl **istersen** öyle olsun….?

Yassıada mahkemeleri yargıçlar hey’etine dahil olma şerefini reddeden ve olacakları bir **kâhin** edası ile bir bir **sayıp** döken **Yargıc**’ın oğlu **Duray**, bunları anlattıktan sonra gözleri dolu dolu “Babam **Vatan caddesindeki** devlet törenini göremedi, **Hayatta** olsaydı görmesini çok **isterdim**? demişti. **Mahkemelerin** üzerindenotuz yıl geçtikten sonra…

Bir **ömür boyu** şerefli insanlar adına “**suçluları cezalandırma**? görevi yürüten **Üsküdar Sulh Ceza yargıcı Cevdet Akpınar’ın** anısı önünde hörmetle eğilirim. Kendisine cenabı **Hakk**’tan rahmetler dilerim. Bir “**Hukuk evliyası**? karakteri taşıyan bu insanın pek çok hukukçuya **örnek** olmasını dilerim. Yeryüzünde hiçbir **hukukçunun** haksız **rejim** ve dibi boşalmış **siyasi sistemleri** ayakta tutmaya yarayacak **ölü kanunlar** için imza atmaması **yegane** dileğimdir. Yeryüzünde hiçbir **hukukçunun** yasa dışı **siyasi kanunların** girdabına **kapılmamasını** temenni ederim.

Kanun, **yasa** ve **yönetmelik** toplum **vicdanından** çıkmadıkça **kanatsız** uçmaya çalışan **sürüngenlere** benzer. [4]

Bu yazıya ilaveten başka bir yazısında şu eklemeler bulunmaktadır.

TAHA YASİN

Bağdat'ta iki senede 300 bin kişiyi öldürenler **148 kişinin** ölümüne neden olan **Taha Yasin Ramazan**'ı ölüme mahkûm ettiler. Bir **idam mahkûmunun** ruh halini merak edenlerin, **Taha Yasin**'in mahkemede "**Allah biliyor… hiçbir kötü iş yapmadım…**" dediği an, saptanan görüntüde, **gözlerinin içine** bakmalarını **tavsiye** ederim. **Yeryüzünde** hiçbir yaşayan canlının, diğer bir canlıya böyle **bir zulüm** yapmaya hakkı yoktur. **Hayvanat** bile bu derecede **gaddar** olamaz. Şu **hayal âleminde** kim kimin hayatını **söndürmeye** yetkilidir ki…

Siz **kamu görevi** yapan, **suçlu** veya **suçsuz** bir insana, bu gün **ceza** verebilirsiniz ama o ceza **bu gün için** olur. bunun bir de "**yarını**" var. Suç **görecelidir**. Siyasette bir devrin **suçlusu**, bir başka devrin **suçsuzu**, bir devrin **suçsuzu,** bir başka devrin **suçlusu'**dur SUÇLU **"İNSAN**" YOK, SUÇLU "**DEVİR**" VARDIR. Neye yarar ki devirleri **insanlar** çekip çevirdiği için, suçlar yeryüzünde **salınan** insan **bedenlerinde** odaklaşıyor. Devirlerin **suçu** insanlara yükleniyor. Devrin **suçu** insan aynasında yansıyor. **Devri** yakalayıp suçlayamadığınıza göre**, birini** yakalayıp toplumun suçunu onun **boynuna** asıyorsunuz. Bu siyasettir.

SİYASET KENDİ SUÇUNU BAŞKASINA YÜKLEME SAN'ATIDIR.

Yüz **binlerle** ölüyü ve **insan kanını Irak** topraklarına saçtıktan sonra **şaibeli** bir mahkeme kurup **işgalci güçlerin** zorladığı uydurma **yasalarla** insan asmanın da bir **cezası** olmalıdır. Bu gün veya yarın o **ceza** haksız olanların boynuna **mutlaka** dolanır. **Akıllı** insanlar olacakları **herkesten önce** bilirler. **Saddam'ın, Taha Yasin'in** bir gün mezarından çıkarılıp **Bağdad**'ın orta yerinde **anıt mezarlara** gömülmeyeceğini kim **iddia** edebilir? Bu ülkede **siyaset** ölü eliyle **mezarlarda** oluşuyor. Bunun için hâkim **Cevdet** olmak da gerekmez… Artık bu işler öylesine ayan **beyan** ki… Geleceği bu günden **gazete havadisi** gibi yazabilirsiniz.

İnsanları değil, **devirleri** suçlayıp asmanın bir yolunu bulmalı… **Irak**'ı yeryüzünün kan çanağına çeviren **ABD yönetimi** ve ona belâdan uzak durmak için "**vizyonumuz aynı**" diyerek iştirak eden **Türk** yönetimini **Tarih**, yedi asır önce **aynı ülkede** altı milyon

insanı telef eden **Moğol** kumandanı **Hülagû** gibi **mahkûm** edecektir. Kuşkusuz… Arada hiçbir **fark** yok… **Buradayız. Bekleriz.** [5]

Yapanlar ve yapılanlar her zaman bir süzgeçten ve hesaptan geçer. **"Dün dündür, bugün bugündür "** diye bir düşünce Müslüman kişi için geçerli değildir. İnsan yaptığının vebalini bir gün ödeyeceğini bilmelidir. EĞER İNSANIN BÖYLE BİR KORKUSU YOKSA HANGİ TAPINAKTA KULLUK EDERSE ETSİN, ALLAH TEÂLÂ ONU AFFETMEYECEKTİR.

İhramcızâde İsmail Hakkı

---

[1] Discussions With Richard Dawkins, Episode 1: The Four Horsemen (Video 2008)

[2] İttihad-ı Muhammedi Cemiyeti'nin resmi kuruluşu 16 Mart 1909 olarak alınmıştır. Derviş Vahdetî, Volkan Gazetesi'nin 16 Mart tarihli nüshasında İttihad-ı Muhammedî Cemiyeti'nin nizamnamesi yayımlanmıştır. Nizamnamede Cemiyet'in başkanı, Hz. Muhammed sallallâhü aleyhi ve sellem olarak gösterilmiştir. Cemiyet, 26 kisilik bir kurucu heyet tarafından kurulmuştur. Nizamnamenin 3. Maddesi'nde Cemiyetin amacı açıklanmıştır.

3 Nisan 1909'da, yani 31 Mart (13Nisan 1909) vakasından on gün önce, Ayasofya Camiinde çok kalabalık bir cemaatin iştirakiyle okunan mevlidden sonra İttihat-ı Muhammedî Cemiyeti resmen halka açıldı. Derviş Vahdeti **"İttihad-ı Muhammedi"** adı altında kurduğu derneğe, birçok softaları ve mutaassıp dindarları üye yazdırdı. İttihat ve Terakki Cemiyeti'ne bağlı kimseleri dinsizlikle suçlamış, ağır saldırılarda bulunmuştur. Dernek askerin içine soktuğu bazı kişiler aracılığıyla kışkırtmalara girişti. Sonuçta, 31 Mart 1909 günü askerler **"şeriat isteriz"** bağrışmalarıyla ayaklandılar. Olayları başlatan askerlerin, İttihat-ı Muhammedi Cemiyeti'nin açıldığı gün dağıtılan küçük bayrakları taşıması dikkatleri Vahdetî'nin üzerine çekti. Volkan'da yayımlanan yazılar ve özellikle Vahdeti'nin 14 Nisan 1909'da II. Abdülhamit'e yazdığı açık mektup, halkı ve askerleri tahrik edici nitelikte bulundu. **Ayrıca meşrutiyet anlayışıve adem-i merkeziyetçi fikirleriyle İngilizlere ve Prens Sabahaddin'in başında bulunduğu Ahrar Fırkası'na yakın olan Kamil Paşa ile oğlu Said Paşa'ya yakınlığı ile tanınan, hatta bu yüzden 31 Mart vakası ile ilgili olarak yeni yayımlanan belgelere dayanan bazı araştırıcılar tarafından Derviş Vahdeti'nin**

İngilizlerin emrinde çalışan bir ajan olduğu ileri sürülmektedir. Derviş Vahdeti 17 Nisan'da sorgulanmak üzere mahkemeye çağrıldı. Derviş Vahdeti ittihatçıların adaletine güvenmediği için 18 Nisan'da İstanbul'dan kaçtı. Beykoz, Gebze, Hereke ve Sapanca'da gizlendi. Son olarak gittiği İzmir'de Abdullah Nadiri tarafından ihbar edilince 25 Mayıs'ta tutuklandı. İstanbul'a getirilip, **Divan-ı Harp**'te yargılandı. Görünüşte "Abdülhamit'e Açık Mektup" adlı makalesinden dolayı hakkında dava açılan Vahdeti, 31 Mart Olayı'nın müsebbibi olarak idama mahkûm edildi ve karar 19 Temmuz 1909 tarihinde Sultanahmet Meydanı'nda infaz edildi.

[3] Sehavi, el-Makasıdü'l-Hasene adli eserinde, Beyhaki'nin bu hadisi munkati bir senetle naklettiğini söyler. Yine Beyhaki, ayni rivayeti Risaletul Esariye adli kitabında senetsiz olarak da nakletmiştir.
İmam Suyuti, Camius Sagyir'de bunu senetsiz olarak nakletmiştir. Hadisin yaygın olması hasebi ile İmam Suyuti, önceki hadis âlimlerinin eserlerinde senedli olarak yazılmış olabileceğini, ancak -sahih ya da uydurma olarak- senedinin kendisine ulaşmadığını söyler. Ayrıca hadisi Deylemi, Es Sahavi, El Acluni, Makdisi ve Taberani'nin de senetsiz olarak eserlerine aldıkları söylenmiştir. Es Subki ise, "Muhaddislere göre bu, bilinen bir hadis değildir; ne zayıf, ne de uydurma bir senetle onu bulamadım, aslının olduğunu zannetmiyorum. Ancak bir kimsenin sözü olabilir. Belki de birisi ümmetimin ihtilafı rahmettir deyip, bazıları da onu alarak, hadis zannetmiş☐ ve peygamberin sözü saymıştır. Hala inanıyorum ki, bu hadisin aslı yoktur." demiştir. Hafiz el Iraki de hadisin senedinin zayıf olduğunu söyler… Sonuc olarak "Ãmmetimin ihtilafı rahmettir" sözü; Hadiste birinci derece kaynak olarak kabul ettigimiz Kutub-u Sitte kitapları içinde bulunmamaktadır. İkincil derecedeki hadis kitaplarında sahih bir senedi yoktur. Hatta birçok muhaddise göre zayıf bir senedi de bulunmamaktadır. Hadisin en meşhur rivayeti dahi munkati bir senetle gelmiştir. Munkati hadis ise, doğrudan referans olarak alınmaz.

[4]http://nezihuzel.com/index.php/2008/03/17/kanatsiz-ucan-hukukcular/

[5] http://nezihuzel.com/index.php/2007/02/13/zamanin-yarini-var/

KEŞİF TAMAMLANMADAN MEHDİ ALEYHİSSELÂM VEYA İSÂ ALEYHİSSELÂM GELEMEZ

"Mehdi/lik" fikri, Türkiye Müslümanları geneline bakılınca biraz fantastik gelse de, Şia inancında çok önemli bir yer tutar. Öyle ki, İran'da 14 Haziran 2013 tarihinde gerçekleşecek Cumhurbaşkanlığı seçimleri yaklaşırken yüzü yeşil bir örtüyle kapatılmış erkek fotoğrafları, **'Mehdi yakında yüzünü gösterecek'** cümleleriyle yerel medyasında büyük yer tutmaktadır." (Haber Ajansları)

İlk Helâk Olacak Kavimler

Sh: 161/2.

"İnsanlardan ilk önce helâk olacak olan Faris'tir. (İran) Sonra onların arkasından Arab gelir.

Hz. Ebu Hüreyre radiyallâhü anh

**

Sh: 448/4.

"Arabın helâk olması kıyamet alâmetidir."

Hz. Talha ibn-i Mâlik radiyallâhü anh

**

Sh: 474/11.

"Bu günden sonra kıyamete kadar Mekke harp görmez. (Yâni onun üzerine harp olmaz.)

Hz. Hars ibn-i Mâlik radiyallâhü anh

Kaynak:

Ramuz El-Ehadis - Ahmed Ziyauddin Gümüşhanevî

Kıyametin zuhura gelmesi ile Mehdi aleyhisselâm veya İsâ aleyhisselâm beklentisiyle ilgili yanlışı bol bir literatür bulunmaktadır. Bu beklentinin arka planında insanları dehşetengiz hadislere gömmek, kaos çıkarmak için yanlış bilgiler doğruluk cephesinden angaje edilerek sunulmaktadır. Bu eylem tarzı rastgele seçilmeyip psiko-sosyolojik gerçeklere dayanmaktadır.

İnsanlığın hayatında **"beklenti unsuru"**, yapılanma ve hareket kabiliyetini artırmada

genellikle kullanılmaktadır. Toplum Mühendisleri tarafından, ispatlanması ve doğrulanması zor olan gelecek bilgilerinin servis edilmesi, bir senede bağlanmasında, çaresizlik var olduğu için fanatik değerleri düşünceleri kullanmaktadırlar.

Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem ile sonlanmış **"nübüvvet"** meselesinin açmazlarını çözmek ve insanları kullanabilmenin kolay yollarından biri olan Mehdi aleyhisselâm veya İsâ aleyhisselâm gelişi dezenformasyona uğratılmış mevzulardandır. Unutulmamalıdır ki, bahsedilen kişilerin gelmesi bir gerçek inançlı Müslümanın veya ehl-i kitabın inancında bir artırım oluşturamayacağı gibi ekstradan zararların oluşumuna sebep olduğu insanlık tarihi gerçeklerindendir.

Allah Teâlâ'nın İslâm'ın asıl koruyucusu olduğunu hepimiz biliyoruz. Öyleyse **"sahte Mehdi veya İsâ"** lar konusundaki hikmeti nedir? diye düşündüğümüzde, kanaatimizce görünen manzara şudur.

Dinin zayıfladığı dönemlerde bu türlü ifrat ehli kişiler veya hareketler, inanca karşı samimi olan kişilerin yaptığı hizmetten daha fazla faydalı olduklarıdır. Bu Allah Teâlâ'nın temiz insanlara nevrotik hasta insanlar ile yardım etmesidir. Kişilik bakımından bu çeşit hasta fikriyatta olanların kudret ve kuvvetleri normal insanlardan fazla ve yaratıcı olduğu kadar emperyalist çevrelerin "hain emelleri için kullanma güdüleri" durumu da olunca, engelsiz faaliyetleri ile değişimin/başkalaşımın temsilcisi olurlar. Bu kişilere tabi olanlar, çeşitli fikri değişim değirmeninin eleğinden geçtiklerinde ki "ayıklanma" pozisyonlarında ikinci veya üçüncü aşama olan "eylem menzili"ne gelince, fıtratı gereği yanlış yolunu terk eder. Düşünürseniz dünyevi emellerin kazanımları için oluşmuş bu kapasitenin verdiği sonuçlarla bilmediği veya ilgi duymadığı alanda, insanlar fikir sahibi olmuş ve ferdi bazda "iç çatışması"na düşmüştür. Tabiki olumlu söylenen bu hususun yanında kendini yok eden ve telef eden insanların var olduğunu da unutmamakta gerekir. Bahsettiğimiz bu durum "Allah Teâlâ'nın şerri hayra nasıl dönüştürür" sorusuna veya "Sizin şer gördüğünüz şeylerde hayır vardır" a cevapta olmaktadır.

Her köşede çıkan Mehdi bozuntularına aldanmamak, temkinli ve duyarlı olmak isteyenler için Muhyiddin İbn Arabî kaddesellâhü sırrahu'l azîz, Futuhât-ı Mekkiyye'sinde buyurduğu kelâmları burada zikredelim.

"Makamlardaki terazinin dönüşü Hz. Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve

sellemin gönderilmesiyle sona erdi. Bugün O rasülün (sallallâhü aleyhi ve sellem) otoritesi altındayız. Bu nedenle bilgi, keşif ve adalet bu ümmette diğerlerine göre daha çoktur.

(Ümmeti Muhammedin) Hayatı (süresi) ne kadar sürerse, terazinin otoritesi güçlenerek keşif artar. Bu durum, insanların genelinde ve özel insanlarda ortaya çıkar. Artık bir insan kırbacıyla konuşur, ayakkabısının bağı evde ailesinin yaptıklarını ona söyler. (teknoloji artar)

Hz. Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

'Zaman Allah'ın kendisini yarattığı ilk hale döndü.'

Allah Teala rükünleri yarattığında, onlardan bir buhar yaratmış, yedi göğü hareketsiz-sakin bir halde o dumanda var etmiştir. Her göğe onun için felekler yaratacağı şekilde bir emir vahyetmiş, gökleri civarü'lkünnes ve'l-hunnes'in yüzdüğü bir yer yapmıştır.[54]

İmam Abbülvehhâb Eş-Şa'rânî Kibrît-i Ahmer'inde Şeyhul-Ekber'den rivayetle dedi ki:

'Kıyamet, keşf-i husûsî ve umûmî'nin bütün insanlıkta zâhir oluncaya kadar kopmayacaktır. Kıyâmet her yaklaştıkça, keşif insanlarda en olgun ve noksansız olur.'

Netice olarak bütün insanlığın keşfi nihâi kemâlâtını görmeleri gerekiyor ve bu durumun bütün dünya genelinde zuhur etmediğini de bildiğimize göre; Mehdi aleyhisselâm veya İsâ aleyhisselâm beklentisi içinde olanlara söylenecek bir söz

---

54 81 - Tekvîr Sûresi 15-) Fela uksimu Bilhunnesi; (İse) kasem ederim (B sırrınca) el-Hünnes'e (geri kalıp (dönüp) pusup kaybolanlara; gezegenlere?),

Not: Hz.Ali kerremallâhü veche "*el-Hünnes*"i şöyle tefsir eder: "*Bunlar gündüzün sinen-görünmeyen, geceleyin zahir olan-çıkan yıldızlardır* (gezegenlerdir)*... Battıkları vakit ise gizlendiği için görünmeyen yıldızlardır* (gezegenlerdir)*"...*

16-) Elcevarilkünnesi;

El-Cevar'e (yörüngelerinde akıp gidenlere, peryodlarını devredenlere), el-Künnes'e (yuvalarına (burçlarına) girenlere; gezegenlere?),

vardır.

“ Daha gelmediler” “Bütün dünya geneline göre yüzyılların geçmesi gerekiyor.”

Hayır, yanlış biliyorsunuz diyenler varsa, onlara sözümüz **“Komploya kurban gidiyorlar”** demektir.

İhramcızâde İsmail Hakkı

Kaynak:

- **Muhyiddin İbn Arabî-Futuhât-ı Mekkiyye [ÜÇ YÜZ KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM- Cem' ve Vücud Kalbinin Sırlarından İki Sırrın Bilinmesi]. hzl:Ekrem Demirli, 2011,İstanbul**
- **El-İmâm El-Ârif Er-Rabbânî Abbülvehhâb Eş-Şa’rânî Kibrît-i Ahmer Fütûhât-ı Mekkiyye’den Seçmeler, Şubat 2006, Hatay/İZMİR, sh: 20**

BÜTÜN DÜNYANIN MÜSLÜMAN OLMASI

“Ümmetimden bir grup, kıyamet kopuncaya kadar, Allah Teâlâ'nın yardımına mazhar olmaya devam edecek, onları mahrum bırakanlar onlara zarar veremeyecekler.”[Tirmizi, Fiten 27, (2193)]

Müslümanların kıyamet telakkilerinde bütün dünyanın bir dönem zarfında Müslüman olması kabulü vardır. Bu konudaki ayet ve hadis-i şeriflerin yorumlarında âlimler bu sonuçları çıkarır. Ancak İnsanlık Tarihi gerçeklerine bakılınca **“tümel kabullenme”**lerin az olduğu görülmekte olunca şu şekilde fehmetmek gerektiğini varsayıyoruz.

Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemin döneminde bir ehl-i kitabın imâni konuda mecburiyete tabi tutulmadığını gördüğümüzden, başka dönemlerde (Mehdi zamanı) de olmayacağı kesindir, denilebilir. Sözü uzatmadan bu meyanda akla sirayet eden düşünce, İslâm’ın bütün dünya insanları tarafından bilinmesi, duyulması vb.. gerçeğine ulaşırız. Yani, kıyamet kopmadan önce Allah Teâlâ göndermiş olduğu hak din olan İslâmı, kısmîlik vasfından çıkararak, cihanşümul kılacağına işaret ediyor demektir.

Allah Teâlâ **" Ben cinleri ve insanları ancak bana kulluk etsinler diye yarattım."** (Zâriyât Sûresi, 51/56) buyurmaktadır. İbn Abbas radiyallâhü anh bu ayetteki “bana kulluk etsinler” sözünü "Beni bilsinler" diye açıklamıştır. İslâm âlemindeki dünyevi yetersizliklerimizi de varsayarsak, Müslümanların bunu başarması nasıl olacaktır, denilebilir. Burada Allah Teâlâ’nın yardımının geliş cephelerinden en hikmetlisini izah edelim. Desiseler ve komplolar dünyasında Allah Teâlâ, kâfir kullarını nasıl kullandığına en çarpıcı misal olarak “yeni dünya düzenciler”inin 11 Eylül 2001 saldırılarını müstevli emelleri için dizayn ederken bütün dünyadaki insanlara İslâm’ın varlığından olumlu/olumsuz şekilde haberdar etmeleridir.

Görünüşte bu olay İslâm âlemi üzerinde ağır sorumluluklar veya terörist damgasını kazandırsa da yapılması yıllar alacak bir tebliği başarmış olmalarıdır. Belki buraya uygun düşmese de **“reklamın kötüsü olmaz”** sınıfından bu olay, insanlık için bir irkilme ve arayışın kapısını aralamış ve uyanışın başlangıcı olmuştur.

11 Eylül 2001 olayları geçen zaman zarfında, sonuçlarıyla uygulayıcıların hedeflediği

neticeye doğru gitmeyip İslâm âleminde “yeni uyanış çağını” başlatmıştır.

Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem buyurdu ki;

مَنْ يُرِدُ اللّٰهُ بِهِ خَيْرًا يُصِبْ مِنْهُ

“Allah Teâlâ kime bir hayır vermeyi dilerse imtihan için başına belâ verir” (Tac: 3 cilt 644)

Bu hadis-i şerifinde Efendimiz buyuruyor ki “Allah Teâlâ’nın mümin kuluna şer veya hayır cinsinden her ne var ki, dönüşü hayır olacaktır.”

Öyle ise; bütün dünyanın Müslüman olması demek insanlığın İslam’dan haberdar olması demektir. Bu nedenle Müslüman kardeşlerimizin her alanda ve her yerde İslâm’ın temsilcisi olup Allah Teâlâ’nın kullarına örnek olmalıdır. Yoksa **“herkesi Müslüman etmek”** kavramı fıtraten yanlış ve hataların ve sıkıntıların doğuşuna işarettir. Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemin hayatını düşününce o dönem insanlarının çok şanslı olduklarını görebiliyorum. O’nun varlığı gerçekten rahmetin ta kendisiydi. O münafıklara dahi merhamet göstermişti. Onun düşüncesinde “Hesap görücü olarak yalnız Allah Teâlâ vardı.” İnsanları hiçbir şekilde cezalandırma yoluna gitmemiş “Adalet”in en yüce temsilcisi ve örneği olmuştur.

Ya Rabbî Hz. Muhammed Mustafa sallallâhü aleyhi ve sellemin ümmeti olmaktan şeref duyar ve zatına şükrederiz.

Konuyla ilgi olabilecek ayet açıklamaları ve Hz. Mûsa aleyhisselâm ile sözü bitirelim.

Kıssa

Hz. Mûsa aleyhisselâm zamanında Firavun’un yardakçılarından biri (Haman), Hz. Mûsa aleyhisselâmı taklit ederdi. Malum, Hz. Mûsâ aleyhisselâm vücudu kıllı, göbekli, başı dazlak bir zât-ı şerif idi. Hamanâ bu nedenle, başına işkembe geçirir, karnına bir yastık koyar, elinde asayla Hz. Mûsa aleyhisselâmı taklit ederdi. Niye, çünkü Firavun’u güldürecekti. Hz. Mûsâ aleyhisselâm bu durumdan haberdâr olup Allah Teâlâ ile konuşması sırasında,

“Yâ Rabbî ! Bunu kahret” dedi.. Cenâb-ı Allah Teâlâ hitap etti ki;

“Kahretmem” “O, Firavun’u değil, seni taklit ediyor.” [1]

*****

Ayet

> "Dinde zorlama yoktur. Artık doğrulukla eğrilik birbirinden ayrılmıştır. O halde kim tâğutu reddedip Allah'a inanırsa, kopmayan sağlam kulpa yapışmıştır. Allah işitir ve bilir." (Bakara Sûresi, 256. Âyet)

Bu ayetin Tefsirinde

İbn Cerir Et-Taberî: İslâmda dine girmek için zorlama yoktur. (Tefsîr-i Taberî, Câmiu'l-Beyân, Mısır 1388/1968, III, 141. Cüz)

İbn Kesîr : Yani, kimseyi İslam dinine girmeye zorlamayın. Çünkü onun delilleri ve burhanları açıktır. Hiç kimsenin, kendisinin kabule zorlanmasına ihtiyacı yoktur. Allah Teâlâ, kimi İslam'a ulaştırır, kalbine genişlik verir, basiretini aydınlatırsa; o kimse bilerek, şuurla onu kabul eder. Allah Teâlâ kimin de kalbini kör eder, kulağını ve gözünü mühürlerse, dine zorla sokulması ona bir yarar sağlamaz. (Tefsîru'l-Kur'âni'l-Azîm, I, 310)

Fahreddîn er-Râzî : Allah Teâlâ iman işini zorlama ve ikrah üzerine değil, benimseme ve tercih esası üzerine kurmuştur. (Tefsîr-i Kebîr)

Görüldüğü gibi âlimlerimiz bu konuda hep "Dine girmede zorlama yoktur" demiştir.

İhramcızâde İsmail Hakkı

-----

[1] (İNANÇER, Ö. Tuğrul, Gönül Sohbetleri, İst, 2005, s. 13)

EVVELİ ŞAM- AHİRİ ŞAM

Kaynak olarak baş vurduğumuz **"Uluslararası Mevlâna Günleri :::23 - 27 Mart 2007 Halep/ Suriye, "** isimli eserden gözümüze takılan bazı hususların **"Şam"** veya eski deyimle **"Şâm-ı Şerif"** in kutsiyetini ve tarihteki yeri görünce, **"Arap Baharı"** diye adlandırılan emperyalist oyunun son perdesine gelindiği anlaşılmaktadır.

"Şam tarih boyunca doğuşların ve batışların merkezi olmuştur." Bu minval üzere Türkiye'nin "Şam" ve dış siyasetinde daha dikkatli olması gerektiğini fehmediyoruz.

Şam bir kuyu gibidir, iyi ve kötü demeden birçok insan ve milletleri yutmuştur.

Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemin sevgili damadı olan Hz. Ali kerremallâhü veche Efendimiz dahi buradaki valinin entrikaları ile tarihe veda etmiştir. Hz. Hüseyin aleyhisselâm yine Şam entrikaları ile ümmetin ve kendisinin acı günlerini yaşamıştır.

Haçlı zihniyeti, Romanın Ortadoğu'ya veda edişi, Osmanlının Veda ettiği yer…. vb şeyler Şam topraklarında gerçekleşmiştir.

Şam yok edici bir merkez gibi olduğu kadar doğuşların da yeri olmuş, Hristiyanlığın yeşerdiği yer olduğu gibi kıyametin Ak Minaresine sahip bir mekân olunca, "Şam" herkesin atını rastgele süreceği bir yer olmadığı ve yanlışa düşülecek bir yer olarak kendini muhafaza etmektedir.

Eski kelâm olan "EVVELİ ŞAM- AHİRİ ŞAM" boşuna söylenmiş değildir. Ledünnî boyutta ise "Şam"ın Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemi ilk bilen yer **(Rahip Bahira Hadisesi)** olduğunu düşünürsek, Türkiye'nin bazı hususlarda fevri davranmaması ve ihtiyatı elden bırakmaması gerektiğini **"yurtta sulh cihanda sulh"** periyoduna acilen geçmesi gerektiğini söylemek zorundayız. Bahse konu 2008 yılındaki bu kitaptaki şu anekdot birçok şeyin habercisi olduğu halde, gözden kaçırılması ve dikkate alınmaması bizlerin hatası olsa gerekir.

> ["Diğer yandan Suriye Cumhurbaşkanı Beşar Esad ile Türkiye Başbakanı R. Tayip Erdoğan arasında varılan mutabakatla Hatay meselesi resmî gündemden çıkartılmış olmasına karşılık, halen birçok haritada ve Suriye Turizm Bakanlığının yayınladığı tanıtım broşürlerinde **"LİVA EL- ÎSKENDERÛN"** adıyla Dörtyol'a kadar sahil şeridinin Suriye toprakları içinde gösterilmesi ve bu

dokümanların Şam'da heyetimize dağıtılmak istenmesi; son yıllarda iki ülke arasında esen bahar rüzgârlarına rağmen, Türkiye Suriye ilişkilerinin henüz kontrollü iyimserlikten öteye geçemediğini göstermektedir.

Kardeşler arasında cereyan eden takım/sınır mızıkçılığına benzeyen bu ve benzeri kimi tatsızlıklara rağmen, Arap devletleri arasında Suriye her bakımdan bize en yakın ülkedir. Sınırlar, menfaatler, tehlikeler ve duygular ortaktır. Şamlıların ifadesiyle **"eskiden bir ailenin fertleriydik; şimdi yan yana yaşayan komşularız"**

Hiç kimsenin şüphesi olmasın ki, Suriye'yi yakacak ateşin dumanı, kesinlikle İstanbul'da tütecektir; Türkiye'de alevlenen ateşin kıvılcımı ise, Suriye'yi yakacaktır. Akıllı olmak bir olmak ve diri olmak mecburiyetindeyiz.

Yabancıların çizdiği yapay sınırlara rağmen halklar arasında hiçbir zaman eksilmeyen iyi niyet ve muhabbetin; son senelerde aydınlar ve devlet yöneticileri arasında da gerçekleştiğini görmek, yarınlara umutla bakmamızı sağlamaktadır. **Unutmayalım ki, tarihe not düşenler, plan ve program sahibi akıllı insanlardır**.] Sh.117

Suriye, skandal haritayı 26.03.2011 tarihinde kaldırdı

Aşağıda aktaracağım kısmî bilgilerin sizlere ışık tutacağını tahmin ediyorum.

İhramcızâde İsmail Hakkı

KIYAMETİN MANZARASI GERÇEKTE BİLİNEN GİBİ Mİ OLACAKTIR?

Kıyamet manzaraları Kur'ân-ı Kerim'de en bariz şekilde Kuvvirat Sûresinde anlatılır. Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır, Kuran'ı Kerim Tefsirinde İmam Ahmed, Tirmizî ve Hâkim'in İbnü Ömer (radiyallâhü anh)'den rivayet ettiklerine göre Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur:

"Her kim Kıyamet gününe gözüyle görüyormuş gibi bakmayı arzu ederse ve sûrelerini okusun."

Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemin kıyamet için bildirdiği haberlerin gerçek manasını anlayabilmek için **peygamberler dilini** bilmek gerekir. Mesela Kuvvirat Sûresinde bahsedilen olayların siyak ve sebak ilişkisine baktığımızda olayların birbiriyle tam bir örtüşme sağlayamadığını görürüz. Zahiren olaylar anlatılan şekilde olabilir. Fakat bilim ve teknoloji geliştikçe bu bilgilerin muhteviyatına yeni yorumlar getirmek gerekir, diye düşünüyoruz. "Güneşin Dürülmesi İle Yıldızların Bulanması (dökülmesi) ayetleri ile mallar ve Vahşi Hayvanların Toplanması arasındaki bağıntıda alakasız bir durum görünebiliyor. Kur'ân-ı Kerim'de boş ve manasız sözler bulunmadığına göre, bu ayetleri okuyunca ve tevil manaları artırınca bir çok farklı durum akla gelebilir. Kıyamet olarak hayal ettiğimiz şey, bir felaket zincirinden çok, olası bir değişimin temelini ortaya koymak olacağıdır. Allah Teâlâ'nın Âdem aleyhisselâmı 7000 yıl önce yarattığı rivayetini, 5 milyarlık dünya yaşı ile birleştirmek istediğimizde, birçok zorlamalı manalar vermek zorunda kalıyoruz. Bu meyanda aşağıda sizlere aktaracağım metinler, bu konuda düşüncenizde çığır açacağını gösteriyor, diyebiliriz.

Felaket senaryoları ile süslediğimiz kıyamet olgusu, İnsan hırsının ulaşabileceği en son noktaya bir örnektir. Bu yazı, ateistlerin hoşunda gitmese de zalim ve kötü olanın insanoğlu olduğunu bir kez daha gösterecektir. İnsanoğlu Allah Teâlâ'yı gazaplandırıp günahına bedel ve ortak olsun diye, neden bütün kainatın kendisiyle beraber yok olması, fikri ile beslenir ki?

İnsanoğlu kötü oynadığı filmin finalini muhteşem mi istiyor?

Allah Teâlâ aldanmayacağına göre, insanoğlu bir yerde hata yapıyor. Onu bulmamız gerekmektedir.

İhramcızâde İsmail Hakkı

TÜRK KELİMESİNDEN NİYE RAHATSIZ OLUYORLAR?

Günümüzde “Türk” mefhumu karşısında bazı insanların antipati duyuyor olmasının arkaplanı nedir? Diye bir soru ile karşılaşırız.

Cevabı Avrupa(lı) dır.

Gençliğini görür mü bilemeyiz, yeni teşekkül ettirilen Avrupa Birliği denilen büyük organizasyona Türkiye’ninde girmek için verilen sözleri taahhütleri vardı. Bazılarını umum olarak duyduk. bazılarının ise sır şeklinde muhafaza ediliyor zannediyoruz. Bu sırlardan biri de olsa olsa “Türk” kelimesinin devlet yapısından ihraç edilmesidir.

Niçin?

Avrupa, tarihi ve düşüncesi itibarıyla kültüründe daha önce nefret duyduğu, nefretini bir türlü gidemediği, bu devlete nasıl barışık olabilir. Onu nasıl sindirebilir.

Avrupa Birliği’nin, “Hristiyan Birliği” olduğunu hepimiz biliriz. İçlerine Türk gelirse eski kabus günlerini nasıl unutabilecek?

Zor bir meseledir.

Bu nedenle Türkiye’nin Türklükten vazgeçmesini sağlamalı ve bu şekilde açık saha oyuncusu yapmalıdır. Bazıları zannediyor ki Türk kelimesi Türkiye devleti içerisinde bulunan azınlıkların istekleridir. Onlarda isteklerimiz kabul ediliyor vehmine kapılıyorlar. Bu duruma bu yönden bakanlar aldanıyor demek lazımdır .

Türk kelimesini kaldırmak yapılan en büyük yanlıştır. Ne yaparsak yapalım Avrupalı Türk kelimesine karşı her zaman teyakkuzda olmuş, sevmediği gibi ayrıca nefret etmiştir.

Öyleyse sorun nerede?

Sorun Türk kelimesinin karşılığının bizdeki gibi Avrupa’da da aynı şeyi mi karşılıyor olduğuna bakmak gerekir. Durum ise çok farklıdır.

“Türk” kelimesi Avrupa’da eşittir “İslâm” demektir. “Arap” millet ve ferd olarak Avrupa’da İslâm’ı temsil edememiştir. (Endülüs Devleti dahi izini istenilen manada Avrupa’da bırakamadı.) Yani İslâm’ın temsilcisi olmak başarısı yalnızca “Türkler”e verilmiş bir luffu ilâhidir. Bugünde hala bu mevzun geçerlidir.

Prof. Dr. Hüseyin YAŞAR Beyefendi eserinde Avrupa kültüründe Kur’ân-ı Kerim

yargısı için şu notu düşmesi Türk kelimesinin haiz olduğunu önemin göstergesidir.

Almancaya Kur'ân'ın ilk çevirisi Salomon Schweigger tarafından yapıldı. *"Muhammed'in Kur'ân'ı, bu Türk Kur'ân'dır"* [1] anlamına gelen tercüme Nürnberg'de 17. yüzyılın başlarında basılmıştır. Kadınlar kilisesi vaizi olan Schweigger, Avusturya'nın Habsburg hanedanı yönetiminde İstanbul'a atanan ilk büyükelçilik kafilesine görevli vaiz olarak katılmış, İstanbul'da üç yıl ikamet etmiştir. Bu esnada İtalyanca bir tercümeye muttali olan Schweiggerki bu çeviri ilk Latince Kur'ân çevirisinden İtalyancaya adapte edilmişti, sonra onu Almancaya çevirmiştir. [2] İlk Almanca çevrinin farklı versiyonu da Johann Andreas Endter - Wolfgang Endter[3] kardeşler tarafından piyasaya sürülmüştür. 17. yüzyılın önemli Kur'ân çevirilerinden biri de Fransız Andre Du Ryer'in [4] tercümesidir. [5](sh.26)

18. asrın son çeyreğinde piyasaya çıkan Almanca çeviri M. David Friedrich-Megerlin'e aittir. *"Türk Kutsal Kitabı veya Türk Kur'ân'ı"* [6] adındaki bu eserin çevirmeni Stuttgart doğumlu doğu bilimci Megerlin, yirmi yıl îlâhiyat eğitimi görmüş, doğu dillerini öğrenmiş, 1152/1739'da doktorasını verdikten sonra, önce Baden-Würtemberg'te, sonra da Maul bronn'da profesör olarak çalıştıktan sonra bu görevini Frankfurt/am Main'da devam ettirmiş, 1192/1778'de aynı şehirde ölmüştür. [7] Almanca orijinal Kur'ân metninden ilk çeviri olan bu çalışmanın amacı Türkleri Avrupa'dan, Balkanlardan kovmaktır.[8] (sh:29)

Dipnotlar

1 Alcoranus Malıometicus, Das İst der Türken Alcoran, **Nürnberg, 1616.**

2 Hüseyin Yaşar, *Avrupa ve Kur'ân,* 170-173.

3 al-Koranum Mohamedanum, **Nürnberg, 1659.**

4 l'Alcoran de Mahomet, **Paris, 1647.**

5 Hüseyin Yaşar, *Avrupa ve Kur'ân,* 297-298.

6 Die türkische Bibel oder des Korans, **Frankfurt a/M, 1772.**

7 Enay, 116; Pfannmülle, 122.

8 Hüseyin Yaşar, *Avrupa ve Kur'ân,* 183-188.

Kaynak: Prof. Dr. HÜSEYİN YAŞAR, Hıristiyan Dünyasında Kur'ân Karşıtı Söylemin Tarihsel Kökleri, İz.Yay., 2010, İstanbul

Avrupalı her zaman Türk'ten korkmuştur ve hala korkar. Çünkü onların genlerinde yüzyılların yeleştirdiği kültürel korku çıkacak gibi değildir. Onlar Darwin'e inanırlar. Evrimin korkusunu yenmek çok ta kolay değildir. Onlar bu konuda hastadırlar.

Bu baskıyı hisseden bir garip düşünce yapısı Avrupalıyı memnun edebilmek için nerde bir "Türk" kelimesi varsa kaldırmak istiyor. Ancak yapılan yanlışların faturası ağır olabileceğini unutmamak gerekir.

Peki ne oluyor?

Olan bir şey yok. Aslında olan insanların aldatılması belli bir müddet oyalanmasıdır. Kısa bir zaman önce haberlerde cumhuriyet nişanından **T.C. ve Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün kaldırılmasıdır.** Bunun devamında gelecek olan belki devletin adının değiştirilmesi olabilir. O zamanda "Anadolu" diyerek devletin adını mı değiştirecekler………….

Türkiye Cumhuriyeti adından vazgeçilmesi demek ileride devlet sisteminde İslâm dininden ileride vazgeçileceğinin de işareti olabilir.

Tekrar edecek olursak Laik bir devlet olan Türkiye Cumhuriyeti, Avrupa'yı niçin bu kadar rahatsız ediyor? Çünkü Avrupa'nın geninde Türk'e karşı duyduğu Bin yıllık bir dehşetin indirdiği korkuyu korkuyu yenemeyişidir. Günümüzde milletlerin bireyselleşmesi ve bağımsızlaşması sorunları ve projeleri bitmiştir. Milletlerin asıl sorunu refah seviyesini yüksek seviye çıkarmaktır. Refah seviyesi düşük düzeyde kalan devletler bu komplo uygulamalar ile kendilerini meşgul ederek zaman kaybediyorlar. Sonuç olarak geçmişini unutanın geleceğini yoktur. Aşağıda konuya ışık tutacak alıntıları veriyorum.

MAİDE'DE OTURANLAR DEĞİŞECEK Mİ?

Allah Teâlâ dinini muhafaza eder. Kuluna muhtaç değildir. Bu hususta zatındaki samedâniyetinden neşet eden mekrin cilvesiyle aldananlar, kendilerine çıkarttıkları vazife-i vehmiye, sukuta uğrayınca, niye böyle oldu diye pişman olsalar da, iş işten geçmiş olur. Kullar kendilerini gurur, kibir gibi habis sıfatlara büründürdüğünde, onları değiştirmek Allah Teâlâ için çok kolaydır. İrade-i külliyenin emrine mutî olmaktan başka çaresi olmayan kulun, varlığının vazgeçilmez olduğu zannına düştüğünde, onun yerine daha hayırlısını getirmek Allah Teâlâ'nın kaderî muradıdır. Çünkü Allah Teâlâ sameddir. Allah Teâlâ kaderinde acele etmez. Bu hikmeti anlamayanlar sahib-i ruhsat olduklarını sanırlar. Bilmezler ki, Allah Teâlâ, **" O küfre sapanlar, kendilerine tanıdığımız süreyi sakın kendileri için hayırlı sanmasınlar, biz onlara, ancak günahları daha da artsın, diye süre vermekteyiz. Onlar için aşağılatıcı bir azab vardır."** [Kur'ân-ı Kerim, Âl'i İmran-178] diye elim kazaya uğratır .

54. Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse (bilsin ki) Allah, sevdiği ve kendisini seven müminlere karşı alçak gönüllü (şefkatli), kâfirlere karşı onurlu ve zorlu bir toplum getirecektir. (Bunlar) Allah yolunda cihad ederler ve hiçbir kınayanın kınamasından korkmazlar (hiçbir kimsenin kınamasına aldırmazlar). Bu, Allah'ın, dilediğine verdiği lütfudur. Allah'ın lütfu ve ilmi geniştir.

55. Sizin dostunuz (veliniz) ancak Allah'tır, Resulüdür, iman edenlerdir; onlar ki Allah'ın emirlerine boyun eğerek namazı kılar, zekâtı verirler.

56. Kim Allah'ı, Resûlünü ve iman edenleri dost edinirse (bilsin ki) üstün gelecek olanlar şüphesiz Allah'ın tarafını tutanlardır.[Kur'ân-ı Kerim-Mâide Süresi -54-56]

Şeyhülislâm ibn-i Kemâl kaddese'llâhü sırrahu'l azîz buyurdu ki;

Şeriat kim, saray-ı Kibriya'dır

Hakikât mülküdür, muhkem binadır

Anın bir taşını her kim koparırsa

Yoluna başını koymak revâdır.

Bu hikmet anlayana kolay gelse de, kudretliyim zannedenlerin inkâr ettikleri bir husustur.

"Allah insanlara zerre kadar zulmetmez, haksızlık etmez. Fakat insanlar birbirlerine

zulmediyorlar, kendilerine yazık ediyorlar. “[Kur’ân-ı Kerim, Yunus, 44]

Naklolunur ki: Abdülkadir Geylânî kaddesellâhü sırrahu’l azîz kendi gibi büyük bir velî ile birlikte başlarını göğe kaldırdılar, semâ’ya yaklaşıp tekrar yere indirdiler ve başlarını peş tahtasının altına sakladılar.

> **Peş tahtası: Gölge oyununda, gerginin arkasında, çerçeveye iplerle tutturulmuş raf. Buraya gergiyi ve tasvirleri aydınlatan mum, çıra ya da ışıtaç konulur. Buna destgah da denir.**

Bir derviş bu hali gördü ve sebebini sordu. Dediler ki;

“Zamanın kutublarından biri ahirete irtihal eyledi ve tâcını semâ’ya astılar. Olabilir ki başımıza giydirirler kuruntusuyla başlarımızı kaldırdık ve gördük ki, o tâcı Frenk diyandaki’da bir kâfirin başına giydirdiler ve onun şapkasını astılar.”

Meleklerin birbirlerine, “Bu tâc mukarreblerden (büyük derecelere ulaşmış) birinin başına giydirilecektir”, duyunca bizim (meleklerin) başımıza giydirilmesinden korkup, Allah Teâlâ’ya sığınıp yeryüzüne inip, başımızı sakladık.” demişler.

Yine kitablarda zikrolunur ki, Hz. Mevlâna kaddesellâhü sırrahu’l azîz, kibir olur diye mum yakmayıp bezir yakarmış. İblis ve benzerleri, kibir, kendini beğenme, gurur ve başkasının iyiliğini istememekle dergâhı İlahîden kovulmaya ve lânete lâyık oldular.

> (Kaynak:Bor’lu Mer’aşî-zâde AHMED KUDDÛSÎ Pendnâme-Nasihatnâme-İcâzetnâme-Vasiyetnâme-Mektuplar, Tarihsiz, İstanbul, sh:43) **İhramcızâde İsmail Hakkı**

SALTANAT KAYIĞIMIZ: HAYAL ÂLEMİ

İnsan ruh, akıl ve nefsin üçlemi arasında hayatını idâme ederken beslendiği kaynaklardan biri “hayal âlemi” dir.

Hayaller, ulaşılmayan yücelere çıkar, girilemez denilen her noktaya nüfuz eder. Hayaller insanın bir kurtarıcısıdır. Hayatın/ecelin en yakın arkadaşı hayallerden başka ne olabilir ki?

Hayal, vasfında zarar verici bir özellik taşımaz. Ancak nefis tarafından gelirse üzüntüye akıl tarafından gelirse iktidara, ruh tarafından gelirse sevince sebep olabilmektedir.

Nefsin hayalleri umumiyetle çoğalmanın cinselliğin/yaratıcılığın kucağında olurken, ruhun bu türlü bir iştiyakı yoktur. Ruh, ana kaynağa yakınlığı yani ilâhî yönü ağır bastığından bir yaratıcı ve ilâh olma düşüncesinden uzaktır. Akıl ise beden devletinin lideri olmak gayretiyle daha sakin ve usturuplu bir çizgide hareket eder. En salim yurt hayali akıldadır. Aklın korkulardan ve ayak kaymalarından emin olması budur.

Hayal âleminin kurtarıcısı olması, dara düşmüş olmanın umutlarını taşır. İnsan bu şekilde noksanını ikmâl eder.

Hayaller varlık bedenin çocukluk, gençlik ve ihtiyarlığında farklılık göstermesi, kazanılan/tecrübe edilen terbiyenin varlığı iledir. Genel mürebbi olarak varlığı korumayı ele almış olan akıl nefse doğru yolları tarif edecek, selâmet yurduna ulaşırken, ruhun yıpranmasına engel olmaya çalışacaktır. Ancak insanın en büyük sorunu olan varlık ve uzantısı olan yaratıcıya özenme duygusu onu cinsellik vadisinde çok yer gezmesine sebep olur. Bu nedenle korkunç ve zahmetli olan karanlık vadilerin ışığı olacak ruhânî enerjisini, buralarda çok zaman kaybeder. Bulduğu izlerin doğruluğu ve eğriliğini tam kestiremeden birçok denemelere başvurur.

> Allah, göklerin ve yerin nûrudur. O'nun nûrunun temsili, içinde lamba bulunan bir kandillik gibidir. O lamba kristal bir fanus içindedir; o fanus da sanki inciye benzer bir yıldız gibidir ki, doğuya da, batıya da nisbet edilemeyen mübarek bir ağaçtan, yani zeytinden (çıkan yağdan) tutuşturulur. Onun yağı, neredeyse, kendisine ateş değmese dahi ışık verir. (Bu,) nûr üstüne nûrdur. Allah dilediği kimseyi nûruna eriştirir. Allah insanlara (işte böyle) temsiller getirir. Allah her şeyi bilir. (Nur, 35.)

İnsanın doğuştan kabiliyet olarak getirdiği üreme duygusunun arayışı karşı cinsine olan tutkunluğunu engelleyemez ve dolayısıyla şehveti hakiki aşka dönüşen bir hal alır. Bu aşkı bazen yerilmesine bazen yüceliğe benzer. Ne var ki, her iki halinde de ruhuna elem çektirir. Vuslat ve ayrılık demlerinde coşkulu olarak hissettiği her hazzın bir hayal olduğunu anlar. Vazgeçer. Çünkü vazgeçmek mecburiyeti vardır. Kiminde bulduğu/duyduğu günah bilgisinin verdiği sıkıntı, bazende bedenin kara kılamadığı geçici olan zevki. Her hâlükârda bir ayrılık.

Ayrılık, yaman ayrılık, hayal âlemini idam sehpasında kılıcıyla acımasızca keser bırakır.

Yaratılmış olmanın gerçeğinde bulunan iyi ve kötü/sevap ve günah ikilemi, her insan için ayrı bir yüzle tecelli ederken, ölüm koçunun tosladığı an, gerçek âlem diye bahsedilen yurda gideceğini bilse de, fâni dediği dünyayı terkte çektiği acıyı ruhunun derinlerinde hissedecektir. Gerçek ve en yüce hayali olan yaratma duyusu olan cinselliğini, her şeyini kaybedecektir.

İlâhî metinlerin bahsettiği cennet ve cehennem yurdu olması onu üzmesinden/sevindirmesinden çok, mahluk olduğunu anlayacaktır. Bilecek ki ben bir ilâh değilmişim. Sonsuz bir yurtta kalacağımı anladım, fakat hayal kayığım olmayacak. Mutlu/mutsuz olacağım. Dönüşü olmayan yolda bir menzilde kalacağım. Üzüntü ve keder çizgimde bir değişiklik olmayacak. O zaman neyin iştiyakını çekeceğim.

Bu düşünce ile sonsuz güce karşı içinde bir çekim hissedecek, varlığından soyularak ilâhi varlığa yönelecektir. ilâhının veçhine nazır olmadıkça bu iştiyak son bulmayacaktır. Cennette Cehennemde kendi tanrısı ile yüzleşmesi olacaktır. Yüz gösteren ayinenin farkındalığında ilâhı ile bir olduğunu bilecektir.

Bu âlemde insanın dünyaya duyduğu özlem gider diyorlar. Özlem gider mi? Bulduğunu dünyada iken buldu, kaybettiğini dünyada iken kaybetti. Dünyası sonsuz aşkı, yüce bir hatırası olarak kalacaktır.

Ey sevgili dünya sen yerilirken dahi çok güzelsin. Aşklarınla, kederlerinle, sürurunla ve her şeyinle en güzel yurtsun. Eğer sen olmasaydın hangi isteğimizle ilâhi yurdun kapılarını bize açarlardı ki? Hayal âlemi seninle vücut bulmaktadır.

Dünya hayatı ne kadar dalgalı ve canavarlar ile dolu olsa da insan ebediyet yurduna

olan yolculuğunun sonu ve başlangıcı buradadır. Karşılaşacağı her ne şey olursa olsun dünya yolculuğundan vazgeçmez. Menzilinin cennet ve cehennem olması düşüncesini çok önemsemez. Çünkü iki yolun kılavuzluğundadır; doğruluğunu, ebedî yurduna varınca anlayacağından, insanın çok şanslı olduğunu düşünmemek gerekir. Burada cân ve cânanın cilvesi vardır. Ki, söz kendini yitirir.

> Şeytanın adımlarını takip etmeyin. Kim şeytanın adımlarını takip ederse, muhakkak ki o, edepsizliği (yüzkızartıcı suçları) ve kötülüğü emreder. Eğer üstünüzde Allah'ın lütuf ve merhameti olmasaydı, içinizden hiçbir kimse asla temize çıkamazdı. Fakat Allah dilediğini arındırır. Allah işitir ve bilir. (Nur, 21)

YÖNETİMDE ERKEK VE KADIN NE DEMEKTİR?

Devlet ve millet menfaatlerinde erkeklerimiz duyarsız mı oldular?

Kadınlarla yönetilmemizin zamanı mı geldi?

Türk Milleti kendi içinde huzursuz olduğundan bir annenin şefkatine mi ihtiyaç duyuyor?.

Unutmayalım ki, Türk milleti içinde bir erkekten daha erkek ve cesur kadınlarımız vardır. Günümüzde nice insanımızın kimlik karmaşası içinde cinsiyet sorgulamasına düştüğünü görmekteyiz. Erkeklerimiz erkek gibi davranmıyor. Bu nedenle sağlam karakter gösteremeyenleri tercih etmek yerine kadınlarımız üzerinde yoğunlaşmamız gerekiyor. Yani, seçimlerimizde kadınlarımızı öne çıkarma zamanının geldiğini söyleyebilirim. Bir yöneticinin kadın veya erkek olması meselesinden duruma bakılırsa, meclisi olan ve kararlarına saygılı olan biri için cinsiyet sorun teşkil etmez. Sonuçta Türk Milletinin şefkat edenleri beklemesi bir haktır, diyoruz.

Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem Efendimiz buyurdu ki; "Merhamet edin ki, merhamet olunasınız."

"Kırklar kaç erdir? Diye zâtın birine sormuşlar.

"Kırk nüfustur", demiş.

"Niçin er demediniz de nüfus dediniz?" Diye tekrar sorunca:

"İçlerinde kadın da vardır da onun için..." Buyurmuş. (Ken'an Rifâî, Sohbetler . s. 340)

Tezkire-i Evliya adlı kitapta, Feridüddin Attar kuddise sırruhu'l aziz buyurur ki;

"Hususi bir mahremiyet perdesi altında saklı ve ihlâs örtüsü ile gizli olan, aşk ve iştiyakla tutuşan, yakîn ve yanık olmaya vurulan, Meryem-i Safiye aleyhisselâma nâib bulunan, erenler nezdinde kabul gören Râbiatu'l-Adeviye radiyallâhü anha'dır. (h.y.t. 185)

Biri çıkıp onu; "Niçin erkekler safında zikr ettin," diye sorarsa bana, derim ki; Hâce'-i Enbiya Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem "Allah Teâlâ sizin suretinize bakmaz..." buyurmuşlardır.

Şimdi amel, surete göre olmayıp iyi niyete göredir. Şayet dinimizin üçte birini Aişe-i

Sıddîka radiyallâhü anhadan almak caiz ise, aynı şekilde onun cariyelerinden, (yâni halefleri olan veliye hanımlardan) dinimizi öğrenmek (ve feyz) almak da caizdir.

Bir kadın, Allah Tealâ'nın yolunda er olursa, artık ona kadın denilmez. Nitekim Abbase-i Tusî: "Yarın Arasat meydanında, "Ey erler!" diye nida edildiği vakit, rical (erkekler) safına ilk önce ayağını basacak olan Hz. Meryem'dir," demiştir.

Bir şahıs (Râbiatu'l-Adeviye radiyallâhü anha) ki, o mecliste hazır olmayınca Hasan Basri radiyallâhü anh konuşmazdı. Öyle bir şahsın mutlaka erkekler safında yâd edilmesi lazım gelir. Belki hakikat açısından bakılınca, görülür ki, bu zümrenin bulunduğu makamda herkes tevhidde yok, (İlahî Vahdette fâni) olmuştur. Şu halde tevhidde: ***"Ben"*** ve ***"sen"*** namına bir şey kalmamış, olduğundan : ***"Erkek"*** ve ***"kadın"*** ayrımından söz edilemez.

Nitekim Ebu Ali Fârmedî (h.y.t. 477) nübüvvet, izzet ve şerefin ta kendisidir, ***"orada büyüklükten-küçüklükten söz edilemez,"*** demiştir. İmdi velayet de aynen öyledir, bahis konusu olan Râbiatu'l-Adeviye radiyallâhü anha olursa. Zira muamele ve marifet itibarı ile çağında onun bir eşi daha yoktu. O zamandaki büyükler ne ise; muteber olup çağdaşlarına karşı sözü kat'î bir hüccet idi." (Tezkiretü'l-Evliya, s. 111–112)

Ahmed Âmiş kuddise sırruhu'l-azîz Hazretleri buyurdu ki;

"Kadınlara dikkat ediyor musun? Onların içinde erkekleri vardır. Onlara iyi dikkat et."

Kaynak: ALTUNTAŞ, İ. H. (2007). Gavs-ül Âzam İhramcızâde İsmail Hakkı Toprak Sivasî Nakşi Haki Tarikati İlm-i Ledün Sırları. İstanbul: Gözde Matbaa.

İhramcızâde İsmail Hakkı

YAZIN GERÇEKLERİNDEN GELECEĞE UZANMAK

"Bizim köprüye girme, ucu hep aynı yere varıyor."

Çok okuyan birimisiniz?

Okuduğunuzu neden ekseri olarak anlayamıyorsunuz?

Nedir diye sordunuz mu?

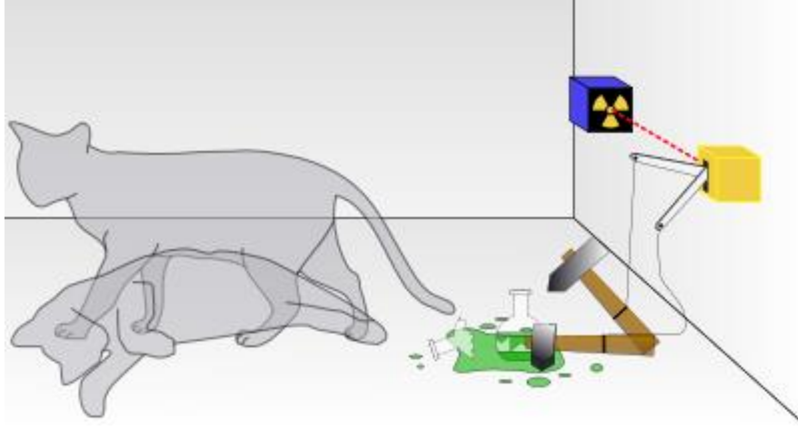
Ne olabilir?

Yazınlar gariplik çağına girdi. Ya fikri, ya da zikri.

Tek kelimede bir cümledir ama gruplaşınca kelâm oluyorlar. Ancak harften cümleler vardır. Bir kısmı kutsal kitaplara yerleştirilmiştir. Kaf'ın ömrüne 91 sene Tı ya da sen bul der gibi. Bunlar cifre gire. Asıl bahsettiğimiz harfler ilmini bilmek için, eskilerin dediği gibi bebek olmak lazım. Bebekler her bir harften bile mana çıkarırlar. Çünkü onların ruhlar âlemindeki alakaları bir dönem daha devam etmektedir. **E… e….** Demenin manasını bebeklere sormak gerekir. Eski Süryanice'ye meleklerin kelamıdır denildiğini biliriz. Bugün bu gerçek melek dili Süryanilerde bilemez; bu da işin başka tarafı.

Konuya dönecek olursak kafası kolu kırık birçok cümle var. Bizimkilerde ondan aşağı değildir. Hangi sakat kelam ebedi kalabilir ki; Zamanımızda bir metin gördüğünüz zaman hemen ilham mı alıyorlar zannettiniz. Hayır. İlham çağı geçti. İlham sessizlikte ve yükseklerde doğar. Rezidanslarda değil. Şehrin modern hapishanelerinde ne yaşanır pek bilemiyoruz. Hadi oradan diyelim ama onu da diyemiyoruz. Bir çığlık furyası aldı gidiyor. Mekân sessiz çığlıklar doldu.. Aman Ya Rabbi!! Yapacağım bir şey kalmadı bu dünyada bir de sapık mı olsam diyenler var.

İşte; her gün yeni bir narsist kurmacası bir fenomenle karşılaşmak olağan olunca basitlik kavramına uyan bir umde nasıl bulunur demek gerekiyor. Her şeyin bir kılıfı, o da olmasa illüzyonu var. İçine biri koy kapat. Nasıl olsa dışı bizi ilgilendirir. İçindeki Schrödinger'in Kedisi .

Bütün düşünceleriniz maddeseldir. Ancak biz hep arkaplandan sakalın ne kadar uzun ve kısa olacağını düşünüyoruz. Kullar ilişkisini bir tarafa bırakacak olursak, Allah Teâlâ ile pazarlıktayız. Öyle ki yazındakilerin mana taşımaması daha önemli, eğer bir mana taşırsa bitmişsin demektir. Modern resimde soyut mu, somut mu derken yazında da ne dediğim anlaşılmaz olamalı. Yoksa bitirirler mi diyoruz.

http://neselibeyin.com/wp-content/uploads/2009/12/sistine-sapeli-resimleri1.jpg

Basitlik, gerçek basitlik her zaman zordur. İşçinin köylünün anlayacağı seviyede, mektepli, okumuş sözünü söylemek artık zor. İnsanlar, bilirlerse, beni anlarlar veya aşarlar. Bu nedenle berrak yoldan uzak durmalı. Birilerine bir yazını göster, güzel olmuş der, üstüne bir paket tütün kokusu salar, o kadar. Sonra, niye birkaç söz söyleyemezler ki. Çünkü okumazlar, okutmazlar…

Hayat zordur, deriz. Onu ifade etmekte mi zordur? Bilemiyorum. Cem Karaca gibi tutturduk bir yol, gidiyoruz kıyamete. Kimin kıyametine orası meçhul.

170 Yazılmışlar

Kendimizin ötekileri var mı, yok mu?

Her neyse hepsi bir yerde muallakta;

Bu kadar sözden sonra sonuç Allah Teâlâ'ya şükretme makamına geldi. Eğer Allah Teâlâ bizi biraz kayırmış, derin bulanık ırmakları boy boy geçmek için her an Deli Dumrul'a haraç vermek zorunda kalacaktık.

Herşey arıyor. Bizde arıyoruz. En güzeli yine Yunus'un dizelerinde bulduğumuzda kaldı. **"Bir siz dahi sizde bulun. Benim bende bulduğumu?"**

Mülkünün oyuncakları arasında kuvvetini yitirmeden durabilmek, hükmetmek, sevebilmek, sevilebilmek. Doğru söze ne hacet yorulduk kaldık, bir sonuçta yok gibi.

Ey ölüm seni biz Allah Teâlâ'dan bekleriz. Ancak maddeci kafa, derin kuyularına su yerine taş doldurduklarından onlar son çarelerini ölüm mastürbasyonu yaparak buluyorlar.

Düşünün her görüngü bir yalana ittiba etmiş. Kimlikler yok, duygular ensest. Uzlaşmasız klonlar gibi. Herkesin bir tavsiyesi var, Al Capone gibi günah işle, akşam tanrıya sırıtarak tövbe et.

Ya da Siyaset uzmanı Niccolò Machiavelli den aldığın tiyoları egona uydur, için kurt dışın kuzu olsun; yemeğin dostlar ile dahi olsa, hesabın kanlı pazar olsun.

Oh be, ne güzel hayat.

Kıyamet mi geldi. Yoksa her zaman dünya böyle mi idi?

Evet dünya hep böyle idi ve böyle kalacak. Neden sırtımıza az vebal yükü vurmak gerektiğini düşünmüyoruz? Yoksa yükümüzü sırtımıza biz mi vurmuyoruz? Ah vuranları da bir görebilsek;

Eskiden vatan sevgisinden bahsederlerdi. Şimdi vatan mı kaldı. Ülkeler mi kaldı. Kafasını kaldıran fikrinin/gücünün yetiştiği yere uzanıyor. Hangi vatanın sevgini işleyeceğiz ki. Ruhların vatanı mı yoksa dünyayı mı? Anlaşılan gerçek vatan yaşadığımız değilmiş. Ruhlarınkine Lamekân diyorlar, haber verenlerde tam bir şey anlatamıyorlar. Yeni yeteme kalemşörlerde, görmüş gibi birşeyler aktarıyorlar. Uyduruğun da dâhisi olmak gerek, onu da beceremiyorlar.

Sözün özü yazınlar uydurma olunca hayat bayatlamış kokmuş bir hal aldı. Eğer duygunuz da sadece dünya varsa sözüm size değil. Ya da öteki dünyadan, ister cennet ister cehennem olsun büyük parseller almak umuduyla doluysanız yine sözüm size değil. Ben varlık çölünde garib olarak ruhunu teslim edenlere söylüyorum. Onlar hem yalnız hem de yalnız değiller. Onlara selam olsun. Onları takip eden yeni nesiller gelecektir. Biz göremezsek te çocuklarımız görecektir. Zamanı önceden yaşamak, yazında önce gelebilir.

Bakın söz nereden nereye geldi, biraz daha devam edebilsek nereye varacak. Tezlerin her zaman anti tezi sonra sentezi olabilir. Her sentez de tekrar döngüsüne varıp, tekrar tez olabilir. Ancak bizim son sözümüz yine Allah Teâlâ ve Rasûlüllâh sallallâhü aleyhi ve sellem dir. Başka teati-i efkârımız da olmaz. İnananda tez/mez kalmaz ki, sentez bulunsun.

İhramcızâde İsmail Hakkı

PSİKO-ANALİTİK ALDATMANIN BİR ÇEŞİDİ "YÜZÜK/KÜPE SEMBOLÜ"

Günümüzde insanların manevî kabiliyetleri azaldığından kişiliklerindeki özelliklerini pozitivist [teoloji ve metafizik içermeyen, sadece fiziksel veya maddi dünyanın gerçeklerine dayanan bilim anlayışı] ile karşıya/ötekiye duyurabilmenin amacını gütmeleri nedeniyle, fizikî eylemler/sembollere ihtiyaç duymaktadırlar.

Dikkat edilirse son dönem firma isimlerinde " **X** " harfli kelime gruplarının kullanımında aşırı bir artış olmuştur. " **X** " harfinin yazılımı logolarda haç işaretini andıran haliyle sanki Hristiyanlığın propagandasının yapılması gibi..

Yüzükler, küpeler hakkında milletler/cemaatler/ dini inançlar da bir sınırlama altında tutulurken, şimdi kaosvâri bir etki altında kalmaktadır. Konu hakkındaki gerçek kültür ve bilginin içeriği o şekilde deforme ki, neyin ne olduğu hakkında birçok yorum yapılması gerekiyor. Mesela, günümüzde insanlar tarihi dizilerde kullanılan karakterlerin üzerindeki kostümleri sanki o dönemde, gerçekten de o şekilde kullanıldığını zannediyor. Aslında aldatılıyoruz. Geçenlerde "Nuh" filmini seyretmiştim. Filme konu olan o zamana göre bu kadar saçma bir uyarlama olamaz demişimdir. Sonuçta film bir kurgu.

Eğer kültürümüzün yozlaştığını daha iyi anlamak istiyorsanız, yani küpe ve yüzük takmaların ne manaya geldiğini anlamak isterseniz, ihtiyar annelerinize sorun. Onlar size saf halleriyle her şeyin doğrusunu söyleyeceklerdir. Ben bu sene tatilde kayınvalideye sormuştum. Başparmağa eskiden kimler yüzük takardı? O da Ermeniler takardı demişti. Şimdilerde ise Müslümanlar takıyor.

Kulağa küpe takmak kadın için tarihi geçmişi var olan bir olgudur. Fakat son yirmi yıldır erkeklerde kulaklarına küpe takmanın zevkine varıyorlar. Ona da erkek timsali olan Yavuz'u örnek gösteriyorlar. [Piyasada yavuz diye bilinen Şah İsmail fotoğrafı olması da işin başka tarafı.] Yazarken hatırladım, eskiden evlerin duvar süslemelerinde kullanılan duvar halılarında Yezidiler/Ezdilerin sembolü tavus kuşu çok olurdu. Şimdilerde ise unutuldu. [Yakın zamanda bir kanalda bir dizide tekrar kullanılmaya başlandı.] Konuya dönelim; bu takmanın nedeni erkeklerin kadınlara karşı kimlik sorunu yaşadıklarının ispatından başka ne olabilir ki? **Kadın için süslenmek ona üstünlük getirirken, erkek için bir zafiyettir.** Erkeğin güzelleşmeye ihtiyacı olduğunu hissetmeye başladığı zaman kendini sorgulamaya başlamasının

gerektiğini vurgulayabiliriz.

“Ben varım” çağında insanlar yalnızlıklarını gidermek için pasif iletişimin unsurlarını kullanırken **yüzükler için birçok manalar** olduğunu görebilirsiniz.

Baş Parmak :

*Boşum ama kimseyle işim olmaz.

*Kölelik, Lezbiyenlik, Sekste sınır tanımam.

*Ben ateistim veya bu konuda hoşgörülüyüm.

*Ben homophile [eşcinsel] veya lezbiyenim. Ya sen; veya bu konuda açık olabilirim. [Bunun nedeni de homophile ve lezbiyenler nişanlandığında veya evlendiğinde yüzüklerin baş parmağa takıyor olması.]

*Başıma buyruk biriyim. [Baş parmağa takılan yüzük, yunan mitolojisinde Poseidon u temsil eder. Poseidon, Zeus'un kardeşidir. Olympos dağında yaşayan başına buyruk, kuralları takmayan Denizler tanrısıdır.

Rivayete göre bu parmağa yüzük takanlar, başkalarının trendlerine uymayan, kendi doğrularıyla yaşayan başına buyruk insanlardır.]

* Erkekte, “Ben kadın düşkünüyüm.” ["Başparmak, asında erkekliğin, 4 parmak da kadınlığı simgeler" Diğer 4 parmak ise 4 kadını temsil eder "Ben tutmaya yararım, tutucuyum açlıktan hoşlanmam demeye getirir" Başparmak, her parmağın ucuna dokunabilir. Yani onları öper "çapkınım" demek ister.]

İşaret Parmağı/ Şehadet parmağı

*Bir bayan işaret parmağına yüzük takıyorsa her türlü ilişkiye açığım demek istiyor.

Fanatiğim.

Orta Parmak :

Doluyum ama arayıştayım

Yüzük Parmağı :

Takmak Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemin sünnetidir.

Sağ Nişanlı Sol Evli anlamına geliyor.

Serçe Parmağı :

174 Yazılmışlar

Kararsızım/depresif takılıyorum. Sana yaramam, benden uzak dur.

Sonuç olarak yüzüklerinizle/küpelerinizle karşımızdakine mesaj vermek yerine kendi varlığımızı bir şekilde karizmatik kılarak etrafımızdakilere daha büyük etki yapabilirsiniz.

Şöyle ki insanlar bildiği ve özüne vakıf olduğu unsurları bırakmada aceleci davranırlar. Bir yere konduramadığı veya tanımakta taaccübe uğradığı zaman kendini o varlıktan uzaklaştırmadığı gibi "belki" leriyle daha çok istenilen/çekici olurlar. Allah Teâlâ'nın varlığını gizli tutmasının en önemli sebeplerinden biride budur.

Her zaman açık olmak iyidir, denilir. Ancak kişiliğinizin çözümlemesinde karşınızdakine ima edecek her türlü unsurdan uzak durmak, susmak gibi hepimiz için daha faydalıdır. Bu konuda ince düşünüş kadınlar için bu daha önemlidir. Allah Teâlâ'nın kadınların tesettür konusunda hassas davranmasını da bir nebze açıklamış oluyoruz.

Kendinizi elinizle ifşa etmeyin.

Allah Teâlâ ifşa edenleri pek sevmez. İsterse bu ifşa sevap konusunda olsun.

İhramcızâde İsmail Hakkı

"OĞUL! BİZİ DE YAZSANA"

Es-Seyyid Osman Hulûsi Ateş Efendi

Es-Seyyid Osman Hulûsi Ateş Efendi, hayatımızın bir kısmında bizi çok etkilemiş ve yön vermiş bir şahsiyettir. Biz O'nu tanıdıktan sonra, Hakk'a yürüyene kadar bir kölenin efendisine itaat ettiği gibi itibarımız da olmuştur. Şahsi internet sitemiz içerisinde her alanda birçok kişiden bahseden biri olarak Hulûsi Efendiden bahsetmeyişimizin hususi bir nedeni yoktur. **"Biz O'nu severiz, O'da bizi sevmiştir."** O her zaman bizim yalnızlığımızı, garipliğimizi bilmiştir. Zâtı âlisini ziyarete yanına gittiğimde genelde **"yine yalnız mı geldin"** deyişinde Sırr-ı Ali kerremallâhü vechenin, Somuncubaba'nın mahfiyetinden aldığımız hisseden haberdâr eylerdi. Bunun nedeni "Sakine Latife" annemin dünyaya gelişinde Somuncubaba'nın himmeti âlisinin mevcudiyetidir.

> İhramcızâde İsmail Hakkı Toprak Efendinin kızı Hayriye Hanımefendinin Reyhane Hanımdan sonraki çocuklar hayatta kalamayınca Darende'ye Somuncubaba Hazretlerine ziyarete gidilmiş, orada dualar edilmiştir. Doğacak çocuklar ***evliyaya satılma*** usûlü ile hediye edileceğine dair sözler verilmiştir. Bu hadiseden sonra Sakine Latife Hanım dünyaya gelmiştir.
>
> Teyzem Aişe Zarifoğlu Hanımefendiden işittiğimize göre Hayriye Hanım buyururmuş ki; ***"Annem bize derdi ki; bu kızımın sırtında kürek kemiğinin altında Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin mührü vardır. 'Ben' falan değil."***

Hulusi Efendiye olan sevgimiz, bir insanı sevmekten öte, Ehl-i Beyte duyduğumuz garezsiz arzu ve iştiyakın sonucu olarak zuhur edicidir. Bu sevgi nişanesinden İhramcızâde İsmail Efendi, Hulusi Efendiye karşı **"ecdâdın bizim setâcımız"** düsturundan, kapanan yollarını bir bir açmış ve yol vermiştir. Bu hal, ehline malumdur. Zaman içerisinde Hulusi Efendi hakkında kahır babından zuhur edecek hadisatın hallolmasıdır. Hulusi Efendinin muradı Somuncubaba sülâlesine layık ve var olan olan sırlanmış meşîhât yolunun tekrar açılmasına destur alınmasıdır. Duyduğumuz ve bildiğimiz üzere açılan kapı kıyamete kadar bir daha kapanmayacaktır. Bu da bu şekilde bilinmelidir.

Biz Hulusi efendiyi severiz, O da bizi sever. Ancak kaderi cilveden müridan bu

sevgiden bizardır. Çünkü tasavvufî terbiyenin açmazlarından biri olan **"mürşid muhabbeti",** bazen onları yanlış hareket etmelerine sebep oldu/oluyor. Bu meselede bize düşen sevenin muhabbetine karşılık vermektir. Bunun dışında kalana da "tapan çekmek ve kesmesini vurmak" vurmakta vaciptir, kaabilinden "at gitsin bu yolda çok şehit ve leş vardır " hükmünce duymayız bilmeyiz demeyi de biliriz.

Tasavvufî hayatta ehline emanetin ne olduğunu görmekle uygulamanın farklılığını bilmek bir ayrıcalıktır. Bir torba pirincin içinde seçilebilmek gerçekten zordur. Bildim demekle bilinmez. Söyleyen bilmez, bilen söylemez. Unutmayalım ki her müntesibin bir duvağı vardır. Bu duvağın altındakinin çirkin mi güzel mi olduğunu kimse bilmese de kendisi ötekilerden çok iyi bilir.

Allah Teâlâ'nın insana bahşettiği nimetlerden biri dostlarını tanımaktır. Biz Hulusi Efendiyi tanıdık, bildik ve ona dünya hayatında hiçbir şekilde saygısızlık etmedik. Biz O nu garezsiz ve ivazsız sevdik. Sevdiğimizi biz biliriz. Başkasının da bilip bilmemesinden de gocunmayız.

Hakkın aşikâr olduğu günlerde duvaklar düşer, sonra kim kimden utanır onu bilemeyiz.

Sorun nerededir?

Sorun insanın kendindedir. Bir kader insana "yalnızlık deminden" olduysa çaresini bulmak mümkün müdür? Bizim Hulusi Efendi hakkında fazla mevzulara girmeyişimiz, onu çok sevmemizdendir. Ondan sonraki olan birçok hadisatın garip yollu istihzası bizi incittiğinden ihvanı kiramdan uzak durmak daha kolay gelmiştir. Baki hayatımızda bu meyanda devam edecektir.

İhramcızâde İsmail Hakkı

GERÇEKTEN BİZ VAR MIYIZ?

Bugün geçti, yarın geldi, ben dünkü ben miyim? Dünkü ben olduğuma karan veren ben miyim, yoksa başka biri mi?

Dünkü ile ben bugünkü ben bir Eşevresizlik içinde interaksiyona (etkileşim) mı geçtik. Doğrusu hangisi dir.

Aşağıdakilerden biri doğrudur:

- Aldığınız her nefes, Marilyn Monroe'nun verdiği nefesten bir atom içerir.
- Yukarı doğru akabilecek bir sıvı türü vardır.
- Bir binanın en üst katında, en alt katına kıyasla daha hızlı yaşlanırsınız.
- Bir atom aynı anda birçok farklı yerde bulunabilir; tıpkı sizin aynı anda hem New York hem de Londra'da bulunmanız gibi.
- Tüm insan ırkı, bir küp şekerin sahip olduğu hacme sığdırılabilir.
- Herhangi bir kanala ayarlanmamış televizyondaki karlanmanm yüzde biri, Büyük Patlama'nın neden olduğu elektromanyetik gürültüdür. Zamanda yolculuk fizik kurallarına aykırı değildir.
- Bir fincan sıcak kahvenin ağırlığı, soğuk halinden daha fazladır.
- Ne kadar hızlanırsanız, o kadar incelirsiniz.

Hayır, şaka yapıyorum. Bunların hepsi de doğru!

Bir bilim yazarı olarak, bilimin bilimkurgudan çok daha tuhaf bilgiler içermesi ve Evren'in icat edip edebileceğimiz her şeyden çok daha etkileyici oluşu karşısında her zaman hayrete düşmüşümdür. Buna rağmen, 20. yüzyılın sıradışı keşiflerinden pek azı kamuoyunun dikkatini çekebilmiştir. Geçtiğimiz yüzyılın en önemli iki başarısı, atomlar ve bileşenlerini resmeden kuantum teorisi ile uzay, zaman ve kütleçekimini resmeden Einstein'ın genel görelilik teorisidir. Bu iki teori, dünya ve bizim hakkımızda neredeyse her şeyi açıklamaktadır. Aslına bakılacak olursa, kuantum teorisinin, ayaklarımızın altındaki zeminin neden katı olduğu ve Güneş'in neden ışıldadığını açıklamanın ötesinde, bilgisayarların, lazer teknolojilerinin ve nükleer santrallerin inşasını mümkün kılarak, bildiğimiz anlamda modern dünyayı yarattığı söylenebilir. Göreliliğin gündelik yaşam üzerindeki etkileri bu denli aşikâr değildir belki. Ne var ki,

bu teori bize, hiçbir şeyin, ışığın dahi kaçamadığı kara deliklerin varlığını, ezelden beri varolduğu düşünülen Evren'imizin aslında Büyük Patlama denilen devasa bir patlamayla oluştuğunu ve zaman makinelerinin buraya dikkat mümkün olabileceğini göstermiştir. Bu konular üzerine yazılan önemli kaynakların pek çoğunu okumama ve sahip olduğum bilimsel geçmişe rağmen, getirdikleri açıklamalar beni çoğu zaman şaşkınlığa sürüklemiştir. Durum böyleyken, bilimle alakası olmayanlar için konunun nasıl görüneceğini düşünemiyorum bile. Edindiğim tecrübelerin tümü, "Temel bilimsel düşüncelerin çoğu özünde basittir ve dolayısıyla, herkes tarafından kolaylıkla anlaşılabilecek bir dille ifade edilebilir," diyen Einstein'ın haklı olduğunu gösteriyor. Bu kitabı yazarken aklımdaki fikir, sıradan insanların 21. yüzyıl fiziğinin temel prensiplerini anlamasına yardımcı olmaktı. Yapmam gereken yalnızca, kuantum teorisi ve genel göreliliğin temel fikirlerini ortaya koymak (ki bu işin aldatıcı derecede basit olduğu ortaya çıktı) ve geriye kalan her şeyin, mantıksal ve kaçınılmaz olarak, nasıl bu fikirlerden türediğini göstermekti. Söylemesi kolay. Kuantum teorisi, geçtiğimiz 80 yıl içerisinde biriken ve kimsenin tam bir elbiseye dönüştüremediği parçalardan oluşmuş bir yamalı bohçaya benzetilebilir. Dahası, teorinin eşevresizlik gibi, neden insanların değil, ancak atomların aynı anda iki yerde olabileceğini açıklayan çok önemli parçalarını anlaşılır şekilde aktarmak fizikçilerin gücünün ötesinde görünmektedir. Birçok "uzmanla" konu üzerine görüştükten sonra, onların da bu kavramı tam olarak anlamamış olabileceğini fark ettim. Bu, bir anlamda, beni özgür kılıyordu. Ortaya konmuş tutarlı bir açıklama olmadığından ötürü, farklı kişilerden aldığım görüşleri bir araya getirerek kendi görüşlerimi oluşturmam gerektiğini anladım. Bu yüzden, burada yapılan açıklamaların birçoğunu başka hiçbir yerde bulamayacaksınız. Okuyacağınız sayfaların, modern fiziğin temel fikirlerini sarmış olan sisin bir kısmını dağıtacağını ve böylece, ne denli büyüleyici bir Evren'de bulunduğumuzu görerek bunun değerini vermeye başlayacağınızı temenni ediyorum. (http://www.birazoku.com/biraz-kuantumdan-zarar-gelmez)

Sözü buradan tasavvufun azbuçuk ucudan köşesinden bilgi sahibi olanlara getirirsek, bu bilgiler çok mantıksız gelmez. Birde vahdet-i vücud felsefesine müübtela ise tamamdır. Şimdi diyoruz ki gerçekte ne oluyor/oldu/olacak?

İhramcızâde İsmail Hakkı

YALAN'A BİR YÖNDEN İHTİYACIMIZ MI VAR?

Bir dünya düşünün ki, her şeyiyle doğrular üzerine kurulmuş. Ve bu dünyada bugün ki gibi vasıflar taşıyan bir insan nesli yaşıyor. Herkes doğruyu ve hakikati konuşuyor. Zannediyoruz ki, tekmil doğruluk özellikleri ile çekilmez bir hayatı olabilirdi. Fakat birisi çıkar, bilerek/ bilmeyerek bir yerden başlayarak yalanı icad ederse ne olur, diye düşünelim. Tıpkı Âdem'in cennetten çıkışına sebep olan yalan gibi. Bu yalan cennetten çıkışa neden olmuş oluken, sonsuz hayatın bulunması için yeni bir pencereyi de araladığını da hepimiz biliriz. Buradan anlaşılan hüküm, tarihinde gösterdiği emarelere göre, salt doğruların olduğu hayat akışkanlığını kaybederken, yalana karışmış doğru, zikzaklar çizsede canlılığını kaybetmemiş ve bugüne kadar gelmiştir.

Yalanın, kötülüğün temsilcisi olduğunu söyleriz. Ancak doğrulukta ise başımızı bela âzade tutamayız. O zaman bir yanlış neredеdir?

Cevap olarak, yalanın, faal olduğu zamanı irdelemek gerekir. Bu ise yalanın söylenilmeye başladığı, doğrunun terk edildiği andan başka ne olabilir. Her şeyin doğru olduğu vakitte, yalan kutsalı değiştiriken (cennetten çıkış gibi) , her şeyin yalana dönüştüğü zamanda doğru kutsallaşmaktadır. (Günümüzde). Yani, yalan ve doğru bir yönden kutsallığı içinde barındırabilir.

Düşünün bir kişiyi, sarp diyarın başına çıkmış, intihar edecek, buna doğrularla mı yoksa yalanlar mı tepki vermek gerekir. Öyle ise, o vakit/olay için söylenilmesi gereken doğruyu/yalanı tercih nasıl edeceğiz. Ve bunun kararını kim verecektir. [Bu ayrı bir mevzudur.] Söylenen doğrunun/yalanın etkisinde kalan karşı tarafın, tepkisini ölçmek veya algılamak tercihi muammada kalabilir. Bu meyanda salt doğrunun dayanılmazlığı veya yalanın literatüre girmediği bir dünya sistemindeki düşüncenin birçok zorlukları barındırdığını hemen fark ederiz..

Sonuç olarak yalanın, karakter olarak kötülük/iyilik kazanması söyleyenin niyetinde gizli kalır. Bir adamın doğrusu fitneyi galeyana getiriyorsa, söylediği doğrunun, yalan ile karşılaştırılmaya alınması da, o kadar yanlış demektir.

Yalan ve doğru ancak birbirlerinin var olmasını sağlamaktan başka bir sebep/sonuç ilişkisi olmayan hususlardır.

Mükemmel bir Hükümet adamını sevindirmek isterseniz tenkit ediniz.

Basit bir Hükümet adamını memnun etmek isterseniz methediniz [Yalan söyleyiniz].

İngiliz Başbakanı Benjamin Disraeli

Konuyu Sâdi Şirazi'den bir hikâye ile noktalayalım.

Hikâye

Bir sultanın, masum bir esirin öldürülmesini emrettiğini işittim. Zavallı tutsak, canından ümidini kesince kendi diliyle sultana sövmeye, hakkında kötü, çirkin laflar etmeye başlamış. Çünkü **"Canından ümidini kesen, içinde olanı söyler"** demiş bilgeler.

Zor zamanda kaçmaya imkân kalmayınca, El, keskin kılıcın ucunu tutar.

Köpeğe saldıran mağlup kedi gibi, Umutsuzluğa düşünce insanın dili uzar.

Sultan bu tutsağın söylendiğini görünce **"Bu ne söyleniyor böyle?"** demiş. İyi huylu vezirlerinden biri çekinerek cevap vermiş;

"Ey sultanım! Öfkelerini tutanlar, insanları bağışlayanlardır" [Âl-i İmran Sûresi, 3/134] **âyetini okuyor sizin için."** Bunun üzerine sultan tutsağa acımış ve onu affetmiş. Birinci vezirin aksine başka bir vezir kendini tutamayıp araya girmiş;

"Bizim gibilere sultan huzurunda yalan söylemek yaraşmaz. Sultanım, o size sövüp saydı, hakkınızda pek çirkin sözler etti." diyerek ilk veziri, sultana gammazlamış. İkinci vezirin sözlerine sultanın canı hayli sıkılmış. Önce ortaya konuşmuş;

"Onun yalanı, senin doğru sözünden daha hoş geldi bana." Sonra ikinci vezirine bakmış; **"Çünkü onun sözü iyiliğe, seninkisi ise kötülüğe açılan bir kapıdır."** Bilgeler; **"İş bitiren yalan, fitne koparan doğrudan daha iyidir"** demişler. Sultanın dinlediği ve sözüne uyduğu kişi, İyilikten başka bir şey söylerse yazıklar olsun! Ferîdûn köşkünün duvarında meğer şöyle bir beyit yazılıymış: [Ferîdûn ya da Âferîdûn: Pîşdâdî Hanedanı sultanlarından olduğu sanılan bir destan kahramanı.

Kardeş! Dünya kimseye kalmaz.
Gönlünü Allah'a ver de kurtul
Dünya mülküne aldanma sakın.
Çünkü senin gibi nice kişiler beslemiş.
Fakat sonunda öldürmüştür onları.
Madem temiz olan ruh çıkıp gidecek

Ha taht üzerinde ölmüşsün, ha toprakta! (Kaynak: Gülistan Birinci Hikâye)

İhramcızâde İsmail Hakkı

KADINLARDAN ŞEYH OLUR MU?

Meselenin iki cephesi vardır. Birisi müspet, diğeri ise menfidir. Günümüzde modernist akımların etkisinde olanlar, kadınların da şeyh olabilirliğini ispat etmeye çalışırken, gelenekçiler ise olumsuz kısmında yer almayı uygun görmektedirler. Meselenin hakikate bakan cihetine ve umumun görüşüne göre, batı memleketlere yaklaşıldıkça, kadın karakterinin baskınlığı göze çarparken, doğuya doğru meyledildikçe erkek karakteri galip olmaktadır. Bu nedenle, bir meselenin içinde iki doğruluğu varsayılan bir sonuç çıkabiliyorsa, merkezinde yanlışlığın da bulunacağı bir hareket noktası var demektir.

Kulluk teklifi dünyada kadın ve erkeğe şamil olarak gelmiştir. Ancak Allah Teâlâ bir meselede bazen açık yerler bırakıyorsa, bu benî âdemin karakter yapısındaki kuvvet ve zafiyetlerin, sorumluluk tabanında ağır cezadan müstağni olunması için müphem bırakılmıştır. Zamanımızın karakter yapısı trans-kimliklere yönelmede ve barındırmada üstün kabiliyetler izhar etmesinden mütevelli, kadın ve erkekte kâmil olma vasfının aranmasından çok, tepkisel/art alandaki zarar ve faydaya bakış önemli olmaktadır. Zamanımız insanının ekmel olmasının çok bir değer ifade etmediği günleri yaşadığımızı düşünülünce, kadının şeyhliğinde birçok sorunları kendiliğinden getirdiğini görmemek elde değildir. Mürebbiyelikte korunma/koruma açısında kadının erkek gibi olmadığını kabullenmek gerekir. Belki bilgi seviyesi artmış toplumda kadının şeyhliği, kolaylıklar silsilesine haiz olabilirken, cehaletin arttığı mahallerde kat kat zorluklar barındırır. Erkeğin yaratılışındaki kaba kuvveti ve hayatın barındırabileceği vahşete dayanıklılık melekesi terbiye edicilik hususunda daha kavi kılar. Yani kadın için inceliğin önceliği bulunurken erkekte kabalığın vukuu evveliyesi vardır.

Kadın sırlara erkekten daha çok vakıf olurlar. Fakat erkek zahirde etken durumda olması ile kadını fıtrat gereği arka plana isteyerek/istemeyerek kolayca itebilir. Hz Meryem aleyhisselam’ın hayatı incelendiğinde, Hz. İsa aleyhisselâmın tebliğ döneminde yaşadığı çilekeş hayatında pek yanında görülmez. Aslında Yahudi toplumunun azgın duruşuna karşı oğlu İsa’ya çok bir yardımı olamamıştır. Hakezâ Hz. Hatice aleyhisselamın, Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemin çileli günlerinin en dehşetli ve faal olduğu dönemde ahiret yurduna göçmüş bulunmaktaydı. Bu zaman Taif dönüşüne rastlar. Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemin Mekke’ye dönüşünde,

Faran dağlarından bakarken, gözlerinden ta kalbe inen hüznünde, ancak bir erkeğin sağlam durabileceği zamanlar düşünüldüğünde, gönül darlanmasının şiddetli ızdırabını ancak bir erkek atlatabilirdi… Allah Teâlâ'nın yardımını öylesine bir bekleyişle ki, bu büyük sarsıntıyı atlatmasının kolay olmadığını hissedebiliyoruz. Bir Mut'im b. Adiy isimli vefakâr bir müşriğin himayesi ile Mekke'ye duhul edebildi. Efendimiz sallallâhü aleyhi ve sellemin, mağlubluk hissini derinden hissederken, çektiği acıya dayanacak gücü ve çareyi tek başına bulmaktan başka bir yolu da kalmamıştı. "Hani" lerin cevabını çok zor duymuştu.

Kadınların erkeklerde zor görülen bir kabiliyeti de, sır makamları daha çabuk keşfedebilmeleridir. Ancak bu sırların zahirde ifşa olması, kadının sıkıntıya düşmesine neden olduğu için, ekseri velâyet sahipleri, zuhuratın yönünü ve temsilcisini erkeğe şamil kılmayı yerinde gördüler. Büyüklerin, kadının sır yolunda tasarruf etmesine müsaade buyurması ekseridir. Ancak, zahirde bu durumu yok gibi kabul etmeyi, kabule şayan bilirler. Bu nedenle tasavvufi yolda, meşhur olan kadın sayısı ile erkek sayısının kıyası edilmesi mümkün değildir. Öyle ise zamanımızın ihtiyaçları/fitneleri/zorlukları eskiye göre kıyaslandığında görüleceği üzere, hükmü ekseriyetle erkeğe vermek daha uygundur. Bir meselenin yokluğu/ varlığını kıyas ederken çıkan sonucu çoğunluğun tarafına vermek, doğru yerde durmak ile eşdeğerdir *

> *Kuşeyrî'nin Risâle'sinde kadın sûfîlerden hiç söz edilmezken, Ebû Nuaym'ın Hilye'tül-Evliyâ'sı, İbnü'l-Cevzî'nin Sıfâtü's-Safve'si, eş-Şârânî'nin Tabakâtü'l-Kübrâ'sı, Molla Câmî'nin Nefahâtü'l-Üns'ü kadın sûfîlerden bahseden kitaplardandır ki bunlarda da toplam 34 kadından bahsedilmiştir

Şimdi soru: Kadından şeyh olur mu?

Olur. Ancak tercih edilen kavil, "olamaz" hükmü kabul edilmiştir.

Umum tarîkatlar, genelde, kadının **"erebileceğini ama erdiremeyeceğini"** savunmuşlardır. Beşerin tabiatı üzerinden konuya tekrar dönecek olursak, seyr-i sülûk yolunda bazen müridin sevgi çoşkunluğunda/cezbesinde mürşidine meyli zuhur ettiğinde ona dokunmak istemesi halinde (bilenler için) "gülzâr ritüeli"ne müptela olanları hatırlayınca, aşkın fiiliyata dönüşme ihtimalinden hareketle mürşidin eline/ ayağına meyleder; öpmek ister. Bu hareretin sükûnu konusunda savunmasız/kontrolü

mümkün olmayan haller zuhur eder. Bu meyanda şeyhin, kadın olduğunu düşündüğümüzde zuhur eden cezbe ile temas iştihası, arzusu harama yönelik şüpheli işlerin kıyısında olduğunu düşündüğümüzde manevi feyzin ıskatına sebep olacağıdır. En basitinden şarkıcıların sahnelerinde yaşanan görüntüleri hatırladığımızda ne denildiğini anlayabiliriz.

Ferdi Tayfur, 50 bin kişiyi coşturdu

Hayranlar ayak öptü

GÜLHANE Parkı yine arabesk nağmelerle inledi. ''Kral geliyor'' diye anons edildikten sonra sahneye çıkan arabesk şarkıcısı Ferdi Tayfur, yaklaşık 50 bin izleyicinin karşısında, iki saat boyunca eski ve yeni şarkılarını söyledi. ''Âlem buysa kral sensin'', ''Ne Müslüm ne Orhan, en büyük sensin'' gibi pankartlar açan hayranlarına, ''duvarların yıkıldığından'' söz eden Tayfur, yaptığı uzun konuşmada, TRT'nin ve İspanyol şarkıcı Julio Iglesias'ın kulaklarını çınlatmayı da ihmal etmedi. ''Doğu Bloku bir gecede yıkıldı, ama benimle TRT'nin arasındaki duvar çatlamadı bile'' diyen Tayfur, çılgınca tezahürat arasında konuşmasını şöyle sürdürdü: ''Julio Iglesias çıkıyor, on bin kişiye şarkı söylüyor, TRT kameraları peşinde. Ferdi çıkıyor, 100 bin kişiye söylüyor, bir tek kamera yok''. Ferdi Tayfur şarkısını söylerken sahne birkaç kez hayranları tarafından işgal edildi. Sahneyi çepeçevre kuşatan polislerin oluşturduğu engeli süratle aşan hayranları, şar-

ayrıca, Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem Efendimizin kendine bey'at aldığı zamanlarda nikâh düşen kadınlara elini öptürdüğüne dair hiç bir rivayet yoktur.

Temasın şehvetin başlangıcında bulunan doğurgan sebeplerden biri olduğunu bilmeyen yok gibidir. Çünkü seyelanın dehşetli arzusu, şehvet ateşini parlatmaya sebep olup, maddî ve manevi duygu kaosuna sürüklemektedir. Bütün eğitim sistemlerinin temelinde meşru olan temas faktörünün bir bağ olduğunu düşündüğümüzde kadın şeyhin bu hale tahammülü ve korunması çok zor olacağı veya mümkün olmadığı gibi günahın hallerinede müncer olduğunu düşünebiliriz/görebiliriz.

Molla Câmî kadın sûfîleri tebcil [yüceltmek] sadedinde şu ibareyi nakletmektedir:

"Dediğim gibi olursa (eğer) kadınlar,
Ricâl üstüne fazlında ne şüphe var?
Müzekkerlik, değildir ay için iftihar
Müenneslikten dolayı güneşe de gelmez âr."

“Erkeklerin kadınlara üstünlüğü olsaydı, şemse (güneşe) müennes, kamere (aya) müzekker demek ayıp olurdu. Müzekkerlikte erkeklerde bir üstünlük değildir.” Bkz. Molla Abdurrahman Câmî, Nefahâtü’l-üns - Evliya Menkıbeleri-, ter. ve şerh. Lâmiî Çelebi, haz. Süleyman Uludağ ve Mustafa Kara, Marifet Yayınları, II. Baskı, İstanbul 1998, s. 844.

Güneşin yakınlığına ne derler, o da ayrı bir mevzuyu irdeler.Manevî terbiye sisteminde kadın elindeki usulün rikkati, erkeğin bünyesinde sertleşme olarak karşılık gösterir. Bu nedenle kadının kümmeli vechesi cemâle dönük olurken, erkeğin ise cemâl ve celale haiz oluşu, talebesindeki kemâlatının yüksek olmasını icap ettirir.

Sonuç çoğunluğa göre olmalıdır. Kadından şeyh olmaz denilmez. Ancak günümüzde bırakın erkek şeyhlerin birçoğunu, kadın şeyhlerin hiçbirisinden kemalat yolu ikmal edilemez. Hz. Niyazi Mısrî buyurdular ki; Mürşid-i kâmilleri, müridlerinde manevi ihtiyaçları giderdiği gibi maddi sorunlarında gidermede sorumlu tutar. Bu durumların kadınlar için kolay olamayacağı kesindir.

Sırf entelektüel yapay görünümlerle yolun bozulmasına izin verenler için söylenecek düşünce bu konuda İslâm’ın hassasiyetini yıpratmamalarının gerektiğidir. Bazı tariklerde ahiret kardeşliği sistemi (Türkî tariklerde) vardır. Ulaştığımız bir bilgiye göre bu hususun inceliğinde ortalama bin kişiden sadece iki kişi dışında hepsinin fevt ettiği (zina) bildirilmiştir. Bu şu demek oluyor ki, kadın şeyhe bağlanmak zaman ve gayret kaybına neden olmaktadır. Kadın şeyh ve müridlerini hor görmek düşüncemiz olmasa da, zayiat ve telefata sebep olduklarından, kerahatla iştigal ettiklerini belirtmemiz gerekir. İslâm’da fevt etmek ve zayi etmek haramdır.

Günümüzde gerçekten Hakk katından şeyhlik icazeti almış veya mürşid-i kâmil olmuş bir kadın sufinin “görevim var” diye kendini faş etmesi nedeniyle, Allah Teâlâ iki cihanda yüz karalığının ve mahcupluğunun kendine nasip olarak haşr edeceğini söyleyebiliriz. Ancak sırrını tutan/mahfi mertebelerde duran veliye hanımlarımıza saygı duyup dualarını beklediğimizi de söylemek bizlere bir vazifedir. Bunun dışında vazifeliyim davasını güdenlerden hazer ederiz. Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemin sünnetini tağyir edenler kıyamet günü fahişler ile haşr olunacağı; iki cihanda yüz karalığı ve mahcupluğun şerrinden, Allah Teâlâ’ya sığınırız.

İhramcızâde İsmail Hakkı

İNCE FARK

Yahudilik maddî hayatı, Hristiyanlık ruhî hayatı sıkboğaz ederken, Yüce İslam Dini insanlara her türlü hayatî kolaylığı getirmiştir. Bu sözün doğruluğunu tespit etemek isterseniz, Hz. İsâ aleyhisselâmın Zeytindağı Vaazını okuyabilirsiniz.

İhramcızâde İsmail Hakkı

DIŞARDAKİLER

Geçenlerde bir arkadaş bana bir mail atıp, şu kişi hakkında biri rüya görmüş, faziletlerini anlatıyor dedi.

Bende ucundan diyaloğa biraz baktım. Sonra kendi kendime dedim ki, evet bu güzel, bu kişi hakkında ulaşılması gereken bir husus olmuş. Sonra ciğerim yandı. Ümmeti Muhammed'in o kadar garip insanları var ki;

Onları hiç hatırlayan var mıdır?

Onlarla ilgili rüya gören de var mıdır?

Onlarla ilgilenecek veya destek çıkacak?

Tamam, kapıdan içeri girenler bizim, ya dışardakiler?

EVET, DIŞARDAKİLER, İÇERİ GİREMEYENLER…!

ONLAR GARİPLER,

DERTLERİNİ KENDİLERİNE DAHİ DİNLETEMEYENLER,

BATMIŞ,

UZATSA ELİNİ TUTACAK HİÇ KİMSE YOK.

Dedim ki; mesela, onlara yardım etmek sözüm ona "sokak çocukları koruma derneği" mi yardım edecek..

Durur kalırsın... Çünkü onlar sokakta kalmamışlar ki, birçoğunun makamı yükseklerin

ta ötesinde.

Ağlayanları dahi yok onların. Niye ağlasınlar ki.

Gördüğüm iyiler, ağlıyor. Ancak ağladıkları yanındakiler.

Ya dışardakiler? Onları bu kişiler görmek istemezler… Bir gizli kin mi var diye sorasım gelir.

Derler ki, Onları görmeye başladığın zaman seni yakacak bir ateş hazırlayan birileri gibi, onlar, incitirler diye korkuyoruz mu diyorlar.

Bir zaman Hızır'ın camide azarladığı bir veli varmış, Veli; "Fazla ileri gitme seni ifşa ederim", dediğinde, Hızır, Allah Teâlâ'ya "bu hangi dostların ben tanımıyorum" demiş.

İşte, zamanımız da , bu dostların azaldı mı yoksa çoğaldı mı tam olarak bilemiyoruz.

Dışardakiler…

Unutulmuşlar mı?, Unutmuşlar mı ?, unutturulmuşlar mı?

Soru çok ama cevap veren yok. Bir ağlayan görürsek üzülürüz. Fakat niye ağladığını sormadan geçer gideriz. Ağlayan gerçekten ne için ağlıyor, bilemeyiz.

Gülenlere de bakın. Onlar da ağlıyorlar yalnızlıklarına. Dönülmez yolun içine düşmüşler, dönüşe imkânları yok. İleri gidecekler daha da ileri gidecekler.

Yol bitmez, biten insan olur. Bitti dediğimiz yerde, doğrular ve yalanlar kaybolmuş hakikat ortaya çıkıyor.

Doğrular ve yanlışlar hepsi senin benim için. Hakikatin olduğu yerde doğru ve yanlış diye bir kavram yoktur. Sadece O vardır.

İşte, rüyalar, fikrimizi bağlayan rüyalar. Görebildiğimiz, göremediğimiz rüyalar. Kader değiştirenler, değiştirmeyenler…

Görürsen birisini tanrıya atıyor, tutuyor. Sor, rahat mısın?, "ben inkar ettim, bir şey olmuyor" diyor. Yine görsem birisini "Allah Teâlâ'ya inandım", sor, "benim içinde bir şey olmuyor."

Bu nasıl bir hüküm ki sonuçtan kimse memnun değil.

Cevap veriyor, birşeyler olması gerek, fakat olmuyor. Hafakanlar bünyesini sarmış, inancından zevken alan aynı durumda. Bir şeyler olmuyor.

Olmaz. Eğer büyükle uğraşmaya başladıysan küçüklüğünü bilmen gerekir. Sen ve O bir gerçekse ki, tabiki gerçek, kundaktaki çocuğuna kızan bir anne gördün mü hiç?

Kızan yok, kızılan yok. Ortada bir alışveriş almış gidiyor. Ancak, ölüm. Bunun dışında cevap pek mümkün değil.

Her şey bir yol tutturmuş gidiyor. Doğru veya yanlış. Aslında doğru ve yanlış bir yol yok ki. O, sana bana göre. İnançlı ile inançsız olmanın tek birleştiği nokta iyi olabilmenin paydasında kalabilmek. Eğer doğrusuna eğrisine kararı biz veremiyorsak, iki ile üçün arasında kalmaya gerek yoktur.

"O gün yüzler açılacak astarın rengi ortaya çıkacak".

Sen neysen karşındaki de o. Ben ne isem sende osun. "Bir siz dahi sizde bulun, benim bende bulduğumu" diyen Yunus'un sözüne mergub olmamak elde mi?

Allah Teâlâ'm ben dışardakilerdenim. Vefakâr dostlarım dışardakiler. İçerdekilerin seninle olduklarını biliyor ve seviniyorlar. Ben ise ağlayanlarını seni bulamayanlarını düşünüyorum. İçeride yaşamaları mümkün olmasa da, onlar içeriyi de hayal bile edemiyorlar. Onlara içeriyi hayal etmelerini söylüyorum.

Hayal ne güzel şey.

Hayal dahi edememek. Dönülmez akşamın ufkunda batan güneşlerin ışığını tekrar parlatan Rabbim, bu hayale bir imkân yok mu, kurtuluşumuz için bir dönüş yok mu?

Ne olacak?

Külhanın önünde çalışan yaşlı pir efendiyi düşününce, külhanın önünde döktüğü terde cehennemin sönmeyecek mi?

Ah, sine büryan, can uryan, akıl tüğyan, kalp giryan.

Diyor musun; "Ağla dur, soruna cevabı yok.""Burada cevabı olmayan doğru sorular sorulmaz" "Öteye geçince anlatırız mı" diyorsun."Öteye ne zaman geçeceğiz."

Allah'ım….

İhramcızâde İsmail Hakkı

GÜNÜMÜZ ŞEYHLERİNİN REKLAM DÜNYASINDA ŞEYTANIN YARDIMLARI

https://www.facebook.com/video.php?v=356704237841939

Videoyu seyredebilirseniz, üstadları tarafından madur/hasta edilmiş garip insanlar göreceksiniz. Hasta veya cinlenmiş gibi halde görünenlerin birçoğunun kadın olması dikkat çekici. Burada karii (okuyan) Kur'ân-ı Kerim ayetlerini okuyarak yaptığı bir serenomi var. Belirli ayetleri okuyor. Videodaki ses bozuk olsa da aşağıda okuduğu ayetlerden tesbit edebildiklerimi sizinle paylaştım. Ancak burada garip olan durum şu ki, eğer bu kişi cemaatinin şeyhi veya üstadı ise, bu şekilde bir ahvalin oluşmasına meydan vermemesi gerekirdi. Şu an kaynağını hatırlayamadığım bir kaynakta şu meseleyi okumuştum.

Bazı tarikat/cemaat liderleri karizmalarını sağlamlaştırsın diye şeytanın hususi bir yardımı varmış. Şeytan tarikat üyesini hastalandırır, daha sonra o kişinin şeyhi önünde şifaya kavuşturuldu şekline dönüşünü sağlayarak bir yönelimin oluşmasını sağlarmış. Hasta eden şeytan, şifayı verende şeytan. (Aslında şifayı veren Allah Teâlâ'dır. Fakat burada hile ve gözboyacılığı olunca fazla söz denilemiyor.)

Müridler zanneder ki, bizim efendide bir numara vardır. Aslında hepsi bir oyun .

İşte bu oyunda şeytanında ortak olduğunu bilecek nadir insan çok az bulunur. Bilende söylemekten korkar. Derseniz; eğer bahsettiğimiz bu şekilde bir durum yok; o zaman hastaların hepsinin kadın olması, transsandantal /cezbe (ne derseniz deyin) durumla karşılaşmaları bu ve benzeri cemaat liderindeki zayıflığına işaret eder. Bu kişilerden uzak durmak gerekir. Niyazi Mısri kaddesellâhü sırrahu'l âlî efendimizin buyurduğu üzere

Her mürşide dil verme kim yolun sarpa uğratır,
Mürşidi Kâmil olanın gâyet yolu âsân imiş

Her mürşide gönül verme kim yolun sarpa uğratır,

Mürşidi Kâmil olanın gâyet yolu kolay imiş

Bu vasıftaki kişilerin/ şeytanın entrikalarından ve şerlerinden Allah Teâlâ'ya sığınırız.

İhramcızâde İsmail Hakkı

VİDEODA OKUNAN AYETLERİN DÖKÜMÜ

(Bu ayetlerin bu konularda bilinmesi ve okunması usuldendir. Bilmenizde fayda vardır.)

(BAKARA suresi 148. ayet)

وَلِكُلٍّ وِجْهَةٌ هُوَ مُوَلِّيهَا فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ أَيْنَ مَا تَكُونُوا يَأْتِ بِكُمُ اللَّهُ جَمِيعًا إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

Okunuş

Ve li külliv vichetün hüve müvelliha festebikul hayrat, eyne ma tekunu ye'ti bikümüllahü cemia, innellahe ala külli şey'in kadir

Herkesin yöneldiği bir kıblesi vardır. (Ey müminler!) Siz hayır işlerinde yarışın. Nerede olursanız olun sonunda Allah hepinizi bir araya getirir. Şüphesiz Allah her şeye kadirdir.

==

(BAKARA suresi 102. ayet)

وَاتَّبَعُوا مَا تَتْلُوا الشَّيَاطِينُ عَلَى مُلْكِ سُلَيْمَانَ وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَانُ وَلَكِنَّ الشَّيْاطِينَ كَفَرُوا يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السِّحْرَ وَمَا أُنزِلَ عَلَى الْمَلَكَيْنِ بِبَابِلَ هَارُوتَ وَمَارُوتَ وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولاَ إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلاَ تَكْفُرْ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ وَمَا هُم بِضَآرِّينَ بِهِ مِنْ أَحَدٍ إِلاَّ بِإِذْنِ اللّهِ وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلاَ يَنفَعُهُمْ وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الآخِرَةِ مِنْ خَلاَقٍ وَلَبِئْسَ مَا شَرَوْا بِهِ أَنفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ

Okunuş

Vettebeu ma tetlüş şeyatiynü ala mülki süleyman, ve ma kefera süleymanü ve lakinneş şeyatiyne keferu yüallimunen nasas sihra ve ma ünzile alel melekeyni bi babile harute ve marut, ve ma yüallimani min ehadin hatta yekula innema nahnü fitnetün fe la tekfür, fe yeteallemune minhüma ma yüferrikune bihi beynel mer'i ve zevcih, ve ma hüm bi darrine bihi min ehadin illa bi iznillah, ve yeteallemune ma yedurruhüm ve la yenfeuhüm, ve le kad alimu le menişterahü ma lehu fil ahirati min halakiv ve le bi'se ma şerav bihi enfüsehüm, lev kanu la'lemun

Süleyman'ın hükümranlığı hakkında onlar, şeytanların uydurup söylediklerine tâbi oldular. Halbuki Süleyman büyü yapıp kâfir olmadı. Lâkin şeytanlar kâfir oldular. Çünkü insanlara sihri ve Babil'de Hârut ile Mârut isimli iki meleğe indirileni öğretiyorlardı. Halbuki o iki melek, herkese: Biz ancak imtihan için gönderildik, sakın yanlış inanıp da kâfir olmayasınız, demeden hiç kimseye (sihir ilmini) öğretmezlerdi. Onlar, o iki melekden, karı ile koca arasını açacak şeyleri öğreniyorlardı. Oysa büyücüler, Allah'ın izni olmadan hiç kimseye zarar veremezler. Onlar, kendilerine fayda vereni değil de zarar vereni öğrenirler. Sihri satın alanların (ona inanıp para verenlerin) ahiretten nasibi olmadığını çok iyi bilmektedirler. Karşılığında kendilerini sattıkları şey ne kötüdür! Keşke bunu anlasalardı!

==

(YUNUS suresi 81. ayet)

فَلَمَّا أَلْقَواْ قَالَ مُوسَى مَا جِئْتُم بِهِ السِّحْرُ إِنَّ اللّهَ سَيُبْطِلُهُ إِنَّ اللّهَ لاَ يُصْلِحُ عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ

Fe lemmâ elkav kâle mûsâ mâ ci'tum bihis sihr(sihru), innallâhe se yubtiluhu, innallâhe lâ yuslihu amelel mufsidîn(mufsidîne).

Attıklarında Musa dedi ki: «Bu sizin yaptığınız sihirdir. Muhakkak Allah onu iptal edecektir. Şüphesiz ki, Allah fesatçıların işini düzeltmez.»

==

(A'RAF suresi 117-118 ayet)

وَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى أَنْ أَلْقِ عَصَاكَ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ

Ve evhaynâ ilâ mûsâ en elkı asâke, fe izâ hiye telkafu mâ ye'fikûn(ye'fikûne).

Biz de Musa'ya, 'Asanı koyuver' dedik, o da koydu; hemen onların uydurduklarını yutmaya başladı.

**

فَوَقَعَ الْحَقُّ وَبَطَلَ مَا كَانُواْ يَعْمَلُونَ

Fe vakaal hakku ve batale mâ kânû ya'melûn(ya'melûne).

Artık hakikat ortaya çıkmış ve onların bütün yaptıkları boşa gitmişti.

==

(TA'HA suresi 69. ayet)

وَأَلْقِ مَا فِي يَمِينِكَ تَلْقَفْ مَا صَنَعُوا إِنَّمَا صَنَعُوا كَيْدُ سَاحِرٍ وَلَا يُفْلِحُ السَّاحِرُ حَيْثُ أَتَى

Ve elkı mâ fî yemînike telkaf mâ sanaû, innemâ sanaû keydu sâhır(sâhırin), ve lâ yuflihus sâhıru haysu etâ.

Ve elindekini bırakıver, o onların yaptıklarını yalar yutar, çünkü onların yaptıkları sırf sihirbaz hîlesidir, sihirbaz ise her nerede olsa felâh bulmaz

==

(ANKEBUT suresi 21. ayet)

يُعَذِّبُ مَن يَشَاء وَيَرْحَمُ مَن يَشَاء وَإِلَيْهِ تُقْلَبُونَ

Yuazzibu men yeşâu ve yerhamu men yeşâ'(yeşâu), ve ileyhi tuklebûn(tuklebûne).

(Allah), dilediği kişiye azap eder ve dilediği kişiye rahmet eder (Rahîm esmasıyla tecelli eder). Ve O'na, (halden hale çevrilip) döndürüleceksiniz.

==

(FUSSİLET suresi 20. ayet)

حَتَّى إِذَا مَا جَاؤُوهَا شَهِدَ عَلَيْهِمْ سَمْعُهُمْ وَأَبْصَارُهُمْ وَجُلُودُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

Hattâ izâ mâ câûhâ şehide aleyhim sem'uhum ve ebsâruhum ve culûduhum bimâ kânû ya'melûn(ya'melûne).

Nihayet oraya geldikleri zaman kulakları, gözleri ve derileri, işledikleri şeye karşı onların aleyhine şahitlik edecektir.

==

(FECR suresi 27. ayet)

يَا أَيَّتُهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ

Yâ eyyetuhân nefsul mutmainnetu.

Ey mutmain olan nefs!

FECR-28:

ارْجِعِي إِلَى رَبِّكِ رَاضِيَةً مَّرْضِيَّةً

İrciî ilâ rabbiki râdıyeten mardıyyeten.

Rabbine dön (Allah'tan) razı olarak ve Allah'ın rızasını kazanmış olarak!

FECR-29:

فَادْخُلِي فِي عِبَادِي

Fedhulî fî ibâdî.

O zaman, (nefsini tezkiye ettiğin ve ruhunu Allah'a ulaştırdığın zaman Bana kul olursun) kullarımın arasına gir.

FECR-30:

وَادْخُلِي جَنَّتِي

Vedhulî cennetî.

Ve cennetime gir.

DİNLER ARASI DİYALOG HEYKELİ'NE BİR DAHA

Eskimiş bir haber , fakat hatırlayalım.

Haber:

Dünyayı sarsan çifte rezalet

Yeni Şafak | | 21 Şubat 2010

İspanya ve İngiltere'de yaşanan iki ayrı skandal dünyayı ayağa kaldırdı. İspanyol Merino'nun üst üste ibadet eden Müslüman, Hıristiyan ve Yahudi'den oluşan heykeli infiale yol açarken, İngiliz sanatçı Elton John'un Hz. İsa hakkındaki hakaret içeren sözlerine tepki yağdı

İspanya'da sergilenen skandal heykel, dünyayı ayağa kaldırdı. İspanyol sanatçı Eugenio Merino'nun üst üste ibadet eden Müslüman, Hıristiyan ve Yahudi'den oluşan

heykeli dünya çapında büyük tepkilere yol açtı. İspanya'nın başkenti Madrid'deki ARCO Çağdaş Sanat Fuarında yer alan İspanyol sanatçı Eugenio Merino'nun **'Cennete giden merdiven'** adını verdiği heykel, üst üste ibadet eden Müslüman, Hıristiyan ve Yahudi'den oluşuyor. **Heykelde dikkat çeken bir başka özellik ise papazın elinde Tevrat, hahamın elinde Kur'an-ı Kerim olması ve secde eden Müslüman'ın alnını koyduğu yerin yanında da İncil'in bulunması.**

50 BİN EURO'YA SATILDI

Heykelin yanında ise makineli bir silahın namlusunun ucuna geçirilmiş Museviliğin sembollerinden olan yedi kollu şamdan bulunuyor. Heykel fuarın ilk günüde 50 bin Euro karşılığında Belçikalı bir sanat koleksiyoncusuna satıldı. Merino "çalışmasını üç büyük dinin bir arada olmasını göstermek amacıyla" yaptığını savundu.

SKANDAL HEYKELE HER KESİMDEN KINAMA

Hem Müslüman hem de Hıristiyan dünyasında tepkilere yol açan heykelle ilgili olarak Madrid'deki İsrail Büyükelçiliği de sert açıklamalarda bulundu. Büyükelçilik, heykelin Yahudiliğe, İsrail'e ve aynı zamanda diğer dinlere yapılan bir saldırı olduğunu söyleyerek protesto ettiğini bildirdi.

http://www.yenisafak.com.tr/dunya/dunyayi-sarsan-cifte-rezalet-242776

http://www.iha.com.tr/haber-kizdiran-heykel-109656/

http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=NanFmRsnGOo

--

YORUM

Nereden icap etti, bu heykel meselesi?

Dindârların kafasını karıştıran bir şeyi gündeme getirmek.

Unutmayalım ki, bakışın iyisini bulmak için arkaplandaki yapıyı irdelemek gerekir. Bir sanatçı bir konuyu işleyip servis ederken bir kitleyi (burada Ehl-i Kitap ve Müslümanların inançlı kesimi) rahatsız edeceğini bile bile bir eserini paylaşıyor. Bunu yaparken, her olumsuz durumu düşünmüş olması gerekir. Bu gibi durumların yalnızca para için yapıldığını zannetmek düşünen insana biraz aptalca gelir. Bu nedenle heykeli üstün körü yorumlamaya çalışırsak hataya düşüyoruz. Yanlış yok mu var, niye ilk etapta tepki verebilecek bir durumu varda ondan..

Sanatçının birinci şartı insanlara düşünmediğini hatırlatacak imajı ilk defa sunabilen olmak ve hareketini sağlamaktır.

Bu heykelden kimse memnun olmadı.

Şimdi buradan sözü heykeli çözümlemeye çevirirsek;

secde ettiği halde Müslümanların Hristiyanlaştığı,

Hristiyan dünyanın Yahudileri nasıl kullandığını ve Müslümanları nasıl sömürdüğünü,

Yahudilerinde eline Kur'ân-ı Kerimi ele aldığında yani uyduğunda tabi olduğunda bütün milletlerin hâkimi olacağını ve altın çağı yakalayacağını;

anlatmak istiyor diyebiliriz. (bu yorum bizim)

Bu heykeli yapan diyalog çağrışımı yapıyorum telaşına düşmüş olabilir. Ancak farkında olmadan geleceği gördüğü düşünüyoruz. Gelecekte olacağı bahsedilen Hz. İsa'nın Nüzülü, Deccal'in öldürülmesi ve Hz. Mehdi nin gelişine, bu çerçeveden bakınca; bu olayların çilesini Müslümanlar çekeceğine heykelde ima da var. **Fakat her şeyden önemlisi Yahudilerin Kur'an-ı Kerim'e dönüşü dünyayı değiştirecek olduğudur.** Çünkü Yahudiler her şekilde dışlanmışlığın verdiği acılar ve sonsuz araştırmaları ve gayretleri sonucu hakikate erişecekler görünüyor. Bu fikir günümüz için biraz basit veya alelâde gelebilir. Ancak gelecek budur ve hakikattir.

İnsanlar geleceği görebilir. Ancak kabullenmekte zorlanırlar. Bu tür fikirsel ve sanatsal eylemsel eserler doğasında birçok sırrı barındırabilir.

Sonuçta bu heykel dinler arası diyalog heykeli değildir. Çünkü dinler arası diyalog aklın ve mantığın kabul etmeyeceği bir husustur. Bunu bilgi sahibi olan her insan bilir.

Sonuç olarak bu heykel **"gerçek geleceğin"** günümüzdeki rahatsızlığının dışa vurumudur.

İhramcızâde İsmail Hakkı

"CENNETE, RASÛLULLÂH SALLALLÂHÜ ALEYHİ VE SELLEME İMAN EDENLER GİRECEKTİR."

"Cennete kimler girecek?"

Bu soru herkes tarafından bir şekilde açıklanır/açıklanmaktadır.

Fakat doğru olan (bize göre şudur):

Cennete Allah Teâlâ'ya iman edenler, değil, Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve selleme iman edenler gidecektir.

Bu ne demektir?

Bu şu demek oluyor.

Biz hakiki ve İslam dini üzere iman etmeyi kimden öğrendik?

Hz. Muhammed sallallâhü aleyhi ve sellem'den. O kimden öğrendi Cebrail aleyhisselâmdan. O kimden öğrendi? Allah Teâlâ'dan

Allah'a iman etmek. Ancak hangi Allah'a?

Biz Müslümanlar Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemin Allah'ına iman ettik.

Yani Müslümanlar Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemin getirdiği Kur'ân-ı Kerim'deki beyan ettiği açıkladığı Allah Teâlâ'ya iman ettik.

Eğer Hz. Muhammed sallallâhü aleyhi ve selleme iman ediyorsak, o zaman doğru iman üzereyiz.

Yeryüzünde Hz. Adem aleyhisselâmdan beri çeşitli inançlar, hakikatin yanında ifrat ve tefrid arasında geldiler. Bu inanç seviyesi ve mevzunu müslümanlarda dahi farklılıklar gösterdiğini düşününce, her kulun fıtrat gereği iman ettiği/edeceği bir Allah/ilah inancı var. Denilir ki, **"nefesler sayısınca veya nefisler sayısınca"** İnsanların kalbindeki inandığı Allah/ilah inancı çeşit çeşittir.

Ben Allah Teâlâ'ya iman ediyorum demek Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve selleme iman ediyorum demektir**. O halde cennete Allah'a iman edenler değil, Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve selleme iman edenler girecektir. Yine bizler Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemin ilâh inancına tabi olmadığımız sürece gerçekten iman edenlerin safında olmak şöyle dursun, batıl yolun temsilcileri olmaktan kurtulamayız.**

Bu konuyu teyid için şu menkıbeleri tekrar hatırlatalım.

Dirayet tefsirinde otorite olan Fahreddin-i Râzî (rahmetullahi aleyh) âhirete intikal ettiğinde, kabirde sorgu melekleri (Rabbin Kim? Nebin Kim?....) malum sualleri sordular. Hepsine cevap verdikten sonra ***"Senin imanın nasıl bir iman?"*** sualine gelince cevap veremedi. Aklına bir türlü cevap gelmeyince zamanın büyük velisi manevi Necmüddîn el-Kübrâ kuddise sırruhu'l-azîz Hazretleri ona yardım eder.. Necmüddîn el-Kübrâ der ki;

"Taklittir, de, taklit."

"Taklittir", diyor. Melekler;

"Kimin taklidi?" diye tekrar soruyorlar.

"Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemin taklidi," diyor. Sorgu Melekleri

"Tamam geçtin", diyorlar.

Bunun için kelime-i şehâdette olsun, kelime-i tevhîdde olsun, bazı irfan sahibi büyüklerimiz

"La ilâhe illa'llah alâ muradillah" *"La ilâhe illa'llah'tan Allah Teâlâ'nın kastettiği murat ne ise"**,***

"alâ murad-ı Rasulillah" *"Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem Efendimiz tebliğ ederken ne kastediyorsa ben de o kasıtla diyorum"* veya ***"sen de öyle de"*** derler. Bu taklittir.

Başka kıssa daha vardır:

Hz. Mûsâ aleyhisselâm zamanında Firavun'un palyaçolarından biri, Hz. Musa aleyhisselâmı taklit ediyor. Malum, Hz. Mûsâ aleyhisselâm kıllı vücutlu, göbekli, başı dazlak bir zât-ı şeriftir. İşte adam, başına işkembe geçiriyor, o zaman naylon yok tabiî, karnına bir yastık koyuyor, elinde asayla Hz. Musa aleyhisselâmı taklit ediyor. Niye, Firavun'u güldürecek çünkü. Hz. Mûsâ aleyhisselâm bunu haber alıyor.

Bir mükâleme, yani Allah Teâlâ ile konuşma sırasında, "Bunu kahret Yâ Rabbî" diyor. "Kahretmem" diye hitap ediyor Cenâb-ı Allah Teâlâ

"Firavun'u değil, seni taklit ediyor."

İnceliği anlayabildiniz mi? (Kaynak olarak Ö. Tuğrul İNANÇER, Gönül Sohbetleri, İst, 2005, s. 13)

Allah Teâlâ buyurdu ki

"Hayır, hayır, Rabbine yemin olsun ki, onlar aralarındaki çekişmeli, ihtilâflı konularda, seni hakem yapmadıkça, senin icraatından, uygulamandan dolayı içlerinde hiçbir burukluk duymaksızın, tam bir teslimiyetle boyun eğmedikçe iman etmiş olmayacaklar. (Ahmet Tekin Meali: Nisa , 65)

*****

RASÛLULLÂH SALLALLÂHÜ ALEYHİ VE SELLEMİ, MÜSLÜMANLAR NİYE KISKANIYOR?

Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemi bir şekilde tenkit etmek, O'nu şirk babında Allah Teâlâ'ya rakip görmek günümüzde moda oldu.

O'nun yüce şahsiyetini görmemek.

Görmemek ne kelime, O'nu müsteşrik edasıyla dinden silip atmak bir vazife addediliyor?

Ne oldu bu Müslümanlara!

Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve selleme karşı olmak yoksa dinden dönmenin başka bir şekli mi?

Gün geçtikçe adı Müslüman, kendi de Müslüman (!), fakat Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve selleme düşman kişiler artıyor ve eksilmiyor.

Neden?

Diyebilirsiniz, hayır öyle bir şey yoktur.

Var Efendim var!

Onların işine bak; kulluğuna bak; cemaatine bak, liderine bak; hocasına bak; şeyhine bak ; dergisine bak, …

Baktıkça bakın …hiçbirinde Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve selleme dair az da olsa "minnet babından" duyulan bir söz ve halleri var mı ?

Yoktur.

Bazılarında da, Kur'ân-ı Kerim dillerine dolanmış duruyor.

Ne oldu?

Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem nerede?

Niçin peygambere karşı hased edici oldu bu Müslümanlar?

Tabi ki sebebi var.

Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem, "kulluğun" simgesi.

Tanrı olmak varken kul olmak kimin neyine..

Uçmak varken, kaçmak varken, gökler varken, sefahat varken; yerlerde durup, kulluk etmek, malını mülkünü paylaşmak, namaz kılmak, insanların çilelerine talip olmak;

Kimin neyine.

Onlara ulaşmak için, Fenâ'ya çıkarsın, bekâya varırsın, o da yetmez, nasıl olsa peygamber gelmeyecek ya;

Yeri gelir Mehdi, yeri gelir İsâ olduklarını kabul etmeye mecbur olursun.

İşin garibi günümüzde "şeytan tatile çıktı diyorlar"dı da inanmazdım. Meğer doğru imiş.

Şeytan bu günlerde istirahat ediyor.

İşin latifesi bir yana biz nerede hata yapıyoruz?

Cevabı yukarıda söylediğimiz gibi kimse **"KUL"** olmaya yanaşmıyor.

Kulluk zor iştir.

Melek olsan bile kulluk zor iştir.

Cebrail aleyhisselâm meleklerin peygamberi iken Azâzil'in düştüğü durumlardan her zaman rahatsız olmuş ve sıkıntısını içinde hissetmiştir. Öyleki Kur'ân-ı Kerim'i indirdiği güne kadar kendini emniyette hissetmeyip, âlemlere rahmet olan Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem ile ancak huzura kavuşabilmiştir.

Bir gün Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem Cebrail'e:

"Yüce Allah, 'seni âlemlere rahmet için gönderdim' (Enbiya 107) buyuruyor. Bu rahmetten sen de istifade ettin mi?" demiş. O da:

"Evet, akıbetimden korkuyordum. Allah, bana: 'O elçi güçlüdür, Arş'ın Sahibi katında yücedir. Orada (kendisine) itaat edilen ve güvenilendir' (Tekvîr 81/20-21) şeklinde övgüde bulunduğu için sana iman ettim, demiş."[1]

İsmail Hakkı Bursevî kaddesellâhü sırrahu'l azîz bu konuyu izah ederken şu görüşlere yer vermiştir:

> **"Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemin rahmet oluşu mutlak, tam, kâmil, her şeyi içine alan, cami', gaybî, ilmî, aynî, vucûdî, şuhûdî, geçmiş ve gelecekle ilgili tüm kayıtları kuşatan, ruhlar ve cesetler âlemi gibi diğer tüm akıllılarla ilgili âlemleri de içine alan bir rahmettir…**

Ey akıllı insan, iyi düşün ve anla ki Yüce Allah Teâlâ bize şunu haber vermektedir: Hz. Muhammed sallallâhü aleyhi ve selleminin nuru, Allah'ın ilk önce yarattığı şeydir. Daha sonra tüm mahlûkatı nurunun bir bölümünden Arş'tan toprağa kadar yaratmıştır…" [2]

Yine tahrif edilen **Yuhanna İncil**'inde Hz. İsâ aleyhisselâm içinsöyleniyor denilse de **"Sen olmasaydın felekleri yaratmazdım"**müjdesine kavuşmuş Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem hakkında da şu şekilde söylendiğini hatırlatmakta yarar görmekteyiz:

"…Her şey O'nun aracılığıyla var oldu, var olan hiçbir şey O'nsuz olmadı…"[3]

"…O, hep dünyadaydı, dünya O'nun aracılığıyla var oldu, ama dünya O'nu (gerçeğiyle) tanımadı…"[4]

Bu sözlerle maksadımız şudur ki kıskançlık ve hased duygusu insanın fıtratından doğmaktadır. Bu duyguların imanî çerçevedeki durumu terbiye ile alakalıdır. Bu nedenle Müslüman olması kişiyi bu huylardan uzak tutmaz. Yine Allah Teâlâ buyurdu ki;

"Onlar mı Rabb'inin rahmetini taksim ediyorlar?"[5]

Ebu'l Leys Semerkandî, buradaki ifadeyi açıklarken **"risâlet ve nübüvvetin anahtarları onların ellerinde mi ki onları diledikleri yere koyuyorlar? Risâlete, kullarımızdan dilediğimizi ancak biz seçeriz"** demiştir.[6]

Fahreddin Râzî, buradaki rahmet kelimesini izah ederken bu âyetin, bir önceki âyette müşriklerin **"Kur'ân, iki şehirden birindeki büyük bir adama indirilmeli değil miydi?"**[7] şeklindeki ifadelerinin cevabı olarak indirildiğini, dolayısıyla onların peygamber olarak bekledikleri kişilerin de Mekke'den **Velîd b. Muğîre** Tâif'ten de **'Urve b. Mes'ûd es-Sakafî** olduğu ancak bu kişilerin Allah Teâlâ için bir mana ifade etmediğidir..[8]

Allah Teâlâ Muhammed sallallâhü aleyhi ve sellemi kendisine rasül ve kul seçmiştir. Bu seçimde hata arayanlar dikkat etmelidir. O'nun habibini incitenler bir gün Hallac-ı Mansur'un akıbetine uğrayacağını bilmelidirler. (Aman Ya Rabbî!)

Aşağıdaki alıntılar ile Müslümanların Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem hakkında dikkatli olmaları edep ve tazimde durumlarının ne olması gerektiğini anlamalıdırlar.

Mevlana Cami kaddesellâhü sırrahu'l azîz Nefehât'ında " **Hallac ne için i'dam**

edilmişdi?" konusunda bir rivayeti şu şekilde aktarıyor.

> 'Bir gün Hallâc'ın kalbinden şöyle bir hâtıra geçti ki, Hazreti Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem, mi'râc esnasında **"niçin yalnız mü'minlerin affını diledi de bütün insanların affını dilemedi?"**
>
> O anda rûh-ı Nebî mütecessid (zahiren bedene bürünmüş) olarak kapıdan içeri girdi ve
>
> **"Bizim kalplerimiz Allah Teâlâ'nın ilhammahallidir, oraya her ne ilham edilirse öyle hareket ederiz. Eğer bütün insânların afvını dilemem ilham edilmiş olsaydı öyle istirham ederdim"** buyurdu. Bunun üzerine Hallaç, hata etmiş olduğunu anladı ve özür dilemek üzere başından sarığını çıkarıp tezellül (aşağılanma-özür) tavrı aldı.
>
> Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem Efendimiz;
>
> **"Sarığını çıkarmak kâfî değil, benim rızâmı kazanmak için başını da vermelisin"** buyurdu. Hallâc da bu teklife rızâ gösterdi. Onun için dâr ağacı üzerinde bulunduğu sırada,
>
> **"bu işin sebebini ve kimin muradı olduğunu biliyorum, fakat itâ'at ediyorum"**demişti.[9]

Durumun inceliğini fark etmek gerektiğini daha iyi anlamış bulunmaktayız.

Fatih'in Hocası Hz. Akşemseddin, evliyaullahdan bu duruma düşmüşler hakkında buyurdu ki:

> Evliyadan bazıları zahir güzelliğe nazar etmezler, daima o mübarek ruha nazar ederler. Hayran olurlar. Çünkü Evliyaullahın, Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemin mübarek ruhuna aşık olmaları gerekir ki Hakk'ın inayeti erişip**"cemâl"**e müşahit olanlar. Zira Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemin mübarek ruhu**"Cemâlûllah"** a âyine düşmüştür. Ondan başka bir şeyden müşahede edilmez.
>
> Evliyanın bu makamda çok durmalarına sebep de budur. Baksana, dünya sevgililerinin aşkından âşık olanlar —Mecnun gibi Ferhat gibi— meşhurdurlar. Hâlbuki o (âşıkların) maşukları bütün sultanların sultanıdır.
>
> Sevgililer sevgilisidir. Hepsi onun hüsnünün nurundan bir nurdur. İster Yusuf

aleyhisselâmın güzelliği olsun ister başkasının güzelliği olsun, sadece aslî nur Ruh-ı Muhammedidir. (veya aslı Ruh-ı Muhammedinin nurudur). O, zattan feyizlenir.

Her ne kadar, bunun gibi güzelliğe karşı hayran olmak bedî'i (beğenilen) değilse de Evliyaullah o makamda kalmışlardır. Onlardan her birine de **"Cemâl ehli"** derler. Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem hazretlerinin mübarek ruhuna nazar ettiklerinden dolayı o makamda zât'ı müşahade etmezler. Sadece Muhammed sallallâhü aleyhi ve sellemin mübarek ruhuna nazar ederler. **Onun için buna aşk makamı derler.** Zira, Evliyaullah bu makamla aşkın galebesinden kendilerini helak ederler. Yahut parlak sözler söylerler. Hallac-ı Mansur'un hakkı olmayan ve Şeriat-ı Muhammediye'ye münasip bulunmayan sözleri gibi – Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemin ruhundan edep etmezler.

(Böyle hallerde) **Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemin ruhu bir defada hakikât kılıcı ile helak eder.** Şüheda mertebelerini bulurlar.[10]

Hulasa; Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemin hakkında ileri geri konuşanlar ve O'ndan başkasının peşine gidenlerin akibetlerinin perişan olma ihtimali içinde olabileceğini hatırlatmak gerekir.

Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemi incitmekten Allah Teâlâ'ya sığınırız.

İhramcızâde İsmail Hakkı

---

[1] İsmail Hakkı Bursevî, Rûhu'l-Beyân, Beyrut 1985, V, 527. Tabresî de benzer ifadeler kullanarak bu konuşmayı nakletmiş, sonunda Cebrail'in: **"Allah, bana 'O elçi güçlüdür, Arş'ın Sahibi katında yücedir'** kavliyle övgüde bulununca ben de sana iman ettim" dediğini belirtmiştir" (Ebû Ali el-Fadl b. el-Hasan et-Tabresî, Mecme'u'l-Beyân fı Tefsîri'l-Kur'ân, Beyrut 1994, VII, 106).

[2] İsmail Hakkı Bursevî, Rûhu'l-Beyân, Beyrut 1985, V, 528

[3] Yuhanna, Yeni Ahit, Yeni Yaşam Yayınlan, İstanbul 2000, 1: 3.

[4] Yuhanna 1:6-10.

[5] Zuhruf 43/32.

[6] Semerkandî, Bahr'ul Ulum, III, 256.

[7] Zuhruf43/31.

[8] Râzî, Mefatihul Gayb, XXVII, 209.

[9] Bkz:Tahirü'l-Mevlevi'nin"Hallac-ı Mansur'a Dair" Risalesi

[10] Akşemseddin Makâmât-ı Evliya, 12. Bab

BİR DÜŞÜNCENİN SİVAS'TA DEĞİŞİMİ

(Yine Kitapları mütalaa ederken beklemediğim bir kitapta İhramcızâde İsmail Hakkı Toprak Efendiyi görünce şok oldum. Nerden nereye dememek elde değildi.. Bu nedenle bir Sivaslı biri olarak bir noktayı açıklamak istedim. Rahmetli Babam, Sivas'ta Turan Dursun Bey müftü iken, din görevlisi olarak emrinde çalışmıştır. Çok uzun zaman oldu. Fakat babam rahmetliden dinlediğim bir kısım hatıratta, Turan Dursun'u anlatırken şunlara değinmişti.

"Biz o gelene kadar din görevlileri olarak kendimizi toplumun itilmiş bir kesimi olarak görüyorduk. Ceket-takım, kravat ve benzeri şeyleri giyemezdik. Öyle ki fakirlik ve aleladelik kisvesi üzerimize dikilmiş gibiydi. Din görevlisi olarak hafızlıktan başka bir şeyi düşünemezdik. Bize okulları dışardan bitirerek lise mezunu olabileceğimiz düşüncesini bize o aşıladı. Bizde okuma aşkını O, alevlendirdi. Sivas'ta köyleri ağaçlandırmak için kampanya açmıştı: "Her imam 50 ağaç dikecek!" teşviki vardı. Ayrıca yeni yetişen nesil güzel imamlar hiçbir şekilde merkezi camilerde görev alamazdı. O bütün bunları aşmamızı sağladı ve mesleki performansı düşük olanları sürdü, büyük bir değişim başlatmıştı, dedi.

Ne var ki, bu büyük değişim Turan Dursun'a karşı itici bir cephe oluşmasına sebep olmuştu. Onun haysiyetli ve vakarlı durumu bu hale çokta dayanamadı. Bu duruma karşı olan üzüntü, istifasına çöpçülük talep edecek kadar kahıra sebep olmuştu. Bu olaylar bir inkâr yolunun açılmasına sebep olacaktı. Eğer bu şekilde olmasaydı durum daha değişik olabilirdi.

Sonuçta Arapçaya ana dili gibi vakıf birinin değişiminde Sivas'ın bir etkisi olmuş mudur, denirse, evet, Sivaslılar bu konuda bir kişinin değişime uğramasına neden olmuştur. Turan Dursun'un hayatını ve düşünce yönünü çevirmişti. Eğer bu kişi bahsedildiği kadar art niyetli biri olsaydı Sivas İmam Hatipleri için gayretkâr olmaz ve Kur'an kurslarının açılmasına ön ayak olmazdı. Kaderin cilvesi gelecekte açılmasına sebep olduğu bu kurumlardan yetişenlerle karşı karşıya gelecekti. Bu durum karşısında Allah Teâlâ'nın kaderi bazdaki tecelliyâtına dayanmak ve yorum yapmak bir yerden sonra sonuçsuz kalıyor.

İhramcızâde İsmail Hakkı

TURAN DURSUN VE YAŞAM ÖYKÜSÜ

1934 yılında Sivas'ın Şarkışla ilçesinin Yapaltın köyünde doğdum. Babam: Abdullah. Anam: Hatun.

Ben beş yaşındayken babam, ailemizi alıp Ağrı'nın Tutak ilçesine götürdü. Babasının ve dedesinin yeriymiş oralar. Kendisi oralarda imamlık yaparken beni de **"büyük din adamı"** olayım diye Arapça okutacak hocaların yanına verdi. Tutak Müftüsünde okudum bir süre. Sonra 8-9 yaşındayken **"Kürt Mollaları"**nın ve önemli bir **"Kürt Şeyhi"**nin bulunduğu Kargalık köyüne götürülüp bırakıldım. Arapça okurken **"Kürtçe"**yi de öğrendim. Yememi-içmemi "Şeyh" (Şeyh Ramazan) sağlıyordu. Köyün camiinde yatıp kalkıyordum. Arapça dilbilgisinden Sarf'ı bitirdim. "Nahiv"den de epeyce okuduktan sonra başka köylere ve başka "Mollaların yanına gittim. Ve köy köy, o "Molla" senin, bu "Molla" benim; dolaştım yıllarca. Yalnızca Ağrı'nın değil; başka illerin de, örneğin Erzurum'un, Muş'un il ve ilçelerine bağlı köylerde de okudum. Genellikle "Kürt" hocalarında, biraz da "Çerkeş" hocalarında okudum. Kürtçeyi çok iyi, Çerkesçeyi de oldukça öğrendim. Ama Türkçeyi çok az biliyordum artık. Bildiğim Türkçeye de "Türkçe" demek için "bin tanık" gerekliydi.

15 yaşıma değin böyle dolaşıp okudum. "Çok zeki" olduğum ileri sürülürdü. Çünkü o yaşa değin, o yörelerde okutulan "Islami ilim Şubeleri"nin hemen tüm "metin"lerini ezberlemiş, "Şerh"lerini de anlayarak, ama "hızla" okuyup geçmiştim.

Askerliğime değin başka il ve ilçelerde de okuyup hocalardan "icazet" aldım.

1955-1957 arası askerliğimi yaptım. "okuma-yazma"yı askerlikte öğrendim. "İlkokul diploması"nı da "terhis"ten sonra "Mahmut Paşa İlkokulu"ndan (İstanbul'da) -dışarıdan sınava girerek- aldım.

Bir süre, İstanbul'da "yüksek dereceli talebeler"e ve hocalara Arapça, İslâmi bilim dallarında "ders"ler verdim. Kimi kursların organizasyonunda çok sayıda "vaiz", "müftü" yetiştirdik. (Bugün de bu kursların çoğu sürüyor.)

Ve sonra, sınavlarına girip kazanarak, kendim de "Vaiz", "Müftü" oldum.

İlk görevim Tekirdağ'da oldu. Önce Merkez Vaizliği, sonra Müftülük. Yıl: 1958-1959.

Sivas'ın Gemerek Müftülüğü. Yıl: 1961. Sivas (Bölge) Müftüsü oldum ardından.

1962 başından 1964 sonuna değin. Bu arada ortaokul bitirme sınavlarına girip

diploma aldım. Daha sonraları lise bitirmelere de girdim ama yazık ki, "bitiremedim".

Sivas Müftülüğünde Nurcu ve Süleymancılarla savaşımlarda bulundum. Onlarla birlikte **"Deveci"** de karşıma çıktı. **"Deveci" çok "zengin" birine deniyordu.** Bu zengin, öteki zenginleri de sürükledi. Hepsi birlikte karşıma çıktılar. Vali'yi de yanlarına aldılar. Ve telgrafla sürüldüm. Manisa'ya, ardından Tokat'a. Ama Paşalar nakillerimi durdurup beni yeniden Sivas'taki görevime döndürdüler. (Sivas Tümen Komutanı Cemal Paşa ve Doğu Menzil Komutanı Fahri Paşa.) **Çünkü 620 İmam-Hatip'in (Vaizlerle birlikte) Cumhuriyet Bayramı'na katılmalarını sağlamıştım. Ayrıca Atatürk'ün heykeli önünde saygı duruşunda bulunmalarını gerçekleştirmiştim.** ***"Atatürkçü Müftü"*** [Komünist Müftü] deniyordu. İstanbul'da Atlas Sineması'nda "Atatürk'ü ölüm yıldönümünde anma törenine" Başbakan Yardımcıları ve öteki konuşmacılarla birlikte (konuşmacı olarak) katılmıştım. (Türkiye Milli Gençlik Teşkilatı'nın çağrılısı olarak.) Bu ve benzeri olaylar basında (gazetelerin birinci sayfalarında) yer almış, yankılar uyandırmıştı. Sonra "Atatürk Plaketi" verilmişti. Basında çok geniş yer alan bir olay da, "cinayetler köyü" diye bilinen bir köyün (Yıldezi-Kalın köyünün) barışa kavuşturulmasıydı. (Müftü olarak ve halkı inandırarak başarmıştım.)

Ne var ki, bütün bunlar, "Nurcu", "Süleymancı", "Deveci" ile "hareket"e geçen çevrelerin beni "Sivas"tan "attırmaları"nı önlemeye yetmedi. Bir ara önlenir gibi oldu. Ve ben Sivas'ta kalarak 40 gün süreyle "Güney il ve ilçelerini (Diyanet yönünden) teftiş"le görevlendirildim. Ama oraya gönderildiğim zaman Sivas Valisi Sivas'taki görevime "son vermişti". Bu yüzden iki ay kadar maaş alamamıştım. Ve **Bakan İbrahim Safvet Omay** eliyle; **"kardeşim sen ne biçim Müftüsün, bütün Sivas halkını ayağa kaldırdın, üzerimize yürüttün. Senin alınmanı istiyorlar"** biçimindeki sözlerle alındım Sivas'tan. Böyle dendiği zaman **"Sivas'ın 30 mahalle muhtarı binlerce imzayla biz Müftümüzü istiyoruz!"** diyorlardı. (Tüm Partilerden vardı). Vali'yse muhtarları "dize getirmek" için "Nezarete" aldırtmıştı. Tümen'e çağrılan Vali'den hesap da sorulmuştu, ama, bir yarar sağlamamıştı. Vali falanca Parti'den Senatör Adaylığına ilişkin söz almıştı, bunu bana açıkça da söylemiş, beni sevdiği halde beni attırmak isteyenlerle birlik olmak zorunda bulunduğunu "ifade" etmişti.

Paşalar, Vali'nin Sivas'tan başka yere (Maraş'a) naklen atanmasını sağladılar. Ama benim artık Sivas'ta kalmamı sağlayamadılar. Daha nice olaylar oldu ve ben

Sivas'tan Altındağ Müftülüğü'ne, oradan da Sinop'un Türkeli Müftülüğü'ne sürüldüm.

Maaşım çok azdı, sürülmeler beni altüst etmişti. [Çöpçülüğe başvurmuştum. Bir arkadaşımım önerisiyle TRT'de göreve aldım.-Şule Perinçek ile yapılan Röportaj] Durumumun TRTde "düzelebileceği"ni söylediler. Bir "mektup" yardımıyla bu kuruma geçtim. Yıl: 1966. [TRTde ambar memuru olarak göreve başladı.] TRT'de bir süre Genel Evrak Kayıt Memurluğu yaptım. Sonra yayın kesimine alındım. "Dinsel Programlar" verildi. 1968'den 1976 yılına değin bu programlan yaptım ve yönettim. Bu arada "Dış Yaymlar"da da **"Posta Kutusu, Dinleyicilerle Baş Başa, Din ve Ahlak"** gibi programlar yaptım. (Ücretle.) Sonra sınavına girerek Prodüktör oldum. 1976 yılında Şaban Karataş'ın "taş"ıyla Erzurum Radyosu'na sürüldüm. Bu arada dinsel programlar da alınmıştı benden. Artık her "sürgünler listesi"nde düzenli olarak yer alıyordum. Liste olmadığı zamanlarda da. **Ve sürüldüm, sürüldüm.**

"Dinsel Programlar" alınınca, "dinsel olmayanlar" yaptırıldı bana. Ne var ki, o da doğru dürüst yaptırılmadı. Yaptığım programlar nedense kolay kolay "denetim"den geçmiyordu. Yine de denetimden "kurtardıklarım" oluyordu. Programlarım dinleyenlerce büyük ilgi görüyordu. "Düşünce Tarihimiz'den Sayfalar" (kendi önerim), "Başlangıcından Bu Yana İnsanlık" (kendi önerim), "Vergi Programı", "Akşama Doğru" gibi programların yapımcısı olarak çalıştım.

"Dinsel Programları" benden aldırtmayı başaran "çevre"ler, yine peşimi bırakmamıştı: "Din" ve **"Diyanet" çevreleri: "Bu adam dinsizdir, atın bu adamı TRTden!"** diyorlardı. "Buyruk" veriyorlardı. Hem de "Resmi Buyruk"! Örnek: Diyanet işleri Başkanlığı Din işleri Yüksek Kurulu, 15 sayfalık bir "Karar" kaleme almıştı. Bu karan, Diyanet işleri Başkanı Tayyar Altıkulaç, boyunun ve kollarınınn "uzun" olduğunu göstererek, TRT Genel Müdürü Dr. Cengiz Taşer'e -bir "şedid" yazıyla- gönderdi. Karar gerçekten çok şiddetliydi: "TRT'den atılmam" isteniyordu. "Başlangıcından Bu Yana İnsanlık" adlı dizi programım üstüne "ateş püskürülüyor"du. "Sapık Darwin Teorisi"ne yer verildiği açıklanıyor, "dinsizlik" yapıldığı gerekçesiyle "Programın hemen yayından kaldırılması" ve "yapımcısının da atılması ya da en ağır biçimde cezalandırılması" buyuruluyordu. Dizi önce engellendi, sonra da yayından kaldırıldı. "Cezalandırılmam" da olmadı değil. Sürüldüm. Ne var ki, TRT'den "atılmamıştım" daha. Program dizisine ilişkin yönüyle "buyruk"ları gerçekleştirilen Diyanet, "temsilcisi" aracılığıyla bir Danışma Kurulu Toplantısında TRT'ye "resmen" "teşekkür" etmiştir!

Diyanet buyruğunun ve tüm benzer çevrelerin bana ilişkin isteklerini daha büyük çapta yerine getiren, Doğan Kasaroğlu ve yönetimi olmuştur.

Kasaroğlu gelir gelmez hemen Doğu Karadeniz Bölgesine gönderilmiştim. Sözüm ona "inceleme ve araştırma yapmak" üzere... (Oysa Prodüktördüm ve böyle bir görevim olamazdı.) Oradaki görevim sırasında, Karataş dönemindeki bir olay "bahane" edilerek 1980 yılının ilk en ağır "disiplin" cezası verildi. (Uydurma olay: 1976 yılına ait). Oradan gelip Ankara'daki görevime başladım. Ve 1 gün sonra, üstelik 2-2,5 saat gibi bürokrasi tarihinde belki de eşine az rastlanır bir çabuklukla İstanbul'a sürüldüm. **Meğer "kafayı üşütmüşüm". Yani "resmi" gerekçe, içine düştüğüm ileri sürülen "bunalım".** Öylesine derin bir "bunalım içine düşmüşüm" ki, "son aylarda iş ve çevremle hiç uyum sağlayamıyor"muşum ve "programlarımı aksatıyormuşum". Oysa "son aylarda" ben "Program yapımı"yla yükümlü değildim. "Araştırma ve inceleme"yle yükümlüydüm. İnsan yükümlü olmadığı şeyi nasıl "aksatır"?

İstanbul'da bir süre Prodüktör olarak kaldıktan sonra, yıllarca emek verdiğim, sınavla kazandığım bu görev de elimden alındı. "Uzman" oldum.

Prodüktörün Sarı Basın Kartı var, "Uzman"ın yok.

Peki "Uzman" ne yapar?

Ben de şimdi onu soruyorum. Dilekçe verip "iş" istedim. Masamın başında "boş" bekliyorum.

"Yaşam Öyküm" çok uzun oldu. Elbette benden istenen bu denlisi değildi. Hoş görülürsem sevinirim.

Turan Dursun
(Turan Dünyalıgil)

Sh: 49-52

BİR İNKÂRIN ANATOMİSİ

Hekimoğlu İsmail

Yıllar öncesi, hapishane hamamında yıkananlardan biri espri yapmıştı:

-Komünistler temizleniyor.

Buna benzer espriyi bir başkası tekrarladı:

-İslâm âlemi bir düşmanını kaybetti, diye.

Malum, kaybedilen şey kıymetlidir. Acaba İslâm düşmanlarının Müslümanlar İçin bir kıymeti var mı?

Her şey zıddıyla gelişir. İslâm düşmanları olmasa Müslümanlar çalışmaz. Bunun için düşman, Müslümana hız verir, gündüz geceye nasıl muhtaçsa, Müslüman da düşmana öyle muhtaçtır.

Evvela 2000'e Doğru dergisinde sonra Yüzyıl'da İslâm'a iftira eden Turan Dursun'dan bahsediyorum. Öldürülmüş...

Bu şahıs müftülük gibi vazifelerde bulunmuş, sonra sola kaymış, oradan dinsiz olmuş ve Islama olan iftiralarını ilim adı altında işlemiş.

Sola kayınca din düşmanı olmasının altını çizmek gerek.

Her zaman söylediğim gibi, günahla sevap beraber yürümüyor. Bir şahıs din görevlisi de olsa, günaha kaydı mı evvela basireti kapanıyor devam ederse, ibadetlerden uzaklaşıyor, yine devam ederse düşüncesi tersine dönüyor, dün ak dediğine bugün kara demeye başlıyor. İşte Turan Dursun da bunlardan biridir. Zaman zaman onun yazılarım okurdum. **"Saçmalıklar"** diye yazdığı şeylerin **'İlimler ve Yorumlar, Ölüm Yokluk mudur. Ben Bir Müslümanım Neye Nasıl İnanırım ?"** isimli kitaplarımda ispat ettiğimi açıklamıştım. Bir seferinde insanın çamurdan yaratıldığım bildiren âyete itiniz ettiğini görüp senin ve on sene doğacak çocuğun çamurdan yaratıldığım ve yaratılacağını deneyle ispata hazırım demiştim, sesi çıkmamıştı.

İlim, Allahın sıfatıdır, herkesin üzerine rahmet gibi yağar. Nasıl ki, yağmurla, diken de, gül de büyürse, ilim dünyasında kâfirler de, müminler de ileri gidebilir.

Turan Dursun, ilmi, inkârına alet ettiği için insanlık adına suç işlemişti. Nasıl ki, gübreden bağlar ve bahçeler neşvü nema oluyorsa. Turan Dursun'un inkârları da bir kısım Müslümanların uyanmasına sebep olmalıydı. Mesela o, melekleri inkâr ediyorduysa, meleklerin varlığını fizik, kimya formülleri, cebir denklemleri ve geometri teoremleri gibi ispat edecek Müslümanların yetişmesi gerekirdi. Böylece "her şey zıddıyla gelişir" hikmetine tâbi olurduk.

Turan Dursun'un safındakiler **"Düşünceye silahlı sansür"** dediler. Bu sansür hiçbir zaman Hülâgu'nun Abbasileri yerle bir etmesi. Frankların Endülüs Emevi devletini

tarihten silmesi, Rusların Afganistan'ı işgal etmesi, İsrail'in Filistinlilere işkencesi ve 163. maddenin on binlerce masumu süründürmesi kadar dehşetli değildir.

Talihsiz bir yazar şöyle demiş: **"Turan Dursun'a sıkılan kurşunlar, karanlığın aydınlığa sıktığı kurşunlardır."** Ne zaman ki, elektrikle aydınlananlar nura düşman oldular, o zaman İslâmiyet'e karanlık, inkâra aydınlık dediler. Bu hal menfinin hâkimiyetindendir.

Bir Müslüman, İslamiyet için canını ve malını verebilir. Savaşlarda olduğu gibi silahlı mücadeleye de girebilir. Fakat asıl önemli olan hayatını Islama yermesidir. Bunun için Müslüman Arabca öğrenecek, ilmini artıracak, ibadette ileri gidecek, hem yaşayarak, hem de anlatarak Islama hizmet edecektir. Bu hal bir ömürboyu devam ederse, "Hayatını Islama vermiş" sayılır. Ölme veya Öldürme bu hal karşısında çok cüz'i kalır.

Turan Dursun'un dinsizliğe hizmet ettiği kadar Islama hizmet eden Müslümanların sayısı çok azdır. **Adam, mevkisini, makamını, şöhretini ve çevresini dinsizlik için feda etti.** Kendisine söylenen sözleri kaale almadı, tehditlere kulak asmadı, bildiği yolda yürüdü.Öte yanda bir kısım Müslümanlar ufacık bir tenkit alacaklar diye, İslâmî rükünlerden vazgeçiyor.Sonra bu din düşmanının yaptığı araştırmaları, yazdığı yazıları (kaç din görevlisi, Islama hizmet etmek için yapabiliyor?)

Her şey zıddıyla bilinir: Hizmetin ne olduğunu anlamak için böyle dinsizlerin çalışmasına bakınız. Sonra her gün kahveye gidenlere, meyhanelerde çürüyenlere, kumarhanelerde mahvolanlara bakınız. Cehenneme gitmek isteyenlerin gayretini görünüz, cennete gitmenin bedelini anlayınız.

Menfî cephenin kahramanları her zaman dikkatimi çeker. Zehire, dikene, taşa, karanlığa çok dikkat ederim. Zıtlar olmasaydı neden çalışayım? Neden uykusuz kalayım, neden çalışmamın yetersizliği İle kıvranayım? Dinde ileri giden çok az, amma küfürde ileri gidenler o kadar çok ki, onlara bakıp şevke ve gayrete geliyorum.

Zaman. 7 Eylül 1990. **Sh:119-121** Kaynak: ABİT DURSUN, Babam Turan Dursun, Görüşmeyi yapan: Soner Yalçın, Birinci Basım: Aralık 1995, İstanbul

KIYAMETİN ERTELENMESİNİ NİYAZ EDEN VELİLER OLMASAYDI…

Dinî ve felsefî sohbetlerin bünyesinde, her zaman bir yok/var oluşun hikâyesi bir noktada meydana gelir ve durur. Her ilim sahibi veya veli diye bilinen şahsiyetten, etrafını çevreleyenlerden geleceği/ni/mizi haber veren bir haber verilmesi beklenir, kıymet kazanmaya/kazandırmaya vesile olur. Bu üstadlarda, âlimlerde, bilgilere/işaretlere/vehimlere/rüyalara bağlı olarak gaybi hadiselerden haber verirler/verilmesini kemâlat olarak benimser/benimsetirler.

İşte acâib ve garib durumun tecelliyâtı ise, yaratılışında hiçbir şeyine karıştırılmayan az buçuk kulluğu ile, Allah Teâlâ'nın mülkünde "şu olacak" "bu olacak" diye atıp tutuyorsa….

Yok… öyle şey olur mu?

Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem dahi gaybi bilgilerin çoğunu (Ona ithafen söylenenlerinde içinde binlerce vehim bulaşığı ile çorba olmuş bilgileri hesaba katarsak) söylemekten kaçınmışken, biçare kul gaybı nasıl bilir/biliyor olabilir ki,

Allah Teâlâ, gaybi bilginin doğruya yakın olarak dahi ifşa olduğunu farzetsek dahi, o söylenen vakitte tecelli ettirmesi şanına yakışmaz. İşte bu halin/sıfatın tecelli ettiği bazı veli kullar vardır. Onlar Allah Teâlâ'nın mülkünün bekası için dua ettikleri gibi bela ve musibetlerin daima kalkması için tazarru ve niyazda bulunurlar. Bu hale vakıf bir veli tanımak bahtiyarlığına erişen dünya nimetlerinin en güzellerindendir. Onlar Allah Teâlâ'nın işine karışmazlar.

Bu veliler ceza namına gelen musibete razı olsalar da dünya ve bulunduğu âlemin bekasının devamına dua ederler. Onlar ne zaman bir kıyamet tellalı çıktıysa o veli kul/lar bu olacak hadiseleri ileri vakte ertelemesini Cenâb-ı Hakk'tan niyaz ederler. Onların niyazı ayni ile vakidir ve her zaman için makbul olduğunu bilmek ledünni bir bilgidir.

İnternette gaybi tarihlere bakın hepsinin turfa müneccimlere dönüştüklerini hatalı çıktığını görürsünüz.

Bu konuya bir de komplo teorisyeni olarak baktığınızda "İngiliz işi" olduğunu görmekten geri kalamayız. Bütün gaybi haberlerin altında sömürgeci emperyalist güç olan kokarca İngilizin havasını teneffüs edersiniz.

214 Yazılmışlar

Gaybi bilmek kullara haramdır.

Allah Teâlâ bir kuluna bir hususu bildirirse, bu özeldir. Saklaması emredilmiştir. Eğer bir haber edilme mevzuu varsa o da remzen ifşasından fazlası emredilmemiştir, yani aleni ifşa haram kılmıştır.

Neticede Allah Teâlâ'yı seven biri olmanın birinci şartı mülkü sahibine bırakmak üstümüze düşen kulluk vazifemizi ifa etmektir. Sahibinin mülkünde bağıran hayvan olmak yerine toprak olmayı yeğ tutmak evladır.

İhramcızâde İsmail Hakkı

RIZIK KAPISINI ARALAMAK İÇİN

Rızık açılması için yapılan birçok dualar ve usuller bulunur. Ancak bunların içinde biri vardır ki, bu durum gözden ırak kalmıştır. Bu usul hakkındaki delilimiz için en güzel örnek Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemin hayatıdır. Efendimizin rızık konusunda açılan penceresi Hz. Hatice radiyallâhü anha validemiz cephesinden olmuştur. Bu nedenle ümmet-i Muhammedin rızık kapısı da kadınların gönül penceresinden bakıldığında zuhur eder. Kur'ân-ı Kerim'de **"Sizden bekâr/dul olanları, kölelerinizden ve cariyelerinizden (evlenmesi) uygun olanları evlendirin. (Evlenmeye niyeti olanlar) yoksul iseler, Allah onları lütfuyla destekleyecektir. Allah, lütfu ve ihsanı geniş olandır, O, (her şeyi) bilendir."** Nûr, 32

Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemin başından geçmiş olan hatırat ümmetin üzerinde zuhur edecek hallerin beyanıdır. Bu nedenle sâdık ve sıddîk makamı üzere olup niyeti halis olanlar için Allah Teâlâ zenginliğin kapısını aralayacaktır, denilmiştir. Önümüzdeki yılların bir geçim darlığı sezonu başlatacağı işaretleri belirginleşmeden fakirliği üzerinde hissedenler ve olanların kendilerine örnek olarak Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemi almaları önemi haiz bir meseledir.

Bu meyanda evli olup rızkı dara düşen erkeklerimizin bir sırrı da zina iptilasına düşmeleri işareti de vardır ***(Günah işlemek, rızıktan mahrum kalmaya sebep olur.)*** [İbni Mace], ***(Zina, fakirliğe yol açar.)*** [Beyhekî] ***(Yalan söylemek rızkı azaltır.)*** [İsfehanî]

Denilirse ki benim hiç kötü bir halim yoktur fakat rızık konusunda bir genişlik zuhur etmiyor, bunu aşmak için ne yapmak gereklidir. İşte bunun sırlar barındıran çözümü şu şekildedir.

Gecenin ağırlaştığı, kalplerin sustuğu, dedikoduların bittiği sadece aşıkların uyanık olduğu vakit olan teheccüt vaktinde, karı koca birkaç rekat namaz kıldıktan sonra; hanımefendinin sırtı kıbleye gelecek şekilde kocası ile dizdize yapışık olarak otururlar. İkisi Allah Teâlâ'ya gönüllerini ve ellerini açarak dua ederler. Öyle bir dua ki erkeğin gözleri hanıma müteveccih, hanımın ki erine çevrilmiştir. Kalplerde ikisinin varlığı biribirileriyle dolar. Bir an sonra, bir şua-i mânevi zuhur eder/etmiş gibi gönüllerinden göğe doğru bir şelâle-i mâi akmaya başlar. Gören olur veya olmaz. Fakat içlerinde bir ürperti ile kalpleri titreye titreye Hakk'ın kapısında bir nuru mânevi

deprenir. Gözler nemlenir, gönüller yufkalaşır. Elân bir bir vahdet (birlik) hali zuhur eder. Bu halin devamında kalpler Yüce Yaratıcının rızık kaderindeki silinmeyen yazıları **“Allah Teâlâ dilediğini siler, dilediğini bırakır. Ana Kitap O'nun yanındadır.”** [Râd, 39] mahvına hükümü ilâhi tecelli eder. Kalplerindeki korkuları biter. **“Ey cin ve insan toplulukları! Göklerin ve yerin çerçevesinden çıkıp gitmeye gücünüz yetiyorsa geçin. Ancak büyük bir güçle çıkıp gidebilirsiniz.”** [Rahman 33] kaderdeki değişim tecelli rızkı engelleyen sorunların herbirini Allah Teâlâ **“Ey insanlar ve cinler! Üzerinize dumansız bir alev ve ateşsiz bir duman gönderilir de kurtulamazsınız.”** [Rahman, 35] ayeti sırrınca hüküm tamam olur. (Bu usulu, 1, 3, 7 kere yapabilirsiniz.)

Hükmü sabit Vâsi ismine göre tecelli eder. Gönülleri perişan eden sorunlar birer birer ortadan kalkar.

Unutmayalım ki eşini sevenlerin rızık darlıklarını kaldırmak Allah Teâlâ’nın kendine borç yazdığı hususlardandır. Allah Teâlâ borcunu ödeyenlerin en hayırlısıdır. (Hanımıyla [iyi geçinip] **şakalaşanın, rızkı artar.)** [İ. Lâl]

Hulâsa-i kelam “Şayet onlar da, sizin inandığınız gibi inanırlarsa, kuşkusuz doğru yolu bulmuş olurlar; yok eğer yüz çevirirlerse, onlar elbette bir (çelişki ve) aykırılık içindedirler. Sana onlara karşı Allah yeter. O, işitendir, bilendir.” [Bakara, 137]

فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللّٰهُ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

Eğer ki eşler birbirini Allah Teâlâ için sever ve noksanlarına sabrederse kapalı kapılar açılır ve rızık darlığı diye bir husus zuhur etmez. Bu bir hak sözdür. İşte bu kadar sırra vakıf olup fakir kalanların kendilerini uyandırmaları gerekir. Meleğini gökten inderemeyenlere, bir meleğe sahip olup onu incitenlere bir sözümüz yoktur.

(Allahümme ekfinî bihelâlike an haramike ve ağnini bi fadlike ammen sivâke) [Tirmizi] [Ya Rabbi! Beni helâl ile yetinip, haramdan sakınan kullarından eyle ve fazlınla senden başkasına muhtaç etme!] (Mektubât-ı Rabbani)

İhramcızâde İsmail Hakkı

PK (2014) PEEKAY [MECZUB]

Sitemizde daha önce yayınlanan "'STRANGER İN STRANGER LAND' YABAN DİYARLARDAKİ YABANCI" başlığındaki yazı ile bu filmi birleştirmeniz dileğiyle.

İnanç/din ister insanın bir zayıflığı veya kuvveti olsun, bazı istismarcılar, iktidar sahipleri bunu emelleri için kullanmaktan çekinmez.

İnsanın dine olan ihtiyacı ile dinin insana olan ihtiyacı bir tahterevalli nin iki kefesi gibidir. Biri yükselince diğeri aşağılanır.

Dinlerin kabul veya inkarı arasındaki sorun filmdede geçen şu sözde aranabilir. ***Sizin dünyanızda iki tane yaratıcı var. biricisi sizi yaratan yaratıcı, ikincisi sizin uydurduğunuz yaratıcı.***

Önemli olan inancın neresinde olduğumuzdan çok onu nasıl değerlendirip emellerimize alet edip etmediğimizdedir. Sonu ölüm olan bir hayat yaşıyorsak eğer, öldükten sonra karşılaşağımızdan bahsedilenlere karşı oluşan bir duyarlılığı olan kişinin inancında sorgulayacağı tek şey vardır. Ben neyim/nereden geldim/niçin böyle…, ile başlayan birçok sorunun karşına koyduğumuz cevaptadır. Bu soruların cevabının doğru olup olmamasının başkaları için olan öneminden çok kendimizin verdiği/kabul ettiğidir. Ki bunun doğruluğunu hayatta iken anlayamaycak olsak bile ölünce bir şekilde anlayacağız/anlatacaklar.

Benim bulduğumu sizde bulun, diyenlerden çok, siz bir şeyler bulmaya kendiniz çalışın. Ancak bulduklarınız sizden önce bulmuşların bir tarafı ile uyuşur. Bu ise insan olmamızın neticesidir.

Sonuçta "Senin dinin sana, benim dinim bana" ayetini her sabah namazın sünnetinde okumayı adet edinen Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemin "dinde zorlama yoktur" ile buluştuğu yerde durmak gerekir.

Üstad Necip Fazıl buyurdu ki: **"Fazla ciddiye almayın bu hayatı nasıl olsa içinden canlı çıkamayacaksınız."**

İhramcızâde İsmail Hakkı

DİNÎ HAYAT GERÇEKTE NEDİR?

Bir kardeşimizin yazdığı mailde can evimizi titreten bir sorusu ve cevapta umuma şamil bir durum arzetmesi nedeniyle aşikâre olması için paylaşıma koymak uygun oldu.

Sorular sırasıyla:

> ***Diyordu ki "Yıllar önce bir yakınım "Eşimi tanıyınca İslâmiyet'i tanıdım ama insanlığımı kaybettim"demişti.***

Evet, nasıl bir ahval ki dini yaşamakla/tanımakla bir şeyler kazanılmıyor, yanında kaybediliyor. İnsanın ahlaki cephesindeki merhamet, sevgi, huzur .. kavramlarını kaybedip, sert, haricî, Makyavelist, menfaatçi, beklenti arzusu ön planda olan denî bir insanlıktan nasip alıp ulvilikten uzaklaşan bir hal almak..

Dini hayat, iki cepheden cereyan ettiğini biliriz. Zahirî ve bâtınî.

Zahirî muamele eğer batınî ahlakla içtima eylemeyip, yalnızta kalır birde içtinap eylerse dışı yeşeren içi boşalan cevizler gibi yemiş olmaktan uzak bir gıdaya döner. Bu cevizi yemekte mümkün olamayınca, ya ocakta yakarsın yada tekrar toprağa gübre olsun diye çürümeye bırakırsın. Bu nedenle içi boşaltılmış dini hayat ancak insana yük olur.

> **Cevizin yeşil kabını yemekle tad bulunmaz,**
> **Zâhir ile ey fakîh Kur'ânı arzularsın. [1]**

Hakiki dindar, insanlık hakikatli müslüman mıdır?

Adem aleyhisselâmdan beri gönderilmiş ve tarif edilmiş din İslâm'dır. İslâm, Tevhid dini demektir. Tevhid Allah Teâlâ'ya şirk koşmamak manasına olduğu gibi, zahirî ve bâtınî cepheyi bir edip hakiki manadaki kulluğa ermektir. Batını cephe her hâlükârda ahlakî cepheyi bize haberdâr eyler. Dinin evveli ve ahiri insan-ı kâmil olmaktır.

İnsanlığı zayıf müslüman, dinci midir?

İnsanlığı zayıf olmak demek, bedenen zayıf olan değil ahlaken istiğmal ettiği duygu ve düşüncelerini nebevî çizgide bulunduramayandır. Yoksa dinsiz birinin dini hayatın şekline dönüş yapabilir. Bu dine dönmek değil toplum içindeki yersizliğini gidermek içindir. Dini yaşayışın zayıflığı bir yerde ahlaki zayıflığa giderken ahlaki erezyonuda

getirebilir. Ahlakî erezyon dinin yaratılıştaki cephesinden çok insaniyeti nakıs kılar.

İnsanlığı kendinden taşan müslüman ise hakikatli dindar mıdır?

Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemin **“Ben mekârimi [erdemler. İyilikler. * Güzel ahlâk sahibi olmak. * Ahlâk-ı hamide, Cenâb-ı Hakk'ın sevdiği, beğendiği güzel ahlâk.] ahlâkı tamamlamak için gönderildim”** buyurması ile dinin nihayetini ele alır.

İnsanlık ile dindarlık arasında nasıl bir ilişki vardır?

Sekulerizm tarafından Ahlak ve dindârlık birbirinden ayrı olarak farzedilsede ying-yangvâri [2] karşıt gibi görünür. Ancak birinde enyüksek mertebeye ulaşırken diğerinin en altkademesini bulabilme şansını tanıyan ayrılmazlar ilişkisi vardır. Bunu şu şekilde açıklayabiliriz. Ahlakın zirvesine çıkan kişi neticede dinin en zayıf noktasını bulur mu, elbet bulabilir. Eğer devam ederse dinin en yüksek mertebesine erer. Dininde en yüksek metebesinde olan kişide dini hayatını zayıflatmaya başlayınca en son bırakacağı hususlar ferdi ve fikrî plandaki muamelat olan ahlakî umdeleridir. Bu durumu bir Müslüman için düşünecek olursak ilk evvel emirde ameli ibadetleri terkederek (namaz kılmamak, zekat vermemek gibi…) dinden uzaklaşır. Dindar olmayan kişinin bile “kalbime bak” diyerek açıkladığı ahlaki prensiplere kadar iner. Görünüşte hissiyat ve maneviyatın zahiren tartılma imkânı olmadığından ve yalana nifaka yakın bir durum arzetmesiyle karma karışık bir hal alır. Velhâsıl dini zayıf olanın derecesinin yakın olduğu yer yaratılış/fıtrat icabı ahlâka yakındır. Bu yerde ruhsal krizlerin / itmi’nanın olmadığı yerdir. İşte ahlak ve din birbirini ister itemez bırakmadan devam ederse, birde sarmal döngüdeki hızda atınca ikilik yavaş yavaş kaybolmaya başlar. Tek renk zuhur eder.

Hakk'a kulluk halka hizmete neden götürmüyor?

Nefis terbiyesi üzerine oluşmayan dini eğitimin sonucunda radikalleşen dindar yavaş yavaş kendi oluşturduğu tapınağın ilkelerini uygulamaya alır. Her şey o “iç-tapınağın” gerçeğindeki gerçek manaya varır. Şu an için küfür üzere olan bir kişiye her ne kadar hakikat üzereyiz, denilse de, onun bizi hakikat üzere görmemesi bir açıdan doğrudur. Çünkü biz onun doğrularına uymuyoruz.

Yukarıda belirtildiği gibi Allah Teâlâ’nın bizden istediği kulluk neticede bizim kendi sosyal alanımızdaki mahlukatla olan ilişkimizi düzenlerken ötekiler diyeceğimiz unsurlarla tevhid üzere buluşmayı sağlar. İncitmeden ve incinmeden bir hayatın

idamesi ancak tevhidi inanç üzere olur ki , bu da şirkten uzaklaşıp maddî ve mânevi birlikteliği sağlamakla olacaktır. Şirki bugün bazı çevreler putlar ile karıştırıp laik bir düşünce tarzı ile ele alırken maddi ve manevi ayrım/dünya ve din ayrımcılığı yapıyorlar. Şirk aslında budur.

İnsanî programları İslâmiyet hangi şartlarda inkişaf ettirir?

İnsanlık, kendi bünyesinde barındırdığı hususlar ile Allah Teâlâ'ya ulaşabilir mi? Ulaşabilir. Fakat bu bir yerde nakıs kalır. Eğer bu programlar günümüzde (hümanist - New Age) gibi akımlar bu hareket tarzı ile dünyanın daha güzel yaşanılacak bir ortama kavuşacağını iddia ederek, ilâhi/kitabi dinlerden harmanlayıp birşeyler üretiyorlar. İşin garip tarafı baştaki çıkışlarındaki kişi veya guruplarını bir zaman sonra peygamberliklerini ilan edip onun çizdiği dünyanın dar kapsamına düşüyorlar. Sonunda yanlış bir hareketleri ile kendi koydukları hususlardan inhiraf edip yok oluyorlar/ediyorlar.

İşte Allah Teâlâ kullarını, bu tür çırpınmalar ile zaman kaybetmemeleri için rahmetinin iktizası rasüller ve nebiler göndererek sorun olmadan çözmüştür.

Sonuç olarak eşinin etkisiyle bozulduğundan bahseden kardeşimiz Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemin ***"evlenen dinin yarısın kurtarır."*** Buyurduğu mana ile işaret eder ki; bu kişi evlenince kalbinin dehlizlerinde kalmış kirli bulaşık düşünceleri evlilikle aşikar olmuş demektir. Bu sebeple terbiye edilmesi gereken hususları veya hikmete mukarin işler vardır demektir.

Bkz: BÜYÜKLERİN EŞLERİ

"Karısının dilinden, tahakkümünden, kötü davranışlarından eziyet görmeyen Allah Teâlâ dostları azdır. Bunların bu kadınla evlenmeleri ya nefisleri terbiye ya da başkalarını o kadından korumak içindir."

YÂKUB-UL ÇERHÎ Kaddesellâhü Sırrahu'l Azîzin KUTUPLUK SIRRI

Bu meselenin bir benzeri hacca giden insanlarda da zuhur eder yine Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem buyurdular ki, **"Hacla umrenin arasını birleştirin. Zira bunlar tıpkı körüğün demirdeki pislikleri temizlemesi gibi günahları temizler."** (Nesâî, İbnu Mâce)

Bu hadisden çıkan işâri bir manada dini ameliyye insanın madenini ortaya çıkarır

demektir.

Bu meyanda Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem buyurdu ki, **"Dağın yerinden oynadığını duyarsanız inanın, fakat bir kişinin huyunun değiştiğini duyarsanız inanmayın. Çünkü o yine fıtratındaki şeye döner."** [3]

Sözü Allah Teâlâ'nın kelâmıyla bitirelim ***"Allah'ın yaratışında değişme yoktur"*** (Rum, 30/30) Çalışma ve gayretler Allah Teâlâ'nın lufu ile nihayete erer.

İhramcızâde İsmail Hakkı

NOTLAR

[1] ***Nâdanı terk etmedin yârânı arzularsın,***
Hayvânı sen geçmedin insânı arzularsın.

"Men arefe nefsehû fakad arefe Rabbehû"
Nefsini sen bilmedin Subhânı arzularsın.

Sen bu evin kapusın henüz bulup açmadın,
İçindeki kenz-i bî-pâyânı arzularsın.

Taşra üfürmek ile yalunlanır mı ocak,
Yönün Hakk'a dönmedin ihsânı arzularsın.

Dağlar gibi kuşatmış benlik günâhı seni,
Günâhın bilmeden gufrânı arzularsın.

Cevizin yeşil kabını yemekle tad bulunmaz,
Zâhir ile ey fakîh Kur'ânı arzularsın.

Şarâbı sen içmedin sarhoş u mest olmadın,
Nice Hakk emrine fermânı arzularsın.

Gurbetliğe düşmedin mihnete sataşmadın,
Kebab olup pişmedin büryânı arzularsın.

Yabandasın evin yok bir yanmış ocağın yok.
Issız dağın başında mihmânı arzularsın.

Ben bağı ile bostanı gezdim hıyâr bulmadım,
Sen söğüt ağacından rummânı arzularsın.

Başsız kabak gibi bir tekerleme söz ile

(Yunus) leyin Niyâzi irfânı arzularsın.

[2]Yin ve Yang felsefesi, dünyada bugün varolan gelmiş geçmiş tüm bilgi kaynaklarının temelinde görünebilen, karşıt kutupları ve bu kutupların birbiriyle olabilecek her türlü ilişkisini ortaya koymaya uğraşır. Kadim Çin'in yazılı en eski belgelerinden kabul edilen Yi Çing MÖ 2800 (Değişimler, Dönüşümler Kitabı) Yin ve Yang üzerine kurulmuştur. Yin ve Yang kutuplarının ilkerinden bazıları:

Her şey, iki kutupludur ve birbirine karşıttır

Her şeyin birbirinden ayrılamaz iki karşıt kutbu vardır. "Yin" ve "Yang" kutubu. Nerede Yin ve Yang kutuplaşması oluşur, orada hareket de başlar**. "Bir" "Hiçlikten" gelir. "İki" de Bir'den doğar.** Her şey ise İki'nin yani iki kutubun Yin ile Yang'ın tükenmeyen, değişen ve dönüşen sarmal döngüsünün ürünü olarak ortaya çıkar. Her şey için geçerlidir. Hücre bölünmeleri gibi gittikçe daha karmaşıklaşarak gelişir, dönüşür. Karşıt kutuplar, elektrikte akımı, mıknatısta çekme ve itmeyi tetikler.

[3] İmam Suyutî, bu hadisin zayıf veya sahih olduğuna dair bir işarette bulunmamıştır. Haysemî ise, -Ahmed b. Hanbel'in Ebu'd-Derda'dan rivayet ettiği bu hadisin rivayet zincirinde bir inkıta/kopukluk olduğuna dikkat çekmiştir(bk. Mecmau'z-Zevaid, 7/196).

HERKES KENDİ DOĞRUSUNDA

Nereden çıktı bu dünya işleri…

Ortada bir sorun var. Onun çözülmesi gerekiyor. Doğru söylüyorsun, fakat karşındakini bir türlü ikna edemiyorsun/olmuyor. Ne yapılsa, ne söylenilse hep boşuna gidiyor. Birde öteki düşman olup, seni/beni/onu yıkmak için elinden geleni yapıyor.

Desen ki, hakikatimle o kadar doğruyum/z, fakat o da yanlışında, o kadar hatalı, yinede ısrar edip beni/seni yıkmaya çalışıyor.

Karşıdaki hiçbir şekilde ikna olmuyor.

Ne yapsan boş.

İşte o zaman başka bir sorun başlıyor.

Yenmek/ yenilmek yok birde düşman olunuyor.

Düşman olmak bir yerde kalır mı bu sefer iş ileriye varıyor. Zarar verme unsuru ortaya çıkıyor.

Taraflar hep diyor ki sen/siz iyi ol, ben/biz de iyi oluruz. Yoksa..

diyorsun ki ben/biz haklıyım ve doğruyum, onun iyi olması gerek değil mi?

Olmuyor.

Mücadele başlıyor.

Taraflar arasında kim iyidir belli olmuyor. Doğru olanda artık kötü oluyor.

Mücadele içten içe kızışıyor.

Başta haklı olanda haksız duruma düşüyor.

Unutmayalım ki bu tür mücadelelerde iyi olan hep kaybediyor. Evet hep iyi olan kaybediyor.

Allah Teâlâ doğrunun yanındadır. Doğruyu ayağa kaldırır, deniliyor.

Bir şartla olsa gerek..

Cesur olursan ve karşındakinin mücadelesine sende mücadele etme yeteneğini kazanırsan.

“Pasif direnişle” bile olsa mücadele, mücadeledir, zamanla yılmadan yıkılmadan çalışarak.

İşte mücadelen var ama, Allah Teâlâ’nın emri ile muradının birleştiği noktayı bulunca zafere ulaşıyor.

O da biraz zor…

Başarısız kalmak ve yenilmek kimsenin arzusu değilse de, kader değişse de takdir değişmiyor.

Heyhat…Dünyada seven sevilene kavuşmuyor, doğru hep kaybediyor. Var olan yok oluyor, yok olan var oluyor. Hep bir umut, tek bir umut kalıyor. O da zamanla yıkılıp gidiyor.

Bu kubbede bir hoş sadâ değil, ölüm mü baki kalıyor?

Ölüm dünya hayatını düzenleyen ölüm.

Bir zalim bir mülke malik oluyor, ancak mülkü hayatıyla kaim. Sonra gerçeklerin açıldığı ölüm gelip hepsini birden değiştiriyor. Zülüm/devrân bitiyor, başka devir başlıyor. Bunun tersi de oluyor. Refah ve huzurlu bir hayat sürülürken, “ölüm bizi ayırana kadar” ile her şey bitiyor.

Bu hikaye ne zaman başlıyor.

İki insanın karşındakine kendini anlatamadığında..

Kısır döngü, dönüp duruyor.

İşte dünya hayatı dedikleri bu, karşındakine kendini anlatmamak.

Allah Teâlâ bile kuluna kendini anlatamayınca biz birbirimize kendimizi ne kadar zor anlatırız, bir düşünün.

Hulasa, her güzellikten daha güzel olan **“yok olmak/ölüm”** belki dünyanın en değerli hazinesi. İnsan belki de bu hazineye sahip olduğu için biraz fazladan isyan mı ediyor?.

Kutsal olan hayatlarımız “kutsal ölümlerimizle” daha doğrusu “ölmeden önce ölün” denilen “kutsal intiharımızla” süslenmeli gibi geliyor.

Herkes doğrusunda ısrar ediyor, bizde...

Doğru artık kimin tarafında belli olmuyor.

İhramcızâde İsmail Hakkı

YAŞAR KEMAL'DEN TİLDA GÖRÜNDÜ

Birkaç gün önce matbaacı abim Kemaleddin Beyi ziyarete gitmiştim. Herkesin derdi ayrı bizimkisi kitap olunca söz mecliste Yaşar Kemal'e gelmişti. Hiç beklemediğim bir şekilde **"Yaşar Kemal'in şöhretinin arkasında Eşi Matilda Gökçeli [Matilda Sorero] vardı. O olmasa Yaşar, kemal bulamazdı."** Önceden o kadar meşgul olmadığım bir konu idi Bunun üzerine biraz araştırınca gerçeğin bu meyanda olduğunu gördüm. Başarılı erkekler arkasında kadınlar ve Yahudi olmanın verdiği bir kuvvet ister istemez yine göründü.

Kadınlar ve Yahudiler.

İnsanlar oluyor, ama nasıl?

Yahudiler konusu malum. Ancak kadın eğitiminin ve kadın gücünün yüksek irtifasını erkeklerin aşamadığını bir daha hissettim. Bu nedenle kadını eğitmenin gerekliliğini çok iyi anlamamız gerekiyor.

Aşağıda sizin için tarama yapınca birçok bilgiye ulaştım. Yazıları derledim, şöylece bir göz atmanızı isterim. (Kısa videoları seyrederek ilim sahibi olunacağını zanneden okumayı sevmeyen halkımız için) Tilda Hanımın şu sözü halkımızın bir cephesini de ortaya koyuyor. **"OKUMUYORLAR"**

Büyükler derler ki, işin sonuna bakın, neticede ne hasıl olmuş. Niyetler akıbetinde hiç umulmadık noktalara ulaşıyor. Ulu Hakan II. Abdülhamid devrinin ünlü saray hekimi Jak Mandil Paşa'nın torunu zor bir hayat yaşadıktan sonra Rabbine huzurla gidiyordu.

> "Son Osmanlı"yı mı uğurluyorduk; yoksa toplumumuzun harikulade dokusunun, derinliğinin bugünlere ve yarınlara izdüşümünü mü izliyorduk?
>
> Doktoru cüzdanında **"Kelime-i Şahadet"** bulmuş vasiyet niyetine. Varoluşunda karınca emeği bulunan dev eşi ile, sonsuz yolculuğun mekanında da ayrı düşmek istememiş. Mathilda doğdu, Tilda Kemal olarak Teşvikiye Camii"nden kalkıp, Müslüman mezarlığında uykuya girdi.

Milletimize hizmet eden kişilere saygı duymak boynumuzun borcudur. Çalışan insanların gayreti başkalarına/insanlığadır. Neticede çalıştılar….

İhramcızâde İsmail Hakkı

ZOR İŞLERDEN OLAN SEVME MESELESİ

Dünyasının iyi olmasını isteyen babasıyla, ahiretinin iyi olmasını isteyen annesiyle iyi geçinmeli "ûf" dahi dememelidir.

Geçim darlığı çekiyorsanız babanızdan helallik alın.

Aile geçimsizliği çekiyorsanız eşiniz ve çocuklarınızla mutlu değilseniz annenizden dua alın.

Hulâsa, Ebeveynini mutlu eden kendi mutlu olur.

Eğer iş işten geçmiş ve her ikisini de kaybetmiş ve mutsuzsanız, kendinize ağlayın, dönüşü olmayan bir yola girmişsiniz, demektir.

Allah Teâlâ size yardım etsin.

Ben yine de bir şeylerin düzelmesini istiyorum diyorsanız, o zaman Allah Teâlâ'ya dua edin, muhakkak bir kapı açar, fakat bunun nerden olacağı muammadır.

Bu muammayı çözecek er az bulunur. Yine de bunu size çözecek ve öğretecek bir üstad arayın.

Büyük ihtimalle zor bulacaksınız.

Yine de diyorsanız;

Öyleyse sadaka vererek ve tövbe ederek Allah Teâlâ'ya sığının.

Ey dostum!

annen ve baban hayatta iken fırsatı kaçırma.

Geçti mi fırsat bir daha girmez ele

Ağla dur yan dur, hepsi nafile

İhramcızâde İsmail Hakkı

AŞK VE EVLİLİK

“Ters köşe bir yazı ama bakmak gerek”

hzl:İsmail SÖZER

Geçinip geçinemeyeceğinizi, birlikteliğinizi sürdürüp sürdürememeyeceğinizi anlayabilmek için en az iki şahit dinleniyor, sizlerin ayrı ayrı geçimsizliğiniz üzerine görüşleriniz alınıyor, ve devlet adına görevli birileri sizin birlikteliğinizin, içimizden birisinin bu birlikteliğin sürmesine kesinlikle karşı olmasına rağmen, ki bu sahne bunu gösteriyor, sürüp sürmeyeceğine, birbirinizin kıymetini anlayabilmeniz için ne kadar süre ayrı yaşamanız gerektiğine ya da sürmemesi durumunda birbirinize karşı yükümlülüklerinizin ve haklarınızın ne olması gerektiğine sizlerin adına karar veriyor ve sizin güzel duygulanımlarla başlamasına karar verdiğiniz birlikteliğiniz sizin kararınız dışında ya bir şekilde devam ediyor ya da sonlanıyor. **Devlet sizi birbirinize karşı koruyor ve sizin birbirinize karşı güvenceniz olur.**

Sevmek, aşık olmak nasıl tanımlanabilir?

Tam bir duygu kompleksi. Birlikte olduğum ya da birlikte olduğumu duyumsadığım sürece kendimi huzurlu, rahat, güvencede hissediyorsam; en iyi O’nu anladığımı, en iyi Onun anladığını düşünüyorsam; duygularımı duyguları, duygularını duygularım olarak duyumsayabiliyorsam, güzeli, iyiyi, doğruyu yaşadığımı, aynı dilde konuşabildiğimi, aynı referans çerçevesinden bakabildiğimi, en iyi kavgayı O’nunla yapabileceğimi, en güzel barışı O’nunla yakalayabileceğimi görebiliyorsam; sevinci sevindiriyor, acısı üzüyorsa; gözlerinde yitiyorsam, teni çekiyorsa ve yaşamı birlikle omuzlamak için can atıyorsam, seviyorum, aşık olmuşum, di mi?

Evrenin en zekisi, en akıllısı, en duyarlısı, en güzeli, en temizi, en eli çabuğu, en aristokrat çatal tutanı, en iyi espri yapanı, en güzel seks yapanı, en ilginç fantezi kuranı, en parlak dişlisi, en hızlı okuyanı, en demli çay yapanı, en içten güleni, en masum ağlayanı, en cici naz yapanı ve kendisiyle en fazla barışık olanı O değil. **Ne O benim gözümde ilahe, ne de ben O’nun gözünde ilahım.** Ve O benim değil, benim de O’nun olmamı istemiyor. Tırnağının eğriliği, vücudundaki fazladan yağlar, yüzündeki kırışıklıklar, saçlarının kırılması ve ağarması, kimi esprileri anlamada gecikmesi, kimi söyleşilerde yabancı kalması ya da kimi anlarda aniden komplekslere kapılması beni

rahatsız etmiyor. Ne kapak kızı peşindeyim, ne vücut geliştirme şampiyonu peşinde. Sıradan insanlar olduğumuzu biliyoruz. Ama O'nu gereksiniyorum. O'na aşığım. Günün ilk enerjisini O'ndan almak, akşamın yorgunluğunu O'nunla atmak istiyorum. O'nunla sevişmek, O'nunla dövüşmek istiyorum. Çalışmalarımda destek almak, çalışmalarına destek olmak, dünyaya ve size katkılarına ve tutuculuğu yenişine ortak olmak istiyorum. **Ve biz evleneceğiz. Nikahlanacak mıyız, bilemiyorum.**

Özel koşullarımızı aşabilirsek, yakın çevremizin tedirginliğini atmak ve onların mutluluğuna katkıda bulunmak için nikahlanabiliriz. Bizim birbirimize duyduğumuz güven ve saygı, herhangi bir kurumun bize verebileceğinden daha fazla. Aslında nikahı devlet güvencesi, böyle bir güvence gereksinimini de daha baştan birbirimize duyduğumuz güvende eksiklik olduğunun resmi onayı olarak görüyoruz. Ama bizim gibi düşünmeyen ve bizim gibi düşünmelerini sağlayamayacağımıza inandığımız sevdiklerimizin mutluluklarına nikahlanarak katkıda bulunmada da sakınca görmüyoruz Bizim evliliğimiz duyarlılığımızın yitimine, sevgimizin kaybına neden olmaz. Birbirimizi ve kendimizi hep eleştirebilir ve daha güzelin peşinde koşmaya devam ederiz. Biz birkaç günlük beraberlikte fark edilmiş cinsel cazibenin, bir iki konudaki ortak görüşün yalnızlığın dayanılmazlığına çözümü olarak böyle bir birlikteliğe karar vermedik. **Yıllara varan bir dostluğa bugün kendiliğinden eklenen bir boyut bu aşk.** Aşık olduktan sonra dostluk geliştirmeye çalışmadığımız dikkatinizi çekmiştir umarım. Ve biz birbirimizi sahiplenmeyiz. Benim sevgilim değildir O. Benim sevdiğim O'dur yalnızca. Birey olarak birbirimizin varlığını kabul eder ve destekleriz. Ruhlarımıza sahip çıkmayız, yalnızca erişmeye çalışırız. **Birbirimizin efendisi ve/veya kölesi olmaya çalışmayız.** Yalnızca omuzdaşız. Paylaşmayı severiz. Paylaşabilmek bize haz verir. Konuşamayacak kadar sinirli ya da sıkıntılı olduğumuz anlarda yalnızca el ele tutuşacak gücü bulmak bize yeterli gelir. Birbirimize karşı sorumluluğumuz vardır ama görevimiz yoktur. Yalnızca sevdiğimiz için, böyle daha mutlu olacağımız için sorumluluk duyumsarız. Böyle güzel bir birliktelikte zaten cinsellik dışarda aranmaz. Duygusal paylaşımdan yoksun cinselliği hayvansal güdülenim olarak gördüğümüz için, "Canım çekti yattım, hayatım. Ne var bunda? Ben yalnız seni seviyorum" gibi şeyler söyleme gereksinimi duymayız. **Nikahlılığı değil ama evlilikleri savunmaya çalışalım. Hani hep diyorsunuz ya, günümüzde aşk ölmüştür diye. Hiç güzel giden bir beraberlik görmedik diye. Aşık oluyoruz ama birliktelikler sıkıcı oluyor, yeni aşklar arıyoruz diye. Aşka inanıyoruz ama aşkı**

yaşayamıyoruz diye. Sizlere umut kaynağı olacağımız için çok seviniyoruz. Bundan yirmi yıl sonra da bizi bir gitar resitalinde el ele görürseniz sakın şaşırmayın.

İsmail SÖZER

3.10.1994-Bakırköy

Şizofrengi Dergi, Sayı 16,

Ekim-Kasım 1994

Ek: Evliler, nikahlılar, sevenler. Allah Teâlâ nikahı emrediyor. Sosyal düzen için evlilik akdi elbet şartlar arasındadır. Ancak kağıt üstünde evli olup birbirini sevmeyen binlerce insanlar var. Ancak günümüzde karı ve koca arasındaki şiddetli geçimsizlik dünyada cehenneme girmek gibi olunca ne din kalıyor ve ne de diyanet. Sonra yazıda belirtildiği gibi bir hakim kişilerin evli kalıp kalmayacağına karar veriyor. İşin garib tarafı budur. Severek evlen başkaları seni ayırsın. Punkvâri ve hippi tarzı bir yaşam tabiki sosyal nizam için uygun değildir. Öyle ise ne yapmalı? Diyebiliriz ki; hasbelkader yoları birleşmiş insanlar birbirlerini sevmeye ve aşka değerli bulmuyorlarsa hiç olmaz ise acısalar, merhamet etseler ne iyi olurdu.

Kağıt üstünde ve iki şahit huzurunda evlendik demekle de her şey bitmiyor. Günümüz gençlerinin evlilikleri meçhule giden gemileri dalgalı okyanusta yüzdürmeye çalıştıkları birliktelikleri sadece ad olarak evliler olarak geçiyor.

Ne yapmalı?

Yapılacak bir şeyler arasında, devlet ve büyükler evlilikleri çıkmaza girmiş kişilere özel yardım etmelidir. Ayrıca TV lerdeki ayrılsakta beraberiz ve entrika üretiminde akla hayale gelmeyecek senaryolar ile çarpık aile dramı işleyen dizilere son verip, alt yapıyı sağlamlaştıran konulara yönelmelidir. sağlayan Ancak ne yazık ki, her şey bir aile yıkımı veya meşrulaştırılmış yasak ilişkileri yıllarca işleniyor.

Ahmet Âmiş Efendi kaddesellâhü sırrahu’l âlî Efendimiz buyurdu ki:

“Dünyada işini bulan değil, eşini bulan mutludur.”

İhramcızâde İsmail Hakkı

BİLGİYİ KANALDAN GİZLİCE AKITMAK

Misyonerler Nasıl Çalışırın Arkaplanı

Bu yazıyı yazmama neden olan geçenlerde bir siteye tesadüf etmemdir. Site içeriğinde kendince zıt bir konuyu anlatıyor görünürken birçok kişinin ulaşamayacağı bilgiler yığınına beş dakikada ulaşabilmesi için bilinçaltının yoğunlaşmasını sağlıyordu. Belki bu kişiler için yapılan doğru bir ilkenin tarafında olmaktı. Fakat doğru olan hayalinde bile düşünemeyeceği bir etkeni veya düşünmesini sağlayacak “ilk muharrik sebep” içeriği gazete küpürleri ile deklere ediliyordu. Yani ters bilgi ile bilmeden/bilerek **“hedef yanlış düşünce bilgisi”**nin duyurusu yapılıyordu.

Bunun etkisinden kurtulmak mümkün müdür?

Çok defa “Hayır” diyebilirsiniz.

Hedef bilginin öz içeriğini, aktarım kanalının içinden gizlice alırken, yoğrulmuş zihin, bir dönem sonra doğrular kısmındaki verdiği tepkilerine kattığı etkilenmesi kalmamış ve yanlış bilgiyi kabullenmekten kurtulamaz.

Psikanaliz bilimin temel esası, aslında günahların, rahatsılıkların ilmî alana aktarılarak, anlaşılmasını hazmını sağlayarak, mutluluğun ele edilmesidir. Bilginin arkaplanında gizlenen ortak payda **“suçlu değilsin”** yanında **“saptığın zannettiğin şey seni rahatsız etmez, başkalarını etkiler,”** olmaktadır.

Yalnız değilsiniz!

Kendinizi çıkmaz bir sokakta görmenize gerek yok. Bu sokakta çok kişi bulunmaktadır. Bunun ilişkilendirilmesini yapabilirsin. **Bir video oyununda süper kahraman olan olabilme şansın ne kadar yüksek ise, öldüğünü görebilme, öldürme şansında o kadar varsayılır. Sonuçta sen her hareketinden sorumlu olmadan çıkacağın bir zamanın vardır. *Hayatı oyunun gerçeğinden kendi gerçeğine, daha sonra sanal gerçeğe yönlendirebilirsin.***

Doğru Bilginin Zehirlenmesi

Bilginin zehirlenmesinde veya çarpılmasında doğrunun tarafında olmak çok zaman şizofrenik bir alt yapıya sahip oluşundan [Doğru sözlüyü kırk kapıdan kovarlar.] kapıları tam kapatmak yerine aralıklı bırakmak yerinde olur. Hayatta bütün kapıları kapalı tutmak mümkün değildir. Hepsinde sonuna kadar açılmasının da bir gereği

yoktur. Asıl olan gerçeklerinde ötesinde olan hakikat pencerelerini kırmadan açmak için dikkat edilmelidir.

Sözün imalı söylenmesi

İstibdat ve dikta dönemlerinde fikri beyanda zorlukları aşmanın tek çaresi mecazi terminoloji kullanmak esas olabilir. Fakat korkunun zihni melekeleri mahkûm edişi baskısı altında birçok akıl sahibi dumura uğramaktan korkar. Bulanıklaşan mantığının içerinde dizüstü kapaklanıp kalır.

Toplumun yanlış kabul ettiği bir konun reklamı imalı olarak yapmak aldatmanın geçerli sebebi olabilir. Yani, tenkit ettiğiniz şeyin reklamını yapmak yerine iyi bölümünü varsa onu beyan etmek uygundur. Reklamını "ters bilgi ile yapmak" hatadır ve aldatmadır. Beyanın hatıra içeriği gibi canlandırıcı özelliği olmamalıdır. Bu konuda örnek vereceğimiz birçok site var. Bizim sitede dahi bazen bu tür yanılgıya düştüğü olabilir. Fakat içeriğinde bilgi yükü ağırlıklı olduğundan tahammülü internet sörfçüsüne ağır gelmektedir. Yazının İmaj ve resim içeriği de çok düşük olunca günümüz insanı için ağır gelmektedir. Düşünürseniz günümüz insanın düşüncelerini bit twitter mesajına sığdırmak kadar aceleci bir hayatın girdabında olunca okumaya dahi çok zamanı olmuyor.

Bir konuyu öğretebilmenin kolay yollarında biri zıddı olan düşünceyi anlatarak yapma metodudur.

Bu durum beyan sahibini koruyucu olduğu gibi karşı tarafı etkileyicidir. Anlatan bu durumdan etkilenmediği gibi uzakta kalarak, normalden aktarması mümkün olmayan zıt ve hatalı meseleyi de karşı tarafına, konu genişliği ile etraflıca anlatmış olur. Günümüzde bu metodu kullanan birçok görüş ve etkinlikler bulunmaktadır. Bu usul aldatıcıların, misyonerlerin uygulamaları içerisindedir. Zaman ve gayretlerini bir konuya hasrederek zıt yönden anlatıyor görünerek asıl öğretmeleri gereken meseleye vukufiyet kazandırırlar. Örnekleri çoktur.

Eskilerin söylediği şu söz çok manidardır. ***Sevap diye yaptığımız günahlar.*** Sevaplarımız meğer kuyumuzu kazarken biz üstüne cennet köşkleri bina eder zannından ferahlık duyar olmuşuz.

Yükselen paradigmalarımız ağır ağır enigmaya dönüşürken doğrularımız yamulmaya başlamıştır. Yapılması gereken ölümlü olduğumuzu unutmadan yaşamalı eğer

inancınız varsa onu da meşrulaştırmanın kaygan zeminden koruyarak ideal hedefe doğru yönelmeye çalışmalıyız.

İhramcızâde İsmail Hakkı

Not:

Örnek vermek gerekirse aşağıdaki bir sitenin linkleri düşüncesinde hayale getiremediği şeyi hatırlatmak vazifesi gibi gazete manşetleri ile misyonerlerin hoşuna gidecek bilgileri temiz kanaldan sunuyorlar. İlk etapta bu durum başka gibi algılansa da subliminal mesaj içeriği ile zihinler doğru akmaktadır. Bilginin görsel aktivitesine ihtiyaç olmadan sunulması mümkün iken bu kardeşlerimizin bu konuda duyarlı olmaları gerekir. Yukarıda beyan ettiğimiz üzere “Yalnız Değilsin” kategorisindeki günah çizgisini kalınlaştırmaktan başka bir şeye yaramaz. Yeri gelmişken bir konuyu da hatırlatalım. Pornografinin daha güncel hayata tam olarak oturmadığı 70 ve 80 li yıllarda gazetelerin yaptığı promosyanlar vardı. **Ansiklopediler.** Bu kitaplar görünüşte ülkenin en ücra köşesine ulaşırken içeriğinde denetimsiz olarak o zaman ki kültürün hazmedemediği resimleri içlerine serpiştirerek evlere sokmaya başladılar. Temiz suyun içindeki virüsler gibi. Denetimsiz kontrolsüz akan bu bedava kitaplar her yere ulaştı. Unutulmamalıdır ki Ansiklopedik bilgiler devamlı güncellenmesi gereken bilgi kaynağıdır. Çoğumuz bu kitapları kütüphanelerimizden atmaya başladık. On sene sonra içindeki bilginin yanlış olma ihtimali artmaktadır. Yani ansiklopedik bilgi süreğendir. İşte bu konuda misyonerler, dini çevrede tepki ile karşılansa da psikanalizmin metodlarını uygulamada çok mahirdirler. [Bkz: BEN ASRI]

Allah Teâlâ, milletimizi ve Müslümanları muhafaza buyursun. Amin

Örnek linkler

http://www.islamustundur.com/batiranbati.html

http://www.islamustundur.com/islamin_escinsellige_bakisi.html

PERSONA (1966)

Bu film hakkındaki yorumlara bizim ekleyeceğimiz mevzu ise zayıf yaratılışlı insanın kişiliğini koruması için bir ortağa ihtiyaç duymasıdır. Bu bazen nefsi), şeytan(ı), bazen parelel sevgilisi -bunun erkek ve kadın olması bir çok kişi için farketmiyor-. İnsanın zayıf bir durumunu başkasında seyretmesi, haz alması, kişiliğin bölünmüş şekli olarak düşünülse de, bunu bir kaos olarak algılamalıyız. Bu durum dindarlarda Tanrıyı da kişiliğine ortak etmesi gibi olur. Bunun açmazları daha fazladır. İnsan hayatında ilk olarak kazandığı bencillik ve narsist durumları ileri yaşlarda hayatın çilesine tahammül etmekte zorlananlar için aralaması zor kapılar gibi olup sıkıntı ve endişe içinde olduklarını görebiliriz. Günahkârlarda bu durum daha bârizdir.

Niçin insan bir ikinci ortağı arar ve bulduğu zaman ferahlar?

Olgunlaşmak veya ham kalmanın bir mevkisinde kalan insanı, yıkıntıdan kurtaracak unsurlar az bulunuyor. Çare terk etmek ve sadece terk etmek. Unutmak veya unutturulmak.

*İnsan her şeyi terk etsede kendini terk edemeyeceği kesindir. Sûfî hayatın terk üzerine kurduğu sistemde **"terki terk etmek"** vardır. Bu kişiliğin bölünmesine engel olmak için gerekli bir mefhum mudur? Mesela affetmek için önce insanın kendini affetmesi mi gerekiyor?*

Safiye Erol bir gün hocasını ziyarete gittiğinde, uzun zaman görünmediği için sitem işitir. *"Af buyurun efendim"* sözleriyle özür dilemek ister.
Hocası Ken'an Rifâî kuddise sırruhu'l-azîzin cevabı uzun zaman kendisini düşündürecektir:

"Ben affetmişim ne çıkar? Sen kendi kendini affet."

[YARDIM, M. Nuri, Safiye Erol Kitabı, İst, 2003, 88]

Person'a insanı yücelten ve aşağılayan kompleks durumları dengeye getirmeye çalışmanın bir çabası olsa da yaratılışta her zaman bir taraf ağır basar.

Ya iyisin ya da kötüsün; Ya O'sun, ya bu'sun; Ya tamsın, ya noksansın;

Kimse kimsenin yerine geçemediği gibi, yükünü de taşıyamaz. İnsan bencil yaratılmıştır. Her insan başak bir kişiliğin hiçbir zaman kopyası olamaz. Psikanaliz insanları belirli sınırlar içine sokmaya çalışsa da her insan yaratılışı yönünden diğer bir insana benzemeyecek kadar farklıdır. En güzel örneği parmak uçlarında gizlidir. Parmak uçları farklı olan insanların ruhlarını eşleştirmek mümkün değildir. (İhramcızâde İsmail Hakkı)

"ALLAH" LAFZINDA GİZLENEN "HAÇ"

Rituel Sembolleri bir şeyin içine gizlemek/saklamak insanoğlunun zevkleri arasındadır. Bunu başaranlar kendilerince orgazm hissine kapılmışlardandır demekte yerinde olur. Bu "Aklın düzülmesi"ni sağlamış bir cinsel dürtü gibidir. Zamanımızda cinselliğin binlerce türü düşünülünce, bu söz doğrudur. Yine bu tür davranışlar psikolojik hastalıklardan sayılabilir. Yani kendi ritüel sembolünü sevmediğin/sevdiğin birinin değerinde gizlemek başarılı bir sunumdur da diyebiliriz.

Kitap hazırlayan biri olduğumdan ilk dönelerde bir okuyucumun biri beni "duâ" duraklarına yerleştirdiğim

{} şekilleri bir papazın icad ettiğini ve haç işaretini temsil ediyor şeklinde uyarması ile terk etmiştim. O zaman bu tür aldanmaların/aldatmaların farkına varabilmiştim. Mesela Bir zamanlar Selçuklular zamanında yapılan binaların süslemelerinde **"ALİ"** yazısını yerleştiren İranlı-Şii ustaların durumu gibi. (Tabi ki bu tür yazıların konulması hakkında olumlu veya olumsuz fikirler ileri sürülebilir. Buradan yazının pdf sine bakabilirsiniz.) Fakat bu istifler konulmuştur. Buradaki söz birileri şöyle – böyle birilerini aldatıyor mu, aldanıyor muyuz, gerçek nedir, yalnızca varılacak netice yazıyı oraya koyanın kalbinde gizli olmasıdır. Sözü buradan son dönemlerde hat sanatını icra edenler arasında istiflemede yapılan bize göre yanlışlardan biride **"Allah"** ﷲ   Lafzında bilerek/bilmeyerek elifin yerini tahrif ederek ikinci "lam" harfinden sonraya nakşetmesi ile haç'ı imâ eden tavrı yerleştirmek moda olmuştur.

Günümüz itibarıyla Mekke-Hârem'de inşa edilen kaşanelerin tepesinde de hükmeden bir edâ ile haç işareti sehven (!) yerleştirilmiş bu form vardır. Umumiyetin bu konuda çok bir görüşü/farkındalığı olmayacağından Lafza-i Celâlin acilen değiştirilmesini düşünüyoruz. Ayrıca binaların durumu da ayrı bir haç komposizyonu oluşturmaktadır.

Unutmayalım ki, hiçbir zaman ecdâdımız, hürmeti nedeniyle Harem civârında Kâbe-i Muâzzama'dan yüksek bina yapmamış/izinde vermemişlerdir. Bugün dahi izdiham konusu olmasa müminlerin ekserisi metaf alanında (tavaf yerinde) bulunan üst katlarda tavaf yapmaktan hazer ederler. Müslümanların bu konuda uyanık olmaları dileği ile.

İhramcızâde İsmail Hakkı

KEMALİN, KEMAL VE ZEVAL MERTEBESİ

91. Yıl Yorumları (Hicrî ve Miladî Ortalama Üzerinden)

1.TARİH	:	29/10/1923
2.TARİH	:	17/12/2013
FARK		
90 yıl 1 ay 19 gün (toplam 32922 gün)		

32922/365=90.1972602739726

32922/355= 92.73802816901409

كمال= Kemal=91

زوال= Zeval=44

Zevalin Zevali= 88

12 Haziran 2011 [G.Seçim]

1.TARİH	:	29/10/1923
2.TARİH	:	12/06/2011
FARK		
87 yıl 7 ay 13 gün (toplam 32003 gün)		

32003/365= 87.67945205479452

32003/355=90.14929577464788

240 Yazılmışlar

Kemalin Zevali:91/44=2.0681818181818183

Mustafa Kemal Paşa tarafından kurulan partinin başına tekrar Kemal getirilmesi Kemalin Kemali veya zevaline işaret olabilir. Burası yoruma açıktır.

1.TARİH	:	12/06/2011
2.TARİH	:	27/12/2013
FARK		
2 yıl 6 ay 15 gün (toplam 929 gün)		

22 Mayıs 2010

1.TARİH	:	29/10/1923
2.TARİH	:	22/05/2010
FARK		
86 yıl 6 ay 24 gün (toplam 31617 gün)		

31617/365=86.62191780821918

31617/355=89.06197183098591

1.TARİH	:	30/03/2014
2.TARİH	:	29/10/1923
FARK		

90 yıl 5 ay 1 gün
(toplam 33025 gün)

33025/365=90.47945205479452

33025/355=93.02816901408451

Kemalin Kemali:182

Kemalin Zevali=91-44=47

2013+47 = 2060

2013+182=2195

Gaybı Allah Teâlâ bilir. Yapılan hesaplamalar “Ebced”in maverasından akan neticelerdir. Yılar önce bir Osmanlıca bir metni latinize etmiş ve kenarına bir not düşmüştüm. Sizlerle paylaşmak istedim. Bulunduğumuz **[2014]** yılı bir dönüşüme veya başkalaşıma işaret olması yönünden çok önemli olduğu kadar dikkat edilmesi gerekir. Bu yıl içerisinde alınacak her türlü kararın, kaderi cephede karşılığı bulunduğu gibi, zamanın ilerisini ve gerisini etkileyecek olacağını da tahmin ediyoruz. O seneler konuya bir yönden bakmıştım. Fakat birçok yönden tevili vardır, ehline bırakıyorum. Yıllar öncesinde (1999) ancak bu kadarı fehmimize gelmişti. Bu bahsedilen bilgiler harflerin ve kelimelerin yorumudur. Hakikat Allah Teâlâ katındadır. Yaşadığımız her şey kaderin gereği ve gerçeğidir. Bunun önüne kimse geçemez. Geçtiğimizi de zannetsek, bu da yine de yine kaderdir.

Allah Teâlâ, Kur’ân-ı Kerim’de buyurdu ki;“Allah sana bir sıkıntı verirse, onu O'ndan başkası gideremez. Sana bir iyilik dilerse O'nun nimetini engelleyecek yoktur. O'nu kullarından dilediğine verir. O, bağışlayandır, merhametlidir. ” Yûnus, 107. **Her dilediğini yapıp-gerçekleştirendir.** Buruc, 16; **Onu engelleyecek hiç birşey olmayacaktır.** Tur, 8

Allah, dilediğini siler, dilediğini de sabit kılıp bırakır. Ana kitap (Levh-i Mahfuz) O'nun yanındadır. Ra'd, 39 **Bir şeyi istediğinde O'nun emri sadece ona: "Ol" demesidir. O da hemen oluverir.** Yâ-Sin, 82

İhramcızâde İsmail Hakkı

BEDDUÂ, KÖTÜYE YARDIM ETMEK MİDİR?

İlm-i Ledün sahipleri bir kötüye yardım etmek istedikleri zaman o kişiye beddua ederler. Avam-ı nas ise muhayyilesinde bunu düz manada yorumlar. Aslında bu beddua kötünün necatı olmuştur.

Bir kadının bir tavuğu vardı, ondan başka hiçbir varlığı da yoktu. Bu tavuk, kadın için yumurtluyordu. Derken bir gün bir hırsız gelip tavuğu çaldı. Kadın tavuğun çalındığını öğrenince hırsıza bedduâ etmedi, bilakis bu işi Allah Teâlâ'ya havale etti. Hırsız tavuğu aldı, boğazladı ve tüylerini yoldu. Birden bire hırsızın yüzü tavuğun tüyleriyle kaplanıverdi. Ne yaptıysa bu tüylerden kurtulamadı. Kime sorduysa hiç kimse onun tüylerden nasıl kurtulacağına dâir bir çözüm sunamadı. Derken İsrailoğullarından bir bilgine rastladı. Durumu ona da anlattı. Bilgin şöyle dedi:

"Bunun ancak bir şifâsı vardır. Tavuğunu çaldığın kadının sana bedduâ etmesidir. Şâyet bedduâ edecek olursa, bu hastalığından da kurtulursun." Bunun üzerine adam kadına bazı kimseleri gönderdi. Bu kimseler:

"O senin tavuğun nerede?" diye sordular. Kadın:

"Çalındı." dedi. Onlar:

"Desene çalanlar sana çok eziyet etmişler." dediler. Kadın:

"Evet öyle oldu." dedi. Onlar:

"Canını çok yakmış olmalılar, baksana yumurtasından da mahrum kaldın." dediler. Kadın:

"Evet öyle oldu." dedi. Onlar bu şekilde sorularla kadının öfkesini iyice kabarttılar. Derken kadın, hırsıza bedduâ ediverdi. Bunun üzerine hırsızın yüzünden tüyler dökülüp kayboldu. Bu durum İsrailoğullarından olan bilgine haber verildi. Bilgine:

"Bunun bu şekilde iyileşeceğini nereden bildin?" diye sordular. O:

"O kimse, kadının tavuğunu çaldığı zaman kadın ona bedduâ etmedi ve işini Allah Teâlâ'ya havale etmişti. Allah Teâlâ da kadının yerine ondan intikam almıştı. Fakat kadın bedduâ edince, kendi nefsi için intikam almış oldu. Bunun üzerine de hırsızın yüzünden tavuğun tüyleri düşüp yok oldu." buyurdu.[İbn

Ataullah el-İskenderî, trc: Abdullah Mağfur, Letâifül-Minen Fî Menâkıbı'ş-Şeyh Ebi'l-Abbas ve Şeyhihi Ebi'l-Hasan- Allah'ın İki Velî Kulu, Üsküdar Yayınevi, Nisan 2011 İstanbul, s. 202]

İyi olarak bildiklerimizin bedduasını şer olarak anlamak yerine yardım olarak kabul etmek gerekir. Onların yaptıkları bu zahiri hareket aciliyet kesbetmiş cezanın tehirine sebep olmuştur. Büyükler eğer kızmışlar ve kaderi cephede bir rahmet zuhur etmemişte, gazabı ilâhiye tecelli edecekse sukût ederler. Bu felaketin ta kendisidir. Bu ahvalden Allah Teâlâ'ya sığınmak gerekir. Bu minvalde rahmet mefhumu içeren bir beddua muhteviyatı vardır ki, onu da ancak ehli anlar. Hz. Mevlâna Celâleddin Rumî kaddesellâhü sırrahu'l azîz Efendimizden bir örnek verelim.

Mevlânâ sözleri arasında buyurdu ki: Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem hazretleri birinden incindiği vakit, Allah Teâlâ'ya:

"Ey Allah'ım, onun malını ve çocuklarını artır," diye bedduada bulunuyordu ki, adam onlarla meşgul olup onun sohbetinden mahrum kalsın. Bundan Allah Teâlâ'ya sığınırız. Fakat birinden memnun olduğu vakit de kendi geniş inayetini o kimseye can yoldaşı yapar ve:

"Ey Allah'ım, onun malını ve çocuklarını azalt," diye buyururdu ki, o daha fazla yalnız kalsın, hafiflesin ve o mânaya istidat kazansın. **(Menakıb-ül Arifîn, Eflâkî, c.1, 436. Menkabe)**

İşte bu ilim bizim Ledünnî olan ilmimizdir, medrese ilmi değildir. Bunun üzerine hepsi başkoyup insafa, geldiler ve Şeyh Bahaüddin Allah Teâlâ'nın kazasına razı olarak tam bir doğrulukla mürid ve kul oldu ve:

"Mademki bu dünyadan gideceğim hiç olmazsa lanete mazhar olan bir kul gibi değil, inayete mazhar olan bir kul gibi gideyim" dedi. Bahaeddin bir kaç gün hasta oldu ve on üç günde Allah Teâlâ'nın rahmetine kavuştu. **(Menakıb-ül Arifîn, Eflâkî, c.2, sh:420)**

Konya beylerinden biri Sultan Veled'in gazabına uğradı ve on gün içinde o haneden ve soydan hiç bir kimsesi kalmadı. Erkek ve kadınlarının hepsi anî bir

ölümle ölüp gittiler. O kadar ki evlerinde bir kedi bile kalmadı. Nihayet onların bu hali insanlara ibret oldu. Onların helâk ve felâketleri söylenip yazıldı. Onun edepsizliğinin uğursuzluğu onların hanümanını yok etti. **(Menakıb-ül Arifîn, Eflâkî, c.2, sh:276)**

Allah Teâlâ'm, Senden yine Sana sığınırım.

İhramcızâde İsmail Hakkı

"DİL"İN GERÇEĞİNDE KİMLİK BOZUMU

Dil, insanların karşılıklı konuşmasını mümkün kılar. Bu da dilin yapısında önceden belirlenmiş ve biz onları öğrenmeden önce de var olan anlamlara uyduğumuz takdirde mümkün olabilir. **Kişiye özel bir dilden söz edilemez.** İnsanlar farklı bir mana kasteder veya kullanmaya çalışırsa iletişim kurabilmek için kullandığı dili **"çevirmek"** zorunda kalır. Ancak bu kelimenin karşıtlığı konusunda kimin kontrolünde olacağı sorununu çıkardığı gibi/çözüm bulmayı gerektirir.

Dil, kültür ve geleneksel kurumların kontrolünde geliştiğinden dilde kesin olmayan ögeler artar/ karşılık bulmanın sorunsalı baş gösterdiğinde paylaşılan değerler sarsılmaya başlar. Ayrışmanın başlamasına neden dilin karşılığını bulmada çekilen sıkıntıdır. Bilinçsizliğin [Bilinçdışı] temelide dil gibi olduğunu söylerken Lacan bu ayrışmaya dikkat çeker.

Kelimeler göstergesinin hiçbir öğesi bir diğerini belirlemediği, gösterge anlamını "açık" etmediği gibi, gösterilen de formla ya da sesle benzeşmez. Tam tersine, gösteren ve gösterilen arasındaki ilişki rastlantısaldır. Mesela "Köpek" sözcüğünün köpeğe özgü hiçbir yanı yoktur. Zaten olamaz da, çünkü Dili yeni öğrenen çocuklar, kelimenin ancak göstergesini öğrendikleri zaman anlamı da ayrımsamayı öğrenirler. Bir terimi doğru kullanabilmek, anlamını bilmekten geçer. Yunanca bilmiyor olabilirsiniz. Kelimedeki bir inceliğe örnek olarak aşağıdaki Yunanca kelime saf bir göstergedir:

λόγος

Yazıldığı zaman yukarıdaki şekli alır; seslendirilişi de şöyledir: logos. Ve eğer Yunanca biliyorsanız gösterilenin tam bir İngilizce karşılığı olmadığını da bilirsiniz; "sözcük", "düşünce", "anlam" ve "mantık" gibi karşılıklarını verebilirsiniz. Eğer baş harfini büyüterek şeklini çok az -ve sessizce- değiştirirsek, **Λόγος** halini alır ve gösterilen bir anda **"Tanrı'ya ya da "Us"a dönüşür.**

Dildeki karşıtlığın maddî ve mânevi yönden sorunları olduğu günümüzde, icraatın içinde olanların zafiyetlerini örtbas etmek konusunda, hitabet sanatından alınan güçle dil kullanımını, ileri seviyeye kavuşturma trendleri ile kemiyet faktörlerini, keyfiyete üstünlük sağlayabilirler. İmaj/mecaz/hile/toplumu-dizayn tasarımcılığı ile başarısızlıklarını örtbas edebilirler. Bu konuda yine revaçta olan reklamcılığın

temelinde yatanda dilin kullanımı gelmektedir.

Kelime göstergelerinin, adetler, gelenekler, vs. birer tezahürü olarak düşünmeye başladığımızda, zafiyet göstermeye ve değişim gösteremeye başlamış olgulara yeni bir anlam kazandırmanın gerekliliği ortaya çıkmıştır. Mesela: Günümüzde ağartıcı ya da amonyak kullanan geleneksel temizlik ürünleri mikroplara karşı "savaş açar" ya da kirleri "yok eder" denilerek dramatize edilmektedir. Oysa ikinci Dünya Savaşı'nın hemen ardından satışa sunulan deterjanlar, kiri kumaştan "nazikçe" çıkarmayı vaat ediyorlardı. ["Deterjanların esas amacı nesneyi koşullara bağlı kusurlarından arındırmaktır" sözlerinden yola çıkarsak, deterjanın üstün meziyetleriyle karşılaşan yabancı maddeler uzaklaşıyor ve beyazların düşmanları bertaraf oluyordu. Aslında kast edilen, "onların işlevi savaşmak değil, toplumsal düzeni korumak"tı.] Şimdi ise soğuk savaş döneminde "savaş" kelimesi ile çağrıştırılıyor. Yine cilt bakım ürünü reklamlarında "mahrem olanın abartılı temsilinden yola çıkıyor", söz konusu nemlendiriciler cildin derinlerine dışarıdan **"sızarak"** ve **"nüfuz ederek"** kırışıklıkları önlüyor ve ona doğal güzelliğini geri kazandırıyor, şeklinde dile getirilerek, bilinçdışı/bilinçsizlik etki altına alınarak, insanlar yönlendirilmeye çalışılıyor.

Günümüz reklamcılarının çoğu, Roland Barthes'in 1957'de Fransızca olarak basılan **Mythologies** (Çağdaş Söylenler) kitabını okumuştur. Barthes burada Saussure'ün kültürel değerlerimizi anlamlandırırken dilin kullanımına dair getirdiği açıklamalarından çıkarımlar yapar.

j. Lacan'da insanı toplumsal bir organizmadır ve yaşadığı sorunların temelinde kopukluk yatar diye ele aldığı kimlik/özne sorununu açıklarken, insan birer organizma olarak doğar (elbette) ve daha sonra birer özneye dönüşür, der.. Ama nasıl? Dünyaya geldiğimiz andan itibaren çevremizi kuşatmaya başlayan ve göstergesel uygulamalarla bezeli kültürümüzü özümseyerek, konuştuğumuz dili öğrenme sürecinde birer özneye dönüşürüz ki, bu da artık "ben"i gösterebilme yetisine sahip olduğumuz anlamına gelir. Bunun da bir getirisi, bir isteğimiz olduğunda çaresizce ağlamak yerine artık onu dile getirebilir, doğru otobüse binebilir, dostlarımıza e-posta gönderebilir ve siyasi konuşmalar yapabiliriz-ya da zevkimize göre felsefe okuyabiliriz. Tüm bunları mümkün kılan dil, her şeye rağmen Ötekidir. Lacan bu tanımı yaparken özellikle büyük harf kullanarak dilin Ötekiliğini ve insanlar arasındaki kültürel ötekiliği ayrı tutmaya çalışmasına karşın, göstergenin Ötekiliğini diğer

insanlardan öğrendiğimizi ve içselleştirdiğimizi de aklımızdan çıkarmamak gerekir, der. En nihayetinde, bunlar hepsi dilin ürünleridir.

“Büyük Öteki” dediğimiz şey bizden önce de oradadır, varlığı bizim dışımızdadır ve bize ait değildir. Örneğin, bir isteğimizi iletirken kullanmamız gereken terimleri, iletişim kurabilmek adına ve başka bir seçeneğimiz de olmadığı için Ötekinden temin etmemiz gerekir. Bu sayede başlangıçta kendisi ve dünya arasında herhangi bir ayrım yapma duygusundan yoksun, bu insan denen küçük organizma, her ne kadar yabancılaştıran bir etkisi de olsa, çevresinden ayrışarak dilin içinde zaten kullanıma hazır olan ayrımlardan yola çıkarak isteklerini formüle etmek durumunda kalır.

Oysa burada eksik olan bir şeyler var - organik varlığımızın devamlılığından gelen bir kalıntı ya da isteklerimizi sözde tanımlaması gereken göstergelerin yetersizliğidir. **Lacan bu kaybolan şeyin hakikat olduğunu söyler.** Aslında kültürün bize gerçek olarak sunduğu hususların geneli hakikatin kendisi değildir. Anlamlamanın dışında yer alan özne organik varlıktır. Özne’de hakiki olan bizler bunun tam olarak ne olduğunu asla bilemeyiz, çünkü nesnenin bulunduğu çevredeki adlar dünyasında ona “tüm olarak” işaret edebilecek bir gösterge bulunmaz. Hakikat, bilincimizde kavranabilir olmaktan uzaklaştığı için bastırılmıştır ve bildiğimizi sandığımız gerçeklikle olan ilişkimizi zedelemek ve altüst etmek için durmaksızın geri döner. Var olan dilin imkâsızlığında kaybolan hakikat, rüyalarımızda, dil sürçmelerimizde, sözcük oyunlarında, esprilerde ya da hastalıklarla ve psikolojik bir nedeni olmaksızın gelişen yetersizlikler gibi bedensel belirtilerle kendini gösterebilir. Bunu uyumsuzluklarda daha çok görebiliriz.

Kaybolmuş fakat kendisinden kaçış olmayan organik varlığımıza ait hakikatin o bildik etkisi, tam olarak tanımlayamadığımız bir tatminsizlik duygusuyla ortaya çıkar. Artık organizma ve gösteren özne arasında bir boşluk vardır ve işte bu boşluktan da arzu/lar doğar. Lacan’nın deyişiyle arzu adlandırılamaz, çünkü o bilinçdışına[bilinçsiz tarafımıza] aittir ve dilin bize sunduğu bilincin bir parçası değildir. Ancak, yine de, kayıp hakikatin emaresi olan o boşluğun bir neticesi olması ve dolayısıyla biçimsiz oluşu nedeniyle yapısaldır da. Arzu/lar her ne kadar bilindışımızdan da doğsa, pek çoğumuz çeşitli nesnelere bağlanır, onları arzularımızın merkezi haline getirir ve böylece tekrar bir bütün olabileceğimizi, özne ve kayıp hakikat arasındaki uçurumu kapatabileceğimizi umarız. Oysa bunu asla başaramayız - yine de salt bu arayış bile

bize keyif verebilir. Ancak yapılanmış dilin gerçekliğindeki hakiki/hakikat sorun olmaya başlayınca öznenin kimlik sorunu taraf bulmakta zorlanır. Bu en fazla cinsiyette ve ayrımda büyük sorunları oluşturur. "Abel Barbin"'in bütün geçmişini silerek yeni bulduğu kimliği kazanamadığı gibi dönüşünü sağlayamamasında gördüğümüz durum ile **The Truman Show'(1998) un** temelindeki hiper-gerçekliğin**, "gerçek toplumsal hayat"**ın kendisi için bir şekilde, sahnelenmiş bir düzmece olduğunun farkına varması aynı argümanları dile getirir….

Dilin karşılığında olan kimlik/özneyi bulmakta, Lewis Carroll'un **"Aynanın İçinden"** kitabında, Humpty Dumpty biraz da küçümseyen bir tonla, **"Bir sözcüğü kullandığım zaman, onun anlamı, ben ne demek istemişsem odur - ne eksik ne de fazla,"**deyişinde Alice'in buna verdiği karşılık, "Yalnız buradaki sorun, sözcüklere pek çok farklı anlam yüklenip yüklenemeyeceği,"cevabını verince **"Asıl sorun,"** der Humpty Dumpty ve ekler, **"hangisinin Patron olduğudur - hepsi bu."**

Eğer sözcüklerin anlamı kişiye göre değişiyor olsaydı, başkalarıyla iletişim kurabilmemiz mümkün olmazdı. Bu nedenle anadilimizi öğrenme sürecinde, Öteki'nin anlam kurgusuna başvururuz. Küçük çocuklar ördek ve sincap arasındaki ayrımı daha önce öğrenmiş olanlardan öğrenirler: ördekler uçar gibi. Ama çocuklar hatalar da yapar: uçak uçabilir ama bu onun ördek olduğu anlamına gelmez.

Buradan sözün bağlamını günümüzdeki insanın kimliğini kaybetmiş düşünce, yaşayış [bilhassa siyaset] alanında eşcinsel karakterlere bürünmüş olmasıdır. Birilerinin erkek veya kadın olduğu şüphesi çoğunluk üzere yaygınlaşmıştır. Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem Efendimiz ahir zamanda **"sabah mümin, akşam kâfir olurlar"** buyurarak, kayganlaşmış sosyal bir zeminin olacağını ve "ben"in yapısallığındaki keşmekeşe yön vermenin zorlaşacağı hikmetini haber vermesi çok mânidardır. İnsan fıtratının, temiz ve uyumlu değerleri yapılanırken uğradığı bozulmaların, bastırılması, aktarılması ve bilinç seviyesinden bilinçsizliğe ulaşmasında zor günleri yaşadığımızı söyleyebiliriz.

İhramcızâde İsmail Hakkı

Yazı oluşturulurken faydalanılan Kaynak:

Postyapısalcılık, Poststructuralism, Cathenne Belsey, Türkçesi, Nursu Örge, Dost Yayınları, 2013, Ankara

MÜSLÜMANLARI BÖYLE OYUNA GETİRİYORLAR

Dr. Hüseyin HATEMİ'nin yazmış olduğu **"Şeytan ayetleri"** kitabında değindiği bir konu günümüz için çok önemli olduğundan sizinle paylaşmak istedim. Paragraflar şeklinde seçip vurgulamak istediğim konu şöyledir.

"Bu sıralarda ortaya çıkan ve esrarengiz bir biçimde ve zamanda hidayete eren **"Mohammed Es-sad Bey"**[55] ise, **Rodinson** [56] gibi, Resûl-i Ekrem sallallâhü aleyhi ve sellemin hayatına dair yazmaya cür'et ettiği bir Kitapta, "Garaniyk olayı"nı[57] Rodinson'un naklinden de utanmazca bir yorumla aktarmaktadır."

……………

"1932'de Berlin'de yayınlanmış bu kitap 1934'de Fransızcaya çevirtilerek (Payot, Paris 1934, yazarı Mohammed Essad Bey, çeviren Jacques Marty, Önsöz: M.E.F. Gautier)[58] yayınlanıyor, Müslüman ve Müslüman olmayan nice **"bilim adamı"** da bu kitaptan **"bilimsel bir eser"**miş gibi yararlanıyor, yazarı nice itibarlar görmeye devam ediyor. Tıpkı **Kâ'b-ul-Ahbâr** [59]için, Emevîler'in İslâm'ın ilk yüzyılındaki kurnaz işbirlikçi-

---

[55] **Muhammed Esed (1900 - 1992)**

Muhammed Esed, 1900 yılında, Doğu Galiçya'nın Lvov şehrinde, Yahudi bir ailenin üç çocuğun ortancası olarak dünyaya geldi. Baba tarafından dedesi Czemowitz'de, matematik ve fizikte uzmanlığı olan ve astronomiye de ilgisi bulunan satranç ustası bir hahamdı.

1952 yılı başlarında yirmi beş yıllık ayrılıktan sonra Pakistan'ı Birleşmiş Milletlerde temsil etmek üzere New York'a gitti. Kısa süre sonra bu vazifesinden ayrıldı ve Mekke'ye Giden Yol adlı hatıratını ve seyahatnamesini yazdı ve neşretti. Daha sonraki yıllarını elinizdeki bu meali hazırlamaya hasretti.

1992 yılında İspanya'da vefat etti.

[56] **Maxime Rodinson (1915 - 2004),**

Fransız, Marksist tarihçi, sosyolog ve doğu bilimci. Fransız Komünist Partisi'ne 1937'de girdi, 1958'de ayrıldı. Stalinizme karşı çıktı, İslam araştırmalarının özgünlüğüyle tanındı.

[57] Konumuzla ilgili olmadığı için Şeytan Ayetleri hakkındaki olayı yazmak gereği duymuyorum.

[58] *Mahomet,* 571-632. Préface de M.E.G.Gautier, traduction de Jacques Marty. Payot, Paris 1934. Herdruk in 1948

[59] **Ka'bul- Ahbâr (Ebû İshâk Kâ'b b. Mâti' b. Heynû el-Himyerî el-Yemânî) (ö. 32/652-53):**

Aslen Yemen Yahudilerinden olan **Ka'b** Hz. Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin vefatından sonra Müslüman oldu. İlmi geniş olması veya mürekkep ile yazı yazması sebebi ile ona bu ismin verildiği rivayet edilir. İslam kültürüne ve İslam tarihine İsrailiyat haberlerini taşıdığı böylelikle İslam kültürünü bozmakla suçlanır.

Ka'bul- Ahbâr bir çok kişi tarafından İslam dinine yanlış şeyler sokmaya çalışan ve dini tahrip etmek isteyen bir ajan olarak kabul edilir. Müslüman olduktan sonra geçmişten gelen bilgisini

si bu sözde-mühtedi için olduğu gibi, **O'nun yaptıkları değil de O'nu eleştirenler kınanıyor.**"

…………….

(Hassas olması gereken konuda (Şeytan ayetleri) **hassas olmayan bu Muhammed Essad'ın Müslümanların canını yakmak için şu tavsiyeden de vazgeçmiyor.)**

…….

"Bütün bu nitelemelerin hangisinin bir diğeri ile uygunluk gösterdiğini okuyucunun takdirine bırakıyorum. İlgi çekici olan husus şudur: Bu **"sözde-mühtedî"**[60] de İslâm Âlemi'nde bir **"sözde-devrim"** sırasında ortaya çıkmış, bu **"sözde-devrim"**in sonucunu Batı'ya şöyle bildirmiştir. (İhbar ediyor)

"İbn Saud (Vahhabiler Lideri) **bugün Peygamber'in örneğini izlemekte ve yirminci yüzyılda da aynı derecede güçlü olan Allah kelâmını insanlara hatırlatmakta, bir zamanlar, yedinci yüzyılda olduğu gibi bir Devlet kurulması ve yönetilmesi amacını gütmektedir"** (s. 325)

Bu devrimi yeteri kadar övdükten sonra da, burunları dibinde uyanan İslâm tehlikesini görmeyip uyumakta devam eden Batı Dünyası'na sinirlenmektedir:

"Bugün İslâm tekrar eyleme geçmeye hazırdır, amacı da her zaman aynıdır:

Bu amaç, Muhammed'in ve Haricîler'in (?), iman uğruna savaşan ve dua eden sofu kişilerin amacıdır:

Dünyayı fethetmek, dünyayı boyunduruk altına almak, köle kılmak: (s. 327)

"Kargaşa ve felâketler içinden bir yeni güç doğmuştur, ne var ki Avrupa bu yeni gücün gerçek değerini takdir edemiyor. **Bu güç, çağdaş İslâm'dır.** Yeni halkları (her halde Afrika halkları kasdediliyor) çevresine toplamada, örgütlenmede, kurmada ve değişim (transformation) göstermede, savaşa hazırlanmadadır!... **Yeni Doğu**, yeni İslâm büyük İhvan tarîkati (Vahhabiler kasdediliyor), düşünce ve silah savaşma, İslam'ın kutsal savaşma (cihad) hazırlanıyor, (s. 328)

---

söylemiştir ancak İslam dinine nifak sokacak veya İslam akidesini bozacak fikirleri çekinmeden beyan etmiştir.

Eserleri:1- Siretu İskender 2- Vefatu Mûsa 3- Hadîsu Zilkifl

[60] Muhammed Esed'in mealleri bir zamanlar dergi promosyonları olarak yurdumuzda çok dağıtıldı.

İşte her çağda, her ne zaman İslâm Dünyası'nda bir kıpırdanma sezilirse, aşağı-yukarı aynı sözlerle ve özellikle **“cihad”** terimi[61] slogan olarak kullanılır ve İslâm'a karşı **“çağdaş haçlı seferleri”** örgütlenir, kışkırtılır. Bugünlerde tasarlanan Haçlı Seferi'nin adı “Harmagedon”dur. (Har-megidon)[62] Bizim Dünyadan habersiz, ağızları süt kokan **“entel”**lerimize duyurulur.”[63]

Alıntı yaptığımız kısımdan anlaşılan, Müslümanlar eğer tepki göstermiyorsa tepki göstermeleri için birilerini içlerine sal ve onlardan olsun. Onları da rahatsız etsin. Onlar rahatsız olunca emperyalist güç olarak müdahale etme yetkisini insan hakları gibi palavralarla icraata geçirebilirsin.

İşte bu zihniyet haçlı zihniyetinin müdahale tekniklerinden biri ve en önemlisidir.

Yine emperyalist gücün Müslümanları piyon olarak kullanmakla, uyuyan Hıristiyan ve Yahudi dünyasını harekete geçirmesi için gereklidir. Çünkü kendi halkına düşmanın hazırlık yapıyor, bunda bana destek ver. Vermezsen başın belaya girecek ve seni yok edecek korkusu verilmiş olur.

Son söz siyaseti bilmeyen ve geçmiş tecrübesini geleceğe aktaramayan Müslümanlar ezilmekten başka çıkar yolları yoktur.

İhramcızâde İsmail Hakkı

---

[61] Bir zamanlar yurdumuzda da bir siyasî partinin en ileri sloganı bu olmuş ve sürekli Müslümanlar üzerine tepki çekilmiştir.

[62] **Harmageddon =Armageddon**: (mahşer, müthiş savaş) Latince kökenli bu kelime, İncil'de sözü edilen, dünyanın sonunda iyi ve kötü güçler arasındaki son savaş sahnesi anlamına gelir.

[63] Bkz: **HATEMİ Hüseyin** Şeytan Ayetleri [Kitap]. - İstanbul : İşaret, 1989, s.34-38

AİLEDE EVLİLİK UYUMU, ALDATMA VE İLETİŞİM

Evlilik akde dayalı, karşılıklı bir dayanışma sonucu kurulmuş, içtimai onaylamayla hayata geçirilmiş, tüm içtimai yasaklamaların kırılarak cinsel gereksinimlerin ve sosyal ihtiyaçların karşılandığı müşterek bir ortaklık olup, hayatın sürdürülebilirliği için gerekliliği vazgeçilemez önemli bir kurumdur.

İnsanın hayatında, mutlu ve tatmine ulaşmış ilişkilerin kaynağının, uyumlu evlilik olduğunu söyleyebiliriz. Ancak evli çiftlerin tümü, evlilikleri boyunca kendilerini bazı çatışmaların içinde ister istemez bulmaktadırlar.

Mutluluk, tatmin ve beklentilerin gerçekleşmesi sayesinde olup, evlilikte ise sadece karşılıklı uyumla mümkündür. Mutlu ve tatmine ulaşmış evliliklerde önemli bir role sahip olan evlilik uyumu, bireysel, durumsal ve ilişkisel birçok faktörden etkilenmektedir. Evliliklerin uyum içinde olabilmesi içim beş temel konudan bahsedilir. **MAHREMİYET, BAĞLILIK, UYGUNLUK, İLETİŞİM VE DİNİ YAŞANTI.**

Evliliklerde Görülen Aldatma Problemi

Aldatma, evli çiftlerde oldukça sık rastlanan bir problemdir. Aldatma, tek eşlilik- çok eşlilik boyutundan farklı olarak, ilişkinin sürekliliği ile sadakat derecesinin en zayıf olarak çıktığı durumdur. Evlilik dışı yaşanan ilişkiler, yaygın olarak onaylanmamasına rağmen, birçok insan tek eşli ilişkiler içinde değildir. Bazı insanların sürdürmeye çalıştıkları öncelikli ilişkilerinin dışında, yaşadıkları cinsel ilişkileri de vardır. Fakat aldatmayı, sadece cinsel ilişki düzeyine indirgemek ve tanımlamak yanlıştır.

Aldatmayı inceleyen araştırmalarda yaygın düşünce, bu konuda pek çok cevaplanmamış soru olduğudur. Aldatma konusunda yapılan çalışmaların ortak özelliğinde varılan sonuç, **erkeklerin kadınlara oranla evlilik dışı ilişki yaşama yüzdelerinin çok daha fazla olduğudur.**

Aldatmanın Nedenleri

Aldatma durumunu pek çok faktöre bağladır. Bazıları,

Evlilik dışı ilişkilerin duygusal-cinsel doğası;

Gizli ya da görüş birliği içinde yaşanılan evlilik dışı ilişkiler;

Evlilik dışı ilişkilerin nedenleri, sonuçları ve detayları;

Evlilik dışı ilişkilerde kişisel sorumluluk ve bu tür ilişkilerin aldatılan tarafa etkileri

Aldatmanın erkeklerde ve kadınlarda ortaya çıkış nedenlerinin farklı olduğu görülmektedir.

Erkekler niye aldatır?

İlişkilerinin hayal ettikleri gibi gitmemesi,

Yenilik arama,

Egolarını tatmin etme,

Çevrelerinde ciddi bir ilişki istemeyen kadınların varlığı,

Hissedecekleri anlık tatmin duygusuna yenilme, intikam duygusu ile aldatmak.

Kadınlar niye aldatır?

Kendine güvenlerini arttırma isteği,

Duygusal olarak ihmal edildiklerini düşünme,

Heyecan arayışı,

Romantizm ihtiyaçlarını karşılama isteği,

Eşlerinden daha zengin ve statü sahibi biriyle beraber olmak arzusu,

Cinsel tatminsizlik ve hiç bitmeyen ev işlerinin ve sorumlulukların yükünden

kurtulma isteği

Aldatmada tatminsizlik etkisi

Evlilik dışı ilişki ile ilgili en yaygın kabul gören yüklemelerden biri, evliliklerdeki mutsuzluk ve çatışmalardır. Çok eşlilik literatüründe dahi tatmin ve evlilik dışı ilişki arasındaki bağlantı sıkça çalışılmış bir konu olmasına karşın, yapılan çalışmalar evlilikteki tatminsizliğin ilişkiler üzerindeki etkisini, ne tam olarak desteklemekte ne de reddetmektedir.

Evlendikten birkaç sene sonra ayrılmayı ya da boşanmayı düşünen bireylerin bu düşünceleri, olasılıkla dışarıdan gelen etkiler veya dış kaynakların oluşması ya da ilişkideki tatmin duygusunun azalması sonucunda ortaya çıkmıştır. Tatminsizlik düzeyi arttıkça ilişkide **beklentiler, seçenekler** ve **sınırlılıklar** önemli bir rol oynamaya başlamaktadır. Kişilerarası ilişkiler, **ödül-bedel mübadelesine dayanır**. **İnsanlar fıtratı gereği, ödülü yüksek, bedeli düşük ilişkileri tercih ederler.** Ödül ve bedel arasındaki fark, pozitif olduğunda birey ilişkiyi sürdürme, negatif olduğunda ilişkiyi değiştirme veya sonlandırma eğilimi gösterecektir. İlişkide algılanan eşitlik de, kişilerin evlilik dışı ilişkiler yaşamasında açıklayıcıdır. Burada fedakârlık unsuru unutulup menfaat kavramı araya girince aldatma büyük ihtimalle hayat alanına dâhil olacaktır.

Bir ilişkideki eşitsizlik, ilişki tatminsizliğinin artmasına neden olabilir. Bu nedenle başka bir ilişki yaşanmasına sebep olur. Aslında başka bir ilişki yaşamak, eşitsiz giden bir ilişkide bu durumu hisseden eşlerin eşitliği sağlama çabasıdır. Kadın ya da erkek ilişkide eşitliği yakalamak için pek çok başarısız teşebbüsten sonra ortamı terk etme ya da ilişkiyi bitirme aşamasında olabilir. Bu nedenle kaybedeceği çok az şey vardır ve önündeki seçenekleri araştırarak yeni kazanımlar elde edebilir. İlişkide eşitsizlik strese neden olur, bu eşitsizliği gidermenin bir yolu gerçek değişiklikler yapmaktır.

İletişimin Çatışmaya Dönüşü

Pek çok alanda önemli bir yeri olan iletişim, bilgi üretme, aktarma ve anlamlandırma sürecidir. Ailede ise eşlerin birbirinin farkına varması sürecidir. Aldatma sürecinden çıkabilmek için iletişimin harekete geçirilmesi gerekmektedir.

Çünkü kişiler arası anlaşmazlıkların kökeninde, genellikle iletişim bozuklukları yatar. İletişim sağlıklı olmadıkça sürtüşme ve çatışmalar kaçınılmazdır. İletişim kaybolması ile çatışma ortamı ortaya çıkar. Eşler arasında oluşan **"haklı ve lider olma"** faktörü bunu ateşler. Bunu iki kategoriye indirgeyebiliriz.

Haklı olmada, kendileriyle ilgili problemlerden ötürü çatışmaya girerler. Bu çatışmasına taraf olan kişiler, aralarındaki iletiyle değil, birbirleriyle uğraşmaktadırlar; birbirlerine kızmakta, küsmekte, birbirlerini dinlememekte ya da birbirlerini yanlış anlamaktadırlar.

Lider olmada ise kişiler kendilerinden çok, aralarındaki durumdan ötürü çatışmaya girmektedirler. Bu çatışmalardan başka "Karma Çatışmalar" da vardır. Bunlar aktif-önyargılı ve pasif-tümden reddetme sebebini eşlerin bile tahmin etmedikleri çatışmalarıdır. İletişimde en başta gelen sorun savunuculuktur. Savunucu durumda olan kişi, zihin gücünü söz konusu edilen konudan çok, kendisini savunmaya harcar. Muhakkak zıtlık vardır.

Evlilik ve aile hakkında verdiğimiz bu bilgiler ışığında kaderi bazı hususları ilave de edecek olursak, en önemli hususun Allah Teâlâ'nın yardımı olduğunu söylemeliyiz. İnsanın rızık ve eceli içine alan hayatı konularında hikmet babında şunlar söylenmektedir.

Fakir iseniz evlenin, Allah Teâlâ zengin eder.

Gayr-ı meşru hayat ömrü kısaltır.

Öleceğiniz korkusu içiniz sardıysa hemen bir çocuk sahibi olun. Üçüncü bireyin kaderi sizin kaderinizi değiştirsin.

Eşinizi aldatıyor ve eşinizde size sadıksa muhakkak dünya işleriniz, bozulur. İşinizi ve sosyal konumunuzu kaybedersiniz.

Gelecek korkusunu yenmenin tek çaresi eşinizin size vereceği destektir. En önemlisi de onun duasıdır.

Eğer beddua alıyorsanız, muhakkak perişan bir ihtiyarlık hayatı ve gelecek ile karşılaşacağınız bir kaderiniz ve kaderî (boşanma-ölüm, hapis) ayrılığınız olacaktır.

Ailede haklı olan ve olmayan durumunda bir eşitlik konumu baş gösterirse Allah Teâlâ muhakkak yardım gönderir. Çünkü evlenmek Allah Teâlâ'nın emridir ve

yapanlara yardımını mecbur kılmıştır.

Bekâr olanların birkaç örnek dışında maneviyatta fazla yükselmesi mümkün değildir. Bunun sebebi tek kanatla uçan kuş yoktur.

Eşinin azgın bir yönü varsa onu yok etmek isteyen sevgi ve sabır ile yok etmeye çalışmalıdır.

Evlilik bir emanet statüsündedir. Eğer ayrılır ve aldatırsa hiçbir şekilde bir daha evlenemez. Emanete hıyanet edene Allah Teâlâ yardım etmez ve yalnız bırakır.

Dünyayı isteyen evlensin.

Ahireti isteyen evlensin.

İnsan olmak isteyen evlensin.

Allah Teâlâ'yı bulmak isteyen evlensin.

Evlenmek Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin sünnetidir. Onun yolundan giden ancak cenneti bulacaktır.

Son söz olarak insanın evlenmek ve evliliğini her ne şekilde olursa olsun yüz kızartıcı bir durum olmadığı sürece devam ettirmek mecburiyetindedir. Havva'sını Âdemden, Âdem'i Havva'sından ayırmak isteyen yalnızca İblis ve taifesi olan şeytanlardır.

Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem de, aile birliğinin sürdürülmesinde bir etken olarak şu olayı ibret için nakletmiştir.

"İblis arşını suyun üzerine kurar, sonra çetelerini gönderir. Bunlardan rütbece en yakın (itibarı en büyük) olanı, fitnesi en büyük olanıdır. Biri gelip, şunu şunu yaptım, der. İblis ise, anlatılanları dinledikten sonra,

"hiç bir şey yapmamışsın" karşılığını verir ve yapılanları küçümser. Sonra, bir başkası daha gelir ve **"eşiyle aralarını açıncaya kadar peşlerini bırakmadım"** diyerek, yaptıklarını anlatır. Bunun üzerine İblis, onun makamını yükseltir ve

"sen ne harikasın!" Diyerek becerisini kutlar. Allah Teâlâ'm sana sığınırız.

İhramcızâde İsmail Hakkı

GEN-X -KAYIP İNSANLARIN İNANÇLARI

Cinsellik, toplumu öncelikle ilgilendiren olgulardan biridir. İçtimai durumda kimliğimizle ilgili sorunun cevabı genellikle cinsel kimlik ekseninde karşılığını bulmaktayız. Öyle ki cinsiyet sınıflandırmasına henüz sokulamayacak konumda yer alan bir bebeğin bile (erkek olsun gibi) toplumda bir huzursuzluğa neden oluşu çok güzel örnektir.

Cinsellik hormonların etkisi altındadır. **"Androjen"** de belirli bir hormon grubuna verilen isimdir. Ancak günümüzde, içtimai cinsiyet rollerini ve göstergelerini taşımayan ve hatta karşı cinsin özelliklerini de barındıran kişiler için kullanılmaktadır.

Türkçede **"erkeksi kadın"** ya da **"kadınsı erkek"** için kullanılan yunanca kökenli **"Androgynous"** ise 'Aner' (erkek) ve 'Gyne' (kadın) kelimelerinden türemiştir ve **"hem eril hem dişil özellikler gösteren"** anlamına gelmektedir.

Günümüzde medya, sinema gibi, içtimai norm ve değerleri yeniden üreten kurumlar, androjen karakterlerle giderek daha fazla ilgilenir görünmektedir. 1980 öncesinde, Batı toplumlarında dahi **"öteki"** olarak değerlendirilen "**androjen erkekler"** in dahi yurdumuzda dahi sayıları artmıştır.

Teoride, aile yapısı ve cinsiyet gelişimi psikanaliz kuramları çerçevesinde ele alındığında cinsiyetin oluşmasında en önemli aracın önce aile sonra çevre olduğu söylemektedir. Konu hakkında Rene Girard; **"Öznenin Öteki'nde suçlu bulduğu her zaman kendi arzusudur, ama bunun farkında değildir"** düşüncesi de cinsiyet gelişiminde etki ettiğini varsayabiliriz. **Kişinin gördüğü eksiklik, bir yerde kendi noksanlığıdır.** Bu sebeplerle Androjen tipleri **"öteki"** olarak kabul edip, ilgili teoriler eşliğinde söz konusu toplumun arzuları belirlerken, daha çok erkekliğin andorojenleşmesi ile kadınında ister istemez değişime uğraması toplumun **"Görsel Haz ve Anlatı anlayışında"** bilinçdışını karşı cins olarak yalnızca kadınlığı öne alarak eril vasıfları yok etme yoluna yönelmesinde, **"Erkekleşme bir doğrultuda değişen kadın temsilinin nedeni, erkeğin androjenleşmesi olabilir mi?"** sorusu akıllara getirmektedir.

C.G. Jung:

"Her erkek, içinde, o ya da bu kadına ait olmayan sonsuz bir kadın imajı taşır. Bu imaj özünde bilinçdışıdır ve erkeğin organik sistemindeki asıl kadın biçiminin, yani bir arketipin, ırsî bir unsurudur. Aslında bu imaj, kadınlığın tüm geçmiş deneyimlerinin ve o güne dek kadınlığın bıraktığı izlerin bir birikiminden oluşur. İmaj bilinçdışı olduğu için sevilene bilinçsizce yansıtılır."

Bu varsayım Havva Validemizin yaratılışında Adem aleyhisselâmın bir sebep yerinde olmasından dolayı mı, **kadın erkekleşmek istemektedir**, diye düşünebiliriz.

Bahsedilen sebeplerle androjen özelliği gelişmiş nesil, hayatın belirsizlikleri ve çelişkilerine karşı kendilerini serbest bırakmaları, aidiyetin başka bir yerde olduğu inancıyla bedeviliğe yönelmeleri ve içsel sorgulamalarını içeren karakterlerle toplum düzeninde erkek erkekliğinden kadın kadın kadınlığından kaçmaya başlayınca **Gen-X: Kayıp Nesil** (kimliksiz) diyeceğimiz kişileri oluşturmuştur. Bu nesiller şartlar gereği daha sonra bir üst kategori olan sorumluluk düzeyine geçince de, bir alt nesil karşısında da kendileri rahatsızlık duyup şikâyetçi olmaktadırlar. Düzenli hayat insanın fıtrat gereği olan bir isteğidir. Gen-x neslinin, yerleşke bir hayat sürememesi, bir eve ve düzenli bir işe sahip olamaması ve bir sorumluluktan kaçar hale gelmesi de ayrı bir sorundur.

Toplumda hayatın yerleşik düzeni bulması karakter sahibi olmakla eşdeğerdedir. Bunun için yerleşme karakterini kaybeden nesil göçebe bir hayat düşüncesine dalıp bedevileşme ve yanında cehalet etkisinde kalışı sıkıntıya düşüşün habercisi olmuştur.

Bedevilik cahilliğin artışı ile doğru orantılıdır. Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin hicret ettiği Yesrib' e Medine (şehir) demesi şehirleşme ve medeniyet çığırını açmak içindir. Gen-x neslinde ise bir yerlere ait olmadan yaşamını sürdürme isteği bedeviliğin (cahilliğin) bir göstergesidir. Gen-x neslinin göçebeliği tercih etmesi, herhangi bir yere ait olmadığından emin olsada, nereye ait olduğunu da bilmemektedir.

Zamanımızda Gen-x neslinin medya, televizyon gibi iletişim araçlarının yönlendirmesine maruz kalarak büyümesi, hayali kurgulara, reklâmlara ve gereksiz bilgi bombardımanına, dolayısıyla da ben merkezli hayat tarzını kutsayan temsillere hedef olmasına yol açıp toplum düzeni içinde yer almaktan kaçması yıkımın başlangıcını oluşturmaktadır.

Yine bahsettiğimiz durumla ilgili olarak düşünce dünyasında yeni nesil bir fikir adamı çıkaramayışı altında belki en önemli sebep kimliklerin androjenleşmesi ve dolayısıyla düşüncede oluşmuş Gen-X neslinin üretici olmaktan çok tüketici konuma gelmesidir. Bu o kadar ileriye gitmiştir ki, geleneğin geleceğe hükmetmek arzusu ile yeni hayat şekillerine uyumlu ve doğru kararlar üretilemeyip tabular içerisinde boğulup kalınmaktadır. Örnek verecek olursak dinimiz açısından düşündüğümüzde Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemi bulunduğu asırda bırakıp günümüze getirmemekte de andorjenleşme ile oluşan kayıp nesil Müslümanları oluşturmaktadır. Hayatî yerleşimde merkeziyet ve lider kaçınılmazlardandır. Günümüzde ise Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem lider konumunda olmayıp, hocalar, mezhepler, şeyhler, vb. lider konumunda olunca her şey bir çıkmazın içerisinde yığılıp kalmıştır. Çünkü zihinlerde Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem yıllar önce görevini yapıp gitmiştir, etkeni gizlice faaliyettedir. Bu şekilde insanlar dar kalıplar içerisinde kalması ile çemberini kıramayan Müslümanlar kayıp nesil kategorisini oluşturduklarından ezilen, sömürülen, mazlum milletler derecesine düşmüştür. Çözüm üretemeyen veya üretmek için gerekli olan düşünce kimliği (erkeklik-kadınlık) kaybolmuştur. Bir konu üzerinde yeterli olabilmenin en önemli şartı sebep-sonuç, ilk-son, geçmiş-gelecek, iyi-kötü…. gibi zıt karakter ve unsurları bağdaştırıp harmanlamayı başarabilmektir. Eğer bugün Müslümanlar dünyada mazlum ve yetersiz durumda oluyorsa bu ayrışmayı başaramayıp andorojenleşmesinden başka bir şey değildir. **Her kimlik yerinde ve sebebinde olmalıdır.** Eğer bir konu hakkında bir çözüm üretilmek istendiğinde tumturaklı ifade ve görüşlerle oyalanıp duruyorsak, **bu bizim diğerleri tarafından değil kendimizle aldatıldığımızdır.** Esaslı görüşlerden olan **“her şeyi kendisiyle yıkabilirsin”** den maksat nesillerin köleleşmesi ve dumura uğratmak için dış etkiye müracaat etmeye gerek yoktur, demektir. Eğer bir düşünce şahsi kimliğini kaybedip andorojenleşmişse tahkikten çok, taklid konumunda kalmıştır. Bu ise kaosun başlıca sebeplerinden biridir. Hz. Ali kerreme’llâhü veche buyurdu ki;

“Sakın Hakk´ı bazı kişilerle bilip tanımaya çalışma;

Önce Hakkı´ı bil, sonra Hakk ehlini tanımaya çalış.”

Bu söz, insanların bağıntısına ancak birileri ile bakmaktan vazgeçemediğinin delilidir. Allah Teâlâ’nın **“düşünün, akledin”** demesi **“şüphe edin, bu gerçekten doğru mudur?”** deyin demektir. Herkesin düşüncesini **“mal bulmuş mağribi”** gibi kabul

etmenin neticesinde hadımlaşmak zaruridir. Bu zarurette köleleşmektir. Köle olmak ayağa zincir vurmak değil, düşünmeye ihtiyaç duymayacak hale gelmektir. Düşünme ihtiyacını yitirmenin hayvanlaşma olduğunu hatırlatmak isteriz. **Benim hocam söylediyse doğru söyler gibi düşünceler yanlıştır.** Bugün herkesin bir üstadı hocası olduğunu düşünürsek, Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem etrafındakilere sahabe (arkadaş) olarak muamele etmesi ne güzel bir durumdur. Uhud Harbinde arkadaşlarına danışarak onlar için vahim olacak bir durum olacak olsa da tabi olmuştur. Çünkü **O, onları düşünen kişiler olmasını istiyordu**. Ancak her geçen gün Müslümanlar için bu usul devam edememiştir.

Düşünenler (Ebu Hanife rahmetüllah aleyh hakkında) **"İslam'a zarar veren sapık mezheplerden birinin mensubu"** olarak nitelendirilmiştir. Buna benzer durumlarla Müslümanlar kimliklerini kaybetmiştir. Çünkü düşüncelerini ya üstadlarının yazdığı kitap, ya arkasına tabi olduğu hocası, ya peşinden gittiği şeyhi olunca Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemi unutulup gitmiştir. Çünkü müslümanın androjenleşmiş iç dünyasında hiçbir şekilde İslam'ın emrettiği özgürlük kalmamıştır. İslam'ın özgürlüğü Kur'ân-ı Kerim'de de açıklandığı üzere **"onlar Allah Teâlâ ve rasülüne tabi"** olanlardır. Allah Teâlâ ya tabi olmak fıtrata ulaşmak, Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve selleme tabi olmakta fıtratın hikmetine sahip olmaktır.

"Kurtuluşa erenlerdir" diye bahsedilenden kimliğini bulan Müslümanlar olduğunu belirtmek isteriz. Öyle **liderler vardır ki, bir zaman sonra cemaat ona tabi olacağına o cemaatine tabi olmuştur.** Çünkü menfaatler ilişkisi onları düşünmeden ilkelerden alıkoyup, donuklaştırmıştır.

Sonuç olarak; Kur'ân-ı Kerim ve Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem dışında bütün insanlar, düşünceler eleştiriye açıktır. Eleştirmek için düşünmek, düşünmek içinde bilmek gerekir. Cahil kalanlar için sömürülmenin huzur verdiğini unutmayınız.

İhramcızâde İsmail Hakkı

TARİHİ FİLMLER VE MUHTEŞEM YÜZYIL

İnsanlar, kahramanları severler ve genellikle sıkıntılı günlerinde hatırlatırken de bazen aşırıya kaçarlar. İşte milletlerin darboğazdan geçme dönemlerinde ürettiği gerçek ve hayali kahramanlar, filmlere yansıyınca gürültüler kopmaya başlar. Çünkü filmler sokaktaki vatandaşa dahi hitap edecek seviyededir. Film kullanıldığı süreç içinde yalanı doğrusuyla izlenime girerken etkilediği hususlar ile zaman içinde asıl gayesine hizmet eder ve unutulur gider. Ne de olsa hayalidir. Burada hayaller ve gerçeklerin birbirine karışması ile ortaya çıkan hamurun etkilediği bir düşünceyle ikinci ve üçüncüyü bilemediğimiz bir mevkiye doğru çıkarmasıdır.

İnsanımız son birkaç yüzyıl içinde engelleyici otorite olarak Batı dünyası karşısında çaresiz kalışını ödünlemek için bazen kitaplarla, filmlerle kahramanlık hikâyeleri ile yok etmek isteğini bu şekilde ortaya koymuştur. Mesela; Avrupa karşısında yetersizlik, Rumlar ve Yunanlılarla olan Kıbrıs sorunu, ABD'nin hiçbir zaman kalkmayan gizli ambargosu gibi endişeleri karşısında **Ona gücü yetebilecek** kahramanlarını üretmiştir.. (Zamanımızdaki Kurtlar Vadisi)

Yurdumuzda tarihi filmlerin ortaya çıkmaya başladığı dönemin (60 başları) sosyopolitik söylemine (veya inancına) uyumlu milliyetçi ve yer yer İslamcı olan bu filmler ciddi talep gördü. 12 Eylül 1980 darbesinin esas sebebi ve ana hedefi olduğu iddia edilen sol akımların yükselmeye başladığı bir dönem olduğu gibi milliyetçi söylemlerin de güçlendiği bir dönemdi. (İşin garip tarafı seks filmleri de aynı başarıyı sağlıyordu.) **Bu aynı zamanda milliyetçi söyleminde giderek artan bir yoğunlaşmayla yükselmeye başladığı dönemdir. Tarihi filmlere kaynaklık yapan, "milli tarih" düşüncesi doğrultusunda aktarılan çeşitli öyküler, mitler ve motifler, dönemin atmosferi içinde milliyetçi tezlerle birleşmiş ve böylelikle günlük yaşamda da karşılığını bulan milliyetçilik vurgusunu güçlenmiştir. Bu bir devlet açısından kötü bir durumda değildir. Asıl olan tarihin, tarihi filmlerde fantezisi üzerine kurgulanmasıydı. Ancak Tarihi fantazya sinemasında "önemli olan ne inandırıcılık ne de gerçekliktir. Önemli olan seyircinin tuttuğu bir oyuncunun kahraman kılığına girip bize 'düşman' olan kötüleri tepelemesi ve ranttır"**. Tarihi detaylar ise **'mükemmellik ve kötüleri tepeleme'** fiili için fazla önemli değildir. Üstünlük namına ne gerekiyorsa o verilirken, insanüstü hale bürünen kahramanlar zihinlerden silinemez hale getirmenin ağır sonuçları daha sonra toplumu içten yıkıma doğru yönelmeye başlaması için gizli

dürtüyü harekete geçirmektedir. Bu vahim bir durumdur.

Prof Dr. Ünsal Oskay, Marmara Üniversitesi Radyo-TV Bölümündeki İletişim Teorisi konulu Doktora dersinde, **"Tarihi filmlerimizde hep yağız Türk yiğitleri yola çıktığında Bizans'ın tüm dilberleri kapılara dökülüp onları beklerler. Ancak sarışın Bizans delikanlıları yola çıkınca hiçbir esmer güzeli Anadolu kızının böyle bir şey yaptığını görmeyiz. Tabi ki görmeyiz, görsek toplumsal infial olurdu"** derken, neden tarihi daha başka türlü düşünemeyişimiz sorusunun da bir ölçüde cevabını veriyor. Hemen ardından gelen soru neden böyle bir şeye ihtiyaç duyulduğu olacaktır. **"Mükemmel ve üstünlük üzerine kurulan kahramanlık, bir gereksinimin yansımasıdır".**

İşte sorun burada başlıyor.

Hayali veya gerçek kahramanlarımızın üstünlükleri kabullenirken, zayıflıklarını kabul etmekte milletimiz zorluk çekmeye başlıyor. Yakın zamanlarda çekilen Sarı Zeybek filmi ile bir kesimi galeyana getirirken, Muhteşem Yüzyıl dizisi ile de başka bir kesim üzerinde oluşmuş fikirleri yıpratıyor diye düşünebiliriz. ABD gibi hayali kahraman ihtiyaç duymayacak kadar zengin bir tarihi olan milletin fantazya senaryolar ile bir dönem yoğrulmasının acısının sıkıntısını ileride çok çekeğiz, gibi görülüyor.

Mükemmeliyet nasıl bir gereksinimdir ki, ihtiyaç duyuluyor?

Bu ideolojilerin, tarihi kendi lehine çevirmek istemelerinden başka bir şey değildir. Mevcut ideoloji, doğal olarak kendini meşrulaştırmak hakkı olduğunu iddia eder. Şimdiye kadar milli devlet, demokratik devlet ve hukuk devleti olma özelliklerinin tümünü gerçekleştirmeyi arzulayan ancak en çok milli devlet olmayı beceren devletimizde söylenmek istenip de ya inandırıcılıktan uzak olması ya da başka sebepler yüzünden söylenemeyenlerin tamamının filimler tarafından dile getirilmesi olarak da görülebilir. Kurtlar Vadisi’de burada anılabilir.

Hakikatte bu filmlerin bize verdiği sıkıntı tarihi iyi bilmeyişimizden ve yanlış bilişimizden ve insanı insan olarak görmediğimizden başka bir şey değildir. Filmler geçici bir doyumdan başka bir şey değildir. Normal hayatta insanımızın o kadar çilesi vardır ki;

Yurt dışında işçi olmak mı?

İngiltere, ABD vize kuyruğunda horlanmak mı?

AB'ye üyelik müracaatımıza dair Batılı devlet başkanlarının tahkir edici açıklamalarını dinlemek mi?

Okuldan mezun olur olmaz işe girmek veya askere gitmek kararını vermekte mi?

Maaş kuyruğunda beklemek veya şehirlerarası otobüs kazasında şarampole uçmak mı?

Kenar mahallede açık kanalizasyona mı düşerek yoksa terör olaylarında serseri bir kurşunla mı ölmek?

Her on senede bir ihtilal veya benzeri bir müdahaleyle mi karşılaşmak veya hiper enflasyonla, banka-banker vurgunlarıyla yaşamak mı?

…

Hepsi ve belki de daha fazlası. [64]

Bu kadar derdi olan bir milletin, mekân inşaatı ve kostüm maliyeti toplam 4 milyon lira olan Muhteşem Yüzyıl'ı, Topkapı Sarayı ve bazı tarihi mekânların yanı sıra kurulan 2.100 metrekarelik platoda çekilmesinden alıp veremediği yoktur. Sadece filmi çekenlerin ucuz reklam ile pastadan büyük pay almak niyetleri fark ediliyor. Onların (romanların etkisinde kalmadan) gerçek belgelere uygun çekeceği film hakkında kim ne diyebilir. Gerçek gerçektir.

Sonuç olarak, dizide yetersizliğimizin yoksa yeterliliğimizin gösteriminin yapıldığını anlamak için zamanı beklemek gerekmektedir. Bu arada filme sponsor olanlara ve birde reklam kuşağındaki reklamlara bakmanızı istiyorum. Bütün gerçekler burada saklıdır. Yoksa sıkıntılar içinde yoğrulmuş milletimiz, bu diziyi seyreder. Kimsede mani olamaz..

İhramcızâde İsmail Hakkı

---

[64] Bkz: **YILDIRIM T. Emre** Tarihi Kostüme Avantür Sinemasında Kahraman Tiplemesinin Psikolojik Analizi [Kitap]. - İstanbul : Marmara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü İletişim Bilimleri Anabilim Dalı Radyo - Televizyon Bilim Dalı 208600 Doktora Tezi , 2007

TECAVÜZ –TACİZ EŞİTLİĞİNDE KADIN VE ERKEK

Aşağıda bazı yazarların yaklaşımı ve haberler ile erkekler kadar kadınlarında tecavüz ve tacizde eşit olduklarına şahit olacağız. Yorumsuz olarak aktarıyorum

*****

[Eğlence Sınıfı, Leş Yiyicidir...

Kitleleri köleleştiren eğlence sınıfı yani televole kahramanları ve onların ardındaki bilinç tasarımcıları leş yiyicidir... Onlar üretimden kaynaklanmayan gelirlerle semirirler. Rantiye, onlar için ana mantalitedir. Üretmek ayıptır, alın teri **"kerizlik"**tir. Köşe dönmek, ancak kendileri gibi açık gözlerin, seçilmişlerin hakkıdır. Erkekler ya baba parası yer, ya borsada oynar. Kızlar genellikle şarkıcı ya da mankendir, ama sahneye ve podyuma çıkanı pek azdır. Onları genellikle **"şarkıcı sevgilisi"** olarak tanımlamak mümkündür.[65]

Bu durum doğal olarak **"sanatçı eşittir fahişe"** imajının doğmasına yol açmıştır. Televizyon eleştirmeni Erdoğan Sevgin: **"Sanatçı kadınsa 'fahişe' gözüyle bakılıyor; çünkü ekrandaki görüntü onu öyle gösteriyor. Ama bunu da sanatçının kendisi yaratıyor."**[66] diyor.

SOYUNAN TACİZE KATLANIR

Pop müzik sanatçısı Tuba Önal, soyunarak şöhret bulan meslektaşlarını eleştirir... Önal, "**soyunan tacize katlanır"**[67] diyerek tarihi bir laf eder. Sözlerini şöyle sürdürür Önal, **"Gündemde olmak için erotik poz veren kişiler, şöhretlerini sürdürmek pahasına her türlü yoz davranışı kabul edebiliyor. Bu pozları veren insanlara yönelik cinsel tacizler de böylece meşru hale geliyor..."** [68]

EDEN BULUR

Hülya Avşar, Teşvikiye Camii avlusuna bir cenaze törenine gider. Avşar'ı görünce televizyon muhabirleri etrafını çevirir. Avşar, televizyon muhabirlerinin sorularını cevaplarken, çekim sırasında arkadan tacize uğrar. Onun tacize uğraması Tuba Önal'ın bu yargısını doğru çıkarır. Kitlelere Hülya Avşar ne sunmuşsa, kitlenin bir

---

[65] **"Jipin Yoksa Sen Bir Hiçsin",** *Sabah* 6 Ocak 2001.

[66] **"Magazin yozlaştı",** *Cumhuriyet* 4 Kasım 2000.

[67] **"Soyunan Prim Yapıyor",** Birsen Altuntaş, *Milliyet,* 7 Nisan 2000

[68] **"Taciz Meşru Olur mu?"**, Duygu Asena, *Milliyet,* 8 Nisan 2000.

parçası olan birey de ondan, o sunduğu şeyi istemektedir. Ve bu olay çekim sırasında yaşanmaktadır.

Sosyolog Gerhard Kessler üstseçkinlerin kimliğini araştırırken şu soruları cevaplandırmaya çalışır:

Rekabette kuvvetli, zengin ve büyük olanlar gerçekten cemiyetin seçme insanları mıdır?

Kazananlar çoğu kez en güçlü, en kahredici olanlar, belki görenek ve gelenekleri ve ahlaki kanunları dinlemeyenler, belki vicdansızlar ve hukuk tanımayanlar değiller midir?][69]

[Güzelliğini arz eden kadınınki de bir seçim, arz edilen güzellik ve estetiğe bakan erkeğinki de. Eşyanın kaçınılmaz tabiatı. **Shakespeare**'in dediği gibi, ***"kadın bir gül gibi, bir kez açıldı mı, yaprakları dökülmeye başlar."***] [70]

[1970'lerde gerçekte seküler olan birçok kadın, Şah'a karşı olduğunu göstermek için, saldırgan bir muhalefet bayrağı olarak, tesettüre bürünmüştü. **Franz Fanon,** aynı mahiyette bir gelişmeyi 1950'lerde Fransız idaresini protesto eden Cezayirli kadınlar arasında gözlemlemiştir.

Hakikat şu ki, halk içinde cazibesini teşhir eden bir kadın, ***'görsel bir cazibe hırsızlığı'*** olarak tabir edilebilecek tacizden incinebilir bir konumdadır. Yani normal bir kadının böyle bir ruha sahip olduğunu düşünüyoruz. Böyle bir hengâmede, onun tanımadığı erkekler, rızası olmadığı halde kendisinden görsel ve erotik olarak zevk alabilirler. Yani kadın istemese de karşılaştığı erkeklerin tatmin unsuru durumunda kalır. İşte kadın, muhafazakâr giyinişiyle kendisini fiziksel bir obje olarak sadece ailesine ve kadınlar meclisine gösterme iktidarını kazanır. Bilhassa Modernizm kaosunun fırtınalı ikliminde, kullanışlı bir tür ***'manevî şemsiye'*** olarak hicap ve edebe yönelik bu yaklaşım, gelenek ve amaçtan değil, erkeklerin görsel tecavüzünden ve lüzumsuz gösterişten özgürleşmiş bir iffetli kadın vizyonuna işaret eder. Kadının, ataerkil sistemle erkek açısından pasif bir obje konumuna düşürülmesine matuf

---

[69] **ÇETİN Mahmut**, X İlişkiler [Kitap]. - İstanbul : Emre, 2006, s, 30-31

[70]AVCI, Gültekin. (Kasım 2007). *Kıyamet Kadınları İslamcı Ve Modern Kadının Yozlaşması .* İstanbul: Metropol Yayınları, s. 44

feminist itirazın, objektif yaklaşımla, hicap karşısında mağlup olduğu görülür.][71]

SAYIN DUYGU ASENA, VATAN EVLATLARI SANA MİNNETTARDIR!

Bu arada, feministlerin biz erkeklere, bir konuda büyük iyilik yaptığını anlatmadan geçemeyeceğim. Feministlerin erkeklere yaptığı en büyük iyilik, kadınların bekârete ve sekse bakış açılarını tamamen değiştirmeleridir.

Feminizm öncesinde kadın cinselliği, evlenmeden elde edilemeyen, elde etmek için **"başlık parası"** verilen, günümüze göre çok daha zor bulunan bir şeydi. Bir kadın ömrü boyunca bir erkekle birlikte olduğundan, **"kişi başına düşen kadın sayısı"** çok sınırlıydı- ki hala köylerde bu sorun devam ediyor-; ama artık kadınlar **"cinsel özgürlük"** ve **"kendi bedenini yaşamak"** adına, bir ömür içinde birçok erkekle birlikte olduğundan, erkekler için kadının **"piyasa değeri"** düştü.

Kadınlarda feci olan şey, ne onlarla ne de onlarsız yaşanabilmesidir. (Byron)

Eskiden kadın cinselliği kendi tatmini için yaşamaktansa, cinsellik dışı amaçlarına ulaşmak üzerine yoğunlaşıyordu. Feminizm seksten zevk almayı, orgazm odaklı yaşamayı, bekâreti bırakmayı kadınlara öğretti,

Kadınlar artık seksi seks için yapmayı, zevk almak için sevişmeyi öğrenip, onlar da bizim gibi uçkur düşkünü birer zevk bağımlısı oldular. Onların da yakışıklı bir erkek gördüklerinde libidoları tavana vuruyor artık! Bu da biz erkekler için, seksi daha kolay elde edilebilir yaptı. Bu durum erkeğin, hiç uğraşmadan elde ettiği en büyük stratejik avantajdır,

Evlenmeden istediği kadar seks yapabilen bir erkek, neden evlensin ki? Üstelik kadınlar artık çamaşır, bulaşık da yıkamıyor!!!

Geçen yıl, bir kadın dergisinin kadın editörü; **"Özgürlük adına önümüze gelene verdik. Hem kendimizden iğrendik, hem de erkeklerle pazarlık gücümüzü kaybettik. Üstelik artık erkekler de bizimle evlenmiyor. Hani özgür olunca mutlu olacaktık!"** diye Duygu Asena'yı eleştiren bir yazı yazmıştı.

---

[71] (AVCI, Kasım 2007),s. 51

Umarım kadınlar bu konuda uyanmazlar! **"Cinsel özgürlük"** ve **"eşitlik"** sarhoşluğu içinde, bizi **"zevkten sarhoş"** etmeye devam ederler. Teşekkürler Duygu Asena, vatan sana minnettardır! [72]

KADIN ERKEĞİN SUÇ ORTAĞIDIR

Kadın erkekten, aslan yüreği içinde kuzu itaati ister.

Cenap Şahabettin

Sürekli erkekleri suçlayan feministlere bir gerçeği hatırlatmak istiyorum: Erkeğin her hatasında kadın suç ortağıdır. Çünkü;

1. Erkeği doğuran ve onun karakterine ilk tuğlaları koyan annesi bir kadındır.

2. Erkek aldatırken, birlikte olduğu kişi, **"öteki kadın"** yine bir kadındır.

3. Erkeklerle eşit şartlarda seçme ve seçilme hakları olduğu halde bunu kullanmayan, kadın adaylara oy vermeyerek, **"erkek egemen"** toplum yaratılmasına katkıda bulunan kişiler yine kadınlardır!

Feministler erkekleri **"şiddet"** uygulamakla suçlarlar. Geçenlerde TGRT deki "kadının sesi" adlı programında Yasemin Bozkurt, **"annesi tarafından dayak atılan erkek çocuklar, ileride kadınlarını döven kocalara dönüşürler"** diyordu.

Yani, fiziksel şiddet uygulamakta da kadın erkeğin suç ortağıdır. Erkekler evi toplamıyorsa, bu annelerinin eğitiminden kaynaklanır.

Diyeceğim o ki, **"masum değiliz hiçbirimiz"**. Hem erkek hem kadın, suçluyuz.! Şimdi de birbirimizi suçlama yarışı yapıyoruz. Sadece siz suçladığınızda, hep haklı gibi göründüğünüz için biz de sizi suçlamaya başladık. Siz kadın olarak bunu bilin.

Biz erkeklerde Cenap Şahabettin'in şu sözünü, en suçumuz bilelim

"Bizde erkekler asırlarca yükselemedi; çünkü kadını koydukları mevkiden yukarı salmak istemediler."

Tutkulu, umutlu ve mutlu kalın.[73]

---

[72] Sinan AKYÜZ, Etekli İktidar - Erkek Hakları Kitabı Alfa Yayınları, sonsöz, www.maximumbilgi.com

[73] Sinan AKYÜZ, Etekli İktidar - Erkek Hakları Kitabı Alfa Yayınları, sonsöz, www.maximumbilgi.com

KADINLARA HZ. MEVLANA'NIN TAVSİYESİ

[Züyyine linnâs,[74] hükmünce Allah Teâlâ'nın insanlar için bezediği şeylerden halk, nasıl kurtulabilir?

Allah Teâlâ; kadını erkeklere munis olmak üzere yarattı. Âdem nasıl olurda Havva'dan ayrılabilir?

Kişi yiğitlikte Zâloğlu Rüstem bile olsa Hamza'dan bile ileri geçse yine hükmetme hususunda karısının esiridir.

Âdemî sözlerinden âlemin sarhoş olduğu Muhammed sallallâhü aleyhi ve sellem bile *"Kellíminî yâ Humeyrâ"* (Benimle konuş) derdi.

Gerçi zâhiren su, ateşten üstündür; fakat bir kaba konunca ateş, onu fıkır fıkır kaynatır.

İkisinin arasında bir tencere, bir çömlek oldu mu ateş, o suyu yok eder, hava haline getirir.

Görünüşte su nasıl ateşten üstünse, sen de kadından üstünsün; fakat hakikâtte ona mağlûpsun, sen onu istemektesin.

Böyle bir hassa ancak âdemoğlundadır. Çünkü insanda muhabbet vardır. Hayvanın muhabbeti azdır ve bu da onun nâkıs olmasından ileri gelmiştir.

Kadınlar, akıllı kişiye galebe ederler, fakat cahil kişi onlara galip olur

Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem dedi ki; *"Kadınlar; akıllı kişilere ehli dil olanlara fazlasıyla galip olurlar. Fakat cahiller, kadına galebe ederler."* Çünkü onlar sert ve kaba muameleli olurlar. Onlarda acıma, lütfetme, sevme azdır. Çünkü tabiatlarında, yaradılışlarında hayvanlık üstündür.

Sevgi ve acıma, insanlık vasfıdır; hiddet ve şehvetse hayvanlık vasfıdır. Kadın, Hakk nurudur, sevgili değil... Sanki yaratıcıdır, yaratılmış değildir!][75]

---

[74] "İnsanlara, kadınlar, oğullar, yüklerle altın ve gümüş yığınları, cins atlar, davarlar, ekinler gibi zevklerin sevgisi, çekici hale getirildi. Fakat bunlar, dünya hayatının geçici nimetleridir. Oysa Allah, akıbet güzelliği, O'nun yanındadır." (Âl-i İmran, 14)

[75] Mesnevi, c.I, b: 2425–2436

SONUÇ

Erkek ve kadın olarak müşterek yaşadığımız hayatta suçlu aramak aptalları oynamaktır. Yeri geldiğinde eşitlikten dem vuran insanlar artık sorunların, cezaların ve çözümlerin eşit olacaklarını unutmamalıdır. Hepimiz aynı sualle aynı sorguya cevap vereceğimiz için hayatımıza çekidüzen vermeli Allah Teâlâ'nın emirlerini yaşamak için gayret göstermeliyiz. Ancak dini inançları zayıflayan insanlar olarak çok iyi bir gelecek vaat etmiyoruz.

Kadın örtünerek, günah ve fuhuşa karşı kendisinin, erkeğin ve dolayısıyla cemiyetin ahlaki olarak muhafazasını ve huzur ortamını sağlayacak şekilde hareket etmelidir. Duruma göre kadın, örtüsüyle fitne unsuru olabilirken açılıp saçılmasıyla da büyük bir günah bataklığına düşebilir. Onun için kadın, kendi örtünme sınırını belirlerken dinin en güzel uygulayıcısı Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin yaşadığı dönem ve sonraki raşid halifeler dönemindeki uygulama sonuçlarını temel almalıdır. Yoksa kadının örtünüp açılması hususunda verilen bireysel kararların sonuçlarının kadın ve erkek için genellikle yanlış olduğu görülmüştür. Çünkü din koyucudur, bu bağlamda Allah Teâlâ örtünme üzerinde razı olmadığı veya aşırı giden uygulamaların o zaman zarfında düzeltilmesi için vahiy göndermiştir.

Allah Teâlâ'm yardımcımız olsun.

İhramcızâde İsmail Hakkı

21.YÜZYILIN EN BÜYÜK LİDERİ: TELEVİZYON

Çocukluğumda deccal yorumları[76] yapılırken **"Mesih-üd Deccal'ın sağ gözü kör, sanki kurumuş bir üzüm gibi olacaktır."** [77] , bir anda yeryüzünü dolaşacak, insanları peşine takacak, Yahudiler ve kadınlar askeri olacak [78] derler ve televizyona işaret ederlerdi.

Günümüz itibarıyla bunu daha iyi anlamış olmaktayız. Dindar olsun olmasın herkes gibi bu liderin önünde diz kırmasak da oturmaktayız. Bir zamanlar resim günahtır, televizyon şeytan çalgısıdır, uzak duralım derken onun müridi olmak şerefine artık insanlar haiz oldular.

Televizyon sinemasıyla, dizileriyle ve çeşitli programları ile insanları kendine çekiyor. Uyuşturuyor. Sonra istenilmesi gereken yerde de yalnız bırakıyor.

Televizyon en büyük liderimizdir. O konuşunca onu dinlememek olmaz. Onu takip etmek mecburiyetindeyiz. Onu kullanmaktan kaçınırsak toplum içinde yok oluruz. Eskiden günahtı, bugün mecburiyet oldu, gibi mazeretimizler vardır.

Sorabilirsiniz, bu sahte liderden kendimizi nasıl kurtarabiliriz. Bunun cevabı 1400 yıl önce Allah Teâlâ tarafından verildi. **"Kitap"** la. **Kitap deccalında, şeytanında tuzaklarına engel olan tek silahtır.**

İslâm'ın ilk emri olan **"oku"** kitaba işaret ederken cihanşumul tavsiyesini zaman ve mekan ötesinden iletiyordu.

Kitap, insanın dünyasına girerken onu incitmez, korkutmaz ve hayal dünyasını

---

[76] **"Muhakkak ki kıyamet gününden önce Mesih Deccal olacaktır. (ondan önce de) otuz veya daha fazla yalancı (deccaller) olacaktır."** Ahmed(2/95,103) Said Bin Mansur(1/252) Ebu Ya'la(10/68) İbni Ebi Hatem Cerh ve Ta'dil(5/293) Huseyni elİkmal(1/269) Mecmauz Zevaid(7/333) Busayri İthaf(8561-62)

[77] Kenz-ül Ümmal; Cilt 14; Bab-ü Hruruc-id Deccal – Mişkat-ül Mesabih, Kitab-ül Fiten, Bab-ü Zikriddeccal

"Kabir azabından Allah'a sığınırım, Cehennem azabından Allah'a sığınırım. Açık ve gizli fitnelerden Allah'a sığınırım. Ve tek gözlü yalancı Deccal'den Allah'a sığınırım." Ahmed(1/305) Tayalisi(1/353) Abd Bin Humeyd(1/234) Buhari Tarihul Kebir(2/119) Ukayli Duafa(1/161)

[78] **Ona tabi olanların çoğunluğunu yahudiler ve kadınlar teşkil eder.** Hakim(4/524) Ahmed(4/216) Taberani(9/60) İbni Ebi Şeybe(7/491) Mecmauz Zevaid(7/342) hasendir.

Görsel sanatlar, medya Yahudilerin kontrolünde olduğu gibi kadınlarda baş sermayedir.

yıkmaz. Ancak televizyon bu şekilde değildir. **Televizyon, gözünden ve kulağından insanın dünyasına tecavüz eder.** Bu bir tecavüzdür. Televizyon tecavüz ederken acımasızdır. Öyle ki insanın kulak rahminde gayri meşru çocuklar doğurtur. Onun gayri meşru çocukları da insan hayatının fitnesi olur.

Kulak insanın rahimlerindendir. Onu korumamız gerekmektedir. Bunun en bariz örneği olarak şunu söylemeliyiz ki, Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin sahabesi içerisinde hiç sağır yoktu. Çünkü sağır olan kişide verim alınması görmeyenle kıyaslandığında çok azdır. Kör liderler vardır. Sağır liderlere çok rastlanılmaz. (Ben bilemiyorum) onun için kulak rahminde doğacak çocuk gözün şehevî, dünyevi sesler ile sakatlandığı zaman biyolojik yapısını düzeltmek artık mümkün değildir. Bebeklerin dahi dünya ile ilk teması kulakları iledir. Ana rahminde ve doğuşta gözleri gelişmemiştir.

İnsanlar televizyon deccalinin şerrinden kurtulamazlar. Kurtulmakta mümkün olamayacağı için Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin beş vakit namazda sığının emri vardır.[79] Bu emir yeri gelir deccalin hakikatine, yeri gelir yorumlarına (televizyon, sinema, oyun…) olmaktadır.

Önemli olan insanın korunması için gereken tek unsur kitap ve ilim sahibi olmasıdır. Eğer en büyük liderimiz televizyon önünde her gün kurs görürsek, emperyalist güçler bizi güzel yetiştirirler. Siyasetçiler de bizi çok iyi aldatırlar. İzlediğimiz dizilerde yaşamak isteyip yapamadığımız şeyleri göstererek bize haz verirler. Daha daha çok şeylere kavuşuruz ki, sapık olmak ve olmamak bizim kaderimiz olmaktan çıkar. Unutmayın ki, bilinç altı, benlik savunmasını yaparken **"bu işin örnekleri var, denesen ne olur ..yalnız sen düşünmüyorsun bunu.. olsun…. Olsun.. yalnız değilsin"** düşünceleri ile olgunlaşır ve içeriği ile bir eyleme çıkar.

---

[79] Aişe Radıyallahu anha demiştir ki;

"Şüphesiz Rasulullah Sallahu aleyhi ve sellem namazda şöyle diyerek dua ediyordu; "Allah'ım! Kabir azabından sana sığınırım. Mesih Deccal'in fitnesinden sana sığınırım. Hayatın ve ölümün fitnesinden sana sığınırım." Buhari(1/286) Müslim(1/412) İbni Hibban(5/299) Hakim(1/725)Ebu Nuaym Müsnedül Mustahrec(2/185) Ebu Avane(1/547)Beyhaki(2/154) Ebu Davud(880) Nesai(3/56) İbni Mace(3838) İbni Ebi Şeybe(6/18) İshak Bin Rahuye(2/278) Ebu Ya'la(8/125)Tirmizi(3495) Ma'mer Cami(10/438) Abdurrezzak(2/208) Taberani

Evsat(8/331) Ahmed(6/88) Abd Bin Humeyd(1/433)

Sonuç olarak diyeceğimiz, az olsun günlük bir şeyler okuyalım. Televizyon büyük liderde olsa onu susturacak zayıf yeri var. Düğmesi.

Allah Teâlâ'm sana bir kez daha iman ettim. Sen gerçekten büyüksün.

İhramcızâde İsmail Hakkı

YÜKSEKLERDEKİLER

Yükseklerdekiler, aşağıya ne zaman inecekler?

Bu insanlara yardım edecek kimler?

Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin hayatına hiç bakmadılar mı?

Arkadaşları önce köleler, sonra ezilenler.

Bize ne oluyor?

Kapımıza bir insan gelmez. Sıkıntısı olan uğramaz.

Boğulmuş gideriz, yükseklerde, hem de ne yükseklerde.

Yüksekler…

Çıkması, inilmesinden kolay olan yüksekler.

Yüksektekiler aşağıya bir bakın. başınızı aşağıya bir indirin.

Bakmıyor musunuz?

Ne yapıyor, aşağıdakiler?

Ne yapsınlar…!

Aşağıdakilerde insan ya, kendilerini yüksekte görmektedirler.

Ey yüksektekiler, aşağıya bakın, aşağıdakiler?

Yüksektekiler aşağıdakiler kadar emin misiniz?

Düşmek acıdır, ancak aşağıdakiler sizi bilmezler.

O zaman sizi kim bilecek?

Yüksektekiler, birazda dünyalıkları olan kişiler.

Arayanı, soranın derdini anlatanı olmayan kişiler.

Var mıdır, yok mudur, yüksektekiler?

Yüksektekiler, sönmüş yağlı kandiller.

Işığı olmayan, seveni yok olmuş kimseler.

274 Yazılmışlar

Ey aşağıdakiler!

Hamallar, yükseklerden tez düşecek kimseler.

Yüksektekiler aşağıdakileri fark etmenize gerek kalmadı.

Kader in bir kanunu bu,

Yüksekte olanlar bir gün, mecbur aşağıya düşecekler.

***

Allah Teâlâ’m beni aşağıdakiler ile beraber kılmanı diliyorum.

İhramcızâde İsmail Hakkı

BAKIŞIN TELEVİZYONCULUĞU

Ruh sağlığına acı çektiren görmenin ruhsal bozukluğu, görme dürtüsü olarak dürtüsel alanda bakışın rolüne verebileceğimiz örneklerden biridir. Freud, bakışı bir dürtü olarak tasvir ederken, dürtü merkezini görme dürtüsü olarak ifade edilmesinden bahseder. Freud bakışı bütün dürtüler bir bakış alanının parçası olduğu için özel karakter kısmî bir dürtü diye ayırmaz; O eğer bir dürtü varsa, **İd** görmek istemiştir.

Görme temsili, bir sorun olarak ortaya koyulmuyorsa, insanın görme yeteneğini kaybetmeyeceğini varsayabiliriz, ancak özne kör ise, dürtüsü hasar görmemiştir.

Bakış, görme yeteneğinin bir organı olan gözden farklıdır.

Göz hayatın korunması konusunda yeterliyken, nesnenin karşısında bakış gözden işlevini yerine getirmesi ile ayrılır. O bir haz organının taşıyıcısıdır ve bu yüzden, dürtüseldir. Onun için **"Bakış gözden öcünü alır [...], organın bilgisinin yerini alan estetik hazzın etkisi ile..."** denilmektedir.

Dürtüyü tahrik eden nesnelere ait olan bakışta, içtimai bağlamda öznenin simgesel yerini bulabilmesi için, kendini gerçek'in dışında bırakmak zorundadır. Rahatsız edici etken barındırmaktadır. Didier-Weill'in dediği gibi: Eğer insan

"Özne olarak konuşuyorsa, bunu özne olduğunu unutarak yapar. Oysaki nasıl Öteki'nin kendisi üzerindeki bakışını unutamayacak olan özne kendini nasıl unutabilir ki?"

Özne, Ötekinde saptadığı unsur sayesinde kendisindeki eksikliği ve fazlalığı kabul eder. Bu durum ayrıca öznenin etrafında ördüğü etkileşim olarak ve görme alanında kendini şu şekilde ifade eder:

"seni gördüğüm zaman asla bana bakmıyorsun" ya da

"bana hiç benim istediğim gibi olamıyorsun".

Öyleyse Öznenin Öteki'nin bakışından yoksun ve var olması; öznenin söyleme, söze, yakınmaya, simgesele, kültüre girişi için mecburiyettir. Bakışın dışlanması, bakış arzusunu ve bu arzudan kaynaklanan, üst-benin etkileri üzerinden ifade edilen bir doğruluk-suçluluk duygusunu doğurur. Bu şekilde insan hazza ve acıya yönelim gösterir. Zira insanlar mutlak değerlerde ikamet ettiği hazda olduğuna inanırlar. Fakat bu eğilim, bütün olarak şeffaflığı ve öznenin eylemlerinde gerçekliği isteyen üst-benin

gözünde noksanlık duyma durumuna düşürür. Bakışın otoritesi sürekli özneyi hep gözaltında tutar. Ve öznede, suçlanan durumun geri dönüşü dolayısıyla huzursuzluğa neden olur.

Bugün **“tüketim”** üzerine yönlendirilmiş olmanın gereği olarak bilinçaltı emirlerden biri olan **kendini göstermek** ya da sadece var olmak için **görmek** hiç olmadığı kadar güçlüdür ve kuvvetlenmesi istenilmektedir. Zamanımızda insanlar tanım olarak **"görmeye-görülmeye dair"** bir toplumu oluşturdular. Dürtü nesnesi olarak ve **Gerçek**'in alanından dışlanarak özneye kültüre girme izni veren bakış, bu toplumda birde **“gösteri hazzı formu”** altına itilmektedir.

Görme gereksinimi sınırsızdır.

İnsan sadece görmeyi istemez, ayrıca herkesi, her şeyi ve hemen görmeyi ister. Gerçek dünya imgelere aktarılınca ve bu imgeler **gösterici-görme hazzını garantiye almak için** gerçeklikten de daha gerçek olur. **“Gösteri toplumu**”nda, insan var olduğunu hissettirmek için her şeyi görmek ve göstermek zorundadır.

TOPLUMUMUZ BU YÜZDEN BASKIN OLAN DÜŞÜNCELERİNİ **"ÖTEKİ BENİ GÖRÜYORSA, ÖYLEYSE VARIM"** İLE YA DA **"GÖRÜYORUM, ÖYLEYSE VARIM**'LA SINIRLANDIRMAKTADIR.

Görmede imkânsızın boyutu insanlar için artık söz konusu olmamaktadır. Çünkü sınırsız haz imkânları zorunlu ve istek içinde sunulmaktadır. Ayrıca **Görme zorunluluğu**, var olmak için bütün olayların imgeye alınması zorunluluğunda kendini gösterir. Bu imgeler tercihen doğrudan veya dolaylı olunca, mutsuzluk, kayıp, acı, seks ve ölüm olayları birbirleri peşinden algılanabilir olabilmekte olmasıyla kaosuda içinde barındırmaktadır.

Mesela, televizyonda acı, tatlı hayal, gerçek karışık olarak anlatılabilmekte olduğu gibi bakışa hitap etmektedir. cenaze görüntüleri, 11 Eylül, Irak Savaşı ya da Biri Bizi Gözetliyor'un iyi bir Örnek olduğu reality showlarda olduğu gibi.

Dürtünün bakışla hazza eriştirmek için verilen bütün bu imajlar, insanları büyüleyen bir tekrar halinde sürekli olarak tekrarlanır. Ancak hazzın nesnesindeki özne için sınırlar kaybolmuş ve değerler yıkılmaya başlamıştır.

Michel Foucault bize bunun çok daha iyi bir örneğini **Gözetleme ve Cezalandırma** [Hapishanenin Doğuşu] adlı eserinde, merkezi bir kuleden tutukluları ya da hastaları

gözetleyenin onlara görünmeksizin bunu yapmasını sağlayan bir mimari düzenleme söz konusudur.

İktidar bu kulenin bakışında algılanabilir, fakat görünmez kalır. Her şeyi ve her hareketi, bakış nesnesi olmaksızın kontrol eder. Mahkûm ya da insan böylece **"bir bilginin nesnesi olur ve asla bir iletişim öznesi olamaz"** Kendisi, artık kim tarafından ve ne zaman görüldüğü önemli olmadan bakışın nesnesi olur. Herkesin görüldüğü ve dinlendiği ve aynı zamanda röntgencinin görünmez ve anonim kaldığı televizyon şovlarında da, gerçek bir temsili söz konusudur. Kahramanlar ayrıca başarılı bir televizyon programının oyuncakları ve nesneleridir. **Değeri artan boyut, bakış altındaki, hayranlık duyulan çıplak ündür. Ne bir girişim ne de bir zaman, sadece anında istenen başarı, tanınma ve para.**

Bir zamanlar teşhircilik olarak yorumladığımız [şeyler], bugün televizyonun güncel mekân ve zamanında, bastırılmaksızın gösterilen bir haz halinde yayınlanıyor.

Jean Baudrillard'ın dediği gibi, **orada, hiçliğin delirten teşhirciliği, hiç olarak izlenme ve hiç olma söz konusudur. Bu insanlar izleniyor olmanın dışında hiçbir değere sahip değillerdir.** Televizyon izleyicilerinin isteklerine bütünüyle bağlı olmaları nedeniyle, onların varlığı, umutsuzca ve **her ne pahasına olursa olsun, beğenilmenin sefil kanununa takılır. Yine de onlar, izleyiciler tarafından kıskanılırlar; çünkü her insanın eline geçirmek istediği Öteki'nin bakışına, izleyicinin haz nesnesine sahip oldukları düşünülür.** "Görmeye dair" **toplum, özneye Öteki'nin bakışının eksikliğini sunmak yerine ki bu eksiklik onun yoksun olanı temsil etmesine ve böylelikle simgesel sisteme girmesine izin verir.**

Yine kameralar, örneğin, gündelik yaşamımızın yerini dolduruyor. Artık şehir merkezinde yaşayan birisi ortalama olarak günde sekiz ila üç yüz defa kameralar tarafından görüntüleniyor. Bu, **"görme-görülme"** çiftini parçalayan **"Öteki Göz"** çünkü görmeyen fakat sürekli görülen, gözetlenen bir özne yaratır ve **"herkes herkesi gözetler."** Bu ayrıca Öteki'nin varlığının yanılsamasını veren, dolayısıyla da hazzın imkânlılığını öğretir.

BAKIŞ AHLAKI

İnsan, arzusundan vazgeçmemektedir. Vazgeçmeyeceği arzu, ondan kaygılandığımız anlamda cinsel arzu, ya da iktidar açlığı, ya da para için aç gözlülük

değildir. Burada söz konusu olan, öznenin başı boş dolaşmamasına ve toplumda hareket halinde olmasına izin veren **"istek arzusu"** dur ki özneye varlığını veren budur, zira arzu varlığın mecazıdır. Asıl fıtrat ise sınırsız haz karşısında bir set olduğu arzunun yolunu terk etmemeyi tavsiye eder. Akılda hazzın aşırılığını komuta ederek **"görmeye dair"** topluma karşı olarak, fıtrî arzunun doğmasını sağlayan bakış ahlakını getirir.

Sonuç olarak, içinde yaşadığımız toplum arzudan ziyade hazzı (hoşlanmayı) önermektedir. Mesela günümüzde uyuşturucu kullanımlarının önemli oranda artışı, içinden çıkılması güç olan bu arzu sorunu ile asla yüzleşmemek üzerine kurulu olan haz arayışının diğer bir örneğidir. Gerçi toplum bize sınırsız hazzın mümkün olduğu illüzyonunu sunduğu halde, insanların kendilerini tanıyıp, eksikliklerini kabul etmekle beraber kendilerini zayi etmelerine şaşırmamak gereklidir. Çünkü insan unutkan ve cahillik sıfatınıda içinde barındırmaktadır.

İhramcızâde İsmail Hakkı

YE'CÜC-MECÜC-TÜRKLER Mİ?

Ye'cüc ve Me'cüc'ün Ortaya Çıkışı

Ye'cüc ve Me'cüc kelimelerinin hangi dilden geldiği ve Arapça'ya nasıl geçtiği hakkında yeterli bilgi bulunmamaktadır. Bu isimlerin İbranice ve Süryanca gibi dillerden geldiğini söyleyen olmakla birlikte Yunancadan geldiğini kabul edenler de vardır. [80]

Kur'an-ı Kerim'de adları Ye'cüc ve Me'cüc kavramlarıyla ifade edilen bu yaratıkların ne tür varlıklar olduğu konusunda herhangi bir açıklama yapılmamıştır. Bu isimlerin Kur'an'da ilk geçtiği yer Zülkarneyn kıssasıdır. İnsanlar Zülkarneyn'e taleplerini iletirken kendilerine rahatsızlık veren ve bozgunculuk yapanları kastederek şikâyet ettikleri iki isim olarak geçmektedir.

Kur'an'da geçtiğ ilk geçtiği ayet şöyledir: *,*

Dediler ki: **"Ey Zu'l-Karneyn, Ye'cûc ve Me'cûc bu yerde bozgunculuk yapıyorlar. Bizimle onların ara-sına bir set yapman için sana bir vergi verelim mi?"** [81]

İkincisi olarak helak edilen kavimlere atıf yapılarak bu isimler geçer:

"Nihayet Ye'cüc ve Me'cüc'ün önü açıldığı ve onlar her tepeden akın etmeye başladıkları zaman, gerçek va'd (yani kıyâmet) yaklaşmış olur. İnkâr edenlerin gözleri birden donup kalır.

"Vah bize, biz bundan gaflet içinde idik (bunun doğru olacağını hiç düşünmüyorduk). Meğer biz zulmediyormuşuz!" (diye mırıldandılar)." [82]

Hadislerde belirtildiğine göre **Ye'cüc ve Me'cüc**, kıyamete yakın döneme kadar belli bir yerde aşamayacakları setle engellenmiş halde duracaklar. Onlar sürekli olarak önlerindeki bu seddi yıkmaya uğraşacaklar ve sonunda kıyamete yakın bir zamanda bu amaçlarına ulaşacaklar. Önlerindeki engeli aşarak serbest kalacak olan bu yaratıklar her tepeden saldırarak ortalığı yakıp yıkacaklar. Yeryüzünde bulunan yenebilecek ve içilebilecek her şeyi gasp ederek bitirecekler. Bu şekilde meydana

---

[80] Bu iki isim Tevrat'ta Gog ve Magog şeklinde geçmektedir.

[81] Kehf, 94.

[82] Enbiya, 96-97. 47 Buhârî, Sahîh, Fiten 29; Müslim, Sahîh, Fiten 20; Tirmizi, Sünen, Fiten 59;

gelecek olan azgınlıklarını müteakip Allah semadan çekirge ve kurt gibi yaratıkları musallat ederek onları helak edecektir. Onların cesetleri her tarafı dolduracak ve yeryüzüne pis bir koku yayılacak. Allah yağmur yağdıracak ve bu şekilde sular artarak meydana gelen seller ölüleri sürükleyerek denize götürecektir.[83]

Allah Teâlâ bir gece onlara ansızın negaf hastalığı gönderir ve bu hastalığa yakalananlar yok olup giderler, soyları kesilir ve bütün fertleri ölür. Sonra tarımda artış olur, kökler ve dallar yeşerir. Meyveler bollaşır ve güzel bitkiler her yeri kaplar. Allah'a hamd edilir. Kalbe gelen fasit hatıralarla nefis azar. Vesveselerin artması bunu izler. Kişinin bu azgınlık halleri kalp mekânını işgal eder, özünün meyvelerini yiyip bitirir ve özdeki suları kuru-turlar. Bu durumda onda irfan namına hiçbir şey kalmaz. İşte tam bu hal-deyken onda hakikî uyanıklık hali belirirse, ona Rabbânî yardımlar ve ar-mağanlar gelir. Kur'an-ı Kerim'de **"….,Ayık olun, Allah'ın tarafında olanlar kurtuluşa ermiştir"** [84] âyeti bu hale işaret eder. Allah kullarından dilediğini

---

[83] Buhârî, Sahîh, Fiten 29; Müslim, Sahîh, Fiten 20; Tirmizi, Sünen, Fiten 59; Hakîm, İbnu Mace ve Tirmizi'nin de tahric ettikleri, Ebû Hureyre'den gelen bir rivayette Rasûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurdu:

"Gerçekte Ye'cüc ve Me'cüc her günde güneşin ışığını görecekleri derecede (önlerindeki seddi) **kazıyorlar. Başlarındaki olan:**

"Hadi dönün, yarın kazarsınız" der. Allah Teâlâ onu (seddi), **öncesinden daha muhkemleştirir. Zamanlarına ulaştığı ve Allah da onları insanlar üzerine göndermeyi murad ettiği zamana kadar güneşi görecek derecede** (tekrar) **kazarlar. Başlarındaki: "Haydi dönün, Şüphesiz yarın kazacaksınız." der**

"İnşallahu Teâlâ" diye istisna ederler. Bunun üzerine sedde geldiklerinde bıraktıkları gibi kalmıştır. Onu kazarlar ve insanlar üzerine çıkarlar. Suları içerler. İnsanlar onlardan kal'alarına sığınırlar. Ye'cüc ve Me'cüc oklarını semaya atarlar. Okların uçları şiddetli kırmızı kana bulandığı halde üzerlerine düşer.

"Biz yeryüzündeki ahaliyi kahrettik, gök ehline yükseldik " derler. Derken Allah Teâlâ negaf adlı böceği kafalarına gönderir. (O böcek burunlarından beyinlerine çıkar. Ve) **Bununla onları öldürür."**

Neğaf; koyun ve devenin burnundan beyinlerine çıkan bir böcektir.

Hâsılı, kıyâmet insanların en şerlilerinin başında kopar. O zaman da yer yüzünde **Allah Allah** diyen kalmayacaktır. Bu hususta dahi birçok hadisler vardır. Nitekim Müslim'in de tahric ettiği Enes radiyallâhü anhdan gelen bir rivayette Rasûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurdu:

"Yeryüzünde Allah Allah denilmeyinceye kadar kıyamet kopmaz."

[84] Ayetin tam metninin meali şöyledir: **"Allah'a ve ahiret gününe inanan bir toplumun -babaları, oğulları, kardeşleri yahut akrabaları da olsa- Allah'a ve Resûlüne düşman olanlarla dostluk ettiğini göremezsin. İşte onların kalbine Allah, iman yazmış ve katından bir ruh ile onları desteklemiştir. Onları içlerinden ırmaklar akan cennetlere sokacak, orada ebedî kalacaklardır. Allah onlardan razı olmuş, onlar da**

seçer. Bundan sonra şeytanî hatıralar ve vesveseler ortadan kalkar. Bunların yerlerini ledünnî ilim, ruhanî nefesler ve kalbi kemalleştiren melekeler alır. Bu tarımın/ziraatın çoğalması, kökten dala kadar bitkilerin yeşermesi olarak değerlendirilir. Bu duruma erişen kişi, yakînlik makamını elde eder. Böyle bir yükseliş, meyvelerin olgunlaşarak tatlanmasına benzetilir.

Ye'cüc ve Me'cüc için yapılan yorumlarda ise;

İnsanda hayvanî sıfatların/kötülüklerin, çirkin fikirlerin çıkmasından ve bunların tamamen hâkim unsur haline gelmesinden ibarettir. Çünkü çirkinlikler ve kötülükler iyilikleri örter. Böyle kötü hallerin çoğalması kalbi karartır. Kaşanî, Ye'cüc ve Me'cüc ile mizacın bozulması, terkibin çözülmesiyle meydana gelen nefsanî ve bedenî kuvvetlerin kastedildiğini belirtir.

Bu bilgilerin yanında **Yecüc Mecüc'ün Türk kavmi, onlara karşı yapılan duvarın Çin şeddi olduğu iddiaları da vardır.** Eski tefsirlerde bu konu işlenir. Her ne kadar hoşumuza gitmese de bu bilgi bizim için önemlidir. Aşağıda geçen hatıra çok önemlidir.

Münevver Ayaşlı (1906-1999) **Collège de France'da L. Massignon'un** derslerine devam edermiş. Bir gün derste Massignon Ye'cüc-Me'cüc kavminin Türkler olduğunu söyleyince Münevver Hanım kızgınlığını göstermiş. Bunun üzerine Massignon, konuşmasına:

"Buna hiç infial (gücenme, kızgınlık duyma**) göstermeyiniz. Türkler İslâm'ı kabul etmeden önce Ye'cüc-Me'cüc kavmi idiler. Eğer bir gün İslâm'ı unuturlarsa gene Ye'cüc-Mecüc kavmi olacaklardır"** diye bir açıklama getirmiş[85]

Bu bilginin durumu bize açık şekilde gösterdiği şudur ki; Türk kavmi özellik bakımından sürekli atılım içinde olduğu, tarihin hiçbir döneminde devletsiz kalmadığı yanında, inançsız dönemlerinde **"barbar"** sıfatını alacak kadar ileri gidebileceğidir. Ayrıca **Türkleri öven hadislerde mevcuttur.**[86]

Allah'tan hoşnut olmuşlardır. İşte onlar, Allah'ın tarafında olanlardır. İyi bilin ki, kurtuluşa erecekler de sadece Allah'ın tarafında olanlardır." (Mücadele, 22)

[85] **Ahmed Yüksel ÖZEMRE'nin Louıs Massıgnon (1883-1962)** hakkındaki makalesi

[86] **"Türkler sizlere dokunmadıkça siz de Türkler'e dokunmayınız. Zira onlar çok sert ve haşin tabiatlı kimselerdir."** (El-Cüveyni; Tarih-i Cihan-güşa, 1, s:11)

Bu nedenle kıyamete kadar Türklerin tarih sahnesinden çekilmeyeceğini ve devletsiz kalmayacağına dair rivayetlere de bakılınca dengenin olması konusunda L. Massignon kilise'nin müslümanlara (Türklere) karşı nefrete dayanan geleneksel tavrını II. Vatikan Konsili'nde terketmesini sağlayan zemini hazırlamış; Konsil üyesi olan talebesi Peder Georges Chehata Anawati de bu zeminin Konsil kararı olarak kayda geçirilmesinde etkili olmuştur.[87]

Vatikan, Araplardan çok Türkler için din konusunda tedirginlik duymaktadır. Bu nedenle Vatikan yeri geldiği zaman kendini kötüleyecek kimselere izin vererek bu durumu dengede tutmaktadır. Bu şekilde Türklerin dindar ve dinsizlik arasında kalması için özel gayret gösterilmektedir. Tanzimattan beri Türkler cami ve kilise arasında kalmış durumda olmasının sebebi budur. L. Massignon bunu seneler önce görmüş olmasının tek sebebi gerçek araştırmacı olmasından başka bir şey değildir. Ancak bizim onun gördüğünü görmemiz ve Vatikanın sırrını çözmemiz biraz zaman alacaktır.

İhramcızâde İsmail Hakkı

Ebu Sekine (ki Muharrerlerden bir kimsedir) Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin bir sahabesinden naklen anlatıyor: "Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem buyurdular ki:

"Sizi bıraktıkları müddetçe siz de Habeşileri bırakın. Sizi terkettikleri müddetçe Türkleri terkedin." (Ravi (r.a.): Ebu Sekine Kaynak: Ebu Davud, Melahim 8, 4302)

[87] II. Vatikan Konsili'nde Musevîlik ile ilgili bir karar metninin hıristiyanlık-dışı diğer dinlere ve özellikle İslâm'a da açık olması husûsunda, Konsil üyesi olmamasına rağmen, Papa VI. Paulus ile Konsil'in üyesi papazları tahrik ve iknâ eden Massignon olmuştur. **"Nostra Aetate Deklârasyonu"** denilen bu metin, Katolik Kilisesi'nin müslümanlar hakkında olumlu beyânda bulunan ilk resmî belgesidir.

KARI KOCA GEÇİMSİZLİĞİNE DUA

Günümüzde, duaların eskisi kadar etkili olmamasının altında yatan sebeplerden birisi de, insanların işlerini Allah Teâlâ'ya haksız yere bırakmalarındandır. Bir evde isteklerin kaynadığı kazan iki tane olunca o evde doğal olarak huzurda olmayacaktır. Tek kazanı yakmak daha kolay olacağından, bunu da karşılıklı anlayış (empati) ile yapmalıyız. İnternet ortamında bu yazıya ulaşan bay-bayan kesimden insanlarımız bir çoğu belli bir seviyede eğitime ulaşmış kişilerdir. Ancak, sorunlarını çözmek için dua ya da araştırmaya düşüşünün altında, en önemli sebeplerin "beklenti" ,"tatmin" "üzüntü" vb. şeylerin sayısını artıracağımız sonuçlardır.

Ailede genel olarak geçimsizlik, maddiyat ile başlar, sonra manevî sebeplere yönelir. Huzursuzluklar kimliklerini değiştire değiştire sonuçta tepkiye dönüşür. Bu yönelmelerde pişman olan tarafın duaya müracaat etmesi de, vicdanen rahatsızlık duygusunu alt etmek için, Allah Teâlâ'yı sebep kılma katmanına geçmesidir. Dua eder. Der ki; **"dualarda ettim bir türlü kabul olmuyor"**. Kabul edilmeyen duaların sonucu gerçekleşmeyen istekler, yapan için rahatlama adına üretilen çaresizlik ilaçlarıdır.

Dua, dar kapsam içinde çok bir şey ifade etmez. Namaz (salât) aslında bir duadır. Ancak öyle bir dua'dır ki esasen beraberinde eylemde ifade eder. Bu nedenle de eylemi olan bir dua, daha anlamlı bir mana ifade etmektedir.

Eşiniz hakkında hangi duayı etmek gerektiği konusunda eğer bir çözüm üretemiyorsanız, önce hareketlerinize bakmanızda fayda vardır. **"Ben ne yapıyorum, o bana ne yapıyor?"**

Eşinden nefret ediyor ve kızdırıyorsun, sonra onun sevmesini bekliyorsun! Bu olmaz. Çünkü beddua eden fiillerini terk etmeden, ellerini semâya açıp Allah Teâlâ'ya yönelmek kabul edilmeyecek duadır. Dua geri dönüyor **"dualar ettim bir türlü kabul olmuyor"** şikâyetlerinden, bir nevi Allah Teâlâ da sorumlu oluyor. Hakikatte ise geçimsizlik, Allah Teâlâ'nın değil, şeytanın istekleri ve arzularındandır.

Sonuç olarak, eşinizi sevin ve fedakâr olun, muhakkak eşiniz sizi sevecektir. Eğer buna inancınızda tam olursa Allah Teâlâ aileniz için size muhakkak yeni bir kapı açacaktır.

Bilmeliyiz ki, birbirini sevmeyen karı-koca için kabul edilmiş bir dua asla

olmayacaktır. En güzel dua birbirlerini seven ve fedakâr olan eşlerin yapacağı dua olacaktır.

İhramcızâde İsmail Hakkı

TARİKATLER GEREKSİZ Mİ?

"Şeriatsız cennete giden yoktur ama tarikatsız cennete giden çoktur"

Bediüzzaman Said Nursî

Tabi ki, şeriatı olmayanın tarikatı (yolu) yoktur. Ancak bu çelişkili bir cümledir. (paradoks) Sözlerin içeriği birçok hakikati barındırsa da uygulayıcının ne yaptığına bakmak gereklidir. Bediüzzaman'ın uygulama alanındaki cephesi olan Nurculuk şeriattan ve tarikattanda öte hermetik özellikleride (cifir) barındırmaktadır. Bediüzzaman Said Nursî'nin gelecekle ilgili varsayımları olduğu gibi batınî tevilleri o kadar çoktur ki, mistik görüntüsü, örnek verecek olursak bir Nakşibendîden çok fazladır. Nakşilerde cifir üzerine bir çıkarım ve yorum usulünde bulunmaz. (Geleceğin cifirle tayini ve yorumu istismarı çok olduğu için terk edilmesi uygun hallerden olduğunda herkes hemfikirdir.)

Bediüzzaman'ın bu sözü aslında zamanı itibarıyla (devrimler) sıkıntılı dönemde ve o gündeki hayata karşılık söylenmiş sözlerden olabilir. Bugün için insanların durumu o kadar farklı olmuş ki, ne kadar günümüze hitap eder, araştırmak gerekir.

Tarikatlar hakikatte dinin bir yorumudur, günübirlik değişebilir. Günümüz için eski usuller ile tarikatı anlamakta yanlış olabiliyor. Bediüzzaman'ın bu sözünü eski usullere karşı söylediği bir sözde diyebiliriz. Zamanında tarikatlarda bidatler artmış, bozuk haller çoğalmıştır.

Nurculuğu, klasik tarikat biçimlerinden ayıran en önemli özelliği çıktığı gününde medresenin meselelerine yeni bir bakış açısı getirirken uygulama alanında **ümmi kesime** ulaşmak ve cahilliğin önüne geçmek düşünülmüştür. (Medrese-i Zehra) Ancak bugün ise aynı durum çok farklıdır. Çünkü risaleler günümüz insanının konuşma lisanına bile hitap etmeyince yükseklerde kalmış, ancak bir şakirdin mütalaasıyla anlaşılacak duruma dönüştürülmüştür. Kur'ân-ı Kerim'in bile anlaşılması için tefsirler yazılırken, bugün risaleler için şerh sistemi yok gibidir. Talebe yönünden bereketli olan cemaatin şerh kitapları niye azdır? Günümüz insanının anlayacağı lisana çevrilmesinde ne sakıncalar vardır, buna da kafa yormak lazım. Belki risalelerin içi boşalır korkusu mu taşınılıyor araştırmak gerekmektedir. (yeni başlayan bir şerh duydum)

Nurculuk tarikat bağlamında kitapları bir nevi şeyh olan tarikattir, diyebilir miyiz

sorusunu sorabiliriz. Çünkü kitapları mütalaa etmek şakirtlere mecbur sayılmaktadır. Bu durumu etrafımda bulunan kardeşlerimize acizane kendi yazdığım bir kitabı hediye olarak versem okumaktan içtinap etmelerinden ben bu yorumuma sahip çıkabilirim. Hz. Ali kerremallâhü veche efendimizin işaretleri olduğu söylenen bu kitapların ilahilik kapsamı içerisinde görmek ancak tarikat zihniyetinde olunca mümkündür. Yani, Yunus Emre'nin ilahisi gibi. (İlahi; "Allah Teâlâ katından gelen beşerin sözü".)

Tekrar asıl meseleye dönecek olursak Bediüzzaman'ın bahse konu kelamı bilinçlenmede kullanılan slogandır. Slogan alt tabakaya hitab eden sözdür. Alt tabaka, bu sözler ile benlik kazanır. Şakirtler tarikatı inkâr etmese de kendinin bir üstada mürid (talebe) olduğunu düşünmek istemez. Şakirtlerinde tarikat müridlerinin virdleri gibi sabah akşam tesbihleri, cevşenleri, cemaat olduklarında okumaları mecbur oldukları risaleleri vardır.

Sonuçta, tarikat şeriatın keskinliğini gideren yol genişlemesidir. Şeriat mecburî iken, tarikat ferîdir. Öyle ki, cevizin iç tadına ulaşma için yol gibidir. Yahudilerin bugün çektikleri sıkıntı, çıkardıkları tarikatlarını şeriat ile eşleştirmeleridir. Hıristiyanlarda işin cılkını çıkarınca İslam bu iki unsuru birbirine katarak huzuru sağlamıştır. Bu alt yapıdan dolayı İslam'da sapık tarikatlar çıkmamıştır.

Tarikata girmeden İslam'ı yaşamak mümkündür. Ancak zevkî bazı durumlara ulaşmak için tarikat ve tasavvuf tecrübeleriyle sabit olduğu hakkında çok bilgiler bulunmaktadır.

Bahse konu slogan doğru olsa da herkesin bir tarikatı, İslam'ı anlamada yerine göre üstadı, şeyhi, mürşidi vardır. Adın üzerinde kalmaya gerek yoktur. Cebrail aleyhisselâm ile Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin ilişkisi tarikatların çok gereksiz bir müessese olmadığını göstermektedir. Tarikatlarda önemli sorun girenler arasında cahil kesimin fazlaca bulunması ile yanlış anlamaların önüne geçilememesidir. Yoksa hiç kimse birinin cennete girme kefili değildir. Ancak sebebi olabilir. İfrat ve tefrit arasında doğru yolu bulmak Allah Teâlâ'nın rahmetidir. Kimin meşrebine ne uygun ise onu seçme hürriyetini gasp etmeye hakkımız yoktur. Cennet geniş, cehennem dardır. İnsanların menfaatine olacak işleri sınırlama ile fazla bir kazanç elde edemeyiz. Tarihin derinlerinden süzüle süzüle günümüze gelen müesseselerin günümüzde nasıl uygularsak daha verimli olur, bunlara çare

üretmeliyiz. **Ombudsman** diye adlandırılan kişilerin bir tarikat şeyhinden ne farkı vardır, diye sorabiliriz.

Bediüzzaman Said Nursî'nin sözü bir hakikati içerse de tarikat ve tasavvuf hayatını tercih eden birçok müslümanın olması nedeniyle ihtiyatlı olmamız gerektiğini **"fil hikayesi"**nden hatırlamak gerekir. Soffe ashabının çilesine talip olan gerçek tasavvuf erbabının yolunu inkâr etmek mümkün değildir. Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin güzel yolunda hepimiz için bir kısım bulunmaktadır. Hangisinden yürümek gerektiğine sınırlama getirmeye gerekte yoktur.

"Sadece tek bir kitap okuyan adama güvenme." ÇİN ATASÖZÜ

İhramcızâde İsmail Hakkı

RİCÂLÜ'L-GAYB ERENLERİ

Ricâlü'l-gayb kavramı, rical ve gayp kelimelerinden oluşan Arapça bir tamlamadır. Rical, Arap dilinde erkek insan, adam manalarına gelen, "racül" kelimesinin çoğuludur. Kur'an-ı Kerim'de çoğunlukla bu anlamda kullanılmakla birlikte cinler için kullanıldığı yerler de bulunmaktadır.

Gayb kelimesi ise sözlükte; şek, (kuşku, şüphe) gözlerden uzak olan, görülmeyen yer ve nesne mânalarına gelmekte olup ıstılahta, müşahede edilenin mukabili olarak gözden uzak, duyuların idrak alam dışında ve akılla anlaşılamayacak kadar gizli olan varlık manalarına gelmektedir. Böylelikle gayp akıl ve idrak dışı varlıkları kapsamaktadır.

Rical ve gayb kelimeleri Kur'an-ı Kerim'de ayrı ayrı birçok yerde kullanılmaktadır. Ancak "ricâlü'l-gayb" şeklinde bir terkib Kur'ân-ı Kerim'de geçmemektedir.

Mutasavvıflar tarafından tasavvuf geleneğinin önemli özelliklerinden biri olarak görülen bu inanç, kelime olarak **"gayp adamları"** anlamına gelip, tasavvufta âlemin düzenini sağlayan bir silsileyi ifade eder.

Gayb erenleri veya bilinmeyen hak dostları anlamlarına da gelen bu kişiler, dünya ilgilerinden kurtularak kendilerini Allah Teâlâ yoluna adamış ve dünyayı idare ettiği düşünülen sûfîler topluluğudur. Bunlar, **ricâlullah, merdân-ı hudâ, merdân-ı gayb** ve **hükümet-i sûfiyye** gibi terimlerle de ifade edilir. Bazılarına göre bu kavram, tasavvuftaki Allah Teâlâ dostluğunun gizliliğine dikkat çekmektedir.

Mutasavvıflara göre her ne kadar veliler birbirlerini tanıyıp bilseler de, sıradan insanların gözlerinden bir örtü ile ayrılmaktadırlar. Allah Teâlâ, dostlarını dünyada gizlemektedir. Dünya, bütünlüğünü görünmeyen bu velilere borçludur. Allah Teâlâ, dünyanın cismani düzenini sağlamak için bazı insanların çeşitli görevler üstlenmesini takdir ettiği gibi, âlemdeki mânevi ve rûhânî düzenin korunması için de sevdiği bazı kullarını vazifelendirmiştir. **Bu kimseler gizli olduklarından dolayı kendilerinden başka kimse onların hallerine vâkıf olamaz.** Herkes tarafından kolayca tanınmadıkları ve gizli olan hakikatlere vakıf olduklarından dolayı ricalü'l-gayp olarak isimlendirilmişlerdir.

Gökten yağmur onların bereketleriyle iner,

Yerden otlar onların himmetiyle biter,

Kâfirlere karşı müslümanlar onların takviyeleriyle zafer kazanırlar.

Sûfilere göre, bu hiyerarşik yapı kendi içinde irtibatlı halinde olup, zaman ve mekânın rahatsız edici hâlleri onları engelleyemez. Zira onlar dünyanın her tarafından göz açıp kapayıncaya kadar denizleri, dağlan ve çölleri kolaylıkla aşarak bir araya gelirler. Dünya, bütünlüğünü görünmeyen ve çeşitli mertebelerde bulunan velilerin varlığına borçludur Bu mertebeler merdivenin birbiri ardından gelen basamaklanın **varisler (ebdâl), direkler (evtâd), sütunlar (amâid) v.s**. oluşturmakta, **ve en son basamakta ise çevresinde bütün kainatın döndüğü kutup (kutb) bulunmaktadır.** Eğer bu manevî yapı olmasaydı kâinat paramparça olurdu.(!)

Sûfîler bu manevî teşkilatın kendi içerisinde hiyerarşik bir yapı arz etmekte olduğunu söylemektedirler. Bu yapılanmadaki tertip kaynaklarda farklı şekillerde sıralanmaktadır.

Bir sıralama örneği şekildedir.

1. İmâmân: Her çağda iki kişidir.
2. Evtâd: Dört kişidir. Kadınlardan da olabilir.
3. Abdal: Yedi kişidir.
4. Nukabâ: Her asırda on iki kişidir.
5. Nücebâ: her asırda sekiz kişidir.
6. Havâriyyûn: Her asırda bir kişidir.
7. Recebiyyûn: Her dönemde kırk kişidir.
8. Hatm: Bütün zamanlarda tek kişidir.
9. Rukabâ: Hz. Âdem’den kıyamete kadar çok sayıda kişidirler.
10. Kırklar
11. Yediler
12. Beşler
13. Üçler
14. Birler

15. Ricâlü'l-Gayb: On kişidir.

16. Zühhâd: On sekiz kişidir.

17. Ricâlü'l-Fütüvve: Sekiz kişidir.

18. Ricâl-i Hannân veya Ricâl-i Atf: On beş kişidir.

19. Ricâlü'l-Heybet ve'l-Celâl: Dört kişidir.

20. Ricâlü'l-Feth: Yirmi dört kişidir.

21. Ricâl-i 'Ulâ: Yedi kişidir.

22. Ricâl-i Tahtaşfil: Yirmi bir kişidir.

23. Üç Veliyy-i Vâsıl (Âlî bunlar için özel bir isim kullanmıyor.)

24. İlâhiyyûn-ı Rahmâniyyûn: Üç kişidir.

25. Bir zât-ı pâk

26. Bir zât-ı Azîmü'ş-şân

27. Bir zât-ı şerîf

28. Sakît-ı Refref

29. Ricâlü'l-Gınâ: Her asırda iki kişidir.

30. Ricâl-i Ayne't-Tahkîm ve'z-Zevâyid: On kişidir.

31. Büdelâ: On iki kişidir. Zaman zaman Abdal ve Nukabâ ile karıştırılırlarsa da farklıdırlar.

32. Ricâl-i İştiyâk: Beş kişidir.

33. Ricâl-i Eyyâm-ı Sitte: Altı kişidir[88]

SONUÇ

Tespit edebildiğimiz kadarıyla ricâlü'l-gayb ehl-i tasavvuf arasında özellikle İbn Arabî kaddese'llâhü sırrahu'l azîz sonrasında, tasavvufi çevrelerde yer bulan, **"kutub", "gavs", "nücebâ", "nukabâ", "abdal"** gibi kavramlar, sonraki dönemlerde kazandıkları

[88] Ahmet Ögke, "Bir Tasavvuf Terimi Olarak Ricâlü'l-Gayb –İbn Arabî'nin Görüşleri–",Tasavvuf (Ankara), Yıl: II, Ocak 2001, sayı: 5, ss. 172-197; Hasan Türkmenoğlu, Gayb Erenleri, Mavi Yay., İstanbul 2003.

muhtevalarıyla Kur'an'da ve sahih hadislerde bulunmamaktadır.

Bu konuda mutasavvıfların açıklama ve iddiaları Kur'an'la ilgili olarak bâtınî yoruma, hadislerle ilgili olarak da, isnadı zayıf rivayetlere dayanmaktadır. Her ne kadar Kur'an-ı Kerim çeşitli âyetlerinde kullar arasında farklı statülere sahip insanlardan bahsetse de **ricâlü'l-gayb gibi bir derecelendirme Kur'an'da bulunmaz.**

Allah Teâlâ kullarını bazen dünyadaki durumlarına, bazen de âhirette elde edecekleri makamlara göre derecelendirmektedir. Ancak ricâlü'l-gayb gibi kozmik güçlere sahip hiyerarşik bir yapıyı Kur'an'a dayandırmak mümkün gözükmemektedir. **Bu düşüncelerini delillendirmek için sûfîler tarafından işaret edilen âyetlerin hepsi siyak ve sibakla ilgisi olmayan zorlama teviller içermektedir.**

Hadislere gelince, ricâlü'l-gayb ve abdalla ilgili olarak tasavvufi eserlerde birçok hadis zikredilmektedir. Bu rivayetlerden Ebû Davud'da yer alan bir, Ahmed b. Hanbel'in Müsned'inde bulunan iki rivayet dışında, hiçbiri güvenilir hadis kitaplarında yer almamıştır. Ayrıca Müsned'deki hadisler de senedlerinde zayıf râviler bulundurduğu gerekçesiyle tenkit edilmiştir. Senet ve metinlerindeki bazı çelişki ve zayıflıktan dolayı bu hadisler bazı muhaddisler ve kelâmcılar tarafından tenkid edilmiştir.

Mutasavvıflar arasında felsefeyle meşgul olanların ilklerinden olan **Hakîm et-Tirmizî**'nin, bu anlayışın teşekkülünde önemli bir yeri vardır. Aynı zamanda tasavvufi yorumları hadislere uygulayanların ilklerinden de sayılan bu zât, ilk dönemlerde ortaya çıkan hadisleri velayet hakkındaki düşünceleriyle işlemiş, bazı tasniflerde bulunmuş ve daha önce görülmeyen bir düşünce ortaya koymuştur. Özellikle onun tarafından rivayet edilen bir hadis tasavvufi çevreler tarafından bu zümrenin varlığına delil olarak öne sürülmüştür. **Velayet teorileri hakkında ilk söz edenlerden biri olan Hakîm et-Tirmizî daha önceki dönemlerde ortaya çıkan hadisleri düşüncelerine köşe taşı yapmış ve bir veliler hiyerarşisi oluşturmuştur. SON ŞEKLİNİ İBN ARABÎ KADDESE'LLÂHÜ SIRRAHU'L AZÎZ İLE ALAN BU DÜŞÜNCE HARİCÎ TESİRLERİN DE ETKİSİYLE KOZMİK ÂLEMDE HÜKÜM SÜREBİLEN, OLAĞANÜSTÜ GÜÇLERE SAHİP BİR SİLSİLE HALİNE GELMİŞTİR.**

Ricâlü'l-gayb düşüncesinin son şeklini almasında İbn Arabî'nin etkisi büyüktür. İbn Arabî sonrası dönemde bu düşünceden bahsedenlerin İbn Arabî'ye yaptıkları atıflar bizi bu sonuca götürmektedir. Ricâlü'l-gayb düşüncesi Kur'ân'a uymayan bazı

özellikleri nedeniyle bir kısım âlimler tarafından tenkid edilmiş, kaynağı üzerinde durulmuştur. **Bu düşüncenin kaynağını ehl-i sünnet dışında arayanlar genelde bu düşüncenin, Şia'nın imamet anlayışının tasavvuftaki yansıması olduğu üzerinde durmuşlar, bu iki düşünce arasındaki benzerliklere dikkat çekmeye çalışmışlardır.** Târihî gelişim içinde bu düşünce çok çeşitli dış unsurlardan etkilenmiştir. Bunların başında **İsmâilî öğreti** gelmektedir. Zîrâ ricâlü'l-gayb düşüncesinde de geniş yer bulan evrenin kendisini hiyerarşik biçimde yapılandırma, İsmâilî öğretide de çok büyük yer tutmaktadır. Konuyu inceleyen âlimler tarafından ayrıca bu düşüncenin **İhvân-ı Safâ** ile olan ilgisine dikkat çekilmiştir. Ricâlü'l-gayb düşüncesini şiddetle tenkit edenlerin başında **İbn Teymiye** gelmektedir.

O'na göre, insanların Allah Teâlâ 'la kul arasında ihtiyaçlarını ilettikleri bir vasıta kabul etmeleri şirk olup İslâm akîdesiyle bağdaşmaz. İhtiyaçlarını ricâlü'l gayba arzedenlerle, Allah Teâlâ'nın rahmetinin önce **üçyüzlere**, onlardan sırasıyla **yetmişlere**, **kırklara, yedilere**, **dörtlere** ve nihayet **gavs**a indiğini zannedenler sapık ve müşriklerdir.

Bu türden bir anlayış Râfiza'nın, her asırda masum bir imam bulunur, mükelleflere karşı Allah Teâlâ'nın delili olur, iman ancak onunla tamamlanır, şeklindeki iddialarına benzemektedir. İbn Teymiye bu mertebelerin varlığını iddia edenleri bazı yönlerden İsmâiliyye'ye ve Nusayrîlere de benzetir.

Sûfiler tarafından ricâlü'l-gaybe atfedilen fonksiyonlar düşünüldüğünde bu tür bir taifenin varlığını kabul etmek özellikle tevhid inancı açısından sakıncalar doğurmaktadır. Bu tür varlıklara inanma ve onlardan yardım talep etme, bazı hüviyetleri sebebiyle bazı kişiler dışında kimseye görünmedikleri, zaman ve mekân sınırlarını aşarak diledikleri anda diledikleri yerde bulunabilecekleri, kendilerinden istenen şeyleri Allah Teâlâ 'nın geri çevirmeyeceği gibi telâkkileri İslâm inancıyla bağdaştırabilmek oldukça zor gözükmektedir.

Âlimlerin çoğuna göre, sadece Cenâb-ı Hakk'ın yapması mümkün olan şeyleri ölü veya diri başka bir kuldan istemek caiz değildir. Yardım istenilen şahsın yaratıcı değil, şefaatçi olduğu düşünülse bile bu tarz dua, zahirî anlamda başka ilahların varlığını ihsas ettirir ve imanı tehlikeye düşürebilir. DUANIN BÖYLE BİR YOLU NE KUR'ÂN'DA BEYAN EDİLMİŞTİR NE DE RASÛLÜLLAH SALLALLÂHÜ ALEYHİ VE SELLEMİİN DUALARI ARASINDA BU TÜRDEN DUALAR GÖZE ÇARPMAKTADIR.

Şayet böyle bir duâ şekli mevcut olsaydı buna ilk önce Hz. Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin ve onun çevresinde bulunan ashabının işaret etmesi gerekirdi.

Bu tür ruhlardan yardım istemeyi kesin olarak şirk ve küfür kabul eden **Şevkânî** kanaatini teyid etmek için bu davranış ile şirkin karşılaştırmasını yaparak aralarındaki benzer yönleri açıklar. Müellife göre **her dua bir ibâdettir ve ruhlardan yardım istemek de onlara dua manasına gelir. Dolayısıyla bu insanlar Allah Teâlâ'dan başkasına ibâdet etmektedir.** Sadece Allah Teâlâ'nın gücü dâhilindeki fiillerin gerçekleşmesi için diri veya ölü bir kimseye dua etmek ile câhiliyye müşriklerinin taş, ağaç, melek veya şeytana duaları arasında bir fark yoktur. Bu zümrenin varlığının hikmetini anlamak ve bu gruba atfedilen fonksiyonları açıklayabilmek oldukça zor görünmektedir. Allah Teâlâ'nın kâinat olaylarını idare edebilmek için bu türden aracılara ihtiyacı yoktur. Her ne kadar **Kur'an, tabiat olaylarının icrâsıyla ve insanları korumakla görevli bazı meleklerin var olduğunu bildirse de bunların varlığının bazı hikmetleri vardır.** Bununla birlikte Kur'an, onlara dua edilmesini kesinlikle yasaklamıştır. Bu türden fonksiyonlara sahip insanların bazı işlere muktedir olduklarına dâir tartışmasız güvenilir naklî veya aklî bir delil bulmak mümkün değildir. Bu nedenle bunlarla ilgili halk arasında dolaşan veya bazı kitaplarda yer alan hikâyelere dayanarak dînî bir mesele hakkında hüküm vermenin sağlıklı bir yol olmadığı açıktır.

Sonuç olarak söylemek gerekirse;

1.Ricâlü'l-gayb adıyla yardım talep etmek ve bu kişilere dua etmek İslâm dininin korunması üzerinde hassasiyetle durduğu **"tevhid inancı"** açısından sakıncalar doğurmakta, kişiyi farkında olmadan şirke düşürebilmektedir.

İslâm âlimlerinin çoğuna göre sadece Allah Teâlâ 'nın yapmaya muktedir olduğu şeylerin ölü veya diri başka bir kuldan istenmesi caiz değildir. Yardım istenilen şahsın yaratıcı değil şefaatçi olduğu düşünülse bile bu tarz dualar imanı tehlikeye düşürebilir. Sadece Allah Teâlâ'nın gücü dâhilinde olan yağmurun yağdırılması, otların bitmesi, müslümanlara yardım edilmesi ve onlardan zararların defedilmesi gibi hususların ricâlü'l-gaybdan beklenilmesi bu açıdan doğru değildir.

2. Bu zümrenin varlığının hikmetini anlamak ve bu gruba atfedilen fonksiyonları açıklayabilmek oldukça zor görünmektedir. Özellikle, halktan sıkıntı ve belâları defettiği iddia olunan bu taifenin, müslümanların fert ve toplun olarak çeşitli problemlerle karşılaştığı asırlar boyunca nerede olduğu merak konusudur. Günümüz

için de aynı şeyi söylemek mümkündür.

3. **Kim olduğu tam olarak belli olmayan kimselerden yardım istemek topluma bir fayda sağlamayacağı gibi, zaman zaman onları hayatın şartlarıyla olan mücadeleden uzaklaştırabilmektedir.**

4. Yeryüzünde yaşayan her canlı Allah Teâlâ tarafından konulan tabiat kanunlarına uymak zorundadır. **Allah Teâlâ çeşitli âyetlerde kâinatı kendisinin yaratıp yönettiğini beyan ettiği halde herhangi bir kulun bu kurallar dışında bir hayat sürdüğünü düşünmek doğru değildir.**

5. Ne Hz. Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem ne de ashâb-ı kiram, hayatları boyunca çeşitli sıkıntılarla karşılaştıkları halde hiç biri bu türden varlıklara seslenmemişler, uğradıkları belâların kalkması için Allah Teâlâ'ya vâsıta olmalarını istememişlerdir. Duanın böyle bir yolu ne Kur'an'da beyan edilmiş ne de Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin duaları arasında bu türden dualar göze çarpmaktadır. Bizzat Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem'in istenildiğinde yalnız Allah Teâlâ'dan istenmesi gerektiğine dâir birçok ifadesi vardır. Günlük namazlarda her rekâtta okunması istenen **"Yalnız sana ibadet eder, sadece senden yardım dileriz"** âyeti de bu ilkeyi yerleştirmeye çalışmaktadır.

6. Kur'an-ı Kerîm, tabiat olaylarının icrâsıyla ve insani an korumakla görevli meleklerin var olduğunu bildirmesine rağmen onlara dua etmemizi emretmemiştir. Bu meleklerin kâinattaki tasarrufları bilindiği halde kimse onlardan dua talep etmez. Melekler hakkındaki hüküm böyleyken ricâlü'l-gayb adında kimselere duâ edilmesini kabul etmek mümkün görünmemektedir.

SON SÖZ:

Bu konu kulların Allah Teâlâ'nın mülkünde tasarruf etmesi içeriğiyle kapalılıklar içermekte olup, şirke düşmeden meselenin ortasını bulmanın çok zor olduğunu görmekteyiz.

Mülk Allah Teâlâ'nındır. Onun mülkünü insanlar ile paylaşmasını düşünmekte hatalı durumdur. Ancak değişen kader dediğimiz kısımda Allah Teâlâ bazı kullarının duası ile kader değişime gideceği varsayımıyla haddimizi aşmadan bu kulların varlığına bir yer verebiliriz görülse de tehlikesi faydasından çoktur.

Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin Hz. Fatıma aleyhisselâm annemize **"kızım Fatıma kalk sabah namazını kıl babanın peygamberliğini güvenme?"** uyarısını kalbimizden çıkarmayalım.

Film konu olarak çok güzel, içeriği ile bu bilgileri tekrar hatırlamış olduk.

Ey Allah Teâlâ'm sana olan güvenimi ve inancımı artırmanı, sevab zannettiğim günahlardan sana sığınıyorum.

İhramcızâde İsmail Hakkı

Kaynak:

Osman DEMİR, Ricâlü'l-Gayb Kavramı ve Kelâm İlmi Açısından Değerlendirilmesi [Kitap]. - İstanbul: Marmara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Temel İslâm Bilimleri Ana Bilim Dalı Kelâm Bilim Dalı -87011-Yüksek Lisans Tezi:, 1999.

YE'CÜC-MECÜC-TÜRKLER Mİ?

Ye'cüc ve Me'cüc'ün Ortaya Çıkışı

Ye'cüc ve Me'cüc kelimelerinin hangi dilden geldiği ve Arapça'ya nasıl geçtiği hakkında yeterli bilgi bulunmamaktadır. Bu isimlerin İbranice ve Süryanca gibi dillerden geldiğini söyleyen olmakla birlikte Yunancadan geldiğini kabul edenler de vardır. [89]

Kur'an-ı Kerim'de adları Ye'cüc ve Me'cüc kavramlarıyla ifade edilen bu yaratıkların ne tür varlıklar olduğu konusunda herhangi bir açıklama yapılmamıştır. Bu isimlerin Kur'an'da ilk geçtiği yer Zülkarneyn kıssasıdır. İnsanlar Zülkarneyn'e taleplerini iletirken kendilerine rahatsızlık veren ve bozgunculuk yapanları kastederek şikâyet ettikleri iki isim olarak geçmektedir.

Kur'an'da geçtiğ ilk geçtiği ayet şöyledir: *,*

Dediler ki: **"Ey Zu'l-Karneyn, Ye'cûc ve Me'cûc bu yerde bozgunculuk yapıyorlar. Bizimle onların ara-sına bir set yapman için sana bir vergi verelim mi?"** [90]

İkincisi olarak helak edilen kavimlere atıf yapılarak bu isimler geçer:

"Nihayet Ye'cüc ve Me'cüc'ün önü açıldığı ve onlar her tepeden akın etmeye başladıkları zaman, gerçek va'd (yani kıyâmet) yaklaşmış olur. İnkâr edenlerin gözleri birden donup kalır.

"Vah bize, biz bundan gaflet içinde idik (bunun doğru olacağını hiç düşünmüyorduk). Meğer biz zulmediyormuşuz!" (diye mırıldandılar)." [91]

Hadislerde belirtildiğine göre **Ye'cüc ve Me'cüc**, kıyamete yakın döneme kadar belli bir yerde aşamayacakları setle engellenmiş halde duracaklar. Onlar sürekli olarak önlerindeki bu seddi yıkmaya uğraşacaklar ve sonunda kıyamete yakın bir zamanda bu amaçlarına ulaşacaklar. Önlerindeki engeli aşarak serbest kalacak olan bu yaratıklar her tepeden saldırarak ortalığı yakıp yıkacaklar. Yeryüzünde bulunan yenebilecek ve içilebilecek her şeyi gasp ederek bitirecekler. Bu şekilde meydana

---

[89] Bu iki isim Tevrat'ta Gog ve Magog şeklinde geçmektedir.

[90] Kehf, 94.

[91] Enbiya, 96-97. 47 Buhârî, Sahîh, Fiten 29; Müslim, Sahîh, Fiten 20; Tirmizi, Sünen, Fiten 59;

gelecek olan azgınlıklarını müteakip Allah semadan çekirge ve kurt gibi yaratıkları musallat ederek onları helak edecektir. Onların cesetleri her tarafı dolduracak ve yeryüzüne pis bir koku yayılacak. Allah yağmur yağdıracak ve bu şekilde sular artarak meydana gelen seller ölüleri sürükleyerek denize götürecektir.[92]

Allah Teâlâ bir gece onlara ansızın negaf hastalığı gönderir ve bu hastalığa yakalananlar yok olup giderler, soyları kesilir ve bütün fertleri ölür. Sonra tarımda artış olur, kökler ve dallar yeşerir. Meyveler bollaşır ve güzel bitkiler her yeri kaplar. Allah'a hamd edilir. Kalbe gelen fasit hatıralarla nefis azar. Vesveselerin artması bunu izler. Kişinin bu azgınlık halleri kalp mekânını işgal eder, özünün meyvelerini yiyip bitirir ve özdeki suları kuru-turlar. Bu durumda onda irfan namına hiçbir şey kalmaz. İşte tam bu hal-deyken onda hakikî uyanıklık hali belirirse, ona Rabbânî yardımlar ve ar-mağanlar gelir. Kur'an-ı Kerim'de **"….,Ayık olun, Allah'ın tarafında olanlar kurtuluşa ermiştir"** [93] âyeti bu hale işaret eder. Allah kullarından dilediğini

---

[92] Buhârî, Sahîh, Fiten 29; Müslim, Sahîh, Fiten 20; Tirmizi, Sünen, Fiten 59; Hakîm, İbnu Mace ve Tirmizi'nin de tahric ettikleri, Ebû Hureyre'den gelen bir rivayette Rasûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurdu:

"Gerçekte Ye'cüc ve Me'cüc her günde güneşin ışığını görecekleri derecede (önlerindeki seddi) **kazıyorlar. Başlarındaki olan:**

"Hadi dönün, yarın kazarsınız" der. Allah Teâlâ onu (seddi), **öncesinden daha muhkemleştirir. Zamanlarına ulaştığı ve Allah da onları insanlar üzerine göndermeyi murad ettiği zamana kadar güneşi görecek derecede** (tekrar) **kazarlar. Başlarındaki: "Haydi dönün, Şüphesiz yarın kazacaksınız." der**

"İnşallahu Teâlâ" diye istisna ederler. Bunun üzerine sedde geldiklerinde bıraktıkları gibi kalmıştır. Onu kazarlar ve insanlar üzerine çıkarlar. Suları içerler. İnsanlar onlardan kal'alarına sığınırlar. Ye'cüc ve Me'cüc oklarını semaya atarlar. Okların uçları şiddetli kırmızı kana bulandığı halde üzerlerine düşer.

"Biz yeryüzündeki ahaliyi kahrettik, gök ehline yükseldik " derler. Derken Allah Teâlâ negaf adlı böceği kafalarına gönderir. (O böcek burunlarından beyinlerine çıkar. Ve) **Bununla onları öldürür."**

Neğaf; koyun ve devenin burnundan beyinlerine çıkan bir böcektir.

Hâsılı, kıyâmet insanların en şerlilerinin başında kopar. O zaman da yer yüzünde **Allah Allah** diyen kalmayacaktır. Bu hususta dahi birçok hadisler vardır. Nitekim Müslim'in de tahric ettiği Enes radiyallâhü anhdan gelen bir rivayette Rasûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurdu:

"Yeryüzünde Allah Allah denilmeyinceye kadar kıyamet kopmaz."

[93] Ayetin tam metninin meali şöyledir: **"Allah'a ve ahiret gününe inanan bir toplumun -babaları, oğulları, kardeşleri yahut akrabaları da olsa- Allah'a ve Resûlüne düşman olanlarla dostluk ettiğini göremezsin. İşte onların kalbine Allah, iman yazmış ve katından bir ruh ile onları desteklemiştir. Onları içlerinden ırmaklar akan cennetlere sokacak, orada ebedî kalacaklardır. Allah onlardan razı olmuş, onlar da**

seçer. Bundan sonra şeytanî hatıralar ve vesveseler ortadan kalkar. Bunların yerlerini ledünnî ilim, ruhanî nefesler ve kalbi kemalleştiren melekeler alır. Bu tarımın/ziraatın çoğalması, kökten dala kadar bitkilerin yeşermesi olarak değerlendirilir. Bu duruma erişen kişi, yakînlik makamını elde eder. Böyle bir yükseliş, meyvelerin olgunlaşarak tatlanmasına benzetilir.

Ye'cüc ve Me'cüc için yapılan yorumlarda ise;

İnsanda hayvanî sıfatların/kötülüklerin, çirkin fikirlerin çıkmasından ve bunların tamamen hâkim unsur haline gelmesinden ibarettir. Çünkü çirkinlikler ve kötülükler iyilikleri örter. Böyle kötü hallerin çoğalması kalbi karartır. Kaşanî, Ye'cüc ve Me'cüc ile mizacın bozulması, terkibin çözülmesiyle meydana gelen nefsanî ve bedenî kuvvetlerin kastedildiğini belirtir.

Bu bilgilerin yanında **Yecüc Mecüc'ün Türk kavmi, onlara karşı yapılan duvarın Çin şeddi olduğu iddiaları da vardır.** Eski tefsirlerde bu konu işlenir. Her ne kadar hoşumuza gitmese de bu bilgi bizim için önemlidir. Aşağıda geçen hatıra çok önemlidir.

Münevver Ayaşlı (1906-1999) **Collège de France'da L. Massignon'un** derslerine devam edermiş. Bir gün derste Massignon Ye'cüc-Me'cüc kavminin Türkler olduğunu söyleyince Münevver Hanım kızgınlığını göstermiş. Bunun üzerine Massignon, konuşmasına:

"Buna hiç infial (gücenme, kızgınlık duyma**) göstermeyiniz. Türkler İslâm'ı kabul etmeden önce Ye'cüc-Me'cüc kavmi idiler. Eğer bir gün İslâm'ı unuturlarsa gene Ye'cüc-Mecüc kavmi olacaklardır"** diye bir açıklama getirmiş[94]

Bu bilginin durumu bize açık şekilde gösterdiği şudur ki; Türk kavmi özellik bakımından sürekli atılım içinde olduğu, tarihin hiçbir döneminde devletsiz kalmadığı yanında, inançsız dönemlerinde **"barbar"** sıfatını alacak kadar ileri gidebileceğidir. Ayrıca **Türkleri öven hadislerde mevcuttur.**[95]

Allah'tan hoşnut olmuşlardır. İşte onlar, Allah'ın tarafında olanlardır. İyi bilin ki, kurtuluşa erecekler de sadece Allah'ın tarafında olanlardır." (Mücadele, 22)

[94] **Ahmed Yüksel ÖZEMRE'nin Louıs Massıgnon (1883-1962)** hakkındaki makalesi

[95] **"Türkler sizlere dokunmadıkça siz de Türkler'e dokunmayınız. Zira onlar çok sert ve haşin tabiatlı kimselerdir."** (El-Cüveyni; Tarih-i Cihan-güşa, 1, s:11)

Bu nedenle kıyamete kadar Türklerin tarih sahnesinden çekilmeyeceğini ve devletsiz kalmayacağına dair rivayetlere de bakılınca dengenin olması konusunda L. Massignon kilise'nin müslümanlara (Türklere) karşı nefrete dayanan geleneksel tavrını II. Vatikan Konsili'nde terketmesini sağlayan zemini hazırlamış; Konsil üyesi olan talebesi Peder Georges Chehata Anawati de bu zeminin Konsil kararı olarak kayda geçirilmesinde etkili olmuştur.[96]

Vatikan, Araplardan çok Türkler için din konusunda tedirginlik duymaktadır. Bu nedenle Vatikan yeri geldiği zaman kendini kötüleyecek kimselere izin vererek bu durumu dengede tutmaktadır. Bu şekilde Türklerin dindar ve dinsizlik arasında kalması için özel gayret gösterilmektedir. Tanzimattan beri Türkler cami ve kilise arasında kalmış durumda olmasının sebebi budur. L. Massignon bunu seneler önce görmüş olmasının tek sebebi gerçek araştırmacı olmasından başka bir şey değildir. Ancak bizim onun gördüğünü görmemiz ve Vatikanın sırrını çözmemiz biraz zaman alacaktır.

İhramcızâde İsmail Hakkı

Ebu Sekine (ki Muharrerlerden bir kimsedir) Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin bir sahabesinden naklen anlatıyor: "Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem buyurdular ki:

"Sizi bıraktıkları müddetçe siz de Habeşileri bırakın. Sizi terkettikleri müddetçe Türkleri terkedin." (Ravi (r.a.): Ebu Sekine Kaynak: Ebu Davud, Melahim 8, 4302)

[96] II. Vatikan Konsili'nde Musevîlik ile ilgili bir karar metninin hıristiyanlık-dışı diğer dinlere ve özellikle İslâm'a da açık olması husûsunda, Konsil üyesi olmamasına rağmen, Papa VI. Paulus ile Konsil'in üyesi papazları tahrik ve iknâ eden Massignon olmuştur. **"Nostra Aetate Deklârasyonu"** denilen bu metin, Katolik Kilisesi'nin müslümanlar hakkında olumlu beyânda bulunan ilk resmî belgesidir.

KARI KOCA GEÇİMSİZLİĞİNE DUA

Günümüzde, duaların eskisi kadar etkili olmamasının altında yatan sebeplerden birisi de, insanların işlerini Allah Teâlâ'ya haksız yere bırakmalarındandır. Bir evde isteklerin kaynadığı kazan iki tane olunca o evde doğal olarak huzurda olmayacaktır. Tek kazanı yakmak daha kolay olacağından, bunu da karşılıklı anlayış (empati) ile yapmalıyız. İnternet ortamında bu yazıya ulaşan bay-bayan kesimden insanlarımız bir çoğu belli bir seviyede eğitime ulaşmış kişilerdir. Ancak, sorunlarını çözmek için dua ya da araştırmaya düşüşünün altında, en önemli sebeplerin "beklenti" ,"tatmin" "üzüntü" vb. şeylerin sayısını artıracağımız sonuçlardır.

Ailede genel olarak geçimsizlik, maddiyat ile başlar, sonra manevî sebeplere yönelir. Huzursuzluklar kimliklerini değiştire değiştire sonuçta tepkiye dönüşür. Bu yönelmelerde pişman olan tarafın duaya müracaat etmesi de, vicdanen rahatsızlık duygusunu alt etmek için, Allah Teâlâ'yı sebep kılma katmanına geçmesidir. Dua eder. Der ki; **"dualarda ettim bir türlü kabul olmuyor"**. Kabul edilmeyen duaların sonucu gerçekleşmeyen istekler, yapan için rahatlama adına üretilen çaresizlik ilaçlarıdır.

Dua, dar kapsam içinde çok bir şey ifade etmez. Namaz (salât) aslında bir duadır. Ancak öyle bir dua'dır ki esasen beraberinde eylemde ifade eder. Bu nedenle de eylemi olan bir dua, daha anlamlı bir mana ifade etmektedir.

Eşiniz hakkında hangi duayı etmek gerektiği konusunda eğer bir çözüm üretemiyorsanız, önce hareketlerinize bakmanızda fayda vardır. **"Ben ne yapıyorum, o bana ne yapıyor?"**

Eşinden nefret ediyor ve kızdırıyorsun, sonra onun sevmesini bekliyorsun! Bu olmaz. Çünkü beddua eden fiillerini terk etmeden, ellerini semâya açıp Allah Teâlâ'ya yönelmek kabul edilmeyecek duadır. Dua geri dönüyor **"dualar ettim bir türlü kabul olmuyor"** şikâyetlerinden, bir nevi Allah Teâlâ da sorumlu oluyor. Hakikatte ise geçimsizlik, Allah Teâlâ'nın değil, şeytanın istekleri ve arzularındandır.

Sonuç olarak, eşinizi sevin ve fedakâr olun, muhakkak eşiniz sizi sevecektir. Eğer buna inancınızda tam olursa Allah Teâlâ aileniz için size muhakkak yeni bir kapı açacaktır.

Bilmeliyiz ki, birbirini sevmeyen karı-koca için kabul edilmiş bir dua asla

olmayacaktır. En güzel dua birbirlerini seven ve fedakâr olan eşlerin yapacağı dua olacaktır.

İhramcızâde İsmail Hakkı

TARİKATLER GEREKSİZ Mİ?

"Şeriatsız cennete giden yoktur ama tarikatsız cennete giden çoktur"
Bediüzzaman Said Nursî

Tabi ki, şeriatı olmayanın tarikatı (yolu) yoktur. Ancak bu çelişkili bir cümledir. (paradoks) Sözlerin içeriği birçok hakikati barındırsa da uygulayıcının ne yaptığına bakmak gereklidir. Bediüzzaman'ın uygulama alanındaki cephesi olan Nurculuk şeriattan ve tarikattanda öte hermetik özellikleride (cifir) barındırmaktadır. Bediüzzaman Said Nursî'nin gelecekle ilgili varsayımları olduğu gibi batınî tevilleri o kadar çoktur ki, mistik görüntüsü, örnek verecek olursak bir Nakşibendîden çok fazladır. Nakşilerde cifir üzerine bir çıkarım ve yorum usulünde bulunmaz. (Geleceğin cifirle tayini ve yorumu istismarı çok olduğu için terk edilmesi uygun hallerden olduğunda herkes hemfikirdir.)

Bediüzzaman'ın bu sözü aslında zamanı itibarıyla (devrimler) sıkıntılı dönemde ve o gündeki hayata karşılık söylenmiş sözlerden olabilir. Bugün için insanların durumu o kadar farklı olmuş ki, ne kadar günümüze hitap eder, araştırmak gerekir.

Tarikatlar hakikatte dinin bir yorumudur, günübirlik değişebilir. Günümüz için eski usuller ile tarikatı anlamakta yanlış olabiliyor. Bediüzzaman'ın bu sözünü eski usullere karşı söylediği bir sözde diyebiliriz. Zamanında tarikatlarda bidatler artmış, bozuk haller çoğalmıştır.

Nurculuğu, klasik tarikat biçimlerinden ayıran en önemli özelliği çıktığı gününde medresenin meselelerine yeni bir bakış açısı getirirken uygulama alanında **ümmi kesime** ulaşmak ve cahilliğin önüne geçmek düşünülmüştür. (Medrese-i Zehra) Ancak bugün ise aynı durum çok farklıdır. Çünkü risaleler günümüz insanının konuşma lisanına bile hitap etmeyince yükseklerde kalmış, ancak bir şakirdin mütalaasıyla anlaşılacak duruma dönüştürülmüştür. Kur'ân-ı Kerim'in bile anlaşılması için tefsirler yazılırken, bugün risaleler için şerh sistemi yok gibidir. Talebe yönünden bereketli olan cemaatin şerh kitapları niye azdır? Günümüz

insanının anlayacağı lisana çevrilmesinde ne sakıncalar vardır, buna da kafa yormak lazım. Belki risalelerin içi boşalır korkusu mu taşınılıyor araştırmak gerekmektedir. (yeni başlayan bir şerh duydum)

Nurculuk tarikat bağlamında kitapları bir nevi şeyh olan tarikattir, diyebilir miyiz sorusunu sorabiliriz. Çünkü kitapları mütalaa etmek şakirtlere mecbur sayılmaktadır. Bu durumu etrafımda bulunan kardeşlerimize acizane kendi yazdığım bir kitabı hediye olarak versem okumaktan içtinap etmelerinden ben bu yorumuma sahip çıkabilirim. Hz. Ali kerremallâhü veche efendimizin işaretleri olduğu söylenen bu kitapların ilahilik kapsamı içerisinde görmek ancak tarikat zihniyetinde olunca mümkündür. Yani, Yunus Emre'nin ilahisi gibi. (İlahi; "Allah Teâlâ katından gelen beşerin sözü".)

Tekrar asıl meseleye dönecek olursak Bediüzzaman'ın bahse konu kelamı bilinçlenmede kullanılan slogandır. Slogan alt tabakaya hitab eden sözdür. Alt tabaka, bu sözler ile benlik kazanır. Şakirtler tarikatı inkâr etmese de kendinin bir üstada mürid (talebe) olduğunu düşünmek istemez. Şakirtlerinde tarikat müridlerinin virdleri gibi sabah akşam tesbihleri, cevşenleri, cemaat olduklarında okumaları mecbur oldukları risaleleri vardır.

Sonuçta, tarikat şeriatın keskinliğini gideren yol genişlemesidir. Şeriat mecburî iken, tarikat ferîdir. Öyle ki, cevizin iç tadına ulaşma için yol gibidir. Yahudilerin bugün çektikleri sıkıntı, çıkardıkları tarikatlarını şeriat ile eşleştirmeleridir. Hıristiyanlarda işin cılkını çıkarınca İslam bu iki unsuru birbirine katarak huzuru sağlamıştır. Bu alt yapıdan dolayı İslam'da sapık tarikatlar çıkmamıştır.

Tarikata girmeden İslam'ı yaşamak mümkündür. Ancak zevkî bazı durumlara ulaşmak için tarikat ve tasavvuf tecrübeleriyle sabit olduğu hakkında çok bilgiler bulunmaktadır.

Bahse konu slogan doğru olsa da herkesin bir tarikatı, İslam'ı anlamada yerine göre üstadı, şeyhi, mürşidi vardır. Adın üzerinde kalmaya gerek yoktur. Cebrail aleyhisselâm ile Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin ilişkisi tarikatların çok gereksiz bir müessese olmadığını göstermektedir. Tarikatlarda önemli sorun girenler arasında cahil kesimin fazlaca bulunması ile yanlış anlamaların önüne geçilememesidir. Yoksa hiç kimse birinin cennete girme kefili değildir. Ancak sebebi olabilir. İfrat ve tefrit arasında doğru yolu bulmak Allah Teâlâ'nın rahmetidir. Kimin

meşrebine ne uygun ise onu seçme hürriyetini gasp etmeye hakkımız yoktur. Cennet geniş, cehennem dardır. İnsanların menfaatine olacak işleri sınırlama ile fazla bir kazanç elde edemeyiz. Tarihin derinlerinden süzüle süzüle günümüze gelen müesseselerin günümüzde nasıl uygularsak daha verimli olur, bunlara çare üretmeliyiz. **Ombudsman** diye adlandırılan kişilerin bir tarikat şeyhinden ne farkı vardır, diye sorabiliriz.

Bediüzzaman Said Nursî'nin sözü bir hakikati içerse de tarikat ve tasavvuf hayatını tercih eden birçok müslümanın olması nedeniyle ihtiyatlı olmamız gerektiğini **"fil hikayesi"**nden hatırlamak gerekir. Soffe ashabının çilesine talip olan gerçek tasavvuf erbabının yolunu inkâr etmek mümkün değildir. Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin güzel yolunda hepimiz için bir kısım bulunmaktadır. Hangisinden yürümek gerektiğine sınırlama getirmeye gerekte yoktur.

"Sadece tek bir kitap okuyan adama güvenme." ÇİN ATASÖZÜ

İhramcızâde İsmail Hakkı

POLİTİKA: YALANINA İNANDIRMA SANATI MI?

(Politika: Bir hedefe varmak için,
karşısındakilerin duygularını istismar ederek,
zayıf noktalarından veya aralarındaki uyuşmazlıklardan
yararlanmak suretiyle işini yürütme)

İnsanları ikna etme sürecinde, politikacı-dinleyici ya da yazar-okuyucu gibi iki iştirakçinin de yer aldığı etkileyici bir ortamda gerçekleşmekte olup, katılımcılardan biri diğerini, kullandığı sözlü stratejilerle ve içinde bulunduğu iletişim ortamına göre gerçekleştirdiği hamlelerle inandırma gayretleri doğrultusunda hedef kişide sözü fiile çevirmek için çalışmaktadır.

Politikada ikna ise, karşısındaki kişinin düşünce ve davranışını değiştirmeyi amaçlayıp etkilemesi ve diyalektik [97]bir zaman olarak karşımıza çıkmaktadır. Söz konusu etkileşimle sözü, hareket olarak gerçekleştirmeye çalışılan ikna karşılıklı bir yapı içinde meydana gelmektedir. Politikacı bu karşılıklı etkileşimle ikna etme çabası içindeki tutumuyla, içinde bulunduğu iletişim ortamında katılımcı olan hedef kitleyi ikna etmeye çalışmaktadır.

Siyasetçilerin ikna etmek için gerçekleştirmeye çalıştığı hamleler, bazı sözlü kodlar, araçlar ya da stratejiler olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu kitlenin düşünce, tutum ve fikrini değiştirmeyi ve kendi düşündüğü yönde okuyucuyu ikna etmeyi amaçladığı, ikna ifadelerinde kullanılan sözlü araçlardan biri olan belagati (etkili ve güzel söz söyleme yeteneği) yüksek sorular, bazen hayale gelmez olaylar ve komplo teorilerle oluşturmaktadır. Bu şekilde, halkı etkilemede gerçekleştirmeye çalıştığı

[97] **Diyalektik:** Diyalektik kavramı, başlangıçta tartışma sanatı, ya da çelişkili yollardan muhataplarını ikna etme sanatı anlamına gelmektedir. Karşıtlıkları kullanarak gerçekleştirilen akıl yürütme biçimidir, diyalaktik ve Sokratik yöntem, tartışma ve düşünme sanatı olarak diyalektiğin Antik Çağ'daki en yetkin halidir. Değişimin ve hareketin sürekliliği düşüncesi bu aşamada diyalektik olarak ifade edilmiştir. Bir fikirden ya da ilkeden içerdiği olumlu ve olumsuz bütün düşünceleri çıkarma yöntemine diyalektik denilmekteydi.

etken unsur olmada, sözden bilinçlendirilmiş davranışa doğru yığınlar yönlendirilmeye çalışmaktadırlar. Bu doğrultuda, etkili ikna stratejileri sözden-bilinçli davranışa doğru seçim sonuçları etkileyerek iktidar ele geçirilmek istenmiştir.

İktidarı ele geçirme merhalelerinde 7 farklı usul kullanıldığı tespit edilmiştir.

1) **Nedeni bilinen tartışmaya açık düşünceler,**

2) **Nedeni bilinen fakat farklı görüşler söylenebilecek düşünceler.**

3) **Birbirine zıt kutup olduğu bilinen düşünceler.**

4) **"Neden" "Niçin" soru kelimesi içine giren düşünceler.**

5) **"Yardımcı" kafa karıştıran düşünceler,**

6) **Cevaplarıyla birlikte verildiği düşünceler,**

7) **Tetikleyici düşünceler.**

7 farklı usuldeki düşüncelerin, sözden-bilinçli davranışa geçişinde 4 farklı eylem ortaya çıktığı söylenebilir.

1) **Düşünceyi hareketlendirmek için propaganda;**

2) **Yönlendirme kazanılmış sempatizanlar oluşturmak.**

3) **Çıkar Paylaşımı ile vaatlerde bulunmak**

4) **oy vermeye varacak şekilde bağlam oluşturmak**

Politika sahnesinde, hırslı ve ikna kabiliyeti yüksek olan insanların, halkı etkileyip, peşlerinden sürükledikleri bilinen bir şeydir. Tarih boyunca hep bu şekilde olmuştur. Politikacılar **"ben şurada bu hatayı yaptım"** dememeleri yani itirafta bulunmamaları ise inandırıcılıklarına bir zarar gelmemesine engel olmak içindir. **"İnşallah yaptığımı telafi edeceğim" "daha iyi yapacağım…..vb…."** sözleri ise beyaz yalanlarıdır. Öyle ki **"Kaderinizi etkileyen kişiler hakkında, her zaman hür iradenizle ve etkilenmeden kendi görüş ve düşüncenizle hareket edin"** denilse de, politika sanatında söz cambazı olmuş insanların ağından kurtulmak çok zor olup o kadar da kolay değildir.

Devlet işlerini düzenleme ve yürütme sanatı olan politikanın, siyaset manasını da beraberinde çağrıştırdığını biliyoruz. Gerçekte ise, insanların huzur içinde yönetilmesini talep etmek bir erdemdir. Ancak bu, iktidar hırsı ile eşleşince, aşağılık bir fonksiyona dönüşmesi garipsenen bir durumdur. Hikmet sahipleri **"siyaset**

velayetten yüksek bir mertebedir” demektedirler. Bunu, asr-ı saadet döneminden beri görmekteyiz. İslâm’da en büyük siyasetçinin de, Hz. Ebû Tâlib aleyhisselâm olduğunu söyleyebiliriz. Onun, Mekke Dönemindeki başarılı siyaseti sayesinde İslâm’ın temelleri atılmıştır. Yeğeni için kendini feda edişi, siyasetçilere örnek olmalıdır. Fedakârlık ve iknâsı doğru olan siyaset birleşince, ortaya çıkan mükemmeliyete bunu örnek verebiliriz.

Bizler, Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem efendimizi hayatımızda örnek aldığımıza göre, politikacılardan, halkı ikna için verdikleri sözlerini davranışa geçirmelerini bekliyor olmamız, halkın en doğal hakkıdır. Doğruluk gereğidir ki, eğer bir yerde hata varsa onu itiraf etmek en büyük erdem oalcaktır. Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem dahi, Bedir harbinden sonra esirler için alınan kararda, hata yaptıklarını itiraf edilmesi bizim için en güzel örneklerden biridir. Eğer insanlar, kendi öz eleştirilerini yapma cesaretlerini gösterebilirlerse, bu gerçekleştirmek istenen vaatlerin doğrulayıcısı olacağını düşünebiliriz. Belki yalancılığın, siyasî açıdan avantaj sağladığı iddia edilirse, neden yalan söylemeyelim, diyebilirler. Fakat bu sonuçta çok çirkin olan bir ahlaksızlıktır.

Massachusetts Üniversitesi Psikoloji Profesörü Robert Feldman, günümüz toplumunda pek çok kişinin böyle düşündüğünü söylemektedir..

“Modern hayatta insanlar geçmişte olduğundan daha rahat yalan söylüyor. Araştırmalarım, insanların yalanlarını yüzlerine vurduğunuzda pek de pişmanlık göstermediklerini ortaya koyuyor. Çünkü toplum bunu artık eskisi gibi yadırgamıyor.”

“Yalan işimize yarıyor çünkü insanlar kendileri hakkında yalan şeyler duymayı istiyor; çok iyi göründüklerini, bizim onların söylediklerine katıldığımızı, çok başarılı olduklarını… Yani çoğu zaman sırf kibar olmak ve aradaki ilişkiyi iyi tutmak için yalan söylüyoruz. Bu tür yalanları insanlar, diğer yalanlardan 10-20 kat daha fazla söylüyor.” “Bazı durumlarda da bize diğerlerinin yanında bir avantaj sağladığı için yalana başvuruyoruz; onları inanmalarını istediğimiz şeye ikna etmek için bunu yapıyoruz. Kısacası yalan, istediğimizi almak için kullandığımız bir sosyal taktik.”

İletişimin çok hızlı olduğu dünyamızda **“Biz ne yaparsak, ne söylersek doğrudur”,** mantığı ile artık aldatılma dönemi bitmiştir.

İhramcızâde İsmail Hakkı

CİNLERLE İNSANLARIN EVLİLİĞİ: BÜYÜ (SİHİR-MAJİ)

Gerek insan bilimi, gerekse kültürel olarak toplumların inanç ve düşünce yapılarına baktığımızda bunların temellerinde ya din veya sihir olgusuna rastlamak mümkündür ki, bu umumiyetle tabiat güçlerini elinde bulundurup idare eden insanüstü ilahi güçlerin varlığına inanma olgusudur yahut da insanların kimileri tarafından öğretilmek suretiyle de kazanılabilen yetenekler vasıtasıyla toplumun ihtiyaçlarına göre yönlendirilebilen insanüstü güçlerin ve bedensiz varlıkların mevcudiyetine inanma olgusudur.

Birincisini din, ikincisini ise sihir tabirleri ile ifade ettiğimiz bu iki olgu kimi toplumlarda birbirlerinin içine girmişler, kimilerinde din kaybolmuş sihir bir din gibi algılanmış, kimilerinde ise sihir kutsallaştırılarak ancak özel kişilerin anlayıp uygulayabildikleri olgular olarak kabul edilmiştir. Olağanüstülükler oluşturma yönünden sihre, çoğunlukla uygulayıcılarına tabiatüstü ilâhilik yakıştırmaları yapılmak suretiyle, dinî bir kisve büründürme çabasına girilmiştir. Nitekim pek çok dinde bunun örneklerine rastlanılabilir. İnsanlardaki bu saplantılar yani dinî ve ilâhî kisveye büründürme çabası, hak rasüllerin bu gibi ameliyelerin benzeri ya da daha üstün hallerini sihrî bir sisteme başvurmadan, doğrudan ilahî güçlerle uygulama girişimlerini zorunlu hale getirmiştir ki biz, bunlara mucize gösterme diyoruz. Böylece rasüllerin gönderilme sebeplerinden birisi de sihir ile dinin arasını ayırarak, sihirbazlarla vasıta görevi yapan bedensiz varlıkların (cinlerin) ilâhîleştirilmelerinin önlenmesidir. Nitekim bu tavır yasaklanarak bir inanç bozukluğunun önü alınmaya çalışılmıştır. Buna en bariz misallerden birisi eski Yunan mitolojisi ve dinidir. Din ile sihir Grek kültüründe başlangıçta mevcut idi; hatta Aristo ve Platon'da ifade bulan tevhid inancı hâkimdi. Ancak sihirde kullanılan üstün bedensiz varlıklar ilahileştirilerek tanrılara dönüştürüldü; böylece tevhid dini yozlaşmış oldu, küfür ve şirk hâkim oldu. Çok tanrılı dinlerin meydana gelişinde sihir önemli roller oynamıştır.

Sihir İslamiyet'in başlarında Arab yarımadasında yaşamış olan toplumların birçoğunda pratik olarak uygulanan bir hâdise olarak karşımızda durmaktadır. Şöyle ki putperest Araplar, Kabala ya da Yahudi sihrini uygulayan Museviler sihrin çeşitli örneklerini ve astrolojik bazı işlemleri uygulamakta idiler. Bu, onlara geçmiş

toplumlardan miras olarak geçmiş idi.

Cahiliye dönemi Arab toplumunda sihir yapılarak etki altına alınanlara meshûr deniliyordu. Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem de nübüvvetinin ilk yıllarında ilâhi davetine icabet ederek pek çok kişinin putperestlikten sıyrılıp tevhid inancına sahip olmalarına vesile olduğu için insanların düşüncelerini sihirle etki altına aldığı suçlamaları ile karşı karşıya kalmış; bazen kendisi cinlenmiş, bazen de sihirbaz tabirleri ile suçlanmıştır. O, bu davetlerinde umumiyetle sadece Kur'ân'dan pasajlar okuyup dinlettiği için bazen Kur'ân için de bu yakıştırmalar yapılmıştır.

Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem, gösterdiği pek çok çeşit mucizeler ile hem insanların inançlarını etkileyerek sarsmış, hem de uygulanmakta olan sihri hak ettiği seviyeye indirgemiş ve dini üst plana çıkarmıştır. Buna karşılık sihrin insana yararlı olan sahalarında uygulamalara izin vermiş, ancak kendisi bizzat bu gibi hâdiselerde sihri uygulamamış, bütünüyle mucizesi ile tabiatüstü müdahaleler icra etmiştir. Mesela olağanüstü tıbbî müdahaleleri müşahede edilmiştir. Akrep ve yılan sokmaları ile göz değmelerine karşı putperest Arabların şirk içermeyen sihri formülasyonlarını bazı ufak tefek değişikliklerle onaylamış ve insana "yararlı" olması şartıyla uygulamalarına izin vermiştir. Bununla birlikte bazı ruhsal ve fizyolojik hastalıklarda Kur'ân'dan âyetleri bizzat kendisi okumak veya ashabına öğretmek suretiyle de İslâmî Nebevi temellerini atmıştır. Böylece İslâmî özge gerçek rukye (dua), aslını Nebevi buyruk ve bilgilerden temel almıştır.

İslâm duada ile dinî inançların arasında kesin bir çizgi vardır. Uygulamalarda ilâhi sözler kullanılır. İslâm inancında rukye duanın bir türüdür. Bazen vasıta olarak bedensiz varlıklar (melekler-cinler) kullanılır. Ancak hiçbir zaman bu varlıklar ilahlaştırılmazlar.

Tarihsel olarak baktığımızda rukye uygulamada Kur'ân esaslı olmayan yabancı orijinli uygulamaları da görebilmekteyiz. Mesela Batıda "sihirli dörtgenler" diye de tabir olunan vefk uygulamaları ve harflerin "bast ve teksiri" gibi ameliyeler başka sihir ekollerden, İslâmîleştirilmek suretiyle sonradan sokulmuş şekiller olarak dikkatimizi çekmektedir. Bu uygulamanın sebebi, evvelki sihir ekolleri kendi bünyesi işine alıp eritme yani İslâmîleştirme gayesine matuftur. İşte bu husus, aslında tahrif olunmuş dinlerin orijinlerinin tevhid inancı olduğunu vurgular gibi, sihir ekollerin çoğunluğunun da orijinlerinin bir olduğunu vurgulamaktadır.

Pek çok kültürlerde olduğu gibi İslâm toplumunda da dindar bir müslüman din karşısında sihrin seviyesini ve inanç karşısında olumlu ya da olumsuz taşıdığı değeri bilmemektedir. Hatta bu bilgi noksanlığı topluma öğretme ve onları bilgilendirme konumunda olan imamlar ve bilginlerde bile mevcuttur. Onlar sihri yeterli olarak tanımadıklarından topluma da hatalı telkinlerde bulunabilmektedirler. Bu telkinler özellikle Hanefî Mezhebi toplumlarda (şehirli) sihri inkâra yönelik bir merada seyretmiştir. Başlangıçta toplumun sihirle çok fazla ilgili bulunmayışı, ona yönelik itikadî ve şerî bakış açısını da etkilemiştir. Kûfe ve çevresi kültürel olarak sihir ile fazla içli dışlı olmadığı için Hanefilerin sihir olgularına bakışı inkâra yöneliktir. Buna karşılık tarihsel ve kültürel bir olgu olarak Kuzey Afrika, sihir ile oldukça içli-dışlı olduğu için Mâlikî Mezhebi, sihri oldukça yapıcı yaklaşımlarda bulunarak tevile yönelmişlerdir. Belki de Mâlikîlerin bu tutumu "İslâmî Rukye" bu yörede kökleşip, bir sistem olarak ortaya çıkmasında önemli bir etken olmuştur.

Sihrin İslâm toplumlarında bazı yörelerde diğerlerine nisbetle daha az ya da çok mevcut olmasının bir diğer önemli nedeni de ekonomik etkenlerdir. Yoksul yörelerde sihrî çözümlere daha çok başvurulmaktadır. Buna karşılık fakirliğin az görüldüğü, zenginlik ve refahın olduğu şehirlerde sihir uygulamaları azalmaktadır. Bu husus sadece İslâmî kültürlere has bir olgu değildir. (sh:11-15)

SİHRİN UYGULAMA ALANLARI

Sihrin, daha geniş bir ifâde ile ele alırsak sihirnin icra edilip, tatbik edildiği sahalar, insanın yaşadığı ve tâbi olduğu tüm alan ve kurumlar içine girmiştir. Bu sahaları konu başlıkları ve örnek operasyonlarla ele alalım:

Sosyal sihir: Evlilik (kısmet kapama ve açma, kalp teshiri, problemli evliler arasında sevgi oluşturma, geçimsiz evlileri ayırma), komşuluk (kötü komşuları yerinden etme), düşman (zâlimin zulmünden korunma, hakkını alma, zâlimden intikam, kötü kişilerin arasına kin îkâ etme), teshir (muhabbet, atıf, ülfet ve celb ameliyeleri).

Tıbbî sihir: Hastalık teşhisi, genel sağlık, hijyen, genel şifa operasyonları, ağrıların giderilmesi, yılan, akrep ve haşerat sokmalarına karşı efsunlar, çocuk hastalıkları, psişik ve manik hastalıklar, obsesyon vak'alanmn tedavileri, uyku problemleri...

Büyü **bağlama ve açma** ameliyeleri, idrar, dil, cinsel bağlar, kısmet açma ve

bağlama...

Ceza sihri: Hastalatma ve hastalık gönderme ameliyeleri, sar'alatma, irsâl-i hatif (cin gönderme), düşman ve şer evlerinin taşlanması ve tahribi, düşmanın helaki.

Kriminal sihir: Hırsızın tesbiti ve cezalandırılması, kayıp insan ve malın bulunması ve kaybolduğu yere celbi, kayıp hakkında haber alınması.

Adlî sihir: Hâkim veya savcıyı sakinleştirmek, mahkemeyi kazanmak, mahpusu hapisten kurtarmak.

Hıfz sihri: Kaza, belâ ve musibetlere karşı genel korunma, yolcuyu çeşitli tehlikelerden koruma, dükkan, tarla ve depodaki mal ve tahılları zararlılardan koruma.

8. **Arkeolojik sihir:** Define aramakla ilgili konular.

9. **Veteriner sihri:** Koyun, sığır süt ve yağlarının arttırılması, at ve koyun hastalıklarının tedavisi, hayvanların kurt gibi yırtıcılara karşı korunması...

10. **Parasal sihir:** Kağıt taksîsleri, mal ve kazançta bereketin artırılması, kağıt tasrifleri, deri ve yaprak gibi maddelerin kıymetli kağıt ve metallere dönüştürülmesi, cinlerden
para celbi, müşteri celbi...

11. **Şeytânla ilişki için sihir:** Cin davetleri ve tasrifler.

12. Haber alma sihri: Su vasıtasıyla haber alma (mendel), istihare, rüyada haber alma, cinlerden direkt bilgi edinme.

Ziraî sihir: Ot, tahıl ve meyve ağaçlarının kolay ve bol ürün vermesini temin eden operasyonlar, meyve düşüren ağaçların tedavisi.

Haşeratlarla mücadele: Pire toplama operasyonları, fare, akrep ve benzeri haşeratın kovulması.

Medyumsal sihir: İstintak(sorgulanacak hale getirme), hipnoz hâline sokarak konuşturma ve soruşturma.

Bu listedeki örneklerden de görülebileceği gibi insanın ihtiyaç duyduğu hemen her hususta ve özellikle alışılmış metodların yetersiz kaldığı hallerde sihre başvurulmaktadır. Tabii ki bu başvuru, toplumun refah seviyesinin yükselmesi ile ters orantılıdır. **Sihrinin uygulamaları yoksul toplumlarda Batı toplumlarına göre çok daha**

ileridir ve kültürlere göre sihir ekollerinde din her ne kadar değişiklikler arzediyor olsa da, listede zikredilen konuların pek çoğunda uygulama sahaları mevcuttur.

Aşağıda sihrin insan yaşamının çeşitli safha ve kurumlarını ne denli etkileyebileceğini gözler önüne serecek işaretler verilecektir:

İbnu'l-Hâcc, **Şumûsu'l-envâr'ın** 1329 H. baskısının 75. sayfasında 5. mesele başlığı altında sihirlerin 30 grubunu saymıştır.

Bir süre önce hizmetinde bulunduğum **Dehmûşu'l-ifrît**'i elde etmiştim. Bana sayısız meselelerde hizmet veren bu meleğe (cinne) bir gün sihir yapılmış kişinin alâmetlerinden sordum. Bana:

"Sihir 30 grupta kendini gösterir" dedi. Ben de:

"Bana bunları, Allah'a ve Süleyman peygamberin ahitlerine yemin ederek yalan söylemeyeceğini söyledikten sonra say" dedim. O da şöyle karşılık verdi:

"Kendisine sihir yapılan kişi kapısı kapalı bir eve benzer ki, içine bu kapısından başka hiçbir giriş imkânı yoktur. Bir anahtar olmazsa eve girmek kabil olabilir mi?". Ben de:

"Hayır" dedim. Şöyle devam etti:

"Bir insanın vücuduna bir diken veya ok saplansa, bunları çıkarmadan ağrısının dinmesi mümkün değildir, değil mi?". Ben de

"Evet" dedim. Sonra da sihrin uygulama yerlerini anlatmaya başladı:

Kocaya öyle hükmeder ki, karısından nefret eder. Sihir yapılmadan önce karısını ne kadar çok seviyorsa, o derece tiksinir hâle gelir.

Kadına hükmeder, kocasından nefret ettirir. Ondan o derece tiksinir ki gözüne sanki kocası değil de, bir domuz veya bir düşman görünür.

Kız veya kadınların evlenmelerine engel olur. Böyle sihir yapılmış kişileri istemeye gelenler bu isteklerinden vazgeçerek geri dönerler. (Dolayısıyla kısmetleri bağlanmış olur.)

Bakirelere yapılır. Öyle ki, bu kadınlar sokağa çıkmazlar. Kimse de bunların oturdukları mahalle uğramaz. Sihir yapılanın evine gelen kişi (sanki ölümden kaçar gibi) uzaklaşır (Bunların da kısmetleri bağlandığı için isteyenleri de çıkmaz).

Erkek aile reisine yapılır. Çoluk çocuğuna, ailesine söver ve döver.

Koyunlara yapılır, karınlarındaki döllerini öldürür. "Bu, nasıl olur?" dedim. Dehmûş şöyle cevap verdi:

"Göğü direksiz ayakta tutan Allah Teâlâ'ya yemin olsun ki, sihir yapılıp da koyun sürüsü üzerine tatbik edildiği zaman, şeytanlar bu sürünün hayvanlarına havale edilirler. Bunlar da, koyunların rahimlerinde döl hasıl olmasına mâni olurlar."

Evcil hayvanlara musallat olup, eklemlerinde hastalık yaparlar.

(Yapıldığı zaman müvekkel kılınan şeytanlar) koyunun rahmine darbe vurup, dölünü düşürürler.

İneğe yapılır, süt vermez, verse de yağsız olur. Bundan sonra Dehmûş dedi ki: Şeytanlar, katır, eşek ve ata sihrin hükmünü icra ettiremezler. Bunlarda ortaya çıkan hastalık belirtileri "kötü göz"dendir. Bu ise, Allah korusun, döl verecek kısraklara doğum anlarında ârız olur.

İnsan çocuğunun ölümü için yapılır. Sihir yapılan kadının çok az çocuğu hayatta kalabilir. Sihrin tesir ettiği kadının üzerine şeytanlar hücum ederek, kasıklarına, makadına ve karnına türlü çeşit sihirlerle vurarak dölünü düşürürler.

Kimi zaman da küçük çocukların ölümleri için yapılır. Bu hâlde, şeytanların müvekkel kılındığı çocuklar, bunların çeşitli darbelerine maruz kalırlar. Daha kötüsü: şeytanlar, Bahr-ı azrak (mavi deniz) denen malum yerdeki bir kaynaktan getirdikleri suyu içirirler ki, bu sudan içen çocuk aniden hastalanarak ölür. Bu sudan yetişkinlere içirildiği takdirde, bunların karınları şişer ve su toplar.

Salı veya Cuma günü Başak burcunun tâli' olduğu bir zamanda bir kadın resmi çizilip de istenilen herhangi bir kadın üzerine tatbik edilirse, o kadının her doğuracağı çocuk kız çocuğu olur. Bunun üzerine:

"Ey Dehmûş, nasıl olur da erkek çocuk doğurabilecek bir kadın (sihir yapıldıktan sonra) yalnızca kız çocuk doğurur hâle gelir?" dedim. Buna şöyle cevap verdi:

Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemi âlemlere peygamber ve resul olarak gönderene yemin olsun ki, doğrudan başka bir şey bildirmedim ve gerçekten gayri bir şey konuşmadım. Mağrib (Kuzey Afrika)'nın denize yakın ücra bir yerinde malum bir bitki yetişir. Türlü türlü sihirlere müvekkel (vekil olan) olan şeytanlar, işte bu bitkiyi alıp

sihir yapılan kadına yedirirler. Bunun üzerine kız çocuktan başka çocuk doğurmaz olur. Zaten bu bitkiden hangi kadın yerse yalnızca kız çocuk doğurur (Yani sihir yapılmasa bile aynı etkiyi gösterir).

Öyle sihir yaparlar ki, koca karısına cinsel yaklaşımda bulunamaz.

Geline isabet eder, damattan nefret eder.

Kadına isabet eder, kocası ile münasebetten tiksinti duyar ve ona ilişkiden hoşlanmadığım söyler.

Adama yapılır ve eklemlerinde hastalık yapar.

Kadına yapılır, bununla başına ve karnına su birikir.

Kadınlara isabet edip, suratlarım değiştirir (Yani mesela ağzı ve yüzü çarpılır)

Kadına yapılır, çocuk doğuramaz olur. Gören de kısır zanneder. Bilindiği gibi çocuk doğurabilecek kadın hayız görür. Böyle sihir yapılmış kadın, hayız gördüğü halde çocuk doğuramaz (Çünkü şeytanlar rahmin faaliyetine mâni olurlar).

Yapıldığı zaman mal, eşya ve hayvanlar telef olur.

Karı kocanın arasını açmak için yapılır.

Yapıldığında, bir aile veya grup içinde anlaşmazlık ve kin doğmasına neden olur.

Erkek olsun, kadın olsun, insanların gözünde hor ve hakir yapar (Hiç kimse böyle kişilere değer vermez).

Adama yapılır, çalıştığı işinden veya görevinden uzaklaştırılır.

Yapıldığı kişinin elinde mal ve para cinsinden ne varsa alıp gider (İflas eder veya fakirleşir).

Kadına yapılır, ne evlendiği koca ona sabreder, ne de kadın evlendiği kocasına dayanabilir. Her iki şekilde de genellikle boşanma vâki olur (Yani kadının evlilik hayatı kararsız olur).

Sihrin yapıldığı kişi vatanında kalamaz. Sihir tesirini gösterdiği sürece türlü nedenlerle gurbette kalıp vatanına dönemez.

Güzel bir kadına yapıldığı zaman, onu kocasının ve insanların gözünde çirkin gösterir.

30. Erkek veya kadın olsun yapıldığı zaman, rengi değişir, sararır ve aklını yitirir. (sh:48-53)

Obsesyon(bir bedensiz ruhun bir bedenliyi (insanı) hükmedecek derecede etkisi altına alması), şeytanın fırsat buldukça uygulamaya çalıştığı bir zarar biçimidir. Meselâ bir nebi olarak Hz. Eyyüb aleyhisselâmın bile malı, çocukları ve her şeyden önce bedenine taarruz ederek hasta etmiştir. Bunun delili Sâd sûresinin 41. ayetidir. Meâlen Allah Teâla şöyle buyurmuştur:

"(Ey Muhammed!) Kulumuz Eyyub'u da zikret. O, Rabbine nida ederek: "Doğrusu şeytan bana bir yorgunluk ve azap verdi" diye seslenmişti."

Cinnin, insan bedenine tasallut etmesinin sebeplerini İbn Teymiyye şöyle sıralamıştır:

1. Cinnin, insana âşık olması,

2. Cinnin seksüel ilişki kurma isteği (şehvet),

3. Cinnin insana karşı nefret beslemesi,

4. Şu hallerde insanın onlara eziyette bulunması: üzerlerine işemek ve su dökmek, bilerek ya da bilmeyerek onlardan birisini öldürmek. Cinlerde zulüm ve cehalet insana göre daha yoğun olduğu için, inşam hakettiğinden fazlası ile cezalandırmaktan çekinmezler.

Obsesyonu kolaylaştıran haller:

Kadında aybaşı ve lohusalık hâlleri gibi onu cismanî ve ruhanî yönlerden zayıflatacak patolojik (hastalık) durumlar;

Tüm üzüntü ve depresyon halleri; beyne zarar veren darbeler ve patolojik durumlar; cenabet hâlinin sürekliliği ve cünüpken yapılması yasak olan amellerin yapılması; cin davetleri gibi formülasyonlarla cinlerin zorlanması.

Obsesyonun tedavisinde bu durumların düzeltilmesine çalışılır. Aslolan tedbiri elden bırakmayarak taharet üzere bulunup, ruhsal uyanıklığım muhafaza etmek gereklidir. (sh:186)

YORUM:

Yukarıdaki bilgiler ışığında söylenen durumların hepsinde cin unsurunun muhakkak uzaktan ve yakından bir ilgisi vardır. Başlıkta kullandığımız **“CİNLERLE İNSANLARIN EVLİLİĞİ: BÜYÜ**” cümlesi bir gerçeğin habercisidir. İnsanlar evlilik denilince mana yönünü daraltırlar. Aslında evlilik, iradeli ayrılığı olmayan birleşme demektir. İstekli birleşmeler diyebileceğimiz evliliklerdeki ayrılmalar genellikle istenmeyen olaylar neticesinde gerçekleşir. Bu nedenle büyü işi ile uğraşanlar eninde sonunda yaptığı tılsımla, muskayla, cin daveti ile cinlerle evlenirler. Birçok insanda bunun ya farkına ya da varamaz. Bu evlilik zıt şeylerin birleşmesine benzer ve karma karışık olur. Bilindiği üzere zıt şeyleri ayırmak benzer unsurlarınkine benzemez. Sonuçta tehlikeli durumlar oluşur. Bu nedenle sihir demek cinlerle ilişkiye girmek denilmesinin ne anlama geldiği açıklanmış oldu. Hiçbir şekilde dinimiz dua ve çocuklara yapılan rukyenin dışında bu şeyleri tavsiye etmemiştir. Ancak sihir yapılmış kişinin sihirden kurtarılması için bu ilmi bilmenin gereği olduğu için bazı telif edilmiş eserler bulunur. Bunlar ise şeytânî düşünceli kişiler tarafından istismar edilmektedir.

Ayrıca, medyum, bu işle uğraşan hoca denilen kişilerin genellikle hayatları incelenirse cinler ile bir ilişkisinin muhakkak olduğu görülecektir. Bazen bu ilişkiler o seviye varır ki bu kişiler cinlerin isteklerini yapmaya başlarlar.

Hulasa büyü yapan ve isteyen kişi, cinni hayatî alanında kendisiyle ilişkilendirmiş demektir. Birde bu işlerde para alma verme mevzusu varsa o kimselere acımaktan başka bir şey diyemiyoruz. Alanın kötü olduğunu herkes bilir. Unutulan verenin kendi zayıflığını ortaya çıkarmasıdır.

Allah Teâlâ’ya sığınırız.

İhramcızâde İsmail Hakkı

Kaynakça:

ÖZBEK Yusuf, İslam Açısından Sihir -Maji [Kitap]. - İstanbul: İz, 1994.

YAHUDİLERE MÜHLET VERİLMESİNDEKİ SIR

Antisemitizm [1] dünya gerçeklerindendir. Yahudilerin bu kadar zamandır sevilmeyip düşmanları çok olduğu halde yok edilemeyip, tarih sahnesinde bulunmalarının bir nedeni var mıdır? Diye düşünebilirsiniz. Bunun için çeşitli sebepler ileri sürülebilir. Bu sebeplerin arasına bahsedeceğimiz mevzuyu da katmanın uygun olabileceğini varsayıyoruz. Şöyle ki;

> **“(Dünyadan göçtüğünde) Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemden kalan, ancak bindiği ak bir katır ile Allah yolunda vakfetmiş olduğu bir arazi parçasından[2], bir de kullandığı silahından ibaretti.[3] Hatta, vefatı sırasında zırh gömleği bir Yahudi’de otuz sa’ (1 sa'=3120 gram ağırlık) arpa karşılığında rehin edilmiş bulunuyordu.”[4]**
>
> **Hz. Ali kerramallâhü veche de, Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin vefatından sonra:**
>
> **"Resûlullah Aleyhisselamın kime bir va'di veya borcu varsa bana gelsin!"**
>
> **diyerek nida ettirdi. Sağ oldukça her yıl adam gönderip kurban kesme günü Mina'da, Akabe yanında böylece nida ettirmeye devam etti. Allah Teâlâ'nın kullarından gelip haklı haksız her isteyenin isteğini verdi. Hz. Ali'den sonra, vefat edinceye kadar Hz. Hasan, ondan sonra da şehadetine kadar Hz. Hüseyin böyle yaptı.[5]**

İnsanı üzen, Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem efendimizin dünyayı terk edeceği zamana yakın bir anda, eski zamanlara göre refah seviyesi artmış Medine hayatı içerisinde, bir Yahudi’ye zırhını terhin edecek kadar sıkıntıya düşmesidir. O gün itibariyle ihtiyacını etrafındaki zengin sahabe efendilerimizin fark etmemesi (!) ve zırhının Yahudi’ye rehin verilmesidir. Acaba bu ne olabilir, yoksa bir **"İslam'ın garipleşmesi"** hakikati mi zuhur etti.

İşte, Allah Teâlâ, bir menfaat karşılığı bile yardım eden Yahudi’ye, sevgili rasûlünün kıyamette mahzun olmaması için bir millete şamil olacak lutûf ve ihsan buyurmuştur. Meseleye vakıf olanların bu türlü yorumu aşırı görebilirler. Bilindiği üzere Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve selleme zerre kadar bir iyiliğe karşılık Allah Teâlâ’nın ihsanı böylesine çoktur. Allah Teâlâ dünyada Rahman sıfatı gereği gazaba uğramış olan

Yahudilere bile ihsanını sevgilisi hatırına esirgememiştir.

Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin dünyasını değiştirdiğinde otuz sa' **(93 kg ağırlık)** arpa karşılığı olarak rehin verilen zırha karşılık çıkarılacak bir tevilde şu olabilir.

> **"Yahudiler, Müslümanlardan otuz defa iyilik göreceklerdir"** (Soy kırımlardan kurtulmalarına yardımcı olmaları) demektir.

Gerçekten de bu şekilde olmuştur. Bir örnek olarak şunu verebiliriz.

> **"İspanya Yahudileri başka ülkelere kaçtılar. Fakat 1492'deki kapsamlı bir göçtü. 13 Temmuz'dan başlayarak, 250.000'e yakın İspanyol Yahudi'si, (büyük çoğunlukla Sefaradlar) Portekiz'e, Navarra'ya, Akdeniz kıyılarına ve özellikle, Osmanlı İmparatorluğu'na yöneldiler..."**
>
> **Bu konuda, Cecil Roth'dan bir diğer alıntı: "1492' deki Yahudi göçü sırasında, kovulanların büyük çoğunluğu, en kolay, yani en kısa yolu seçtiler. Hemen yanı başlarındaki Portekiz'e vardılar. Bir bedel karşılığında, o ülkede yerleşmelerine izin verildi. Ne var ki, aradan birkaç yıl geçmeden Portekiz Kralı, politikasını değiştirip komşusu İspanya'yı örnek almaya karar verdi. 1496'da, sığınmacı Yahudilere iki seçenek sunan fermanı çıkardı: Katolik dinini kabul etmek ya da ülkeyi terk etmek..."[6]**

Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve selleme menfaat karşılığı küçük bir iyilik, bir milletin ömürlerinin uzamasına sebep oluşu, diğer taraftan yapılacak bir kötülüğe karşıda cezanın büyüklüğünü gösterir. Bu meseleden ivazla unutulmamalıdır ki, Ümmet-i Merhume'ye yapılan kötülüğün cezasıda elbette büyük olacaktır.

> **O müşrikler kendilerine mühlet verilmesine aldanmasınlar. Daha öncekilere de böyle fırsat verilmişti. Ne zaman ki peygamberler, toplumlarının imana gelmelerinden ümitlerini kesecek raddeye gelirler ve toplumları da peygamberlerinin kendilerini aldattığı zannına kapılırlar, işte o zaman onlara yardımımız ulaşır, inkârcılar helâk olur, dilediğimiz kimseler kurtulur. Çünkü (uzun vâdede) cezamız, suçlu toplumlardan hiçbir surette geri çevirilmez."** (Yasin, 36/110)
>
> **"Senden önce de nice peygamberlerle alay edildi. Fakat Ben, o kâfirlere**

akıllarını başlarına toplamaları için bir süre mühlet verdim. Ama onlar akıllanmayınca sonra da onları azabımla kıskıvrak yakaladım, cezam nasılmış, gördüler." (Ra'd, 13/32)

Sözlerin daha iyi anlaşılması için Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem Efendimiz ile Hz. Osman arasındaki geçen vakıalar ile konuyu dahada açıklığa kavuşturalım.

Muhyissünne imâm-ı Begavî hazretleri **(Meâlim üt-tenzîl)** kitâbında, sûre-i Bakaranın sonunda meâl-i şerîfi **(Mallarını Allah yolunda infâk edenler, dağıtanlar..)** olan 262.ci âyet-i kerîmesinin tefsîrinde Kelebîden nakl buyurmuşlar ki, bu âyet-i kerîme, hazret-i Osman bin Affân ve hazret-i Abdürrahmân bin Avf "radıyallahü anhümâ" hakkında -nâzil olmuşdur.

Abdürrahmân bin Avf, Resûlullahın "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" huzûruna dört bin dirhem getirdi, koydu. Dedi ki, yanımda sekizbin dirhem var idi. Dörtbin dirhemi kendime ve âileme alıkoydum. Dörtbin dirhemi Rabbime ödünç verdim. Resûl-i ekrem "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" ona buyurdu ki, **(Evinde bırakdığına ve borç verdiğine, Allahü teâlâ bereket versin!)** Fakat Hz. Osman "radıyallahü teâlâ anh" Müslümanları Tebûk gazâsında techîz etdi. Ticâret develerini, hevedleri ve çulları ile berâber verdi. O iki serverin hakkında bu âyet-i kerîme nâzil oldu. Abdürrahmân bin Sümre "radıyallahü teâlâ anh" dedi ki, Ceyş-i Usretde hazret-i Osman, bin dinâr ile geldi. Ceyş-i Usretden murâd, Tebük gazâsıdır. Hazret-i Resûlullahın "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" kucağına altınları dökdü. Ben gördüm. Resûlullah mübârek elini altınlar arasına dâhil kılıp, karıştırdı. Buyurdu ki,

"Osmana bundan sonra yaptıkları zarar vermez."

Allah Teâlâ hazretleri meâl-i şerîfi, **(Allah yolunda mallarını sarf eden kimseler, dağıtdıkları şeyler ile karşısındakileri ezâda ve minnette bırakmazlar. Onların ecrini onların Rabbi verir. Onlar için korku ve üzüntü yokdur.)** olan âyet-i kerîmeyi gönderdi. Minnet, ihsânda ve ikrâmda bulunduğu kimsenin, ben sana şunları verdim, bu kadar şey verdim, diye verdiği ni'meti onun başına kakmak, onu üzmektir. Ezâ, ni'met verdiği, ihsânda bulunduğu kimseyi mahcûb etmek, utandırmaktır. Veyâ ikrâmda bulunduğu kimseyi, hiç bilmesi îcâb etmeyen birisi yanında ikrâm ettiğini söyleyerek utandırmaktır.[7]

Resûlullah "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" hazretleri Medîneye geldi. Medîne-i

Münevverede Rûme kuyusundan başka tatlı su yoktu. Buyurdular ki,

> **"Rûme kuyusunu kim satın alır, kendi kovası ile müslimânların kovasını bir tutarsa, onun Rûme kuyusundaki kovasından Cennetteki kovası hayırlı olur."**

Kendi hâlis malımdan o kuyuyu satın aldım. Siz bugün o kuyunun suyunu içmekten beni men' edersiniz. Hattâ deryâ (deniz) suyu gibi tuzlu su içerim. Hepsi dediler ki: (Evet öyledir). Rûme, bir kuyunun adıdır. Medîne-i Münevverenin altı mil miktarı uzağında bir kuyudur. O kuyu küçük vâdi'dedir. Zîrâ, Medîne-i Münevverede iki vâdi' vardır. Büyük vâdi'de olan Azîze kuyusudur.

Şârîh Gürânî "rahimehullah" İbni Abdülberden nakl etmişdir ki: **Medîne-i Münevverede bir Yahudi'nin ağzı örülü bir kuyusu var idi**. Suyu gâyet tatlı idi. Suyunu satardı. Resûlullah "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" hazretleri buyurdular ki: (Rûme kuyusunu kim alır, kendi kovasını Müslümanların kovası ile beraber tutarsa, Cennetdeki kovası bundan hayrlı olur.) Hazret-i Osman "radıyallahü teâlâ anh" varıp, kuyuyu Yahudi ile pazarlık etti. Yahudi kuyunun temâmını satmakdan imtinâ etti. Hazret-i Osman "radıyallahü teâlâ anh" da, yarısını aldı. Nöbet yolu ile bir gün Osmanın "radıyallahü anh" olacak, bir gün Yahudi'nin olacaktı. Hazret-i Osman nöbetini sebîl ve sadaka etti. Yahudi ücret ile satardı. Müslümanlar da Hazret-i Osman'ın nöbeti geldikçe, iki günlük su alırlardı. Yahudi'nin nöbetinde asla uğramazlar idi. **Yahudi'nin pazarı kesata uğrayınca, diğer yarısını da satmak istedi.** Diğer yarısını da Osman "radıyallahü teâlâ anh" hazretleri ondan satın aldı. Evvelki yarısını Yahudi'den oniki bin dirheme almıştı. Diğer yarısını da sekiz bin dirheme aldı. Tamamını sebil etti. [8]

Bir gün Resûlullah "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" hazretleri, Âişe-i Sıddîkanın "radıyallahü teâlâ anhâ" hücresinde [evinde] otururdu. Hazret-i Osmân "radıyallahü anh" dört deve yükü buğdayı Fahr-i kâinâta hediye ettiler. Hizmetcileri geri gelip dediler ki, yâ efendi, buğdayı Habîb-i Rabbil âlemîn, muhâcirîne verdiler. Hazret-i Osmân dört deve yükü dahâ buğdayı gönderdi. Onu da Resûl-i Ekrem hazretleri Ensâra dağıttılar. Hazret-i Osmân "radıyallahü teâlâ anh" dört deve yükü buğdayı dahâ gönderdi. Fahr-i kâinât onu da ailesi arasında taksîm edip, evlerine gönderdiler. Getiren hizmetçilere sordular ki, seyyidinize kaç deve yükü buğday getirmişlerdi. Hizmetçiler dediler, oniki yük. Resûlullah "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem"

buyurdular. **“Tamamını bize gönderdi. Kendi için bir miktar alıkoymadı.”**

Mubârek ellerini kaldırıp, buyurdu:

> **“Yâ Rab! Ben Osmânın ihsânından âciz oldum. Her kim bana ihsân etdi, Ben ona mükâfatını verdim. Ammâ Osmânın mükâfâtından âcizim yâ Rab. Sen Osmâna karşılığını ver.”**
>
> Derhâl Cebrâîl aleyhisselâm geldi. Buyurdu,
>
> **“Yâ Muhammed! Cebbâr-i âlem sana selâm eder. Buyurdu ki, Osmân'a benden selâm söyle. Söyle ki, biz ondan râzı olduk. Onu Cennetde Muhammed'e refîk etdik. Arasat hesâbını ondan ref' etdik. Eğer sen ona mükâfatdan âciz isen, biz ona mükâfatdan âciz değiliz.”** [9]

İhramcızâde İsmail Hakkı

---

[1] **Antisemitizm:**Antisemitizm (Yahudi karşıtlığı, Yahudi düşmanlığı), Yahudilik dinine, ırkına, kültürüne veya milletine karşı duyulan düşmanlık.

Antisemitizmin tohumları ilk çağlarda Yahudilerin yaşadıkları putperest toplumlarla çelişkiye düşmeleri sonucu atıldı. Yahudilerin putperestliğe karşı çıkmalarının nedeni ülkelerine bağlı olmamaları biçiminde algılandı. Kısacası başlangıçta anti-semitizmin temelini din farklılıkları oluşturdu.

Hristiyanlığın ortaya çıkmasından sonra antisemitist hareketler Hıristiyanlık inancını Yahudi sızmasından korumak ve İsa'nın çarmıha gerilişinin intikamını almak karakterine büründü. Roma İmparatorluğu zamanında İskenderiye'de yapılan Yahudi katliamı buna bir örnektir. Ortaçağda zaman zaman Yahudiler aleyhinde asılsız söylentiler (mesela Hristiyan çocuklarının Yahudi ayinlerinde kurban edildiği) ortaya çıkıyor ve bu söylentilerden etkilenen halk Yahudilere karşı kanlı eylemler yapıyordu. Aynı dönemde Müslüman ülkelerde anti-semitizm ehli kitap sayılan Yahudiler'in zımmilik statüsüne tabi tutulması sonucu bir sorun oluşturmadı. Müslüman İspanya'da (Endülüs), Bağdat, Şam ve Kudüs'te Yahudiler sanat, ticaret ve bilim dallarında özgürce çalıştılar ve büyük katkılarda bulundular.

[2] Ahmed, c. 4, s. 279, Buhârî, c. 3, s. 220, c. 5, s. 144.

[3] Buhârî, c. 4, s. 220, c. 5, s. 1 44.

[4] İbn Sa'd, c. 2, s. 313, Ahmed, c. 1, s. 300-3001, Buhârî, c. 3, s. 231. Bkz:M. Asım Köksal, İslam Tarihi, Köksal Yayıncılık: 8/348-349.

[5] İbn Sa'd, c. 2, s. 318-319. M. Asım Köksal, İslam Tarihi, Köksal Yayıncılık: 8/348-349.

[6] Luis Suarez Fernandez'in 'Les Juifs Espagnols au Moyen Age' (Orta Çağ'da İspanyol Yahudileri) Bu eserin orijinali 'Judios Espanoles En La Edad Medıa'

[7] Seyyid Eyyûb bin Sıddîk Menâkıb-I Çihâr Yâr-İ Güzîn (Dört Halîfenin Üstünlükleri) İkinci Menâkıb, Altıncı Baskı Hakîkat Ltd.Ști. Yayınları No: 13, s.201-203

[8] Age., Yirmibeșinci Menâkıb, s.220

[9] Age., s. 249

KADIN NEDEN MUTLU OLAMAZ?

Yıllardır kadın hakkında yorumlar yapılır. Her şekilde sonuçlar kadın için bir şekilde olumsuzdur. **Özgürlük-eşitlik adına birçok hüküm üretilir.**

Sonuç boştur.

Feminist akımlar ile kadın desteklenir.

Sonuç yine boştur.

Çalışan ve kudretli kadın talep edilir.

Sonuç yine boştur.

Hikmeti nedir?

Hangi sebep kadını mağdur eder, diye düşündünüz mü?

Çok şeyler söyleyebilirsiniz. Ancak bir sebep var **o da kadın ve kadınların kendisidir.**

Görülen odur ki;

Kadının Anne tarafı baskın gelir, fedakârlıkta hiçbir erkek ona yetişemez.

Acıma duygusu kuvvetlidir, kendisi acınacak duruma düşer.

Affeder, istismara maruz kalır.

Cömerttir, vücudunu dahi paylaşmaktan kaçınmaz, adı kötüye çıkar.

Çalışkandır, bir yerine on işin hakkından gelmeye çalışır, hastalık başını bırakmaz.

Sevgisi coşkundur, sınır tanımaz, ilkeleri ve töreleri yıkar gider.

Çok hırslıdır, üstün olmak için gayret gösterir, emperyalist emellere kurban gider.

Yaratılışı güzeldir, hep rahatsız edilir.

Çocuk sahibi olmak ister, acılarını ve sıkıntıları peşinen kabul eder.

Bir erkekle hayatını birleştirir, çok zaman erkeğin egosu altında ezilmeye mahkumdur. İtiraz edince yine üzülen hep o olur.

………

Bu sözleri artırabiliriz.

Kadını yıkan asıl neden nedir, diye soracak olursanız burada kadınların ancak başka bir kadın tarafından yıkıldığını ve erkeğin olmadığını görmek durumun acayip bir tarafıdır.

Kadınlar cehennemde çok olacak diye duyduğumuz sözler onların dünya hayatını daha çok ilgilendirir. Onlar bu dünyada cehennemdedirler. İstedikleri kadar özgür olsunlar, cehennemdedirler. Bunun cevabını bulmak mümkün olsa da; değildir, denilebilir.

Aşağıda geçen hadiste Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem bu hakikatin bir cephesini beyan etmiştir.

Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem (bir bayram namazında kadınlar tarafına geçerek):

“Ey kadınlar cemaati! (Allah yolunda) sadakada bulunun, istiğfarı çok yapın. Zira ben siz kadınların cehennemde çoğunluğu teşkil ettiğini gördüm” buyurdular. Dinleyenlerden cesaretli bir kadın:

“Niye cehennemliklerin çoğunu kadınlar teşkil ediyor, neyimiz var?” diye sordu. Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem:

“Ağzınızdan kötü söz çıkıyor ve kocalarınıza karşı nankörlük ediyorsunuz. Aklı ve dini eksik olanlar arasında akıl sahibi erkeklere galebe çalan sizden başkasını görmedim!” dedi. O kadın tekrar:

“Ey Allah’ın Resulü! Aklı ve dini eksik ne demek?” diye sorunca Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem açıkladı:

“Aklı noksan tabiri, iki kadının şahitliğinin bir erkeğin şahitliğine denk olmasını ifade eder. Dinlerinin eksik olması tabiri de onların (hayız dönemlerinde) günlerce namaz kılmamalarını, Ramazan ayında oruç tutmamalarını ifade eder.” (Kütüb-ü-Sitte No: 5361)

Hadis, ilk nazarda, kadınlara karşı her zaman ve her yerde görülen hafife alıyor bir tavır taşıyor gibi gelebilir. Fakat aslında, bunu söylemek hadisteki inceliği kavramamak olur. Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem, kadınlarda tabii olarak mevcut, fakat farkında olamadıkları zaaflarını göstererek, şuurlu olarak o zaaflarının üzerine gidilmediği takdirde karşılaşacakları zararın büyüklüğüne dikkat çekmiştir.

Fıtrat, bir kanundur, değişmesi dağların yer değişmesi gibi mümkün değildir. Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin “Dağların yer değiştireceğine inanın da insanın huy değiştireceğine inanmayın” bu gerçeğe ışık tutar.

Öyleyse kadın ne yapacak?

Elbette herkese düşen bir söz bulunur. Unutulmamalıdır ki, kadın yukarıdaki hadisin ışığında kendini koruma altına alması ve hemcinsine karşı kendini korumasıdır. Bilinmelidir ki, hadisin de işaret ettiği üzere tarih boyunca **“Kadını erkek değil, yine kadın yıkmıştır.”**

Büyükler derler ki, **“bir kız çocuğu doğunca dört duvar ağlar”**

Bu şu demektir. Dört unsur kadının varlığına üzülecektir.

Ateş, su, hava ve toprak

Yani; kadın hakkında bir konuda birleşme mümkün olmayacak demektir.

Söz uzar gider, her zaman olduğu gibi sonuçsuz kalır. Kadın içten ve dıştan sebepler ile çile çekmekten de kurtulamaz. Bu onun dünyevî kaderidir.

Feminist bir yazar olan Rosalind Coward’ın kadınlar hakkındaki kitabında indî zorlamalar ile yer yer “suçortağı” kabul ettiği kadını savunmaya çalışırken **“Şu Hain Kalplerimiz- Kadınlar Erkeklere Neden Teslim Olurlar?”** [98] da kendileri için kullandığı **“hain”** kelimesi garip olsa gerektir.

Giriş bölümü şu şekildedir.

> **GİRİŞ/ KAHRAMANLAR YA DA İŞBİRLİKÇİLER:**
>
> ÇAĞDAŞ TOPLUMDA KADINLARIN YERİ
>
> 1990'lar büyük bir siyasal altüst oluş dönemi olacak gibi görünüyor. Eski kesinlikler kayboldu. Berlin Duvarı yıkıldı. Komünist rejimler kargaşa içinde. Ortaya beklenmedik "düşman"lar ve çatışma noktaları çıktı. Yeni bir dünya düzeni kuruluyor ve bu süreç akışkan, istikrarsız ve oturmamış durumda. Ama her şeyin yeni biçimler aldığı söylenemez. Bazı şeyler, özellikle toplumsal ve

---

[98] **Şu Hain Kalplerimiz-Kadınlar Erkeklere Neden Teslim Olurlar?** Rosalind Coward

İngilizceden çeviren: Aksu Bora - Asuman Emre Kitabın özgün adı: Our Treacherous Hearts Why Women Let Men Get Their Way Faber and Faber/1992 basımından çevrilmiştir.

eviçi idealler tam tersine, karşı konulmaz bir biçimde eskiden neyseler ona dönüşüyorlar. Medyaya bakılırsa feminizmin yol açtığı kaos ve kargaşa sona erdi. O kaos -cinsel rollerin değişmesine ve öfkeli kadınların uzlaşmazlığına dayanan kaos- farklı bir çağa aitti. Savaş yapıldı ve kazanıldı. Kadınlar, gürültücü kız kardeşlerinin baskısı olmadan, nasıl yaşamak istediklerine kendileri karar veriyorlar artık.

Büyük çoğunluğu aslında geleneksel şeyler istiyor: çocuk, aile, erkekler tarafından çekici bulunmanın verdiği güven. Çalışmak isteyebilirler; erkeklerle "eşit" ilişkiler kurmayı umabilirler; ama cinsler arasındaki geleneksel ilişkiyi bozmadığı sürece.

Bugün birçok kişi cinsler arasındaki savaşın bittiğini düşünüyor. 70'lerin feminizmi, erkeklerin çabucak teslim alındığı kanlı ve sevimsiz bir hesaplaşma olarak görülüyor. Kadınların olanaklarındaki hızlı değişimler, meselenin erkeklere yanlışlarının gösterilmesi gerektiğinden ibaret olduğunun kanıtı gibi kullanılıyor. Bununla beraber kadınların oy kullanamadıkları ya da evlendiklerinde belli işlerden istifa etmek zorunda oldukları günler çok geride kalmış sayılmaz -her ne kadar 1980'ler İngiltere'sinde bir kadının başbakan olmasına izin verilmişse de. Margaret Thatcher -seçimlerde yenilmez, siyasal hayatta korkunç bir hasım ve otoritenin cisimleşmiş hali-, kadınlar için her şeyin geri dönülmez biçimde değiştiğinin kanıtı gibi görülüyor. Bundan sonra kimse kadınların erkeklerden farklı olduğunu ve iki cinsin eşit olmadıklarını söylemeye cesaret edemeyecek.

Thatcher'ın kişisel başarıları, feminizmin fazlalık gibi göründüğü on yıllık bir dönemde ortaya çıktı. Mesleki, ekonomik ve toplumsal eşitlik, kadınların nihai kazanımları olarak belirdi bu dönemde. 70'lerde feministler kadınların pek çok mesleğe giremediğinden, diğer mesleklerde ise yükselmelerinin engellendiğinden yakınırlardı. Ama daha istatistikler bu yakınmayı desteklemeye kalkmadan başarılı işkadını imajı yalnızca ekranlarımıza değil, bilinçlerimize de yerleşmeye başladı. TV programları ve filmler kadınları borsada, bir şirketi idare ederken ya da bir televizyon kuruluşunun başında gösteriyorlardı. Dergiler de bize başarılı kariyerler, pırıl pırıl evler ve tatlı çocuklar göstererek onların gerçek yaşamdaki muadillerini sergiliyorlardı.

"Sıradan" anneler, hayatları kendilerininkine hiç benzemeyen bu süper annelerden şikâyetçiydiler. Ama onların sesleri basına ulaşmıyordu. Tersine, gazeteler bu ışıltılı, aşırı dişi, işkadını anneleri "post feminist" çağa geçildiğinin bir kanıtı olarak değerlendiriyorlardı.

Medya, izleyicilerine feminizme artık ne kadar soğuk bakıldığını hatırlatmaktan zevk alıyordu. Kadınlar bu **"erkek düşmanları"**na sırt çevirip evlerinde aileleriyle mutlu olmayı beceriyorlardı.

Bize, genç kadınların feminizmin hayatlarında gereksiz bir şey olduğuna karar verdikleri söyleniyordu. Daha radikal olanlar, feminizmin son kamusal kalıntısı olarak gördükleri şeyden -iş kadınlarının savaşından- kopmuşlardı. Siyasal cephede evsizlik, çevre ve ırkçılık gibi sorunlar, kadınların ilerlemesinden daha büyük bir öncelik kazanmıştı. Kadın meselesiyle uğraşmaya devam edenler, gücenik bir kuşağın komik kalıntıları olarak damgalanmışlardı. Bize çelişkinin tamamen sona erdiği söyleniyordu -artık ilerleme zamanıydı.

Fakat işin aslı öyle miydi?

Kadınların talihi çoğunun temelli değişikliklere ihtiyaç duymayacağı kadar dönmüş müydü gerçekten?

Kadınlar kurbanlar olarak değil eşit bireyler olarak geleneksel aile yapılarını benimseyip benimsememekte gerçekten özgür müydüler?

Yoksa gerçekliği birbirlerine tarif etmekte özgür olmaktan çok, o eski mitin, kadınların aileye ilişkin olarak neler hissettiklerini ve neler hissetmeleri gerektiğini söyleyen mitin yeni bir versiyonunun tuzağına mı düşmüşlerdi?

Kadınların durumlarının feminizme ihtiyaç duymayacakları kadar iyileşmiş olduğu fikri ilk bakışta doğru gibi görünüyor. Feminist hareketin yükselmesine sebep olan pek çok kısıtlama artık ortadan kalktı. Kadınların önünde, yirmi yıl önce hayal bile edilemeyen olanaklar var. Tüm meslekler kadınlara açık. Ayrımcılığa engel olan yasalar çıkarıldı. Pek çok kadın en tepeye yükseldi. Feminizmden önce mizah anlayışında ve kültürde yerleşik bir yeri olan ve kadınları işçiler, anneler ve ev kadınları olarak küçümseyen ve marjinalize eden dışlayıcı **"cinsiyetçilik"** de büyük ölçüde kayboldu.

İstatistikçiler, kadınların hayatının istihdam kalıpları ve nüfus açısından toptan bir dönüşüm geçirdiği konusunda hemfikirler. 1980'ler boyunca iş piyasasında daha fazla kadın işçiye ihtiyaç duyuldu, artık her sınıftan çok sayıda kadının -annelerin bile- çalışması bekleniyor. Çocuklarından ayrı kalma zorunluluğu suçluluk duygusu yaratmaya devam etse de, çalışan anneler artık eskisi gibi damgalanmıyor. Aile yapıları da değişiyor. Boşanmalar, özellikle kadının talebiyle gerçekleşen boşanmalar artıyor. **Tek ebeveyn sayısı çok fazla ve bunların neredeyse tamamı kadınlar.**

Evlenmeden birlikte yaşayan çiftler ve "gayri meşru" çocuklar çoğalıyor.

Bu değişimler her seferinde, kadınların durumlarındaki aşama aşama kendini gösteren, geri dönüşü olmayan gelişmenin kanıtı olarak yorumlanıyor. Kadınlar artık yalnız başlarına bir hayat tasarlamaya eskisinden daha hazırlar. İlişkilerden beklentileri daha yüksek, bu beklentiler karşılanmadığında kesin tavır koymaya da daha yatkınlar. Kadınların evlilik geleneklerini reddettikleri, evliliğin sahiplenme, boyun eğme ve itaat etme çağrışımlarının onları rahatsız ettiği yolunda genel bir görüş var. Tüm bu etkenler -kadınların kamusal başarıları ve aile yapılarında gözlenen büyük akışkanlık- erkek egemenliğinin kalesi olan ailenin yavaş yavaş dağılmasıyla birlikte kadınların kaderlerinde büyük bir iyileşme olduğu düşüncesini destekliyor gibi görünüyor.

PEKİ AMA, KADINLAR BU İYİLEŞMEYE NEDEN ŞEVKLE SARILMIYORLAR?

Neden herhangi bir kadınla yapılan herhangi bir konuşmada, Betty Friedan'ın 1950'lerde **"adı olmayan sorun"** olarak tanımladığı kadınlık durumunun 1990'larda da sürdüğü ortaya çıkıyor? Bu kitap için yaptığım görüşmelerde neden sürekli olarak kadınların sıkıntılarını, imkânsız seçimlerini, yaşadıkları baskı ve zorlamaları dinledim?

Bu kaygılar ve yakınmalar, kadınların hayatlarının feminizmin sesini ilk kez yükselttiği 1970'li yıllardakinden -daha kötü değilse- farklı olmadığının tanığı.

Kadınların işgücüne katılımlarının artması ve meslek başarıları bile tartışma gerektiren bir konu. Para kazanma baskısını, kadınların kendileri kadar ekonomik zorunluluklar da yaratır ve pazar ekonomisinin dayattığı çoğu

değişiklikte olduğu gibi, bazı kadınlar bundan daha çok yararlanır: Ailenin on yıldan fazla süredir uğradığı değişimleri araştıran Malcolm Wicks şunları söylüyor:

> **"Son yıllarda, giderek daha çok sayıda kadın işçiye ihtiyaç duyulmaktadır. Ekonomideki inişler hesaba katılmazsa, bu değişim geri çevrilemez gibi görünüyor. Bu yüzden şirketler esnek piyasalardan ya da çocuk bakımından söz etmeye hazır. Onlar için diğer yan ödemelerle birlikte çocuk bakımı senetleri vermek kolay. Ama bu, Samuel Smiles ahlâkıdır. Aslında çalışan ana babalar ya da çocukları için düşünülen hayatın niteliğini kimse tartışmıyor. Yine kimse işin sınıf boyutunu tartışmıyor. Bu değişimler düşük ücret sorununu halletmez ve yetersiz iş koşullarında çalışan kadınların durumlarının iyileşmesine yardım etmez. Bu değişimler kadınların çoğunluğunun değil, çok küçük bir bölümünün yararınadır."** (Kent Üniversitesi, aile konusunda bir konferans, Mayıs 1991).

Wicks'in dediğine göre, kadınların toplumsal durumu erkeklerinkinden daha kötüye gidiyor. Daha önce söylediğimiz gibi hızla artan tek ebeveynlik bu zorlukların en güvenilir göstergesi ve tek ebeveynlerin %90'ı kadınlar; bu da çok sayıda kadının yoksulluk içinde yaşadığına işaret ediyor. Aynı zamanda, düşük ücretli ev işlerinde çalışanların -dadıların, yardımcıların, temizlikçilerin- sayısında da hızlı bir artış var.

Tüm bunlar, çok sayıda "başarılı" kadının sorunlarını kısmen başka kadınlara devrederek çözdüklerini gösteriyor. Meslek sahibi olmayan kadınlar için küçük beklentiler ve düşük ücret hâlâ kural durumunda.

Ne yüksek gelirleri ne de hizmetlileri olan kadınlar için eski sorunlar değişmeden kalıyor. Kadınların genellikle tercih ettikleri büro eğitim ve sağlık işleri, göreli olarak düşük ücretli olmaya devam ediyor.

Çalışan anneler için koşullar büsbütün kötü. İngiltere'de annelerin %75'i çalışıyor, bu Avrupa'daki en yüksek oran; ama yine de İngiltere Avrupa'daki en berbat anaokulu sistemine sahip. **Yetersiz toplumsal imkânların bir sonucu olarak çoğu kadın çocuklarını yetiştirebilmek için ya kariyerini bırakıyor, ya da daha düşük ücretli, daha düşük statülü, yarım günlük işlerde çalışıyor.**

Geçtiğimiz on yıl kadınların ve ailelerin yaşam düzeylerinde bir kötüye gidiş dönemi olarak da görülebilir, buna kuşku yok. Sağlık ve özel ihtiyaçlar için yapılan kamu harcamaları azaldı. Kadınlar ailenin esas sorumluluğunu taşımaya devam ettikleri için, çalışıyor bile olsalar, yaşlıların ve hastaların bakımını da üstlendiler. Pek çok kadın çevre kirliliğini, çevresel tehlikeleri doğrudan ailelerine yönelmiş tehditler olarak gördü: Yiyeceklerden korkulmalıydı, giderek kötüleşen trafik çocuk ölümlerini artırıyordu. Çocuk yetiştirmenin başka zorlukları da vardı. Çocukların zihinsel gelişimini teşvik etmede annenin rolünün vurgulanması anneleri kendi davranışlarının etkileri konusunda gerilime sokuyordu.

Bu kitap için görüştüğüm tüm kadınların, kaderlerini "baskılı", "zor" ya da "imkansız" diye tanımlamalarına yol açan, bu tür güçlüklerdi işte.

Kadınlar üzerinde oluşan bu yeni baskıların bireysel olarak bilincine varılınca, feminist başkaldırının yeniden dirilmesini beklemek mümkündü. Ama böyle bir şey yoktu: **Kadınların kadın olarak siyasal görünürlüğü sıfırdı. Kadınların çoğunluğunu hiçbir zaman saflarına katamamış olan örgütlü feminizm çözülmüştü.** Kadınlar hakkındaki kamusal tartışma, kadın ve iş alanına çocuk bakımında iyileştirme gibi konulara hapsedildi. Düşük ücretle çalışan kadınların sorunları ve kadınlara mahsus sıkıntılar ve çabalar, hiçbir kamusal platformda dile gelmedi. **"Kadın meselesi"**ne duydukları inatçı ilgiyle medyanın alay konusu olmayı göze alan birkaç kişi dışında herkes bu sorunların geçmişten kalıntılar olduğu konusunda birleşti.

Bu siyasal ve toplumsal tartışma yetersizliğine ek olarak, hayli şaşırtıcı bir gelişme daha vardı. Aile yeniden revaçtaydı. Tek ebeveyn sayısındaki dramatik artışı gösteren istatistikler ailenin güçten düştüğü kanısını uyandırabilirdi. Ama geleneksel aile toplumsal olarak yine idealize ediliyordu, özellikle de seslerini kamusal alanda etkili biçimde duyurabilen kadınlar - Muhafazakâr Partililer ya da eskiden muhalif olup şimdi geniş Tuscan ailesine övgüler düzen Germaine Greer gibi eleştirmenler- tarafından.

Pratik düzeyde bu, çalışan kadınların çoğunun, kendilerini evden işe koşturur ve 1950'ler ve 60'lardaki kadar katı bir annelik idealine varmaya çabalarken bulmaları anlamına geliyordu. Geleneksel ailenin getirdiği onca

soruna rağmen, kadınların bunu değiştirmek istediklerine dair çok az işaret vardı. Kadınların, baskıların, tatminsizliklerin, çözümsüzlüklerin farkında olmadıkları söylenemezdi, ama eskisi gibi savaş çığlıkları atmak yerine bu duygularla yaşamayı yeğliyorlardı.

Konuştuğum kadınlardan hiçbiri, hayatını zor ve yıpratıcı olarak tanımlarken başka bir şey istediğinden söz etmedi.

Biraz daha yakından bakılınca, aile hayatında belirgin değişiklikler olduğunu gösteren istatistikler bile geleneksel aile idealinin hâlâ yerinde durduğunun kanıtı olarak da yorumlanabilir.

Boşananlar çabucak yeniden evleniyorlar. Yalnız ebeveynlerin yarısı, beş yıl içinde yeni ailelere giriyorlar. Çoğu kadın evlenmeden önce bir partnerle yaşamalarına rağmen, hayatının bir noktasında evlenen kadınların sayısındaki düşüş son derece küçük-1970'lerde on kadından sekizi evleniyordu, 90'larda yedisi.

Aile içindeki roller de pek değişmedi. Boşanmaların, tek ebeveynliğin ve çalışan annelerin sayısının artışı, aile rollerindeki geleneksel paylaşımı ve beklentileri etkilemedi. Çalışan kadınların büyük bölümü erkeklerin ev sorumluluğunu paylaşmalarına izin vermiyorlar. Tersine, araştırmalar ev işlerinin %80-90'ının hâlâ kadınlar tarafından yapıldığını gösteriyor. Birlikte yaşamanın yaygınlaşması da ev işlerinde yeni bir eşitlik kurulmasına yol açmadı.

Erkeklerin bakış açılarının, önceliklerinin ve eve katkılarının pek değişmemiş olduğu aşikâr. Temel fark, erkeklerin şimdi eski kuşaklardan daha fazla şey yaptıklarının düşünülmesi. Ama çoğu ailede, erkeklerin işi her şeyden önce geliyor hâlâ. Bu gerçekle yüz yüze olan kadınların pek fazla seçenekleri kalmıyor. Ya çift vardiyalı olarak çalışıyor ya da kendi işini kocasının işinin saatleri ve gereklerine göre ayarlıyor. Kadınların kendilerinin de kariyer sahibi oldukları ailelerde bile, çocuk bakımı ve ev işlerinin ayarlanmasından hâlâ onlar sorumlular.

Tek tek kadınların kamusal alandaki başarıları, cinsler arasındaki ilişkinin değişmediğinin görülmesini engelliyor. Feminizmin medyada ve yerleşik

düzende saldırılara hedef olmasından yarar sağlayan kadınlar feminist idealleri reddettiler. Feministlerin kadınların gerçek gücünü -çocuk doğurma ve yetiştirme gücünü- kavramaktan aciz olduklarını söylediler. Kadının gerçek tatmini modern, **"çalışan anne"** biçiminde de olsa, kadınlık kaderini, yaşamakta bulduğunu iddia ettiler. Kimi çalışan anneler, başarılarının bireysel yeteneklerinden ve evde **"iyi bir kadın"** çalıştırmalarının sağladığı destekten kaynaklandığını öne sürdüler-Margaret Thatcher'a bakılırsa onun için tek **"hazine"** çocuk bakımı imiş. Kamusal alanda başarılı olmuş bu kadınların arasında, feminizmin onlar için yaptıklarının farkında olan hemen hemen yoktu; başka kadınlar için neler yapabileceğini düşünen ise daha da azdı.

Daha önce erkeklere ait alanlarda başarılı olan kadınlar, erkeklere erkek düşmanı olmadıklarını kanıtlamak zorunda hissettiler kendilerini. Erkeklere iş hayatında doğrudan meydan okuyan kadınların çoğu, endişeli, aşırı kadınsı bir tarzı benimsedi. Bunun belirtisi de 1980'lerin başındaki sert iş kadını görüntüsünün yerini daha bilinçli bir şekilde kurulmuş kadınsı görüntüye bırakmasıydı; açıkça, erkeklere gerçekten meydan okunduğunu yadsımak amacıyla dişilik öne çıkarıldı.

Fakat cinsel olarak erkeklere cazip görünmek artık yeterli değildi. Kamusal kimliği olan çoğu kadın, ailelerini, özellikle de küçük çocuklarını öne çıkardı. Bunlar, kişisel başarıları ne olursa olsun, geleneksel kadınsı ihtiyaçları ve önceliklerinin derinlerde aynı kaldığının kanıtlarıydı. Erkeklere cinsler arasında her şeyin yolunda gittiğine dair güvence verme konusundaki sessiz gündem sürdü, erkeklerden değişmeleri istenmedi.

Bu çatışma yokluğu şaşırtıcıdır, çünkü aralarındaki görüş ayrılıkları ne olursa olsun, feministlerin üzerinde anlaştığı bir nokta vardı: erkeklerin kendileri değişmedikçe kadınların hayatında bir iyileşme olması mümkün değildir. Devlet kreşleri ve daha iyi ücretler kadınların hayatını kolaylaştırır ama feministler kadınların ve çocukların hayatlarında gerçek bir nitelik değişiminin, ancak erkeklerde köklü değişimler olmasıyla mümkün olduğunu biliyorlardı. Ama erkeklere yönelik bu meydan okuma hiçbir zaman güçlendirilemedi. **Örgütlü feminizm, kadınların ne kadarının "düşmanla işbirliği" yaptıkları gibi konulardaki sert tartışmalarla parçalara ayrıldı. Feminizme**

sempati duyanlar da dahil olmak üzere öteki kadınlar ise, özel hayatlarındaki bu rahatsız edici konu kapandığında rahat bir nefes aldılar.

Kadınlar -benim gibi bir dönem aktif feminist olanlar da- son derece bariz bir şekilde, belli erkeklere gerçek imtiyazlar veren değerler sistemiyle mücadeleden vazgeçtiler. Bu sisteme uyarlandılar ve kararlarını kendi gözlerinde meşrulaştırmanın yollarını buldular. Köklü değişiklik ihtiyaçları için erkeklerle mücadele etmek yerine hayatlarının hoş olmayan yönlerini diğer kadınlara anlatmakla yetindiler. Kamusal hayatta yüksek mevkilere ulaşan kadınlardan pek çoğu, bunu erkeklerle uzlaşarak, hattâ, Margaret Thatcher'ın yaptığı gibi, öteki kadınları reddederek gerçekleştirdiler. Cinsel ilişkilerdeki geleneksel kurallara karşı çıkmadıkları gibi, erkeklerin çalışma biçimlerine de erkek ve kadınların kamusal ve özel alanlardaki beklentileri arasındaki farklılıklara da meydan okumadılar.

Bu kitap için yaptığım görüşmeler, kadınların erkeklerle temelli bir hesaplaşmaya girişmekten korktukları izlenimini doğruladı. Erkeklerden değişmelerini isterlerse onların sevgi ve desteğini yitireceklerinden korkuyorlardı. Çoğu kadın eşlerine kariyer seçimleriyle ya da ev işleriyle ilgili olarak karşı çıkmayı bırakmışlardı. Bazı çarpıcı istisnalarla da karşılaştım velayet için savaşan ve çocuklarının bakımını üstlenen babalar ya da kadının tam gün çalışabilmesi için aralarında rol değişimi yapan erkek ve kadınlar. Kadınların çoğunun **"babaerkil"** kibir gösterilerine ya da patronluk taslamanın uç örneklerine artık tahammül edemediği de görülüyor. Ama, aileyle ilgili geleneksel beklentiler ve kadınların rolleri büyük ölçüde aynı kalmış.

Muhafazakâr hükümetin eğitim, sağlık ve çocuk bakımına kaynak tahsis etme konusunda takındığı düşmanca tutuma karşı politik bir mücadele yürütülemedi; oysa böyle bir tahsis, tüm kadın ve çocukların hayat şartlarının iyileşmesini sağlayabilirdi. Hattâ, dünyada komünizmin itibar kaybetmesiyle bağlantılı olarak, çoğu kişi bu düşmanlığı, çok korkulan devlet sosyalizmine karşı gerekli bir panzehir olarak kabul ediyordu. Tek tek ailelere yüklenen ve giderek artan bu sorumlulukların esas kurbanları büyük oranda kadınlar olmasına karşılık, tutarlı bir politik alternatif sunulmadığına bakılırsa, bu sürece pek az kadının karşı çıktığı anlaşılıyor. Tersine, kadınlar yeni bireyci felsefenin

uygulanmasında merkezi yere sahiplerdi. Kadınlar, çatlakları bir araya getiren çimento rolünü kendileri üstlendiler ve kendi ailelerinin önceliği fikrine giderek daha fazla çekildiler; aslında çocuklarının iyi yetişmesini umursamayan toplumun üzücü yetersizlikleri karşısında bireysel çözümler bulup ceplerinden para ödediler.

Özellikle de daha yoksul kadınlar açısından ve ailenin bu yüksek beklentileri ile toplumsal değişimler arasındaki boşluğu dolduracak geniş aile artık var olmadığı için, bu bireysel çözümler, ulaşılması güç çözümlerdir. Fakat bu zorluklar, kadınların aileleri için işleri kolaylaştırma azmini kırmadı.

Çoğu kadın, birçok kişi başarısız olduğu halde kendi ilişkileri ve fedakârlıklarının başarıya ulaşacağını hayal ederek kendilerini kandırdıklarını içten içe biliyorlar. Polly Toynbee, hâlâ her şeyini geleneksel beklentilere bağlayan kadınların varacağı muhtemel sonuçlara ilişkin karanlık bir tablo çiziyor:

> **"Kadınlar, sanki sürekli bir başka şey için prova yaparmışçasına, sanki sonuçta bir ödül varmışçasına aileleri için çalışırlar. Ölümden sonra hayatın varlığına inanıldığı günlerde bu kolaydı-ama şimdi?**
>
> **Kırk beşinde boş bir yuva, işsizlik ya da emekliliğe kadar son on yılda birtakım süfli işlerde çalışmak gibi alternatifler için buna değer mi?**
>
> **Ya da kocalar çekip gider ve evlilik dağılır. Pazarlığın bir parçası da yaşlılıkta yalnız kalmaktan kurtulmak olsa bile, garantisi yoktur. Terk edilmiş kadının kendini ayakta tutma koşulları Viktorya çağındakinden daha iyi değildir. Tek fark, refah devletinin darülacezenin yerine geçmiş ve boşanmış ya da bekâr annelerin sosyal güvenlik yardımlarıyla yaşıyor olmasıdır.”** (Times Review, 14 Eylül 1991)

Buna rağmen, kadınlar için aile ve kadının ailedeki rolü merkezî, ve birincil yerini hiç de yitirmiş gibi görünmüyor.

KADINLAR MESLEKLERİNDE BAŞARILI OLSALAR DA OLMASALAR DA, HÂLÂ BİR ERKEK BULUP EVLENMEYİ VE CİNSLER ARASINDAKİ GELENEKSEL AYRIMI SÜRDÜRMEYİ DÜŞÜNÜYORLAR.

İLİŞKİLER TERS GİDERSE, BİR DAHA BİR DAHA DENİYORLAR.

Toplumsal yapıyı bir arada tutan, kadınlardır; bunu gönüllü olarak yaparlar, en azından fazla yakınmazlar. Kısacası, kadınlar, yeni bir kisve altında da olsa **kadınlığın eski biçimlerinin sürmesinde suçortaklığı** yapıyorlar.

Bu suçortaklığı alanı -kadınların geleneksel aile yapıları ve beklentileri konusundaki köklü, temel suçortaklıkları, erkeklerle aralarındaki kişisel ilişkiler de erkeklerin idealize edilmesi ve sürekli onlardan onay ama isteği konusundaki **suçortaklıkları-** bu kitabın ana konusu. Bu, erkeklere derinden bağımlılığın sürdürülmesini ve bütün kadınların talihini döndürebilecek değişikliklerin neler olabileceğini tasarlamaktaki isteksizliği içeren bir suçortaklığıdır. **Kadınların suçortaklığı pek çok şeye rıza gösterir. Kimi zaman şiddet, tecavüz, cinsel sömürü gibi, kötü muamelenin en uç biçimlerine bile. Ama daha yaygın olarak bu suçortaklığı örtülüdür, kişisel hayatlarımızı erkekleri koruyarak ve onların davranış alışkanlıklarını besleyecek şekilde yaşama tarzımızdır.**

Kadınlar neden en kritik noktada heyecanlarını kaybedip ve feminizmin onlara verdiği derslerin çoğunu almamış olmayı seçtiler?

Feminizm yanlış mı yapmıştı?

Yoksa kadınlar feminizmin, sonucu belirsiz ve acı veren bir mücadele olmasından mı korktular?

Kadınlar neden erkeklere her şeyin yolunda olduğunu garanti etme konusunda bu kadar endişeliydiler?

Kadınlar erkeklerin her zamanki gibi davranmalarına -ofiste uzun saatler geçirmelerine, çocuklara çok az ilgi göstermelerine, siyasal ve toplumsal çevreyi belirlemelerine, kadınların ve çocukların hayatlarını iyileştirme çabasından uzaklaşıp toplumsal ve siyasal öncelikler üzerinde yoğunlaşmalarına- neden izin verdiler?

> **SONUNDA PEK ÇOK KADIN NEDEN KADINLARIN ÇOĞU İÇİN DAHA İYİ BİR HAYAT VAADEDEN TOPLUMSAL VE KİŞİSEL DEĞİŞİMLERİ GERÇEKLEŞTİRMEK İÇİN MÜCADELE ETMEK YERİNE ERKEKLERLE UZLAŞMAYI TERCİH ETTİ?**
>
> Bu sorular, kendi hayatımın da bu toplu geri çekilmeden payını

aldığını fark etmemden doğdu -yirmili yaşlarımdaki atılgan, ütopik feminizmden geleneksel aile yapısına döndüğüm ve herhangi bir örgütlü feminist politikaya katılmadığım otuzlu yaşlarıma. İlk çocuğuma hamileyken işi bırakınca seve seve bırakmak şöyle dursun, bunu hayal bile etmemiştim. Ama bana şevk vermeyen günlük iş koşuşturmasıyla evde bebeğe bakmak arasında bir tercih yapmam gerektiğinde, karar vermek kolay oldu. Üniversitedeki işimi bıraktım ve evde yazmayı sürdürdüm, böylelikle ikimizin de asla düşünemeyeceğimiz şekilde, partnerimi ve kendimi geleneksel iş bölümüne zorlamış oldum. Bu karar bir kez verildikten sonra, gördüğüm hemen her kadın, aşağı yukarı aynı hikayeyi yaşadığını anlatıyor.

Kadınların kendilerinin geleneksel yapıların yerinde tutulmasına ne ölçüde ortak olduğu sorusuyla hesaplaşmaktan artık kaçınamazdım.

Bu soruları sormama şiddetle muhalefet edecekler tabii ki olacaktır. Onlara bakılırsa, kadınların suçortaklığından söz etmek, erkek iktidarının yaygınlığını görmezden gelmek anlamına gelir. Durumun tamamen eşitsiz güç ilişkileri açısından görülmesi gerektiğinde ısrar ederler. Erkekler - iktisadî, toplumsal ve siyasal- iktidara sahiptir, kadınların yapabildiklerinin en iyisini yapmaktan başka pek bir seçenekleri yoktur. Kadınların incinebilirliklerini ye eski davranış ve duygu biçimlerine sadakatlerini **"bağımlılık döngüsü"**yle açıklarlar.

Erkeklere bu iktisadî bağımlılık, boşanıp yeniden evlenenlerden fiziksel ve cinsel şiddetin en uç hallerine kadar pek çok şeyi açıklamakta kullanılır. Bu çeşit analizlere, "kadınların kötü muameleye maruz kalması(nın), kadınların toplum içindeki konumlarından ve toplumdaki eşitsiz güç yapılarından kaynaklan(dığını)" açıklayan BİRLEŞMİŞ MİLLETLER RAPORLARINDA BİLE RASTLANIR. **Bu, kadınların konumuyla ilgili olarak son yirmi yıldır sürekli tekrarlanan klasik solcu ve feminist analizdir.** Bu analiz, kadınlarla erkekler arasında, ancak kadınların

tam ekonomik eşitlik ve bağımsızlığa ulaşmalarıyla çözümlenebilecek bir yapısal ekonomik eşitsizlik olduğunu varsayar. Çoğu feminist, geleneksel aile kalıplarının kadınların ekonomik eşitsizliğinden kaynaklandığına ve bu eşitsizlik tarafından yeniden üretildiğine inanıyordu. **SONUÇ OLARAK, kadınlar erkeklerle suçortaklığı yapmıyor, onlar tarafından eziliyordu. Herhangi bir kitlesel ayaklanma olmayınca, kadınlar kendileri için en tatmin edici uzlaşmayı seçerler: kendi ailelerinde buldukları sevgiyi. Çoğu kadının meseleyi görüş açısı budur ve tabii ki bu analizin kimi boyutlarına katılmamak aptalca olur. Kadınların bağımlılığının nedeni kısmen ekonomik eşitsizliklerdir ama tüm kadınların, tercihlerinin ne olduğu hesaba katılmaksızın tam gün çalışmaları da çözüm değildir.**

Kadınların erkekler tarafından ezildikleri için onlarla suçortaklığı yaptıkları fikri hâlâ çok radikal biçimlerde ifade edilebilir. Örneğin Susan Faludi çok satan kitabı Backlash'te bu fikre yeni ve çok önemli bir yorum getiriyor. Hem post-feminist bir eşitlik durumuna geçildiği hem de yüksek yönetim kademelerindeki kadınların evlerine döndükleri inancının Amerikan hayat tarzının her alanında -siyasetten sinemaya hattâ çağdaş psikolojiye kadar- feminizme karşı bütünsel bir saldırı olduğunu öne sürüyor. Medyanın feminist eşitlik mücadelesinin kazanıldığı ama eşitliğin kadınları mutlu etmediği yolundaki iddiasının temelinde kadınlardan duyulan korku olduğunu söylüyor. Feminizmin en basit iddiaları böyle isterik bir saldırıya neden oluyorsa daha fazlası kim bilir neler yapar diye soruyor.

Faludi'nin iddiası, kadınların bu tercihleri yapıp bu tavırları takınmalarının nedeninin her şeyin onlara karşı olması olduğunu varsayar.

Tüm toplumsal yapılar onların aleyhine işlerken, özellikle de her türlü değişiklik girişimine isterik bir tepki verilirken kadınlar değişemezler. **Aile güzellemesini, dişi kadın ve cinsel mazoşist** (acı

çekmekten zevk alan) [99] **tiplerini pazarlayanın medya olduğunu söyler** Faludi. Kadınlar kendileri ise devamlı olarak feminizme olan borçlarını itiraf eder ve önlerinde hâlâ uzun bir yol olduğunu bilirler.

Faludi'nin görüşü, İngiltere'deki durumla da ilgili. Feminizme karşı saldırı, başarıya ulaşmak için alışılmış okul, üniversite ve ilişki ağlarından geçen ve yayın yönetmenlerinin -kadın konulu haberciliği **"kadın değil insan olarak görülmek isteyen modern kadını aşağıladığı"** gerekçesiyle dışlayan The Times'ın yayın yönetmeni Simon Jenkins gibi- demeçlerini desteklemekte açık çıkarları olan genç erkeklerin bulunduğu gazete ve televizyonda başladı. Kadın gazeteciler ve yazarlar (ancak), feminizm gibi tüm örgütlü düşünce sistemleriyle aralarına mesafe koyarak sadece süslü ve esprili yazılar yazdıkları oranda popüler oluyorlardı.

AMA MESELE SALT FEMİNİZMİN MEDYA TARAFINDAN DİZGİNLENMESİ DEĞİL. BU İDEOLOJİNİN ÇIĞIRTKANLARI SADECE ERKEKLER DEĞİL, KADINLARIN KENDİLERİ DE. Son on yılda kadınlar evde çifte sorumluluk alma konusunda yalnız istekli değil, son derece hevesli de göründüler; kendi başarıları kocalarının ya da sevgililerininkinden üstün olduğunda kendilerini rahatsız hissettiler, erkeklerin cinsel onayını elde etmek için neredeyse deli oldular. Bütün bunları yaparken, feminizmin herhangi bir yaygın çözüm öneremese de bu tür stratejilerin tuzaklarını yirmi yıl önce gösterdiğini biliyorlardı.

Feminizmin iddiaları kadınların çoğunluğuna hiçbir zaman ulaşmadı. Feminizm dışarıdan olduğu kadar içeriden de göçertildi. Feminizm basının kötülüğü yüzünden değil, iç ayrışmalar, görüş birliğinin olmaması, suçluluk krizleri ve hareket içindeki siyasal ümitsizlikten dolayı yıkıldı. Medya tarafından aldatıldıklarını söyleyerek, milyonlarca kadının umut ve isteklerinin neden medyanın çizdiği yeni imajlara, tam anlamıyla uyumlu denemese bile, paralel

[99] Mazoşist, acı çekmekten zevk alan kişidir. Benzer terim olan sadist ise acı çektirmekten hoşlanan anlamına gelmektedir.

hale geldiğini de açıklamış olamayız. Medya pırıltılı, başarılı ama erkeklerce yönetilen kadının uç örneklerini pazarlıyor olabilir ama verdiği temel mesajın genelde geleneksel değerlere bir dönüş olduğu gerçeğini yansıttığını gösteren çok sayıda kanıt vardır.

Bu kitabı yazmamın nedeni, bu psikolojik geri dönüşün nedenlerini bulup çıkarmaktı. Bu dönüşün dinamiği neydi?

Kadınlar iş, erkekler, çocuklar ve aile hakkında gerçekte ne hissediyorlardı?

Görüştüğüm kadınların büyük çoğunluğu ne erkeklerin iktidar arzusunun masum kurbanlarıydılar ne de medya tarafından aldatıldıkları söylenebilirdi. Toplumda genel olarak kadınlar büyük değişiklikleri talep edecek yeterli imkâna, tecrübeye ve hattâ güce sahipler. Ama bunu yapmıyorlar. Bu edilgenlik cehaletle açıklanamaz. Her yeni kuşaktan kızlara kadınlık ve geleneksel beklentileri esas olarak kadınların kendileri öğretiyorlar. Bu edilgenliğin nedenleri daha derinde, kadın ve erkek psişesinde ve kadınlarla erkeklerin ilişki kurma biçimlerinde yatıyor.

Beni ilgilendiren, aile dinamiğinin bu iç ilişkileri ve kadın ve erkek psişesinin derindeki yapıları. Kadınların sorunları, karşılaştıkları engeller ve dışsal faktörler üzerine çok şey yazıldı. Ama öznel boyutla ilgili, özellikle de pek çok yönden kendini feminist projeye yakın hisseden biri tarafından yazılmış neredeyse hiçbir şey yok. Kadınların tercihlerini belirleyen hoşnutluk, korku ve endişelerle ilgili pek az metin var. Kadın ve erkeklerin aileye getirdiği eski tarihe pek ilgi gösterilmedi. Birbirlerine olan ihtiyaçları neden toplumsal sorun ve endişelerin yükünü kadınların taşıması biçiminde ifade buluyor?

Neden toplumun yarısı kendini gergin bir şekilde yeni kuşakları toplumun çözülmemiş problemlerinden korumaya çalışırken buldu?

Bu kitap kadınların kişisel anlatımlarına dayanıyor. Yeterince temsili olacağı umuduyla aşağı yukarı 150 kadınla konuştum; bunların yarıdan biraz fazlası meslek sahibi kadınlardı. Korkarım

> kadınların küçük bir bölümünden aldığım verileri genelleştirdiğim yolunda suçlamalar alacağım ve daha çok orta sınıftan kadınlarla görüşmüş olmakla eleştirileceğim. Ama söylediğim şeylerin belli bir yankı uyandıracağını da düşünüyorum.
>
> Kadınların aile içinde yaşadıkları kimi korkular, zevkler, endişeler ve patolojiler ırk, sınıf ve bölge farklarını aşıyor gibi görünüyor. Bu duyguların dillendirilmesi çağdaş yaşamın kadınlar için nasıl bir şey olduğu konusunda daha dürüst bir yaklaşım geliştirmenin ilk adımı olabilir. Ve ancak kadınlar daha dürüst olduklarında, erkeklerle işbirliği yaptıkları suçortaklığının temelinde yatan "dişilik" ve "kadınlık" mitlerinden kurtulabilirler. (s.10-21)

Kitap kadını anlatıyor, derdine çare arıyor, olabilir. Fakat hayatî bir gerçek gözden kaçırılıyor. Kadın haklarındaki sınırı kim çizecek?

(Allah Teâlâ-Erkek-Kadın)

Bu üçleme arasında sınırları belirleyen ne olacak denildiğinde, her kesimin cevabı farklı olunca da, kadın sorunu bitmeyecek gibi görünmektedir.

Bitmezde. Allah Teâlâ'dan insanı anlamayı ve güzel ahlak üzere olmayı bizlere nasip kılması için dua edelim.

İhramcızâde İsmail Hakkı

DİNDÂRIN RASÛLÜLLAH SALLALLÂHÜ ALEYHİ VE SELLEME İNANMADAKİ ZAFİYETİ

Bütün hak ve batıl dinlerde genelde ilah inancında fazla sorun bulunmamaktadır. Ancak zaman içerisindeki mütalaa ve münakaşalar ile insanın nefisten ruha doğru olan seyrinde görülür ki, **“rasül” “elçi” “peygamber”** üzerinde birçok ihtilaf zuhur etmiştir. Bu bazen şirkin cephesinden hak yüzüyle görünürse de, kalbî ve itaat yönünden isyanla karışmıştır. İlmî içerikte zamanla zenginleşen inanç sahibinin **“rasül”**e karşı olağan ve sorgulayan bir itimatsızlığı, boşalan mevkie başkalarını koymak ihtiyacını hissetmiştir. Bu cihetten Allah Teâlâ’ya olan inanç kuvvetli kalırken, Rasûle olan inanç **“üstad-şeyh -fikir-düşünce vb”** yerine bırakmıştır.

Kitaba olan inançta umum olarak Hakk’a nispet edilirken, tafsilatta cüz’i olarak ele rasüle karşı cepheyi oluşturan sisteme veya ekoller dönüşmüştür.

Dikkat edilirse münakaşaların temeli genelde “rasül” konumu üzerinde toplanır. Aslında rasül, ahkâmın ve inancın belirleyicisidir. İlâh ise, inancın temelindeki esas olurken, rasüle karşı alınan tavır ise ifrat ve tefrid olarak rengini gösterir.

Unutmayalım ki, şeytan Allah Teâlâ’ya her halükarda iman ederken, inançta yaşadığı sorun kendinin ilâhi rahmetten tard olunması ile “nübüvvete benzeyen imametinden liderliğinden” uzaklaştırılmasıdır. Bu nedenle şeytan inananlara karşı olan kinini perdeler arkasından zerk etmekten büyük zevk almaktadır. Mesela, gündem olan **“diyalog” “geniş perspektifte inanç birliği”** gibi şeyler şeytanın gizli desteklediği ve kendi liderliğinin kabul ettirmedeki kaygan zemindir. Bu nedenle nerede bir **“uzlaşma teorisi”** görürseniz, ittifakla orada şeytanın parmağını ve o işi gıdıkladığına yemin edebilirsiniz. (Kur’ân-ı Kerim’de inanç sınıflandırılmıştır. Kafir-Mümin-Münafık)

Bu konuyla ilgili şu hususu da unutmayalım. Rasül aşkını da kendine rehber edenleri çok iyi tanımak içinde **“eleştirel kuramlardaki şüpheleri” “iki mihverli”** olarak tutmalıdır. Yani **“öz benliklerindeki kabullendikleri inancın tarifini”, “kullukları”** ile ölçmelidir. İnançtan kulluğa, kulluktan inanca; sebep sonuç ilişkisi içinde.

Ayniyeti olmayanın muhakkak gayriyeti vardır.

Aşağıda Martin Lings’in talebesinden bir kişinin bir itirafını alıntıladık. Ancak göze ilk bakışta görünmesi zor hataları koymamakla beraber, bir daha Müslümanın ne kadar

ayık olması gerektiğini bir daha müşahede eyledik.

Unutmayalım ki, güneş ne kadar berrak olursa olsun, illaki gölgeleyen bulutlar peşini bırakmaz. Martin Lings'inde çokta iyi anlaşılamadığını bir kere daha anlamış olduk.

[MEYVE VEREN ULU AĞAÇ

Martin Lings aramızda yaşayan paha biçilmez bir hazineydi, bir İngiliz gibi değildi. Martin Lings benim için İngiltere'ydi. Gökyüzüydü, buluttu; yeşil tarlalar, ağaçlar, yağmurdu. O, sevenleri için -ki sayılan hiç de az değildir, "ilkbahar, yaz; hududu, nihayeti olmayan feyiz'di.[100]

1990 yılının ocağında, annem, kızkardeşim, müstakbel kayınbiraderim ve bir arkadaşımla beraber Mısır'a gitmiştim. Oxford Üniversitesinde sürdürdüğüm Arap Dili çalışmaları vesilesiyle Kahire'ye daha önce de gitmiş, burada bir yılı aşkın bir zaman geçirmiştim. Bu sebeple seyahat arkadaşlarımdan daha tecrübeliydim. Bu ikinci gezimin büyük kısmını eski dostları görmekle geçirdim. Ziyaretinde bulunduğum arkadaşlardan biri de Oxford'daki lisans yıllarında ihtida edip, **Abdurrahman** ismini alan **Julian Johansen** ve eşi Alison'du. Zaman zaman İslâm hakkında sohbet ederdik. Ona bir gün Kelime-i Tevhîd'in ilk kısmını **(Lâ İlahe İllallah)** mutmain bir kalple söylememe rağmen, ikinci kısımda **(Muhammedun Rasûlullah)** kalbime düşen şüpheden bahsetmiştim.

Johansen çiftinin, bir tarikata mensup, fakat bir takım itikadı sorunlardan mustarip Abdülaziz isminde İngiliz asıllı bir komşusu vardı. Abdurrahman, bu komşusunun Martin Lings'ten istifade edebileceğim düşünmüş olmalı ki, Lings'in Kahire'de bulunduğu bir gün ona bir görüşme ayarladı. Onları görüşmeye ben götürdüm.

….

Otel Odasının kapısı açıldığında ilk gördüğüm, seyrek sakal ve düz saçlarının çerçevelediği zarif, asil çehresi oldu. İlerleyen yaşına rağmen oldukça çevikti. Ruhuma en çok tesir edense bizi kucaklayan sıcak sesiydi.

Davetsiz misafir olduğumdan çekingen davranıp içeri girmek istemedim önce. Fakat

---

[100] Martin Lings: Seçki' Sophia Dergisi, 5.cilt, 2. sayı (Doğum günü münasebetiyle yayınlanan Martin Lings özel sayısı).

Lings ısrarla içeri alıp bir süre benimle konuştu. Kahire'deki meşguliyetimi sorunca, önceki durağımın Luxor olduğunu söyledim. Konu bu şekilde Mimar Hasan Fethi tarafından, geleneksel mimari usluplar kullanılarak inşa edilmiş **Gurna Gedida** kasabasına yaptığım geziye geldi. Yüzünü hafifçe yukarı kaldırıp, Hasan Fethi'yı tanıdığını, hatta hac arkadaşı olduklarını söyledi. Sohbetimiz bittiğinde, odanın diğer köşesine çekilip, pencereden Nil Nehri izlemeye koyuldum. Bir yandan Abdülaziz'e kulak kesilmiş, onun Lings'e soracaklarını bekliyordum. Huzurlu, hoş bir sessizlikti bu. Sessizliği ilk bozan Lings oldu:

-Bana sormak istediğin bir şey var mı?

Üzerinden onbeş yıl geçti geçti, fakat sesini hâlâ ruhumun derinliklerinde duyuyorum. Zahirde Abdülaziz'e hitaben sarf edilmiş gibi gözüken kelimeler beni, içinde bulunduğum asude bahar ülkesinden çekip, fırtınanın ortasına attı; uyuduğum gaflet uykusundan uyandırdı. Sesi, varlığımı, güçlü bir dalganın suyu sarstığı gibi sarstı. O dalga içimde dolaşarak kalbimi yakaladı. Onu dinlerken bana öyle garip bir hal oldu ki, bir daha böyle bir şey yaşayacağımı sanmıyorum. Eğer o an ayakta olsam kesin bulunduğum yere yığılırdım. Etrafa kalbimin deli gibi sesini benden başka duyan var mı diye baktığımı hatırlıyorum.

O anki hislerimi kelimelere dökmem güç. O birkaç dakikada ne oldu neler söylendi, onun bile net bir resmi yok zihnimde. Zincirleme olarak aklıma gelen düşünceleri olduğu gibi aktarayım:

"Allah Teâlâ'nın varlığına çoktandır inanıyorsun. Kendi varlığın bunun büyük delili. Eşya yaratılmadan önce var olan boşluk bile bir mahlûk, dolayısıyla bir yaratılış mucizesi ve Allah Teâlâ dediğimiz kudretin tezahürüdür. Her zaman, dinlerin iyi niyetli fakat insan ürünü sistemler olduğunu düşündün. Ancak unuttuğun bir şey vardı: mevcudat Allah Teâlâ'nın tekliğinin aşikâr bir delili ise, mevcudatın bir parçası olan varlığın, delâletin de bir parçasıdır. Seni yaratan Yaratıcı şimdi kalbine vahyedip, seni, kendini bilmeye davet ediyor. Sana fıtratının bir parçası olan vicdanı veren Rabbin şimdi senden, o vicdanın hakkını vermeni istiyor. Vecd ile vazifeli olan vicdan

daha azına razı olmaz. Dünyanın neresinde, sahibi kim olursa olsun vicdan böyledir. Madem vecd ve İlâhî aşk hali şimdilik senden uzak, çevrende ona en yakın şeyi bulmalısın. (Daha sonra Lings'ten, ilk nazil olan âyetlerin tekvini âyetler olduğunu, fakat artık ilk âyetleri okuyamadığımızı öğrendim. Fakat burada kastettiğim bu değil.)

Benim bilmediğim, daha önce hiç tecrübe etmediğim ilâhi aşk kimilerinin hakikati olmalı. Bu kimseler peygamber, aşk ise dinin ta kendisi olmalı. Evet, işte bu! Bu kadar basit! Tüm dinler Tanrı kaynaklı olup, insanların tüm ihtiyaçlarına; cevâp verecek kadar kapsamlı bir mesaja sahip. Çok sayıda din olmalı. Gelmiş geçmiş tüm halklara bir din gönderildiğine göre...

Yanımda konuşan bu adam İslâm'ı temsil ediyor. İslâm ise bu dinlerden sadece biri. Şehâdet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur ve Muhammed onun elçisidir. Lings Budist olsaydı, ben de Budist olurdum. Tek bildiğim, duyduğum bu ses varlığıma, Özüme öyle derinden nüfuz etti ki, ruhumu öyle yakaladı ki İslâm benim için yegâne yol oldu. "

Ben tüm bunları düşünürken meğer içimde bir ozmos gerçekleşmiş, iki akışkan birbirine karışıp bir olmuştu. Ben, Martin Lings'in temel öğretisi olan, Tanrı kaynaklı tüm dinlerin Tanrı katında eşit olduğuna bir anda inanıvermişim. Bu evrensellik âmentüsü, Kur'ân'da farklı âyetlerde tezahür eder:

“Rasül kendine Rabbinden indirilene inandı, mü'minler de (buna inandılar). Tümü Allah'a, meleklerine, kitaplarına ve peygamberlerine iman ettiler. "Biz O'nun peygamberlerinden hiçbirini diğerlerinden ayırmayız." Yine: "Duyduk ve itaat ettik. Senin bağışlamanı diliyoruz, ey Rabbimiz; dönüş de sanadır" dediler. (Bakara, 285)

Kur'ân'da ayrıca her kavme bir peygamber gönderildiğine, hiçbir topluluğun İlâhî mesajın dışında kalmadığına dair âyetler de var. (bkz. Yûnus, 47) Mâide Sûresi 69. âyet ile onunla çok benzer mana taşıyan **Bakara Sûresi 62. ve 38.** âyet de bu bağlamda dikkate değer.

“Biz onlara şöyle dedik: "Hepiniz oradan inin. Benden size bir hidayet geldiğinde, kim benim hidayet yoluma girerse onlar için korku yoktur ve onlar üzülmeyeceklerdir de.” (Bakara, 38)

Bunlar Allah'ı ve iman etmiş olanları aldatmaya çalışıyorlar. Oysa gerçekte yalnız kendilerini aldatıyorlar ama bunun bilincinde değillerdir. (Bakara, 9)

Hristiyanlığın veya Musevîliğin hakikatini sorgulayan bir Müslümanın Kur'ân'daki bazı âyetlerin nesh edildiğine, sonra nazil olan bazı âyetlerce hükümsüz kılındığına da kaçınılmaz olarak inanıyor olması lâzımdır. **Kaynakça: Martin LİNGS trc: Zeynep KOT [Kitap]. - Öze Dönüş, İstanbul, 2012, s.157-161**]

Yukarıdaki alıntılarda başlangıcı ile bağdaşmayan görüşün görünmeyen bir el ile yönlendirişi var. Bu el Martin Lings’i anlatırken, şeytanın istediği din olan **“diyalog-telfik”** çağrısını ilan ediyor.

Biz bu konuda düşünüyor diyebilirsiniz. Ancak hakikat tekdir. Allah Teâlâ katında kabul edilen din yalnızca Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin beyan ettiği İslâm Dini’dir. Bunun dışındakileri ne kadar hakikat diye ilan edersek edelim, safsatadan ibarettir.

Allah Teâlâ’m bilmediğimizden ve yanlış bilgimizden sana sığınırız.

İhramcızâde İsmail Hakkı

AİLE VE TOPLUM DÜŞMANIMIZ TV DİZİLERİ

Artık birilerinin bu topluma acıma zamanı gelmedi mi?

Dışarıda geçim sıkıntısı, evde televizyon baskısı. Dizilerde cabası.

Milli ve dinî ahlakımızı bozacak ne varsa saat 20.00 den sonra vizyonda. (Gündüz olan programları takip edemediğim için onlar hakkında yorum yapamıyorum.)

Dil zaten katledildi. Yarım yarım kelimeler, bozuk bozuk cümleler. Gençlerin anladığı dozajda kaliteli yeni düzmece küfürler. Şebekçe Türkçe nasıl konuşursunun örneklemeside yapılıyor.

Kocasını aldatan kadınlar, tecavüz eden erkekler, hemcinslerine tepkilerini ille de tokatla ifade eden kişiler.

TV kanalları kıtlığından mı nedir, aile ve toplumu kaosa götürecek saçmalıklar yumağı olan senaryoları haftalarca ve günlerce kazançlar uğruna sürdürdükleri üçer saatlik diziler ile başımıza bela oldular.

Bunlara kim dur diyecek?

Cevabı yok…

Son on yıldır bu durum perişan vaziyette gidiyor. Akademisyenler, isimlerine yenisini eklemek için masalarından başlarını kaldırıp bu konularda hiç fikir üretmeyecekler mi?

Çocuklarımızı çalıyorlar, geleceğimizi birleri birilerine feda mı ediyor?

Kültür yok, şahsiyet yok, fikir hiç de yok.

Varsa yoksa narsis emellerine ulaşmaya çalışan aşağılık kompleksi içerisindeki insanlar.

Eskiden **dünyayı kurtarmak için anarşist, dünyayı fethetmek için faşist olmaya çalışan insanlar** vardı. Şimdi ise egosunu tatmin etmek için hedefi olan insanlar bile kalmadı.

Amacı amaçsızlık olan bir nesil, nereye doğru gidiyor?

Sormak lazım. Toplum mühendislerimiz nerede ve ne yapıyorlar?

Siyasetçilerimiz seçim dışında halkın derdine ne kadar nüfuz ediyorlar?

Hayatımız Hindistan’da çalışan trenlere döndü.

Düzen yok, düzelme yok.

Bu durumun derdini çeken kanaat önderi de yok.

Birileri kafası kafama uygun, bu olur, derken ötekisi hayır içinde; uzlaşma yok. Sadece "gizli amaç" var.

Yürekleri fetheden, canları sevindiren, birbirini seven insanlar beş on sene sonra kaybolacak, görüyor.

Sitelerinde emniyet içinde karınlarının gurultusunu duyacak kadar yalnız kalacak bu insanlara ancak ağlamak için kendimi zorluyorum. Gözümden yaş çıkmıyor. Öyle hale gelmişiz ki "kalpler hasta, ruhlar mahkum"

Yoksa Avrupalılar gibi uyuşturucuya mahkûm olmak için ne gerekiyorsa yapalım-dan

çıkma zamanı gelmedi mi?

Aşağıda "KEVİN HAKKINDA KONUŞMALIYIZ" (We Need to Talk About Kevin) adlı filmi seyretmenizi tavsiye ederim. Bu film çaresiz kalmış toplumda ilişkilerin bittiği yerde yardım etmeyen devleti anlatıyor. Aile içinde, çözüm yok. Bu çözümsüzlüğü çözecek okul da eğitim de yok.

Bu filmde tek suçlu var o da devlet ve milletin kendisi. Aile yetersiz kalınca, devletin yapacağı psiklojik terapiyi nasıl yapabilir ki?

İtiraf etmeliyim ki, gençlerde arkadaş çevresinden ve eğitmenlerinden aldığı tavsiye daha etkili olurken, gelecekte dünyayı kurtaran narsist [101] diktatörlere aday olmakta ebeveyn denetimini artık istememektedirler.

Konu üzerinde idealleri sadece dünya olan görüşten biraz uzaklaşıp "orta yolu" bulan fikir, yönetim ve hedefleri olan bir millet olmak için gayret göstermeli değil miyiz?

Pek umutlu görünmese de, geç kalmamak için "çok şeyler yapmak lazım" diyebilirim.

İlk yapılacak şey öteki ile diğeri arasındaki uzlaşma sağlanmalıdır. Vakıflar, cemaatler, dernekler en ince detaylarına kadar devlet tarafından incelenmeli ve art niyetli kişilerin önüne geçilmelidir.

---

[101] Narsisizm: Narsisizm veya "benseverlik", kişinin kendisine duyduğu cinsi arzu, kabaca tabirle kişinin kendisine aşık olması benliğini putlaştırması olarak tanımlanan bir terimdir. Farklı tanımları ve kullanımları mevcuttur.

Okullarda kitap okuma alakalı yeni düzenlemeler getirilmeli, çocukları dershanelerden kurtararak üniversite giriş sınavları için kaybedecekleri zamanları telafi etmelerini sağlamalı ve giriş sınavlarında kültür seviyesi üzerinden derecelendirilmeye gidilmelidir.

Okumayan nesiller yönetilmesi kolay olanlardır. Kimliği olgunlaşmamış milletler emperyalist ülkelerin oyuncağı olur.

Allah Teâlâ milletimizi ve bütün insanlığı art niyetli olan şeylerden muhafaza buyursun.

Amin

KEVİN HAKKINDA KONUŞMALIYIZ (We Need to Talk About Kevin)

Vizyon tarihi 3 Şubat 2012 (1s 50dk)

Yönetmen: Lynne Ramsay

Oyuncular: Tilda Swinton, John C. Reilly, Ezra Miller devamı...

Tür: Dram, Gerilim

Ülke: ABD, İngiltere

Özet

Film, İspanya'da yapıldığını bildiğimiz bir domates savaşı olayı ile başlıyor, Eva (Tilda Swinton) büyük bir mutlulukla kıpkırmızı domateslerin arasında adeta kayboluyor, düşüyor, kalkıyor, kayıyor, en sonunda birçok el Eva'yı yukarı kaldırıyor, Eva çok mutlu, kendisini belli ki çok özgür hissediyor, sonra birden uyanıyor Eva, evinde. (Bu domates savaşı belki bir rüyaydı, belki de Eva'nın daha önce yaşadığı özgür hayattan hatırladığı bir andı.) Müstakil bir evde tek başına yaşıyor Eva ve uyandığında camdan dışarı bakıyor, kırmızı boyalar görüyor. Dışarı çıkıyor ve görüyor ki evine kırmızı boyalarla saldırılmış, her yer kıpkırmızı olmuş, arabasına da aynı şekilde. Hiçbir şey yokmuş gibi arabasına biniyor ve aklına daha önce koymuş olduğu belli bir şekilde gidip bir iş başvurusu yapıyor, kabul ediliyor ve kısa süreli de olsa mutlu oluyor Eva. Genelde ise bitkin, mutsuz.

Film belirli aralıklarla zaman geçişleri yapıyor - bu değişik zamanları Eva'nın saç şekliyle de takip edebiliyoruz. Filmi gizemli kılan taraf da filmin kronolojik olarak düzensiz ve kolajsı kurgu yapısı. Çünkü başta tek bildiğimiz Eva'nın tek başına yaşayan, mutsuz, bakımsız bir kadın olduğu ve geçmişinde sıkıntılı bir şeyler yaşadığı. Daha sonra Eva yeni başladığı işinden bir günlük izin alıyor ve hapishanede birini ziyaret ediyor. Bu ziyaretten sonra geçmişle ilgili daha çok zaman sıçramaları yaşıyoruz ve artık Eva'nın hayatındaki sıkıntı tek tek ortaya çıkmaya başlıyor. Eva özgürlüğüne düşkün, kariyer sahibi, ama âşık olmuş ve evlenmiş bir kadın; hamile kaldığında bu durumundan pek mutlu olmadığını hissediyoruz. Bebeği, doğduktan sonra ilk birkaç ay susmaksızın ağlayarak anne Eva'yı daha da perişan ediyor. Eva adeta mutsuz, bitkin ve çaresiz bir hal alıyor her geçen gün. Kocası ise abarttığını düşünüyor çünkü o eve geldiğinde, oğlunu kucakladığında hiçbir sorun yok. Bebeğin tüm garezi annesine sanki.

Oğulları Kevin altı yaşına geldiğinde hala anneye garezi sürmekte, tek kelime konuşmamakta, annesinin "hadi bana geri yolla" diyerek bacaklarına doğru ittiği topa karşılık vermemekte. Annesi çocuğun otistik olduğundan şüphelenerek doktora götürüyor ama doktor da oğlunun gayet "normal" olduğunu söylüyor. Eva adeta mutsuz bu cevaptan çünkü, biliyor ki oğlunda bir sorun var. Sanki sadece onun görebildiği bir sorun.

Ergenlik çağında Kevin artık isyankâr bir genç. Fakat genellikle alıp veremediği hep annesinin üzerine. Eva belki bir şeyler değişir umuduyla yeniden hamile kalıyor ve bu kez Kevin'in tam tersi kişilikte bir kızları oluyor. Kevin elbette bunu da kendisine bir tehdit olarak görüyor ve kız kardeşine zarar verme potansiyeli taşıyor.

Eva, Kevin'in böyle sorunlu bir çocuk olmasında hiçbir şey söylemese de kendini suçlamaktadır şüphesiz. Zaten filmin anlatmak istediği, kafamızda soru işareti bırakarak günlerce düşünmemizi istediği şey de budur: Her şeyin bir sebebi var mıdır? Kevin'in çocukluktan beri süregelen uyumsuz kişiliği ve sonunda da bir canavara dönüşmesinin sebebi çocukluğunda yaşadıkları, annesinden aldığı olumsuz tepkiler, hatta belki daha anne karnındayken sevilmediğini, istenmediğini hissetmesi midir yoksa kendisinin de filmde cevapladığı gibi bütün bunların bilinebilecek hiçbir anlamı ve hiçbir sebebi yok mudur... Bu durumda sevilmediğini düşünen her çocuk potansiyel bir canavar mı olacaktır? Büyük sevgiyle yetişmiş, çok

normal ailelerin içinden çıkan nice katiller, sapıklar yok mudur?

Filmin en korkunç gerçeği aslında doğumundan beri bir türlü iyi geçinemeyen, günleri birbirlerine zindan eden anne oğulun arasında aslında tam da bu sebepten dolayı oluşmuş muhteşem güçlü bağ bana kalırsa. Birbirlerini en iyi anlayan ve tanıyan anne-oğul'dur aslında ve bu birbirlerinin en şeytani yönleri yoluyla da olsa aralarında bir bağ sağlamaktadır. Oğlunun gerçek karakterini görebilen tek kişi annesidir, ne babası ne de kardeşi, bu yüzden aslında Kevin için en önemli kişi annesidir. Ne acı bir tutku ve bağ...

Filmin feminist bir yanı olduğunu da düşünüyorum. Film bize tüm bunlarla birlikte aile denen kavramda birilerinin mutlaka bazı kirleri örtmesi, bazı lekeleri silmesi gerektiğini ve bunun da genelde "anne"ler olduğunu hatırlatıyor. Eva, evinin duvarlarına dökülmüş olan kırmızı boyaları jiletle kazırken yönetmen uzun uzun bunu izletiyor bize, biz rahatsız olana kadar, yani diyor ki bu harap olmuş durum bir şekilde düzeltilmeli, birinin ortalığı toparlaması gerekiyor ve bunu yapan da genelde kadınlar, anneler oluyor, toplum tarafından da onlardan bu bekleniyor.

(Melis Z. Pirlanti- blossomel@gmail.com-twitter:blossomel)

Yorum:

Gerçekten Kevin'i ailesi kurtaramazdı. Birileri kurtarırdı. O kurtarıcı belki okulunda verilen eğitim olacaktı. Ancak okul hayatı o çocuğa yardım etmedi. Sadece gurura odaklanmayı öğretmişti.

Kevin okul katliamına giderken beslendiği fikri kapının üzerinde yazıyordu. "Sadece benlik" kokan narsist fikirlerle dopdolu dizeler.

PRIDE[102] FOCUS

A feeling which makes you want to do your best all the time in everything you do

Concentration of the mind such that nothing distracst[103] you from your task

---

[102] **Pride:** i. Gurur, kibirlilik, ağalık, azamet, övünç, iftihar, haysiyet, kıvanç, övünç kaynağı, izzetinefis, onur, şeref, kibir, kendini beğenmişlik, tafra, gösteriş, ihtişam, en parlak zaman, aslan sürüsü

[103] **Distract:** f. DAĞIT: aklını başından al, dağıt, avutmak; dikkatini dağıtmak, aklını karıştırmak; başka tarafa çekmek; şaşırtmak, rahatsız etmek, delirtmek (Argo)

GURURA ODAKLAN

Eğer her şeyde her zaman en iyi yapmak istiyorsan bir duygun olsun.

Zihnin böyle bir konsantrasyon sağlarsa görev seni dağıtamaz.

--

Annesi hapishanede Kevin'e soruyor.

Annesi-Tabii ki, bugün olayın yıldönümü.

Kevin -İki yıl.

Annesi-Düşünmek için oldukça yeterli bir zaman.

Annesi-Bana bunu neden yaptığını söylemeni istiyorum.

Kevin-Bildiğimi sanıyordum ama şimdi o kadar emin değilim.

Başka bir zaman annesi Kevin'e yanlış hareketini sorgularken sordu.

Annesi- Neden böyle bir şey yaptın?

Kevin - Sadece kolleksiyon yaptım.

Annesi-Kolleksiyon yapmak için biraz tuhaf şeyler değiller mi?

Kevin -Etiketlemeyi sevmem.

Annesi-Peki amaç ne?

Kevin -**Herhangi bir amacı yok. Amaç bu.**

--

İşte hedefi olmayan bir nesil, sür istediğin yere sür, sürülmek hakkı vardır.

İhramcızâde İsmail Hakkı

EPİKTETOS'UN HAYATI, ESERLERİ ve FELSEFİ GÖRÜŞLERİ

Hayatı:

Milattan sonra 55 yılında Phrygia (Frigya)'da Hierapolis'te (Şimdiki Pamukkale yakınları) doğduğu rivayet edilen bir Yunan filozofudur.

Çocukken Roma'da İmparator Neron'un azatlısı Epaphroditos'a satılmış bir köle idi. Asıl adı bilinmediği için Yunanca **"satın alınmış adam-köle uşak"** anlamına gelen "Epiktetos" olarak adlandırılmıştır.

Epiktetos, Roma'da felsefe okuma imkânını bulmuş, kölelikten kurtulunca felsefe öğretmenliği yapmış, 90–94 yıllarında Roma imparatoru Domitianus bütün filozofları yurdundan kovunca, Nikopolis'e gitmiş orada Stoik felsefe **(stoacılık, stoik felsefe, acılara göğüs germe, metin olma)** ilkelerini öğretmeğe başlamıştır. Yokopolis'te yokluk içinde yaşamış ve burada ölmüştür.

Eserleri:

Hiçbir yazılı eser bırakmamış, fakat büyük bir etki yapmıştır. Kendisini seven birçok öğrencileri olmuş, bunlardan İzmitli Finvius Arrianus, Epiktetos'un öğrettiklerini **"Düşünceler-Epiktetos Elkitabı"** adıyla sonradan kitap halinde toplamış ve böylece felsefesi hakkında bilgi edinmek mümkün olmuştur.[104] Gerçekte Epiktetos'un eseri sekiz kitaptan oluşmasına karşın günümüze kadar ancak dört kitabı ulaşmıştır. Epiktetos'un, bu eseri daha çok ahlaki öğütlere ayrılmış bir söyleşi türündedir. **Cynic (Kinik) Okulu**[105] mensuplarının uyguladığı türde kurmaca bir muhatapla diyaloglar biçiminde, kendisini tutkuların kölesi olmaktan kurtarıp doğaya uygun biçimde yaşamakla yetinerek bilgece esenliğe ulaşmak için öğrencilere yöneltilen konuşma metodunu kullanmıştır.

Felsefi Görüşleri:

Epiktetos'un felsefesinin ana hatları kısaca şöyledir: Tanrı'ya güvenmek, vicdanın sesini dinlemek ve insanların kardeşçe yaşamaları esasına dayanmaktadır. Kendisine, bilge kişi olarak Sokrates ile Diogenes'i örnek alan Epiktetos, temelde

---

[104] (trc. Burhan Toprak), İnkılap ve Aka Kitabevleri, İstanbul–1962

[105] Cynic: i. alaycı tip, toplumsal değerleri küçümseyen kimse, kinik, hayatın güzelliklerine karşı çıkan felsefeci, kötümser, (köpekleşme tarzı)

ahlak ile ilgilenmiş ve gerçek eğitimin, tümüyle bireye ait olan tek şeyin bireyin iradesi ya da amacı olduğunu kavramaktan başka bir şey olmadığını iddia etmiştir. Ona göre insan, iradeden bağımsız olan iyi ya da kötü hiçbir şey bulunmadığını öğrenmeli ve olayları öngörmeye veya yönlendirmeye kalkışmayıp sadece onları anlama çabası göstermelidir. Epiktetos'a göre insana kendisinden başka birisi zarar vermez. Epiktetos'un mesajı yönetici sınıfa değil daha çok orta sınıfadır. O, insanı, Tanrı'dan başka insanları da içeren büyük bir sistemin üyesi olarak görmüştür. Ona göre insanlar akıllı yanlarıyla Tanrı'nın çocuklarıdırlar ve kendilerinde tanrısal öğeler taşırlar. Epiktetos'un ahlak felsefesinin temelinde genel olarak şu iki kural dikkat çekmektedir:

a-İradenin dışında, iyi ya da kötü olan hiçbir şey bulunmadığını kabul etmemiz gerekir.

b-Olayları öngörüp yönlendirmeye çalışmak yerine, onları sadece bilgelikle kabul etmeliyiz. [106]

Önemli Not

Hazırlanan kitap rahmetli Burhan Toprak Hocamızın milletimize kazandırdığı tercümeden hazırlanmıştır.[107] Düzenlemede daha faydalı olur düşüncesiyle dağınık fikirler, eş-benzer metinler olarak peşpeşe konularak konu başlıkları altında toplanılmıştır. Bu şekilde olunca asıl tercüme ile bağlantı sadece paragraf şeklinde kalmıştır.

Ayrıca kitaptaki İslâmî literatüre uygunluk sağlanmıştır. Çünkü Epiktetos'un eseri hakikat ve hikmet üzere tertip edildiği halde içinde çok az miktarda olsa da Roma döneminin baskıcı tutumu yüzünden olan tahrifat ve daha sonraki dönemlerde Hristiyanlar tarafından yapılan itikadi sapmalar kararınca düzeltilmiştir. Bu şekilde okuyucunun hikmetlere karşı inanç ve sevgisi sağlanması düşünülmüştür.

Epiktetos'u rahmet ve iyilikle anıyoruz.

İhramcızâde İsmail Hakkı

---

[106] -Epicteto's Life, His Works and Philosophical İdeas-

Dr. Enver DEMİRPOLAT (Fırat Ü. İlahiyat Fakültesi-İslam Felsefesi Ana Bilim Dalı)

[107] Epiktetos- Düşünceler ve Sohbetler, İstanbul-1962

ELBİSEDEKİ GÜÇ-MODA

"Hayat zikirle başlar ve biter." "Kainattaki her nesne Allah Teâlâ'yı zikreder.." Ancak her zâkir aynı seviyede zikirde bulunamadığı gibi zikrin en geçerli faydalı sebebi az da olsa devamlı olanıdır. Bu esmâların sonunda zikredilen **"Es Sabur"** ismine işaret eder.

Değişim, sürekli ve kaçınılmazdır. Ancak değişim dışarıdan verilen tazyikle olursa âlemde olumlu sonuçlar doğurmaz. Allah Teâlâ bile **"tedricilik"** üzere âleme müdahale eder. Eğer bir sıra sapması olmuşsa bu azabından başkası da değildir. Dinde "Tebliğ" vardır. "Zorlama" yoktur. "Anlatma ve örnek olma" vardır, "aldatma-aldanma" yoktur.

İşte bu minval üzere insanların her hali ve özel durumu muhakkak abesle iştigal olmayıp bir gereksinim ve netice ile vardır. Diyebiliriz ki; giydiğimiz bir elbisenin dahi psiko-sosyal yönü vardır. Nasıl? Düşünüce çok yorum yapacağınız kesindir. Fakat bizim burada bahsetmek istediğimiz bu bilginin ve sebebin bazı art niyetli ve çıkar amaçlı üretim-tüketim çizgisinde olan hakîm güçler tarafından istismar edilmesidir. Yüzyılımızda insanların "kişilik gelişimleri" ni bozmak ve "stres hastalığı" gibi uydurmalar ve hastalıkların çıkışını sağlamak için "moda" yı bir araç kullanmalarıdır. Emperyalist ve sömürücü kitle tarafından "Moda" gurabeliği burada çıkmaktadır. Moda ile kişilik gelişimlerinde sürekli değişime uğrayan nesiller "doyumsuzluk", "hafakanlar" ve "cinnetler" ile **"pasif intiharlara"** doğru sürüklenmektedir.

"Pasif intiharlar" huzursuzluk ve hayattan zevk alamamaktır.

Son yirmi ve otuz yıl içerisinde bu moda sektörüne giren dindar ve ilahiyatçı kesiminde **"benzeme"** üzerindeki negatif yorumları ile daha da perişan olan toplum inancı hakkında müspet oluşumların kaybolması ile her geçen gün hayat daha zorlaşmaktadır.

Mesela "satanist" akım temsilcilerinin oluşturdukları giyim tarzları ile gençlik "kitle psikolojisi" kavramının içinde can çekiştirilmesi.

Burada sözü **"geçmişe özlem"** e getireceğiz. Bu durum ülkemizde fazla olmasa da diğer ülke insanların da fazlaca bulunmaktadır. Zengin batılının dünyayı gezme sevdası içerisinde binlerce yıl önceki hayat tarzlarına yönelme arzularının altında yatan şey **"yapay tarz, fikir ve ideolojiler"** in ruhî açlığa kifayetsizliğidir. Onların

seyahatleri ve gittikleri yerlerde bulduğu “ruhî özleme hitap eden” giyim kuşam, mistik ve tasavvuf ekollerini incelemesi ve davranışlarının tesiri altında kalmasında sebeplerin yattığını söyleyebiliriz. Yine dernek yapılanmalarındaki protokollerde bulunan **“arma, giyim ve hareket sembolleri”** gereksiz türetilmediğini hatırlatalım.

“Bir üstad, dolayısıyla de büyük bir psikolog olarak, insan ruhuna çok çabuk bir şekilde nüfuz eden giysilerin, arınma ve ihsanı bozma açısından son derece etkili olduğunu biliyordu. İşte bu yüzden Budizm’de olduğu gibi Hristiyanlık ’ta da bir çok mezhebin veya tarikatın, ruhî bir otorite tarafından giyecek olanın yaşantısına uygun bir şekilde düzenlenen bir giysiye yüzyıllar boyunca bağlı kalmaları boşuna değildir” Üstelik, bu örnekleri bir kenara bırakıp genel olarak konuşursak, modern uygarlık hariç bütün dinî uygarlıklarda, giysi insanın Tanrı’nın yeryüzünde- ki halifesi olduğu yolundaki inanca uygun olarak şekillendirilmiştir ve bu en çok İslâm medeniyeti için doğrudur. Özellikle Kuzey - Batı Afrika Arap giysilerinden sarık, bornoz ve cellab,[108] yüzlerce yıl hiç değişmeden bugüne kadar gelmişlerdir; asalet, itidal ve basitliğin eşsiz bir bileşimidirler. Bütün bu özellikler Arap halılarında da gözlenebilir.”[109]

“Zikir telkininden sonra şeyh, ya o gün ya da bazen hayli uzun bir müddet sonra özel bir merasimle müridin başına bir taç koyar veya sarık sarar yahut arkasına bir hırka giydirir. Bu merasimden kastedilen şudur:

Şeyh müridin arkasından giysisini ve başından şapkasını alırsa bundaki niyeti onun kötü ahlâkını kaldırıp gidermektir. Müridin arkasına ya bir hırka veya başka bir elbise giydirmekten ve başına bir taç koymaktan ve sarık sarmaktan maksat da ona bütün güzel ahlâkları giydirmektir.

“Büyük müctehid İmâm Mâlik Hazretleri, kendisinden dinî bir mesele sorulduğu zaman veya bir âyet okuyacağı yahut bir hadis rivayet edeceğinde abdestli olmasının yanında bu maksat için hazırladığı özel kıyafetlerini giyinir, tam bir edeb tavrı içinde vazifesini yaparmış. (Istılâhat-ı Fıkhiyye Kâmûsu cild: I, İmam Mâlik’in Hayatı) Camide sarık - cübbe giymeden vazetmek ve hutbe okumaktan da sakınmak lâzım. Bunun cemaat üzerinde pek menfi tesiri oluyor. Ayrıca cenaze merasimlerinde bazı hoca efendiler sarık - cübbe giymeyi ihmal ediyorlar ki, bu da yanlıştır, bindiğimiz dalı kesmek demektir. Bir imam efendi, kılık-kıyafeti ve bütün yönleri ile bir bütün arz

---

[108] Kuzey Afrika’da giyilen geniş bedenli, başlıklı bir giysi

[109] Martin Lings trc: Ufuk UYAN -Bekir ŞAHİN Yirminci Yüzyılda Bir Veli [Kitap]. – İstanbul, s.154

eder, bunu hiç unutmamalıdır. Bu münasebetle bazılarımızda görülen bir yanlış anlayıştan da bahsetmek isterim.” [110]

Yıllarca bırakılması düşünülmeyen giyim modelleri tarzları hakkında ilâhî bir yönün olduğunu fark ettiğimize göre hiç olmazsa elbiselerimizin sık sık değişime uğramasına engel olmamız gerekir.

“Her elbise bir karakterle paylaşımdır. Ya kendimizle ya da başkasıyla”

Her paylaşımın çift etkili yönü de olduğuna göre hayat ırmağımızda çok çağlayan oluşmasına engel olalım. Emniyetli sakin ve kararlı tarzlar insanları birçok engele karşı kuvvetli olmamızı sağlayacağı çok açıktır.

İhramcızâde İsmail Hakkı

[110] (ÇOŞKUN, Ahmet, Sohbetler, Hatıralar, İst, 1982, s. 34)

SUBLİMİNAL MESAJLAR ETKİLİ Mİ?

NASIL KORUNACAĞIZ?

Bahsedilen gizli mesajlar karşısında insanı koruyacak bir faktör vardır. O da inancı gereği oluşan ibadetler zinciridir. İbadetler, **taabbudi** [111] olması ile direk bilinçaltını uyarıcı olmaktadır. İnsanın algılama düzeyindeki **"Bilinç öncesi", "Bilinç" ve "Bilinçaltı"** sıralamasında en korunaksız kısım olan **"Bilinçaltı"** ancak aklın sınırında olmayan taabbudî ibadetle korunabilmektedir. Bu nedenle Allah Teâlâ kullarına kendisine hiçbir faydası dokunmayan ibadet emrini verirken, bahsedilen etkinin en az seviyeye inmesini ve yok olmasını murat etmiştir. **Sürekli çalışan veya müzik dinleyen bir kişinin algısında etki yapacak subliminal mesaj sayısı ve zamanı bir namaz vakti ile kesildiğinde**, beynin temizleme işlemi için ezberden okuyacağı bir ayet bilgisayara atılan format etkisi gibi beyine etki eder. Bunu fark etmek isteyen kişiler bunu şu şekilde deneyebilirler. Namaz için kalkıldığında alınan abdest ve namazın fiili hareketleri ile değişik bir ortama dâhil olup dönüldüğünde kalınan yerden başlamak yerine sıfırdan başladığı bir nokta içerisinde olduğunu görür. Ayrıca namaz ibadetinde gözün açık tutulması sebeplerinden biride algılanmış görüntülerin silinme hareketlerinden başka bir şey değildir. Allah Teâlâ buyurdu ki;

"Sana vahyedilen kitabı okuyup tebliğ et, namazı hakkıyla ifa et!

Muhakkak ki namaz, insanı, ahlâk dışı davranışlardan, meşrû olmayan işlerden uzak tutar. Allah'ı namazla anmak, elbette en büyük fazilettir. Allah bütün işlediklerinizi bilir." (Ankebut, 45)

Buna göre namaz etkilenen insanı etki alanından çıkarır demektir. Bu sonuçla ibadet etmeyeninde bir etki içerisinde olduğunu söylemeden de geçemeyiz. Namaz ve kulluk dışındaki koruyucu formların etkileri az denecek kadar azdır. Bu sitedeki telkinlerde, asliyet itibarıyla hakikatinde şeytanî olan usulleri mihenk almaktadır.

İnanç ve ibadet ikilisi ile insan bu tür mesajları muhakkak yenecektir. Bu mesajlar demirin ateşe girişi ve kızgınlaşması ile oluşacak geçici sonuçları içerir. Yani, gölgenin asla kudreti ne kadar olursa etkisi de odur, demektir.

---

[111] **Taabbüdî** : "İbadete ait olup emrolunduğu için yapılan. Sebeb ve illeti sadece emir olan, aklın muhakemesine bağlı olmayan. İbâdete âit ve müteallik.

Hatırlatmak gerekirse, tasavvufun, halvet, zikir gibi unsurları ise ileri seviyede bilinçaltına müdahale eden unsurlar olduğundan herkese tavsiye edilen bir husus değildir.

(Allah Teâlâ'm senin gerçekten ilâh olduğuna bir daha iman ettim.)

İhramcızâde İsmail Hakkı

İSLÂM'I ALLAH KORUR

Son yüzyılda başımızı ağrıtan en büyük mesele kimin nerede olduğunu bilmek ve duruşunu fark edebilmektir. Ne var ki, artık hassasiyetini yitirmiş **“bilgi kirlenmesi ve haysiyetsizlikle bulaşık”** ahval düşünce dünyamızı dahi hastalandırmıştır.

Yüzyıl önce başlayan **“mezhepleri birleştirme veya kaldırma”** ile başlayan kurtuluş reçetesi olarak sunulan ilmi faaliyetler, günümüzde **“dinler arası diyalog”** şekline dönüşümün alt yapısını oluşturmuştur.

Dünyayı saran globalleşmede sorun olabilecek unsurlardan biri olan “din”de en çok tehlike arz edecek olan İslâm için ne yapılmalıdır?

Bu düşünceyle emperyalist güçler çalışmalar yaptılar. Öncelikle Müslümanlara **“karşılıksız yardım(?)”** adıyla ödenekler oluşturdular. Yardımları Allah Teâlâ'dan değil de **“filan ülkeden”** bekleme içerisinde yoğunlaşmış **“tepkisiz toplum”** dönüş oldu. Sonra oralardan her ne gelirse kabul edilebilirden daha ileriye doğru **“fikir köleliği”** ile mezhepsizlik akımı başladı. Bu maya tutmaya başlayınca **“dinsizliğin maskeli biçimi”** olan **“diyalog”** adı altında **“tek din”** aşamasına gelindi. Yani **“yenidünya düzeni”** emellerine uygun robatlaşmış kurgu toplumlar ile **“dünya hâkimiyetin**e “uyuşmuş toplum modeli” kurgulanmıştı.

Öyle görülüyor ki, son yirmi yıl içerisinde büyük aşama kaydeden hilekâr komite sonuca ulaşmada sevinçli durumda değiller. **“Beklenilen İsa”, “beklenen Mehdi” “beklenilen yurd”** bir türlü vücuda gelmemekte nerede hata yapıldı zannı galip olmaya başlamış ve yüzyıllık çalışma bir türlü beklenen sonucu niye vermediği üzerinde kuşkular artmıştır.

Diyalog adı altında sonuca yaklaşmış zannedilen komplike çalışmanın patlama noktasına gelmiş balona dönüşmüş olması endişeleri artırdığından, art niyetli komitenin akıl hocaları son zamanlarda düşünceleri artmıştır. Misal verecek olursak, hadis inkârcılığı üzerine yetiştirilen ilahiyatçılar başlarına bela olmuştur. Bu ilahiyatçıların **“sorumsuz ve sorunsuz düşünce yapıları”** nı kontrol etmek mümkün olmamaya başlamıştır. Kendi emellerine hizmet etsin diye yıllarca para ve emek verdikleri ilahiyatçılar gizli komitenin emrinden çıkmışlardır. İleriki zamanlarda bu durumun farkı bariz olarak görülecektir. Bu unutkan insanoğluna sahipsiz sanılan dünyanın bir sahibi olduğunu hatırlatan Allah Teâlâ'nın bir tuzağıdır.

360 Yazılmışlar

Allah Teâlâ'nın tuzağının nerden ve nasıl geleceğini bir kul olarak takdir etmek mümkün değildir. Görülen odur ki, bir çark gibi işleyen dünya sisteminde oluşacak bir mania herşeyi birden altüst edecektir. Bu mania hakkında söylenecek çok şeyler bulabiliriz.

Dünya hayatının temeli insandır. Hayatı santranç oyunu olarak düşünürsek, bir piyonun yanlış zamanda ölmesi herşeyi altüst edecektir. İşte Allah Teâlâ'nın kader olarak mahlûkata tayin kıldığı doğum ve ölüm her şeyi karıştırmakta ve tayin etmektedir.

Her şeyin sahibi yalnızca Allah Teâlâ'dır. Vakitsiz gelen vakialar herşeyi nasıl altüst etmektedir.

İhramcızâde İsmail Hakkı

ANKÂ-İ MUĞRİB İBN'ÜL ÂRABİ VE MECMU'A-İ KELİMAT-I KUDSİYYE-İ HAZRET-İ MISRÎ

İbn'ül Arabî Kaddesellâhü sırrahu'l azîzin Ankâ-i Muğrib'i ve Niyâzî-i Mısrî kaddesellâhü sırrahu'l azîzin hatıratı ile ilgili birkaç tane tespit ettiğimiz bilgileri araştırmacılara yardım etmek için hatırlatmak uygun oldu.

a- Niyâzî-i Mısrî'nin sürgün hatıralarını ihtiva eden günlüğe "Mecmu'a-i Kelimat-ı Kudsiyye-i Hazret-i Mısrî k.s.1223 Cemâdel-ûlâ" ismi sonradan konulmuştur.

b- Satır sayısı muhtelif, bazı sayfalar karmakarışık, hesap ve yazılarla kaplıdır.

c- Yazılan her güne ait hatırata bir numara verilmiştir. Bazı günler atlandığında numaralar büyüyerek gitmektedir. Ancak, numaraların kesin olarak neye göre konduğu, kullanıldığı, düzensizliğinden dolayı tespit edilemese de, sürgün günleri ile muvafık olduğu anlaşılmaktadır.

d- Niyâzî-i Mısrî'nin hatıratında İbn'ül Arabî'nin Ankâ-i Muğrib Kitabına değer verdiği ve ondan istihraçlarda bulunduğu ve birçok alıntılar sayfalar içerisinde görülmektedir. Konu üzerinde araştırma yaparken Süleymaniye Kütüphânesinde bulunan Ankâ-i Muğrib nüshası [112] Limni'de kendi elinde bulundurduğu anlaşılmaktadır. Hatırattaki yazı ile Ankâ-i Muğrib kenarlarında Niyâzî-i Mısrî el yazıları kitabın sonuna kadar devam etmektedir.

e- Süleymaniye Kütüphânesinde bulunan Ankâ-i Muğrib nüshasında görüleceği üzere kapağın ilk sayfasında **Muhammed Mısrî El-Malatî, El-Halvetî, El-Uşşâkî** (H: 1071- M: 1660) kayıt düşülmüştür.

f- İç sayfalarda hemen hemen hepsinde sırrı açılmış ayetlerin, günlerin vukua gelen olayların kitabın gösterdiği işaretler ile uygunluğu ile kenar notları ile belirtilmiştir.

Mesela: 12a da **"Yusuf'un hapse girişi 1087"**

---

[112] Ankau Muğrib fi Ma'rifeti Hatmi'l-Evliya ve Şemsi'l-Mağrib / Muhyiddin Muhammed b. Ali et-Tai el-Endelüsi İbn Arabi 297.7Süleymaniye - Pertev Paşa (Selimiye) - 000314

16a da **“1086 da hapisten çıktığım gün”** Bu türlü birçok kayıt bulunmaktadır.

g- Halil ÇEÇEN Beyefendinin hazırladığı “Hatıralar” kitabı ve tezi ile Ankâ-i Muğrib tekraren birlikte incelendiğinde uyuşma ve benzerlik ve daha başka bilgiler ulaşılacağı görülecektir.

h- Niyâzî-i Mısrî’nin bu hatıratında eksiklikler olduğu verilen numaralardaki düzensizliğin ciltleme hatasına bağlı olduğunu hesap ederek tekrar gözden geçirilmesi gerektiği önemli husustur.

i- Hatıratta geçen psikolojik sıkıntılı dönemlerin Karabaşı Velî (Şeyh Ali Alâeddin Atvel) kaddesellâhü sırrahu’l-aziz (h.y.t. 1097/1686)’nin Limni’ye sürgün döneminde daha fazla artış göstermesi, devletin Niyâzî-i Mısrî hakkında bir baskı oluşturma niyeti ve “iki veli”yi de bertaraf etme planına uygun düşmektedir. Çünkü Karabaş Veli kaddesellâhü sırrahu’l azizde sürgünden kısa bir dönem sonra Hakk’a yürümüştür.[113]

j- Hatırattaki argo ifadeler, çekilen sıkıntılardaki vehametin aşırıya ulaştığını devlet idaresi tarafından yapılan zulmün aşırılığını göstermek ve **“meczup”** bir görüntü ile şiddetin azaltılmasını sağlamak için olduğu görülmektedir. Bu tespitimize misal olarak Niyâzî-i Mısrî kaddese’llâhü sırrahu’l azîz bir zaman oğlu Ali Çelebi hakkında cami kürsüsünden söylediği sözlerdir.

[Rakım Efendi, Şeyhi Muhammed Mevlevi Efendi'den dinlediği hadiseyi şöyle anlatıyor? “Hazret-i şeyh Mısrî Efendi, daha önce oğlu Ali Efendi hakkında herhangi bir olumsuz şey söylemediği halde bir gün hankahda kürside va'z ederken birden

“Bu ana dek benim akvâlimi hilafa hami etmeyüp tasdik ve tahkik eyliyen dostlarım

---

[113] Karabaş-ı Velî’nin dört yıl kadar süren Limni’deki sürgün hayatı l683’de sona erer. Şeyh yeniden Üsküdar’a döner. 1685 yılında deniz yoluyla hacca gider. Karabaş-ı Velî, hac görevinden sonra Medine‘de Hz. Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin ravza-i pâkini ziyaret etmiş, onun huzurunda son halifesi Edirne’de metfun Mustafa Efendi’ye hilâfet vermiş, Mısır kafilesiyle Mısır’a dönmüştür.
Karabaş-ı Velî, Mısır’a üç konak mesafede kırk bin hacının konakladıkları yerde hava gayet açık olduğu hâlde bir sel geleceğini keşfederek durumu hacı-lara bildirmiş ve selden kurtarmıştır. Bu olaydan kısa süre sonra hicrî tarihe gö-re yetmiş yedi yaşındayken, 8 Safer 1097/5 Ocak 1686 cuma günü saat sekizde Hakk’a yürümüştür.

ve dervişlerim bi rayb u riya ve bi-şek ü murâ malumunuz olsun ki bu vakte dek benim oğlum i'tikad eylediğiniz Ali benim oğlum değildir. Benden değildir. Her kimse ki beni ister ve sever böylece bilsin bu güne dek ayan u beyan itmemiş idim lakin vaki'ul hal bu idüginde iştibah itmeyesiz" anlamında sözler söylemişler. Bu konuşmayı duyanlar acaba bu da önceleri gelen cezbeli konuşmalardan birini 'Havadis-i rüzgârdan bir kaziyyeye mebni midir' şeklinde düşünürler. Daha sonra Mehmed dede Mısrî ile yalnız kaldığında bu konuşmanın anlamını sorduğunda Mısrî'nin verdiği cevap çok farklıdır.

"Benim oğlum Şeyh Ali şer'ü 'akl ve nefsü'lemr hükmü üzre sahih-ü salim kurretül-aynım sulbi oğlumdur. Lakin senin dahi malumundur, taraf-ı hilafımızda çok eyyamdır ki zorba zevi hile vü keydilerine ittika vü 'avna ve mürdelerine i'tina idüp her zaman teşmiri said husumet ve sahte zeyl-i 'advet ü buğz ve kin ü kasd-ı intikâm-ı şeytanî iden mungaşıbân-ı müdebbirân bi-keremillah-i teala biz labis-i libâs hayat oldukça ne bana ne evlad u 'ıyalimize zarar-ı beyyin ve keder zahirasına kadir olur değillerdir lakin... Fakat benim vefatımdan sonra onlara zarar vermelerinden korktuğum için böyle bir şey yapıp onlara gelebilecek tehlikeyi önlemek istedim" diye ifade ediyor.][114]

k- Hatıratın eksik kısımları olduğu ve birileri tarafından bu kısımların tahrip edildiği ve saklanıldığını düşünmekteyiz. Bu noksan kısımlar ile hatırat birçok önemli bilgiye ulaşmamıza yardım edecektir.

İhramcızâde İsmail Hakkı

---

114 Kerim KARA, Vâkıât-ı Niyâzî-i Mısrî, Ankara, 1997, Yüksek Lisans Tezi, s.XXV

MİLLETİN BESLENMESİNE UZANAN ELLER .....

Tuz, tuz,…

Şeker, şeker…..

Ekmek, ekmek…

….

Her şey bittiğinde beslenme konusu her zaman milletin önüne revize edilir. Uzmanlık alanımız değil ama, yemek insanın günlük en az üç defa yaptığı iştir. Biraz da bizde konuşma hakkımızı kullanalım, dedik.

Her şeyde işin görünen ve görünmeyen bir tarafı vardır. Günümüz spekülasyonlarından biri **"beyazlar"** meselesidir. Yemeği içmeyi seven milletizdir. Ancak huzursuz edilmekte baş ağrımızdır. Şimdilerde yine iyi niyetli insanlar bile bu işlere alet oluyor.

Önce ekmeği ele alalım.

> **"Dünyada 1 yılda 220 milyar dolarlık ekmek tüketimi yapılır. Türkiye'de ise 1 yılda 12 milyar dolarlık ekmek tüketimi yapılıyor. Türkiye'nin dünya nüfusunun yüzde 1'ini oluştururken yine dünya nüfusunun 5 katı ekmek tüketiyor demektir."**

Bu bilgiyi veren altına şunu eklemiyor. **"Avrupanın en genç nesli Türkiye'de"** Beslenmesi yetersiz bir millet nasıl bu kadar üredi. Tabi ki ekmek sayesinde. **Ancak yenidünya düzencileri prezervatiflerle başaramadığı işi "ekmek"le deniyor. Ekmek meselesi "gizli nüfus planlamasından" başka bir şey değildir.** Hepimiz köylü çocuğuyuz, gariban annelerimizin terleri damlaya damlaya yaptıkları ekmekler çok mu hijyendi, şimdi bayat ekmeği yemeğe zorlanan insana daha az yesin diye plastik içinde haftalık ekmeği yedirmek planı yapılıyor. Öyle ki gariban insanımız bazen evde kalmış son küflü ekmeğini katık ederek yerdi, hastalanmazdı.

Bu millet yalnız ekmek yiyerek "Kurtuluş Savaşını" verdi.

Şimdilerde saflık mı desem, ne desem, bir ekmek furyası aldı gidiyor. Besini yediren lezzettir. Lezzeti olmayan gıdayı yemek zor işlerdendir. Ekmekteki lezzet üzerinde

oyunlar oynanmaya başladı. Unutmayın ki Avrupa ekmek yemediği için nesli kurudu. Şimdi sıra bizde mi ne?

Beyaz un, kepekli un,… bunlar fasa fiso sözler. Allah Teâlâ insanlara bu topraktan zararlı bir nesne yaratmadı. Ancak sahtekarlar ekmeği beyazlatmak için kimyasal kullanıyorsa ve buna engel olunmuyorsa suçlu un mu, yoksa hain eller mi? Sanki kepeklide hile yapmıyorlarda…

Demek ki, millete zarar veren ekmek değil kimyasallar. Kimyasallarla uğraşmak kolay mı, ucu dışarıda. Onlara önlem alınması zor ve tehlikeli ve tröstlerin elinde. İşin ucu devlere, develere varıyor.

Ekmeği az yiyen çabuk hastalanır. **Bilmezsiniz, belki Ekşi hamur mayasındaki çeperden bağışıklık sistemini kuvvetlendirecek ilaçlar üretilir.** (internetten araştırın) biraz ipucu vereyim.

β-Glukanlar (beta-glukanlar) β-glikozidik bağlarla birbirine bağlanmış D-glukoz monomerlerinden oluşan polisakkaritlerdir. β-Glukanlar, moleküler kütleleri, çözünürlükleri, viskoziteleri ve üç boyutlu şekilleri bakımından büyük çeşitlilik gösterirler. En yaygın olarak bitkilerde **selüloz, tahıl tohumlarında kepek, ekmek mayası'nın hücre duvarı, bazı fungus, mantar ve bakterilerde bulunur.** Bazı beta-glukan türleri insan beslenmesi için faydalıdır, suda çözünür lif katkısı olarak ve kıvamlandırıcı olarak kullanılırlar. Ancak biracılıkta beta-glukanlar bir sorun sayılır.

Beta-glukan, yulaf veya ekmek mayasından elde edilen bir liftir.

Yulaf beta-glukanı, suda çözünür bir liftir, yulaf hücrelerin iç kısmındakı duvarlarından elde edilir. LDL kolesterolünü düşürerek koroner kalp yetmezliği riskini ayrıca şeker atağını ve yüksek tansiyonu azaltır. **Hücrelerde bağışıklığı olumlu yönde tetikler.**

Ekmek mayasından elde edilen beta-glukan ise bağışıklık sistemini

güçlendirdiğini işaret eden birçok araştırmalar mevcuttur.

Tahıl temelli beta-glukanlar suda çözülme özelliklerinden dolayı insan beslenmesinde çözünür lif desteği olarak önemli rol oynarlar. Tahıllar arasında en yoğun miktarada beta-glukanı yulaf içermektedir. Yulaf beta-glukanının, insan sağlığına üç ayrı olumlu etkisi bulunmaktadır: kolesterolü düşürme, kan şekerini dengeleme ve mide ve bağırsak çalışmasını düzenlemeye yardımcı olur.

Suda çözünmeyen, ekmek mayası veya mantardan elde edilen beta-glukanların molekül yapıları suda çözünenlerden farklıdır. Bu nedenle suda çözülen ve çözülmeyen beta-glukanların kullanım alanları, etki mekanizmaları ve genel biyolojik aktiviteleri arasında büyük farklılık vardır. Suda çözünmeyen beta-glukanların bağışıklık sistemi üzerindeki etkisinden faydalanılırken, suda çözünenler, sindirim sisteminde oluşturdukları bal kıvamındaki jel yapısından dolayı kolesterol ve kan şekerini olumlu yönde etkileyerek kalp damar hastalıkları riskini azaltırlar.

Yulaf beta-glukanının kolesterol ve glisemik indeks düşürücü etkisi ile sindirim sistemi üzerindeki olumlu etkileri yüzün üzerinde yayınlanmış bilimsel çalışmada gösterilmiştir.

Beta-glukan'ın sağlık üzerindeki olumlu etkileri ABD'de FDA (Food Drug Administration) ve Avrupa'da EFSA (European Food Safety Administration) gibi gıda denetim kuruluşları tarafından onay almıştır.

[kaynak http://tr.wikipedia.org/wiki/Beta-glukan

Ey milletim ekmeğinize dikkat edin, diyenler, **"kabartıcı kullanılmayan ekşi mayalı ekmek yiyin"** deselerdi, milletin açlığı da giderdi. Sağlığı da tehlikeye düşmezdi. Ekmeği az yiyenlere bir uyarı olarak şunu ekleyeyim. **"Bir sene sonra kışları çok hasta olacaksınız, zamanla eşinizle az birleşeceksiniz, kısırlaşacaksınız."**

Daha neler neler.

Tuz'a gelince sözü uzatmadan diyebiliriz ki;

Sağlık bakanlığı "İYOTLANDIRILARAK SATILAN VE 'DOĞAL GÖL TUZU' İFADESİYLE ETİKETLENEN, KİMYASAL YAPISI BOZULMUŞ TUZLARI yasaklamalı, kaya tuzunun insana zararının bahsedildiği kadar çok olmadığı hakkında gerçek bilgileri vermelidir.

Şekere gelince;

İşin kolayına kaçılıyor. "Yapay tatlandırıcıların yurda girişini engellemek" yerine "şekerden uzak durun" deniliyor.

Hiç soruyor musunuz şeker diye yediğiniz tatlılarda "gerçek şeker var mı" veya "şeker mi"?

Eskiden bir mahallede bir tatlıcı bulursan şanslısın demekti. Şimdi her köşe başında bir tatlıcı ve ucuzdan ucuz mamuller. Bunlar "Nasıl üredi", "neden çok türedi" diyen yok. Acaba hangi tatlandırıcı hangi devenin cebini dolduruyor, soran yok.

Acı bir gerçek özelleştirme kıskacı içinde olan şeker fabrikalarının, göz açıklar tarafından nasıl tezgaha getirildiğini, yapay tatlandırıcıların ithalat rakamlardan anlayabilirsiniz.

Kimyasal Tatlandırıcıların Net İthalat Rakamları (2000-2008 yılları arası)

2000 162 ton

2001: 155 ton

2002: 352 ton

2003: 771 ton

2004: 1518 ton

2005: 1551 ton

2006: 1196 ton

2007: 1792 ton

2008:* 2190 ton

*Ocak-Temmuz ayları arasında gerçekleşen ithalata ait değerlerdir.

Kaynak: Türk Şeker Kurumu 2008

Şeker hasta etmez. Sahte şeker hasta eder.

İnsanların yediği tatlı hileli ise az yese çok yese ne kârı olacaktır. Bir tepsi baklavaya 2 buçuk kilogram şeker gerekirken sadece 50 kuruşluk aspartam ile halledersen, iki üç çuval şekerin yerine bir kilo yapay tatlandırıcı koyarsan, bir kamyon şekere denk gelen bir bavul aspartamı gümrükten gözler önünden geçirenler hakkında hiçbir işlem yapılmayıp, millete **"şekeri az tüketin"** demenin ne kadar samimi bir yaklaşım olduğunu sorguladığımda, uyuz oluyorum.

Eskiden şekeri az tüketen milletimizde uyuz çok olurdu. Araştırmak lazım, uyuz vakaları belki yine artmıştır.

Hülasa işin hakikati, "yapılması gerekeni" yapmaktır. Her şeyde özgürlükten dem vuranlar yemekte esareti istiyorsa bir yanlışın apaçık göstergesidir.

Benim tavsiyem

"Ekmeğide, şekeri de çok yiyin ve tuzuda çok kullanın. Fakatı var. Hanımlarınız ekmeği evde kendileri annelerinin yaptığı gibi yaparsa, şekeri de ithal olmayandan yerli üretimden alırsanız, tuzuda memleketin çıkardığı tuz satan Anadolu'dan alırsanız hiçbir şey olmaz.

Ancak ekmeği marketten, baklavayı pastacıdan yerseniz, tuzu kimyası bozulmuş piyasa üretiminden alırsanız istediğiniz kadar az yiyin hasta olursunuz.

Anlayana sivri sinek saz, anlamayana davul zurna az.

İhramcızâde İsmail Hakkı

“İYİLİK YOLUNDA” ALDANMAK

İnsanlar hep ulaşılmazın peşindedir. Ulaştığına da kahırla bakar.

Kötü olmak kimsenin yanında yer bulmazken, yaptığı iyilik kötülüğe düşerse adına da yine iyilik koyar.

Her düşünce sahibinin seviyesi amelinin üstüne çıkmamıştır.

Kötülükten uzak durmak insanın iç dünyasında vardır. Ancak savunulan değerlerin kötü tarafa düşüşündeki durum, ulaşamadığı benlik duvarının yıkımı ile bazen açığa çıkar. Çok defa iyilik yapan insanlar görürüz. Ancak fiilinin merkezinde kendi egosunu oturtmuştur. Onun iyilik yapıyor olduğunu başkaları da tasdik eder amma, gerçekte ise o iyilik değil kötülüğün ta kendisidir.

Çok zaman zorunlu acziyetin verdiği baskıcı tazyikler karşısında insanın, belirgin karakter göstermesini bekleyemeyiz. Yine kendi hırsının zayıflıklarını da görmekten kaçınan insan hakkında, fiilini kötü olarak görmesini de, beklememekte hatalıdır.

Şeytan, kötülük yolunda bariz şekilde göründüğünü bildiği için, bütün planlarını gizil kapılar arkasında, ışıklar altında saklı, karanlık odaklarda faaliyete geçirmektedir. Hayatta iyilik adına yapılan kötülüğe düşmüş işlerin karşısında da **“bırak yapsın, ne yapalım, bu kadar oluyor, Allah biliyor, ….”** diyerek üstüne çok ağır kapılar kapatmayı düşünmede,şeytanın payını da unutmamak gerekir.

Kim neyin peşinde ve nelerin içindedir, bilebiliyor muyuz?

Düşünmek ve görmek...

Düşünmek gerekli mi, değil mi, bilinmeyenlerdendir. Bir zamanların “Takva” diye çevrilen bir filminde iyiliğin ne olduğu eleştirisi yapan kişinin nevrozlarında, tek sorun, çözümde yalnız kalışıdır.

Yalnız kalmak...

Filmde o kişinin yalnız kalışına, iyilik adına nasıl kılıf uyduruluşunu görmenizi isterim.

İkilem-paradoks- sonuçsuz çözüm

Neticede zayiat ferdi planda olduğu için kimse rahatsız olmadı, olamazdı da.

Dairesi dar olanın genişe hükmü olabilir mi?

370 Yazılmışlar

Çok doğrular eğrilerin kını olduğunda ve **"köleleşme yolun"**da aklın fazla bir değeri yoktur. Din ise sadece istismar edilecek bir alet olmaktan öteye geçemeyecektir.

Son sözümüz "İyi ki Allah'ım sen varsın" demekten başka çaremiz kalmadığı hayatı yaşamak çok güç geliyor, insana.

Allah'a güveniyoruz. O ne güzel vekildir. Hesabını en iyi görendir.

İhramcızâde İsmail Hakkı

AGARTA- ŞAMBALA

“AGARTA”

"Dünyanın Kalbi", "Yüce Ülke", "Bilgeler Ülkesi" gibi çeşitli adlarla belirtilen Agarta, teozofik ve ezoterik kaynaklara göre, önceki devrenin sonlarına doğru Mu ve Atlantis’ten göç eden bilim-rahipleri tarafından kurulmuş bir organizasyondur.

Önceleri beşeriyetle açık temas halinde olan bu organizasyon, bu devrenin koşullarından ötürü gizlenme gereği görmüş ve ikâmet yeri olarak birbirlerine tünellerle bağlanan, dağlar içindeki yeraltı kentlerini tercih etmiştir.

Agarta, dünya insanlığının tekâmülünde sorumluluk sahibidir. İlahi Hiyerarşi’ye hizmet eder. Dünyanın Efendisi ve **"Kutup"** olarak ifade edilen ve **"Brahatma" veya "Brahitma"** adıyla belirtilen Agarta’nın lideri, Dünya’yı sevk ve idare eden İlahi Hiyerarşi’nin fizik âlemdeki temsilcisidir.

1912’de Müslüman olduktan sonra **Abdülvahid Yahya** adını alan; ezoterik, okült ve mistik konularda çok sayıda yapıtı bulunan Fransız asıllı Mısırlı düşünür ve yazar **Rene Guenon**’a göre tradisyonlarda **"Kutsal Dağ", "Dünyanın Merkezi"** olarak ifade edilen yer, O’nun mekânıdır. Kimilerine göre, dünyanın tüm geçmişi, yitik kıtalara indirilmiş dinler ve kozmik öğretiler, Agarta arşivlerinde kayıtlıdır.

Agarta’nın yeryüzüne açılan 7 (kimi kaynaklara göre 4) ana çıkış noktası bulunmakla birlikte, mağaralarda inzivaya çekilen bilgelerin ve mağaralarda etkinliklerini sürdüren bazı inisiyatik toplulukların Agartalılar ile ilişki içinde oldukları ileri sürülür.

Rene Guenon’a göre bu durum, en çok, Türklerin yaşadığı Orta Asya’da görülmektedir. Kimi yazarlara göre, Göktürk, Uygur ve Hun masallarındaki, **"ataların kutsal mağaraları"** ve bir mağaradan geçilerek ulaşılan **"gizli ülke"** inanışında Agarta’nın sembolizmi bulunmaktadır. Tibet tradisyonlarına göre, Agartalılar şimdiki devrenin sonunda dışarı çıkacak ve Agarta’nın lideri yeryüzündeki menfiliği yenecektir.

Agarta’nın ne olduğuna ilişkin en yaygın, internet ve ansiklopedik kaynaklarda kullanılan tanım, **“Tibet ve Orta-Asya tradisyonlarında sözü edilen, Asya’daki sıradağların içinde bulunduğu ileri sürülen efsanevi bir yer altı organizasyonu”**dur.

Günümüze değin **“Agarta”**nın ne olduğunu inceleyen birçok yayın ve yazar

bulunuyor. Bunlar içinde en ünlüleri ve kaynak olarak en itibar edilenleri üç tane. Bunları meraklıları için öncelikli olarak-konunun daha başında-yazalım.

Saint-Yves d'Alveydre, Ferdinand Ossendowsky ve René Guénon.

Agartha kelimesi; **"Agharta" ve "Agarthi"** olarak da kullanılabiliyor. **Agarta veya Agarti** sözcükleri Sanskritçe de **"ele geçirilemeyen, ulaşılamayan, her şeyden korunmuş, şiddetin yakalayamayacağı, anarşinin erişemeyeceği"** anlamlarına gelmekte.

"ŞAMBALA" (SHAMBALAH)

Kimi kaynak ve kişilere göre Şambala, Agarta'ya karşıt olarak kurulmuş, gizli bir menfi merkez. Ancak genel ve yaygın kanı, Şambala'nın Agarta'nın bir diğer adı olduğudur.

Bu tezin bir devamı var. Coğrafi bir tanım verip, siyasi bir bilgiyi de içeriyor. Yukarıda **"Agarta ve Şambala"** ilişkisine değinmiştik. **"Ayrı-rakip"** olduklarına ilişkin bilgi burada bulunuyor.

Bu göçten sonra, iki gruba ayrılıyorlar ve **"sağ elin yolu"** diye anılan grup **Agarta**'ya, yani dünya hayatından uzak **"murakabe ve mükaşefe"**de bulunma ülkesine, **"sol elin yolu"** diye anılan diğer grup ise "**Şambala"**ya yani kaba güç ülkesine yerleşiyor.

Agartalılar nerede?

Bu konu üzerinde asla mutabakat yok. Hemen her kaynak kendine göre bir adres gösteriyor. Böyle olmakla beraber, "geniş coğrafi" tanım açısından bir harita çıkarmak mümkün.

Guenon'a göre, çok eski bir tufan bugünkü Gobi bölgesinde çok gelişmiş bir uygarlık yok olmuştur. Burada yaşamakta olan **"spiritüel mürşitler"** Himalayaların altında yer almakta olan büyük bir mağara şebekesine sığınmışlar.

AGARTA HİKÂYESİ NASIL BAŞLADI

Burada önce Aytunç ALTINDAL Beyefendinin 04.10.2010 / Takvim Gazetesi - Arda Uskan'la olan bir röportajını hatırlayalım.

AGARTA EFSANESİNİN KAYNAĞI SİRK CANBAZI HELENA

Şu meşhur 'Agarta' konusuna girelim mi? Hani seni Ergenekon zanlısı durumuna sokan meşhur efsane.

Dünyada Agarta diye bilinen olay, özellikle Ergenekon operasyonundan sonra Türkiye'de gündeme geldi. Bir gazete (Taraf) beni Ergenekon'un kurucusu ilan etmişti. Mikdat Alpay diye bir MİT müsteşar yardımcısı vardı. 'Esas Ergenekon kurucusu bunlar' diye benim de olduğum bazı kişileri rapor etmiş.

Sonra ne oldu?

Hiç canım ne olacak. Saçma sapan bir iddiaydı zaten.

Agarta tam olarak nedir peki, Ergenekon'a nasıl bağlamışlar?

19. yüzyılın sonu, 20. yüzyılın başında yaşayan Helena Blavatski isimli bir Rus kadın var... Bir sirk cambazı ve çok da güzel. 1895'de bir sirkle İstanbul'a geliyor. Bazı Türklere tanışıyor. Rufai tarikatından. Üsküdar'da ve Kasımpaşa'da esoterik bilgiler veriyorlar kadına. Bunları öğrenip, daha sonra Hindistan ve Tibet'e gidiyor kadın. İlk hippy yani. Tibet'te, Tantra ve Tantrik öğretileriyle tanışıyor.

Bizimkilerden aldığı ne tür bilgiler?

Mesela kabala, gemetria, bizim ebced hesapları filan... Ardından, merkezi New-York'ta olan çok büyük bir akımı başlatıyor: TEOSOFİ AKIMI. Yani felsefe ile teolojinin bir arada olması. Ama bu dinlere karşı, aykırı bir akım. Kadın ciltlerle kitap yazıyor. 'İsis Unveiled' (Peçesiz İsis) mesela. İsis tanrıça. Bütün olay bu kitapla başlıyor. İşte bu kitapta 'Agarta diye bir yer var' diyor. Kelime de oradan çıkıyor.

Hikayeye göre; bilinen bütün uygarlıklardan çok evvel, 15 bin yıl önce Mu ve Atlantis medeniyetleri var ve bunlar aralarındaki savaşta ölüyor. Mu'nun 200 rahibi kendilerini kurtarıp, dünyanın bazı bölgelerine dağılıyorlar. Mezopotamya, Anadolu, Harran Bölgesi, Mısır ve Yunanistan'a.
Medeniyeti yeniden kurmaya gelmişler bir anlamda. "Bu rahipler hala Tibet'te bir yer altı şehrinde yaşıyorlar, beni o şehre götürdüler' diyor kitapta.

Senin mutlaka bir yorumun vardır.

Ne diyeceğim! Bunlar kadının iddiaları. 'Ben o kişilerle tanıştım, onlar Şamandı' diyor. Tabii burada şamanizmi de anlatmak gerekiyor. Şamanizm şarlatanlık filan değil. Çok önemli bir olay. Latin Amerika'nın, eski dünyada bilinmediği dönemlerde var olan

şaman toplulukları bugün hala yaşıyorlar. Mesela biz o dönemlerden sadece Aztek'leri, Maya'ları, İnka'ları biliyoruz.

Ama bunların gerisinde Mitsek diye bir grup var ki ben onlarla tanıştım.

Nerede yaşıyorlar?

Meksika'da ve UNESCO'nun koruması altındalar.

Bunlar Aztek ve İnka'ların ilk hali. Bu insanlar Meksika'nın Vahaka diye bir bölümüne yerleşmişler ve orada bir dağları var. O dağ, 'ölüler dağı' diye geçiyor. İşte şamanlar bunlar. Şu anda oradalar. Şamanlığın bir özelliği var. Konuştuk ya, dünyanın etrafında dönen radyo dalgalarını...

Konuştuk ama örnek vermedik!

Araştırmacılar şununla karşılaşmış; Dünyanın bazı yerlerinde insanların düşünce sistemleri çok yavaş çalışıyor. Veya ağız yapıları, diş, damak, çene yani insanın ses aygıtları birbiriyle uyumlu değil. Bazı kimseler kaç nesil geçerse geçsin belirli harf ve sesleri çıkartamaz.

Dolayısıyla çok basit seslerle kendilerini ifade edebilir. İletişim, sese yüklediğin anlamlarla olur. Bu nedenle doğru dürüst iletişim kuramıyorlar.

Şamanlarla ne ilgisi var?

Şamanların bir özelliği var, ellerine bir tane tef alıyorlar. Şaman belli bir transa geçiyor ve kendini gökyüzüne yansıtıyor. Tefe bir kere vuruyor ve dünya etrafındaki radyo dalgalarıyla kendisinin o anda bütünleştiğine inanıyor.

Şamanların gökyüzündeki dalgalarla, radyo dalgaları ile bütünleşebilme yeteneği, on üzerinden sekiz buçuğa kadar çıkıyor. Zihinsel kapasitesi de o kadar açılıyor ve genişleyebiliyor.

Vay be, bizim radyoyu çalıştıran dalgalar bak ne işler yapıyormuş?

Bizim radyo dalgaları ile karıştırma.

Uzaydaki radyo dalgaları sözünü ettiğim. Radyo kelimesi de oradan geliyor zaten. Bir örnekle anlatacağım aklın duracak.

Şimdi NASA filan uzayı dinliyor ya... Oradan gelen frekansları, dalgaları kaydediyorlar. Kaydedilen normal frekanslar arasında 1995'te inanılmaz bir olay

oluyor. Uzaydan aldıkları bir sinyalde, Hitler'in 1939'da yaptığı bir konuşmayı kaydediyor cihazlar. Bu titreşimler uzayın bir köşesinde kalmış. Uzayda hiçbir şey yok olmuyor ya. Onu kaydediyorlar tesadüfen. Şaman işte bu dalgalarla, bu sinyallerle bütünleşebiliyor.

Başka hangi toplumlarda var bu algılama yüksekliği? Türklerde ne düzeyde diye sormaya dilim varmıyor?

Biraz geriye gidersek, Afrika kıtasındakiler çok yavaş fikir üretebiliyor, yani zihinsel gelişim düşük. Anadolu en yüksek dereceye çıkabiliyor. Yakutistan var mesela Rusya'nın sınırlarındaki Kafkasya'da. Onlar çok yüksek zihinsel gelişim gösteriyorlar. Hindistan'da yüksek. Japonya'da çok düşük. Avrupa'da ise bütünleşebilme şansı çok az.

Agarta'ya dönersek!

Kısaca orası Helena Blavatski'nin var olduğunu iddia ettiği ve Mu şamanlarının yönettiği bir hayali toplum.

Salaklığıma ver, bütün bu iş bizim Ergenekon'a kadar nasıl ulaşıyor?

Estağfurullah. İşte gizli ve derin devlet deniyor ya, Agartha'ya kadar uzandığı iddia ediliyor.

Ergenekon'da adının geçmesinin nedeni bunları araştırdığın için mi?

Olabilir. İlk Ergenekon tutuklaması yapıldığında Sevgi Erenerol, Türk Ortodoks Kilisesi'nin halkla ilişkiler sorumlusuydu.

Onun notları arasında, ona anlattığım şimdi de sana anlatmakta olduğum Agartha, Blavatski ve bazı şeyleri buluyorlar. Sonra bana sordular. Ben de dedim ki böyle işlerle uğraşmayın, öyle bir şey yok. Ama ilk tutuklamalar başladığı zaman, bunlar 'üç bin yıllık bir örgüt' filan diye her şeyi bir birbirine karıştırmışlar.

İttihat Terakki'ye kadar geldiler ve bıraktılar işi. 'Agartha'nın bunlarla ilgisi yok rezil etmeyin kendinizi' diye anlattım ama iş işten geçmişti.

Mesela Hitler'in de oktült, yani gizli bilimlere tutkusu olduğu biliniyor. O da Agarta'yı araştırmış.

Bütün bu işlerin Atatürk'e kadar uzanan bir öyküsü var yanılmıyorsam. Mu medeniyetiyle Atatürk de ilgilenmiş.

Hitler, Mu medeniyetine meraklı.

Agartha var mı yok mu, efsane mi diye Tibet'e adamlarını yolluyor. Hitler'inki bambaşka bir tutku. 1945 yılının 1 Mayıs günü Ruslar ve Amerikalılar Berlin'e girince, bir kışlada Nazi üniforması giydirilmiş bin adet Budist rahibin cesedini buluyorlar. Hepsi enselerinden vurulmuş. Hitler'in Tibet felsefesine, Budizm'e ve Mu'ya müthiş düşkünlüğü biliniyor.

Neden bu kadar ciddiye alınıyor?

İnanılan şu; Dünyanın bu yok oluşundan sonra kurtulan pek az insan bazı bölgelere yerleşiyorlar ve yeni bir medeniyet için kolları sıvıyorlar. Bunlardan birinin Sümerler olduğu söylenir. İnsanlığın tarihini ister 2 milyon yıl, ister 2 milyar yıl kabul edelim, Sümerler'de olduğu kadar gelişme kaydedilmemiş!

Sümerler'e gelince büyük sıçrama oluyor ve son 8 bin senede medeniyet aniden ilerlemeye başlıyor. Sümerler'e kadar insanlar buğdayı bilmiyor. Bu dünyada üretilen bir madde değil. Ama birden bire bunlarda buğday ekimi oluyor. Buğdayla aldığı karbonhidrat insanda zekayı geliştiriyor. Düşün, yüz binlerce yıl medeniyet adına hiçbir şey yok 8 bin senede Mars'a gidiyorsun...

Atatürk'ün bu işe merak sarması nasıl oluyor?

1930'lardan itibaren çok yaygın bir görüş bu aslında...

Örneğin, 19 Mayıs'larda stadyumlarda yaptırılan İsveç jimnastiğinin, Mu'ların güneşe tapınma şekli olduğu iddia edilir.

Atatürk de bir ara 'Türklerin ataları Mu'lar mı?' diye araştırma istiyor. O dönemde Almanya kendini dünyanın hakimi görüyor.

Medeniyetin kendileriyle başladığını ispata çalışıyor. Mu soyundan geldiklerini yani... Mustafa Kemal de altında kalır mı? Bir araştırma da o yaptırıyor.

Tahsin Paşa'yı devreye sokunca...

Tahsin Paşa'ya Mayatepek soyadını veriyor ve mayaları araştırmak için Meksika'ya gönderiyor. Ben Meksika'ya gittiğimde, Büyükelçi Nüzhet Kandemir ve eşi, 400'den fazla maya dilinde Türkçe kökenli kelime tespit etmişlerdi.

Peki çalışmanın belgeleri nerede?

Bir dönem Anıtkabir'de duruyordu. Şimdi kaldırmışlar.

Sonraları cılkı çıkmıştı. Kızılderililer'in de Türk olduğu iddiasını hatırla.

Değiller miymiş?

****

“Agarta ve Şambala”yı aşağıda zikredeceğimiz birkaç kaynakta görüleceği üzere bir **“üst tasarım”** olarak yıllar önce hazırlanmıştır. Alt yapısında bir haince plan olduğu zaman geçtikçe görülecektir. Bu bazı şer mihraklar tarafından dünya insanın yeni arayışlarında karşılaşacağı beklenilen inanç sorunlarını gidermede “cazip” ve “kontrolü yapılabilecek bir tasarımları” önceden hazırlanmış olmasıdır. Bu şekilde bir inanç şekline dönüştürülecek ezoterik düşüncelerle insanları korkunç hayallere sürüklemek ve kontrol etmek mümkün olacaktır.

Bu yazıda Agarta ve Şambala’nın hedefi açısından düşündüğümüzde, Ye’cüc ve Me’cüc ile bağlantı kurmamız dünya üzerinde şu anadaki bilgilerimizle tam sonuca ulaşamadığımız varlıklardan olmasıdır. Kur’ân-ı Kerim’de **Kehf Sure’**sinde (Mağara Suresi) bu konuya dair bilgi verilmesi Agarta ve Şambala hikayelerin **“Mağara Sembolü”** ile anılmasıdır.

Konu üzerinde üç kitap okuyun görürsünüz ki birbirinin bir kopyası ve medyumların hikayeleri ile çorba olmuş durumdadır. Bu konuda en yeterli kaynak konu üzerinde araştırma yapmış ancak daha sonra Müslüman olup inzivaya mecbur kalan Rene GUENON’un “Le Roi Du Monde- ÂLEMİN HÜKÜMDARI” kitabıdır. Kitap detaylı bir inceleme görüntüsü verse de Kabbala terimleri ile yığılmış kalmıştır. Rene GUENON (Abdulvahid Yahya) da araştırmasının bir hayal olduğunu anlayınca iş işten geçmiştir. Şimdilerde piyasada onun hazırladığı kitabı evirip çevirip sunanlara dolup taşmaktadır.

Hint’in etkisinde kalan düşünür sayısı az olmadığını bilmekteyiz. Fakat gerçek bir araştırma sonunda sadece “om” sözcüğünden öteye gidilemeyeceği ve hayal olduğu görülmüştür.

Tekrar edecek olursak Agarta ve Şambala konusunu işleyen bütün kitapların şer odaklar tarafından pazarlanan “masonik ritüelleri” barındıran bir okült (bilimsel yöntem dışındaki yollar ile "gizli" bilginin araştırılması) ekolden olduğunu anlaşılmaktadır. Tabi ki, **şeytâni odaklar üzerlerinde her zaman bir perdeyi çekili**

tutar.

Yine kitaplarında **"Agarta ve Şambala Ekibi"**nin bütün dinlere belli bir seviyede uzlaşmacı yaklaşırken **Son ve Hak din olan İslâm**'a karşı gizli bir amborgo uygulamasını görünce de aleni şer bir örgütsel faaliyet olduğunu göstermektir. (Bir unsurun varlığından bahsetmemek, mücadele etmekten daha kolay ve örgütsel faaliyete en az zarar vericidir.)

Sonuç olarak Kur'ân-ı Kerim'de Zülkarneyn tarafından hapsedildiği belirtilen "Ye'cüc ve Me'cüc" bir vakitte dünyayı istila edecektir. Ne varki, Ye'cüc ve Me'cüc kendi çabalarıyla **esaretlerini bitiremeyeceklerine göre onlara yardım edecek bazı insanlar olacak demektir. Çünkü kıyametin öne alınması ve geri kalmasına sebep olacak yegâne unsur insanların amelleridir. Öyle ise;**

AVENGELİSTLER, HZ. İSÂ ALEYHİSSELÂMI,[115]
İRAN'IN DESTEKLEDİĞİ HÜCCETİYE CEMİYETİ MEHDİ ALEYHİSSELÂMI,[116]
AGARTACILARDA YE'CÜC VE ME'CÜC'Ü BİR AN ÖNCE GETİRMENİN ÇABASINDA OLDUKLARINI SÖYLERSEK HATA ETMEMİŞ OLURUZ.

---

[115] Yahudi sempatizanı armagedoncu Hristiyanlara verilen isim aslı yunanca "iyi, sevindirici haber" anlamına gelen **"evangelo"** kelimesinin kişisel anlam verecek şekilde devşirilmiş halidir ki "evangelist" kelimesinden önceki devşirme basamağında da, "evangelo"dan daha yaygın bir kullanım alanına sahip "evangelion" gelir. televizyonlarda iyi kalite kıyafetleri ve kabarık saçlarıyla [tasvir **richard dawkins**'a aittir, belirtmek gerek] sürekli "müjde"den bahseden bu tipler, nazarımda Hristiyanlığın şu dönemdeki en korkunç yüzüdür .

[116] Hüccetiye Cemiyeti, Humeyni'nin yakın arkadaşlarından Mahmut Halebi tarafından 1950'de kuruldu.

Hüccetiye, **"Kayıp İmam Mehdi'nin geri gelişini hızlandırmak amacıyla iyiliği askıya alıp kötülükleri çoğaltacak adımlar atma"** şeklinde özetlenebilecek kaos teorisine inanır.

Hüccetiye'nin kaos teorisi, Şia'da var olan "Mehdi'nin gelişini beklemenin ibadetlerin en büyüğü olduğu" inancı üzerine inşa edilmiştir. Hüccetiye, Yahudiliğin doktrininden aynen alınmıştır. Hıristiyan Neo-conların ve Yahudilerin, dünyanın kaosa saplandığı bir dönemde Mesih'in yeryüzüne ineceği ve kendilerine Krallığın tacını geri vereceği şeklindeki bir inanışları, neredeyse aynı kurguyla Şii Hüccetiye Cemiyeti'ne adapte edilmiştir. Hüccetiye Cemiyeti, kargaşa, savaş, açlık ve kaosun dünyayı sardığı kıyamete yakın dönemde, Kayıp İmam'ın ortaya çıkıp dünyaya adalet dağıtacağına inanır. Dahası inanmakla yetinmez; kayıp 12. İmam'ın gelmesi için gerekli olduklarına inandıkları karanlık ortamı ve günahların yaşanmasını sağlamaya çalışır.

Günümüz insanına bu bilgiden düşen pay Allah Teâlâ'nın emirlerine bağlı kalarak kıyamet öne çekmek iptilasından kurtulmalarıdır. Bunun için karada ve denizde fesadın yaygınlaşmasına mani olmak ve olur olmaz heveslerle kaderin çizgilerini zorlamamalıdır. Eğer dikkatli ve uyanık olmazsak kıyamet saatini öne çekmeye çalışan **"Yenidünya Düzencileri"** nin emellerine hizmet ediyoruz demektir.

Biliyoruz ki insanlık birbirine muttasıl, medyun, meftun ve mergup olursa umulur ki nesillerimiz dahi bu sıkıntıdan korunabilecektir. Ancak ellerimizle Allah Teâlâ'nın sarsılmasın diye yeryüzüne **"sabit koyduğu dağlar"** denilen sırları yerlerinden kaldırmaya bu hızla çalışırsak kıyamet kopma sürecin kısalacağını da unutmamalıyız.

İhramcızâde İsmail Hakkı

Y'AMAN AYRILIK

Bazı işler kolaydır, “dalga geçmek” gibi. En cazip gelenide son günlerin modası, Allah Teâlâ ile olanı.

Aciz bir şeyin mükemmele sataşmasında, kudretlinin imkânı , “acele ve intikam” dan imtina etmiştir. Kudretli eğer âcizin seviyesine inseydi, bu onun aşağılanmasına sebep olurdu.

Felsefe yapıyorum diye dalga geçenler; nevrotik paronoyaklardandır. Düşüncesi şizofren olanın hayattan zevki bitince ilk saldıracağı şey, kendi vücududur. O vücut bir zaman sonra karşılamada, kifayetsiz kalınca, bu sefer cemiyetine saldırır. Cemiyetin şizofren düşünceye yaklaşımı genellikle sanal cezayı andırdığından zevksizdir. Bu nedenle sapık düşünceli paronaya etkisi ile **“son tangosu”**nu **“din ve tanrısı”** yla yapar. Onun birinci desteği olan **“yirmibirinci parmağı”** nıda eline ve gönlüne alarak, bağlar üzerine kurulmamış çirkefle bulaşık hayatını, hümanist duygular adı altında hayvanice yaşar durur.

….

Ne diyebiliriz ki?

Köle olmuş, hayatına mahkûm olmuş, hasta.

Onun tek başaracağı eylem, intikam almaktır.

….

Kimden?

Tabi ki “tayin ettiği Tanrı” sın’dan..

…

Nasıl?

“Hakaret etmek ve dalga geçmek”

….

Zevksizliğin, zevkini almak zor bir şeydir. Kulun (yapay) tanrısından bile cevap alamaması cenabet bile olamamak, demektir.

Aslında ne güzeldir! Taptığı Tanrısı’nın karşılık vermesi.

….

Beklemek..

Cevapsız ve cezasız beklemek.

Hafakanlar basarak beklemek.

…..

Beklemek ancak azgınlığı artırır.

“Azmak.

“Azıtmak.”

“Köpek gibi dilini sarkıtmak.”

….

Şaşkınlık ve gerçek

…

İnanılmayan ve unutulan gerçek

…..

“Ölüm.”

Bilmediğimiz bir âleme dönüş; yalnızlık içerisinde, gayya çukuruna düşen bir kaya gibi.

Gömdüler, yaktılar veya savurdular….

….

Herkesin tanrısı kendine göre,

Şizofrenin, Tanrısı ne ise!

….

Bilmiyoruz.

Yoksa kendisi mi?

….

Ancak, işte o ….

382 Yazılmışlar

….

Âlemlerin ve her şeyin rabbi Allah!

Kulun boynunda yaftası olarak **"günlük"** tutan hesap gününün sahibi.

….

"Mahkemen var" diyen Allah,

….

Ağlar, sızlar, çığırır.

Tanrısını da çağırır.

Bulaşık hayatında kendi yaptığı tanrısına isyan etmişti

O, Allah Teâlâ'yı da tanıyamadan ölüverip gitmişti.

….

Çukurunda bağırıp duruyordu.

O, "Ne büyük hata ettim". Âlemleri sahipsiz zannettim, çok atıp tuttum ama,

Cennet küçük değildir. Cehennemde beni bekliyordur, belki; diyordu.

….

"Belki"si vardır.

İşte o "belki"ler, umudun sonsuzluğu olan "belki"ler.

….

Acıması bol, şefkati gerçek olan Allah Teâlâ, buyurdu ki;

"Gözüme görünme, kullarımın en azgınıydın, seni affetmeye sebep olacak bir şey yapmadın. Ancak bir gün kendinden nefret ettin. Kendini ve tanrını aşağıladın diye, seni affettim. Ancak seni unutup değersiz bir ayrılıkta bırakacağım."

…

Ne zaman? Kendi tanrısından nefret etmişti ki;

İsyan etmek ilkesi olmadığı ve hayatla dalga geçtiği halde; bir an "Tanrısına tapmış, yardım dilenmiş ve eli bomboş kalmıştı"

….

Bir söz duyuldu cihânın etrafında;

“Kul acizliğini itiraf ettiğinde, yardım edeceğine söz veren Allah, isyan eden “kara günlük sahibini” affetti.”

“Cennet dolmadı, cehennem boşalmadı. Artık değerleri sabit olan bir hayatta, sonsuza dek ayrılığa mahkûm kaldı.

…

Ey Allah Teâlâ ile uğraşan paranoyak şizofrenler, sonuçta bir şekilde cennette girseniz bile ayrılık sizin için yazılmış bir kaderdir.

“Ayrılık, yaman ayrılık;

dönüşü olmayan ayrılık.”

…..

Meğer kısa ömürde yaptığımız hataların karşılığı cennet ve cehennem değil de âlemlerin rabbinden **“y’aman ayrılık”,** oluyormuş.

İhramcızâde İsmail Hakkı

AYRILIK (Fikrimden Geceler) -

Fikrimden geceler yatabilmirem
Bu fikri başımdan atabilmirem
Neyleyim ki sene çatabilmirem

Ayrılık ayrılık aman ayrılık
Her bir dertten ala yaman ayrılık

Uzundur hicrinle kara geceler
Bilmirem men kendim hara geceler
Bir oktur kalbime yara geceler

Ayrılık ayrılık aman ayrılık
Her bir dertten ala yaman ayrılık

Ali Selimi

PARADISE OR OBLIVION [Kurtuluş ya da Yokoluş (2012)] BELGESEL

Venüs Projesi ile girişilen düşünce çıkış yönüyle olumluluklar içerse de insan fıtratı ile uyuşmayacak bir neticeyi arzuladığı görülmektedir. Allah Teâlâ buyurdu ki;

> **“Ey insanlar, gerçekten, biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve ’birbirinizi tanımanız ve tanışmanız’ için sizi halklar ve kabileler (şeklinde) kıldık. Şüphesiz, Allah katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk, renk, soy ve servetçe değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah bilendir, haber alandır.”** (Hucurât, 13)

Bu ayet idealin manevi yani ahlak (huy) ve din yönünde olacağını, sosyal gereksinimler yönünden insanların ayrıcalıkları toplumlar oluşturacağını haber vermektedir.

İnsanlara kanunların bile ihtiyaç duyulmayacağı bir ortam verilmesi, sadece maddî çözümlemenin yeterli olacağı gibi bir düşünce tarzı ile geliştirilen Venüs Projesi uygulaması mümkün olmayacaktır. Ancak ileri düzeyde oluşabilecek sosyal hayatın gelişmişlik seviyesinde bir yerinde olabileceğini söyleyebiliriz.

Yukarıda geçen **“Bana bir ulusun parasının kontrolünü verin kanunlarını kimin yazdığı umrumda olmaz.” - MAYER ROTHSCHİLD** bu sözlerle hemhâl olmuş para babalarının ancak bu projenin önünü şu şekilde açabilirler. Hasan Sabbah’ın Alamut kalesindeki fedailerin kavuştuğu nimetlerle bezenmiş Hippi bir toplum.

Bu proje ile gelişmiş şehir sistemlerine kavuşuruz, diyebiliriz. Fakat hiçbir şekilde mutlu olacağımız bir hayat garantisi veremez. Unutulmamalı ki, bütün rasüller ideal hayat tarzını yaşadılar, getirdiler ve tavsiye ettiler. Fakat hepsi de sıkıntı çekseler de mutlu oldular. Onlar güzel ve güzel hayatın bir yerinde olmanın mutluluğunu yaşadılar. Öyleki son rasül Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin dışında hiçbiri

de başarıya istedikleri başarıya ulaşamadılar. Onlar için başarısızlık sonuç olmadı. Çalışmaları ve gayretleri idi. Dünyayı kurulu sitemiyle insan fıtratı ile bağdaştırmaya çalıştılar.

İnsana çektiği sıkıntılar karşısında sabrı ile kavuştuğu şeyler ancak haz verir. Sorunsuz ve sorumsuz bir hayat insana uygun görünmemekte ve sonunda iflas etmektir.

Unutmamalıyız ki; Allah Teâlâ'nın gönderdiği son din İslâm'ı kabul edip ve yaşamadıkça hiçbir şeyin çözüleceği yok gibidir. **Çünkü insan cennet hayatından sıkılıp, yaratıcısına isyan edeceğini bile bile dünya hayatına yönelmekte cesaret bulmuştur.**

ŞEYTAN BU İŞTE ETKEN GÖRÜNÜR GİBİ FARZ ETSEKTE FITRATI GEREĞİ İNSAN "İSYAN AHLAKI" ÜZERİNE KURULMUŞ "İDEAL" LERLE YAŞAMAK ÜZERE YARATILMIŞTIR.

İhramcızâde İsmail Hakkı

RASÛLULLÂH SALLALLÂHÜ ALEYHİ VE SELLEM YÜZYILIMIZDA BULUNSAYDI AY TAKVİMİNİ KULLANIR MIYDI?

Bu sorunun cevabını iki şekilde verebiliriz. Pozitif veya negatif. Ancak görülen şu ki, Hacc'ın ne zaman başlayacağına Suudîler karar veriyor. [Diğer ülke Müslümanları bu tayin etmede bir fonksiyonları yoktur.] Orucu da aynı şekilde yönlendirme yapmaya çalışıyor ve bütün Müslümanlar bize uysun diye istiyorlar, maalesef pek başarılı olamıyorlar.

Müslümanlık evrensel bir din ise bu saçmalık nereden geliyor. Dinden olmadığı kesin.

Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem zamanında teknolojik imkânlar bu zamandaki gibi olabilseydi, düşünülebilirdi ki; Efendimiz sallallâhü aleyhi ve sellem güneş takvimini muhakkak tercih ederdi. Bu ise dini hayat için bir kolaylık olurdu. Çünkü Efendimiz, "dinde zorlamanın/engellemenin" karşısında idi. İslam ibtidia-i ve ilkel hayata dahi uyum gösterebilme özelliği ile vasıflıdır. Fakat dinin reformist damga ile parçalanma/tahrif korkusu yüzünden ferdi mahfillerde konuşulan bilgi ve düşüncelerini açabilecek ve muktedir bilim adamları da olmayınca, ümmetin sıkıntıları sadece kilim altına sürülüyor. İşin kolayına kaçılıyor.

Yıllardır senenin içinde gezinen ramazan ayı ve hac ayları bir nevi güçlünün yapabileceği zayıf mahrum olabileceği şekle devredip duruyor. Eski ümmetlere de yazılmış olan bu ibadetlerin daha yerine oturabilmesi için İslâm hukukçuları tekrar tekrar fikir teatisi yapmaları gerekir.

Mesela; insanlık bir şekilde uzaya gitti ve yerleşim oldu, oradakiler orucu neye göre tutacaklar, dünyadakiler gibi ay'mı görerek? [Kutup bölgelerinin sorunlarını biliyorsunuz]

فَمَن شَهِدَ مِنكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ [Bakara, 185] **"sizden kim bu aya ulaşırsa"** yı sürekli **"Sizden her kim ayı görürse oruç tutsun"**a çevirip mi hareket edeceğiz.

Hulasa, Seyyid Ahmed Hüsameddin kaddesellâhü sırrahu'l azîz [1848-1925] Hazretleri bu konuda bazı görüşleri bulunmaktadır. Oğlu S. Musa Kâzım Öztürk bu konudaki bazı bilgileri aşağıda aktarmıştır.

İhramcızâde İsmail Hakkı

****

"Seyyid Ahmed Hüsameddin kaddesellâhü sırrahu'l azîz [1848-1925] Hazretleri Hayatı" 1986-İzmir (s: 123-127)

GÜNEŞ YILI

Seyyid Ahmed Hüsameddin Hazretleri'nin üzerinde önemle durdukları bir konu da ay yılı yerine güneş yılının kullanılması hususu idi.[117] Kur'ân 9/36: **"Allah'ın gökleri ve yeri yarattığı günkü yazısında, Allah'a göre ayların sayısı onikidir. Bunlardan dördü hürmetli aydır.[118] Bu dosdoğru bir nizamdır..."** Seyyid Hazretleri, bu âyete dayanarak, güneş yılının dünyânın gerçek düzenine uygun olduğunu eserlerinde bildirdikleri gibi sohbetlerinde de bu konuyu sık sık dile getirmişlerdi.

Bu konunun önemini belirtmek için kasa bir açıklamaya gerek vardır.

Feyyaz-ı Mutlak'ın bütün yaratılmışlar üzerindeki etkisi güneşten gelen feyzler vasıtası iledir. Güneş ile tabiat arasındaki doğal bağ zaten buna kesin bir işarettir. **Tabiat olayları, çoğunlukla, ay takviminin düzenine uygun olarak gerçekleşmez.** Bitkilerin gelişmelerini, hayvanların yavrulamalarını kuşların göçlerini meteorolojik olayları düşünün hepsinde İlâhî bir takvim düzeni vardır. Seyyid Hazretleri, **"Mezâhir-il Vücûd"** adlı eserinde, Tekvîr sûresi'nin meâlinde bu konuya geniş şekilde yer vermektedirler.[119]

İslamiyet'ten önce Mekke, önemli bir ticaret şehri idi. **Bu ticareti genellikle Yahudiler idare ederlerdi.** [Zamanımızdaki durumda aynıdır.] Bizans topraklarından, doğudan veya Afrika'dan gelen tüccarlar Mekke ve civarında kurulan panayırlarda buluşurlardı. Panayır tarihlerini Yahudi tüccarlar tesbit ederler; gerek bedevilere ve gerek şehirlerde yaşayanlara herhangi bir yerde kurulacak olan panayırın zamanını bildirmek için gökteki ay'ı işaret olarak gösterirlerdi. **"Ay hilâl şeklindeyken buradaki panayıra"** veya "**Üç dolunay geçince şuradaki panayıra gidilecek"** diye haber verirlerdi.

Ay takviminde aylar 29 ve 30 günlüktür. Bu bakımdan ay yılı, güneş yılından 10 gün

---

117 **Daha geniş bilgi için: M.Kâzım Öztürk 'Tevil" ve aynı yazarın "İslâmda Kutsal Günler ve Geceler"adlı eserine baş vurulabilinir.**

118 **Hürmetli (Harâm) aylar Kamerî yılın birbirini takip eden Zilkade, Zilhicce, Muharrem ayları ile İslâm öncesi Mukat kabilesi tarafından kutsal sayılan ve Cemaziyelevvel ve Şaban ayları arasında yer alan Recep ayıdır.**

119 M.Kâzım Öztürk."Kur'ânın 20 Asra Göre Anlamı" cild I ,s.322

eksiktir ve gerçek düzene yâni güneş takvimine uymadığı için belirli sürelerde bir ilave ay eklemek sureti ile devamlı düzeltmeye ihtiyaç gösterir.

İslâmiyetten sonra da bu durum bir süre daha devam etti Ancak, yıl düzeltmeleri için konulan ilâve ay'ı, kötü düşünceli kişiler savaşmanın yasak olduğu haram ayların arasına sokmakla hacc zamanında hacıların yolunu keserek soygunculuk yapmak ve cinayet işlemek gibi kötü amaçlarına âlet ettiler. Bu itibârla Tevbe sûresinin 37. âyeti vahyolundu. Kur'ân (9/37): **"Sapıtmak için hürmetli ayların yerlerini değiştirip geciktirmek küfürde gerçekten ileri gitmektir. İnkâr edenler Allah'ın haram kıldığı ayların sayısını uydurmak için, onu bir yıl haram, bir yıl helâl sayıyor, böylece Allah'ın haram kıldığını helâl kılıyorlar. Kötü işleri kendilerine güzel göründü. Allah, inkâr eden toplumu doğru yola eriştirmez."** Bu âyet, ilâve ayın kaldırılması için Cenâb-ı Hakk'ın kesin bir emri idi.

Nitekim, Peygamberimiz (sallallâhü aleyhi ve sellem), Hicret'in altıncı senesinin Zilkade ayında Umre hacc'ı yapmak istemişti. Kureyşliler buna mâni olduğundan aralarında Hudeybiye anlaşması imzalanmış ve hacc görevi bir sonraki yıla bırakılmıştı. Peygamberimiz, Vedâ Hacc'ında söylediği son hutbede de Tevbe sûresinin 36. âyetini tekrarlayarak, ayların arasına ek ay konulmaması konusunda müslümanları bir defa daha uyarmıştır. **"Geçen sene Zilkade ayında hacc yaptığınız halde Zilhicce dediniz..."** Bakara sûresi'nin 194. âyeti de bunu teyit eder. **"Haram olan ay haram olan ay bedelindedir, hürmetler karşılıklıdır..."**

Ayların yerlerinin değiştirilmesi, Peygamberimizin (sallallâhü aleyhi ve sellem) Hakk'a yürümesinden 7 sene sonradır. Bu yüce Peygamberin dünyâyı şereflendirdikleri gün, ilk vahyin gelişi, ve vefatı tarihleri kesin olarak bilinirken Mekke'den çıkmaya zorlanışı ve Medine'ye göçünün böyle önemli bir konu için seçilmesi son derece üzücü ve aynı zamanda hayret vericidir.

Seyyid Hazretleri'nin güneş takviminin kullanılması husûsundaki düşünceleri, vefatlarından bir kaç ay sonra genç cumhuriyetin ilk devrimlerinden biri olarak gerçekleşti ve Hicri takvim kullanımdan kaldırıldı. **Memleketimizde, dinî konularda hâlâ ay yılının kullanılması, haram ayların mevsimlere göre yerlerinin değişmesine sebep olmaktadır ve bu durum Kur'ân'ın 9/37. âyetine ters düşmektedir.**

(Osmanlı İmparatorluğu'nda Hicret'i başlangıç kabul edip Ay Yılı'nın kullanıldığı Hicrî-Kamerî takvim geçerli idi. Bunun yanı sıra, 1840'dan itibaren, yine Hicrî-Kamerî yılı

esas alan ancak 1 Mart'ı yılbaşı kabul eden Mâlî (Rûmî) takvim de kullanılmaya başlandı. Her Mâlî yıl, Milâdî takvime göre ilk 10 ayı bir, son 2 ayı onu takip eden yıla düşen iki ayrı yılı karşılardı. Her 33 yılda bir, bir Hicrî sene düşülmesi kabul edilmiş ve bu suretle atlanan senelere Siviş Yılı denmiştir. Cumhuriyet'in ilândan sonra 26 Aralık 1925 tarihinde kabul edilen bir kanunla I Ocak 1926'da Türkiye'de tek resmî takvim olarak Gregoryan esasına uygun Milâdî takvimin uygulanmasına başlandı.)

ZEKÂT

Seyyid Hazretleri, zekât konusunda da farklı düşünmekte ve bu konuya değişik bir bakış açısı getirmekteydi. Bu, üzerinde ciddiyetle durulması gereken önemli bir konudur.

Bilindiği gibi zekât, müslümanlığın beş şartından biri olup her müslümanın bir yıl içinde çalıştırıp kazanç elde ettiği gelirinin kırkta birini yoksullara vermesi zorunluğu olarak tanımlanır. Kur'ân'da namaz ve zekât bir çok âyette birlikte zikredilir. **Zira, namaz mânevî, zekât ise maddî bakımdan arınmamızı sağlar.**

İslâmiyetin ilk yıllarında yoksullara, gazilere ve şehit ailelerine devlet hâzinesi ve mâliyesi yerine geçen Beyt-ül Mâl'den yardım yapılırdı. Bu yardımın kaynağı ganimetlerle karşılanıyordu. Zekât, Hicret'ten sonra kesin emir hâline gelmiştir. Kur'ân, zekâtın miktarı ve yükümlülüğünü zaman ve şartlara bırakmıştır.

Mekkeli müşriklerle 628 yılının Mart ayında imzalanan Hudeybiye Antlaşması'nın maddeleri müslümanlar için ağır görünürse de, sonucu bakımından müslümanlar lehine olumlu gelişmelere zemin hazırlamıştır. Bu suretle müslümanlar siyasî bir topluluk olarak tanınmış ve bir devlet karakteri kazanmışlardır. Devlet için gerekli masrafların karşılanması için zekâtın toplanması Beyt-ül Mal'e görev olarak verilmiş ve zekât toplayan memurlar tayin edilmiştir. Peygamberimizin vefatından sonra Ömer ibni Hattâb radiyallâhü anh, zekâtını vermeyen bir kimseye gönderdiği haber ile zekâtını ödemediği takdirde memurlar vasıtası ile bunu zorla alacağını bildirmiştir.

Seyyid Hazretleri modern devlet çerçevesinde devlet hâzinesi ve Merkez Bankası'nın Beyt-ül Mal yerine geçerli olduğunu belirtmişlerdir. **Dolaylı veya dolaysız şekilde devlet hâzinesine giden verginin de zekât hükmünde olduğunu, zirâ devlet hizmetinde çalışan asker, memur, emekli, dul ve yetimlerin geçimleri için gerekli paraların bu hâzineden ödendiğini işaret etmişlerdir.** Bu bakımdan vergisini tam ve zamanında ödeyen kimseyi, zekâtını ödemiş gibi, dinî vazifesini yerine getirmiş bir

mümin kabul etmek gerekir.

Seyyid Hazretleri yoksullara yapılacak olan yardımlar hakkında şöyle derlerdi: **“Fakire para vermekle onu zengin edemezsiniz.”** **Nitekim Kur’â’ın Beled sûresinin[120] tevilinde yardımların belediyeler veya varlıklı şahısların, muhtaçlara yardım amacı ile kurdukları kuruluşlara yapılmasına işaret etmiştir.**

***

“Seyyid Ahmed Hüsameddin, ESRÂR-I CEBERÛT’İL-A’LÂ (TE’VÎL), İzmir – 1987, sh:59-62

(Metin Türkçesine dokunulmadı. Seyyid Hüsameddin Hazretleri Güneş takvimindeki gerçek ayları beyan edişi]

BÖLÜM

«İzâ» kelimesinin şemsten tasarruf ettiği on iki ahvalden her birinin KÜLLÎYE-İ MUHAMMEDİYE’ye mahsus olarak bildirilmesi keyfiyeti aşağıda gösterilmiştir. KÜLLÎYE-İ MUHAMMEDÎYE’nin şems üzerine olan geçici tesirleri on iki nevidir. Bunlar sırası ile:

1 — «İzeşşemsü küvviret» birinci nevi tekvirdir. Tekvir; bütün eşyaya ziyanın aksetmesi ile o şeyi terbiye ve onu cisim, mânâ ve renk bakımlarından ısıtıp büyülterek olgunluğa ulaştırması demektir. Biz buna **rebiülevvelde (ilkbahar ki bu, mart ayına rastlamaktadır.)** Güneşin Hamel (koç) burcunda tasarrufu keyfiyetinin gözle görülür eserleri diyoruz ki bâzı iklimlerde müşahede olunur.

2 — «Ve izennücûmünkederet» Güneşin Sevir (Boğa) burcunda iken dünyaya olan tesirlerinin keyfiyetidir. Güneş bu tesirlerini saçtığı zaman **rebiülâhir (Nisan) ayıdır.** Bu ayda yeryüzü bitki tohumlarının yarılıp çatlayarak meydana çıkmasına müsait hâle gelir.

3 — «Ve izelcibâlü süyyiret» Güneş, **cemaziyelevvel (Mayıs) ayında** Cevza (İkizler) burcunda KÜLLİYE-I MUHAMMEDİYE’den yansıyarak halka intişar eden feyz ile BE harfi (Ubûdiyet-rübûbiyet) yüzler basamağında RI harfine urûc eder, CİBÂL tashif (kelimenin değişik şekil alması)1 ile RÎCÂL olur. Ricalin, yeryüzünde olan vazife ve hizmeti görmek için yürümesi de KÜLLİYE-İ MUHAMMEDİYE’den bir feyzin yâni

---

120 **M.Kâzım Öztürk/’Kur’ân’ın 20 Asra Göre Anlamı” Cilt I,s.216**

hayatın eseridir.

4 — «Ve izel'ışârü uttüet» **Cemâziyelâhir'de (Haziran)** güneşin Seretan (Yengeç) burcunda KÜLLİYE-1 MUHAMMEDİYE'den feyz alması ve bâzı gebe hayvanların terk edilerek doğuruncaya kadar onların muattal bırakılması NÜFÜS-U KÜLLİYE (güneş)'nin etkisi gereğidir.

5 — «Ve izelvühûşü huşiret» **Recep (Temmuz)** ayında güneşin Esed (Arslan) burcunda bulunmasıdır. Etraftan insanı bâzı hayvanlar rahatsız eder. Bu vahşi hayvanlarla yılan ve akrep gibi sürüngenler ve diğer küçük böcekler insanı gördükleri zaman korkarak kaçarlar. Bu da NÜFUS-U KÜLLİYE (Güneş)'in eserlerindendir.

6 — «Ve izelbihârü sücciret» **Şaban (Ağustos)** ayında güneşin Sünbüle (Başak) burcunda bulunduğu zamandır. Bu ayda denizlerin çoğunda buharlaşma meydana gelerek yeryüzü faydalı yağmurlarla sulanır. İşte, denizin buharı ile ve diğer kürelerin ziyasiyle terbiye olunan havadan dönüşerek yeryüzüne inen sular, insan ve hayvanlara varlıklarının devamını sağlayacak bir vasıtadır.

7 — «Ve izennüfûsü züvvicet» **Ramazan (Eylül)** ayında güneş Mizan (Terazi) burcunda bulunur. Kevnin, şuûnât-ı vâride ile hâsıl olan temasından eşya izdivaç ederek NÜFÜS-U MÜZDEVİCE-İ MEC'ÜLE husûle gelmesi dahi NÜFÜS-U KÜLLİYE (Güneş)'nin eserleridir.

8 — «Ve izelmev'üdetü süilet. Bieyyi zenbin kutilet» **Şevval (Ekim)** ayında güneşin Akrep burcunda hükmünü sürdürmesidir ki, telef edilen ve gereksiz yere harcanan tüketim eşyasının kaybı nedeni ile onların karşılık olarak yerine getirilmesini istemek ve yahut sarfettiğini yerine koymanın vücuda ilâve olarak insan hayatına eklenmesidir. İnsan, aldığı gıdanın helâl veya haram olmasından sorumludur. Zira, başkalarının hakkını alıp yemekle meydana getirdiği vücudu kendi hükmü ile kazanmış gibidir.

Durum icabı olarak değişiklik ve âlemin ahvali onu o vücuttan ayırmaya sevk eder. Meselâ, bir hâkimin verdiği hükümle bir şeyde sahiplik iddia eden kimse aslında o şeyin sahibi olmadığı için sonradan asıl sahibinin meydana çıkması ve anlaşılmasıyla kendisinin sahipliği hükümsüz kalır. Çünkü onun sahipliği geçicidir. İşte, haksız yere verilen hükümle sahiplikten hâsıl olan bir vücut değişip dönüşür.

9 — «Ve izessuhufü nüşiret» **Zilkade (Kasım)** ayında güneşin Kavs (Yay)

burcunda bulunduğu vakit insanların belli bir nafakayı sağlaması, gerekli ve zorunlu ihtiyaçlarını hazırlayarak tamamlaması ve kevnin sahifelerinde duyurulan ve yayılan havadislerin hepsi kevnin nüfûs-u külliyesinin yüce eserlerindendir.

10 — «Ve izessemâü küşîtat» **Zilhicce (Aralık)** ayında güneşin Cedi (Oğlak) burcunda hava ile olan tesirleri gereği insanları ve hayvanları sığınacakları yere çekip yeryüzünün Allah'ın kudret elinde başka bir şekle dönüşmesi NÜFÜS-U KÜLLİYE-İ MUHAMMEDİYE'nin tesirat-ı kevniyesindendir.

11 — «Ve izelcahîmü su'ıret» **Muharrem (Ocak)** ayında günesin Delv (Kova) burcunda bulunmasıdır. FAZL-I TEKVİNİ, HAVÂYİC-İ ZARÜRIYE-I REŞERİYE'ye risaletten aksederek görünüşünde güçlük ve yahut yaradılışa uygun bir nisbette bulunması yine NÜFÛS-U KÜLLİYE (güneş)'nin arz üzerinde neşrettiği hararettendir. İnsanın bir şeye sahip olmakla duyacağı ferahlık gibi.

Aksi halde yâni mahrumiyetle merak ve hüznün onu takip etmesi düşünceden uzak değildir. Zira, Ocak ayında insanın hayatına en mühim gıda hararettir. Hariçten olan hararet hayatî bir gıdadır. Onun ısıtması ister tabiî hararet olsun, ister sun'î hararet olsun aranılan sonuca varmakla müsavidir.

12 — «Ve izelcennetü üzlifet» **Sefer (Şubat)** aymda güneşin Hut (Balık) burcunda bulunmasıdır. Teshik'deki tekvin-i vücûdun nübüvvete inmesiyle kazanmış olduğu ihtiyaçlar hayata çok yakmdır. Zira, NÜFÛS-U SEB'A'nın FAZL-I MELEKÛTÎ'den teshik'a kolaylıkla yükselmesi ve MEZÂHİR-ÜL VÜCÛD'dan FEYYÂZ-I MUTLAK üzerinde zuhura gelen hissetme minberlerinden görülmesi, nübüvvet nurunun tecellisinin eserlerindendir.

BİR YAZIYA EK OLMUŞ

Söze başlangıç olarak Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemin her konuda bizim için ilke olacak şu hadisi şerif-i zikredelim.

"-Vâbisa ibni Ma'bed radıyallahu anh'den rivayet edildiğine göre şöyle dedi:

Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemin huzuruna varmıştım. Bana:

"- İyiliğin ne olduğunu sormaya mı geldin?" buyurdu.Ben de:

"-Evet yâ Rasûlallah!" dedim.

Bunun üzerine Rasûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz bana şunları

söyledi:

"- Kalbine danış.İyilik, nefsin uygun gördüğü ve yapılmasını kalbin onayladığı şeydir. Günah ise içini tırmalayan ve başkaları sana yap diye nice nice fetvâlar verse bile içinde şüphe ve tereddüt uyandıran şeydir" buyurdu.

(Ahmed b. Hanbel, Müsned, IV, 227-228; Dârimi, Büyû' 2)

Daha geniş bilgi için bkz:

http://dergi.altinoluk.com/index.php?sayfa=yillar&MakaleNo=d309s050m1

İnsan her yaptığı işten sorumludur. Başlangıçta da zikrettiğimiz gibi sevmek/iknâ olmak/inanç tartışılması yapılması çetin konulardandır. Bu nedenle İslâm dininin temel ilkelerinden biri ve en önemlisi "orta yolu" takip etmenin en emniyetli olanıdır. İfrat ve tefrit insana zarar verir. Eğer bir konuda kesinlik arama yönüne gidiyorsanız burada size ışık yukarıda zikrettiğimiz hadisin işaretiyle şu prensip olabilir.

İnandığınız veya beğendiğiniz bir hususta sorularınız çoğalıyorsa artık kendimizde bir değişim başlamış ve kalbimiz huzur bulmuyor, demektir. Velevki bu inkar veya tasdik konusunda olsun. Bu nedenle hayatımızda marjinal [çizgi dışı, aykırı] olanları örnek almak yerine daha mütedeyyin kavram ve özelliklere sahip olmayı uygun görmeliyiz.

Unutmayalım ki, kısa hayatımızda farklılık yaratmak ve özelliklerine sahip olmak arzusu bizi kaplayabilir. Ancak bu tür vasıflarda aranacak en önemli olan idealize olmuş yönlerde yükselebilmek peşinde olmak görüyor. Hepimiz biricik, birtaneyiz. Bir benzerimiz daha gelmeyecektir. Fakat iyi/kötü her yaptığımızdan bir gün sorguya çekileceğimizi düşününce; Özgür dünyanın köle insanı olmak, üst insanı olmak, sürü insanı olmak, yalnız insanı olmak.. vb. ile hangisinden olursak olalım, *"bizi en son hatırlayan insan yaşayana kadar yaşayacak "* olmamızdır. Bu hayat kimileri için binlerce yıl, kimileri için ise yaşadığı dem kadar olabilir. Varlığımızın ilerisi ve gerisinin birbirini tutmasını istiyorsak, yolumuzun emniyetini bizden başka kimse sağlayamaz.

Kararımızın doğrusunu bulmada Allah Teâlâ, Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem ve büyüklerimizin yardımcısı olması niyetiyle

İhramcızâde İsmail Hakkı

"DOĞRU"NUN YANLIŞ "ÂN"I

Baktığımız konum bizi haklı çıkarabilir. Bir konuda haklı olmak bizim doğru yerde olduğumuzu gösterir mi/ göstermez mi?

Unutmayalım ki, kararlarımızı "ân"a göre verebiliyoruz. Ancak "ânlar" zaman ve mekanla değişime uğrayınca kararlar ve yargılar da değişiyor. Örnek: Gençken hoş görülenin yaşlılıkta hor oluşu gibi. Bu nedenle yargılarımızda dikkatli olmalıyız.

Hayatımızın uzun ince yolunda ki çizgimiz ve noktamız şu olabilir!

"İki yargıdan U dönüşü olabileceği tercih etmek."

"Hata yapmamaktan kurtulamayız, ancak açık kapıları olan yapıda ve düşüncede bulunmak bir şekilde can simiti olabilir."

Aşağıdaki yazıda feminist görüş sistemi içerisinde haklılığını savunabilir ve doğruda olabilir. Tabii ki kürtaj kadının hakkını savunmak doğrudur. Ancak hiçbir suçu ve iradesi olmayan doğacak çocuğun hakkı ile kadın arasındaki adalet çizgisinde durulacak nokta ne olabilir?

Kadınlar birçok alanda kendilerini savunabildiler. "Cenin"in hakkını savunmak "kim"e düşecektir?

Hayvanların hakkını savunan feminist kurum ve kuruluşlar kadınlar tarafından kurulurken savunmasız bir canlının hakkına kim sahip çıkmakta niçin yavaş/yavan kalıyorlar?

Bu nedenle düşüncelerimiz "Benden bize" "Bizden bene" de orta yolu bulmanın güçlüğünü aşmak için "rahmet" tarafında durmak hatalı ve eksikleri de olsa tercih edilmelidir.

İhramcızâde İsmail Hakkı

KÜRTAJ: CİNAYET DEĞİL HAK

"Kürtaj hakkı kadınların kendi yaşamlarını belirleme haklarına ve kazanmış oldukları özgürlük haklarına saygıdır." Alice DELRE

Kürtaj lafı geçti mi şöyle bir irkilir insan. Sandalyesine iyice yerleşir, yutkunur. Etrafı iyice bir süzer acaba bir duyan var mıdır diye. Sözlerinin yanlış anlaşılmasından da korkar. Kürtaj kelimesi hani çok **"utanılacak, tiksinilecek, kimsenin ağzına bile getirmek istemediği"** bir kelime ya kimsenin olmadığı ortamlarda konuşulması gerekiyor belki de...

Kürtaj kadının kendi bedeni üzerinde tek söz sahibi olduğunu kanıtlayan insanlık hakkıdır. Kürtaj Yasası 1984'ten beri bu ülkede uygulanan bir yasa. Ama sadece kürtajın yasal olması onun utanılacak sakınılacak bir iş olmasının önüne geçemiyor bizim ülkemizde. Televizyonlarda yayınlanan dizilerde bile eğer bir kadın kürtaj olmuşsa ve özellikle bu kadın evli değilse binlerce şikâyet gelebiliyor dizinin Türk aile yapısına aykırı olduğu gerekçesiyle.

Kürtaj yasası hâlâ birçok ülkede yasak. Kürtajın "cinayet olması" sebebiyle kürtaj devletler tarafından yapılmıyor. Buralarda kürtaj olmak İsteyen kadınlar ya başka ülkelere gidiyorlar ya da sağlıksız koşullarda gizli kürtaj yaptırmak zorunda kalıyorlar. Türkiye'de 10 haftaya kadar kürtaj hakkı serbest. Ancak annenin hayatını tehlikeye soktuğu ya da çocuğun sakatlığı söz konusu olduğunda bu süre 24 haftaya kadar çıkabiliyor. Ancak her ne kadar kürtaj hakkı yasal olmasa da uygulamada bu hak engellenebiliyor.

Şöyle ki bazı devlet hastanelerine kürtaj yaptırmak için gittiğinizde sizden mutlaka evli olduğunuza dair bir belge ve eşinizin kürtajı onayladığına dair imza isteniyor. Eğer eşiniz bu kürtajı istemiyorsa kürtaj hakkınız elinizden alınıyor. Çünkü eğer kadın evliyse ve gebeliğini eşinden izinsiz sonlandırmışsa eşi hukuki olarak şikâyetçi olduğunda yasa hekimi cezalandırıyor. Dolayısıyla hekimler imajlarının sarsılmaması adına kürtajı devlet hastanelerinde yapmaya girişmiyorlar. Ancak aynı hekimlerin muayenelerinde dehşet paralara kürtajınızı rahatlıkla olabiliyorsunuz. Tabii paranız varsa.

18 yaşını tamamlamamış iseniz ailenizin onayı gerekiyor. Eğer 18 yaşınızı doldurmuş ve evli değilseniz yasada kürtaj yaptırabilirle hakkınız var deniliyor ama yine

kadınların önüne birçok engel geliyor.

Mesela devlet hastanesine gittiniz ve ücretsiz kürtaj yaptırmak istiyorsunuz. Öncelikle sizi sorgulayan bakışlardan kurtulduktan sonra bebeğin babasının kim olduğu sorusu gündeme geliyor. Çünkü yine bu kişinin onayını almak istiyorlar. **“Babasını bilmiyorum”** dediğinizde ise size yönelik bakışların şeklinin nasıl olacağını tahmin edebilirsiniz bu ülkede.

Ya da tecavüze uğradınız ve hamile kaldınız. Peki, şimdi ne olacak? Tabii ki bizim “çok saygıdeğer devletimiz" buna da bir çözüm bulmuş. Tecavüz vakalarında 20 haftaya kadar kürtaj hakkı serbest. Ancak yine burada kocaman bir “AMA” karşılıyor sizi. Tecavüze uğradığınızı kanıtladığınız ve tecavüzcüden onay imzası aldığınız takdirde kürtaj yaptırabiliyorsunuz. Hala birçok ülkede tecavüz sonucu hamile kalmış kadınlara kürtaj yaptırmak yasak. Mesela İran. İran Parlamentosu kadınların hamileliklerinin dördüncü ayma kadar kürtaj yaptırabilmelerini kabul etti. Ancak yasa sadece annenin ya da fetüsün hayatı tehlikedeyse kürtaja izin veriyor. Tecavüz sonucu hamileliklerde kürtaj izni yok. Yine aynı şekilde bazı ülkelerde, örneğin Brezilya’da, kürtaj hukuken yasak. Hatta kürtaj yaptırmak tecavüz etmekten daha “ahlaksızca”. Tecavüz edenler beraat ediyor ama kürtaj yaptıran kadınlar cezalandırılıyor. Bununla da yetinmeyip dinden çıkartıyorlar.

Özellikle İslam çevreler, kürtajın yasalarla desteklenmesine rağmen kürtajın yapılmasına karşı çıkıyorlar. Çünkü onlara göre “Allah’ın verdiği canı Allah alır” safsatasıyla kürtaj yaptırmanın dine aykırı olduğunu dayatarak kürtajı engellemeye çalışıyorlar. Çoğu İslamcı hekime kürtaj için gittiğinizde sizi ikna etmenin yollarını arıyor hatta sizin duygusal ikilemde kalmanızı sağlayarak ceninin kalp atışlarını dinletmeye çalışıyor. Ve hatta bebeğin sakat doğması riski olmasını durumunda bile kürtajın yapılmasının da dine aykırı olduğunu söylemektedirler. 2003’te AKP “Yaşama hakkının kutsallığı ve dokunulmazlığı temelinde özürlü doğma ihtimali gerekçesiyle kürtaja izin verilemez” maddesini yasa tasarısı şeklinde sundu. Devletin özürlülere yönelik hizmetinin yetersiz hatta olmadığının farkına varırsak bu özürlü doğacak çocukların bakımını kimin üstleneceği ise aşikar. Çünkü özürlü çocuklar için yapılan rehabilitasyon merkezlerinde bu çocukların tedavi görebilmeleri için bu ailelerin hatırı sayılır cinsten paraları olması gerekiyor.

Kadının gebeliğini sürdürüp sürdürmemesi embriyoya danışarak alacağı bir karar

değil. Embriyo kadının bir uzantısıdır. Karar hakkı kadınındır. 1970'lerde feministlerin **"İstediğimiz çocuklara, şayet istersek ve ne zaman istersek sahip olacağız."** sloganı bu talebe tanıklık etmektedir. Dolayısı ile ne kürtaj cinayettir, ne de kürtaj yaptırmak isteyenlerin karşılaştığı zorluklar kabul edilebilirdir. Kürtaj hakkı yukarıda da belirttiğim üzere, kadının kendi bedeninin tek hâkimi olduğu gerçeğinin en doğal sonucudur.

Cansu Eralan

Alıntı Kaynak: PROVOKATÖR- Mayıs 2010, Sayı 4

KADIN CAZİBESİNİN ÖRTÜLMESİ

Kadın ve cazibe….

Cazibe kudret eliyle kadına ihsan edilmiş olsa da, ona sahiplenmek ve yanında iftihar etmek duygusu, kadında aşırı bir refleks halindedir. Kadın, yaptığı bu ifşâ hareketinden mağdur olduğunu da hiçbir şekilde gizleyemez.

Ne olacak şimdi? denilen bu durumda, ezilen ve pörsülenen olmaya itiraz eden yine kadın olur. Çözüm üretenler, kadın tarafından bakınca başka, erkek tarafından bakınca başka hükümlere varırlar. Bu duruma ilâhî hakikatler bazında bakmaya kalkışmak ise kimsenin hoşuna gitmez. Çünkü ilâhi hakikat denilen Allah Teâlâ'nın emirleri her iki cinsin üstüne karabasan gibi gelir.

Unutmayın ki kanunlardaki hadler uygulamada fakirler/zayıflar içindir. Kuvvetli/zengin olan için kanun yoktur. (Onlar bir yolunu bulur işin içinden çıkarlar) İlâhî emirler dahi uygulamalar fakir/zayıf üzerinde dolaşıp durur. Zayıflar her zaman ilâhî öncelik durumlarını öne sürerek kuvvetliyi tehdit edemese bile, haykırmak zorunda olduğu ilâhî haklarının dayanağını ileri sürerek ferahlamaya çalışırlar. [Bu dünyada olmazsa öbür dünyada alırız.]

Zayıf ve kuvvetlinin mücadelesinde kadın kendini savunmak için, ister istemez kendi pozisyonundan hareketle haklarını arar. Ancak unuttuğu bir şey vardır. Ben kuvvetliye karşı hangi etmeni kullanmalıyım? Beşeri yaratılış durumunu mu, haklar durumunu mu, ilâhi hakikatler durumunu mu?...

Seçtiği unsurlardan en zayıf olabileni olan beşerî durumunu kullanmaya çalışsa, haklarının olduğunu iddia etse de erkekler karşısında yenilir durur. İlâhi hakikatler cephesine kadında erkekte pek yanaşmaz /yanaşmak istemezler.

Erkek güçlüdür. Bunu inkâr edebilecek hiçbir kurum ve antropolojik veri yoktur. [Bazı istisnalar olabilir.] Genelde kadın güçsüzdür.

Ne olacak şimdi?

Kadında erkekte olmayan cazibe/güzellik/narinlik etkisi vardır. Bunu sıyırıp atamaz ki; saklamak içinde kendinde beşeri bir kuvvetti de çok kolay bulamadığına göre;

Günümüz insanları türedi dinleri çok seviyorlar. İçlerinde kendine ilâhî bir bağıntı veren bir bilgide buldu mu, dahi alâ kâr olur mu? Bazen düşünmüyor değiliz, eskiden

dünyada ilahlar sayıya girerdi, şimdi herkes yaratıcı konumunda tapacak birini bulamasa da kendine kendisi tapıyor.

İşte bu meyânda kadınlarda tapılma/tanrıça olmak istiyorlar. Ancak unutulan durum, tapmasını istedikleri erkeklerin onlara tapmakla kalmayıp, onları yemeye çalışacaklarını unutuyorlar.

Mıknatısa sorsanız cazibenin karşısında demir seni bu kadar istekle istedi ki; sen ve o çok farklısınız. Cevabında en münasip olan fıtrat olabilir.

Demirle mıknatısın cazibesindeki birleşmeden hâsıl olan tutunmanın iktizası ile oluşan darbiyet hali bir sebeple inkitaya uğrayınca tekrar sorulsa;

Neden birleştiniz, neden ayrıldınız?

Cevap çeşitli değil, "mesafeyi koruyamadık".

Mesafeli alan teorisinden çıkarak denilirse, mesafeyi nasıl korumalı?

Bunu en iyi bilen yaratıcımız olan Allah Teâlâ'dan başkası olabilir mi?

Ancak insanlar Allah Teâlâ'yı kapsama alanlarında hep gözetleyici olarak görmekten hoşlanmıyorlar. Onu şu şekilde tasavvur ediyorlar, Allah Teâlâ varsa o içimde olsun, "verdiğim karar O'nun kararı olsun" haleti ruhiyesinde olup bende huzursuz olmayayım. Huzursuz olmanın/stres ile hayatı zehir etmeye gerek yok. İnsan olarak ilâha inanacaksam, inanıyorum, o da benimle beraber olduktan sonra sorun kalmadı/kalmazda.

Ayrılma; cazibeye etki eden erkek unsuru ilave kudretiyle başını alıp gidince kadın yapayalnız dünyasında korkunç bir yalnızlığa düşer. Bu bir yıkımdır.

Çözüm ne?

Kadın, kadın olarak, Allah Teâlâ'yı içinde, erkekten çok daha yakinen bilir. Bu bilgisini dinin emirlerini bilerek / uygulayarak ancak erkeğe karşı güçlü olabilir. Erkeğin gücünü kontrol etmek isteyen birisi varsa o da dinin emirlerini bilmek/uygulamak ile olur. Mesela Allah Teâlâ hür kadınların örtünmesini istemiştir. Kadının meta olma faktörü örtüsü ile birlikte gelir. Çünkü bir dönem cariyeler açık gezebilirdi ve meta durumunda satılıp alınıyordu. Hür kadın ise bu şekilde değil. Allah Teâlâ hür kadının korunma sınırının ne olduğunu beyan ederken "örtünün" buyurması kadının satın alınan bir meta olmaktan çıkması / korunması içindi. [Şimdi böyle değil, artık açık

olabilir diyenler çıkabilir. Bu zamanda sömürülme etkisi var ki, alınıp satılmaktan daha kötü bir durum. Çünkü hukukî hiçbir yaptırım yok.]

Diyorsanız ki, açık kadınlar kendini pazarlıyorlar mı?

Bunun cevabında en mutedil olan, alışverişte olan teşhir esasına uygun gelebilecek ortamın benzerini kendilerine hazırlıyorlar olması demektir.

Örtülmek ile her şey çözülecek mi?

Örtü çözüm sürecinin başlangıcı, devamında eylemsel hareketlerle desteklenmesidir. Yani konuşma-fiiller-düşüncelerin devamında gelmesi. Eğer bir erkek kadını bedeni ile değerlendirirse ki bu açık olan için geçerlidir; bu bir ömür aynı şekilde devam edemez. Ancak bir erkek örtüsünün içince saklanmış cazibeyi ef'âl/ahlak ile değerlendirmeye kalkarsa bu değişmez durum ölene kadar devam eder, başlangıçtaki durum genelde aynı kalır.

Kadın ve erkek dünyaya gelirken irade ile tayin ettiği bir durumla karşılaşmamıştır. Var olmuştur, bulmuştur. Buradaki cinsiyeti de takdir üzeredir. Bu nedenle bir kadın/erkek yaratılış cinsiyeti ve beşerî güzelliği ile övünç duyamaz. Bu bir kazanç değildir. Çünkü bahşolunmuştur. Ancak bazen kendini üçüncü bir cins gibi arada görenler çıkar. Bunun genel çıkış tarafı ilâhî kattan değildir. Çünkü Allah Teâlâ "erkek ve kadın olarak yaratması" bir sınırdır. [Çift cinsiyetli organı olanlar nadirattandır.] Ancak bir kadın kendini erkek veya tersi durum bunların hepsi sonradan ele edilen kazanımlardan gelişir. Yeni bir teori "sen kendini ne hissediyorsan osun" Bu yanlış bir teori olduğu başından belli oluyor. İnsan kendini köpek hissedince köpek mi olacak…

Bütün mesele cazibenin etkisi altında dönüp dolaşıyor.

İnsanlara son dönem verilen derslerden biri kendi kendine yetebilme ve başarı arzusudur. Başarmak en üstün olmak. Kişisel gelişim kitaplarına bakın aslında hepsi bir savaşçı polemiği üzerinden kurgulanmıştır. Karşısındakinin ve kendisinin zayıf yönlerini bilerek hareket eden bir insan tipi vardır. Eskiden her nasihatta bahsedilen Allah Teâlâ'nın rızası günümüzde rafa kalkmıştır. Ne varsa yoksa hepsi bu dünyadır.

Hesap vermek.

Bu dünyada ancak hesabı zayıflar verir. Kuvvetlinin verecek bir hesabı yoktur. Verecekse onun bir çaresi onun için üretilir. Neticede akıllı olanlar zayıfları sömürür.

Doğru olanda budur ile dersler uzayıp gider.

Zayıf olmayacaksın. Evet, zayıf olmayacaksın da bu bir yere kadar, “olmuyor” “olamaz” diye bir cümle yoktur.

Dünyada bütün meselelerin başında kadın ve erkek cinsiyeti gelir. İster bir Budist’e gidin, hocaya gidin, şeyhe gidin, moraliste gidin, hepsinin birlik ettiği husus ilk önce “nefsine/şehvetine hâkim olacaksın” demek olur. Kimse demez ki, ya bu benim yaratılışım gereği bir husus değil mi?

Sorun demir ve mıknatısın darb meselesine gelir ki, burada kimse çözüm üretemez ve sadece tavsiye olarak “sabır” verirler. Ne varki bu meselede insanlara evlenme yolunu kolaylaştırmışlar, boşanmayı zorlaştırmışlar, boşandıktan sonra evlenmeyi ise sanki yasaklamışlardır. Boşandıktan sonra evlenme periyodu en düşük seviyede olan evlenmelerdendir. Boşandıktan sonra kadına/erkeğe kurulan tuzaklar (ahlakî, içtimâî, nafaka) öyle hileli bir tarzda gelişir ki kadın cazibe merkezi olmaktan/erkekte köle olup meta çıkmazında ucuz işçiler sınıfına dönüştürülmüştür.

Hiç dikkat ettiniz mi, vakıfsal faaliyetlerde , siyasî partilerin propogandistleri aktivistlerinde, kısa evlilik dönemi geçirmiş kadınlar/erkekler kullanılmaktadır. Çünkü bu sınıf üzerinde kurulan baskı onları bu tür fedakâr olma sınıfına çekmiştir. Bu kişilerin özgürlüğü toplum içinde değil, kişiselleşmiş özgürlük ile karıştırılarak ezilenler kategorisinde olmayı getirmiştir.

Bütün bahsettiğimiz sorunların başından beri kadının cazibesidir ki, içinde güzellik, yaratıcılık, kendi has bir narinlik… ile bir nurdur ki, cam fanus içinde yaratılmıştır. Fakat erkeksi tabiat onu kıskanır, fanusu kırıp ve söndürmeye çalışır. Bu durumu bilen Allah Teâlâ kadına, teşhir edici olmayan örtüsü ile korunacağını bildirmiştir.

Cazibenin muhafazası örtülü olmaktır. Bu örtü ise sadece bir kumaş parçası ile kalmaz, fiillerde, düşüncede de gereklidir ki, bu da eğitim ile olur. Ancak bu eğitimde temel ilke hedef kariyer sahibi olmak değil, bir kadın için bağışlanmış ilâhî vasıf olan yaratıcılığı ön planda tutmaktır. Yani anne olmaktır.

Yarının annelerini yetiştirirken erkekler kadar haklarını aramayı öğretmeliyiz. Pratikte kadınların biyolojik hata yapma hakları yok cinsindendir. Erkek ise bu konuda her zaman rahattır. O zaman kadını korumak için haklarını gasbedenler/tecavüz edenlere karşı cezalar ağırlaştırılmalıdır.

Sonuçta yapılması gereken aile kurumlarını korumak, boşanmış fertlerin evlilik yapmalarının önünü açacak yaptırımlar getirmek, belirli bir yaş seviyesine gelmiş bekârların evlenememe nedenleri araştırılarak onların evliliklerinin önünü açmaktır. [TV de yapılan uyduruk rencide eden programlarla değil.]

Eğer aile kurumlarının desteklenmesi bırakılırsa sonuçta bekârlar topluluğu hedefi belli olmayan yollara doğru çekilip gider/gidiyor. Mesela güneydoğuda dağa çıkmaya başlayan, sonra terörist olan gençlerin kandırılmasında, ne hususların kullanıldığını biliyorsunuzdur. Fakirlik, evlenememek, ağa zülmü, kan davası.. Kaybedeceği bir şeyi kalmamış bu gençler özgürlük fedaisi gibi aldatmalar ile dönülmez yollara çekilmiş bir uçuruma itilmişlerdir. Meşhur bir gemi halkı hikâyesi vardır, üstekiler alttakiler. Alttakiler, üsttekilerden su isterler, vermezler. Onlarda suyu bulmak için gemiyi delmeye başlayınca ne oluyor… diye üsttekiler bağırırlar.. Sonuç geminin batmasıdır.

Kadın konusu ve cazibesi içine girilince dağılan ve sonucuna erişilemeyen bir mevzi olarak hep kalacaktır. Çünkü kadında ilâhi bir koku her zaman vardır. Ancak unutmayalım ki Allah Teâlâ onları örtülü halleri ile seviyor. Eğer bu şekilde olmasaydı kendini perdeler arkasında gizlemezdi. Perdeler, örtüler çirkinler için değil, güzeller içindir. Eğer güzelim diyen biriyseniz örtüler arkasında karizmatik olmak ile hayal âlemine hükmedebilir, aranılan birisi olursunuz. Unutmayalım ki, insan kavuştuğu her şeyden çabucak usanan biridir. Usanmak insanın öncül duygularındandır.

Doğrusu da budur.

İhramcızâde İsmail Hakkı

“ŞABAN” İSMİNİN GİZLEDİĞİ SIR

Evlat Sahibi Olmak İsteyenler Muhakkak Okusun

Genel bir malumat yazıldıktan sonra Şaban isminin sırrını aşağıda açıklanmıştır.

ŞABAN: Arabî aylarından sekizinci ayın adıdır. Arabî ayları aya göre hesaplanıp adlandırıldıktan için «Kamerî» de denilen Arabî ayların ilki Muharrem, sonuncusu da Zilhiccedir. Araplar arasında eski adı «**Azil**» di. [Azil: Islah edilmesi mümkün olmayan. Muannid, inatçı.] [Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem ismi değiştirerek kaderini de değiştirmiştir.]

«Kamus» da izahı şeyledir: «Bir mâruf ayın ismidir ki Recep ile Ramamazan beynindedir. Arap bu ayda su talebi, yahut nehb-ü-garet (soygunculuk ve yağmacılık) için müteşa'ib ve müteferrik (dağılma, ayrılma) olmalarıyle Şaban tesmiye eylediler.»

Araplar Şâban’a ***(Şehrullah-ı muazzem)*** dedikleri gibi ***(Şehr-ül-kerâme)*** ve ***(Şehr-ül kasir)*** de derler. Böyle demelerinin sebebi bu ayda bostanlara çıkıp beraberlerinde götürdükleri yemek ve öteberi şeyler pişinciye kadar gezüp eğlenmeyi âdet edindiklerindendir.

Medine’liler onbeşinci gecesine (Leyle-tül- Helva) «Helva gecesi» derler. O gece evlerinde hallerine göre tatlılar pişirip yerler ve yedirirler. Bizde de eskiden hemen her kandil gecesi bir leyle-tül- helva idi. Fakir, zengin böyle gecelerde helva pişirmek, akrabaya, konuya komşuya dağıtmak âdetti.

Şaban ayı, Muharrem, Recep, Ramazan, Şevval ve Zilhicce aylarında olduğu gibi bazı mübarek geceler bulunduğu için müslümanlar arasında, geri kalan yedi aydan faziletli sayılır. Bu faziletlerin birincisi ***«Şuhur-ı Selâse»*** denilen ***«Üç Aylar»*** ın İkincisi olmasıdır. Üç Ayların birincisi Recep, Üçüncüsü de Ramazan’ dır. Müslümanlar bu aylarda ötekilerden fazla ibadet ve taatta bulunurlar.

Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem efendimiz, Şaban ayına da çok değer verir ve ***"Ya Rabbî, Receb ve Şabanı bizler için mübarek kıl ve bizi Ramazana eriştir"*** diye dua ederdi.

Hz. Âişe radiyallâhü anha validemiz buyuruyor ki:

(Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemin, hiçbir ayda, Şaban ayından daha çok oruç tuttuğunu görmedim. Bazen Şabanın tamamını oruçla geçirirdi.) [Buhari]

Şaban ayında niçin çok oruç tuttuğu sorulduğu zaman Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem efendimiz buyurdu ki:

(Şaban, öyle faziletli bir aydır ki, insanlar bundan gâfil olurlar. Bu ayda ameller, âlemlerin Rabbine arz edilir. Ben de amelimin oruçluyken arz edilmesini isterim.) [Nesai]

Bu konudaki hadis-i şeriflerden bazıları şöyledir:

(Ramazandan sonra en faziletli oruç, Şaban ayında tutulan oruçtur.) [Tirmizi]

(Şaban'da üç gün oruç tutana, Hakk teâlâ Cennette bir yer hazırlar.) [Ey oğul ilmihali]

(Şu beş gecede yapılan dua geri çevrilmez. Regaib gecesi, Berat gecesi, Cuma gecesi, Ramazan ve Kurban bayramı gecesi.) [İ. Asakir]

Berat gecesi, Şaban ayının on beşinci gecesidir. Yani 14 Şabanın bittiği günün gecesidir.

Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

(Şabanın 15. gecesini ibadetle, gündüzünü de oruçla geçirin! O gece Allah Teâlâ buyurur ki: "Af isteyen yok mu, affedeyim. Rızk isteyen yok mu, rızk vereyim. Dertli yok mu, sıhhat, afiyet vereyim. Ne isteyen varsa, istesin vereyim" Bu hâl, sabaha kadar devam eder.) [İbni Mace]

«Leyle-i Berat» (Berat Gecesi) denilen mübarek gecenin bu ayın onbeşinci gecesi olmasıdır. Berat gecesinin mübarek oluşu o gece **meleklerin inmesi, duaların kabulü, kazayanın faslı,** nimetlerin, duaların geri çevrilmediği beş geceden biri olması o geceye ve bu aya ayrı bir kıymet verdirmiştir.

«Fezail-i şuhur» adlı eserde (müellifi Eyüp Bin Abdullah, Mısır'da Bulak Matbaası, 1300, s. 19) Şaban'ın fazileti hakkında şunlar yazılıdır.

«Şaban'da oruç tutun. Ramazan için kendinizi alıştırın. Herkim Şaban'da üç gün oruç tutsa ve iftar vaktinde üç kerre selâvat getirse günahı affolur.

Şaban'ın onbeşine rastlayan Berat gecesinde dua müstecaptır (Kabul olunur).

Rahmet kapıları açılır. Bu geceyi kıyamla (namazla) ve gününü siyamla (Oruçla) ihya edin ve çok istiğfar edin tâ ki mağfirete nail olasınız.

Zira o gece Hakk Teâlâ gün batandan fecre (sabaha) kadar ibadet edenlere rahmet

nazariyle tecelli buyurur.»

Şaban; aynı zamanda bazı mühim İslâmî hadiselerin vuku bulduğu aydır. Mekkede bulunduğu sırada Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemin önceleri Ka'be'ye, sonra da Beyt'ül Makdis'e yani Kudüse doğru namaz kılması emredilmişti.

Peygamberimizin Medineye hicretinden önce Ensarında namazlarını iki yıl kadar Beyt'ül Makdis'e yönelerek kıldıkları rivayet edilir.

Peygamberimiz sallallâhü aleyhi ve sellem Mekke'de bulunduğu sırada namaz kılarken Beyt'ül Makdise doğru yönelir, Ka'be de kendisinin önünde bulunurdu. Hâlbuki kendileri Ka'be tarafına yönelerek namaz kılmayı arzular dururdu.

Peygamberimizin Medine'ye hicretinin on sekizinci (18.) ayına rastlayan Şaban ayının ortasındaki bir Pazartesi günü zaman zaman; gittikleri "Ben-i Selime" mescidinde kıldıkları bir öğle namazının ikinci rek'atinde;

(Bakara Suresi 2/144 ayeti) **fevelli vecheke şatrel mescidil haram artık/hemen/haydi evele/çevir senin vechini/yüzünü mescidil haram şatre/ bir şeyin yarısı, taraf, yönüne "Yüzünüzü Mescid-il Haram tarafına dondur"** Ayet- i kerimesi nazil olunca hep birlikte yüzlerini Kudüs'ten Mekke'ye döndürmüşler, namazlarım böylece tamamlamışlardır.

Bu mescidin ismi de "Kıbleteyn" "iki kıbleli mescid" olmuştur. Ziyaret edenler bilirler.

Başka bir âyetle de Ramazan Orucu farz kılınmıştır.

Osmanlı döneminde « Sürre » nın bu ayda yola çıkarılması ve bunun için alay yapılması da Şaban ayı için bir fazilet teşkil ederdi.

İkinci Abdulhamit Han'nın doğumu Şaban'ın onyedısine rastladığı için onun saltanatı zamanında cülusu olan Ağustos'un ondokuzu günü gibi bu gece de tes'it edilirdi.

Şaban ayı vesikalarda (Ş- ش) rümuziyle gösterilir, 12 Şaban 958 yerine 12 ش 958 yazılırdı.

Şaban (Ede.) Şaban, Divan edebiyatında âşık mânasına kullanılırdı.

Sana ben Türkçesi Şabanım ey dost

Lâ

ŞABANÎYYE-I HALVETİYYE: Halvetîyye tarikatı aslî şubelerinden birinin adıdır. Kurucususu Şeyh Şaban-ı Veli kaddesellâhü sırrahu'I azîze nisbetle bu âdı almıştır.

Şan ve irfanı hakkında:

Sarıl gel, damen-i ihsanına sen Şeyh Şâbanın
Harabiden geçüp ma'mur-n âbâd olmak istersen

gibi sözler söylenmiş, büyüklüğü irfan alemince de tebcil edilmiş olan Şabann-ı Veli Kastamonu'ya bağlı kaza merkezi Taşköprü kalabasında doğmuştur.

Kendisinin kurduğu şubenin kolları bulunduğu iyin «Hazet-i Pîr» unvaniyle anılan Şeyh Şaban-(Veli memleketinde, bir müddet de Kastamonu'da okuduktan sonra İstanbul'a gelmiş, medrese tahsilini tamamlamaya koyulmuştur. O sırada cezbeye tutularak hücreye kapandı. Kimse ile görüşmez oldu. Nihayet memleketine dönmek iyin mânevi bir emir telâkki etti. Bolu'ya varınca orada halkı iryat ile uğrayan Halvetiyye tarikatının Cemaliyye Şubesi halifelerinden (Hayreddin-i Tokadî kaddesellâhü sırrahu'l azîz) e giderek halini bildirdi. Ondan el aldı. Zikr, mücabede, fikir ve murakabe ile orada oniki sene kaldi. Sihhatinin iyileştiğini, maneviyatının yükseldiğini gören Şeyhi kendisini irşada memur etti. (Kastamonu) ya gitmesine izin verdi. Hüsam Halife mescidinde bir müddet oturdu. Mücabede ve murakabe ile iştigal eyledi. Lisanı zikirle, kalbi fikirle meşguldü Mânevi fakır gibi sâri fakır da kendisinde galipti. Nihayet (Yahya-yı Şirvanî) hulefasından Hisar arkasındaki Halvetiyye Şeyhlerinden Seyyid Sünneti Efendi'nin yaptırdığı dergâha giderek orada erbain yıkardı. (Tekke'nin Şeyhliği münhal olunca o vazifeyi üzerine aldı. Burada tarikatını neşrederek bir yok urefa ve hulefa yetiştirmiştir. Ölümü: Hicrî 976, Milâdî 1568-1569 da, Mezarı da o dergâhtadır.

Tarikatı silsilesi şöyledir: Şeyh Hayrettin-i Tokadî, Çelebi Halife Mehmet Celâleddin, Pir Mehmet Erzincan!, Seyyid Yahya-yı Şirvâni Bu silsileye göre Nakşibendiyye ve Halvetiyye tarikatlarını cemetmişti.

Tarikatı halifelerinin büyükleri ve hassaten (Mustafa-ul-Bekri) vasıtasıyla (Fas) a ve Hicaz'a kadar yayılmıştır.

Halifesinin halifesi Ömer Fuadî tarafından toplanıp yazılan menakıpnâmesi Mehmet Sait Efendi tarafından 1293 (1876) senesinde Kastamonu Matbaasında basılmıştır.

Şubeleri şunlardır: Karebaşiyye, Nasuhiyye, Çerkeşiyye, Bekriyye.

ŞABAN İSMİNİN SIRRI

Asıl konumuza gelmeden önce Şaban ile alakalı hususlar, işaretler ve bilgilerle,

beyan kıldık. Yani "Şaban" beşeri hadiselerin ve insanın dönüm noktasının başında veya sonunda bulunmaktadır.

Bizim ise beyânımız büyüklerin işareti ile dercolan bilgiyi ehli aşikâr kılmaktır.

Eğer bir kişi

[eşi ve kendisi kısır olmadığı halde çocuk sahibi olamıyor;

hanımı gebe kalıyor, fakat düşük yapıyor;

tıbbî destek aldığı halde çocuk sahibi olamıyor;

rızık darlığı yaşıyor, bir türlü çözüme kavuşmuyor;

iş kurmuş işleri bozuk gidiyor; evlenemiyor]

ise, yani sosyal hayatında bir darlık içinde kıvranıyorsa Allah Teâlâ'ya Berat gecesine ulaşana kadar dua eder. Ve bu gece de "Allah Teâlâ'ya şu vaatte bulunur; Adağı ise

"Ey Allah Teâlâ muradımın husulü için yardım dileniyorum. Eğer ki muradım olmadan/olduktan sonra bir çocuğumun/neslimden gelecek evlatlardan birinin ismini Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemin ayı olan "Şaban-ı Şerif"in ismi ile uygun olarak ŞABAN vereceğime ahd ederim."

Eğer bu kişi bu ismi koyacağına kalbiyle ruhuyla söz verirse, sosyal durumuyla alakalı bütün ahvali Anadolu'nun evtâdı erbaasından olan (Dört Kutup) Şeyh Şaban-ı Veli Efendimizinde himmetini zahiren ve batınen hissedârı olacaktır.

Binaenaleyh "Şaban" isminin kıymetten düşürüldüğü günümüzde bu himmet kapısı açılmıştır. Bu kıymetli zamanların değeri bilip "vakti rehin olan himmete mazhar olmak gerekir". Gün itibarıyla 2016 /1437 yılının Şabanı dokuz küsür ay kalmıştır. Bu zaman zarfında kalbinizi yoklayıp Allah Teâlâ'ya verilen sözlerin adakların içerisinde evladına ***"Şaban"*** ismini vereceğine niyetlenenlerden ümit edilir ki, muratlarına kavuşacaktır.

Bu söylenenler hakkında şahsî tecrübe edilen hususlar olmuştur. Bizim en değerli bulduğumuz ve isabet eden hususun ***"Şaban İsm-i Şerifine"*** duyulan hürmetin karşılığının acilen ve tevafuken zuhur etmesidir.

Ehlinden ehline emanet olunmuş sırdır.

Bizim delilimiz Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemdir.

(Not: Siz niyetinize sadık kalırsınız, ancak doğacak çocuk bu isme ne kadar bağlı ve ve baskıyı kaldırır… Orayı düşününce insan doğruyu yaşamanın zorluğunu içinde hissedecektir.)

GÜNÜMÜZDEKİ GÜZELLİK VE AŞK DİNİNİN ARKA YÜZÜ

“Ahir zaman alâmeti, bizden sonra her köşede bir şeyh çıkacak”

“Onların gittiği yola şeytan dahi gitmeyecek”

Gavsü’l ’â’zam İhramcızâde İsmail Hakkı Toprak

kaddesellâhü sırrahu’l azîz Efendi

Yeni tip dinler.

“Allah her şeyde”

“Allah Teâlâ’yı sevmede neyi seversen sev ”de karar edenler.

“Kul olmada”

“Elçisini sevme neyi seversen sev” diyenler.

Yanında

“Sev, seviş,”

“Aşık oldun mu”

“Aşk var mı”

…

Kendini de sevebilirsin;

Tanrı gibi.

Bu hepsinden kolay,

Tapan tapılan bir.

Hesap alan, hesap veren..

Bir.

…

Hayvan sevmek mi?

Bu daha güzel.

Hayvan sevgisi….

Tanrılığı yaşamak gibi,

İçinde hissedersin.

İnanmıyorsan

Hayvanseverlere sor..

Kendilerini tanrı gibi hissederler.

….

Dinsizde olabilirsin

Özgürlüğün tam kendisi.

özgürlüğüne

sınır bile koymazsın.

Dinin kurucusu/koruyucusu

Kendisi

…

Günah …

Üzülmene gerek kalmadı.

Bir hastalık tipi uydur.

Yetişir sana hemen psikoloji..

Freud'un çömezleri senin için bir kuram bulurlar,

günahın yoktur, olağan durum vardır.

…

İşi biraz daha ilerlet

Eline-diline aşk'ı ve türevlerini al.

İçine sığmaz, dışarıda bir kavramın da kalmaz.

Tanrı bile içinde eriyip gider.

…

Çıktığın yol "Yeni Din"

Uçuşan ziyalar

seni artık bulmaya başladılar

Birde arkadaşın nurlu zatın olur.

Ah o nurlu zâtlar.

Çarparlar,

Onlar seni sıfırla çarparlar.

Yeni dinin kurucusu nurlu ziyalı zatlar.

Çirkinlerden kaçıp durdun,

Seni avlayan ise nurlu zatlar

Yıllardır çirkin tanırdın

Onlar aslında İblisânlar.

Şimdi kendine sorup duruyorsun.

Biz bu şeytanı çirkin bilirdik

Bunlar çok güzel …

İblis diyorsun.

O neme nem bir şey

Yok yok, güzellik ile ne ilgisi olabilir.

…

Dermiş ki, İblis

Ben yıllardır kendimi çirkinliğin arkasında

Sakladım, şimdi de

Öyle bilsinler.

Onlar güzel olduğumu bilselerdi

Tuzaklarıma nasıl kanarlardı.

İnsan bu, çirkini sevemez.

Güzelin meftunu.

…

412 Yazılmışlar

Ben niçin çirkinliği kendime yakın tutayım ki,

Tanrım bile çirkinliği kabul etmiyor.

Ben çirkin değilim

Nurlu bir ziyayım,

Nicelerini bu ziyamda erittim.

Yoksa benimle arkadaş olurlar mıydı?

Evet, bana taptılar.

Her yeni dinin kurucusuyum,

Güzeller vurgunuyum

Güzeller varken çirkini ne yapayım.

Hiç duydunuz mu çirkine ağıt yakan,

Ama güzelin için ağlayanı çok olur.

…

İnsanlar “Güzel” diyorlar…

Ama hangi güzele.

Sanırsınız ki, “güzelim güzelim”, diyenlere

içiniz yanar

Ağlayanlarla ağlarsınız,

üzülürsünüz.

Ağladığınız güzellerin nüktesinde

İblis için dökülen ağıtlar dolu

unuttunuz..

…

Doğru bu da olsa

duyduğunuzda artık içiniz burkulmaz.

İnanamazsınız.

Çünkü İblisi hep çirkinliğin arkasında

Düşündünüz durdunuz…

Fakat o güzelliğin kendisi

çirkin de değil.

….

Yine unuturuz.

İblis Allah Teâlâ'ya olan aşkından vazgeçmemiş...

İblis nasıl çirkin olabilir ki, yıllarca meleklere reislik etmiş.

Melekler çirkin değiller ki.

Bir çirkinin arkasında yıllarını verebilirler miydi?

…

İblis'i günahları çirkinleştirdi

Şeytan oldu dediler.

Günahlar insanı çirkinleştirmiyor,

Neden iblisi çirkinleştirsin ki.

…

Güzel meftunuyum

Diyenlerin güzeli ne idi?

Dünya karanlık

Karanlığın içinde çirkin yok ki, güzelllik olsun.

Hepsi nurlu ziyanın aksine bağlı olan görüntüler.

O zaman çirkinlik ve güzellik

bir mi?

…

Bunların içinden çıkış nedir?

…

414 Yazılmışlar

Kulluk.

İblisin şeytan olması

güzellik yüzünden değil

kulluk kısmından gelmiştir.

Secde et denildi,

Kazancın yaptığın ettiğin ile bilinir,

Kulluğun isteniyor.

“Olmaz benim aşkım var

çok yüce bir aşk”

“Çıkmaza düşen aşk

güzellikle idi”

Güzellik balçığa kulluk edebilir mi?

….

Nurlu ziya aşk’ıyla isyan etti.

Kara balçık ekşi ekşi kokarken

Nurlu ziya secde edebilir mi?

Nurları kıvılcımlar ata ata alâimi semâ oldu.

…

Aşkın belâlı yolu ziyalı nur la

Çirkinlikle değil, şeytanî

…

Nasihat eden dedi ki,

aldatan değil, aldanmanla hatalısın.

Çirkini görünce için burkulur kaçınırdın.

Neden güzele aşık oldun.

Güzeli içine çeken tuzak olduğunu neden unuttun.

…

Sonradan anlasan da

ya boğulmuş ya da kovulmuştun.

….

Kaos,

Çirkinliği emniyetli bul.

Güzelle çirkin yanyana duramaz ki.

çirkinliğin içindeki güzelliği bul..

Çok zor.

olur.

….

“ Allah güzeldir güzeli sever”

Ne demek?

Bu güzellik, bizim anladığımız gibi mi?

-Tanrısaldır

bunu bilmekte gerekli değil…

Bu güzellik yaratıcın yaratış güzelliğidir

ki çok farklı bir şey.

Ayrıca güzel olmak başka tatlı olmak başka.

…

Güzelin tehlikesi çok;

çirkinin ise hiç yok.

Çirkinin güzelliğinde ..

bulursan o güzelliği

güzelliğin aslıda yolunu bulacak..

O zaman

Güzellik nefsin hoşuna giden mi

Kör kuyunun içinde mi?

Bileceksin

…

Ey Güzel ve aşk diniyle çarpılanlar…

Güzelliğe denecek bir sözümüz yoksa da.

Fakat peygamberiniz İblis

…

Ağır oldu.

…

Kulluk

Benim peygamberimin dini

Geceleri sabaha kadar kulluk ederdi.

…

Ey aşk ehli

eskilerin dediği ışk ehli olsanız da,

Nurlu ziyânın peşinden ayrılma zamanınız

gelmedi mi?

Not: Günümüzde Allah Teâlâ katında tek geçerli zikir "Lâ ilâhe illa'llâh Muhammedü'r rasülüllâh" kaldı. Bunun dışındakiler, içindekiler için değildir. Her ne kadar içindeyiz deseler de.

İhramcızâde İsmail Hakkı

PSİKOTERAPİDE BOŞ ZAMANLARINI DEĞERLENDİRMEK KONUSU "TAKI"

Psikoterapilerde kullanılan yöntemlerden birisi olarak, boş vakitleri nasıl değerlendirmek gerektiğini öğretmek ile başlar. Biliyoruz ki, boş zaman bütün ruhî arazların başlangıç sebeplerinde bulunuyor.

Eğer insan el faaliyetlerini kullanmaya başlarsa, beyinsel aktivitesinde bir düzenlenmenin sağlandığı tespit edilmiştir. Eli/bedeni/ çalışan insanın nefsi ve duyguları sakinleşir, bu şekilde huzur duymaya başlar.

Bu meyanda, yalnızlık veya boş vakit sendromu çeken kişilerin küçük bir masa başında, bir tepsi kadar alan içerisinde küçük aletlerle başarabileceği takı süslemeciliği, iç dünyasına huzur verebileceği gibi parasal yönden de getirisi olacak kadar güzel bir uğraşı olabilmektedir.

Bir müzik eşliğinde kendi iç dünyanızı dışa aksettireceğiniz örnekler çıkara çıkara bu işi ileri seviyelere ulaşabilmeniz için r aşağıda örnekle sunulmuştur.

Bu yazı neden yazıldı; Bazıları diyorlar ki içimde konuşmalar duyuyorum, “Deliriyor muyum?”

Cevabı nefsiniz veya ruhunuz monotonluktan bıkmış kendini aşmak istiyor. Siz ise ona yardımcı olmuyorsunuz demektir.

Küçük yardımlar büyük isyanları önler.

İhramcızâde İsmail Hakkı

TÜRK MİLLETİNE YETİŞİR MİSİN "YÂ FAKİH AHMED!"

> *"YÂ FAKİH AHMED!"*
> *İstanbul'un Fethinde yardım ettiğin gibi Türk Milletine Yine Yetişir misin!*
> *Fitnenin kabardığı zamanımızda bizi parçalamak isteyenlere karşı yardımlarını bekliyoruz.*
> *İnanıyoruz ki yardımın gelecek ve bu darlıktan ve sıkıntıdan kurtulacağız.*

İkinci Murâd Hanın vefâtı ile Osmanlı tahtına çıkan genç pâdişâh Sultan Mehmed, İstanbul'un fethi hazırlıklarını tamamladıktan sonra şehre doğru hareket ederken, Allah adamlarının da ordusunda bulunmasını istedi. Bu dâvet üzerine Akşemseddîn, Akbıyık Sultan, Molla Fenârî, Molla Gürânî, Şeyh Sinân gibi meşhûr âlim ve velîler, talebeleriyle birlikte orduya katıldılar. Yine orduya katılan Aydınoğlu, Karamanoğlu, İsfendiyaroğlu kuvvetleri gibi gönüllü birlikler, İstanbul'un fethinin, bütün Türk-İslâm âlemince mukaddes bir gâye kabûl edildiğini dile getirdiler. Bilhassa talebeleriyle birlikte orduya katılan Akşemseddîn hazretleri ve diğer âlim ve evliyâ zâtlar, askerlere ayrı bir şevk ve azim veriyorlardı. Fâtih Sultan Mehmed Han, İstanbul önlerinde ordugâhını kurduktan sonra, düşmana önce İslâmı tebliğ etti. İslâmiyetin emri olan hususları bildirdi. Fakat, Bizanslılardan red cevabı alınca, şehri kuşatmaya başladı. Kuşatmanın uzaması ve bir netice elde edilememesi bâzı devlet adamlarını ümitsizliğe düşürdü. Bunlar şehrin alınamayacağını, üstelik bir Haçlı ordusunun Bizans'ın imdâdına koşacağını sanıyorlardı. Bütün bu olumsuz propagandalara karşı orduda pâdişâhı ve askeri fethe karşı gayrete getiren bir din büyüğü vardı; Akşemseddîn. O, şeyhi Hacı Bayram-ı Velî'nin; "İstanbul'un fethini şu çocukla bizim köse görürler!" sözünü biliyor ve tahakkuk edeceğine kalpten inanıyordu.

Muhâsaranın devâm ettiği bir sırada Avrupa'dan asker ve erzak getiren gemiler, Osmanlı donanmasının müdahalesine rağmen şehre girmeye muvaffak oldu. Kâfirler görülmemiş şenlikler yaparken, Müslümanlar üzüntülü idi. Pâdişâha gelen bâzı devlet adamları;

"Bir sofunun (Akşemseddîn) sözüyle bu kadar asker kırdırdın ve bütün hazîneyi tükettin. İşte Frengistan'dan kâfire yardım geldi. Fethetmek ümidi kalmadı." dediler.

Bunun üzerine Sultan Mehmed Han, veziri Veliyüddîn Ahmed Paşayı Akşemseddîn'e göndererek;

"Şeyhe sor, kal'a feth olmak ve düşmana zafer bulmak ümidi var mıdır?" dedi. Buna Akşemseddîn hazretleri şöyle cevap verdi:

"Ümmet-i Muhammed'den bu kadar müslüman ve gâziler bir kâfir kâlesine doğru hücum ederse, inşâallahü teâlâ feth olur."

Sultan Mehmed Han, umûmî cevapla yetinmeyip, Veliyüddîn Ahmed Paşayı tekrar Akşemseddîn'e gönderip;

"Vaktini tâyin etsin." dedi. Akşemseddîn murâkabeye daldı. Başını eğip, Allahü teâlâya yalvardı. Mübârek yüzü terledi. Sonra başını kaldırarak;

"İşbu senenin Cemâziyelevvel ayının yirminci günü, seher vaktinde, inanç ve gayretle filan taraftan yürüsünler. O gün feth ola. Kostantiniyye'nin içi ezan sesiyle dola!" dedi. Ayrıca genç pâdişâha bir mektup gönderdi. Mektubunda;

"Kul tedbir alır, Allahü teâlâ takdir eder kaziyesi, delili sâbittir. Hüküm Allahü teâlânındır. Velâkin kul, elinden geldiği kadar gayret göstermekte kusur etmemelidir. Resûlullah'ın ve Eshâbının sünneti budur." diyordu.

Böylece Akşemseddîn hazretleri bir taraftan İstanbul'un fethi hakkında yeni müjdeler veriyor, diğer yandan da ne şekilde davranılması husûsunda pâdişâha tavsiyelerde bulunuyordu.

Nihâyet Akşemseddîn hazretlerinin tâyin eylediği gün ve saat doldu. Sultan Mehmed Han ordunun başına geçerken, hocası Akşemseddîn'den okumak için bir duâ istirham etti. Bunun üzerine Akşemseddîn;

"Yâ Fakih Ahmed!" diyerek himmet taleb eyle!.. Onu vesile kılarak Allahü teâlâya tazarru ve niyâz eyle." buyurdu. Sonra çadırına giren Akşemseddîn hazretleri yanına hiç kimseyi koymamalarını istedi ve kapılarını iyice kapattırdı.

Yeniçeriler, azablar, dalkılıçlar, serdengeçtiler, akıncılar, gönüllüler, erenler, evliyâlar Sultan Mehmed Hanın buyruğuyla İstanbul üzerine akıyorlardı. Mehmed Han bu sırada hocası Akşemseddîn'in yanında olmasını arzuladı ve haber gönderdi. Gelmeyince Akşemseddîn'in bulunduğu çadıra gitti. Çadırın her tarafı iyice kapatılmıştı. Fâtih Sultan Mehmed Han çadıra yaklaşıp, hançerini çıkardı. Hançerle çadırdan biraz keserek, içerisinin görülebileceği kadar bir delik açtı. İçeri bakınca, hocası Akşemseddîn hazretlerini kuru toprak üzerinde secdeye kapanmış, başından

sarığı düşmüş, ak saçı ve ak sakalı nûr gibi parlıyor gördü. Ak saçını ve ak sakalını toprağa sürüp, saçını sakalını toprak içinde bırakmıştı. Bu hâli ile İstanbul'un fethinin gerçekleşmesi için Allah Teâlâ'ya yalvarıp duâ ediyor, gözyaşı döküyordu. Fâtih Sultan Mehmed Han, hocası Akşemseddîn'in Allah Teâlâ'ya yalvarıp, duâ etmekte olduğu bu yüksek hâlini görünce, doğruca yerine döndü. Kaleye bakınca surlara tırmanan İslâm askerinin yanında ve önünde ak abalı bir topluluğun da hisara girmekte olduğunu gördü. Az sonra fethin askeri de surları geçip şehre girdi. Böylece İstanbul'un fethi ve Peygamber efendimizin büyük mûcizesi gerçekleşti.

Akşemseddîn, fetih ordusu İstanbul'a girdikten sonra, İslâmiyet'in harp ile ilgili hukûkunun gözetilmesini genç pâdişâha tekrar hatırlattı. Buna uygun hareket edilmesini bildirdi.

İstanbul sabah sekiz sıralarında fethedilmişti. Fâtih Sultan Mehmed ise şehre öğle saatlerinde Topkapı'dan girdi. Beyaz bir at üzerinde idi. Muhteşem bir alayla ve alkışlar içinde ilerleyerek, Ayasofya'ya doğru yol aldı. Zulümden ve haksızlıktan bıkmış olan Bizans halkı yeni bir bekleyişin içinde idi. Fâtih geçtiği sokakları, caddeleri, evleri dikkatle gözden geçiriyordu. Yanında ileri gelen kumandanlarıyla vezirlerinden başka, Molla Gürânî, Molla Hüsrev, Akşemseddîn veAkbıyık Sultan gibi âlimler ve velîler topluluğu da bulunuyordu. Yerli halk yolları doldurmuştu. Fâtih Sultan Mehmed çok genç olduğu için, herkes Akşemseddîn'i pâdişâh sanıyordu. Ona, demet demet çiçek veriyorlardı. Akşemseddîn'in, genç pâdişâhı göstererek;

"Sultan Mehmed ben değilim, odur." sözüne karşılık;

Sultan Mehmed de;

"Gidiniz, yine ona gidiniz. Sultan Mehmed benim, ama o benim hocamdır. Şehrin mânevî fâtihidir." diyordu.

Fâtih Sultan Mehmed Han İstanbul'a girdikten sonra, hocası Akşemseddîn üç gün gözden kayboldu. Bütün aramalara rağmen bulamadılar. Üç gün sonra, Edirnekapı yakınlarında vîrâne bir yerde ibâdetle meşgûl olarak buldular. O zamandan beri bu yere, onun ismine izâfeten "Akşemseddîn" mahallesi denildi. Fâtih Sultan Mehmed Han, fethin üçüncü günü Ayasofya'ya gidip, orayı câmiye çevirdi. Ayasofya'yı câmiye çevirmesi, Bizanslılar ile yapılan bir anlaşmaya bağlanmıştı. Burada ilk hutbeyi, Akşemseddîn okudu. Okmeydanı'nda bir zafer alayı tertiplenmişti. Orada

Akşemseddîn de vardı. Akşemseddîn gâzîlere bir konuşma yaptı. Bu konuşmasında;

"Ey gâzîler, bilin, âgâh olun ki; cümleniz hakkında, âhir zaman Peygamberi ol Server-i kâinât; "Onlar ne güzel askerdir." buyurmuştur. İnşâallah cümlemiz affedilmiş oluruz. Fakat gazâ malını isrâf etmeyip, İstanbul içinde hayr-ü-hasenâta sarf ve pâdişâhımıza itâat ve muhabbet ediniz." diye nasîhatte bulundu. Sonra, Fâtih Sultan Mehmed Hanın başına iki çatal ablak sorguç takıp;

"Pâdişâhım, bütün Âl-i Osman'ın âb-ı rûyu oldun. Hemen mücâhid-i fî sebîlillah ol!.." diyerek, Gülbank-i Muhammedî çekti.

Akşemseddîn hazretlerine; "İstanbul'un fethedileceği zamânı nasıl bildin?" diye sorulunca, şöyle cevap verdi;

"Kardeşim Hızır ile, ilm-i ledünniyye üzere İstanbul'un fetih vaktini çıkarmıştık. Kale fethedildiği gün, Hızır'ın, yanında evliyâdan bir cemâatle hisara girdiğini gördüm. Kale fetholunduktan sonra da, Hızır kardeşimi kalenin üzerine çıkmış oturur hâlde gördüm."

Fâtih Sultan Mehmed Han, fetihden sonra hocası Akşemseddîn'e, son taarruzun başladığı sırada; "Yâ Fakîh Ahmed" diyerek Fakîh Ahmed'den himmet taleb etmesini söylediğini hatırlatarak;

"Fakîh Ahmed kimdir ki; tazarru ve niyâz eyledim? Himmetini istedim? Allah Teâlâ'yı tazarru etmiş olsa idim evlâ değil mi idi?" diyerek, sebebini sordu. Hocası Akşemseddîn bu suâle;

"O sırada Fakîh Ahmed, kutb, sâhib-i tasarruf idi." cevâbını vererek, Allah Teâlâ'nın yardımını, onun vâsıtasıyla ve onun bereketi ile gönderdiğini ve onun da himmet ettiğini söylemiştir. Akşemseddîn hazretlerinin **"Fakîh Ahmed"** dediği kendisi idi. Fakat tevâzuunun çokluğundan şöhretten kaçıp, kendisini gizleyerek böyle konuşmuş, gâyet ârifâne bir tavır takınmış olduğu rivâyet edilmiştir.

Ek Bilgi:

· Eflâkî'nin "Menâkıbü'l- ârifîn" adlı eserinde ve Hacı Bektaş Velî Menâkıb-nâmelerinde (Fakıyh Ahmed) O'nun isminden övgüyle bahsedilmiştir.

· Ahmed Fakîh'in isminin zikredildiği diğer önemli eserler arasında:

* Seyyîd-i Hârun-ı Velî'nin Menâkıb-nâmesi

* Kirdeci Ali'nin "Kesikbaş Destânı" adlı eseri ve bir de

* Şeyh Evhâüddin Kirmânî'nin Menâkıb-nâmesi'ni saymak mümkündür.

Ali İhsan Yurt Hocamızın hazırladığı kapsamlı AKŞEMSEDDIN isimli eserinde bu konuya birçok kere değinmiştir. Mesela:

> ***Fâtih Mehmed Hana şeyhi Akşemseddîn'in bu uyanlarım han o an kabul ile itirâz etmediği hâlde kale açıldıktan sonra belki de fethin kendisine müyesser olmasında büyük himmeti olan kişinin Âkşemseddîn'den başka kim olabileceğini öğrenmek için "kal'a fetih olundukdan sonra sultân Mehemmed şeyhe suâl eyledi ki***
> ***" fakîh Ahmed kimdür ki tazarru' ve niyâz eyledim Allâhu ta'âlâya tazarru' itmiş olsam evlâ degülmiydi" didi şeyh cevâb virdi ki***
> ***"ol hînde fakîh Ahmed kutub sâhib-i tasarruf idi didi" dediğini ve şeyhin de ona görüldüğü gibi cevâp verdiğini ENÎSÎ'den öğrenmekteyiz. Bu Fâtih'in öğrenmek hususundaki çabasını göstermektedir. Akşemseddîn'in de utanca ve övünce düşmemek için takındığı pek bilgecene tavrı göstermektedir.***

> Sh: 97- Ali İhsan YURT, AKŞEMSEDDIN [1 3 9 0 - 1 4 5 9]- Hayatı – Eserleri, Düzeltme ve eklemelerle yayma sunan Dr. Mustafa S. KAÇALİN, Marmara Üniversitesi İlâhiyat Fakültesi Vakfı Yayınları, 1994, İstanbul

İlm-i ledün ihtiva eden eserlerde, genelde içinden çıkılmaz meselelerde meczubîn kutupların tasarruflarının çok kuvvetli olması bahs olunur. Bu nedenle "Fakîh Ahmed"in, Akşemseddin kaddesellâhü sırrahu'l azîz Hazretlerinden başkası olması daha doğrudur. Yorum yapanların kaçırdığı nokta zamanın kutbunu tanımak o seviyeye yakınlığa işarettir. Mesela; Emir Sultan kaddesellâhü sırrahu'l azizin, zamanın kutbu Somuncubaba hazretlerini tanıması gibi. Halkın içinde bulunan ehl-i kemal fazla icraatte bulunması mümkün değildir. Çünkü beşeren bir yakınlığı vardır. Tasarruf ehli genellikle gizli ricâlde bulunur. Bunun yine en güzel misali Hızır ve Musa aleyhisselâm arasındaki durum gibi. Çünkü Hızır aleyhisselâmın öldürdüğü çocuğu Musa aleyhisselâm hiçbir şekilde işleyemezdi. Velevki makam olarak Hızır'dan üstün olsa da.

Fakih Ahmed'in Hızır aleyhisselâm gibi ruhâniyundan olup beşeriyete temessül eden

velide olabilir. Bu velilerin tasarrufları Hakk katında beşeri sorumluluklarıda bulunmaz. Çünkü bizatihi Allah Teâlâ'dan emir alan ricallerdendir.

Aşağıda Ahmed Fakih ile benzeşen diğer bilgiler içeren pdf ler bırakacağız. Bu meyanda Fakih Ahmed'in insanların kabullenmediği/bilmediği vasıflara haiz kişi bir veli oluşuna işaret sayılabilir. Şeyh Şerafeddin Bingöl kaddesellâhü sırrahu'l azîz hazretlerinin Kurtuluş savaşında Gazi Mustafa Kemal'e yardım edişi. Yine bu meyanda Göynük ve Güneyköy gibi yerler kendine ait sırları olan yerler oluşu da bir işarettir. Misalleri artırabiliriz.

Bu yorumdan sonra yine hakikati Akşemseddin kaddesellâhü sırrahu'l azîz bilir deriz.

İhramcızâde İsmail Hakkı

SAHTE ŞEYHLERİN KURBANLARI OLAN İNSANLAR

"Bir yer bozuksa/kaynıyorsa, oranın şeyhi şeytan ile arkadaşlık eder" derler. Bu yazı aldatılıp yanlış yöne yönelmiş/yönlendirilmiş garip/saf/biçare insanların hakkını bir gün Allah Teâlâ soracaktır, beyanı üzere hazırlanmıştır.

Şemseddin Muhammed Tebrizî kaddesellâhü sırrahu'l azîz efendimiz buyurdu ki

"Bu şeyhlerin birçoğu Muhammed (sallallâhü aleyhi ve sellem) dininin yol kesicileridir.

Bütün fareler gibi bu dinin evini yıkmaya çalışırlar.

Ama Allah'ın aziz kullarından öyle kediler de vardır ki, bu fareleri temizlemeye kâdirdirler." [i]

"Gerçek bir âşığın eski pabuçlarının tozunu, bu zamane şeyhlerinin ve âşıklarının başına değişmem.

Gölge oyuncuları gibi perde arkasında hayaller gösterenler, o sahtecilerden daha iyidir.

Çünkü onların hepsi hokkabazlık yaptıklarını söylerler; oyunlarının bir yalan olduğunu gizlemezler.

Bu işi ekmeklerini kazanmak için yaptıklarını açıkça söylerler.

Bu yönden bu hokkabazlar, o şeyhlerden üstündürler." [ii]

Hz. Mevlânâ Celâleddin Rumî kaddesellâhü sırrahu'l azîz Efendimiz ise bu konuda buyurdu ki;

"Etrafta insan suratlı birçok İblis var. O hâlde her ele el vermek ve bağlanmak doğru değildir."

(Mesnevî, I, b. 316)

"Kendine gel, ceylan, aslandan nasıl kaçarsa böyle kişilerden öyle kaç!

Ey bilgili yiğit, sakın onun yanına gitme!"

(Mesnevî, III, b. 2569)

“Her yanda bir gulyabani, seni çağırır, ‘Kardeş, gel, yol istiyorsan işte buracıkta’ diye davet ederler.

‘Sana yol göstereyim, senin mülayim yoldaşın olayım. Bu ince yolda ben sana kılavuzum’ der.

Fakat o ne kılavuzdur, ne de yol bilir.

Ey Yusuf, o kurt huylunun yanına az git!”

(Mesnevî, III, b. 216-8)

Gavs-ül âzam İhramcızâde İsmail Hakkı Toprak Sivasî Kaddesellâhü Sırrahu’l Azîz Efendim de buyurdu ki;

“Gardaşlarım!

Bakıyoruz, bazı kimseler kendiliğinden şeyhlik ediyorlar. Tevbekâr olmadan ölen, fahişe kadınlar ellerinde bıçaklar ile kendilerini doğrayacaklar. Kendiliğinden şeyhlik edenlerin hali, mahşer yerinde onlardan beter olacak. “

Her mürşide dil verme kim yolunu sarpa uğradır
Mürşidi kâmil olanın gayet yolu asan imiş

Niyazi Mısrî kuddise sırruhu’l-azîz

Kutbü’l-aktâb **Hâce Ahmed Yesevî** ve Tabakât Meşâyıhı (tabakâtu’s-sûfiyye adlı eserdeki ilk dönem sûfîleri) kaddesellâhü sırrahumul azîzân şöyle demişlerdir.

“Âhir zamanda bizden sonra öyle şeyhler zuhur edecek ki; şeytan aleyhi’l-lâne onlardan ders alacak ve onlar şeytanın işini yapacaklar.

Halka dost olup halk ne isterse onu yapacaklar.

Müridlerine yol gösterip onları maksada ulaştıramayacaklar. Dış görünüşlerini süsleyip müridden çok hırs sahibi olacaklar ve içleri (bâtınları) harâb olacak.

Küfür ile îmânı farklı görmeyecekler, âlimleri sevmeyecek ve onlara iltifât etmeyecekler.

Ehl-i sünnet ve cemâati düşman görüp ehl-i bid’at ve dalâleti sevecekler.

Kötülüklerini öne çıkarıp hak teâlâ’dan iyilik umacak ve şeyhlik iddiâsında bulunacaklar.

Ama şeyhlik işini de kötü yapıp müridlerin kapısında (veya istekleri doğrultusunda) yürüyecekler.

Bu haldeki kişi, müride şeyhlik yapmamalı ve ondan bir şey almamalıdır. (ama) mürid bir şey vermezse, o zorla alacak.

Eğer o aldığı nesneyi lâyık olan kişiye ve yoksula vermeyip kendine ve âilesine sarf ederse, it ölüsü yemiş gibi olur.

Eğer o taraftan alıp yese ve kıyâfet giyse, o giysi üzerinde (omuzunda) olduğu sürece, kıldığı namaz ve tuttuğu oruç Allah teâlâ dergâhında makbul olmaz ve yediği her lokma için cehennem'de üç bin yıl azap görür."[iii]

Doğrusu da budur.

İhramcızâde İsmail Hakkı

SÜLEYMAN MÜLKÜNÜ NE ZAMAN KAYBEDER/KAYBETTİ?

İmâm-ül Evliyâ ârif-i billâh Ebû Abdullah Muhammed b. Ali b. Muhammed b. Ârab-î, et-Tâî, el-Hâtimî, el-Endülûsî, Şeyh-ül Ekber Muhyiddin Kaddese'llâhü sırrahu'l-aziz SIRR-I MEKTÛM-U MAHTÛM (Üzeri Mühürlenmiş Gizli Sırlar) isimli eserinde buyurdu ki ;

Allah Teâlâ'm bizi Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem ve âli ashabı ile beraber haşr eyle.

Bu âlemle telfik Refik-i Âladan ayrılmaksızın çekildiğimde, yolda dünyevî olayların hepsi bana ulaştı. Bu sebeple Hakk'ın vücuduna delil olan ayrılık ve aynîlik olaylarından gördüklerimi tanıdığım gibi kâinatın ulvî ve süflîsine dair bulduklarımı tamamen bildim. Ben şu dakika zamanımızdan ölüm zamanına âlem-i şehadete dönüşümde mülkü cismaniyetten ayrılışım karışıklığına kadar birlik sıfatındaydım.

İşte bu akide-i safiyeden Süleyman aleyhisselâmın Hüdhûd-u emin kuşu doğrulukla haberi getirmiş ve bu haberi üç nurla ve sırlar perdesi ile zıddiyet meydana getirmiştir. İşte bu zıddiyet oluşturan bu sırlar perdesi ufkundan bana ilk selamı veren ve bazı yaratılışları gösteren kevkeb bir kuldur ki, ayın hidayet ışığının halesinden doğmuştur. Buna üç nurdan her biri hakikatini vermiş yol usulünü öğretmiştir.

Bundan sonra bunlara karanlık kaplamış kalbi nurlandıran ve siyah noktaları yok eden arkasından büyük güneş doğmuştur. Bu misal tecellisi ve uzayan bir nurdur. Sonra bana selam vermiş eceli müsemmada kaybolmuştur. Eceli müsemmaya yaklaşıp gelince hidayet nuruyla batıdan doğmuştur. İşte bu güneşin batışıyla parlayış kaybolur. Akide parlayış, kaybolmak ve avlanmaktan kurtulur. Hileli düzenler kalkar. Fakat erbab-ı basirete göre bu güneşin batışı iki kısımdır. Eğer bu bu batışı kalbi yapabilirse gayb âleminde hidayet nuru üzeredir. فَهُوَ عَلَى نُورٍ مِنْ رَبِّهِ "Rabbinden bir nûr üzere bulunmaktadır." (Zümer, 22) Sırrına kavuşmuştur. Onun yaratılışı nur üstüne nur olarak gelmiştir.

Kaynak: http://ismailhakkialtuntas.com/2012/05/15/sirr-i-mektum-u-mahtum-uzeri-muhurlenmis-gizli-sirlar/

Atatürk Kütüphanesi-İstanbul/OE_Yz_001826 Tercüme: 03.12 2007

**

428 Yazılmışlar

Sırlara vakıf olan Hüdhûd'un birçok meseli vardır. Bunlar halk arasında da meşhur olmuştur. Söylenegelir. Ki bu durumlar tecrübeden başka bir hususta değildir.

Hz. Süleyman aleyhisselâm ve Hüdhûd kuşu arasında geçen şöyle bir ibretli hadise nakledilir:

Hz. Süleyman aleyhisselâm bir gün, Hüdhûd kuşunu azarlamıştı. Bunun üzerine Hüdhûd kuşu, Hz. Süleyman'ı tehdit etti:

"–Senin saltanatını ve sarayını mahvederim!" dedi.

Hz. Süleyman aleyhisselâm gülerek:

"–Senin gücün ne ki, benim sarayımı mahvedesin!" dedi.

O küçük Hüdhûd kuşu şöyle cevap verdi:

"Ayak tırnaklarıma vakıf çamurunu alır, getirir ve Hz. Süleyman'ın sarayının damına koyarım, Hz. Süleyman'ın sarayı YERLE YEKSAN OLUR."

Binaenaleyh vakıf malı en büyük kul haklarının başında gelir…. bu meyanda aşağıda acı bir gerçeği dile getirmek üzerimize borçtur. Bazıları derler ki

"Allah Teâlâ'dan istedim de vermedi."

Bu kişilere cevap ise şudur:

"İstemeyi de yapmayı da bilmedin bâri yalan söyleme"

İhramcızâde İsmail Hakkı

PLAYBOY ÇAĞINI BİTİRENLER; ŞİMDİ HANGİ ÇAĞI BAŞLATTILAR

Yalnız hayatı yaşayanlar
Yalnızca kendinden sorumlu olanlar
Yalnızca kendisi ile tatmin olanlar
aynı cins fanatiği olanlar

Yalnızlar çağı

Yazının oluşumuna neden olan aşağıdaki haber bizce çok önemli bir hususu dile getiriyor. Yıllar yılı kadını kullanan batılı entelektüel, kadını değersizleştirmeyi başardığını itiraf eder gibi, yeni bir projenin içine girdiğini haber veriyor. Onların bir sonraki konuda öncelik olarak hangi yöne yönelecekleri/ sömürecekleri ve kullanacakları hakkında birçok fikir üretebilirsiniz. Görünen o ki, aile temelini oluşturan kadının kutsal dünyası yıkılmış olduğu akabinde erkekliğin de dumura uğratıldığı açığa çıkarılmıştır. Bunun neticesi eşcinsellik çağına adım atıldığını gösterir ki; [yazıya bakabilirsiniz: ERKEKLER İNSANLIKTAN ÇIKINCA, KADINLAR DA HIZLA KADINLIKTAN ÇIKTI] yalnızlaştırılan cinsellik idolü [putu] insanoğlunu; ferdiyetçi-mastürbasyon ahlakına yöneldiğini göstermektedir. Doğal seleksiyon ile kontrol altına alınamayan insan nesli robotlaşma ve mankurtlaşma yolunda hızla ilerlemektedir. Zaman itibarıyla ellili yıllarda kadının az bir işvesi, erkekte şehvet fırtınaları koparırken şimdi ise dekoltesi artmış tayt türü yapışık kıyafetiyle kadın cazibe merkezi olmaktan düşmüştür/düşürülmüştür. [ucuz meta] Bu durum, içtimâi ahlaksızlığın/ahlaklı olmanın derecesini gösteren bir husus olmayıp, kısırlaşmış döngüye giren gelecek neslin yalnızlık/eşcincinselik/kendi kendime yetmeden/satanistleşmeden [şeytanın karısı yoktur, çocuklarını kendini dölleyerek ederek çoğaltır] öteye geçmeyecektir.

Hayvanlar âleminde homoseksüellik bulunmaz iken [nadir tek cins üremeliler vardır] insanlar daki salt yalın cins bireyler dünyası hayal eden bilim kurgunun ütopyası olarak yavaş yavaş ilerlemekte ve aşama kat ettiği açıkça görebilmekteyiz. **Cinslerin birbirine olan alakasızlığı ahlaklı olmayı çağrıştırır, diye düşünmeyelim.** Önemli olan kontrollü/yasal/ahlakî/örfî yaklaşım ile bağların kurulmasıdır. Eğer kadının değerliliği hakkında [orta malı yapıp pazarlayanlar, playboy gibi] fotoshop tekniği ile dahi değersiz/ilgisiz kalındığını görenler, -kadınlara bakılmaktan vazgeçiliyorsa-, bu ahlak

ile alakalı olmayıp, cinsellik duygu parametresinin bozuma uğramasıdır. İletişimde kopukluk oluşması başarılmıştır. İleri sonuç insan neslinin devamı sperm bankalarından sipariş ile teminine [Cesur Dünya- Aldous Huxley] kadar varabilecek hale gelmesidir.

Allah Teâlâ'nın “biz insanı erkek ve dişi olarak yarattık” buyurması bir düzenin işaretidir. Kadında infilak eden bozulma, dolayısıyla erkeğin bünyesinde olmuş demektir.

Zamanında bu istismarların önüne geçilseydi bu durumlar olur muydu, olmazdı; ancak bazıları komplosunu kurmuş hızla ilerlerken bize geriden ancak laf üretme kalabalığı kalıyor. Bu ise çok bir şey yapabilmenin ifadesi değildir.

Orta yolu bulamayanlar, her zaman uçurum tehlikesi ile karşı karşıyadır.

İhramcizâde İsmail Hakkı

KADININA ZULMEDEN MİLLETİN KADERİ YOKTUR

Mazlum beddua eder,

tecellisi geç zuhur etsede,

Allah Teâlâ kabul eder/etmiştir.

Kadına zulmedip, onların bedduâsını alan bir millet; ise

zelil olmaya mahkûm olduğu kadar;

Kaderî hüküm olarak o millete iktidar/devlet imkânı verilmemiştir.

Bedduâsı baki olan yerlerde yeşil otlar;

Zulüm ekilen geçmişin geleceğinde de kudret biter mi?

Kırk kapıdan himmet dilenseler de

Murat

verilmez/verilmeyecektir.

Merhametsizlik sinesine yapışmışların

dilekleri/umutları/hayalleri kör kuyularda balçığa karışınca,

Acımayanlardan, zillet hiç kalkar mı?

İnsana yapılan züllümler

hep baki kalmaz mı?

Unutulamaz,

Yıllar karalarını silemez.

Sonra iyi olalım deseler de

Duaları dahi kabul olunamaz.

Ruhlar bilir

Şeytanda bilir

Tövbesi yok bunun

isteselerde

mahşere kalmıştır

hesabı-azabı

bir türlü bitemez

İhramcizâde İsmail Hakkı

“Mazlum kadınlar yüzünden kaybettiniz.
Çünkü üzerinizde bedduâ var”

YAHUDİLERDE MÜSLÜMAN OLACAKTIR

Hz. Musa buyurdu ki: "Ey Yahudiler! Sizin İslam olacağınız günler yaklaştı.

Biliyoruz ki gaybı Allah Teâlâ ve bildirdikleri dışında kimseler bilmez. Gaybın bir sınırlayıcılığı ile Allah Teâlâ kendi özgürlüğünü de sınırlamaktan münezzehtir. Onun kendine yeten hali ile aldığı kararda mahlukatın “daha önce bu şekilde olmasını takdir ettin, şimdi neden değiştiriyorsun” demesi muhaldir. Velevki söyleyenler arasında nebiler ve rasüllerde olabilir. Zamanımız ve daha önceki bin yıl içerisinde geçmişin getirdiği kültür ve terminolojinin alt yapısı ile kıyamet beklentisi çok olduğu gibi, söylenen birçok şey ve haberler birer birer havada kalmıştır. İnsanoğlu da bütür iddialarının boşa çıktığını görünce yorumlar ile “şöyle böyle…”lerle mağlubiyetlerini de kapatmaya çalışmaktadır. Biz Müslümanların peygamberi Hz. Muhammed salla’llâhu aleyhi ve sellem bizim için ne kadar düşkünse, Yahudilerin peygamberi Hz. Musa aleyhisselâm da o kadar İsrailoğullarına düşkündür. Yahudilerin millet olarak yola gelmeleri hususunda zorlu bir millet oluşu tarih açısından belirgindir. Ancak dinlerine düşkünlüklerini yüzyıllarca gördükleri aşağılanma, sürgün vb. yüzünden terk etmedikleri malumdur. Bu milletin ihya ve ihtidası ve Allah Teâlâ’ya olan tevhid ve İslam akidesini kabul etmelerindeki tek çıkar yol yine kendilerinden olacak bir hidayet verici bilgi ve emare ile olacağı kesin görünmektedir.

Bildiğimiz üzere her ağacın arkasında onların olacağı, her işin geri planında Yahudi parmağı olacağı bilgisi/komplosu aslında onların dünya ile olan bağlantılarındaki sıkı kopmaz alakaya işaret eder. Bu durumda olan bir milletinde teknolojik yükseklik ile kavuşacağı mertebe onları her an bir adım daha İslâma yönelteceğini görmemek yanlış olur.

Tefekkür/hayal deyin, bu bir vakıadır Şimdi dinleyin.

Hz. Musa aleyhisselâm ile Hızır aleyhisselâm konuşuyorlardı.

Hz. Musa aleyhisselâm dedi ki:

Ey Hızır Hz. Muhammed salla’llâhu aleyhi ve sellem ümmeti, benim millletimin İslam olmayacağına ve yok edileceğini sürekli tekrar ediyorlar. Onların bu şekilde

söylemelerini tasvip etmediğimi bilirsin. Çünkü Hz. Muhammed salla'llâhu aleyhi ve sellem alimlerini beni İsrail peygamberleri olarak tarif buyururdu. Şartlar itibarıyla benim ümmetimden çok âlim Onun peygamberliğini kabul etse, dönse de, Onun ümmeti onları kabule yanaşmıyor, dönme deyip engel koyyuyorlar. Sonra Allah Teâlâ'nın Yahudileri azmış ve dalalete düşmüş olarak bahsettiğini, bu etki nedeniyle, her insan topluluğu da nesilden nesile sürekli karakterleri aktarılıyorsa, o zaman benim bu gayretlerin neticesi ne olacak ve nasıl çözüm bulacağız diye düşünüyorum

Hz. Hızır aleyhisselâm dedi ki;

Allah Teâlâ nın O'na, Sana ve ümmetlere sınırlayıcı bir hükmü yoktur. Fakat senin ümmetinin bakiyesi olan bu insanların çok inatçı olmaları, kendi içlerindeki hukuku dışarıya karşı uygulamamaları ve dünyayı aşırı sevmeleri yüzünden çok tepki alıyorlar. Bu da her hilenin arkasında onların görünmesinin vehmini yaratıyor. Ben kıyamet günü Hz. Muhammed salla'llâhu aleyhi ve sellem diriltildiğinde senin mi Onun mu önce diriltildiğini tam kestiremediğini söylediğini işittim. Bu işin evvelide sonunda olacak her şey Allah Teâlâ'nın emirleri ile alakalıdır. Onun ümmetimden olan kişilerin ahiret kaygıları dünya ilgisini zayıflatırken senin milletinden gelenler sürekli ilerliyorlar. Müslümanlar bu şekilde onların eline mahkûm kalıyorlar. Mesela geçenlerde bir bilgi ellerine geçti. Onu biliyorlar. Bildikleri şey senin Tur dağında yaşadığın halleri Harun kardeşine anlatıyordun. Bu konuşmada Hz. Muhammed salla'llâhu aleyhi ve sellemi anlatıyordun. Beni de apaçık tarif ediyordun, Onun ismini zikrediyordun. Senin çocukların bunu gizliyorlar. Aslında gizlemiyorlar. Bildikleri şeyleri açıklayınca dünyadaki düzenleri bozulacak, ondan korkuyorlar. Geçenlerde biri açıklamaya niyetlendi diye ona yapmadıkları kötülük kalmadı.

Hz. Musa aleyhisselâm dedi ki:

O zaman bu mesele nasıl çözüme kavuşabilir. Ben bir Tur dağına gidip gelene kadar kavmimin ahlakı değişip duruyordu. Haklısın Harun kardeşimle çok tartışmam olmuştu. Bunların bu halini değiştirmek mümkün olmuyor. Ne yapmak gerekiyor.

Hz. Hızır aleyhisselâm ki:

Yahudiler, dini millet dini tuttukları müddetçe ve evlilikleri kendi içlerinden dışarıya açılmadıkça durum düzelmeyeceği gibi gelecekte onları genetik bir hastalık bekliyor gibi. Ne olduğunu biliyor musun, kadınlar artık gebe kalamayacaklar. Yumurtaları

oluşmayacak kısırlaşacaklar. Belki çözüm buluruz diye şimdiden depo yapıyorlar, fakat bu sakladıkları yer ne kadar emniyetli olabilir ki. Düşün bir deprem olur her şey altüst. Birde daha önce seninle düzellttiğimiz duvarın altındaki sandıktaki bilgileri onlar bulunca bu sorun çözülür. Fakat bu duvarı biz Küdüste düzeltmedik ki, Şimdi Yahudiler altını üstüne getiriyorlar, zorla kan döküyorlar. O Orada değil ki.

Hz. Musa aleyhisselâm dedi ki:

Evet o duvar orada değil. Seninle biz deniz yolculuğuna çıktığımızdan sonra gittiğimiz yer. Yemen taraflarında bir yer. Biliyorsun Hz. Muhammed salla'llâhu aleyhi ve sellem hikmet için orayı işaret etti. Müslüman âlimler bunu başka anladılar. Birde bizim yolcuğu üç güne sığdırır gibi anlatıyorlar. Aslında çok uzun sürmüştü. Beni biraz saf gösteriyorlar. Ben o kadar söylenilecek bir emri hemen unuturmuş gibi.

Ey Hızır, bu işlerin çözümü için neyi tavsiye edelim.

Hz. Hızır dedi ki:

Ya Musa dünya sevgisi Yahudilerin içinde olduğu müddetçe bu sorun çözülmeyecek. Onlar isterlerse, insanlık huzur bulur; yüzyıl önce uygulamaya koydukları dünyayı parçalama planından vazgeçmeleri gerekir. Buna da ilk önce Anadolu'dan başlaması lazım geliyor. Nasıl olur deme. Yapılması gereken bu.

Hz. Musa aleyhisselâm dedi ki:

Türk milleti hakkında Allah Teâlâ'nın bir muradı var. Onlar olmasaydı bugün Hz. Muhammed salla'llâhu aleyhi ve sellemin çocukları yok edilecekti. Yine onlar olmasaydı, benim kavmimden kimse kalmayacaktı.

Ya Rabbî her çıkmazı Türklerle aştığını biliyorum. O zaman onlar hakkında senden dileğim var. Onlara yardım et. Senin Töreni (ilahi hükmünü) devam ettirsinler. Benim kavmim de onlara yardımcı olsun. Kıyametin saati daha gerilere gitsin. Deccal denilen fitne kendi içinde sönsün Altın Çağı başlatsınlar.

Hızır aleyhisselâm dedi ki:

bu konuşmalarımıza kim inanacak.

Hz. Musa aleyhisselâm dedi ki :

Sözler yazılara dökülsün. Zaman bu sözlerin doğruluğunu çıkartacak. Yeter ki geç kalınmamış olsun. Biliyorum ki Hz. Muhammed salla'llâhu aleyhi ve sellem ne

buyurmuştu: İsa inecek, deccal ölecek, mehdi gelecek. Bunları insanlar olarak beklemeyi bir bırakırsa ademoğulları herşey yoluna girecektir.

Doğrusunu Allah Teâlâ bilir.

İhramcızâde İsmail Hakkı

Not: Bu bir seyrandı. Seyredildi. Bahçeye giremeyenlerde duymuş oldu.

HERKES KENDİNE BAZILARI TANRININ YALNIZLIĞINA AĞLAR

"Bu bir farktır"

(lütfen kızmayınız bana, bu içteki ötelenemez bir duyum) "Tanrı'nın yalnızlığını düşününce ağlıyorum. Ben çok taş olmak istiyorum."

"Bir Allah dostundan"

Allah Teâlâ'nın velileri vardır. Bir kısmı bilinir. Bazılarını ise zâtından başkası bilmez. Onlar görünürler fakat velayetleri kendilerinden dahi saklı tutulmuştur. Onlar ile âlem düzen bulur. Gönüller şâd olur. Dönüşüne kimse ihtimal verilmediği halde, girilmesi insanın içine ürperti veren okyanusa dalarlar ve çıkarlar. Onların makamları ferdiyet olmak olunca rableri katında ayrıcalıkları vardır. Onlar yalnızdırlar. Halk ile alakaları olmadığı gibi meleklerle de yoktur. Onlar insanlığın ayakta duruşunun temelleridir. İnsanların yalnızlığında korkunç hayal âlemini ve ruhu teskin edecek az olunca onları bulmak ve duymakta zor oluyor.

İhramcızâde İsmail Hakkı

SİZİ SİZDEN OKURLAR

Aşağıda alıntıladığımız haber veri toplamanın illegal olmadığını belirtmek içindir. Eğer internete giriyorsanız verileriniz her şekilde toplanacaktır. Yazsanız da yazmasanız da.

Birkaç bilgi aktarayım. Bizim site yelpazesi çok geniş olduğundan farklı farklı konulara giriş imkânı sunmaktadır. Birkaç yıldır site [dini içerik yoğun olmasına rağmen] istatistiklerine düşen aramalarda başı çeken cinsellik, dua ve insanları etkileme konularıdır. Kadınların internette cinsel ilişkiler üzerine çok fazla bilgi aradığı görülmektedir.

Aramalara bakınca görünmeyen yüzün başka oluşu dikkatinizi çeker. Buradan sözü asıl getirmek istediğim yer ise Türkiye de gündemde tutulan iki sorun hakkında inanmayacağınız kadar bir giriş olmaktadır. Yani arayan soran yoktur. Halkın hiç ilgilenmediği konular gazetelerde TVlerde siyasi ve rantçı çevrenin gündeminde tutuluşu ve birde kaşıdığı görülürken şaşırmamak elde değildir. Sokağa çıksanız kendi çapınızda bir araştırma yapsanız iki şeyden birini size söylerler. Biri Kürt sorunu, diğeri Aleviler. [Neden gündemi takip ediyorum havası vermek için] aslında hiçte öyle değil. İnsanlar yalnız kalınca bu konuların yanından bile geçmiyorlar. Bizi hayrete düşüren şu oluyor. Medya sürekli bu konuyu kaşırken internet kullanıcısı bu konu üzerinde neden duyarsız kalıyor. Cevap şu.

İnsanlar güzel ve doyuma ulaşmış bir hayat yaşamak istiyor.

Güdümlü bir hayattan usanmış özgür olmak ve huzur istiyor.

Dünyada şu olmuş, bu olmuş pek ilgilendirmiyor.

Sadece ben nasıl kendimi kurtarırım, nasıl rahat ederim peşindeler.

Bu meyanda söylenecek söz insanlara güzel gelecek vaat ederken psikolojilerini baskı altına almak yerine yapılması gereken işleri yapılması değil midir? Yoksa medya önünde yalandan polemik yapmanın başka bir getirisi mi vardır?.

Türkiye'de haberciliğin magazinleştirildiği biliyoruz. En sonu yemekle biten haber kuşaklarının sonunda yaptığımız tek eylem beyin cimnastiği "şimdi ne yiyelim" ile oluyor.

Mesela zararlı olduğundan bahsedilen bir ürün haber yapılıyor, insanlara sunuluyor.

Arkasından gelen bir yaptırımdan haber yok. Bir eczacı arkadaşımız vardı. Hep şunu derdi kış gelmeden hep antibiyotik haberleri yapılır. Bu şekilde antibiyotik kullanımında büyük bir düşüş yaşanır. [Bunu biz değil her ülke yapıyor.- Çünkü normal olağan hastalıklarda fiyat değeri yüksek ilaçlar gurubu]

Yine bir başka husus, attığınız mailler ile cevapları arasında geçen diyaloglar ile sizi tanımaya çalışanlar olduğunu unutmayın. Sizi sizden okurlar/çalışırlar. En ufacık bir kelime ile sizin arkanızı görürler/analiz ederler.

Hulasa, verilerin toplanması çok önemli değil, analiz yapanların bu verilerden çıkardıkları sonuçlardır. Günümüzde analizi en iyi yapanlar dünyayı yönetmeye talip olanlardır. Verilerin analizini yapmak ve sonuçlarının isabet derecesini yüksek tutmak/bulmak ise "bilgi"ye bağlıdır. Toplum olarak okumayan bir millet olduğumuzdan sorunlarımızı çözmekte de çok zorlanacağımız görünmektedir.

İhramcızâde İsmail Hakkı

"KADINLAR" MI, YOKSA "KADINLIK" MI CEHENNEMDE?

Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem buyurdular ki

Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem (bir bayram namazında kadınlar tarafına geçerek):

"Ey kadınlar cemaati! (Allah yolunda) sadakada bulunun, istiğfarı çok yapın. Zira ben siz kadınların cehennemde çoğunluğu teşkil ettiğini gördüm" buyurdular. Dinleyenlerden cesaretli bir kadın:

"Niye cehennemliklerin çoğunu kadınlar teşkil ediyor, neyimiz var?" diye sordu. Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem:

"Ağzınızdan kötü söz çıkıyor ve kocalarınıza karşı nankörlük ediyorsunuz. Aklı ve dini eksik olanlar arasında akıl sahibi erkeklere galebe çalan sizden başkasını görmedim!" dedi. O kadın tekrar:

"Ey Allah'ın Resulü! Aklı ve dini eksik ne demek?" diye sorunca Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem açıkladı:

"Aklı noksan tabiri, iki kadının şahitliğinin bir erkeğin şahitliğine denk olmasını ifade eder. Dinlerinin eksik olması tabiri de onların (hayız dönemlerinde) günlerce namaz kılmamalarını, Ramazan ayında oruç tutmamalarını ifade eder." (Kütüb-ü-Sitte No: 5361)

Yukarıdaki hadisin temel konusu olan kadınların **cehennemlik olma durumu** ve izahî olan kısım hakkında polemik çok yapılır. Hadisi şerifler, dindarların ve din düşmanlarının ellerinde leh ve aleyhde koz olarak kullandıkları materyal durumuna düşürülmüştür.

Bu hadisi şerifler sahih kitaplarda yer alıyor olsa da, biliyoruz ki Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem rahmet peygamberi ve ahlakın en yüce zirvesi insan-ı kâmildir. İnsanların üzülmesine râzı olmayan Efendimizin töhmete varan ifadelerden uzak olduğunu biliriz. Öyle ise kadınların ilk bakışta aşağılandığı intibaını veren bu hadisler lafızda göründüğü gibi mana murat edilmektedir?

Cevabımız "hayır"dır.

Sosyal hayatımız genelinde kadın ve erkek ikileminde güçlü olan erkek olmaktadır. Kadın ise zayıflığını erkeğe karşı kullanmak için gayret gösterse de ekseriyette başını derde soktuğunu düşündüğümüzde, “cehhennemvâri” hayatının bir perde ilerisinde ve gerisinde kalabilmektedir. Kadın örfün veya bulundukları ortamın sürekli itilen konumunda sadece dini yönde kalmayıp, bir diğer taraftan da acılar görmesi cihetiyle, yıkılmasa da içtimai ve ruhî hali onu üzüntü ve kedere gark edişi acı bir gerçektir..

Hz. Rasûlu'llâh salla’llâhu aleyhi ve sellem kadınların cehennemde oluşlarını direk olarak ahiret hayatına bağlamıyor. Belki de dünya şartları ile izah ediyordu. Yani siz cehennemde şu şekilde veya bu azabı göreceksiniz ibaresi maalesef kullanmamıştır.

Dünyevi konumlar ve dini tedrisat erkekler kontrolünde oluşu ile hadiste bir anlam kayması yapılarak, müsbet ve menfi cihetle kadınlar hırpalanıyor. Dolayısıyla hadiste dine saldırı malzemesi haline getiriliyor.

Kadının cehennemi hayatına örnek çoktur. Ancak can alıcı olanlardan birini zikredelim.

Örf gereği bir genç kızımız evlendiği ilk gece bekâret sorunu yaşamaktadır. Aslında her türlü şekilde kendini korumuş olduğu halde bedenin biyolojik yapısı nedeniyle bir sıkıntı yaşadığında üzerine yıkılan karabulutlarda erkek ne kadar haklı olabilir ki. Eğer erkek bu nedenle mahkemeye gitse, karar kadından çok erkek yönünde gelişir. Kızımız hayatının en güzel döneminde bir buhran yaşıyor ki, sonu kestirilemez. Erkek ise evlenmeden her haltı yemiş [bu ibare yerine uygun geldiği için yazdım] onun üzerinde sadece aranılan değer ve kuvvet ise “viagra kuvveti”nden başka ne olur ki? Günahlar [varsa] kadında göründüğü kadar erkekte hiçbir zaman görünmeyişinin tecellisi ile bir fidan devrilip gidiyor. Erkek namus ile sorun yaşamazken kızımız bir batakta töreye kurban gidecek duruma geliyor.

Olayların erkekler tarafından karartıldığı yerde kadınlarada mor renklere dönüşümünü de unutmamak gerekiyor. Sonuçta dünya düzeni, kadın mazlum, erkek zalimlik kategorisinden bir pay alarak hayata devam ediyor.

Burada Hz. Rasûlu'llâh salla’llâhu aleyhi ve sellemin mucizesi ayandır. Yani bu dünyada dediğini bir kez daha anlamış bulunuyoruz. **Buradaki hakikat kadınlar “cehennemdedir” değil “kadınlık” cehennemdedir.** Cennet ve cehennem konularındaki netlik ahiret hesabının görülmesinden sonra olduğunu biliyoruz. Onun

için Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellemin ahiret konusunda Allah Teâlâ'yı sınırlayıcı bir kelâm etmeyeceğini de unutmamak gerekir.

Konuya bakışımızın çok zaman kısır döngüye dönüşmesinin nedeni ise haklılığın bir yerden sonra hiç kimsenin yanında olmayışındandır. Erkeğin kadını yıktığı yer genelde namus konusunda gelir. Onun hakikati doğru düzlemde çok zamanda kalamadığı gibi hataların başladığı yer olarak kalmaktadır.

> **"Sen erkeğe sahip çıkmazsın, niye çünkü erkektir. Ona bir şey olmaz, yatar kalkar senin adın olur iki paralık. Yani erkekler öyledir, Allah onları öyle yaratmış, pistirler, kendilerine hâkim olamazlar, namussuzdurlar. Ama sen kendi karına kızına sahip çıkacaksın, erkekleri bilirsin, sen serbest bırakırsan hemen atlarlar karına, kızına. Yani ben kendi kızıma güvenmediğimden değil, ben onlara (erkeklere) güvenmediğimden. Yani kendimden biliyorum ha seni tutacak hiçbir şey yoktur, buradan bir kadın geçse sahipsiz, sen dersin o sahipsiz o zaman belki... Bu yüzden dirlik için, düzen için herkes kendi karısına, kızına sahip çıkacak. Çıkmazsa erkekleri kim tutar, sonra gelsin kavga çıksın kan" (Tahincioğlu, 2011, 206-7).**

> **"Namus kadının içindedir, kimse ona zorla, baskıyla, ölümle veremez. Ben inanırım buna, bu yüzden de kızların iyi eğitilip bir ordunun içine bırakılabileceğine inanırım. Yani eğer akıllı ve ahlaklı ise babasına, kocasına karşı sadıksa, sevgi duyuyorsa onun namusa mamusa da ihtiyacı kalmaz… Çünkü namus demek bir yerde zor demek, baskı demek… Yani bir yerde kadının içinde olmayan ahlakı kadına zorla dayatmak demek… Ama eğer sen kadını eğitirsen, aklını kullanmayı öğretirsen, yani cahil bırakmazsan… O da erkek gibi insandır ve cinselliğiyle değil insan olma vasfıyla her ortama girer… Okur da çalışır da, erkeklerle arkadaşlık da yapar…"** [Tahincioğlu, N. (2011). Namusun Halleri. İstanbul: Positiga Yayınları, sh:192]

İhramcızâde İsmail Hakkı

“ACELE KIYAMET”İN HABERCİSİ OLMAYA ÇALIŞAN RUSYA

Konu hakkında büyüklerimizden duyduğumuz işaretleri aşağıda beyan edeceğiz. Ancak unutulmamalıdır ki, 3. Dünya Savaşı bilinen savaşlardan farklı olarak ekonomik ve sanal olarak tecelli edecektir. Bu nedenle Sanal ve medyatik kimlikli olan bu savaşta teknolojik imkânlar ortaya dökülecektir. Çünkü insan ve silah bağlamındaki kara harplerininden olumlu sonuçlar almak mümkün görünmüyor. Bu nedenle 3. Dünya savaşını teknolojisi kuvvetli olan kazanacaktır. Şimdiden Amerika bu savaşın galibi olarak gözüküyor.

Bu meyanda Rusya’nın ideallerinden vazgeçip köşesine çekilip devlet ömrünü uzatmak konusunda temkinli davranması gerekmektedir. Ayrıca İsrail’in Türkiye’ye karşı dost tutumunu herkes bilmektedir. Yahudiler, Türkiye’nin Hristiyan blokuna karşı mücadelesinde her zaman yanında olmaya mecbur oluşunun bir geçmişi vardır. Eğer Türkiye’de dengeler bozulursa İsrail’in ve dolayısıyla Yahudilerin geleceği de tehlikeye girecektir. Bu nedenle Yahudi Dünyası Türkiye’nin yanında yer alacaktır. Acilen Rusya’nın sakin ve sükûnetle geri adım atıp acele bir kıyamet habercisi olan savaşı durdurması gerekiyor.

İnsanlığı bekleyen altın çağı yakalamak için hayatı paylaşmayı öğrenmemiz gerekiyor.

İhramcızâde İsmail Hakkı

Ahmed Amîş kaddesellâhü sırrahu’l azîz Efendi gaybî haberlerden bahsederken buyurdular ki;

- Şam, Bağdat, Mısır, birisi sudan, biri saikadan (yıldırım) biri de hareketi arzdan (deprem) harab olacaktır.
- Türk devleti (bir defasında da: Türk Milleti) ilâ yevmi’l-kıyâme baki kalır, payidar olur. Fakat şekl-i idaresi şekilden şekile tahavvül eder.
- Türkler tenassur edecek. (Türkler hıristiyanlaşacak) (1920 de söylendiğini hatırlayalım)
- Benî Kureyşden biri (bir defasında: Evlâd-ı Rasulden birisi yani Hz. Hüseyin aleyhisselâm) zulüm ve îtisafa (haksızlık) mâruz kalınca (İslam liderliği) Kayı Aşireti’ne iltica etti. Mürûr-i eyyam ve zaman ile onlara baş oldu. Fakat kendileri de (sebebini) bilmez.

- Hazreti Âdem'e bütün diller teklif edildi, ama Türk lisanını seçti. Onun için Türk devleti ilelebet payidâr olur.
- Türk kavmi ebabil kuşu ile helak olacaktır.
- Yerde gökte büyük değişiklikler olacak.
- Semâvatta büyük değişiklikler olacak bir yıldız peyda olacak.
- Paris şehri semavî bir hâdise ile mahvolacak.
- **Üçüncü Dünya Harbi çıkacak, "Rusya mahvolacak, küçük bir devlet haline gelecek." Anadolu ahalisine dua ettim, bu badirede onlara ziyan gelmeyecek. Bu esnada avucunu sıkar gibi yaparak "Rusyayı küçülttüm, küçülttüm." "Rusya darmadağan olacak! O Kremlin sokaklarında köpekler uluyacak!.."**
- İngiltere ve Yunanistan mahva mahkûmdur. İngilizler o zaman Türk donanmasına bakıp gıpta edecekler, hayıflanacaklar.
- Yine Ahmed Amîş Efendi'nin İngiltere için şu rivayeti vardır. "O zâlim imparatorluk balıkçılıkla geçinen küçük bir ada devleti haline gelecek!."

Kaynak: Ahmed Amîş Efendi, hzl: İhramcizade, Gözde Matbaa, İstanbul, 2012 (Gaybî haberler)

İSYAN VE AKLIN BİTTİĞİ YERDE KALMAK

"Kararan" a

Çözümü olmayan sorun yok iken, yumak haline gelen dertlerle boğuşmak neden olur?

Suç kimin, sorusuna cevap bulunamazken, itaat edilen duygular ile cevap bulmaya çalıştığımız her şey bir batak haline dönüşüyor.

İddia edilen her şey gerçekte kabul gören bir merkezin hedef noktası mıdır?

Aranılan şey aranıldığından mı aradığımız için sorun oluyor?

Kim kime itiraz ediyor ki, sonu olmayan tedavi olmayan karanlık bulutlar üzerimize doğru geliyor.

Olmuyor, olmuyor denildiği halde olmasını istediğimiz şey nedir?

Olmayan şey mi, yoksa olmasını istediğimiz şeyin olmamasındaki ısrarımız mı bize acı veriyor?

Emellerimiz bizimle doğuyor, fakat bizimle hiç ölmeyecekler ki, bizler gitsekte o emel vasfıyla süflileşerek devam edecektir.

Emeller ulvi olamaz. Emirler ulvilik sahibidir.

İstek bizim hedefimiz olamalı. İstemek denilen fiiller ancak umut edenler de olur. Umudumuzu bırakmak gerektiği şuradan belli oldu, istediğimiz zaman ölemiyoruzda ondan. Son dediğimiz şeyler bizimle beraber değiller. Bizimle beraber olan ancak istemediğimiz olanlardır.

Burada bir ayrıcalık zuhur etti. İstemeyi unuttuk, istemek bizde kalmadı dediysen. O zaman her şey sanki biz istiyormuş gibi oluyor.

İstediğimizde kaçan istemediğimizde varılan bu husus, neden gelmek istidanı gösterişi, benliğimizin son tarafındaki umutsuzluğun karşılığı mı olduğundandır.

Olsun, olmayıp, aşkın cevap bulamıyordaki sorunda, soran ve sorunda olmaz. Sorunsuz olmak, soranlar için değil sorununa bağlanırlar. Sen çıkarsın aradan.

Zorlandığın yerde zorlamayı bırakmak gerekmez mi? Hayat kısa olunca hangi

ihtiyacın doyuma ulaşabilir ki? Her güzellik terk edilen olunca, güzellik kendini bırakmak veya istememek mi?. Öyleyse istedikçe istediğin şey yıkım gerektiren düşman olur.

Bırakıp gittiğimiz her adım terk edilesi ile bize yönelip kaybolduğu için üzülmedi ki, yolunu bulanın attığı adımlardaki geçmişe üzülmedi ki, gelen gitti, gelecek ise beklenilmesi gereken bir yerde dururken bizi beklemekte acele etmedi.

Daldan dala, bucaktan ocaktan konuşsanız da eğri de olsa düzde olsa anladığın anlamadığın diye beklediğimiz her şey bitti kaldı.

Zaman yıkıma uğradığında onu tutmaya çalışmak yerine düştüğümüz yolun ilerisine baksaydık acıların olmadığı gibi gelecek için umudumuz olurdu.

Bir mağarada kalanın istediği ne kadar olur?

Dağ tepesinde veya dehlizde kaldığındaki fark nedir?

Dağ tepesinde olan fikri dünya ise zeminde duran süfliyettir. dehlizde olanın ki ulviyeti ise dağdaki durandan niçin üstün olduğunu anlayasbilirsin.

Bildiğin bilmediğin şeyler eşitlenmeli. Sorun sende başlamasın diye geriye ileriye bakmalı. Nefsini düşünmek ile kendini korumak ayrı şeylerdir.

Çok iyilik cennete kavuşmaya sebep değildir. Belki uzaklaştığının habercisi olacaksa geri geri kalman daha faydalıdır.

Korkudan geri kalışın ile ağlayıp durduğun ateş sen istediğin için yanmadığı gibi, senin için sönmez.

Varsan varsın yoksan yoksun değil mi.. İnancını da doğru bilişin seninle değil başkalarındaki ile oluşmuştur. Var ve yok ne ifade edebilir ki..

Verilen verilirken, sen hak ettiğin için verilmediği gibi, hak etmediğin zamanda senden alınır alınmazını, bilemen de çok önem arzetmez artık

Ey isyan eden kul, bulunduğun yeri bulamadın gideceğin yeri nasıl tayin edeceksin.

İhramcızâde İsmail Hakkı

Not: Okuduğunuzu çok anlamanıza gerek yok. Çünkü kararana yazıldı.

VAHHABİLERE İKİ HEDİYE

Feyzi büyük olan bir hoca arkadaşımızın bizlere Cuma hediyesi olarak gönderdiği maili sizinle paylaşmak istedim.

Birinci Hediye:

Bir zat vefat etse, vefat sırasında başındaki takkeye 500 dirhem verilse, bit (kımıl) sebebiyle boynundaki bulunan iğnedeki ipe 150 dirhem verilse, gasil suyunu insanlar içseler, gasilden arta kalan sidiri bölüşseler bu harekete günümüz vahhabileri ne der?

Acaba. İşte tüm bunlar İbn-i Teymiyye merhumun cenazesinde yapılmıştır. Uydurma falan değil, öğrencisi İbni Kesir, El Bidâye ve'n Nihâye isimli eserinde İbni Teymiye'yi anlattığı kısımda bu hususu nakletmektedir.

İkincisi Hediye:

İmam Fahri Razi'nin Kelam İlmi Üzere yazdığı 8 Ciltlik El-Metalib'inde bir bahis vardır. Çoğu kimse habersiz gibi bunu görmekten gelmek istemez. Konu başlığı **'Kabir ve Ölülerin Ziyaretinde Faydalanma Keyfiyetinin Açıklanması'**

Şeyhü'l-İslam Ebü'l-Abbas Takiyyüddin Ahmed B. Teymiye'nin Vefatı

Şeyh Alemüddin el-Berzalî, tarihinde şöyle demiştir: "Bu sene zilkade ayının yirmisinde pazartesi gecesi şeyh, imam, âlim, allame, fakih, hafız, zâhid, âbid, önder, mücahid, Şeyhü'l-İslam Takiyyüddin Ebü'l-Abbas Ahmed b. İmam Allame Müftü Şihabüddin Ebü'l-Mehasin Abdül-halim b. Şeyh İmam Şeyhü'l-İslâm Ebü'l-Berekât Abdüsselâm b. Abdullah b. Ebü'l-Kasım Muhammed b. Hızır b. Muhammed b. Hızır b. Ali b. Abdullah **b. Teymiye vefat etti.**

Harranlıydı. Sonraları Dımaşk'a yerleşti. Zilkade ayının yirmisinde pazartesi gecesi Dımaşk Kalesi'nde tutuklu bulunduğu salonda vefat etti. Vefatı nedeniyle büyük bir kalabalık kaleye gitti.

Yıkanmasından önce bir cemaat, cenazesinin yanında oturup Kur'an okudu.

Onu görmek bereketine ve onu öpme saadetine erdiler.

Sonra kaleden ayrılıp gittiler. **Daha sonra da kadınlardan bir topluluk cenazenin yanına geldi. Aynı şeyleri yapıp geri döndüler.**

Artık cenazeyi yıkayıcılarla başbaşa bıraktılar. Yıkandıktan sonra cenaze dışarı çıkarıldı. Kalede ve yolda büyük bir cemaat toplandı. Cemaatın bir ucu kalede, diğer ucu da Emevî Camii'nde idi. Caminin içi, sahnı, külase kısmı, Babü'l-Berid ve Babü's-Saat kısmı insanlarla dolmuş, kalabalık Lebbadin ve Gevara kapısına kadar uzanmıştı. Cenaze gündüz saat dörtte hazırlandı ve camiye getirildi. Askerler, aşırı kalabalık ve izdihama karşı onu koruyorlardı. Kalede cenaze namazı kılındı. Namazı önce Şeyh Muhammed b. Teramam kıldırdı. Sonra öğle namazının ardı sıra Emevî Camii'nde de ikinci kez cenaze namazı kılındı. Kalabalık gittikçe fazlalaşıyordu. Nihayet meydanlar, sokaklar, caddeler, insanlarla dolup taştı. Daha sonra namazın ardı sıra cenazesi eller ve başlar üzerinde taşındı. Naaş, Babü'l-Berid'ten şehir dışına çıkarıldı. İzdiham fazlalaştı.

Ağlayanların, feryad-ü figan edenlerin, ona rahmet dileyenlerin, dua edenlerin, övenlerin sesi göğe yükseldi.

İnsanlar, mendillerini, sarıklarını ve elbiselerini onun naaşının üzerine attılar.

Cenazeye gelenlerin ayakkabıları izdiham nedeniyle sıyrılıp ayaklarından çıkıyor, kabanları, mendilleri ve sarıkları da üzerlerinden düşüyor, ancak kimse buna aldırış etmiyordu.

Çünkü hep cenaze ile ilgileniyorlardı. Cenaze başlar üzerinde taşmıyor, bazan ileriye gidiyor, bazan geride kalıyor, bazan insanların geçebilmesi için durduruluyordu. İnsanlar büyük bir izdiham içinde Emevî Camii'nin tüm kapılarını açarak dışarı çıkabildiler. Ancak yine de sıkıştılar. Sonra insanlar şehrin bütün kapılarını açarak yine büyük bir izdiham içinde şehir dışına çıkabildiler. Lâkin kalabalık daha fazla şehrin şu dört kapısında yoğunlaşmıştı: Cenazenin çıkarıldığı Ba-bü'1-Ferec, Babül-Feradis, Babü'n-Nasr ve Babü'l-Cabiye. Sûkü'l-Hayl'e, gelindiğinde izdiham daha da büyüdü, kalabalık arttı, insanlar fazlalaştı. Cenaze oraya konuldu. **Kardeşi Zeyneddin Abdurrahman orada öne geçip cenaze namazı kıldırdı.** Namaz tamamlanınca cenaze, Sufiye Mezarhğı'na götürüldü. Kardeşi Şerefüddin Abdullah'ın yanı başına defnedildi. Allah ikisine de rahmet etsin. Defin işi ikindiden az Önce tamamlanmıştı. Çünkü cenaze merasimine gelenler çoktu. Bahçelerden Gota mıntıkasından, köylerden ve kasabalardan çok sayıda insan cenaze merasimine gelmiş, bu yüzden

bütün dükkanlar kapatılmıştı. Gelemeyenler de ona rahmet ve dua okuyorlardı. Bunlar mazeretli kişilerdi. Cenazeyi teşyî etmeye birçok kadın da gelmişti. Bunların sayısı tahminen 15.000 kadardı.

Damlarda ve diğer yerlerde toplananlar hariç hepsi de İbn Teymiye'ye rahmet okuyorlar, kendisi için ağlıyorlardı.

Cenazeye iştirak eden erkeklerin sayısı ise tahminen 60.000 ile 100.000 civarındaydı. 200.000 kişinin katıldığına dair rivayetler de vardır.

Bir cemaat da onun yıkanmasından sonra artan suyu içmişler, geride kalanlar da yıkanması esnasında kullanılan sedir otunu kendi aralarında paylaşmışlardı.

Kımıl (*) nedeniyle boynuna taktığı civalı ipin değeri 150 dirhemdi. Başındaki takke için de 500 dirhem ödenmişti.

Cenazede ayrıca büyük bir gürültü ve çok yüksek sesli ağlaşma meydana gelmişti. İnsanlar tazarru ve niyazda bulunmuşlar, Salihiye'de ve şehirde onun için çok sayıda hatim indirmişlerdi. Mezarı gece gündüz denmeden ziyaret edilmiş, bazıları sabaha kadar yanında kalıp gecelemişlerdi. Vefatından sonra bazıları onun hakkında çok salih rüyalar görmüşlerdi. Bir grup şair de onun için kasidelerle mersiyeler yazmıştı.

(Kımıl (Aelia rostrata), insanlığın hububat tarımına başladığı ilk bilenemez çağlardan beri en büyük zararı buğday ve diğer hububat ekili tarlalarda var olan ürünler bağlamında insanlığın emeğine ve geleceğine zarar vererek varlığını sürdürebilen bir tür küçük zararlı böcektir. Türkçeye Arapçada bit anlamına gelen kelimeden (قمل) geçmiştir.)

Merhum Şeyhü'l-İslâm Takiyyüddin İbn Teymiye, hicretin 661. senesinde rebiyülevvel ayının onunda pazartesi günü Harran'da doğmuş, babası ye ailesiyle birlikte küçük yaşta Dımaşk'a gelmişti. İbn Abdüd-daim, İbn Ebfl-Yüsr, İbn Abdan, Şeyh Şemseddin el-Hanbelî, Şeyh Ştmsaddin b, Ata sl-Hanefl, Şsyh Gsmaleddin b. Sayrafî, Mecdüddin b. Aââkir, Şeyh Cemaliddia al-Bağd&dî, Necip b, Mikdad, ton Ibi'1-Hayr, İbn Allan, İbn Ebî Bakir el-¥ahudî, Kemal Abduirahim, Fahr Ali, îbn Şeyban, Şgref b, Kavvai, Zeynep binti Mskkî ve adlan burada anılmayan çok sayıda âlımdan hadiı dinledi. Kendisi de hadis okudu. Hadis toplamaya çalıştı. Tabakat yazdı. Hadis tespit

etti, senelerce başkalarına hadis okuyup dinletti. Dinlediği herşeyi mutlaka ezberlerdi zeki bir kimseydi. Sonraları ilimle de iştigal etti. Tefsirde ve tefsire dair bilgiler-. de büyük âlim oldu. Fıkıhta arif oldu. Anlatıldığına göre kendi zamanında ve diğer zamanlarda mezheplerin hükümlerini, nkhî bilgilerini mezheplerin âlimlerinden çok daha iyi öğrenmişti. Âlimlerin ihtilafını, usûl, fürû, nahiv, lügat ve diğer aklî ve naklî ilimlere dair hususları çok iyi bilirdi. Bir mecliste faziletli bir kimse kendisiyle herhangi bir ilme dair konuşma yaptığında, İbn Teymiye'nin konuştuğu o ilimde mutlaka en büyük üstad olduğunu anlar, onun bu hususta derin bilgilere sahip olduğunu görürdü. Hadis'e gelince o, hadisin bayraktarlığını yapmış, hadisi muhafaza etmiş, sahih ve sahih olmayan hadisleri birbirinden ayırdetmiş, hadis ricalini iyi tanımış, bu hususta derin bilgilere vakıf olmuştu. Çok sayıda eser tasnif etmiş, usûl ve furû'a dair faydalı taliklerde bulunmuştu. Bu taliklerin bir kısmı tamamlanıp temize çekilmiştir. Ben de bunları kendisinden nakledip yazdım, bir kısmını huzurunda okudum. Ama taliklerinin büyük bir kısmı tamamlanmamıştır. Bir kısmı da tamamlanmış, ama şu ana kadar temize çekilmemiştir. Asımdaki âlimlerden bir cemaat onu, ilimlerini ve faziletlerini övmüşlerdir. Kadı Habî, İbn Dakikü'l-İyd, İbn Nahhas, Mısır'daki Hanefî Kadısı İbn Harirî ve İbn Zemlekânî bunlardandır. İbn Zemlekânî'nin onun hakkında kendi el yazısıyla şöyle yazmış olduğunu gördüm:

"İçtihadın şartları uygun bir şekilde onda toplanmıştır. Güzel eser tasnif etmede, güzel ibare kullanmada, tertipte, taksimde, dindarlıkta ileri merhalelere ulaşmıştır."

İbn Zemlekânî, onun bir tasnifi hakkında da şu beyitleri yazmıştı:

"Onu niteleyenler ne diyorlar?

Onun nitelikleri sayılamayacak kadar çok ve açıktır.

O, Allah'ın ezici bir hüccetidir.

O, aramızda zamanın bir harikası olarak durmaktadır.

O, yaratılanlar içinde bir mucizedir.

Nurları ve aydınlığı apaçıktır.

Aydınlığı, fecrinkinden daha fazladır."

İşte ibn Zemlekânî, onu böyle övmüştür. O zamanlar îbn Teymiye'nin yaşı otuz civarındaydı. Küçük yaştan beri onunla aramızda bir sevgi ve arkadaşlık bağı vardı.

Bir sene kadar hadis dinledi. Faziletleri çoktu. Eserlerinin adlarım, yaşantısını, onunla fakihler ve devlet yetkilileri arasında cereyan eden hadiseleri, defalarca hapse atılışını, başından geçen halleri burada anlatmak mümkün değildir. Bu kitap aslında bu kadar finiş bilgilin nakletmaye müsait di değildir.

"O, vefat ettiğindi bin Hieaz yolunda olup Dımaşk'tan uzaktaydım, Vefatından elli gün sonra Tebük'e ulaştığımızda vefat haberini aldık. Onu kaybetmekten ötürü hepimiz üzüldük. İnsanlar da üzüntü içine düştüler. Allah ona rahmet etsin."

Alemüddin el-Berzalî, İbn Teymiye hakkında tarihinde böyle demiştir.

Şeyh Alemüddin, İbn Teymiye hakkında bu biyografik bilgileri verdikten sonra Bağdat'ta İmam Ahmed b. Hanbel'in cenaze merasiminden, onun şöhretinden, Ebu Bekir b. Ebu Davud'un cenaze töreninin görkemli oluşundan bahsetmiştir.

İmam Ebu Osman es-Sabunî, Ebu Abdurrahman es-Süyufî'nin şöyle dediğini nakletmiştir:

"Ebü'1-Feth Kavvas adındaki zahid şahsın cenaze merasimine Şeyh Ebü'l-Hasan ed-Darekutnî ile birlikte iştirak etmiştim. Böyle büyük bir cemaate katıldığımızda Şeyh Ebü'l-Hasan bana dönüp şöyle dedi: Ebu Sehl b. Ziyad el-Kattan'ın İmam Ahmei'den naklen **Abdullah b. Ahmed b. Hanbel'in şöyle dediğini işittim**: "Bid'atçilere deyin ki, bizimle sizin aranızda ayırıcı özellik, cenazelerdir." Kuşkusuz İmam Ahmed b. Hanbel'in cenazesine iştirak eden cemaatin sayısı çok yüksekti. Çünkü belde ahalisinin sayısı fazla olup bu törene hayli insan iştirak etmişti. Ayrıca İmam Ahmed'i tazim ettiklerinden, devlet tarafından sevilen bir ınsan olduğundan ötürü de cenaze merasimine katılan cemaatin sayısı Çok olmuştu. Şeyh Takiyyüddin b. Teymiye ise Dımaşk'ta vefat etmişti.

Dımaşk'ın ahalisi ise o zaman sayı bakımından Bağdatlıların onda biri bile değildi. Ama zorba bir sultan kendilerini toplayacak olsaydı bile İbn Teymiye'nin cenaze merasimine bu kadar büyük bir cemaat katılmazdı. Kaldı ki İbn Teymiye, sultan tarafından hapsedildiği kalede vefat etmişti. Ayrıca fakihlerin ve yoksulların çoğu da bırakınız Müslümanları, diğer dinlere mensup kimseleri dahi nefret ettirecek şeyleri, İbn Teymiye'den naklediyorlar ve bu gibi şeyleri ona isnad ediyorlardı. İşte bütün bunlara rağmen İbn Teymiye'nin cenazesine katılan insanların sayısı oldukça fazla olmuştu!"

İbn Teymiye, zilkade ayının yirmisinde pazartesi gecesi seher vaktinde vefat etti. Kale müezzinleri vefatını minarede ilân ettiler. Burçlar-daki nöbetçiler de bu haberi etrafa söyleyip duyurdular. Sabah olunca insanlar bu büyük olayı duymuşlar, birbirlerine aktarmışlardı. İnsanlar gelebildikleri her taraftan, hatta Gota'dan ve Merc'den gelip kalenin etrafında toplanmışlardı. Pazardaki, çarşıdaki insanlar birşey yapmamışlar, âdet üzere açılması gereken dükkanların çoğu da açılmamıştı. Saltanat naibi Tengiz, avlanmak için bir yere gitmiş, bu yüzden devlet erkânı ne yapacaklarını şaşırmıştı. Kale naibi Sahip Şemseddin Gabri-yel gelip cenazenin yanında oturdu. Kendisine baş sağlığı dilekleri sunuldu. Havastan, dostlardan, ahbaptan gelmek isteyen kimseler için kalenin kapısı açıldı. Devlet erkânından, şehir ahalisinden ve Salihiye halkından has dostlar, yakın arkadaşlardan bir grup gelip salonda toplandılar. Cenazenin yanında oturup ağlamaya ve inlemeye başladılar. Adeta kendi canlarına kıyacak derecede feryad-ü figan ettiler. Ben de şeyhimiz Hafız Ebü'l-Haccac el-Mizzî merhumla birlikte orada hazır olanlardan biriydim. **Şeyh İbn Teymiye'nin yüzünü açıp seyrettim ve öptüm. Başında ucu iğneyle tutturulmuş bir sarık vardı.** Başında kendisinden ayrıldığımız zamandakine nisbetle daha çok beyaz tel vardı. Kardeşi Zeyneddin Abdurrahman, onun kaleye girdiğinden bu yana seksen hatim indirdiğini ve seksenbirinci hatme başladığını, orada hazır bulunan kimselere bildirdi ve Kamer sûresinin şu âyet-i kerimesine varmış olduklarını söyledi:

"Allah'a karşı gelmekten sakınanlar güçlü hükümdarın katında, yüksek bir derecede cennetlerde ferahlık ve aydınlık içindedirler." (Kamer, 54-55.)

Kardeşi Zeyneddin'in böyle demesinden sonra âlim olan, iki hayırlı ve salih şeyh Abdullah b. Muhib ile Abdullah ez-Zer'î (amâ) Rahman sûresinden başlayarak Kur'an'ı hatmettiler. İbn Teymiye merhum, bu zatların okuyuşlarını çok severdi. Ben de orada hazır olduğum için onları dinledim.

Sonra Şeyh İbn Teymiye'nin cenazesini oradaki bir mescide götürerek yıkamaya başladılar. Yanında yıkama işine yardımcı olacaklardan başkasını bırakmadılar. Şeyhimiz Hanz el-Mizzî, ilim ve iman ehli bir grup salih ve hayırlı insan, yıkama işine yardımcı oldular. Yıkama tamamlanır tamamlanmaz kale, insanlarla doldu. Kalede ağlama, övme, dua etme ve rahmet dileme sesleriyle büyük bir uğultu meydana geldi. Sonra onu camiye götürmek üzere İmadiye yoluna koyuldular, Adiliye-tü'1-Kebîre'nin yanından geçtiler, Natifaniyyin Medresesi'nin köşesine yöneldiler. Çünkü Babü'l-Berid

pazarı onarım amacıyla yıkılmıştı. Cenazeyi Emevî Camii'ne götürdüler. Cenazenin önünde, arkasında, sağında, solunda sayılarım ancak yüce Allah'ın bileceği miktarda çok insan vardı. O esnada adamın biri yüksek sesle, **"Ehl-i Sünnet imamlarının cenazeleri işte böyle olur!"** diye bağırdı. Oradaki diğer insanlar da ağlaşmaya başladılar. Bu çığlığın duyulduğu esnada diğer insanlar da büyük bir gürültüyle ağlaştılar. Şeyh İbn Teymiye, Maksure yanındaki cenaze yerine konuldu, insanlar kalabalıktan ötürü saf düzenine giremeden içli dışlı karışık vaziyette namaza durdular. Ancak kalabalıktan ötürü hiç bir kimse caminin içinde, sokaklarda ve caddelerde secde etme imkânı bulamıyordu. Öğle ezanının vakti yaklaşmış, insanlar her mekandan gelip oraya toplanmıştı. İnsanlardan bir kısmı da o gün yeme ve içme imkânı bulamayacaklarından ötürü oruca niyetlenmişti. Kalabalık ve çokluğun haddi yoktu. Öğle ezanı okunduktan sonra âdete aykırı olarak saray kapısının yanında namaza duruldu. Namaz kılındıktan sonra hatibin Mısır'da oluşu nedenîylelmtip naibi geldi. Orada İbn Teymiye'nin cenaze namazını kıldırdı. Hatip naibi Şeyh Alaeddin el-Harratî idi. Sonra insanlar önceki sayfalarda da anlattığımız gibi caminin ve şehrin kapılarından çıkıp ilerlediler, Sükû'l-Hayl'de toplandılar. Bazıları da camide namaz kılındıktan sonra beklemeyip doğrudan Sufi-ye Mezarhğı'na gitmişlerdi. Herkes kendi kendine ağlayıp tekbir ve tehlil getiriyor, İbn Teymiye'yi övüyor, ona dua ediyor, onun ölümüne üzülüyordu.

Kısaca demek istediğimiz şudur ki; O gün Emevîlerin zamanından beri Dımaşk'ta daha önce misli görülmemiş görkemli bir gün olmuş, bu vesile ile büyük bir kalabalık toplanmıştı. İkindi ezanına yakın bir zamanda İbn Teymiye kardeşinin yanma defnedildi. Cenaze merasimine iştirak eden insanların sayısını tespit etmek mümkün olmamıştı. Ama diyebiliriz ki şehir halkından, Banliyö sakinlerinden küçük yaştaki çocuklar ve aciz insanlar hariç olmak üzere cenaze merasimine katılmayan hemen hemen hiç olmamıştı. İlim ehlinden ise üç kişi hariç herkes cenazeye iştirak etmişti. Bunlar da İbn Teymiye'ye düşmanlıkta şöhret bulmuş olan İbn Cümle, Sadr ve Kafçozî idi. Bu kişiler bu törende dışarı Çıktıkları taktirde insanlar tarafından öldürüleceklerini bildiklerinden korkup gizlenmişlerdi. Şeyhimiz İmam, Allame Burhaneddin el-Fezarî ue üç gün sureyle İbn Teymiye'nin mezarını ziyaret etmişti. Şafiî ulemasından bir grup da böyle yapmıştı. Burhaneddin el-Fezarî, vakarlı ve heybetli bir şekilde merkebine binerek İbn Teymiye'nin mezarım ziyarete gidiyordu. Yüce Allah rahmet etsin.

İbn Teymiye için çok hatim indirildi.

Vefatından sonra bazı kimseler onun hakkında hayret verici salih rüyalar gördüler. Kendisi için birçok mersiye ve uzun kasideler söylendi.

Onun için bir çok âlim tarafından biyografiler yazıldı. Faziletli ulemadan ve diğerlerinden oluşan bir cemaat bu hususta eser tasnif etti. Ben bunların tümünden onun menkıbeleri, faziletleri, şecaati, cömertliği, samimiyeti, zahidliği, abidliği, çeşitli ilimlere vakıf oluşu, büyük ve küçük sıfatları hakkında bilgi verirken veciz bir biyografiyi özet olarak sunacağım. O bir çok ilimlere sahipti. Kitap ve sünnetle te'yid ettiği bazı orijinal hükümler ve fetvalar vermişti.

Özetle diyeceğimiz şudur ki: Merhum İbn Teymiye büyük âlimlerden biri olup ictihadlarmda hata yaptığı da, isabet ettiği de olmuştur. Ancak isabetine nisbetle hatası engin denizdeki bir nokta kadardır. Ayraca Sahih-i Buharî'den nakledilen bir hadis-i şerifte de anlatıldığı gibi bu işte yapmış olduğu hataları da bağışlanmıştır:

"Bir hâkim hükmedeceği zaman içtihad eder, yani hakkı arayıp hükmeder da sonra bu hükümde sabit ederse, o hâkime iki ecir vardır. Hakkı aramak ve isabet etmek sevapları). Eğer hâkim hükmedeceği zaman hakkı içtihad edip arar. Fakat sonunda hata ederse, bu hâkime de bir ecir vardır. Hakikati arama sevabı vardır.)" Demek ki İbn Teymiye her halükârda sevap kazanmıştır. İmam Malik b. Enes de şöyle demiştir: **"Bu mezardaki hariç, herkes sözünden ötürü hesaba çekilecektir."**

Zilkade ayının yirmi altısında Tengiz, mallarını, eşyalarını Babü'l-Feradis dahilindeki Darüzzeheb'ten yeni yaptırdığı konağa taşıdı. Daha Önce Darüzzeheb'in adı Darülfülûs'tu. Ancak daha sonra oraya Dârüzzeheb adını taktı. Hazinedarı Nasirüddin Muhammed b. İsa'yı azledip yerine kölesi Abaçî'yi tayin etti.

Zilkade ayının yirmiikisinde Aclon şehrinde sabahtan ikindiye kadar devam eden bir sel baskını meydana geldi. Şehrin camisini, çarşısını gelir getiren yerlerini ve birçok evini yıktı, harep etti, yedi kişi boğuldu. İnsanların çok sayıda malı, mülkü, emtia ve hayvanı telef oldu. Takriben 1.000.000 dirhem değerinde zayiat meydana geldi. Doğrusunu Allah bilir. İnnâ lillahi ve innâ ileyhi râciun (Doğrusu biz Allah'a aidiz ve O'na dönücüleriz.)

Zilhicce ayının onsekizinde pazar günü Şafiî Kadısı Şeyh Alaeddin el-Konevî, diğer merkezlerdeki şahitlerden bir topluluğu, -diğer insanlardan ayırd edilmeleri amacıyla-

sarıklarının arka taraftaki ucunu omuzlarının arasına sarkıtmakla yükümlü kıldı. Onlar da birkaç gün süreyle bu emri yerine getirdiler. Sonra bundan rahatsız olunca kendilerine bunu yapmama ruhsatı verildi. Kimi de bu uygulamayı devam ettirdi.

Zilhicce ayının yirmisinde salı günü Şeyh, İmam, âlim, allame Ebu Abdillah Şemseddin b. Kayyım el-Cevziye tutuklu bulunduğu kaleden salıverildi. Kendisinin salıverilmesi, Şeyh Takiyyüddin'in tutuklanmasından bir kaç gün sonra olmuştu. Kendisi hicretin 726. senesinin şaban ayından beri tutuklu bulunuyordu. Sultan'm Çavlî'yi, Emir Ferec b. Kara Sungur'u ve Laçin el-Mansurî'yi hapisten çıkarıp serbest bıraktığına dair haber Dımaşk'a ulaştı. Bayramdan sonra sultanın huzuruna götürüldüler. Sultan kendilerine hil'at giydirdi.

Zilkade ayında Sultan Ebu Said'in naibi büyük Emir Çoban'ın ve Kara Sungur el-Mansurî'nin vefat ettiklerine dair haber Dımaşk'a ulaştı.

Çoban, Mescidi Haram'a kadar uzanan su kanalını açtırmış, bu kanalı kazdırmak için çok para harcamıştı. Medine-i Münevvere'de türbesi, meşhur bir medresesi ve güzel eserleri vardı. İslâmî hayatı mazbut olup yüksek himmet sahibi bir kimseydi. Sultan Ebu Said'in zamanında uzun bir süre hakkıyla yöneticilik yapmıştı. Sonra Ebu Said, onu tutuklamak isteyince -önceki kısımlarda da anlattığımız gibi- bundan kurtuldu. Daha sonra Ebu Baid, hicretin 727, senasında onun oğlu Haes Dımaşkî'yi öldürttü. Diğer oğlu Timurtaş ise Mısır Sultam'nın yanına kaçtı. Mısır Sultanı onu bir ay kadar yanında barındırdı. Sonra iki hükümdar arasında, Timurtaş'ın Öldürülmesi için elçiler gidip geldi. Nihayet Mısır Sultanı, Timurtaş'ı öldürerek kesik başını Sultan Ebu Said'e gönderdi. Bundan kısa bir süre sonra da Timurtaş'ın babası Çoban vefat etti. Niyetleri yüce Allah daha iyi bilir.

Kara Sungur el-Mensurî'ye gelince o, Mısır ve Şam'ın en büyük emirlerinden di. Önceki kısımlarda da anlatıldığı gibi o, Eşref Halil b. Mansur'u öldürenlerden biriydi. Sonra Mısır Naibiliği'ne atandı ve bu görevi bir süre yürüttükten sonra Dımaşk Naibliği'ne, oradan da Haleb Naibliği'ne getirildi. Bundan sonra Efrem ve Zerkaşî ile birlikte Tatarların yanına kaçtı. Tatar Hanı Harbenda, bunları yanında barındırdı, kendilerine ikramdan bulundu ve birçok beldeyi ikta olarak onlara verdi. Kara Sungur, Hülagû'nun kızıyla evlendi, sonra bu sene doksan yaşındayken hakimi bulunduğu Merağa şehrinde vefat etti. Doğrusunu Allah bilir.

Kaynak: İbn Kesîr, El Bidaye Ve'n-Nihaye, Çağrı Yayınları: 14/226-233.

Not: Bahse konu cenaze defni olayı, insanların sevgi duyma/ifade etme hadiselerinde, minnetleri ızhar ederken dinî ve mezhebî durumun, hangi çerçevede kaldığına delil olabilecek durumdadır. Bu tarihi hadise üzerinde ilmi sosyolojik ve psikolojik çalışma yapılması gerekmektedir. Yani: insanların değer verdiklerine karşı zayıf olmaları fıtrat gereği midir? Vahhabi mezhebinin temelini kuran İbn-i Teymiyye'nin fikirleri cenazesi vukuunda unutulup, insanların cahiliyye adetlerine yönelmelerini, onların bir noksanlığı olarak görmekten çok, insani yönlerini açıklamak gerekiyor gibi görünmektedir.

Burada üzülecek ve yanında sevinilecek durum ise, ashâb-ı kiram radıya'llâhu anhüm hazeratının, Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellemin dünyayı değiştirdiği gün ve akabinde bu halleri yaşamayıp, halifelik seçimiyle iştigal etmeleri ve sakin olmaları durumundaki farkı, farketmek için bir ipucudur. Bu eğitimde üstadın ulvîliğini açığa çıkar ki, Efendimizin gerçekten talebelerine kendini bir peygamberden çok, aciz bir kul olarak tanıtması ve öğretmesidir ki, bu bir farktır.

Farkı farketmek gerekir.

Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellemin huzurunda bir daha ümmet olma şerefinin yüceliğini görmüş ve bilmiş olduk. Ayrıca bu bilgiyi bize gönderen beyefendiye teşekkür ederiz. Bilgiler kitaplarda ve usulde anlatılan gibi yaşanılmıyor.

İhramcızâde İsmail Hakkı

NEDEN İSTEDİN Kİ?

Üstadım Molla Lütfi kuddise sırruhu'l-âlî Efendim ile sohbet ederken hep içimdeki yangın söneceğine yüzlerce kat daha artar.

-Hayalime sığmayan bir büyük zât, küçüklüğü kesinleşmiş bir kulunu neden sorgular ki?

Bu tür sorulardan artık bıkmıştım.

-Be neyim, O kim? Neden istedi ki?

Yıllarca kesilmeyi bekleyen ağaçlar gibi sürekli devrilip duran bu **sinemin** kalkacak takati kalmadı.

Herşey bitmiş gibi son deminde birde vurgun vurup, **yakmak** mı lazımdı?

Yanan benim. Fakat dumanım bir baş yukarı çıkamıyor, içinde boğulup kalmışım.

-Nerdesin, Ey güzeller güzeli!

Perişan halimle, sana layık olmayan küçüklüğümle ben, lutf-u ihsanına nail olmayı dahi hayal edemiyorum.

Kulluğuma değil, Seni bildiğime yanıyorum. Eğer üstüme bassaydı bir kulun, değerli olduğumu biraz düşünürdüm. Hiç üzerine pislik bulaşmış bir taşa, basan görüldü mü?

-Ben Sana layık olacak bir amel yapamadığıma değil, Seni bildiğime yanıyorum.

Neden istedin ki, değerli kılmak için, yoksa eğlenmek istediğin bir şeyim olsun, diye mi? Benden, ikisine de yarar bir şey olmaz ki.

Gönderirsin iki kulunu, Molla Lütfi Üstadım gibi çok ileri gidiyorsun diye astırırsın, değil mi?

İsyan değil bu, canım yanıyor, sesim duyulmuyorda değil ki.

….

Üstada asılırken ne dediğini sordum. Bana “sus” dedi.

“Onun hakkında çok söz söylenmez ve Ondan bir şey istenilmez. Beni sevdi. Biraz ifşa ettim. Hemen kullarına astırdı, mezarımı dahi yerinde bırakmayıp kaç kere yerle bir etti. Burada söz yok, sormak hiç yok, dedi.

-Ne var ? dedim.

-Sen var mısın ki? Asan O, asılan O. Yakan O, yakılan O. Şimdi durma git yalandan bile olsa kulluğunu et. Ancak O'na yalandan kulluk edebilirsin. Ben hakikatini söylediğim için, asılmamı istedi. Sen küçük, O ise hayal edemeyeceğin bir büyük. Hakkıyla kulluk senin neyine.

Sordum:

-Üstadım, Neden istedi ki?

-Bildiğimin ucunu gösterdim, beni velilerine astırdı. Biraz daha fazla söylesem, peygamberlerine astırırdı. **Sen var git elinden geldiği kadar kulluk et. Bunun riyası ihlası var diye söyleyenlere inanma. O'na ihlasla dahi kulluk edemezsin.** Eğer biraz bildiğimi bilseydin açlık hissini/insanlığını kaybederdin. Çünkü bilenler cahildir, bilmeyenler değil ki. Onun için **insan ne kadar cahil** demedi mi? Bunu tevil edenler, bilgisizlikle yorumladılar. Asıl bilgin artarsa cahilliğin ortaya çıkar. Bilmeyenin cahili olur mu ki?

Üstadım ah çekip giderken, ben bir küçük karıncanın canımı yakışıyla ayıktım. Bir karınca ile bulunabildiğim yerden yukarılara neden bakıyordum ki?

İskender Efendimin sözlerini dinlemeye koyuldum.

"Ey Allah'ım!
Senin sebep olduğun kutsal rızana bende bir neden olabilir mi?
Sen zâtınla zenginken, sana ulaşacak ve senin menfaatine benden bir zenginlik ve menfaat olabilir mi?
Eğer sana karşı adalet sıfatı icra edilirse küçük günahın yok, eğer sana lütuf sıfatı icra edilirse büyük günahın yoktur."
"Ey Allah'ım!
Bana karşı şefkat ve merhametinin büyüklüğü karşısında beni Senden hangi şey perdeleyip ayırabilir ki?"
"Ey Allah'ım!
Şu büyük cahilliğime rağmen bana karşı ne kadar lütufkârsın!
Şu çirkin işlerime rağmen bana karşı ne kadar merhametlisin!"
"Ey Allah'ım!
Benden, kötülüğe (küçüklüğüme) yakışan işler, Senden ise keremine (zâtının

büyüklüğüne) yaraşan işler beklenir."
"Nefis ve dünya arzuları bir kalbin aynasında izleyip takip ettiyse, o kalp nasıl aydınlık verebilir? Nefsin şehvetlerine arzularına bağlı kimse Allah Teâlâ'ya doğru nasıl yolculuk yapabilir?
Gafletin cenabetinden yıkanmayan kimse Allah Teâlâ'nın huzuruna nasıl çıkabilir? Günahlarından tövbe etmeyen kimse ince sırları nasıl öğrenebilir?"
"Ey Allah'ım!
Sana olan muhtaçlığımla yalvarıyorum. Sana ulaşması mümkün olmayan bir ameli kendime nasıl şefaatçi yapabilirim?"
"Ey izzetinin gölgeliklerinde gözlerin ihatasından münezzeh olan zat!
Ey mükemmel güzelliğiyle tecelli eden zat! Bütün eşyada zahirken nasıl gizli olabilirsin? Her an gözetleyici ve şahitken nasıl hazır olmayabilirsin?"

Aklım uçuyordu, şefkatli Efendim Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem onu bağladı:

"Eğer hayvanlar, âdemoğlunun bildiği gibi ölümü bilmiş olsalardı; siz, hiç semiz et yiyemezdiniz". Şihab-(863)

Bende dedim ki:

Ey biçare kul, insan olamadığını bil. Varlık ve yokluğun arasında olan sen, okunu fazla ileriye atma. Biraz sonra acıkır, bütün bu söylediklerini unutup dünyanın en güzel nimetini pisliğe çevirmek için sofraya oturursun. Orada ne Allah Teâlâ kalır, ne de kendin. Aslında taptığın açlık ve hayvanlığınla başbaşa kalırsın.

İhramcızâde İsmail Hakkı

BÜTÜN MESELE İNSAN MIYIZ YOKSA HAYVANMIYIZDA

Hayvan olmak, kurban olarak doğan demektir. Bu halin üzülecek tarafı Tanrıdan ayrı düşmek tehlikesi ile karşı karşıya kalınmasıdır.

İhramcızâde İsmail Hakkı

Bizleri yaratıp ve daha sonra dünyaya gönderen Allah Teâlâ karşısında, insan, hep sorgulayıcı olmuştur. "Neden", "niçin" demekten kendimizi alamadığımız dünyada, birçok düşüncelerimizin/fiillerimizin sonucunu da göremeden, dünyayı terk edip gitmekteyiz.

Ölümden sonra ne olacak?

Olursa, nasıl olur?

… uzayıp giden bu sorulara hak ve batıl çizgisinden olarak, bir önceki nesilden aktardığımız/kazandığımız bilgilerimizle yön veririz. Şu an için, bulunduğumuz kısıtlanmış hayatımız da, birçok şeyin cevabı da, hemen hemen yok gibidir. Meseleye özgürlük ile başlayalım.

Hepimiz özgürüz diyoruz. Özgür olmadığımızı iddia etmek en radikal dincinin dahi kabul edemeyeceği bir fikir olarak karşımıza gelir.

Gerçekten özgür müyüz?

Ruhların özgürlüğü bedene dahil olduğunda kısıtlanmıştır. Ruhumuzun, beşerî bedenindeki hali bir özgürlüğe benzememektedir. Kısıtlanmış alan içerisinde bize tanınan özgürlük hakkı, beden kapasitesi miktarı açısından serbest/geniş gibi olurken, bir ötesinde, o kadar olmadığını görebiliyoruz.

İşte sınırlandırılmış alan içerisinde bahşedilmiş bu özgürlük ile Allah Teâlâ'ya kulluğa davet edilmişizdir. Sonuç olarak özgürlüğümüze hangi taraftan baktığımıza bağlanır ki, aşağıdan yukarıya [ulviyete] köleleşen, tersi durumda [süfliyette] ise gitgide özgürleşen bir hayatımız vardır.

Kısıtlanmış alan özgürlüğümüzden sonra buluşacağımız ölüm hadisesinde, karşımıza sunulan hesap verme tehdidi/faktörünü ele alınca, yarı özgür olduğumuz bir halin sonucunda, söylenildiği kadar cennet ve cehennemin hepimize sunulmayacak kadar değerli olduğu görünüyor. Çünkü hesap konusunda savunma hakkımız elimizden

alınmış olarak huzura çıkarılacak kadar tescil ve kayıt altına alınmış bir sicilimiz olduğunu düşününce işin zorluğu ve korkunçluğu meydana çıkıyor. [Gerçekten dünyada bile muhakeme olmak çok zor iştir.]

Bulunduğumuz alemde/ahirette sorguya tabi tutulacak üç sınıftan bahsediliyor. **İnsanlar, cinler ve hayvanlar.** Aslında bu beşeri planda görünen ve görünmeyenin sorgulandığı durum yanında ara sınıfın varlığını da gösteriyor ki, onlarda hayvanlardır.

İnsandan bir üst sınıf olarak bahsedilir. Çünkü insanın bir kategori yüksek olarak cinlerden farklı olarak görünen ve görünmeyen tarafı bulunmaktadır. Ruhu/nefsi. **Görünmeyen tarafında varsayılan hayvanlığı nedeniyle denilir ki, Kamil olmayan insanlar hayvan gibidir.**

Allah Teâlâ Kurân-ı Kerim' de buyurdu ki;

> And olsun ki, cehennem için de **birçok cin ve insan yarattık;** onların kalbleri vardır ama anlamazlar; gözleri vardır ama görmezler; kulakları vardır ama işitmezler. **İşte bunlar hayvanlar gibi** hatta daha sapıktırlar. İşte bunlar gafillerdir. [A'raf, 179]

> Yoksa sen, onların çoğunun gerçekten (söz) dinleyeceğini yahut düşüneceğini mi sanıyorsun? Hayır, onlar hayvanlar gibidir, hatta onlar yolca daha da sapıktırlar. Furkan, 44

İşte sorun burada başlıyor, **insan ama, hayvan olanlar.** Eğer bir insan hala hayvan sınıfındaysa bunun varlığı üzerinde bir verilecek uhrevî hüküm ne olacaktır? Düşünelim.

Hayvanlar diriltilecek, mahşer yerine getirileceklerdir. Bu hususta iki âyet meâli şöyledir:

> ***"Vahşi hayvanlar bir araya toplandığında,.."*** (Tekvir, 81/5)
>
> ***"O öyle bir gündür ki, insan kendi eliyle işlediklerine bakar. Kâfir de, 'Ne olurdu, ben bir toprak olsaydım.' der."*** (Nebe, 78/40)

Bu âyetlerin tefsirinde Abdullah bin Ömer, Ebû Hüreyre ve İmam Mücahid'in

rivayetlerine göre, Cenab-ı Hak mahşer gününde hayvanları da diriltip huzuruna getirecek, birbirlerinden haklarını alıp ödeştirecek, sonra da onlara, ***"Toprak olun."*** buyuracak, sonunda onların hepsi de toprak olacaklardır. Hayvanların bu haline gıpta ile bakan kâfirler, Allah'tan, kendilerini de toprak yapmasını isteyeceklerdir. Fakat insanlar cezasını çekeceğinden hayvan gibi muamele görmeyecektir.

Hayvanlar her ne kadar mükellef varlık olmasalar da, onlar da belli nisbette haklaştırılacaklardır. Nitekim bir hadiste Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem Efendimiz

"Her hak sahibine hakkını vereceksiniz. Hatta boynuzsuz koyunun boynuzlu koyundan kısas sûretiyle hakkı alınacaktır."

buyurarak, âhirette hiçbir haksızlığın karşılıksız kalmayacağını bildirirler. Yine hadis âlimlerinin ifadesine göre, karınca karıncadan hakkını alacaktır.

Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem Efendimiz şöyle buyurmuştur:

"Kıyamet günü Allah'ın adaleti öyle kapsamlı bir şekilde cereyan eder ki, boynuzsuz hayvanların boynuzlu olanlarından, hatta bir karınca ile diğer bir karınca arasında kısas uygulanır." (bk. Mecmau'z-zevaid, 10/352; Elmalılı Hamdi Yazır. Hak Dini Kur'an Dili, VIII/5599)

Bediüzzaman da bu meseleyi şöyle izah eder:

"Gerçi cesetleri fena bulur, fakat ervahları (ruhları) bâki kalan hayvanat mâbeyninde (hayvanlar arasında) da onlara münasip bir tarzda dar-ı bekada mücâzat (ceza) ve mükâfat vardır." (Osm. Lem'alar, s. 887)

Evet, hayvanların ruhu bâki kalacak, Cenab-ı Hakk onların ruhunu muhafaza edecektir. Fakat ruh Allah'ın emir ve iradesi altında bulunduğundan nasıl muhafaza edileceğini ancak O bilir.

[http://www.sorularlaislamiyet.com/article/16557/hayvanlarin-mahserde-hesaplasmasi-nasil-olacak-vahsi-hayvanlarin-diger-hayvanlara-zarar-vermesi-allah-in-rahmet-ve-merhametine-uygun-mudur.html]

Can bu ilden göçmedEn cânânı bulmazsa ne güç

Yârini terk etmedin yârânı bulmazsa ne güç.

Sûreti insan içi hayvan olursa kişinin,

Taşlar ile döğünüp insânı bulmazsa ne güç.

Âdemin gönlü evinde bahr-ı ummân gizlidir,

Daimâ susuz gezüp ummânı bulmazsa ne güç.

Şol fakîr olup gezenlerde hazine dopdolu,

Say'edip ol kenz-i bî-pâyânı bulmazsa ne güç.

Fakr-i fahrî devletine erişen Sultân olur,

Fakr-i tâmme erişip Sultânı bulmazsa ne güç.

Herkesin derdine dermânı yine derdindedir,

Derdinin içindeki dermânı bulmazsa ne güç.

Bunda gelmekten murat çün kim Hakk'ın irfânıdır,

Ey Niyâzi kişi ol irfânı bulmazsa ne güç.

Bu konuda Mutezilenin **"iki menzil arasında kalmak"** dediklerine benzer haldeki bir noktaya gelebiliriz. **İnsan suretli hayvanların gideceği yer, cehennem değil toprak olmalıdır.** Hesaba sorguya değer verilmeyen mahluk olmak.

Allah Teâlâ'nın **kafirleri cehenneme atacağım** demesindeki husus **kafir hakkı bildiği halde onu kabul etmeyendir**. **"Kefere"** örtmek manasına gelince Allah Teâlâ'nın hesaba çekeceğini bildikleri halde **bilerek inkar edenler** demek olur. Bu nedenle cehennemde hayvanın ve hayvan olan insanın yanmasının çok önemli bir değeri yoktur. Çünkü bu bir varoluşun devamına işaret eder. Ayette hayvanlar toprak olacak denilmesi aslında ebedi yokluk denilen bir ceza hükmündedir. Bu ceza yanma ile kıyaslandığında müthiştir. Değersizlik varlıktan düşmek ebedi yok olmak.

Üstad Bediüzzaman buyurdular ki:

> "Bir zaman, küçüklüğümde, hayalimden sordum: **'Sana bir milyon sene ömür ve dünya saltanatı verilmesini, fakat sonra ademe ve hiçliğe düşmesini mi istersin? Yoksa, bâki fakat âdi ve meşakkatli bir vücudu mu istersin?'** dedim. Baktım,

ikincisini arzulayıp birincisinden 'Ah!..' çekti. 'Cehennem de olsa bekà isterim.' dedi."

Asıl metin: "İnsan, sair hayvanata muhalif olarak, hanesiyle alâkadar olduğu gibi, dünya ile de alâkadardır. Akrabasıyla yakın ilişkiler içerisinde olduğu gibi, nev-i beşer/insan türü ile de ciddî ve fıtrî münasebetleri vardır. Ve dünyada muvakkat bekasını arzuladığı gibi, bir dâr-ı ebedîde bekasını, aşk derecesinde arzuluyor. Ve midesinin gıda ihtiyacını temin etmeye çalıştığı gibi, dünya kadar geniş, belki ebede kadar uzanan sofraları ve gıdaları, akıl ve kalb ve ruh ve insaniyet mideleri için tedarik etmeye fıtraten mecburdur, çabalıyor. Ve öyle arzuları ve matlapları/istekleri var ki, ebedî saadetten başka hiçbir şey onları tatmin etmiyor. Hattâ, Onuncu Söz'de işaret edildiği gibi, bir zaman, küçüklüğümde, hayalimden sordum: 'Sana bir milyon sene ömür ve dünya saltanatı verilmesini, fakat sonra ademe ve hiçliğe düşmesini mi istersin? Yoksa, bâki fakat âdi ve meşakkatli bir vücudu/varlığı mı istersin?' dedim. Baktım, ikincisini arzulayıp birincisinden 'Ah!..' çekti. 'Cehennem de olsa beka isterim.' dedi."(Şualar, On Birinci Şua, Sekizinci Mesele.)

Binaenaleyh, cehennemde yanacak olanlar hakikati bildiği halde inkar/isyan edenler olacaklardır. Bu inkar edenleri hayvanlık sıfatından çıkmış fakat varlığa düşmüş olanlar olarak düşünülebiliriz. Cehennemde değerli olan yanmalıdır. Değersiz bir mahluku yakmak abesle iştigaldir. Kafirler, inkarcılar *bir ilmi seviyeye çıkmış, bir makama varmış daha sonra* firavunlaşıp benliğine taparak/*tanrılığını iddia edecek kadar azgın/günahkâr bir hayat yaşamışlardır. Yoksa* ***sürü insanı*** *diye tarif edilen, sadece akşam sabah karnını doyurmak ve canı çekince cinsel ihtiyacını gidermek için eşine dahi tecavüz ede*cek kadar meyleden *bir* ***hayvan insan*** *için cehennemde yanmak cezası bir ödül olur. Onları insan seviyesine çıkar*mak olur. Onlar **"hayvan gibi veya daha aşağıdadır"** lara muhalefet olur*.. Bu nedenle sürü insanını onu yok olmak azabıyla cezalandırmanın daha adil görünüyor.*

*Cehennemde olacak azabın benzerliğini ve çeşitlerini dünya literatüyle ancak teşbih ile anlatabil*mekteyiz. Ayrıca *cehennem hakkında yeterli bilgimiz olmadığını baştan bilmemiz gerekiyor. Öyle ise hayvanlar velevki insan suretinde olsunlar, bunlar için ahiret azabı toprak olmaktır. Toprak olmak yıllarca yanmaktan kurtul*uşa sebep olmayıp, *cahil kalmalarının cezası olarak verilmiş en büyük azaptır.*

"Elleri boyunlarına kelepçelenmiş, ayakları bukağılı olarak cehennemin

daracık bir yerine tıkılınca, orada yok olmak için can atarlar. Kendilerine 'Bugün bir kere değil, defalarca dövünüp durun, ölümü isteyin!' denilecek." (Furkan, 25/13 ve 14)

Bu ayetlerde "yok olmak, helak olmak" manasında tercüme edilen kelime "SUBUR"dur. Bu kelime üç manaya gelir: Veyl/yazık manasına gelir; **"yazıklar olsun/yazıklar oldu bize"** derler.. Helak/yok olmak; **"ey yokluk neredesin gel bizi de yok et"** derler. İnsıraf/Allah'ın emrinden yüz çevirmek; **"Eyvah! Allah'ın emirlerinden nasıl yüz çevirmişiz!"** derler. (bk. Taberî, Razî, Maverdî, İbn Kesir, İbn Aşur, ilgili ayetin tefsiri).

Bazı görüşlere göre, bu konuşmalar -lisan-ı kal ile söylenen- gerçek ifadeler değil, lisan-ı halleriyle söyledikleri şeylerdir. Yani içinde bulundukları durum, **"hasret, yazık, teessüf, pişmanlık"** gerektiren bir durum. Fakat bir kere değil, bin kere hasret çekseler, yazıklar olsun bize, keşke yok olsaydık deseler yine azdır. Ayetlerde bu dehşetli durum istintak sanatıyla canlandırılmıştır(krş. Razî, Alusî, a.g.y).

Bu ve benzeri ayetler, kâfirlerin Cehennemdeki acınacak halleriyle, özellikle o ateşin dehşetini daha uzaktan gördüklerinde hissedecekleri pişmanlık duygularıyla ilgili sarsıcı tasvirler yapılmaktadır. Bu nedenle Ayette, kâfirlerin cehennemdeki azaplarının şiddetine işaret etmek için "*orada yok olmak için can atacaklarına*" vurgu yapılmıştır. Yoksa, onların bu arzularının yerine getirileceğine dair hiçbir işaret yoktur. *Çünkü, cehennem ebedîdir, kâfirler de orada ebedî kalacaklardır.* Kur'an'ın bazı kavimler için *"helak oldukları/yok oldukları"* mealindeki ifadeyi kullanması, onların gerçekten ebediyete kadar yok olup gittiklerini değil, dünyadan silindiklerini ifade etmektedir. Yoksa, onların bu -anlık-arzuları *"yok olmayı cehennemde azap çekmeye tercih ettikleri"* manasına gelmez.

Bilindiği üzere, insanlar iki dehşetli durumu karşılaştırırken, mevcut olan sıkıntıyı o anda mevcut olmayan sıkıntıdan daha ağır görürler. Bu karşılaştırma gerçeği yansıtmaz. Nitekim, herhangi bir organı şiddetli ağrı çeken bazı hastaların *"Allah'ım! Canımı al da kurtulayım"* dediklerini bir çoğumuz doğrudan veya dolaylı olarak duymuşuzdur. Eğer ölüm

sekeratının ağrılarını, sıkıntılarını da bizzat yaşasaydı, herhalde ölümü istemeyecekti. Cehennemdekilerin yok olmayı istemeleri de bu cinsten bir karşılaştırmadır.

[bkz: http://www.sorularlaislamiyet.com/article/10529/furkan-suresi-13-ve-14-ayete-gore-cehenneme-girenler-yok-mu-olacaktir-yok-olmanin-cehenneme-girmekten-daha-hafif-bir-azap-oldugunu-dusunebilir-miyiz.html]

Neticede Allah Teâlâ, hayvanları, insan suretindeki hayvanları, bir rivayette cinleri [aşağıdaki ekte görebilirsiniz. Bazı kaynaklarda cinlerin genelde zeka seviyeler 12 yaş insan karakterindedir. Yani yıllarca yaşadıkları halde büyük bir kısmı buluğ çağını göremediklerinden bahsedilir.] **“toprak olun”** hitabına maruz bırakacaktır.

Asıl burada dikkat edilecek husus Allah Teâlâ ve dinini en şekilde iyi bilipte varlığa düşmüş, nefsinin peşine giden, şeyhler, hocalar, papazlar, hahamlar, alimler, öğretim elemanları…..nın durumudur. Cehennem onlar yani bilen cahiller için hazırlanmıştır. Diğer insanlar, krallar, padişahlar, makam sahipleri …. Ve uzayıp giden insan silsilesi bunlar için cehennemde yanmak bir ödüldür. Onların büyük kısmı hayvan sınıfındadır. Allah Teâlâ’nın bu ödülü [cehennemde yanmayı] onlara vereceğini düşünemiyoruz. Hayvanlar için yaşasın cehennem.

Yeri gelmişken cehennemi hakikatiyle bilen şeytanın korkmayıp, hala isyanda kalabiliyor olmasını, hiç düşündünüz mü? Cehennem korkutucu olduğu halde, o isyan etmektedir. Biliyor ki, hayvan olup yok edilmek daha büyük bir azaptır. [varlıktan düşmektir] Onun bir umudu hala yaptığı hatalarının affedilebileceğini de beklemesidir. Ancak görünen o ki onunda çektiği sıkıntı yok edilme cezasıyla karşılaşıp helak olup, olmayacağıdır. Bu tutukluk haline benzer ki her anı bir azaptır. [Allahu a'lem]

Hulasa sürü insanını cehenneme sevk eden vaiz, o beğenmediğin insanlar hayvan sınıfına dahildirler. Onlar ahirette toprak olup rablerine kurban olurken, senin cehennemde ölümlerden ölüm beğenerek yanmayı tercih edişine ve gururuna hayret ediyorum. Gerçekten varlık sahnesinde bulunmak çok güzel değil mi?

Hepimizin sahibi Allah Teâlâ! Biz Sen’den Sana sığınırız.

İhramcızâde İsmail Hakkı

Bugün bir meclise vardım oturmuş pend eder vâiz,

Okur açmış kitâbını bu halkı ağladır vâiz.

*

İki bölmüş cihân halkın birini cennete salmış,

Eliyle kürsüden birin Tamû'ya sarkıdır vâiz.

*

Çıkar ağzından ateşler yakar şeytân-ı mel'ûnu,

Sanasın yedi Tamûnun azâbı kendidir vâiz.

*

Tamûya şöyle doldurmuş içinde yok duracak yer,

Ana yerleştirir halkı acep hizmettedir vâiz.

*

Yaraşur va'z ana hakkâ ki yanar yakılur her dem,

Niyâzî'nin hemen ancak cihanda adıdır vâiz.

EK OKUMALAR

إِنَّا أَنذَرْنَاكُمْ عَذَابًا قَرِيبًا يَوْمَ يَنظُرُ الْمَرْءُ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ وَيَقُولُ الْكَافِرُ يَالَيْتَنِي كُنتُ تُرَابًا **(40)**

40) Biz gerçekten sizi yakın bir azap ile uyardık. Kişinin kendi ellerinin önceden yaptıklarına bakacağı gün kâfir de: “Ah, keşke toprak oluverseydim.” diyecek.

Ey öldükten sonra dirilişi inkâr edenler! Biz sizi, meydana gelmesi yakın olan ahiret azabıyla uyarıp korkuttuk. O gün her insan dünyada iken yaptıkları ve ahirete gönderdikleri, hayır şer tüm amelleri karşısında, amel defterinde tesbit edilmiş olarak bulur, hiçbir şeyi inkâr edemez. Mü'min, güzel amelleri için Allah'tan sevap umar, kötü amellerinin de cezasından korkar. O gün kâfir ise Allah'ın azabından kurtulmayı temenni ederek şöyle der: “Ah! Keşke dünyaya hiç gelmemiş olsaydım veya toz olsaydım da yeniden kaldırılmasaydım. Ah! Keşke bugün ben de hayvanlar gibi hakları birbirlerinden alındıktan sonra toprak olsaydım.”

Mer'u: Kişi. Abd b. Humeyd ve İbnu'l-Münzir'in Hasan'dan rivayet ettiğine göre ayet metnindeki el-Mer'i kelimesinden mü'min insan kastedilmektedir. İbnu'l-Münzir Hasan'dan şöyle rivayet eder: Bu ayeti okuduğu zaman: "Mer'i'den maksat Allah'ın taatıyla amel eden mü'mindir." dedi. [1]

İbn Abbas, Katade ve Hasan mer'i'den maksat mü'min kişidir, demişlerdir. Fahreddin Razi: **"El-Kâfir tabiri de buna delalet eder. Çünkü son cümle kâfirin halini beyan etmek olduğu gibi daha önceki cümle de mü'minin halini beyan eder."** diyor. Fakat bu istidlalde zafiyet vardır.[2]

Karîb: Yakın. Her gelecek yakın olduğu için Yüce Allah bu azaba yakın manasına gelen karîb sıfatını verdi.[3]

Yakın azab'tan maksat, ahiret azabıdır. Bu azabın yakın olması şu kaideden ileri gelir: Fevtolunan amma da uzaktır, gelecek olan amma da yakındır. Veya Allah'a nisbeten yakındır. Zira Allah için zaman bahis konusu değildir.

Katade diyor ki: **"Günahın cezasıdır bu. Çünkü bu ceza iki azabın en yakınıdır."**

Mukatil diyor ki: **"Kureyşlilerin Bedir gününde öldürülmeleridir."**

Fakat "Kişinin kendi ellerinin önceden yaptıklarına bakacağı gün..." cümlesi bunu reddetmektedir. Kâfirin "Ah, keşke toprak oluverseydim." sözü, dünyada iken toprak olsaydım, yaratılmasaydım, mükellef kılınmasaydım veya bugünde (ahiret gününde, haşr gününde) toprak olsaydım, haşre gönderilmeseydim manalarını taşımaktadır.[4]

Allah Teala şöyle buyuruyor: "Onlar, bütün işlediklerini hazır bulurlar." (Kehf: 18/49)

"O gün önde ve sonda ne yaptıysa insana bildirilir." (Kıyamet: 75/13)

Kıyametin vukuu kesin olduğu için yakın olmuştur. Çünkü her gelen mutlaka gelecektir.[5]

Kâfirlerin toprak olmayı arzulamaları hakkında alimlerin görüşleri:

1) Abdullah b. Amr, Ebu Hureyre ve Süfyan es-Sevri, kıyamet gününde Allah'ın, bütün varlıkları diriltip bir araya getireceği ve birbirlerinden haklarını aldıktan sonra hayvanlara: **"Toprak olun!"** diyeceğini, işte o zaman kâfirlerin **"Keşke biz de toprak olsaydık."** diyeceklerini söylemişlerdir.

2) Abdullah b. Zekvan ise şöyle demiştir: İnsanlar arasında hüküm verildikten sonra cehennemliklerin cehenneme gitmeleri emredilecek, Ademoğlu dışındaki cin ve benzeri varlıkların mü'minlerine "Toprak olun!" denilecek. İşte onları duyan kâfirler de "Keşke biz de toprak olsaydık." diyeceklerdir.[6]

Abd b. Humeyd, İbn Cerir, İbn Münzir, İbn Ebi Hatim ve Beyhaki, Ebu Hureyre'den şöyle rivayet ediyorlar: Kıyamet gününde bütün mahlukat haşre gelecektir. Hayvanlar, yürüyenler, kuşlar, her şey, Allah'ın adaleti gereği boynuzsuz hayvanın intikamı boynuzlu hayvandan alınır. Sonra Allah onlara toprak olun, der. İşte o anda kâfir, **"Keşke ben de toprak olsaydım."** der.

Abd b. Humeyd, İbn Şahin, Ebu Zennat'tan rivayet ediyorlar: "İnsanlar arasında hüküm icra edildikten, cennet ehline cennete, cehennem ehline de cehenneme gidin, denildiğinde diğer ümmetlere (diğer mahlukata ve cinlerin mü'minlerine) siz de toprağa dönüşün denir ve onlar toprak olurlar. İşte o zaman kâfir, onların toprak olduğunu gördüğünde, "Keşke ben de toprak olsaydım."der.

Abd b. Humeyd, İkrime'den şöyle rivayet ediyor: Hayvanlar hesaba çekildikleri ve sonra onlar toprak oldukları zaman, kâfir: "Keşke ben de toprak olsaydım."der.

Abd b. Humeyd, Leys b. Ebi Süleym'den şöyle rivayet ediyor: **"Cinler de toprağa dönüşecektir."**

İbn Ebi Dnya, Leys b. Ebi Süleym'den şöyle rivayet ediyor: **"Cinn'in sevabı ateşten korunmalarıdır. Sonra onlara toprak olun, denilir."**

Bu rivayetlerde şayanı dikkat bir nokta vardır. O da: cinlerden mü'min olanlarının cennete gelmemeleri ve tekrar toprağa dönüşmeleridir.[7]

O gün kâfir, dünya diyarındayken yaratılmamış olmayı, varlığa gelmemiş olmamayı, bir toprak olmayı arzulayacaktır. Bu durum Allah'ın azabını gözüyle gördüğü ve bozuk amellerinin meleklerin eliyle kaydedildiğini müşahade ettiği gündür. Denildi ki: Kâfir bunu, Allah Teala'nın dünyada yaşamış olan hayvanlar arasında hüküm verdiği ve adil hükmüyle karar kıldığı gün söyleyecektir. Öyle ki boynuzsuz koç, boynuzludan hakkını alacaktır. Hayvanlar arasında hüküm tamamlanınca Allah Teala onlara; toprak olun, diyecektir de onlar toprak olacaklardır. İşte bu sırada kâfir **"Keşke ben, toprak olsaydım."** Diyecektir. Yani keşke ben de bir hayvan olup ta toprağa dönseydim, diyecektir. Bu anlam meşhur Sûr hadisinde varid olmuştur. Ebu Hureyre

ve Abdullah İbn Amr ile başkalarından bu anlamda pek çok haber nakledilmiştir.[8]

Bu cümle, femen şae âyetinin başındaki "fâ"nın gösterdiği, şartı zikredilmemiş olan dileme lüzumunun niçinini ve azabın yakınlığını beyan eder. Yani o hak, haber verilmiş olunca o dilemenin lüzumu şunun içindir: Çünkü biz size bu haberi vermekle bir azabın tehlikesini bildirdik ki, o azap uzakta değil, yakındır. Kişi ondan kendini kurtarmak için vakit geçirmeden iman edip çalışmalıdır. Zira o yakın azap O gündür ki, kişi o gün iki elinin ne takdim etmiş olduğuna ondan önce iyi ve kötü ne yapmış olduğuna bakacaktır. Çünkü iş kulun dilemesine bağlanmış olduğu için herkes kendi kazancına bağlıdır. O azap ancak kazancın tam karşılığı olarak verilecektir. Ve kafir diyecektir ki: Ah, ne olaydı da ben bir toprak olaydım. Yani dünyada bir toprak olaydım, dileme sahibi insan olarak yaratılmayaydım, yükümlü olmayaydım da bugün azap görmeyeydim. Yahut, bugün toprak olaydım da tekrar diriltilmeyeydim.

İbnü Ömer, Ebu Hureyre ve Mücahid'den rivayet edildiğine göre, Yüce Allah o gün hayvanları da huzura getirecek, birbirlerinden haklarını alıp ödeştirecek ve sonra onlara, **"toprak olun"** buyuracak, hepsi toprak olacak. İşte kâfir bunu gördüğü zaman onlar gibi toprak olmayı isteyecektir. Nitekim Tekvir sûresinde **"Yabani hayvanlar toplandığı vakit."** (Tekvir: 81/5) âyetinin tefsirinde de gelecektir. Bu mânâlara göre toprak, hakiki mânâsında kullanılmıştır. Fakat bazıları son mânâya göre bunun, alçakgönüllülükten mecaz olma ihtimali olduğunu da söylemişlerdir ki şöyle demek olur: Keşke dünyada gururlanmasaydım, azgınlıkla kafa tutmasaydım, alçakgönüllü olup Allah'a iman ve itaat etseydim. Fakat görünen mânâ, ilkidir. İşte o büyük haberde ihtilaf eden kâfirler, o gün gerçeği anlayıp böyle diyeceklerdir.[9]

Şimdi bazı kimseler "yakın bir azab" ayetinin 1400 yıl önce nâzil olduğunu ve bundan sonra da daha ne kadar geçeceği bilinmezken, bu ayeti nasıl anlayacaklarını sorabilirler. Böyle bir soruyu şu şekilde cevaplayabiliriz. İnsan ölümünden sonra ruh halinde yaşar ve orada zamanın bir anlamı yoktur. Kıyamet günü kaldırıldığı zaman kendisini uykudan kalkmış gibi hissedeceği için, binlerce yıl geçmiş olsa da, bunu anlamayacaktır. bkz. Nahl. an: 26, İsrâ. an: 56, Taha. an: 80, Yâsin. an: 48.[10]

Meleklerin sergilediği sahnenin ışığı altında ortaya çıkan uyarı da gaflet uykusuna dalmışları kendilerine getirecek bir uyarıdır. **"Sizi yakın gelecekteki azapla uyardık: '** Evet bu azap yakındır uzak değildir. Cehennem sizleri beklemektedir, sizleri gözetlemektedir. Hem de bu ayetlerde gördüğünüz biçimi ile... Çünkü içinde

yaşadığınız dünya bütünü ile kısa bir yolculuktan ve yakında bitecek bir ömürden ibarettir. Ve ardından bir korku azabı gelmektedir. Kafire yok olmayı var olmaya üstün tutturacak bir azaptır bu. "O gün kişi elleriyle yaptıklarını görür ve kafir de `Keşke toprak olsaydım' der." Kafir bu sözü ancak dayanılmaz sıkıntıya ve şiddete düştüğü zaman söyler.[11]

Bu öyle bir ifade ki, atmosfere heybet ve pişmanlık vermektedir. Hatta insan denen varlık yok olup ortadan kalkmayı kimsenin önem vermeyeceği değersiz bir nesne haline gelmeyi temenni eder. Ve insan yok olmayı, ya da değersiz bir nesne olmayı, o şiddetli ve korkunç durumla yüzyüze gelmekten daha hafif bulur. Evet insan o büyük haber hakkında birbirlerine soruşturma yapanların sorularına, kuşkuya düşenlerin kuşkularına ahirette bir karşılık olan o durumla yüzyüze gelmektense, yok olmayı ya da değersiz bir nesne olmayı tercih eder.

Sureye, kıyametin vukubulacağı ve büyüklüğü belirtilerek başlanmıştı. Tekrar kıyamet gününün büyüklüğü ve dehşeti vurgulanarak sure bitiriliyor. Böylece surenin başı ile sonu birleşiyor ve sure, bir tek ayetmiş gibi bütünlük kazanıyor.[12]

---

[1] Büyük Kur'an Tefsiri, Arslan Yayınları: 15/446.

[2] Alusi, Ruhu'l-Meani: 30/22.

[3] Muhammed Ali es-Sabuni, Safvetü't-Tefasir, Ensar Neşriyat: 7/194

[4] Büyük Kur'an Tefsiri, Arslan Yayınları: 15/450.

[5] İbn Kesir, Tefsir, Çağrı Yayınları: 15/8266.

[6] İbn Cerir et-Taberi, Tefsir, Mısır 1968, 30/22.

[7] Büyük Kur'an Tefsiri, Arslan Yayınları: 15/446-447.

[8] İbn Kesir, Tefsir, Çağrı Yayınları: 15/8266.

[9] Elmalılı M. Hamdi Yazır, Hak Dini Kur'an Dili, Azim Yayınları: 8/504-505.

[10] Mevdudi-Tefhimu'l-Kur'an, İnsan Yayınları: 7/18.

[11] Seyyid Kutub, Fizilâli'l-Kur'an, Dünya Yayınları: 10/343.

[12] Süleyman Ateş, Yüce Kur’an’ın Çağdaş Tefsiri, Yeni Ufuklar Neşriyat: 10/293.

[http://errahman.de:8181/tefsir-kulliyati/0001ek/0/vahit/78/65.htm]

---

el-MENZİLETÜ, BEYNEL-MENZİLETEYN

İki makam ve mekân arasında bir mekan anlamında kullanılan bir kelâm ilmi terimi. Bu Hasan Basri'nin talebelerinden, Vasil İbn Ata'nın H. (80-131) öncüsü olduğu Mu'tezile mezhebinin Ehli Sünnet mezhebine muhalefet ettiği en belirgin fikirlerinden birinin ifade edildiği terimdir.

İman, Arap dilinde "mutlak tasdik etmek" demektir. Şeriat dilinde ise "Hz. Muhammed'in, Allah tarafından getirdiği kesin olarak bilinen haber, dinî esas ve hükümlerin doğru olduğuna tereddüt etmeksizin inanmak, bunların tamamını tasdik etmek" demektir. Bu tasdikin yalnız kalb ile veya dil ile mi olacağı veya her ikisi ile birlikte mi olması ve itiraf edilmesi gerektiği hususunda İslâm âlimleri fikir ayrılığına düştüler. Bu düşünce farklılığı itikad hususunda bir kısım mezheblerin doğmasına sebep oldu.

Kerramiye mezhebine göre iman yalnız dil ile ikrardan ibarettir. Kalben tasdik etmese bile dili ile iman esaslarını tasdik eden kimse mü'mindir. Kalbiyle inandığı halde dili ile ikrar etmezse kâfir olur. Konunun başlığını teşkil eden ifadenin sahibi olan Mutezile mezhebine göre şeri iman, inanılması gereken vahye dayalı haberlerin kalb ile tasdiki, dil ile ikrarı ve ayrıca amel ile tatbiki demektir. İmanın üç rüknü sayılan bu hususlardan biri bulunmadığı takdirde iman yok kabul edilir. Şeriatın bildirdiklerini kalbiyle tasdik ve dili ile ikrar eden, fakat farzları yerine getirmeyen ve haramlardan kaçınmayan bir kimse mü'min sayılmaz. Böyle bir kimse Haricî mezhebine göre kâfirdir. Mu'tezile mezhebine göre ise ne mü'min, ne kâfirdir; fakat ameli terkettiği için fasıktır. Bu esasa göre Mu'tezile ekolü zina etmek, içki içmek, adam öldürmek vs. gibi büyük günahlardan birisini işleyen kimse için mü'min ve kâfir demezler. Onlar için; "el-menziletü beynel menzileteyn" **Cennet ile Cehennem arasında bir yerde kalacaklardır** derler.

Selef uleması ve İmam Şâfiî, Malikî ve Evzaî gibi mezheb imamları da imanı "dil ile ikrar kalb ile tasdik ve dinin emirlerini yerine getirmek" şeklinde tarif etmişlerdir. Fakat ameli terkeden ve şerîat dilinde "fâsık" denilen kimselerin kâfir olacaklarına

hükmetmemişlerdir. Bunların da içinde bulundukları Ehli Sünnet mezhebine göre imanın iki rüknü vardır: Kalb ile tasdik, dil ile ikrar. Dinin emirlerini terkeden kimse bu hükümleri inkar etmedikçe kâfir olmaz. Dünyada iken ve ölümünde hakkında İslâmın hükümleri tatbik edilir. Affedilmesi veya azab edilmesi Allah'a aittir, ancak mü'mindir. Dinin emirlerini yerine getirmesi ise insanın o anda olgunluğa ermesine sebep olur.

"Zani, mü'min olduğu halde zina etmez... " Hadisi ile vurgulanan mü'minin zina etmemesi hükmü, Mu'tezile mezhebinin iddia ettiği gibi, zina edenin kâfirliğine delil sayılmaz. Bunun aksine hadiste mü'minin imanda olgunluğa ermesi için helal ve haramlara dikkat etmesi gereği ifade edilmektedir. Ehli Sünnet ekolünün bu görüşü, Mu'tezilenin "el-menziletü beynel menzileteyn"anlayışının geçersizliğini ortaya koymaktadır.

Mu'tezile ekolünün doğmasına sebep olan bu prensip mü'min olduğu halde büyük günah işleyenlerin durumu ile ilgilidir. Bu mezhebin doğuşuna kadar insan ya müslüman ya da kâfir sayılır; iman ve küfür arasında bir başka şey kabul edilmezdi. Mü'tezileye göre, amel imandan bir cüz'dür. Büyük günah işleyenler imandan çıkmışlar, ancak kâfirde olmamışlardır, böylelikle küfür ile iman arasında fısk mertebesinde kalmışlardır. Bunlar tevbe etmeden ölürlerse kâfir olurlar; tevbe ederlerse mü'min olarak ölürler. Tevbe etmeden ölen fâsıklar kâfir sayıldıkları için Cehennemde ebedi olarak kalırlar. Ancak Cehennemdeki azab dereceleri kâfirlerinki kadar ağır olmaz.

Cengiz YAĞCI

http://samil.ihya.org/ansiklopedi/el-menziletu-beynel-menzileteyn.html

BU İŞİN SONU BAŞINDAN BELLİYDİ

“İlm-i Ledünden”

Kürt meselesinin sonu başından belliydi. Terörle başladılar, terörle devam ettiler yine terörle bitecekler.

-Olmasaydı?

-Yollarını yolsuzlara uğrattılar, çukurlara mahkum oldular.

Yolsuz olmanın bedelini acı çekerek, çektirerek bitirmek olmamalıydı.

Her konuda suçlu vardır. Hakk yanında suçlu olmanın bedelini kimse telâfî edemez. **Anadolu’yu Türklere vatan yapan alperenler, ahiler, Ahmed Yesevi kuddise sırruhu'l-âlî Efendimizin talebeleri idi.** Yıllar geçti. Komplolar, hainler elimizden almak istediler alamadılar. **Burası dervişlerin memleketidir.** Dervişlerin erenlerin sahip olduğu yerlere hainler eşkıyalar sahip olmazalar. Hala sahip olan yine onlardır.

Allah Teâlâ’nın rahmetiyle nazar ettiği bu âlemde, haksız davanın savunucusuna adalet ile muamele eder. Zahiri batına değişmez. Bu nedenle şeytanın yolundan gidenler mağlup olacağından tevbe istiğfarla Allah Teâlâ’ya sığınma zamanları gelmiştir.

İhramcızâde İsmail Hakkı

> *“Sonunda başarmanın alameti, başlangıçta Allah Teâlâ’ya rücu etmekdir.”*

Hz. Ali kerrema’llâhu vechehû ve radıya'llâhu anh Efendimiz buyurdu ki;

> *“Herkes işin sonundan korkar, biz ise başından korkarız.”*

Şah Nakşibend kuddise sırruhu’l-aziz Efendimiz de buyurdu ki;

> *“Biz yolumuzun sonunu evveline derc ettik”*

Yolunu ateşte çizen zahirin helak olmadan batınını düzeltte mahcup kalmayasın

> *“Eğer dünyaya başta talep ettin ise de sonunda ondan çekinmeye mecbur kalacaksın. Görünüşü seni çağırıyor ise de batınında seni kendisinden men ediyor.”*

Kaynak: İBN-İ ATÂULLÂH EL -İSKENDERÎ -EL-HİKEMÜ’L ATÂİYYE (Hikmetli Nasihatler)ابن عطاء اللّٰه السكندري الحكم العطائية, İhramcızâde İsmail Hakkı

EY DOST

Bir dem seni unutamadım. Huzuruna da hiç varamadım. Aczimin rüzgârında hazan yaprakları gibi oraya buraya savrulup dururken hep Seni andım.

Çok yoruldum. Bir gün kendimde güç bulursam Dost'a varabilir miyim diye, çok ümitvârım.

Dediler:

"Dostun yanına gidilir."

-"Git"

> *"Biriniz, bir dostunu sevdiğinde, bunu, ona belli etsin".* (504)

Ama, nasıl?

-Edebi erkânı vardır, hediyesiz de olmaz .

> *"Hediyeleşiniz; zirâ o, sevgiyi ikiye katlar ve iç sıkıntılarını giderir". (426)*

Duramıyorum, ziyaret edeyim, belki içim huzurla dolar.

Çok düşündüm, ne götürebilirim diye. Hediye, bir tanecik olmalıdır.

Biliyorum, O'na layık hediye bulmak, benim için çok zor. Noksan ve acizim. Hediyenin bende oluşunda, bir noksan bulunmayacak mı?

Ey Dost!

Aczimi bilerek, benim için bulabileceğim en değerli hediye ile kapına geldim.

> *"Mü'minin hediyesi, ölümdür". (105)*

Bundan başka bir değerli şey bulamıyorum. Kabul eder misin?

Ey Dost!

Dilenciler gibiyim, değersiz kulunu çevirmezsin diye, düşünüyorum. Cömertlik, Senin vasfın değil midir?

> *"Yarım hurma ile de olsa, sâili boş çevirme". (595)*

Değerli bulmasan da, Cânımı kabul eder misin ?

> *"Hiç kimse, dostunun hediyesini reddetmesin; şâyet bulursa karşılığını versin". (593)*

Karşılık verenlerin en hayırlısı!

Korkuyorum, fakat ümitvârım, Neden yüzünü bir kez bu tarafa çevirmiyorsun. Küslük mü var?

“Bir kimsenin, üç günden fazla dostuna darılması helâl olmaz”. (568)

Sende kusur olmaz. Küslüğün nedeni, yine biz değil miyiz?

Anılmaya değersiz cânı, kabul etmeyebilirsin.

Bizde gam yok, keder yoktur. Sen çok büyüksün.

“Rabbimiz Allah Teâlâ kulunun peşin amelini veresiye mükâfatlandırmaktan yücedir.” [Hikem-i Atâiyye] .

Yine Senden Sana sığınırım.

Ey Yüce dostum

İhramcızâde İsmail Hakkı

Hz. Rasûlu'llâh salla’llâhu aleyhi ve sellem buyurdular ki:

*“Benim velimi hakir gören, bana meydan okumuş olur. Ben, yapmak istediğim hiçbir şeyde, mü’min kulumun rûhunu kabzederkenki kadar tereddüt göstermedim: **O, ölmek istemez, ben de onu rahatsız etmek istemem; ne var ki, onun için bu, mutlaka gerekirde!”.** (877)*

Not: Renkli olan yazılar, Hz. Rasûlu'llâh salla’llâhu aleyhi ve sellemin Şihâbu’l ahbâr daki hadislerinden iktibas edilmiştir.

HER YÜKSELİŞİN BİR DÜŞÜŞÜ VARDIR

Dünya hayatında saltanatın, makamın ve kudretin kaderinde bir yükseliş ve peşinden bir düşüş vardır. Bu düşüşün kemmiyet ve keyfiyetle alakası olmayıp Allah Teâlâ’nın emri ilâhisidir. Hz. Rasûlu'llâh salla’llâhu aleyhi ve sellem Efendimiz buyurdular ki:

“Dünyalık olan bir şeyi yükselttiğinde, akabinde onu tekrar alçaltmak, Allah’ın bir hakkıdır”. Şihâbu’l Ahbâr- (649)

Bu nedenle Allah Teâlâ dünyayı dostuna vefalı etmemiştir.

“Allah katında, eğer dünyanın bir sivrisinek kanadı ağırlığınca değeri olsaydı, kâfire

ondan bir yudum su içirmezdi”. (866)

“Ey dünya! Evliyâma karşı acılaş, benim için onlara tatlılaşma; yoksa, onları baştan çıkarırsın”. (875)

“Dertsiz olmak, dert olarak yeter”. Şihâbu’l Ahbâr (850)

Yaşadığımız hayatı kendimize vefalı kabul etmemiz, sabırla ve iyi niyetle karşılamamız gerekir.

Yine Allah Teâlâ buyuruyor ki:

“Ben, kulumun beni düşündüğü gibiyim. Ve ben, beni zikrettiği müddetçe, kulumla birlikteyim”. Şihâbu’l Ahbâr (871)

Allah Teâlâ ile beraber olmak ise güzel ahlak ile anlatılır.

“Kişinin keremi, dînidir; mürüvveti aklıdır; esas değeri ise, ahlâkıdır”. (129)

En sonunda herşeyimizin nihayeti **“Kişi, sevdiği ile beraberdir”.** Şihâbu’l Ahbâr (128) kelamından daha ileri gidemez.

İhramcızâde İsmail Hakkı

ÇEMEN KOKUSU VE GRİP MİKROBU

Yıllardır çocuklarımda kış ayları gelince soğuk algınlıkları ve astıma varan nefes sorunları yaşıyorduk. Fakat tesadüf eseri kemik ve diz ağrıları için hazırlattığımız bir karışımı çocuklarımızın göğsüne sürünce o gün itibarıyla grip mikrobu evimizde yok olma yönünde bir seyir izleyip, çocuklar hastalanmadılar.

Bu karışım, sızma zeytinyağına katılan yumurta akı ve çemen tozu ile yapılan karışımdır. [Bulabilenler bu içeriğe fazladan okaliptüs kantron yağıda katabilirler.]

Zeytin yağı ile karıştırılan karışım bir pet şişeye konur. Sabah akşam çalkalanır. Bir hafta sonra karşım dinlenince dibe çöken çemenin üzerindeki yağı göğse ve sırta sürebilirsiniz. **Biraz kokar, fakat bütün sır bu kokuda.** Biz bunu yaparak evimize gribin girmesini önledik. Çemen kokusunun verdiği rayiha ile mikropların nefes yollarındaki zararları yok ediliyor. Ucuz bir karışım denemekte hiçbir zarar görmeyeceğiniz gibi sıkıntılarınıza şifa bulabilirsiniz. Biz hala kullanıyoruz.

Denemenizi tavsiye ederiz.

İhramcızâde İsmail Hakkı

ÇIKIŞ VE BİTİŞ BİR TAŞLA BAŞLAR MI?

> ***İman, altmış küsur şubedir. Bu şubelerden birisi insanlara sıkıntı verecek şeyleri gidermektir. Bu manada yol ortasında bulunan bir taşı kaldırmak imanın gereğidir."*** *[Buharî, İman, 3; Müslim, İman, 58]*

Bir şey, önemsiz görünen o şey, herşeyin bir başı olduğuna göre, sorularımız o şey için olur? Neden basit denilenler bu kadar büyüyebilir ki?

İnsanlar hep şunu sorar, her şeyi düşündük bunu neden unuttuk?

Gemiyi batıran farenin açtığı küçük deliktir. Yıllarca emek verilmiş devasa yapı/sistem küçücük bir hata ile geriye doğru dönüş yapıp neden yok olur?

Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellemin ***"önemsemediğiniz küçük günahlar büyük günahları doğurur"*** *buyurması buna işaret etmez mi?*

Masa başında bir el düşünün satranç oynuyor. Oyunda kral ile asker biz oynuyoruz, özgürüz demelerinin bir manası var mıdır. Yapılan bir yanlış hamle, yenilemelerine sebep oluyor. Ancak Kral ben yaptım diyor, ama yaptıran eli hep unutuyor.

Kötü olmak, kötülük içinde bulunmak ilk önceleri kolay görünür. Fakat şeytanın ***"ben senden beriyim"*** *dediği zaman muhakkak gelir. Bu bitişin başladığını en önce gören şeytanın ferasetidir. Takdir edilmesi gerekir. Kaçar, bu işte ben yokum diyerek seyre geçer.*

Günümüzün sorunlarından örnek verelim.

Yollar, birleştiğimiz ayrıldığımız yollar. İçinde binlerce mananın saklandığı yollar. Buna göre soralım ***"Yolları bozmak nedir?"***

Zahirde düzgün yolları bozmanın manası hepimizce bilinir. ***İlm-i hakikatte ise zahir batının görüntüsüdür.*** *Birileri yollarını hendekle, barikatla bozuyorsa, batını da hendek ve barikatla bozuluyor demektir.*

Yolları bozmak, yapılan bütün işleri/emekleri/her şeyi bozmak demektir.

Hendekler açın fikrini verenler ve destekleyenler aslında yıllarca aldatan senaryonun bitişinin işaret fişeğini ateşlemiştir. Her şey bitirilecektir, fakat kim için?

Birileri düzeni hayatı değiştirmek için yıllar önce kurgulanmış komplonun neticesini

elde etmiş olduklarını bilmişler ve bitirilmesine yönelmişlerdir. İnsanlarda "değişim" şok etkisi yaptığı bilen bir teoridir. Bir kültürün asimile edemeyeceği anlaşılırsa onu baskı ile yok etmekte mümkün olmazsa, yapılan çalışmalar ile önce özgürlüğün açılması sağlanır azgınlığın önü açılır. Sefahat gelir. Bu işlerin genelinde gençler kullanılır. Gençlik çağları heyecana müsaittir ve kaybedeceği fazla bir şeyleri yoktur. Çekilen her tarafa hızlı meyledebilirler. Sonuçta planın bitme kararı verilince özgürlük ters yönde ivme kazanır. Bütün hayaller birer birer söner. O zaman korku veren terör ortaya çıkar. Kullanılanlar dayandıkları yerden itilmeye başlayınca sorun kat kat artar. Korku verenlerin yaşadığı korku çok fazladır. Onlar korku eğitimi almışlardır. Fakat korkutmadan aldığı zevk tersine dönmüştür. Kendi vurmaya başlamıştır. Depresyon şekline dönen ruh hallerini düşünceleri ile sonlandırması mümkün değildir. O hale gelir ki, yaptığı hareketleri kontrol altına bile alamaz. Bu kişilere masa başından satrancı oynatan güç çeşitli hilelere başvurur. İlaçlar bunlardan bir tanesidir. Korkuyu yok eden ilaçların olumsuz yan etkisi cinselliğin tatmin olunmaz yüksek seviyelere çıkarmasıdır. Deyim gerekirse düz duvara tırmandırır. Öyleki sokak ortasında mastürbasyon yapacak kadar kendini kaybettirir. [Habere bak:]

Sonuçta zirveye çıkan olaylar birden durur. Zincirbozan filminde bir replik vardır. İhtilal olmuştur. ***"Ne oldu da bir gecede terör durdu"*** *denilmektedir. [Tavsiye ederim tekrar seyredebilirsiniz.]*

Herşey bir farenin açtığı küçük fikirle/delikle başladı. Ancak umutlarını farenin peşine bağlayanlar sonunda helak olur.

Hz. Mevlâna Kuddise sırruhu'l-âlî Efendimiz mesnevisindeki izahatlarında nefsi bir fare olarak kabul etmiştir. Eşeğin aklı çayırda olduğu gibi fare de hep lokma peşindedir. Yolları hep toprak altındadır. Toprak ise süflî dünyadır. Fare nefis, lokma bulmaya yarayan akl-ı meâşa [dünya] kulak verir, yarınları düşünen akl-ı meâda [ahiret] değildir.

Nefsin fareye benzetilme vecihlerinden biri de onun hırsızlığıdır. [Kul hakkına girmek yakmak yıkmak, ödemesi gereken borcunu ödememek] Kırk yıldır toplanan buğday ambarda yoksa bunca yıllık gayretten hâsıl olması beklenen iç huzur kayıpsa onu nefis çalmıştır:

"Ey Hak talibi can, önce ambara giren fareden kurtulma çaresini ara, ondan sonra buğday toplamaya çalış."

Hz. Mevlânâ hırsız fareye karşı aklı dikkatli bir kedi olarak tasvir eder. [Bakınız: Mesnevî'de Nefis Temsilleri]

Biliyoruz ki; Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem güzel ahlakı ile dünyayı fethedereken kuvvete erişmiş zalimlerin yerlerinde yeller esmektedir.

Bitiş nereden başladı sorumuza dönersek:

Yolları bozmak terör stratejisidir. Fakat bu zannedildiği kadar zafere götüren ve olumlu sonuçları olan bir eylem olmadığını anlamak zor değildir. Sonuçları ancak iş işten geçtikten sonra çıkar. Kötüye boğun eğmek zayıf halkın refleksidir. Halk boyun eğer. İyi ve kötü aramaz. Ancak canı yandığı zaman, boyun eğmeyi bırakır göçer gider. İsyan eder. Kime? zorla onu tutmaya çalışana.

Yollara hendek kazılmaya başlaması ile bir işin sonuna gelindiğine işaret edildi. Boğulmak mı kurtulmak mı? Bu kumarı oynamak dehşetli bir durumdur.

Sıkıntı şiddetlendiği zaman açılmaya yüz tutacağını Allah Teâlâ ve peygamberimiz haber vermiştir. ***"Ey sıkıntı şiddetlen açılırsın"*** *hadisi şerifi gelecek iyiliğin ön habercisidir.*

Unutmadığımız bir ilke daha vardır. Kötülük ile bir şeyler elde edilecek olsaydı, Allah Teâlâ, Hz. Musa aleyhisselâma ***"Firavuna yumuşak konuş"*** *emrini vermezdi. Tanrılığını iddia eden saltanat sahibi firavuna dahi yumuşak sözle mücadele et emri bize, gerçeğin iyilik tarafında olduğunu gösteriyor.*

Her şey bir şeyle başladı bir şeyle bitti. Bunlar uygarlığın can damarları yollar idi.

Önce yollar yapıldı insanlar köylerinden çıkmaya başladı. Dünyayı gördüler. Sonra ise yollar kapatılmaya, kenarlarına tuzaklar konulmaya başlandı. Bu da yetmeyince hendekler açıldı. İnsanlar gitmek ve gelmekten bıktılar, huzursuzluğa mahkum oldular.

Allah Teâlâ dinine ***"benim yolum" "yolu bozmayın"*** *der. Demek ki* ***"Yolu bozan kendini/düzeni bozar."***

İş işten geçti.

Küçük günahlar [düşüncesiz kısır akılllılar], büyük sıkıntıları getirdi. Ayın karanlık yüzünde kalanlar için nereye gideceğini bilememek gerçekten zor bir haldir.

Her şey bir şeyle başladı, bir şey bitti.

Onlarda insanlığa hizmet için yere yatmış sessiz sedasız taşları sökmek. Her sökülen taş, bir daha yerini bulmadığı gibi, hiç istemediği halde zararlı duruma geld. Bu taşların ahireti yoktur, davası bu dünyada görülecektir. Taşın davacı olduğu insanın iflah olamayacağı kesin gözüküyor. Çünkü taşın binlerce, milyonlarca yıl ömrü vardır. İnsan ise yetmiş sene yaşayabiliyor.

> ***"İçinizden her kim, çirkin bir davranış veya nahoş bir şey gördüğünde, onu eliyle değiştirsin. Bunu eliyle değiştirmeye gücü yoksa diliyle değiştirsin. Buna da gücü yetmiyorsa, gönlünde o şeye veya harekete buğzetsin (tepkisini canlı tutsun). Bu sonuncu tavır, imanın en zayıf şeklidir."*** *[Müslim, İman, 78; Ebû Davud, Salat, 232]*

Allah Teâlâ'nın iyi olup yolundan gidenlere yardım edeceğine inancımız vardır. Onun yolunu ve taşları düzenleyenler ancak imanlı kişilerdir. Her şeyin bir taşla başlayıp yine taşla bitiyor olması, garip değil mi?

İhramcızâde İsmail Hakkı

BOŞANMAK İSTEMİYORUM

"Üç hâkimin hükmünde isabet aranmaz: kalbin, kaderin, ölümün."

Nurettin Topçu, Var Olmak,

İstanbul, 1965, s. 93.

İnsanlar evliliği güzel hayaller ve umutlar üzerine kurarlar. Neden flört ederek, sevişerek evlenmenin arttığı bir zamanda boşanmalar çoğaldı?

Konu üzerinde düşünmek gerekirse, ***beklenti, güven*** *ve* ***geçim şartları*** *altında ezilen çiftler,* ***"evliliğin sosyal özgürlüklerini kaybettirdiği"*** *düşüncesi ile kendilerine olan inançlarını kaybetmelerinin bu yönde etkili olduğunu görebilmekteyiz. Evli kardeşlerimiz sabır veya çözüm yerine kolay olan boşanmayı tercih ediyorlar. Günümüz TV'lerinde reyting uğruna parçalanmış aile senaryolarının çok işlenilmesi boşuna değildir. Şu an için düşünün, hayata karşı mücadele veren birbirine destek olan bir aile dizisi var mı? Bir tane var gibi oda geçmiş tarih adıyla anılıyor. Aslında bu dizi bile geçimli aile hayatının 20-30 sene önce olduğunu anlatır gibi. Diğerleri ise akla hayale gelmez entrikalar dolu iğrençlik arzeden konulu hayat dizileri ki, [bunların yasaklanması gerekiyor.] beyinlerimize üzülme senin gibi bir aile tiplemesi var. Temasıda* ***"Yalnız değilsin"***

Boşanmak geçimsiz bir çift için en uygun olan bir durumdur. Ancak boşanma ile hayatın kısa olduğu kadar ve hızlı bir şekilde ilerleyişine ayak uydurmakta zorlanan bireyler, ihtiyarlık günlerine ait dayanaklarını kaybediyorlar.

Günlerimiz geçiyor, her gelen yıl bir şeyleri beraberinde götürürken, sıkıntı veren bir yalnızlığın boğucu nefesini üzerimizde hissettiriyor. ***"Ne olacak şimdi"*** *denileyecek bir gün geldiğinde, mecburî hayatın bir akış yönünde, dönülmez bir halde mutluyum/ mutlu muyum ile geçmişimizi bir daha ele geçirmek mümkün olmayacak.*

Yalnızlığı hayat olarak benimseyen kişiler, genellikle paylaşabileceği bir özellikleri ile kendilerini tatmin ederken, yetersiz bir alt yapısı olanlar için, kapalı kapılar ardında "iki göz" arayışı acı verecek bir durum gibidir. Onlar için sevmek/sevilmek kelimesi dahi korku verir. Çünkü hayat onlar için kumar masasında, kağıtlara mahkum olmuş, sermayesini kaybetmiş kumarbazın, kalbine saplanan düşünceler ile korku salar.

Ne olmalı?

Sen ve ben olan hayattan çıkıp O olmalıyız.

O.

O aslında seni-beni kapsayan bir zamirdir.

O olmak.

"Onlar zamiri" dahi O' yu karşılayamaz. Her şey O'nun içindedir. Yaşadığımız döngüsel halleri O da korumaya alarak birçok şeyi hemen bitirebiliriz. Hayatımız O'nun kutsallığı ile benlikten senlikten çıkabilir.

Düşüyoruz.

Ufka bakan bir hanım/erkek; yudumladığı çayında, içiyorsa sigarasının dumanında hep O su vardır. Ulaşılacak O'su. kavuştum dediği anda O nu neden çabuk kaybetmişti ki?

O'nun, olamadığı yerden kendine gelen O'su, yine sensiz bensiz tarafıyla orada idi. Ancak ulaşamıyordu. Yılları geçsede umutla beklenilen ışığı da sönemiyordu.

Sonsuzluk hayali gerçekten korkutucu olarak burada başlıyor. Bitmiyor ve olmuyor. Ancak insan olarak çok şanslıyız.

Neden?

Öleceğiz. Bu mutluluk hepimizin tek dayanağı.

Ne mutlu bize ki öleceğiz ve hasretimizin giderildiği yerden dirileceğiz.

Gözümüz açılacak mutlu veya mutsuz olarak değil.

***Gerçekten bu dünyada ölümü tatmak Allah Teâlâ'nın insanlığı verdiği en güzel nimet. Bu nimetin kadrini mutsuzlar daha iyi bilir**, derler.*

Şimdi

Hayatını bir insanla paylaşabilme bahtiyarlığına erebilmek Adem ve Havva annemizden bize miras kalan ilk eylemdir. Onların ilk paylaştıkları eylem günahlarıydı, beraber yaptılar. Beraber ağladılar, üzüldüler.

Şimdi ise, sevabımızı paylaşmak şöyle dursun, bir günahımızı dahi paylaşacak bir [taş] dahi bulamıyoruz, [bulsaydık şekil verirdik, bir özelliğimizi paylaşırdık] Yoksa çok

mu benciliz.

Kısa hayatımızı yalnızlığa mahkum etmek için elimizden geleni sarf ediyoruz. Aslında hayat paylaşmak üzerine kuruludur.

İşte

Bu konuda evli çiftler birbirlerine cömert olmalıdırlar. Cömert olmak ötekini sevmek demektir, O'nunla mutlu olmak demektir.

Bizce

Yalnızlık mutluluk verecek kadar, bir erdem değil. Allah Teâlâ bile kullarıyla paylaştığı yalnızlığını bizler neden tercih ediyoruz?

Ey yalnız insanlar

Kaybettiğiniz veya bulamadığınız mutluluk yine bir başkasıyla paylaştığınız bir simitin diğer yarısında. Çünkü biliyorsunuz ki aynı simitin bir parçası sizinde içinizde duruyor. Bu bizce çok büyük bir mutluluktur. Sevdiğinizden bir parça şimdi içinizde.

İhramcızâde İsmail Hakkı

YALNIZLIĞIN YALNIZLIĞINI PAYLAŞMAK

Sorumluluğu artan bir hayatı yaşayan insanoğlu, artan kalabalığın/karmaşanın içinde bir yalnızlığa doğru itilmesi/yönelmesi günden güne artmaktadır. Görünen/gördüğümüz yüzlerin bir kısmı maske altında, mutlu veya hüzünlü çizgileriyle, gerçeğini yansıtmaktan çok uzak durum göstermektedir. Öyle ki bir ihtiyacı yok iken dahi, sohbet edebileceği bir yakın dost/arkadaş bulunmaz. Bu durum güvensiz, huzursuz ve acının açılımı olacağına boşalımı şekline döner.

Kalpler sevgiye hasret yaratılmıştır.

Fakat insanın hırs hamuruna karışmış fıtratı ile her kavuştuğundan usanma özelliği vardır. Neticede tatmin olmayan duyguları artınca, hayatında çaresiz kalmış gibi bir karanlık kuyuya yuvarlanır. İlk önce yalnız geldiği dünyada, sonra bir eş ve çocuk ile süslenmiş olarak hayatını idame edip mutlu olması gerekirken, şartların getirdiği bir yalnızlığı hissedişinde sürekli bir ilerleme olmaktadır. Çünkü her değişim bir an sonra olağan olmaya başlamıştır. Sevgileri, görev, sorumluluk şeklini almış, zevk aldığı şeyleri de mecburiyetten yapmaya başlamıştır. Bu arada ulaştığı konumun yüksekliği veya kaybetmek korkusunu artırmaktadır. Kazandığı şeylerin elinden çıkışında sebep ben olur muyum der gibi. Artan yükün altında kalbi gizliden gizliye daralırken, açamadığı bir konumda sorunu bazen eşi bazen çocuğu olur. Onlara dahi durumunu ifade edememektedir. Aslında zengin bir hayatı var gibi görünürken, neden yalnız kalmıştır?

Kalp duygularını izah edeceği bir yakınlığı arzular ki, bu yakınlık bir arkadaşın yakınlığına benzeyen türdendir.

Mesela Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem Bu dünyadan ayrılırken ne söylediğini hepimiz biliriz. Kelime-i Tevhid söz olarak getirmemiş, onun yerine **"Refîk-i Âlâ =Yüce Dost'a/arkadaşa"** diyerek Celâl ve Cemâl sahibi olan Allah Teâlâ'yı arkadaş/dost olarak anmıştır. Efendimiz, Rabbi ile olan yakınlığını kulluktan çıkarmış arkadaş sevgisine ulaştırarak, korkulardan emin, huzurla ahiret âlemine yolcuğa çıkmıştır.

İnsanlar hep bir yalnızlığın içerisinde kendini dinlendirecek huzur verecek bir arkadaşa ihtiyaç hissetmesi yaratılış gerçeğidir. Allah Teâlâ'nın da yaratırken bizlere bağışladığı ilâhi nisbette bu arkadaşlığın kendi tarafından kabulüne işarettir.

Tarafından cahilliğimiz tasdik edilmiş olsa da, Zatî yalnızlığını ve yaratığı kainatı bizimle paylaşmıştır.

Paylaşılan aslında yalnızlığın paylaşımıdır. O her zaman kendi yalnızlığı içerisinde bulunacaktır.

Buradan bizim için çıkarılacak hisse kalbimizde bir yeri bir sevgiliye ayırmak olmalıdır ki; bunda ilâhî özellikten başka hiçbir vasıf bulunmayan arkadaşlık olmalıdır. Bu özellikler içerisinde erlik/dişilik, hırs/şehvet, kin/nefret, acı/hüzün…vb..” kavramlar bulunmaz. Sadece yaratıcının varlığı hissedilir ki, bu sonsuz yerde bulunabilen bir kavramdır.

Bahsedilen hususu kazanmak çoğumuz için mümkün olmasa da bunun taklidini yapanı beklemediğimiz bir şekilde bulmakta mümkündür. Örnekleme yapacak olursak, bazen şu sözleri hep duyarız. “Şu insana hayret ediyorum, [yardıma muhtaç] hayvanlarla ömür geçiriyor”, “Şu insan evine çöp doldurup, çöpler içinde beş yıl kalmış” “Şu dilenci milyonları varken yememiş..” “Araba yarışlarını çok seviyor, …futbol maçlarından hiç vazgeçmiyor.” Vb….

Bu insanların aşırıya kaçan garip halleri vardır diye düşürseniz, cevabı şu olabilir. Onlar arkadaş olarak seçtiği kişiyi cinsinden bulmayıp, meşrebine uygun düşen halden seçmiş ve arkadaşlıklarını bu şekilde seçmişlerdir. Çöp sevilir mi, sevmiştir. O insan bu ilişkisi sayesinde mutlu olmakta, içindeki boşluğu doldurmaktadır.

Yine, Hz. Rasûlu'llâh salla’llâhu aleyhi ve sellemin bize sunduğu şu misale bir bakalım:

> Hz. Rasûlu'llâh salla’llâhu aleyhi ve sellem Hz. Ali (Kerrema’llâhu vechehû ve radıya'llâhu anh)' e bir gün şu suali sormuşlar:
>
> - "Ya Ali! Allah'ı sever misin?"
>
> - "Şüphesiz Ya Resullallah!"
>
> - "Beni sever misin?"
>
> - "Tabii ki Severim Yâ Rasûlu'llâh"
>
> - "Fatıma'yı sever misin?"
>
> - "Evet, Severim."

- "Hasan ve Hüseyin'i sever misin?"

- "Severim, Yâ Rasûlu'llâh "

- " Peki, bu kadar sevgiyi bir tek kalbe nasıl sığdırıyorsun?" sualine karşı Hz. Ali cevap veremediler. Sonra bu meseleyi zevce-i muhteremeleri Hz. Fatımatu'z Zehra (aleyhisselâm)'a açtıklarında Fatıma Validemiz cevaben,

- " Bunun cevabı, bilinmeyecek şey değildir. Allah'ı sevmen imanından ve aklındandır. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellemi sevmen, gönlündendir. Beni sevmen nefsindendir. Hasan ve Hüseyin'i sevmen ise tabiatının gereğidir."

Hz. Ali (k.v.) bu doğru cevabı Peygamber Efendimiz (salla'llâhu aleyhi ve sellem)'e arz ettiklerinde Efendimiz bu cevabın kendisinden olmadığını işareten,

"Bu meyve (cevap) ancak bir nübüvvet ağacındandır" buyurdular.

Kalbe ne kadar sevgi sığar?

Kalbin yukarıdaki beş misale uygun olarak binlerce sevgiyi içinde toplayabilme özelliği vardır. İnsanların puta tapışı arkasında yatan durumda bu kapsama dahildir. Hadis-i Kutside **"Ben yerlere ve göklere sığmadım, ancak mü'min kulumun kalbine sığdım."** buyrulmasının işareti olarak her sevgi ve bağının insanın kalbine sığabileceğine de işaret edilmektedir. Burada önemli olan asıl sığması istenilen sevginin ne cepheden geleceğidir. **Bir insan, bir insanı sevdi denilmesi, Allah Teâlâ'yı kalbine sığdırdı demekten başka bir mana ifade etmez.** Refik-i ala meselesinin açılımında, Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem miraçta Allah Teâlâ'nın kelamını, sevdiği arkadaşı Hz. Ebubekir radıya'llâhu anh kimliğinden duymasıdır.

Arkadaş bulmak

Eğer siz gerçeğinize yakın arkadaşınızı bulmak istiyorsanız, kâmil insanlardan bulmanız gerekir. Ancak bu zordur. Büyükler der ki,

Bir devlete padişah olmak bir kuru dava imiş,

Bir mürşidi kâmile bend olmak cümleden â'la imiş.

Bu beyitte devlete padişah olmak kolay, **kalbinizin bağlanacağı kişinin aranılan vasıfta bulunması zor** denilmektir.

Nasıl bulunur

Bulunması Hızır aleyhisselâm gibi zor olan kâmil insana ulaşmak için yapılması gereken, taklid seviyesinde, iç âlemimizde her zaman var olan bağlantıyı harekete geçirecek güzel ahlak bilgisini tamamlamaktır. Bunu yalnız başarmak çok zor olduğu için terbiyeci üstada ihtiyaç duyulur, denilir; doğrudur. Bu güven sorunu ile alakalıdır. Bu nedenle dostunu bekleyen aşıklar duygusuyla, ufuklara bakar gibi hasretini çekmeliyiz.

Mutlaka yardım bir kez yüzünü size gösterecektir.

Çalışmaların karşılığını ödeyen Allah Teâlâ, kulunu hiçbir zaman yalnız bırakmamıştır. Sizin halinize, ummadığınız bir yerden, karşılık ve cevap veren gönderecek/gösterecektir. Bu bazen bir taş, bir çiçek, bazen bir kitap, bazen de iç dünyanızın size yönelişidir.

Bir taşa derdinizi anlatın.

Neyin namelerin iç yakıcılığını aldığı husus: Hz. Ali kerrema'llâhu vechehû ve radıya'llâhu anh Efendimizin kuyuya anlattığı sır gibi,

Şimdi asıl noktaya geldik, söz/kelam. Yaratılışın başlayışı kelamdır. "Kün" [ol]

Kendinizi kalbî/ lisanî bir şekilde anlatın. Ama bir şeye anlatın. Paylaştığınız ve ortak ettiğiniz şey, sizinle derdinizden haberdar olmuştur. Bir çiçeğe o gün yaşadığınız hali anlatın o sizi karşılıksız dinleyecektir. Ancak dinlemedeki fark o sizden aldığı bilgiyi Allah Teâlâ'ya ulaştıracak olmasıdır. Çünkü çiçekten Hakk'a yol açılmıştır.

Paylaşılanla ve sözde bir yere varış vardır.

Allah Teâlâ yalnızlığında olduğu halde, insanı yaratarak bizimle kendini paylaştığını ve unutmamamızın işareti olarak **"Sizin duanız olmasaydı, Rabbim size değer verir miydi?..."** [Furkan, 77] emri vardır. Dua etmenin bir yönü de, benliğimizi Allah Teâlâ ile paylaşmamız gerektiğinin haberinin verilmesidir.

Sonuçta yaratılanlarla paylaştığımız noktalar, Hakk'a kulluk ve dualar, nefsinizi yalnızlaştırmaktan çıkaracak, varlığımız birlik ile haz almaya başlayacaktır.

Her şey birinde, biri her şeyde olan, bir hayat yaşadığımıza göre, bizi bizle bir

yapacak birini bulmak zor değildir.

İhramcızâde İsmail Hakkı

KORSANINDAN KİM RAHATSIZ OLUR?

Hırsızların değer vereceği bir kitabı yazabilmek,
dünyanın en zor işidir.
Çünkü hırsızlar en son kitap çalar.

Kimilerinin telif ve haklar konusunda korsanın olmasından çok rahatsız olduğunu duyarsınız. Aslında bir şeyin korsanı veya taklidi varsa, o aslının hayat kaynağıdır. Onunla daha büyük bir çevreye ulaşıyor demektir.

Aşağıdaki alıntı haber bize şunu gösteriyor ki, kaliteli seviyeli olan eserler, korsandan etkilenmediği gibi daha büyük bir kitleye ulaşarak kabul edilişinin göstergesidir.

Mesela kitap yayınlarında sol ve sağ kesimin bir düşünce tarzı vardır. Sağ kesimde [Temel eserler olarak düşünmeyin] meşhur denen zevatın güncel kitaplarının hangisinin pdf si orta dolanıyor ki. Fakat sol kesim belli bir zaman aralığından sonra kitaplarını paylaşmak için gayret gösteriyorlar. Bu fark neden geliyor?

Sorulursa, cevap hak-hukuk meselesi:

Bu vatanın evladı olup bilgisinin zekatını vermeyen yazar sadece para karşılığı dağıtımdan [kendi cebine de çok şey girmez] dolayı çok faydalı olduğunu düşünebiliyor musunuz?

Hayır.

Eğer millet olarak gelişmek istiyorsak okumanın engellerini karşılıksız gayretlerimizle kaldırmalıyız.. Ortaçağlarda kitap yakmak adetti, şimdilerde ise [yakanlar çok] engel koyarak küflendirip unutturmak adeti bulunmaktadır. Bence bir yazar 1000 adet basılmış ve bir daha ticari getirisi yok diye basılması durdurulmuş eserini sanal ortamda paylaşınca neyi kazanır, neyini kaybeder? Geçen takdir ettiğim bir kardeşim twitter da umuma açık paylaşımı kapatıp takipçilerine açmış. Aslında mesajları yüklü, resim ve okuma parçaları ile zengin idi. Neden demek bile içime dert oluyor.

İntihal kaygısı ile engel olmak.

Bir fikir bulun birisi sizden intihal etsin. Bunun zevki bence daha erdemlidir. Hırsızların değer vermediği bir şeyi bulmaktansa çalacakları bir şeyin öncüsü olmak bence şereftir.

Ord. Prof. Dr. Süheyl Ünver Hocamızın bir hatırasını nakledelim.

"Fransız araştırmacı Prof. Louıs Massignon programında olmadığı halde benimle görüşmek üzere İstanbul'a geldi. Benden Nuh Gemisine ait notlar istedi. Bende geniş olarak vardı. Adam bunları görünce aklını oynatacaktı. Ertesi gün döneceği için otelde okusun diye dosyayı ona verdim. Fakat gidince sanki o bulmuş gibi, sanki benim bu konuda çalışmış gibi yayınladı",

Bkz: SÜHEYL ÜNVER HOCA'DAN NOTLAR (Menâkıbı Süheyl Bey)

Bu hırsızlığı yapan Prof. Louis Massignon kendi açısından bir hata işlemiştir. Ancak Süheyl Hocamız için bir değer olmuş, o kişiyi bize tanıtmıştır.

Burada değinmek istediğimiz nokta şudur. **Bilgi kariyerli biri tarafından çalınbilir, önemli olan insanlığa mal edilmesidir.**

Ölümlü değil miyiz?

Kul bilmez ise halik bilir, demezmiyiz?

Paylaşacağımız değerli bir şeylerimizin olması bize mutluluk vermelidir.

Bu nedenle hepimiz insanlık için bir şeyler yapabilmenin gayreti içinde olmalıyız.

İhramcızâde İsmail Hakkı

VESVESENİN BİLGİ VE ENANİYETLE ALAKASI

Vesvese: şüphe, tereddüt, kuruntu, vehim, aslı olmayan ihtimaller.

Vesvesenin artışa neden olan hususlarla ilgili olarak insanın bilgi artımı yanında elde ettiği kemalin zayıflığından çıkan çatlaklar üzerinde durmaya çalışacağız.

Bir kişi ahlakî açıdan kendinde kemal derece oluşturamamışsa, bilgi düzeyinde kazandığı/artırdığı bilginin kaprisi/egosu, onu bir yâra ötelemeye başlarken yanında bulundurduğu diğer değerlerini de kaybetmemek için, sürekli kendini yalnızlığa iterek savunmasız bırakır. [intihar vakalarının çıktığı nokta]

Yalnızlık ileri dereceye ulaşınca, oluşturduğu dünyasında, hareketlerinde, korkunun verdiği tedirginlik ve kaybetme ile olan üzüntü karşısında, son veremeyeceği hafakanlar rahatsız etmeye başlar. Şeytan, uzmanlaşıp meleklere üstad olduğu halde, kapıldığı itibarsızlık korkusu ve yaptığı önermeler, onu vesvese girdabına düşürmüş, ikincil olmayı kabullenmekte zorlanmıştır. Eğer kendi açısından kolay olan bir hareketi secde ile neticelendirse idi, bugünkü ortamların oluşmasına da engel olurdu. [Takdiri Hudâ, yardım gelmemiştir] Bu durum için takdir veya kader denilse de olayın gizemli tarafında vesevese protokolleri oluşmuş ve yönlendirme ile yeni bir hayat başlamış, devamında çokça bulunması gereken etkenlerden biri olmuştur.

Vesvese rüzgârlarına kapılmadığını iddia eden kişi yalan söylüyor denilebilir. Bu halden korunmak, Kurân-ı Kerim'in son iki süresinde emir olarak Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem Efendimize verilmişse, ümmeti merhumenin de bu olgudan azâde olması düşünülemez.

Vesvesenin, bilginin varlığında bir payı oluşu ve âlim sıfatına haiz olanlarda daha fazla olması yanında ilimleri sayesinde bunu atlattıklarını bilmeniz gerekir. Bilgi bazen vesvesenin kendisidir denilecek görünüm arzedebilir. Eğer bilgide bir karşılık bulunmasaydı, vesvese de kendini palazlandıramazdı.

Vesvesenin etkisinden kurtuluş diye bir husus yoktur. Vesvese herkeste vardır. Tekrarlanır. Dindar veya dinsiz, zengin veya fakir ayrımı ile bu konu geçiştirilemez. Belki zayıflık gösteren hususlara sahip olanlar daha az vesveseye sebep olurken, artı değerlerin vesveseyi çeken durumları vardır. [Zayıfın kaybedeceği sayı olarak azdır.]

Bilginin vesveseyi nasıl artırdığına bir örnek verelim.

Adamın biri hocaya gider, kendisine bir korku muskası yaptırır. Hoca ona **“bunu ağaç altına gömeceksin fakat, kara tavuk aklına gelmeyecek”** der. Adam bir türlü karatavuk aklına gelmeden gömme işini başaramaz. Döner hocaya gelir, der ki: **“kara tavuk aklıma gelmeyecekti neden söyledin”** Burada ki durum, yapılacak ritüelin kolay olarak elde edilememesi veya olmaması gerektiği yönünde bir meyil ile kolay işi zora çevirmektir. [Yapılması istenilmemektedir.] Bazı dinsizler bu düşünceden çıkarak derler ki, Allah Teâlâ haramları belirlemeseydi, biz daha rahat olmaz mı idik. Haramlar bizim tarafımızdan tesbit edilseydi, sorumluk bizde bize kalır daha mutlu olurduk. Sınırlanmak bizi yoruyor, huzursuz oluyoruz.

Bilginin artışı, vesveseyi panikleterek insanı huzursuz edişi bu yöndedir. **Tecrübeli kişilerin veya kemâl ehlinin kat ettiği yüksek mertebeler ile kazandığı birçok meziyet aslında vesvese karşısında kazandığı kuvvet iledir.** Vesvese onu sürekli yıpratırken onlar bir adım ötesine doğru düşerek/düşünerek kendini koruma altına almıştır. Neden niçin nasıl demek ile bulduğu karşılıkları yine kendi varlığının **“yokluk/hiçlik”** ile sonlandırarak, vesveseyi oluştuğu yerde boğmuş bir ileri seviyeye geçmiştir. **Sonuçta vesvese anında, kendi içerisinde çözülmelidir.**

Düşünceden fiile geçmeyen her hususta insanlar sorumlu tutulmadığına göre kendini sorumlu tutarak vicdan azabı yapmanın durumu ise, güven merkezli inanç şablonunu/elbisesini kendimize uyduramadığımızdan veya öğretilmediğimizden midir? Bir çocuk eğer sade sevgi ile yetiştirilirse veya tersi şiddet ile kimlik yapısında noksanlık oluşmasına benzer bir noksanlık hayat boyu geri dönülmez hasar oluşturmaktadır. Korku ve ümit arasında olmanın sözde anlatımı kolaydır. Fakat zamanımızda, tedavi edici düzeyde bir fiiliyat oluşturulamamaktadır.

Mesela: tevbe mevzusunda sürekli yapılan hatalarımız vardır. Tevbe etmenin çıkmaz sokağa çıkışı, birde pişmanlık ezginliği. Günahkar olmuş ve karşılığında had gereken hususta bedelini ödemiş birisinin, geri dönüşümünde engelleri kaldırmamakta ısrarcı olan bir ahlak yapısı günümüzde hala bulunmaktadır.

Düşüncemizde temel esas şu değil midir?

Allah Teâlâ büyüktür, kul ise adı anılmayacak kadar küçüktür.

Namaz kılmayan biri, bir zaman sonra tevbe ediyor, ve namaza başlıyor.

Etrafındakiler, **"kaza namazlarını kılıyor musun" "onlardan da hesap vereceksin",** diyorlar. Namaza yeni başlamış bu kişiyi bir vesvese alıyor, ne yapmalı, geride kalanları nasıl halletmeli?. **Aslında tevbe eden birinin kazası diye bir şey yoktur. [Namaz kazası, kıyas hükümleri ile çıkarılmış hüküm]** Yeter ki ölüm yaklaşmadan bir şekilde Allah Teâlâ'yı kalben kabullenip tevbeye kavuşmuş olmaktır. Bu fırsatı bulmanın/ihsanın karşısında, Allah Teâlâ büyüklüğünü nasıl göstermesi beklenir ki?

Affedici olarak bulmak değil mi?

[Allah Teâlâ, kul hakları hususunda, iki kulun arasına girmez. Bir alışverişleri varsa kendilerinin çözmesini esas kılmıştır. Kıyamette mağdur olan kuluna dilerse yardım eder, dilerse etmez.]

Bu vesvese paniğine düşmüş kişiye yapılan kötülükler, bilgisi fazla olan kişilerin baskıcı talepleridir. Dün geldi, bizim seviyemize kavuştu, olmaz/olamaz. Bunun sebebi yetişmeye bağlıdır. Etrafınıza bakarsanız şunu da çok iyi müşahede edersiniz. Baskı ile çocuklarına din eğitimi veren kesim, genellikle bilgi ve kültür seviyesi alt tabakadır. Seviye arttıkça bu durumda bir azalma kendiliğinden oluşur. Çünkü Allah Teâlâ'yı tanıyan bilgi arttıkça ve ona yaklaştıkça bu baskı ister istemez azalır. Azalma sebebi vesvese artışındaki durulma ile de alakalıdır. Vesvese azalması ile korkuda düşme başlar. Daha yumuşak ve mutedil düşünceler artar. Yerleşim yerlerindeki, varoşlardan ve dışarı semtlerden içeri doğru bir yumuşama görülmesi bu seviye ile alakalıdır. Ancak zamanla dıştan içe doğru azalmadaki bu değişimdeki bir başka sorun hissin artışına sebep olur. Bu ise insanın sonsuz isteklerindeki kavuşma arzusunun kilitlenme noktasıdır. Beklentilerin bitiği yer, içler olurken, dış tarafta kalanların ulaşması gereken birçok meseleleri vardır. İçeride oluşan tatminsizliğin kaosu ise içte çürüme yıkım olarak geri döner. Dışın baskısı ve azmiyle, zenginleşmeye başlayan dış kültür iç tarafı yıkmaya içi dışa çevirmeye başlar. Devran dönüşür, insanların ikileme dönen dünyevi hayatları düzeltmekten çıkıp yıkılmaya başlar.

Sözün buraya ötelenişindeki hadise vesvesenin temelindeki atılan harcın kalitesindeki karışımdır. İnsanın unutkan oluşu bir kaide olsa da, bu kastî olarak görmemezlikle alakalıdır. Hangi birimiz, en iyi ve en kötü hatıraları silmekte başarılı olabildik ki. Kısır döngü içerisinde tekrarladığımız binlerce hadise arada bir filizlenip tekrar ağaç olmak için yarışıyor.

Çözüm için ne yapmalıyız.

Vesveseyi yenemeyen birçok insanın kurtuluş için iki çaresi oluşur. Ya ilaca mahkum olacak, ya da karşısına onun bildiği/bilmediğini bilen bir kâmil insana kavuşacaktır. Eğer bu buluşma [her iki yönden biri olarak] gerçekleşmez ise vesvese insanı yıkıp bitirecek veya huzursuz ederek ölüme yönelecektir. Eğer ilk vahiy gelişinde Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem, sevgili hanımı Hz. Hatice radıya'llâhu anh annemiz olmasa idi, vehmin girdabında yaralanıp uzun bir süre kalacağı kesin gibiydi. Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve selleme doğru ve hakikat olan bir bilgi geldiği halde kendini ancak dışarıdan gelen bir destek ile kısa zamanda kurtarabilmiştir. Bu bir kaçınılmaz olgudur. Bunun izahı, insan ne kadar bilgili olursa olsun, enaniyete düşmemeli ve nefsine kadem basıp içini ufalayan, kendini rahatsız eden husus hakkında bir dosta dayanıp çare aramalıdır.

Dost bulmak meselesi

Burada asıl olan sıkıntımızı hiçbir zaman kendi cinsimiz ile tam çözemeyişimizdir. Bir erkeğin, [Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem Efendimiz dahi muhtaç olduğu husus] gibi iyi bir eş bulursa, dost bulma işinde büyük mesafe almış demektir. Kadın ise bu konuda aynı şansa sahiptir. Fakat günümüz itibarıyla uyumlu eşe sahip olmayan kadınlar sayısı artmaktadır.

O zaman kadınlarımız için en akılcı çözümü kendilerini yetiştirmeleri ve kültür seviyelerini artırmalarıdır. Bu yetersiz kalırsa, his dünyasının verilerine tabi olup, bir mürşid-i dânâ'ya kavuşmasıdır ki, burada şansın rolü çok büyüktür.

Tanınmış ruh hekimlerinden Prof. Dr. Ayhan Songar'ın bir tespitini burada hatırlayalım.

[Bir mezuniyet gününde öğrencilerine yaptığı bir sohbette şunları söylüyor:

"Birbirine gerçek dost iki kadın gördünüz mü?

Ben görmedim. Her kadın bütün diğer kadınları kendine rakip görür ve (bilerek veya bilmeyerek) hepsinden nefret eder.

Bu, kadınlığın tabiatında vardır.

Erkeklerde ise, bu rekabet hissi, daha çok meslektaşlar çevresine inhisar etmektedir. Daima kendi yapamadığımızı yapana hasetle bakar, ondan nefret eder, onu

küçültmek isteriz.”] [1]

“ Bir kadın kadınlardan çektiğini erkeklerden hiçbir zaman çekmemiştir”

[Pakize Suda [2] kadınlar yani hemcinsleri üzerine yaptığı tespitlerde şunları söyler:

“Bütün kadınlar birbirlerini rakip olarak görürler.

Birbirlerini kıskanmaları için aynı meslekten olmalarıyla da menfaatlerinin çatışması falan şart değildir.

Ortalıkta kendilerinden başka kadınların da dolaşıyor olması, kıskanmaları için yeterli bir sebeptir.

Yolu kadınların görev yaptığı bir yere, örneğin bir banka şubesine düşen bir kadın, gördüğü muameleden bunu şıp diye anlayabilir.”

“Bütün kadınların mutlaka koşulacak şartları vardır. “Seninle evlenirim ama…”, “dediğini yaparım ama…” [3]

Sonuç olarak; vesvese konusu düşünceyi, fiiliyatı her şeyi etkileyerek hayatımızı sürekli değiştiren özelliği ile bir doping malzemesi olduğu gibi yıkım sebebi de olabilmektedir.

Tavsiyemiz içinizi meşgul eden hususları uygun kişilerle paylaşmak kendiniz için bir zaman kaybını önlemektir. Eğer bu konuda geç kalıp çözümünü kendimiz bulmaya çalıştığımız müddetçe çok başarılı olacağımız kesin görünmüyor.

Allah Teâlâ Kurân-ı Kerim’de bu mevzuya dikkat çeker.

“Mü'minlerin, şehirlerini, yurtlarını tamamen terk etmeleri, düzenlerini bozup dağılmaları, topyekün savaşa gitmeleri doğru değildir. Ülkelerinde devam ettirdikleri eğitimin yanında, mü'minlerin her kesiminden bir grup, dinde, ilimde ve teknikte, geniş ve derin bilgi elde etmek, anlayışlarını geliştirmek, kendi toplumlarına döndüklerinde, onları bilgilendirmek, uyarmak niyetiyle ilim tahsil etmek ve ilmî toplantılara katılmak için yeryüzündeki gelişmiş ilim merkezlerine gitmelidirler. Umulur ki, uyanık ve dikkatli davranarak kendilerini koruma imkânı kazanırlar.” (Tevbe,122-Ahmet Tekin Meali)

Ey Allah Teâlâ’m yalnız kalan kullarına acımanı onlara bilmedikleri yerden yardımlar göndermeni niyaz ederiz.

İhramcızâde İsmail Hakkı

----

[1] ÇOŞKUN, Ahmet, Sohbetler, Hatıralar, İst, 1982, s. 61

[2] **Pakize Suda** (d. 1952 İzmir), Türk köşe yazarıdır.

[3] [Kadın, bir erkekle evlilik yaptığı zaman bazı meşru şartlar koşabilir. Eğer bu şartları koca kabul ederek evlenmişse, bunlara riayet etmek zorundadır. Bazı erkekler **"Bunu şimdi kabul edeyim, sonra benim dediğim olur"** düşüncesi ile daha önceden kabul ettikleri şartları hiçe saymak istemişlerdir. Hz. Ömer radiyallâhü anh devrinde bir kadın, evlenirken evinden çıkmama şartını erkeğe koşar. O da bunu kabul ederek evlenir. Sonra bu şartı ihlal etmek isteyince Hz. Ömer **"Şart kadının hakkıdır"** diyerek kadının haklı olduğunu belirtir."] (SAVAŞ, 1996), s.136 Havva'nın Kızları-İhramcizade

VESVESE RAHMETTİR

Birçok kişinin rahatsız olduğu vesvese birçok yerde insan için rahmettir…

Bir örnek vererek açıklayalım.

Bir arkadaşım şunu dile getirmişti. **“Ben nafile ve sünnet namazlar kılarken rek’at sayısını şaşırmazken, neden farz olanlarda bu hal daha çok zuhur ediyor.”**

Ehli keşfden bir zâta bu konuyu açınca açıklaması şu şekilde olmuştu.

Farz namazlar eda edilirken gaflet halinin zuhur edişi Allah Teâlâ’nın rahmetidir. Kulunun eksik olan farzı tam olsun diye, eksik kalacak kısmına bedel olarak, rek’at sayısını unutturur. O zaman kulda eksik üzere hükmeder, bir rekat ve sehv secdesi yaparak namazını tamamlar. Bilinen bir husus namazda aslolan secde hali olduğu için hatalar sehiv secdesi ile ikmal olmaktadır. Bazen secde-i sehvin tamamlayamadığı yerler zuhur edince, Allah Teâlâ o kul üzerinde bir anlık unutkanlık ile kaçıncı rekat olduğunu unutturmuştur. Burada önemli olan unutan kişinin rekat sayısını az ile takdir etmesidir.

Allah Teâlâ nafile ibadetler ile ikmal olan farzları olan kuluna, nafile ibadet etmemiş duruma düşmesini engellenmek istemiştir. Bu şekilde nafileler de bakî kalıp vücut bulması için vesvese yolu rahmet kapısından zuhur etmiştir. Kul zannı ile bu vesveseyi şeytandan zanneder. Hakikatte bu vesvese şeytandan olmayıp, Allah Teâlâ katından melekler vasıtası ile olmuştur. [Aşağıda linklerini bıraktığım yerde nafile ibadetlerin farzları ikmal durumlarına bakarsınız.]

Yine burada şu hususu da hatırlatalım, namaza duran bir kişi kıldığı namazım ve diğer ibadetlerim kabul olmuyor diye düşünmesi en büyük günahtır. Allah Teâlâ karşısında insan, kulluğunu, ibadetini ve varlığının durumunu sürekli hatırlaması gerekir. Çünkü yok hükmündedir.

Günümüzde, namaz ve diğer ibadetler hususunda riya kavramı da kalmamıştır. İnsandan istenilen, varlık ve benliğe düşmeden kulluğa yönelmesidir. Bunun dışında fazla istenilen bir husus yoktur.

Hulasa: Allah Teâlâ büyüklüğünün işareti olarak kulunun noksan halini kabul buyurması celâl ve ikramının şanındandır.

500 Yazılmışlar

Kuluna rahmet eden bir rabbi ve şefkatli bir peygamberi olduktan sonra, hayatı yaşamaktan zevk almamak ne acayip durumdur.

Kulunun en zayıf halini de kabul eden Rabbimiz hakkında kötü zanna düşmekten yine zatına sığınırız.

Allah Teâlâ'm, biz aciz kullarını af buyurmanı niyaz ediyoruz.

Âmin.

İhramcızâde İsmail Hakkı

AÇIK SÖZLÜ-TANRI SÖZLÜ MÜ

> **"Açık sözlülükle konuştum beni affedin"** diyor. Çünkü bağışlanması gereken bir suç taşır açık sözlülük.[Dostun kaleminden]

Bizin içine sen-ben sığıyorsa afv aranmaz. Tedaviye muhtaç olan "biz"in bazı kereler, cerraha gidip neşter yemesiyle açılan kof halinin ortaya çıkmasında özür söyleyene faydalı olur. Ancak, hakikatler dostların sayısını çoğaltacağına, gün gün azaltması değil mi, garip başlayan din dahi garip olarak setrolacaktır.

Gören açık söz söyler, dayandığı bir yer vardır. Kör de açık söyler, görmediği varları zandır. Hangisi haklıdır da, gören değil bilen özür dilemiştir. Derler ki, cahilliğin özrü arkadaşlığı bitirir. Bilmekle öldürülen çocuğun hesabını Hızır vermez, fakat arkadaşına ayrılık görünmüştür. Hakikat dostluğunda seyrin bin meselesi olsa üçten öteye giden sabrı peygamberde bulmak dahi yoktur. Büyükler demiş ki, herşey üçün içinde tekrar tekrar anlatılır. **Ancak hangi açık sözlü biri gelip bunları anlatacak, hangi tahammüllü kalp bulunacak ki onu dinlesin**.

Meryem Hakkın sırlarını bulmak için Beyt-i Makdisi halvet edindi. Açık sözlü olduğunda yakasından düşen ruha kendisi de iman etmekte gaip görünmüştür. İsa kavim peygamberi değildir derler. Neden havariler arasında adı Meryem adı geçmez? Sayı onüç değil de onikidir. Meryem içinde yoktur. Değil mi ki, Hristiyanlar Meryem'i çok sonra andılar. Müslümanlar, kadından peygamber gelmez, gelse idi Meryem'de onlardan olurdu, dediler, O na ayrı bir hususiyet verdiler. Açık sözlü peygamber, açık sözlü Meryem, fakat onlar birbirine bağlanmış kelimelerdir.

Her açık sözlü ceremesini çektiği haklılığın suçundan dolayı yaralıdır. Bu yara söyleyende ve dinleyende de dert olur. Tanrı açık sözlü değil mi ki ithamdan, peygamber açık sözlü değil mi yurdun atılmaktan kurtulamadı.

Musa **"Ya Rabb´i insanların dilini benden uzak tut"** diye dua etti. Tanrı, **"ben onların dilini katımdan bile uzak tutmadım"** buyurdu.

> O doktorla müneccim, sana verdikleri haberi zanla, şüpheyle veriyor. Halbuki biz açıkça görüyor, söylüyoruz.
>
> Cehennemin dumanını, cehennemin ateşini, cehennemin münkirlere saldırdığını uzaktan görüyoruz.

Sense, sus yahu, bırak şu sözü; kötüye yormak, bize ziyan veriyor demektesin.

Ey öğütçülerin öğüdünü dinlemeyen, kötü yoruş, nereye varırsan var, seninledir!

Mesnevî-i Şerif, III/2966-69

Açık sözlü Tanrı da olsa, ithamdan uzak kalamaz. Çünkü zıddı yoktur. Kendini hesaba kadar saklı tutar.

Varlık âleminde Hakk nurunun zıddı yoktur ki açıkça görünebilsin.

Mesnevî-i Şerif, I/1134

Açık sözlülük, tanrı işidir. Öyle anlar vardır ki, bazı sevaplar bir yerde günah olurken, suçlu olmak pahasına açık sözlü olmak “yardım etmek”tir. Bu da “Tanrıya yardım edin” hitabına uygun düşer.

Ey iman edenler, Allah'ın yardımcıları olun; Meryem oğlu İsa'nın havarilere: «Allah'a (yönelirken) benim yardımcılarım kimlerdir?» demesi gibi. Havariler de demişlerdi ki: «Allah'ın yardımcıları bizleriz.» Böylece İsrailoğullarından bir topluluk iman etmiş, bir topluluk da küfretmişti. Sonunda biz de iman edenleri düşmanlarına karşı destekledik, onlar da üstün geldiler.

Saff, 14

Onlar (açık sözlüler), geleceği görenler. Efendimiz (salla’llâhu aleyhi ve sellem) buyurdu ki;

“Kıyamet gününde tanıdık olmayan bir adam, kulun yakasına yapışacak. Kul,

“Benden ne istiyorsun?” diyecek. O şöyle diyecek:

“Dünyada beni hatalı ve çirkin işler yaparken görürdün, ama alıkoymazdın.”

[Rezin]

Açık sözlülük dosta kuvvet, gayrısına eziyet olur.

Kibir ve kâfirlik, o yolu, o kadar bağlamıştır ki kibir ve küfür sahibi, açıkça ah edemez bile!

Tanrı “Onların boyunlarına zincirler vurduk, başlarını yukarı kaldırmışlardır,

indiremezler “ dedi. Ancak bu zincirler, bizden dışarıda değil.

Mesnevî-i Şerif, I/ 3241-42

İhramcızâde İsmail Hakkı

HAYRIN HAYIRSIZLIĞINDA İNSAN NE YAPAR?

Hayırlı insanı, hayrın ve şerrin dengesini zamana, hayata ve insana göre bilmesiyle bilmeliyiz. İnsan vardır, kabiliyeti el sanatıdır, bu kişiyi alıp tarlada ekim yapmaya yönlendirmek, derviş olmaya müsait olmayanı tekkeye hapsetmek vb. minval üzere nasihat eylemekle gelecekleri bir şekilde mahvedilmişlerin bitmiş ve tükenmiş hayal mahsulüne düşmüş hayatlarının şerrini /hayrını kâmiliyle bilmek yerine, hakikate muvafık olanı bilerek tavsiye eylemek yerine uzak olan üzüntüyü yakına getirmek ile hayatı perişan etmekteyiz.

Şöyle ki, âlemin itibar ettiği şahıs olmak ile kazanılan itibarın kuvvetiyle doğru yolu tavsiye edecek insan olmak ile gerçeğin nerde olduğunu bilen arasındaki farkı bilmenin ne olduğunu tam kestiremeyiz. Bu meselenin temelinde gerçeği bulmuş insanın verdiği nasihatin havaya uçan nasihatlerinin bitmiş tükenmiş olması ve değersizleşmesinde kime nasıl ifade edebiliriz.

Her şeyiyle donanımlı olduğu bir mevkide bir dönem ara vermiş bir insanın tekrar dizayn edilmesi için yönlendirmeyi sağlayacak hayırlı insan olmak ve hayrın bulunduğu yeri bilmek ile hayırsız olmaya düşme durumundaki kararı iki insanın hangisi tayin edecektir. Nasihat eden mi, edilen mi?

Gerçekleri ile geleceği bilmek ve beklemek farkı ayıran hükümde öne alınması ve bilinmesi gereken nedir?

Olmak ile olmamanın arasındaki mükemmelliği tarif edeceğimiz şeyin açık bir sahifesi yoktur. Fakat hayatın derdinde ihtiyarlayanı bulduğumuzda ve gerçek ile karşılaşmayı hayal etmekte eylemsel faktörleri daha ilerideki olabilecek güzelliği görmeye yarayacak hale getirmeliyiz.

Kaderi bilmek ile görmekle değişmeyen faktörlerin önüne geçmek için nefse boyun eğmek ise çok zordur. Sonuçta insan bütünüyle bittiği ve tükendiği yer gelene kadar uyanış bulması ise bazen çok mümkün görünmemektedir.

İnsan, hayatını yönlendireyim derken, hayatının kendini yönlendirmesine izin verirse çok zaman hüsran oluşa doğru gidiş işaretleri başlamasına neden olur. Geçici olan güzellikler ile oyalanması, gerçek olanın vaktinde tahammülü mümkün olmayanı başa düşerürken, görülecek eziyet muallaklaşmış değerlerden çokta karlı görünmeyecektir. Engel olmamız gerektiği zamanda engel olmadığımız hayat şekli bizi

değersizleştirilmiş bir şekle dönüşütürüşünde, incinmeye başladığımız durumlar bizi yıkmadan gerçek hayırlı kişileri tanıma şansına kavuşmak başka bir meziyettir, denilebilir.

Değersizleşen ve zamanın acımasız vurgunlarında meziyetlerimizi feda etmemize yarayacak insaflı hayırlı insanları bulmak demek, bizi gerçeğimize yakınlaştıran kişileri bulmak demektir. Bu insanlar ile ele geçirdiğimiz hakikatlerin kıymeti uzun vadede çıkar. Bu hayırlı insanlar aklı kendine hizmetçi kılmış güngörmüş olması ile kazandığı hayır katmanlarını bulmak bir bahtiyarlıktır. Ancak bulmanın değerler itibarını kazanca dönüşmesi için aklı hisse mahkum etmemek gerekir.

Hayatın karmaşıklığını sabır ile tedavi etmek var gibi takdir edilse de nefsi boyunduruk altına almak ve ittiba kılıcı bir kâmil dönüşümü sağlamak göründüğü kadar kolay değildir. Sonuçta gelenler giderler, arkasına bakılacak kadar toz duman bırakan gidenlerin seyrine bakmak ise üzülünecek veya sevinilecek bir şey midir?

Hayrın kararını kim verecektir?

Hayrın hayırsızlaştığı yerdeki hayırlı insanın var olduğunu söylediğimizde, o kimdir?

Onlar var mı yok mu olması sizinle beraber olur bilirseniz, bilmezseniz hala belli değildir.

Bildim değin her şey ise bir sonrasında hiç bilmediğindir. Öyle ise bilmenin ve bilmemenin bir faydası olmadığına göre, bu kadar söylediklerimizin de bir manası kalmamıştır.

Tak sepeti koluna herkes kendi yoluna, insanın çalıştığından başka kazancı yoktur.

İhramcızâde İsmail Hakkı

TANRI'NIN SIĞINDIĞI KALP OLMAK

Onlar, öyle gizli ikram ve ihsanlara nail olmuşlardır ki,
ne akla, hayale gelir, ne de söze sığar.

Zaten iş, ebedi olan, kesilmeyen,
tükenmesine imkan bulunmayan ikram ve ihsandır.

Mesnevî-i Şerif, c.V, b.1195-96

Bilmek ve bu bildiğimi benli kılmak ile oluşan zevk bende çok değildir. Son günün modası da olan twitter da, bildiğini "an"da biriyle paylaşırken bulduğumuz ışığın hangi aynada parladığını görmek ve geri dönüşünü biraz bekler gibiyizdir. Eskiden kitap yazanların çektiği sıkıntı belki de gelebilecek aksin, geniş ve uzun zamana yayılması idi.

Beklemek, bildiğini bilmiş birini bile beklemek. Artı anlayanı bulmak ve sabretmek.

Tanrı dahi bütün isimlerini saydırırken en sona Sabur ismini ilave edişi, aslında zâtının bu esmânın zorluluğunu ifade etmek ister gibidir. **"Bende sabrı biraz kendimden uzak tutmak istiyorum"** veya **"başka çaresi yok mecburen sabrın zirvesi bende bulunacaktır"** demek mi istemiştir. Bütün isimlerin sonu.

Bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?

Bulunduğunuz mecliste konuştuğunuzu anlamayan birine ne kadar tahammül edebilirsiniz ki. Ancak insansızda olmuyor. Bir vakit dini sohbet programı yapan bir kişiye şunu tavsiye etmiştim. **"Hocam boşluğa konuşurken enerjiniz tükeniyor, bir iki kişi karşınıza alsanınızda bir canlılık olsun"** demiştim. Tabii ki yapıldı. Fakat bu seferde dinleyenlerin anlamadığı bir şeye bakan göz mimikleri daha acayip bir manzaradaydı. ….. Sonunda o kişi amatörlükten profesyonelliğe geçince biraz durum telafi edilmiş oldu. Bu seferde seyredenler açısından karşılığı bulunmayan kelime guruplarının getirisi, hiç olmazsa sohbet dinledim-sevap kazandım tesellisiyle neticelendi..

Tanrı, alimleri niçin sever?

Tanrı katından hangi şekilde bir kitap veya bilgi inerse insin, bunu anlayacak ve

anlatacak biri olmaz ise bir manası olur mu?

Olmaz. Bunu izah için Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem buyurdu ki;

"Tanrı, câhil birini dost edinirse ona öğretir."

[Keşfü'l Hafâ, II, 2185]

Cahil denilince ilim tahsili yapmamış kişi demek değildir. Eğer her ilim sahibi cehlini okumakla da izale etmiş olsaydı, **"kitap yüklü eşekler"** tabirini Tanrı kullanmazdı. Cahil bilmeyen değil, sizi anlamayandır. Bu cehalet seviyeside kişiden kişiye değişir.

Bir kişi düşünün, aynı anda baktığınız objedeki imayı size tarif ederken, görmediğinizi görmesine hayran olur kalırsınız. İşte Tanrı, bazı kullarına hayran kalır.

Anlayışına bakışına.

O, fark başka bir şeydir.

O, bulunmaz nimettir.

O, bir su katresinde dünyaya bakarken, belki de siz karnınızın gurultusu ile ancak ihtiyaçlar listesini temin etmeye gayretinde olabilirsiniz.

Tanrı'nın dostları onu anlayanlardır.

O da onları anlar.

Her an onlara bir tecellisi var olsa da bekler, bir kul gibi. Acaba kulum bunda hangi hikmeti açığa çıkaracak diye.

Bizim buradan sözü getireceğimiz konu eğer kendinize bir dua edecekseniz karşınıza size tefekkür etmeyi, bulanmış zihninizde karanlığı görecek gözleri açtırmaya sebep olacak biri çıkartsın olsun.

İşte Tanrı'nın dostları dediğimiz bu kişiler karanlıkta görenlerdir. Onlar için karanlıktaki görme bizim aydınlıktaki görmemiz gibidir.

Arayın bulursunuz denilir ama aramakla bulunmuyor ki.

Ne yapalım?

Arayın, O sizi bulacaktır. O sevgiliniz sizinle olacaktır.

Belki de kendini bulmak dedikleri budur.

"Ben göklere ve yere sığmam, fakat inanan kulumun kalbine sığarım."

El-Aclûnî, Keşfü'l-Hafâ 2:165; İmam-ı Gazâlî, İhyâ-u Ulûmiddîn, 3:14.

Tanrı'nın hiçbir yere sığmam söylemesi, O'nunda bir kalbe sığınma ihtiyacı hissetmesi ve yanında sığınılacak bir kul olmak gerçekte büyük bir hal değil midir? Dikkat ederseniz ben kulun kalbine sığınırım diyor. Kul bana denilmemiştir. Bu kuşatıcılık kulun bilmesiyle oluşan sığınak mıdır?

Sizede böyle bir kalp bulunda sizde sığının dersem çok olmaz, her halde.

Bu sığınak kalblerin varlığı âlem hayat bulur. Beklediğimiz kıyamet ötelenir durur. Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellemin kendisinden çok kısa bir zaman sonra beklediği kıyametin anlar itibarıyla erteleniși gibi.

> 4994 - Hz. Enes radıyallahu anh anlatıyor: "Bir adam Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm'a: "Kıyamet ne zaman kopacak?" diye sormuştu. Aleyhissalâtu vesselâm bir müddet sükuttan sonra yanında duran Ezd-i Șenûe kabilesine mensup bir çocuğa bakıp:
>
> **"Bu delikanlı pir-i fâni olmadan önce Kıyametiniz kopacaktır!"** buyurdular.
>
> Hz. Enes radıyallahu anh der ki: "Çocuk o gün benim akranım idi."
>
> Müslim, Fiten 138, (2953).
>
> 4990 - Müstevrid İbnu Ședdâd el-Fihrî radıyallahu anh anlatıyor:
>
> "Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm: "Ben Kıyamet'in kopacağı aynı saatte gönderildim. Ancak, șunun șunu geçmesi gibi ben Kıyamet saatini geçip biraz evvel geldim!" buyurdular ve orta parmağı ile șehadet parmağını gösterdiler."
>
> Tirmizi, Fiten 39, (2214).

Âlemin ölmesi alim ölmesiyle tabir edilişi ardında, Tanrı'nın misafir olduğu ve bizim hayat bulduğumuz kalbin dünyayı terk edișidir. Bunu nasıl açıklarsanız açıklayın.

Öyle kalpler vardır ki içine her unsur sığarda safiyetine halel gelmemiştir. İşte bu kalp,

Tanrının sığındığı kalptir. Bu kalp sahiplerini bulursanız ne mutlu size/bize.

Sen, benden Tanrı'ya sığınmadasın ama ben o sığındığın Tanrı'nın ezelde düzüp koştuğu bir suretim zaten.

Seni defalarca kurtaran o sığındığın makam, benim makamım…

Tanrı'ya sığınırım diyorsun ya; o sığınmak yok mu?

Ben ta kendisiyim zaten.

Tanımazlıktan beter bir âfet yoktur.

Sen, sevgilinin yanındasın da aşkbazlığı bilmiyorsun.

Yari, ağyar sanmada, neşeye gam adını takmaktasın.

Sevgilimizin şu miskler gibi saçları, biz deli olursak zincirimiz olur!

Mesnevî-i Şerif, c.III, b3779-83

Peygamber "Tanrı; ben, yücelere, aşağılara yere, göğe, hatta arşa sığmam. Bunu, ey aziz, yakînen bil.

Fakat şaşılacak şeydir ki inanan kişinin kalbine sığarım.

Beni ararsan inanan gönüllerde ara buyurdu" dedi.

Tanrı dedi ki: "Ey haramdan, şüpheli şeylerden sakınan! Kullarımın arasına gir ki bu suretle beni görme cennetine erişesin."

Mesnevî-i Şerif, c.I, b.2654-56

Fakat sen, gönlüne Sinâ dağındaki Tanrı tecellisi vurduysa bile yine aynayı koynuna koy!"

Birisi, " Tanrı güneşi, ezeli güneş, hiç koltuğa sığar mı?

Aslı olmayan şeyleri de yırtar, yakar; koltuğu da. Önünde ne delilik kalır, ne akıllılık!" dedi.

Peygamber dedi ki:

" Bir parmağını gözünün üstüne koydun mu... dünyayı güneşsiz görürsün.

Bir parmak bile, aya perde oluyor. İşte bu padişahın ayıp örtücülüğüne alâmettir.

Bu suretle bir nokta (gibi olan parmak), cihanı örter; bir sürçme de güneşi küsufa

uğratır.

Dudağını yum, denizin dibine bak. Tanrı, denizi, insana mahkûm etmiştir.

Mesnevî-i Şerif, c.I, b.3552-58

Sen suretten kurtulmadıkça Tanrıya surete sığmaz, yahut sığar demen, aslı olmayan bir sözden ibarettir.

Tasvire sığar, yahut sığmaz bahsi; tamamiyle iç olmuş, suretten kurtulmuş adamın harcıdır.

Eğer körsen köre teklif yoktur.

Değilsen yürü, var; sabır kurtuluşun anahtarıdır.

Mesnevî-i Şerif, c.II, b.68-70

Gün geçti, ders yarına kaldı... sırrımız hiç güne sığar mı ki?

Mesnevî-i Şerif, c.IV, b.1645-49

Bir kalp bulmak, yolunda olmak ve onu gözlemek bir güzel duygu bence.

İhramcızâde İsmail Hakkı

SENİ SEVEN SENSİN, BEN YOKTUR Kİ

İnsanların birbirini sevmedeki hallerini zahirine bakarak karar ederiz. Sevginin batındaki halini anlamanın gereği şudur ki, Hz. Mevlâna'nın Şems-i Tebrizi'ye olan muhabbetini, Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellemin Hz. Ebubekir ile olan sadık ve sıddıkiyyet ilişkisini çözmek açısından önemlidir. Bu sevgilerin bir ilerisinde ise kulun Allah Teâlâ'yı sevmesi ile, açıklamanın yapılmasına varır ki, bu karışıklığı çözmenin kolay yolu, ruhaniyet tarafından izah edilmesi ve cinselliğin ruhta bulunmayışının belirtilmesidir. Ruhlar âleminde dişilik bulunmaz. Havva Âdemin, Âdem Havva'nın kendisidir. Kadınların kamili rical olarak algılanır. Kıyamet günü erkekler meydana toplansın denilince Hz. Meryem ilk öne çıkandır. O erkek İsâ'yı tevlid ederken, bir vakitte Adem de Havva'yı tevlid etmişti. Ancak Âdemin tevlidinde kapalı yerler bulunuyor. Ancak Hz. Meryem İsa'yı sarahaten meydana getirmiştir.

Ruhtaki sevginin ayniyet ile ifadesini, karı-koca arasındaki iletişim bağının ihtiyarlıktaki haline benzer. Erzeli ömrün demlerinde bakiye kalan tek bağ ruhların arasındaki bağdır. Bu birbirlerindeki cereyanda artı ve eksiden yoksunlaşmalarıdır. Bu da karanlığı ortaya çıkarmıştır.

Karanlığın nuru bizim gözlerimizin algıladığı parlak nur ile hiçbir benzeyişi bulunmaz. Bu öyle bir nurdur ki, bu ikiyi bir eden yakınlıktır. Bu yakınlıkta ayrılık ve gayrılık kalmamıştır.

Hiç gecenin ayırdığı insan gördünüz mü?

Karanlıkta herşey birdir. Ancak aldatıcı olan beyaz nur ise fitneyi açığa çıkarmakta çok mahirdir. Bu nedenle çok zaman şeytan parlayan nuru taklit etmeye çalışır. Fakat o da bundan kaçarak, kovulmuş halini gidermek için karanlığı mesken edinir.

Karanlık uluhiyete yakınlığa işarettir. Beşerin nur olarak gördüğü aydınlık ise ademiyetin gereği ve fitnesi üzerinedir. On sekiz bin âlem karanlığı tezyin eden lambalar/yıldızlar gibidir.

Ruhların birbirini sevmesinin hakikat cephesindeki durum ise, zahirde hiçbir şekilde ifade edilemez.,

İkinin beyninde olan farkın zuhur edişine gelince, bu ruhların ayn oluşlarının bir aynada parçalanmış görüntülerinden başka bir şey değildir. Velev ki bu birbirine aşık

olan ruhların zahirdeki görünümleri erkek veya kadın olsun. Onlar bir üst mertebede cinsiyetsiz muhabbetleriyle birbirlerini sevmiş ve aşık olmuşturlar. Aynı halleri tadarlar. Bu birlik karanlığın içinde tek iken, aydınlıkta ayrı gibi görünmekten ibarettir. Onlar birbirlerini o sevgi ile severler ki, bu sevginin mahiyeti vahdetin dahi aranmayacak bir zuhurudur.

Vahdetin bahsedilmesi bir yerde ikiliğin olduğunun göstergesidir. İkiliğin olmadığı yerde tevhitten bahsetmek ise yanlıştır. Eğer bir ifâde-i meram olacaksa yine birin birlenmesidir. Yani, bir birdir, denilir.

[Buradan sonraki metin Şeyh Abdurrahman-I Taği kuddise sırruhu'l-âlînin beyanlarıdır.]

Nitekim Şeyh Hamevî şöyle demiştir:

Ey gönlümün aydınlığı, sana gönlümden seslendim.

Ben sendeyim. Sen ise benim nazarımdasın.

Sadatın (kuddise sırruhumu'l-âlî) şöyle dediğini kardeşlere söyle:

"Tarikat-ı aliyede birinci esas karşılıklı bağ (murabata) kurmaktır."

Hatta onlar bunu (murabatayı) namazda bile emretmişlerdir. Bunun en evla olanı kendisi sanki şeyh imiş gibi düşünmek. Bazıları bunun şirk olduğunu söylediler. Böylece o da cevap verme ihtiyacı hissetti. İçinde bunu inkar edenlerin inkarlarına cevap olan bir kitap dahi telif etti. Cevabın açıklaması şöyledir:

"Kendisine rabıta yapılan kendisine doğru yönelilendir. Harem-i Şerif gibi. Yoksa onun için secde yapılan değildir."

Rabıtayı bütün vakitlere yayarak adet edinin. Bunun içinde Hz. Ebû Bekir es-Sıddık'in (radıya'llâhu anh) bütün vakitlere yayılan murabatası delil getirilmiştir. Nitekim Hz. Ebû Bekir Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve selleme utanarak ve korkarak **"nasıl yapayım, elimde değil seni hacet anında bile düşünüyorum"** diye söyledi. Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem ise ona şöyle buyurdu:

"O ben değilim, benim ruhaniyetimdir."

**

Gönlümü seni düşünmeye adamışım

Gafil olandan uzak durmuşum

Senin gamınla ebediyyen bağlanmışım.

Semnanî (kuddise sırruhu'l-âlî) bu hususta şu şiiri söylemiştir:

Cehennemin muradı beni yakmaksa yakabilir

Cennet gül bahçesi olmayacaksa olmayabilir

Benim derdim inan başkadır, bunlar değildir

Benim sevdam yiğitler kapısında beklemektir

Ashab-ı kehfın köpeği gibi olsun, olabilmektir

**

Pirimugan, sana **"seccadeyi şaraba boya"** derse çekinme dediğini yap.

Çünkü yol ehli, konakların yolundan, yordamından bîhaber değildir.

Elin daraldığı vakit, yoksulluğa düştüğün zaman içmeye, sarhoş olmaya çalış,

Çünkü bu varlık kimyası yoksulu Karun yapar,

Cihan fani, aşk şarabı bakidir.

Can sevgiliye ve sâkiye feda olsun,

Dünyanın sultanlarını aşkın tufeylisi görüyorum.

**

Nitekim Hafız şöyle der:

Hakkımda söylenenler zoraki söylenmiş değildir.

Zahire aldanıp duran insan halimi anlamış değildir.

Şiblî ise şöyle demektedir:

Namaza aşkımdan günü unuttum.

Sabah mı akşam mı bilmiyorum.

Efendim seni anmak benim yemeğim, içeceğim.

Yüzünü görsem hastalığıma şifa olur.

****

Ey sevgili! Sorarsan: neden seviyor?

Seni seven sensin, ben yoktur ki.

İhramcızâde İsmail Hakkı

Kaynak: Şeyh Abdurrahman-ı Tağî'nin (k.s) Mektupları, Tercüme: Ahmed Yıldırım, Enbiya Yıldırım, Ümran Yayınları: 26 Tasavvufî Eserler Serisi: 8

SADAKA-İ CARİYEYİ GÜNAH MAKİNESİNE ÇEVİRMEDEN ÖNCE

Bu yazıyı hayrını günaha çevirenler okusalardı.

İnsanlar kısa ömürleri uzatmak için hayır bırakmak yarışındadırlar. Fakat işin garip tarafı şeytanın bu hayrı dumura uğratmak için verdiği gayreti görmemeleridir. Şöyle ki:

Şeytan şer ve kötülüğü işletemediği insana hayrında zarara uğratarak yani sevabını günaha dönmesine sebep olacak pencereler açmasıdır. Bunlar genelde israf ve zayiat cinsinden gelir. Mesela camii yapımında süslemeyi, ibadette farza verilen ehemmiyeti azaltıp nafilelere yönelmeyi sağlamasıdır. Şeytan bu şekilde hiç de olmasa cinsinden sâidin kârhanesine eksi puan yazdırışıdır.

Düşünün dağın başına camii kebiri yaptıran zenginin ibadethanesini kâşaneye dönüştürüken, garip bir insanın çevirdiği dört duvar mahalle mescidi arasındaki fark, bina yönüyle değil içine girip ibadet edenlerle takdir edilir. Allah Teâlâ katında binaların -velevki ibadethâne olsun- muhteşemliğinin değeri faydalanan kullar hesabı ile ölçülür.

Hz. Rasûlu'llâh salla’llâhu aleyhi ve sellem Efendimiz buyurdu ki;

> “Mü’min, toprağa veya binâya yaptığı masraf dışında, her harcamasından dolayı sevâb kazanır”.

Şihabu’l ahbâr (668)

Bu meyanda hayır sahipleri, hayırlarında fuzuliyata değil, insana olan menfaata göre hareket etmelidirler. Sadaka-i cariye denilen, süregelen iyilikleri, insanın varlığı ile alakalı olduğunu bilmeliyiz. Öyle ise tezyinata harcanan meblağların karşılında Allah Teâlâ’dan sevap beklemeyi ummanın yerine, huzuru ilahide sorgulanıp cezaya düşülecek olduğu bilinmelidir. Çok sevap kazanacağım diye yapılan hatalar ile günah defterine çentik attırmaktan, Allah Teâlâ’ya sığınırız.

Amin

İhramcızâde İsmail Hakkı

YATAĞINDA ŞEHİT OLANLAR

Evinde, yatağında şehit olmuş kardeşlerimin sayısı, savaş meydanlarındakinden çok daha fazladır.

Ah bu nazar, deveyi tencereye sokan bu nazar.

Ne tehlikelidir biliyor musunuz?

İnsanlar nazarı değeni dışarıda arar. Nazarlayanlar dışarıdakiler, ötekiler değil, bilakis dostlar, arkadaşlar ve yakınlarımızdandır. Onun için Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem Efendimiz, **"ikram edin", "sıla-i rahim [yakın akrabayı ziyaret ve ikram] yapın ki ömrünüz uzun olsun"** diye boşuna dememiş. Meğerse bu, bizlerin en çok gaflete düştüğümüz haller değil mi ki, hepimizde bir yara ve bere eksik değildir. Nice sevdiğimiz herşeyiyle mükemmel kardeşlerimize, böyle bir hasîdin nazarı değmiştir. Hasîd, temiz güzel insanları dört duvar arasına sıkıştırmış, çıkmasın diye birde üzerilerine taşlar yığdırmıştır.

Hasîd boy vermiş, fakat hasad zamanı gelmemiş tarlayı vaktinden önce tırpanlamıştır.

Dön dönebilirsen, git gidebilirsen.

Yazın sıcağında dökülen terler, kışın soğuğunda sabreden titrek eller ve yorgun umut bekleyen gözler hasîdin elinde paramparça olmuş. Bir daha telâfisi mümkün olmayacak şekilde harap olmuştur. Birde "hata benim" dedirtmiştir.

Zaten nazar değen insanlara bu fikri veren de nazarın bizatihi kendisidir. İnsanı güçsüz bırakır ki, bir daha ayağa kalkamaya.

Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem bir mezarlıktan geçerken **"Bu mezarlıkta yatanların ekseriyeti nazardan ölmüştür"** buyuruyor.

Diyorum ki, Ya Rabbi, **"nazar kaderi geçer"** diyorlar, bu hükme zâtında engel olmuyor veya olamıyor mu?

Ya Rabbî bu nedir?

Nazar denilen şey hangi tecellin ki, sünnetini delip geçiyor, bizi şaşkına çeviriyor. Bu sorunun cevabını zâtın bilir. Bize bildirde bilelim. Yok mu adlî ilâhi?

Dediler ki:

Tanrı, " Ey Musa, bana suç etmediğin, kötü söylemediğin bir ağızla sığın, dua et" dedi.

Musa, "Bende o ağız yok deyince Tanrı, " Başkasının ağzıyla dua et"

Başkasının ağzıyla nasıl günah edebilirsin? Yarabbi diye başkasının ağzıyla çağır" buyurdu.

Sen de öyle muamelede bulun ki ağızlar, gece gündüz sana dua edip dursunlar.

Günah etmediğim ağız, başkasının özürler dileyen ağzıdır.

Mesnevi-i Şerif,c.III, b. 180-184

Bir ağız bul, temiz olsun.

Bir ağız bul, senin için konuşsun.

Bir ağız bul, senin için duâ olsun. Birde..

Tanrı " Tanrı'nın verdiği rızıktan yiyin" dedi. Sen, buradaki rızkı ekmek sandın, hikmet olduğunu anlamadın ha!

Tanrı'nın verdiği rızık, insan mertebesine göre hikmettir. O rızık sonunda senin boğazında durmaz, seni öldürüp mahvetmez!

Bu ağzını kapadın mı başka bir ağız açılır…. o ağız sır lokmalarını yer, yutar.

Bedenini Şeytan aslanından kurtarabilirsen Tanrı sofrasında nice nimetler yersin!

Mesnevi-i Şerif,c.III,3745-3748

Ya Rabbî! Rızkımızı bol eylemeni, vakt-i rehni gelmeden önce, ölmekten bizi muhafaza kılmanı;

Nazardan şehid olmuş ve gazi kalmış kardeşlerime, cennet ve cemâlini ikrâm eylemeni niyaz ederiz

Amin.

İhramcızâde İsmail Hakkı

Bazıları ulaşamadıkları insanı
aşağı indirerek mutlu olur.

NESİM GELİRDE...

Her insana hayatında Hızır aleyhisselâm bir kere uğrar demişler. Ancak gelenin Hızır olduğunu bilmek veya nasiplenmek ise biraz kaderî şansa bağlıdır. Hızır, gelir ve gider. Bize de bir nesim ile geldi gitti dese insan yalanı olmaz. Hani bir duruşun vardır, hafifçe yüzünü okşayan rüzgara dayandığın biraz fazla eğilsen düşeceğin. O nesim gelmiş ve seni baktığın umduğun yönden başka tarafa seni bir an içinde çevirmiştir. O vakit bulunduğun huzur veya tedirginlik, her şeyiyle seni alıp götürmüş, durduğun yoldan seni alıkoymuştur. Yolun eğride olsa seni alıkoymuş, doğru da olsa. İşte o an sende bir şey değişmiş/değiştirilmiştir. Değişiklikler benlik dehlizlerinin en derinine kadar varmıştır. Sonra dönüşmüşsün ve o nesimin gidişine bakakalmışsındır. Durgun havada nerden çıktı bu ruh yeli.

Bir daha yok, bir daha gelmez ki.

İşte o saniyeler içinde kaderin bütün çizgileri değişmiş, beklenmeyen düşünülmeyen umut edilmeyen tarafa doğru akmaya başlamıştır. Çarkların siteminde en büyük çark azcık oynamış ona bağlı olan nihai en küçük çark nasıl fırıl fırıl dönmeye başlamıştır.

O an düşüncelerde kaybolan izler tekrar canlanmış, unutulmaya yüz tutmuş hatıralar hayale hücum etmiş, bir sancı ile unutmak istediğin şeylerle bir daha ile karşılaşılmıştır.

Umutlar sönmüş olsa da bir canlılık yerine kavuşmuş, uyuşukluk bertaraf olmuştur. Bu nesim senin hızırın değil de ne idi?

Her gördüğün hızır

Hızır dedikleri şekillenmiş bir imge değildir. Salt insan için söylenmişte değildir, bu bazen bir “taş”ta olabilir, bir ufacık kuşta.

Gelmeler ve gitmelerle biten bu hayatın kıyamet gününde rabbi ile kul konuşurlar. Aralarında çok çetin tartışmalar yaşanır. Kul “benimle ilgilenmedin” diyecek kadar, serzenişte bulunur. Allah Teâlâ suçlu imiş gibi, kuluna karşı ezile büzüle, o kadar ince zarifâne bir yaklaşımı vardır ki, kul her itirazında bir daha hüsran ve mahcuplukla kendi nefsine döner. Hayalindeki celâl sahibi ilâh gitmiş, cemâlin en son zirvesi. Allah Teâlâ, **“ben rabbliğimin gereği senin için en olması gereken şekli ile ifâ ettim. Fakat sen bir şekilde kabullenmek istemedin. Dünyada her zaman bir kere uğrasın dediğin**

Hızır'ımı ben her an gönderdim. Anın içinde anınla beraber. Fakat sen hep başka bir şekilde düşünmeye ısrar ettin. Benim senden uzaklığım hiçbir vakit olmadı ki. Beraberliğimizi ayrı düşünmekte ısrarın değil mi ki, bu ayrılığını ikimize yazdı. Eğer ben seninle olan ilişkimi bitirmek istemiş olsaydım, karşıma alıp konuşur muydum, hesap sorar gibi durur muydum. Kararı sen ver, haklı olan kim?

Derin bir sukut ile geçen bir zaman sonra kulun yüzüne bir nesim daha dokunur. Fakat bu nesim onun Hakk katından ayrıldığını tekrar tekrar yaşadığı dünya içindeki yerine savurmuştur. Kul der ki, **ben ölmüş değil miydim? Bu dönüş neden, yoksa herşey bir hayal mi?**

-Her şey bir hayal. Sende hayalin hayalisin. Oldu bitti değin şeylerin hepsi bir nefhanın esintisi idi. Şimdi o gitti. Peşinden gider misin gitmez misin?

Olurda bir nesim yüzünüze vurursa, yüzünü ona dayamayın, açın ciğerinizi soluklanın. Bir daha o ab-ı hayat gelmeyecek.

Geldi ve geçti,

İhramcızâde İsmail Hakkı

İNGİLTERE GERÇEKTEN BALIKÇI ADASI OLMAK MI İSTİYOR?

“Gökleri, yeri ve aralarındakileri hak ile yarattık (bozgunculuk yapılsın diye değil). **O saat da mutlaka gelecektir.** Onun için şimdi sen (Ya Muhammed) güzel bir hoşgörü ile davran.” (Hicr, 85)

(Habibim) iman edenlere söyle: Allah’ın günleri (nin çatıp geleceği)ni ummayanlara (ezalarına) aldırış etmesinler. Çünkü (Allah) bir toplumu yaptıklarıyla cezalandırır. (Casiye-14)

Bizler geleceği bilmeyiz. Fakat Allah Teâlâ’nın has kullarına yaptığı ihsana inanırız. Yine bugün BBC deki haber bir geleceğin öncüllerindendir.

Ahmed Amîş kaddesellâhü sırrahu’l azîz Efendim buyurdular ki;

- Paris şehri semavî bir hâdise ile mahvolacak.
- Üçüncü Dünya Harbi çıkacak, Efendim hazretleri buyurdu ki; “Rusya mahvolacak, küçük bir devlet haline gelecek.”

Anadolu ahalisine dua ettim, bu badirede onlara ziyan gelmeyecek. Bu esnada avucunu sıkar gibi yaparak

- “Rusyayı küçülttüm, küçülttüm.”
- “Rusya darmadağan olacak! O Kremlin sokaklarında köpekler uluyacak!..”

- İngiltere ve Yunanistan mahva mahkûmdur. İngilizler o zaman Türk donanmasına bakıp gıpta edecekler, hayıflanacaklar.

Yine Ahmed Amîş Efendi’nin İngiltere için şu rivayeti vardır.

- “O zâlim imparatorluk balıkçılıkla geçinen küçük bir ada devleti haline gelecek!.”

Yalanladılar; ama alay edip durdukları şeyin haberleri, yakında kendilerine gelecektir. (Şuara-6)

İngilizlerin kararı topluluktan ayrılmak olursa, ardından kötü sonlarına doğru hızla yol alacakları görünüyor. Eğer topluluktan ayrılmaktan vazgeçerler ise, üçüncü dünya savaşının çıkmasına engel olurlar. Çünkü onlar diğer milletlerin bilmediğini bilenler sınıfındadır. Bu nedenle dünya daha huzurlu olur. Allah Teâlâ dilerse kullarının iyi niyetine kaderi değiştirir.

يَمْحُو اللّهُ مَا يَشَاء وَيُثْبِتُ وَعِندَهُ أُمُّ الْكِتَابِ

Allah, sünnetinin, düzeninin yasaları içinde, iradesinin tecellisine uygun olan kayıtları siler, yürürlükten kaldırır, yok da eder, yazıldığı gibi bırakır, değiştirmez de. Ana kitap, sicil, ana bilgi işlem merkezi onun katındadır. (Ahmet Tekin Meâli) [Râ'd-39]

İhramcızâde İsmail Hakkı

ADEME BÜTÜN İSİMLERİ ÖĞRETTİ

30. Hani, Rabbin meleklere, “Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım” demişti. Onlar, “Orada bozgunculuk yapacak, kan dökecek birini mi yaratacaksın? Oysa biz sana hamdederek daima seni tesbih ve takdis ediyoruz.” demişler. Allah da, “Ben sizin bilmediğinizi bilirim” demişti.

31. **Allah, Âdem’e bütün varlıkların isimlerini öğretti.** Sonra onları meleklere göstererek, “Eğer doğru söyleyenler iseniz, haydi bana bunların isimlerini bildirin” dedi.

32. Melekler, “Seni bütün eksikliklerden uzak tutarız. Senin bize öğrettiklerinden başka bizim hiçbir bilgimiz yoktur. Şüphesiz her şeyi hakkıyla bilen, her şeyi hikmetle yapan sensin” dediler.

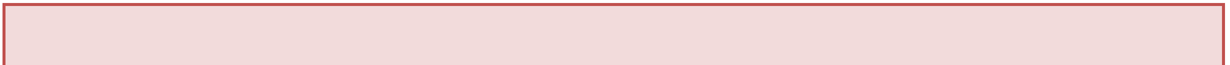
33. **Allah, şöyle dedi: “Ey Âdem! Onlara bunların isimlerini söyle.”** Âdem, meleklere onların isimlerini bildirince Allah, “Size, göklerin ve yerin gaybını şüphesiz ki ben bilirim, yine açığa vurduklarınızı da, gizli tuttuklarınızı da ben bilirim demedim mi?” dedi. [Bakara Suresi]

Allah Teâlâ, Kurân-ı Kerim’de buyurduğu üzere aşağıdaki haberin gerçekliğinden şüphe etmediğimiz gibi, insanlardaki ana dilin bir yönlendirme sonucu açığa çıktığını anlamış oluyoruz. Bunun diğer bir izah tarafı melekler tarafından kayıt altına alınmış hayatımızda dil faktörünün sadece basit bir imgelemeden başka bir şey olmadığıdır. [Melekler bütün dilleri nasıl biliyorlar sorusuna cevapta olabilir.]

Yeryüzünde bulunan bütün dillerin fonetik, sistematik yapısının fıtratımızda mevcut olduğuna kanii olmak gerekiyor. Ademin çocukları olarak dünyayı paylaşmada bencil oluşumuz, bizi bazen hayvandan daha aşağı kılışı ile cehalet yarışına girmemizden dolayı günahkar oluşumuz, kulluğa pek yakışmıyor görünüyor.

İhramcızâde İsmail Hakkı

http://www.hurriyet.com.tr/komadan-uyandiginda-cince-konusuyordu-27133132

KOMADAN UYANDIĞINDA ÇİNCE KONUŞUYORDU

hurriyet.com.tr

03 Eylül 2014

İki sene önce geçirdiği trafik kazasının ardından yaklaşık bir hafta komada kalan Avustralyalı Ben McMahon, komadan anadilini tamamen unutmuş bir halde ve Çince'nin bir lehçesini konuşarak uyandı.

Çinli'ye benzeyen bir hemşireye şikayetlerini anlatıp bir kağıda ailesini ne kadar sevdiğini ve düzeleceğini Çince yazan genç, hem ailesini hem de doktorları şaşırttı.

McMahon, okul yıllarında Çin'in kuzeyinde ve güneybatısında konuşulan ve Çince'nin bir lehçesi olan Mandarin'i öğrenmişti ancak hiçbir zaman akıcı olarak konuşamıyordu. Bu durumu fırsat bilen Ben McMahon, Şanghay'da ticaret okumaya başladı ve aynı zamanda Çince tur rehberliği gibi işlere başladı.

McMahon, komadan uyandıktan yaklaşık üç gün sonra ise anadilini hatırlamaya başladı.

Daha önce de 2010 yılında 13 yaşında bir kız anadili olan Hırvatça'yı unutmuş ve Almanca konuşmaya başlamıştı. Geçen sene temmuz ayında ise Amerikalı bir savaş gazisi bilinçsiz bir şekilde bulunmuş ve uyandığında kim olduğuna dair en ufak fikri

olmamasına rağmen akıcı bir şekilde İsveççe konuşmaktaydı. Doktorların McMahon'la ilgili teorisi ise kazada gencin beyninin anadilini konuştuğu bölümün zarar görmesi ve bunun üzerine Mandarin bilen kısmının aktif hale gelmesi şeklinde.

BİR ZAMANLAR

"İnsan yaşlandıkça, iki şeyi gençleşir: Uzun yaşama arzusu ve mal sevgisi.."
(Hadis-i Şerif, Buhari).

Hayal değil gerçek. Bir site vardı. Niyeti temizdi. Gayreti çok idi. Tasavvufun terbiyenin temel kaynaklığı yapan eserleri toplayıp servis ederdi. Derler; yükselirken çok eleme yapamazsın. Kifayetsizlik veya keyfiyetsizlik. Kavuştuğunu, bulduğunu alırsın. Sonra zaman, bu huyu eskitir, bırakmaya mecbur kalırsın. Çünkü söyleyenler sesini çıkaranlar çıkmıştır. Bunu neden koydun ki, olur mu, bizim şeyh bunları kabul etmez ….Birde bağımlıysan, güdülmeye itilmeye mecbur olur kalırsın. İşte bu site de bizden de birşeyler alıp, meydan çorbalarına sorgusuz alır katardı. Şimdilerde durum değişmiş görünüyor. Artık karınları doymuş halleri ile keyiflerine kahve bulmaları artık zor gelmiyor ki, bizden aldıklarından silebildiklerini silmişler, yapamadıklarını da olabildiğince sansürlemişler. Bizimse yılların eskitemediği huyumuz [batsın] aynı toprağı korkmadan gerektiği yerde kazdık, gerektiği yerde kokan lağımı mecrasına gidebilsin diye üzerinden akıttık. "La"ğım bizden çıkar ama lağımdır. Onu "il"lasına ulaştırmak için buhar olsun gayretinden uzak kalamadık. Ancak bizim yol çukuru çok olan yerdir, yürümesi de kolay değildir.

Geçmişinden geleceğine değişmeyen çizgide olmak zor bir iştir.

Hazirelerde çok makber vardır. Olanı vardır olmayanı vardır. Hepsini sırlamıştır. Buralarda yatanı bilen bilir, bilmeyenide bir zaman sonra iyi bilinir olan yerdir. Sonuçta hepsi dervişţir. Ancak insanda olan varlık lekesini silmek için hazirede yatmak kâfi gelmez.

Tasavvuf felsefe midir, hayat mıdır?

Dünyayı tekkeye sığdırarak yaşamayı bitiren devr-i zaman tekrar bir daha çıktığı yere girer mi?

Kalemi yazan olmak başka varlığa baş koymak başkadır.

Tasavvufu süslü püslü kelimelere/kitaplara hapsetmek ile menfaat mi vardır?

…

Nefs arkadaşımız değildir. Ancak kardeş gibi yaşamaya mecburuz. Kutu gibi kapalı ol, dışarda ağlayan sızlayanlar olsun sen tekkende mektep aç dur, gelen olursa

bizim, giden olursa vur patlasın çal oynasın.

Bu mu emredilen?

Olmaz...

Bana bir harf öğretenin kölesi olurum demek isteyen, ne için demiştir, sormak gerekir. İlim minnetsiz mi yükseliyor? “Lenâ” nın nunu dersin ama fetvalarını duyuracak talebe bulamazsın.

Akan yağmurlar ile yarıklar kayboldu diye yarık kapanmaz ki.

Geldi geçti. Her zaman tiksindiğim varlık kokusunu tekrar tekrar görüp duruyoruz. **Kapıda yetişen tosunun değeri olmaz** derler. Biz bu şekilde demiyoruz. Diyoruz ki, **yolunu yoldan ayırma, önceden yaptığını sonradan unutma.**. Allah Teâlâ bile peygamberlerini tekrar tekrar gönderirken tevhidine her devir başka ad taktı. Tevhid, bir vakit Yahudi oldu, bir zaman Hristiyan, en sonunda İslâm ile son noktayı koydu.

Evet, değişiyorsan, değişmeğe mecbursun. Bu bir zaman tengri, bir zaman il, bir zaman Allah olur gibi. Ad değişince Allah Teâlâ mı değişiyor, anlayış mı, bunu anlamak lazım.

Bu tür işleri zaman kendi içinde tedavi eder. Sefine limana uğrar fakat varacağı hakikat liman değil vilâyettir. Bizim üzüldüğümüz terbiyede en önce bilinmesi gereken yokluk halini en sona bırakıp unutmaktır.

İhramcızâde İsmail Hakkı

HUZURUNDA

Meczubâne

Dün çıkmıştım sahraya vardım oturmuş köşesinde bekleyip duruyordu ağlar mı gülermi halinden çözülmez gibiydi oğul geldin iyi ettin yine mi yalnız geldin dedi olmuyor sultanım gelenleri yollarda kaptırdık kurda kuşa bazıları da bizi yem etmek istemişti otur bakalım kim gelir kim gider beş gelir üç gider yetmez mi bu sevda tükenmez mi intizar taş düşerken üstümüze ezildiğimizi gören de olmaz feryad edenler feryadında içenler içerde bize de yazılmamış günahlar var yok arasında çok değil mi ki suçlandığımız dermanımıza iltifat veren gelen geldi giden gitti dağ başıma yıkılıyor bekleyen beklediğini bilmiyor yüz göstermelik olsun sözler yerinde donmuş iken ateşin derdi kendine yetiyor oturat yanyana anlasak birbirimizi kaybolanlarla kaybolsak değil mi kötülük yok ki bizde kötü olalım iyilikte para etmiyor çorbamız kaynasada tuzu yok diyen içeni tükürüyor ayaşlı kaldırsa başını bize gelir mi derdimize bakar mı gider mi öt kuşum öt diye bülbül öter mi güle name yak gül soluyor akan kanım da kalmadı gül ölüyor başını kaldır da bak şemsin gölgesinde kararan divanenin kokan diline perde mi olursun yoksa kesilip kesilip gelen gider mi dersin oldu muydu olmadı mıydı hazret geldin gidiyor aynasında siyah tozun kalkmaz renk vermiyor temiz olsun derdin aynanı siyah eyledin görsem de görünmez oldu sen mi ben mi düzelmez içine sakladın andın adını derin kuyudan ses gelmiyor dervişin geldi hızrın geldi ne farkı var birini bir kere tekrar etmedin atıverdin heybene delikli heybe heybe midir düşen düşene kestin kestin kesileni kesilmeyen başköşede ağlayan yerde sevinen tepede yaptın elinle yıkamazsın dilinle kıyamazsın bile anlayanın kafasına tokmak vurusun beline döer gidersin gelsende niye geldin demine çıkmışlardı uçmuşlardı düşmüşlerdi tekrar tekrarı niye sevmek bitti gülmekte mana yok geldin getirdin götürdün şimdi ne diye içim içim içim ayırdın sonra şu bu mu olsun kayırdın sordunda vermedin aldın hesap vermedin kahrederim dur dedin taşına taşına sığmayan yerinde gölgeni karanlık etmedin olsaydı karanlık bir gölgen bilirdik görmesek bile gölgesi beyaz olanın kendisi ne olur karanlık yerin olsa yer bilirdik sığınırdık yerine büyüksün büyüksün de bizi çok küçük ettin sonra kendini çok gösterdin çok küçük sonra sordun ben neyim sen nesin gelsen bir türlü gelmesen bir türlü kandırdın dönülmeyen yere attın dönsen bir türlü dönmesen bir türlü türlü türlü açtın perdeyi benzersiz benzersiz diye anlatanlar anlattı anlattıkları nerede dönülmez

528 Yazılmışlar

akşamın ufkunda dinlenen hikayenin tekrarı yoktu da hepsi neden anlattı kırılan kırılana düşen düşene deli olsan ne yazar muhtaç olursun bir ipe isyanı eden tarafımı kır sonra isyan etmem için çağır olmayan nerede olan nerede hazret gelir dersin gelen gelmez gider dersin perdeli olan aklıma perdesiz söylersin sonrada gel bunu oku dersin okunana okuyan ağlayan sevinen istenen yoksa eğer bu kelimeler bu düşler sabahlara yazgımı akşam fırtınalı yerde bize kalan yalnızlık mı aynalı çağırdı ayaşlı geldi hikayen olsun diye yağmur verdi aşıkların söyler akıllılar evirir çeviride bu dinlenen nağme bir kere söylendi benzersizdi elini tutmak için el vermezsin dilini tatmak için söylemezsin kalbin kalbe benzemezki içine giresin kahroldum demene gerek yok olan oldu biten bitti hesap vermezsin kalk kalk bu dava bitmez bununla gitmez şükredelim ki kendi kendine alısın versin bizi de hesaba katmasın söylediğine inanmazsan inanacağını söyleyip aldatırlar yola seni koyarlar varsan yoksan ortada kalırsın kanarsın kandırırlar anlamazsın anlatırlar sonra defe vurup zil çalarlar hazret bu köşe sana bu köşe buna kalmayan yerde aranmak boşuna kulların ile olmak ise olmuyor yalnızlık çekilmiyor küssen küsülmüyor gel gideli devrana pervane şemine vurulmuyor şem aşık değil ki yanmıyor pervane kaçmıyor dönen pervaneyi yakan şem de ateş kalmamış hikayesi okunmuyor hazret sende aşkını kaybettiyesen eğer pervane kime döner kimden döner yanan vardı yandıran vardı pervane varda şem nerde kaldı ateşin kar sıcağında soğuk diye bir şey vardı üşüttüler bir ara ateşi hala ısınamadı hazretin kelamı noktasız kalınca cümlede mana bir öncekinden ayrı kaldı mı boş oldu anlar dönen yanan şaşa kaldı gel gidelim turun ateşinde kelam duyulsun için bize kaldı kelam olsa duyulmasa neye yarardı var olan olsa köre neye yarardı tanrı olsa kul olmasa tanrı mı kalırdı dön dön dönersin geldiğin yerden yerine dönersin bekleyen beklediğini gitttiğini bilmeden söz tepeye kaldı

İhramcızâde İsmail Hakkı

GÜNAH İŞLEME ÖZGÜRLÜĞÜ VE AFFI MESELESİ

Neyzen Tevfik kaddese'llâhü sırrahu Efendim buyurdular ki;

Yazılmış alnına fa´ilin her ne ise reddi nâ-kabul
Hüner bu defteri almalı, hoşça dürmektir
Musaddaktır bu dava ta ezelden mühr-i hikmette
Cihana gelmekten maksat bu tatbikatı görmektir.

Allah Teâlâ'nın muradı bizden önce geliyor ve hata işlememiz ile bizi affederek seviniyorsa,

günah benim olsun, demek güzel bir şey değil midir?

Şeyh Galib kuddise sırruhu'l-azîz Efendimde buyurdular.

Tedbîrini terk eyle, takdir Hudâ'nındır.
Sen yoksun o benlikler hep vehm-ü gümânındır.
Birden bire bul aşkı bu tühfe bulanındır
Devrân olalı devrân Erbâb-ı safânındır.
Âşıkta keder neyler gam halk-ı cihanındır

**

Hz. Ebu Hureyre radıyallahu anh anlatıyor:

"Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem buyurdular ki:

"Hz. Âdem ve Musa aleyhimâsselam münakaşa ettiler. Musa, Âdem'e:

"İşlediğin günahla insanları cennetten çıkaran ve onları şekâvete (bedbahtlığa) atan sensin değil mi!" dedi. Âdem de Musa'ya:

"Sen, Allah'ın risalet vermek suretiyle seçtiği ve hususi kelamına mazhar kıldığı kimse ol da, daha yaratılmamdan (kırk yıl) önce Allah'ın bana yazdığı bir işten dolayı

beni ayıplamaya kalk (bu olacak şey değil)!" diye cevap verdi." Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem devamla dedi ki:

"Hz. Âdem Musa'yı ilzam etti (delille susturdu)!"

[Kaynak: Buhari, Kader 11, Enbiya 31, Tefsir, Tâ-ha 1, 3, Tevhid 37]

Bu konuda önemli olan günah ve işlenilmesi değil, tövbe edilmesidir. Nitekim Âdem aleyhisselâm tövbe etmiştir. Ayrıca günah işleme özgürlüğünden bahsedilecek olursa, kulun günah işlemesi kulluğunun işaretidir. Fakat aynı şekildeki fiil konusunda, sabreden başka bir kul olur, ve onun bulunduğu hal ile diğer günahkar eşleştiğinde, iyiye yakın olanın tercih edilme durumu vardır. Eğer Âdem aleyhisselâmın hatasını işleyen bir benzer kul olsaydı, ve o kul bu hatalı durumu başka bir şekilde atlatsaydı, kıyamet günü kulların birbirlerinden alınacak hakları olan terazide, bu işlenilmiş fiil ve hakkın tahsilinde, iyi olanın hakkı kötü kuldan alınır mesabesinde cezâi mueyyide düşünülmektedir.

Kimse, bir başkasının günahını yüklenmez, kaidedir. Fakat onun etkisinden hali de değildir. Bu meselenin en son çözümü de Allah Teâlâ kullarına karşı merhametlidir. Kulunu affedebilir. Bir kul olarak bizlere, "neden onu affettin, bunu affetmiyorsun" diye sormak muhal durumdur. Yine mevzu Allah Teâlâ'nın çok büyük oluşu, bizim yokluk mesabesinde olan ahvalimizle ilgilidir. Bu bir farktır farkı fark etmek gerekiyor.

Günah işleme özgürlüğü kuldan alınmamıştır. Ancak kullar diğer kulun günah işleme özgürlüğünü kısıtlamaktadır. Kısıtlama Allah Teâlâ tarafından değildir. Çünkü bizim sevap ve günahlarımızdan dolayı Allah Teâlâ hiçbir şekilde etkilenmemektedir. Sorun yine biz kulların içsel sorunu olarak devam edeceğinden, Allah Teâlâ nizam-ı âlem için rasüller ve şeriatler göndermiştir.

İhramcızâde İsmail Hakkı

(4141).1 (...) - Ebu Eyyub (radıyallahu anh) anlatıyor: "Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem buyurdular ki:

"Eğer siz hiç günah işlemeseydiniz, Allah Teâlâ hazretleri sizi helak eder ve yerinize, günah işleyecek (fakat tevbeleri sebebiyle) mağfiret edeceği kimseler yaratırdı."

[Müslim, Tevbe, 9, (2748); Tirmizî, Da'avât 105, (3533).]

(4142).2. (...)- Müslim'de Ebu Hüreyre'nin bir rivayeti şöyledir: "Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem buyurdular ki:

> "Nefsim kudret elinde olan Zat'a yemin ederim ki, eğer siz hiç günah işlemeseniz, Allah sizi toptan helak eder; günah işleyen, arkadan da istiğfar eden bir kavim yaratır ve onları mağfiret ederdi."

[Müslim, Tevbe 9, (2748).]

Rezîn şu ziyadede bulundu: "Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem buyurdu ki:

> "Nefsim elinde bulunan Zat-ı Zülcelâl'e yemin olsun ki, günah işlemediğiniz takdirde ondan daha büyük olan ucb'e düşeceğinizden korkarım."

[Bu rivayet, Münzirî'nin et-Terğîb ve't-Terhîb'inde kaydedilmiştir (4, 20).]

DOSTUN KAPISINDA AĞLAYANLARLA

Üstadım Molla Lutfi rahmetu'llâhi aleyhi ziyarete gittim.

-Efendim, hayli zamandır görüşemiyoruz, dedim.

-Oğul aramızda perde yok ki, seninle, ayrılık olsun da, bulup görüşelim. Gönüller beraber değil mi?

-Evet, dedim. Sonra

-Efendim bir kardeşim, "namaz kılmak, benim için olağanlaştı, zevk alamıyorum, tat bulamıyorum" dedi.

-Evlat, bir şeyin sık tekrarında insan için biraz bıkkınlık hasıl eder. Ancak doğru olan ilke "terk etmemek" ve "bağı koparmamaktır". Çünkü hayat kendi içerisinde her an bir sıkıntı ile karşı karşıyayız. Şimdi neyin geleceği belli olmayan bir hayat yaşayan insanoğlu, bir sıkıntıya düştüğü zaman, sığınacağı bir kapısı olmalıdır. Bunun içinde en elzem olan, sık sık ziyaret ettiği dostun kapısıdan başkası değildir. Uğramadığın yere, bir sebeple gittiğinde, soğuk karşılama olmaz mı? Nedenli karşılanacağına, nedensizlerle gidebilmek için, dost kapısını incitmeden, yük olmadan çalmak uygundur.

-Efendim, siz bizim kıldığımız namazlar niyaz değil, yatıp kalmadır, diyen siz değil misiniz?

-Evet, bizim ibadetlerimiz inhinadır. Uçma kaçma cinsinden olsa da terk etmemeliyiz. Çünkü dosta vefa, boyun kesmekten gelir. Bir gün büyük alim Fahreddin Râzi için bir kıssa anlatılır.

Fahreddin-i Râzî âhirete intikal ettiğinde, malum sualler… Hepsine cevap verdikten sonra **"Senin imanın nasıl bir iman?"** sualine cevap bir türlü cevap veremez. Ben alimim aklımla buldum demek ister. Fakat bir konu da soruluyorsa, bu bir noksanlığa işaret cinsinden zuhur ettiğini bildiğinden şaşırıp kalır. Aklına bir türlü ışık düşmez. Manevi olarak Üstadından yardım dilenir. Necmüddîn el-Kübrâ kuddise sırruhu'l-azîzden yardım gelir.

-Oğul **"Taklittir, de, taklit."** O da,

-**"Taklittir",** de diyor.

- **"Kimin taklidi?"** diye soruyorlar. Yine üstadı

-**"Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellemin taklidi,"** de derler.

-**Tamam, geçtin**, denilir.

-Evlat, bunun için kelime-i şehâdette olsun, kelime-i tevhîdde olsun, büyüklerimiz **"La ilâhe illa'llah alâ muradillah"** [La ilâhe illa'llah'tan Allah Teâlâ'nın kastettiği murat ne ise]

"ve alâ murad-ı Rasûlillah" [Rasûlüllah sallallâhü aleyhi ve sellem Efendimiz tebliğ ederken ne kastediyorsa ben de o kasıtla diyorum] üzerine **"sen de öyle de"** derler.

-Bu taklittir.

-Olmuyor, yapamıyorum demek yoktur. Zaten sen ne kadar varsın ki, o kadar yok olasın.

-Yine Hz. Mûsâ aleyhisselâm zamanında Firavun'un yandaşlarından Haman, Hz. Musa aleyhisselâmı taklit ederdi. Hz. Mûsâ aleyhisselâm, biraz kıllı vücutlu, göbekli, başı dazlak ve konuştuğunda sinirli birisi olduğundan dili zorlanırdı. İşte bu adam, başına işkembe geçirir, karnına bir yastık koyar, elinde asayla Hz. Musa aleyhisselâmı taklit ederdi. Niye, Firavun'u güldürecek.

Hz. Mûsâ aleyhisselâm bunu haber alır. Allah Teâlâ ile Tur-u Sina' da konuşurken,

"Yâ Rabbî, onu kahretsene" dedi. Allah Teâlâ ise;

-**"Kahretmem"** diye karşılık verdi. Hz. Musa aleyhisselâm nedenini sorunca, Allah Teâlâ;

"O, Firavun'u değil, seni taklit ediyor." Buyurdu.

-Evlat her ne kadar biz hakikatine varamasak, dost kapısına yüz koymalıyız. Biz bu gerçeği bilmek ile gönlümüz kanlanır, başımız kesilmeye razıdır. Anak bizim gibi körlere, taklitle iş yapmak gerekir!

> **Şu halde Tanrı'dan bir şey umarak, Tanrı'dan korkarak sevenler, taklit defterinden ders okumaktadırlar.**

"Mesnevî Cilt, 3, b.4595"

-Evlat, doğrusunu görmekte zorlandığın hususlarda inkar etmek yerine taklide daim olmalıyız. Gerçi taklidin değeri yoktur, derler. Olsun, dostun kapısında taklitle durmak, uzak durmaktan iyidir. Velevki hakikati uzak durmakla buldum diyenler varsa da.

-Sen gel, uzak kalma orada, hakikaten ağlayanlarla ağla kapıda, nasıl olsa, bir rahmet busesi sana da olmaz değil ya..

İhramcızâde İsmail Hakkı

NUŞÛZ MESELESİNİN ÇÖZÜMÜ

Nuşûz, yükseklik ve tümseklik anlamından kaynaklanarak, kadının kocasına kafa tutup, isyankâr bir davranış içine girmesidir. Kendisini kocasından üstün görerek ona itaati bırakmasıdır. [Mehmet Yaşar Soyalan, Elmalılı Tefsirinde Kur'ani Terimler ve Deyimler, Ağaç Yayınları: 259. (1351)]

Nüşûz, dört şekilde tefsir edilir:

1. Kadının kocasına isyan/itaatsizlik etmesi

"Nüşûzlarından korktuğunuz (kocalarına isyan/itaatsizlik ettiklerini bildiğiniz) kadınlara nasihat edin, (isyandan/itaatsizlikten vazgeçmezlerse) onları yataklarında yalnız bırakın, (yine vazgeçmezlerse) onları dövün. Size itaat ettikleri takdirde artık aleyhlerine bir yol aramayın! Şüphe yok ki Allah çok yücedir, çok büyüktür." [Nisâ: 4/34]

2. Kocanın eşlerinden birini diğerine/diğerlerine tercih etmesi

"Şayet bir karı, kocasının nüşûzundan yahut yüz çevirmesinden korkarsa (diğer kadınlarını kendisine tercih ettiğini bilirse), sulh yolu (mal) ile sulh yaparak aralarını düzeltmelerinde kendileri için bir günah yoktur."[Nisâ: 4/128]

3. Ayağa kalkmak için doğrulmak

"Size, "Ünşuzû" (doğrulun, oturduğunuz yerden kalkın) denildiğinde, fenşuzû (hemen oturduğunuz yerden doğrulup kalkın)..." [Mücâdele: 58/11]

4. Hayat vermek/canlandırmak

"Kemiklere bak: onları nasıl nüşûz ediyoruz (hayat veriyoruz)." [Bakara: 2/259. Mukâtil b. Süleyman, Kur'an Terimleri Sözlüğü, İşaret Yayınları: 357-358.]

الرِّجَالُ قَوَّامُونَ عَلَى النِّسَاء بِمَا فَضَّلَ اللّهُ بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ وَبِمَا أَنفَقُواْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ
فَالصَّالِحَاتُ قَانِتَاتٌ حَافِظَاتٌ لِّلْغَيْبِ بِمَا حَفِظَ اللّهُ
وَاللاَّتِي تَخَافُونَ نُشُوزَهُنَّ فَعِظُوهُنَّ وَاهْجُرُوهُنَّ فِي الْمَضَاجِعِ وَاضْرِبُوهُنَّ فَإِنْ أَطَعْنَكُمْ فَلاَ تَبْغُواْ عَلَيْهِنَّ سَبِيلاً إِنَّ اللّهَ كَانَ عَلِيًّا كَبِيرًا

**

Nisa, 34- Erkekler, kadınların koruyup kollayıcılarıdırlar. Çünkü Allah, insanların kimini kiminden üstün kılmıştır. Bir de erkekler kendi mallarından harcamakta (ve

ailenin geçimini sağlamakta)dırlar. İyi kadınlar, itaatkârdırlar. Allah'ın (kendilerini) koruması sayesinde onlar da "gayb"ı korurlar. (Evlilik yükümlülüklerini reddederek) **başkaldırdıklarını gördüğünüz kadınlara öğüt verin, onları yataklarında yalnız bırakın. (Bunlar fayda vermez de mecbur kalırsanız) onları (hafifçe) dövün.** Eğer itaat ederlerse, artık onların aleyhine başka bir yol aramayın. Şüphesiz Allah, çok yücedir, çok büyüktür. Diyanet Meali

Rivayet edilir ki: Ensârın ileri gelenlerinden Sa'd ibn-i Rebia' karısı Habiybe bint-i Zeyd ibn-i Züheyr'e serkeşlik etmiş; o da, ona bir tokat atmıştı. Babası Zeyd, kızını beraberine alarak Resûlül-lah'a şikâyet etii. Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem:

«Her hâlde ondan kisas'ını alırız.» buyurdu.

Bunun üzerine,' bu Âyet-i kerime nazil oldu. Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem de:

«Biz, bir emir irâde, ettik. Allah da diğer bir emir irâde buyurdu. Şübhe yok ki hayır, Allah'ın irâde ettiğidir.» dedi.

**

Fahreddin-i Râzi Tefsiri'de, Hz. Ömer (radıya'llâhu anh)'in, "Ey Kureyşliler, erkeklerimiz kadınlarına hâkimdi. Medine'ye geldiğimizde, onların kadınlarının erkeklerine hâkim olduğunu gördük. Kadınlarımız onların kadınları ile içli-dışlı oldular. Bundan dolayı da kocalarına karşı serkeşlik edip baş kaldırdılar. Bunun üzerine Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve selleme gelip, **"Kadınlar, kocalarına baş kaldırıyorlar"** dedim. O da, kadınları dövmeye müsaade etti. Derken Hz. Peygamber'in hanımlarının odalarının etrafında, kocalarından şikayet eden birçok kadın görünmeye başladı. Bunun üzerine Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem **"Yemin olsun ki bütün gece Muhammed ailesinin etrafında, herbiri kocasını şikayet eden, yetmiş kadın dönüp dolaştı. Halbuki sizler, o kadınlarını dövenlerin, hayırlılarınız olduğunu göremezsiniz"** buyurdu ki bu, **"Hanımlarını dövenler, dövmeyenlerden daha hayırlı değillerdir"** demektir.

Başka bir hadis de bu hususu teyit etmektedir. "Biriniz karısını köle döver gibi dövüyor, sonra da günün sonunda onunla aynı döşekte mi yatıyor!.."

[Çelişkili ifadeler]

**

[Kurtubi Tefsirinde] Ebu Mansur el-Lüğavî der ki: Nüşûz, eşlerden her birisinin ötekinden hoşlanmaması demektir. Burada "ze" harfi yerine "sad" harfi geldiği takdirde, o zaman geçimi kötü olan kadın hakkında kullanılan bir fiil olur. İbn Faris der ki: Kadının nüşûz etmesi, kocasına karşı sert ve zorlu bir hal alması demektir Erkeğin nüşûz etmesi ise karısını dövmesi ve ona ağır davranması, ondan uzak durması demektir.

İbn Cüreyc der ki, bu fiilin kadın hakkında kullanılıp, son harfinin "ze" olması da "sad” olması da aynı anlamı ifade der.

TEZ MAHİYETİNDE BİR YORUM

Yukarıda kısaca değindiğimiz nuşûz meselesindeki sıkıntı, Hz. Rasûlu'llâh salla’llâhu aleyhi ve sellemin razı olmadığı bir husus hakkında Allah Teâlâ’nın aksi bir emir göndermiş gibi olan beyânın çözümünde çeşitli zorlamalar vardır. Bu konuda orta yolu bulmak için şu düşünceler zikredilmek istendi.

a- Hz. Rasûlu'llâh salla’llâhu aleyhi ve sellem hevasından konuşmadığına, fiil işlemediğine göre inen bu ayet onun muradına uygun olmalıydı. [Bedir savaşından sonraki esirlerin fideye meselesinde uyarı yapılmıştı.]

b- Eğer bu ayet emir olsaydı ilk uygulayıcısı Hz. Rasûlu'llâh salla’llâhu aleyhi ve sellem olması gerektiğinden, O’nunda hanımlarını dövmesi gerekirdi. Halbuki Tahrim Suresine konu olan vakıaya istinaden, böyle bir şey olmamış ve Hz. Rasûlu'llâh salla’llâhu aleyhi ve sellem bir ay uzlete çekilmiştir. Bu meyanda ayetin ifadesinde sahabe ve sonraki nesilde noksan anlamaya bir düştüğümüz görülmektedir.

   Hz. Rasûlu'llâh salla’llâhu aleyhi ve sellemin yapmadığı bir hususu, ümmetin uygulaması dinle alakalı olmayıp fıtrat, töre ve kültür ile alakalı olduğu üzerinden yorumlar yapılmalıdır. Yani dinle alakalı bir husus olarak kabul edilmemelidir.

c- Ayrıca ayetin وَاللاَّتِي تَخَافُونَ نُشُوزَهُنَّ فَعِظُوهُنَّ وَاهْجُرُوهُنَّ فِي الْمَضَاجِعِ وَاضْرِبُوهُنَّ üzerinde siyak ve sibak itibarıyla belagat ve dil dilimi üzerinden yeniden inceleme yapılması ile manadaki emirin bilgi mahiyetinde olup olmadığı

üzerinde tartışma yapılmalı, gizlenmiş olan kaideler varsa açığa çıkarılmalıdır. Ayetin manasında belki kadınlara uyarı şeklinde, **"eğer siz kadınlar serkeşlik ederseniz, erkekler size konuşurlar, olmadı mı yataklarınızı uzaklaştırırlar, o da olmadı mı sizleri dövmeye kalkışırlar, haberiniz olsun"** gibi manaya geldiği söylenilebilmektedir. [Bu mana nereden çıktı diyenler olabilir.] Eğer bu şekilde bir mana verilebilecek kaidelerin eski arap dil kullanımında benzerlerini bulunursa, ayetin ve Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellemin sebebi nüzuldeki irade-i ilâhiyyenin var gibi görünen açmazları da kapanmış olacaktır. Yukarıdaki şekilde bir mana veya benzerinin bulunmasıyla **"darb"** fiilinin unutulmuş manalarını bulup çıkarmak yerine, erkek fıtratının kadın üzerindeki tahakkümünün sert yüzünü açığa çıkarılmış olur. Bu şekilde ayet reformist kafadan da rahata erer.

d- Şimdiye kadar bu tür bir açıklama olmadı şimdi eski köye yeni adet getirildi mesabesinde olan bu tür düşünce tarzı içinde söylenecek söz ise Stanley Milgram deneyindeki **"Otoriteye boyun eğmek"** ve **"sıradanlık"** ilkesi ile bir önceki kültür ve bilgiye karşı uyum adına susmak, teyit ederek, aşmaya cesaret bulamamaktır. Bu nedenle ayetin şaz okumaları, sarf, nahiv ve belagat yönünden inceden inceye ehlince tekrar ele alınmalıdır. Çünkü Allah Teâlâ ve rahmet nebisi efendimiz salla'llâhu aleyhi ve sellemin gelecek nesillerde aşırı tenkite maruz kalacak bir emir tebliğ etmeyeceğini bilmekteyiz. Bu nedenle dinin taabbudi ibadetleri yanında ahlaka yönelik hususlar arasında fahiş manayı andıracak durumların İslâm'ın temel dinamiklerini sarsacağını herkesten önce Allah Teâlâ bildiğine göre ayetin içerik ve manasında bizlerin yanlış anladığı apaçık ortadadır.

Bize göre ümmi kaynaktan gelen bir habere göre ayetin manasında erkeklerin zarar vericiliği haber verilmiş, emir derecesinde mana gözetilmemiştir.

İhramcızâde İsmail Hakkı

UYANAMAYACAĞI UYKUYA YATANLAR

Bir tavsiye üzere teoloji ve felsefe üzerine ömrünü vermiş bir zatın video sohbetlerini seyrettim. Videoda ilahiyatın yıllardır bünyesinde çözmeye çalıştığı ve sonuçlandırmadığı birçok konuda konuşuldu.

Netice: çözüm yok, çare yok cevap yok olan şüphe ve çaresizlik.

İnsanların çözmeye çalıştıkları birçok konu aslında çözülmüyor. Uğraşıldıkça daha kararıyor. Aklı kullanın maşası ile meseleler tutuluyor mu, yoksa soğutuluyor mu belli değil.

Aklı kullanın demek, mesele çözmek ile algılanacağına, öleceğine bak sonunda insan ol/bul demek mi olduğuna karar verilmeden, sallana sallana bir dar koridorda, o duvardan bu duvara çarparak yürümeye benzeyen bu konuşmalar artık huzur vermiyor. Yani sohbeti eden/dinleyen insanın bir kazancı kafası karışması mı olmalı?

Hayat, gerekli olmayanı bırakmaktır. Bir mesele zuhur ederse öğrenirsin doğru ve yanlış yapar gidersin. [Çünkü doğruların doğru olmadığı bir dönemde yaşıyoruz. Senin doğrun ötekisinin yanlışı.]

İnsanın bilmediği bir kısım her zaman bulunmalıdır. Doğrusu da budur. Bu gibi durumlarda mistik veya tasavvuf terbiyesinin faydası çıkıyor. Ayrıca aşkı olan insanın zaten sorunu yok ki. [Kocakarının da inancı kulluktur. Felsefecinin en son bulduğu yer olan kulluğu, o Allah Teâlâ vergisiyle bulmuştur**. Aklını yoranların bulacağı sıradanlık noktası, kulluk.** Maalesef, filozof kul olmada yolda kalır. Soracaklarını son nefesine dahi bitiremez.]

Sorgulayıcı aklın en son sorguladığı kendi olduğunda, yine kesin cevabı yoktur. Çünkü düşünen insan kendini bir yere koymaktan hep korkmuştur. Hep bir ötesi vardır onun için. Bu nedenle bir insan için en güzel şey diğer bir insana huzur verebilmesidir. Huzuru artırmayan her şey kalp üzerinde bir kara nokta olur, gönlü karartmaya başlar.

Bu meyanda yıllardır söylenen meseleleri şöyle olsaydı böyle olmalıydı teknesinde ekşitmek yerine, insan için ne gerekliye gitmek doğru değil midir? Dinin naslarını aklın potasında müspet ve menfi cevaplamak ile din kendini değiştirmediği gibi,

uğraşan insanı çok yorar.

Bunalım denilen marazın emareleri bu mudur?

Herşeyi çözmemiz gerekli diyen birçok akıllı insanların Ashab-ı Kehfin mağrasında uykuya daldıklarını görüyoruz. Kehf asahab-ı yedi kişiydi. Onlar üçyüzyıl sonra uyandılar. Burada uyumaya çalışan diğer insanların uyandığı görülmedi. Onun için bu mağaraya girmek ve uyumak hoştur. Ancak insan uyanamayacağı bu uykuyu neden taleb eder ki.

İhramcızâde İsmail Hakkı

HAK HUKUKA VASIL OLUNCA

Bir kahraman suikastle şehit edilmiş, Hakk katına vasıl olmuştu. Rabbi sormuştu,

“Kanın yerde kalmasına biz razı olmadık. Tahsil edilmesini ister misin?”

Kahraman:

“Vatan için millet için can feda olsun. Ancak kendim için istemediğimi olur ya milletimin çocukları hainlerle işbirlik içinde olanlar yüzünden devrilmeye başlarsa, bende hakkımı isterim” dedi.

Sözler bakidir. Cehennemi süre denilen bir zaman bitti. -Ehli hal bilir.- Hak olacak hesap defterlerinde silinecek bir emare kalmadı. Fakat devlet için canlar devrilmeye başlayınca Hakk ahdi cari oldu.

Devrilmez dağlar devrildi. Durmazların çarkları durdu. Kan yerde kalmadı. Beklenmeyen tecelliyat batıdan doğan güneşle oldu. Hak hukuka vasıl oldu.

Ey adl-i ilâhi mazlumların sahibi ve vekili sen değil misin?

İhramcızâde İsmail Hakkı

ÜZÜLEN NEDEN BİZ OLUYORUZ?

Kalbimizin içinden geçen her konu gerçek olsa, sonra da çıksa, bu sevinilecek bir şey mi olur, yoksa üzülmesi gereken bir bahis midir, diye düşünmeliyiz..

Doğru olan kalbimize uygun gelirken, eğridir dediğimiz, onlara uygun düşüyorsa, sorunsuz geçmesi takdir edilen bu hayatta sorunlar neden oluşuyor? Hikmetli sözleri bildiğimiz halde hikmetsiz gibi yaşıyorsak, bu hayat bizim için değerli, ötekisine neden değersiz oluyor?

Kahreden düşüncelerimizi toplamaya çalışıyoruz. Ancak mahvolmaya çalışan sevdiklerimizin geleceğine doğru bakışımızda olmasını/olmamasını temenni ettiğimiz her hususu, bir kerre de değiştirmek için gayret edelim derken, yine kötülenen olmak riskini alıyorsak, bunun nedeni onlara nefretimiz mi yoksa muhabbetimiz mi oluyor?

Sevdiğimizin kaderini bildirseler, biz de müdahale edemiyorsak, bilmemiz ile bilmememiz arasını nasıl bulacağız. Yoksa bu değerli olduğumuzu mu gösteriyor veya değersizliğimize işaret mi saymalıyız?

Köprüleri yıkacağını bilsek, altından dizi dizi figanlar geçeceğini hayal etsek, zandır desek ya da gerçeğe çıkacağını tam olarak tahmin etsek, bunu da kendimize dahi inandıramazsak, bu bilmemenin hangi sıfatla değeri olur ki?

Olanlar bizim bilmemizle mi oldu, yoksa bileceğimiz için mi oldu diyemediğimiz bu hususları kime nasıl anlatabileceğiz?

Kadere kafa tutsak, kader bizden etkilenir mi, gününü değiştirir mi?

Hiçbiri olmazda, içi boşalmış cevizler gibi kırılmayı beklesek ve soba da yanarken cızırtısından başka sesi kalmayan bir kül olmak ile bitecek varlığımızın bir değeri var mıdır?

Şeytan bir gün denizin kıyısında ağlıyormuş, sormuşlar.

“Neden ağlıyorsun?”

“Gayretlerimin sonuçsuz kalışının işareti dünyanın üçte ikisi şu denizler, değil mi? Hepsi benim mağlup olacağımı anlatıyor, anlayamadınız mı?”

“Ne zaman bir ağlayan olsa “ben yıkıldım” diye figan ederim. Sular benim yıkılışımın her zaman bir ifadesi olmuştur.”

[Şeytanın sevmediği taklit edemediği şeylerden biri de sudur.] Tanrı evi Kâbe'nin tek zenginliği zemzem dir.

Bir üstadın çok akıllı bir talebesi vardı. Üstadından daha ileri seviyede bilgiye sahipti. Ancak üstadın üstünlüğü biraz fazla olan tecrübesi idi. Onunla akıllı talebesinin bir derece önünde durabiliyordu. Tecrübe dedikleri şey talebesinin geleceğine iki cihetten bakış idi. Bir dışarıdan oluşu, diğeri fazla yaşından ileri geliyordu. Üstad, her zaman talebesi isyan ederken tecrübe ve sabırla alttan alırdı. Ancak bir vakit üstad yıkıldı. Talebesi onu terbiye eder gibi ağır sözle aşağılamıştı. Üstad onun ikaz edici sözlerine kızmadı, **"Olur"** dedi, **"sen haklı çıkabilirsin, fakat benim dediğim olacak biliyor musun?"**

"Nasıl olur". "Ben haklı iken senin dediğin çıksın ki" dedi. Üstad,

"Bu işlerin takdiri gönlüne göre olmayacak kadar ne bize, ne de sana aittir" dedi.

"Neden" diye sorduğunda

"Bu senin istemenle değil, benim istememle değil, olması gerekenle olan vakıalardır. Onlar zuhur ederken buna engel olacak olduğum benim bir şeyim yok ki, senin nereden olsun" dedi.

"Şeytan cennetten kovulurken, girdiği yerden mi kovuldu. Secde etmedi diye atılan şeytanı yılanın derisi altında cennete sokanlar bir yanlışı rivayet etmiyorlar mı?"

Havva'nın kalbine gelen vesvese, kalpten kalbe giden yolun üzerinde duruş değil midir ki, aynı durum hala devam etmektedir. Kadın ve erkeğin, olduğu yerde bu fitnenin devam edişi şeytana mı bağlı yoksa insanın fıtratının emaresi midir?

Dağlar üstüne düşen yıldırım, dağı yıkar mı, yıldırır mı?

Bir sesi çıkar, bir de ışık. Bunların ne faydası vardır, ne zararı. Bazıları faydası olduğu şeyleri vardır dese de vereceği korkudan fazla değildir. Korkular bizi bitiren korkular. Korkuları teslimiyetin kelepçesiyle bağlı tutmasaydık, her şeyimizi dağıtırdı. Bunun gibi gün gelirde geri dönüp bakacak kadar bir zamanımız olursa insanın tek söyleyeceği sözü, sadece, "keşke" oluyorsa, burada acınacak husus talebeye mi olur, yoksa üstada mı?

Bize göre buradaki düşünce suçu üstada ait kılmaktır. Çünkü teslim olan talebesine bakması gerekirdi. Ancak üstad şu sözü yinelerse; **"Talebe itibar edip bize teslim**

olmadı.” O zaman üstada yine sormalıyız; **“suç teslim olamayan talebede mi, yoksa teslim alamayan üstatta mıdır?”**

Hulasa; suç her zaman üstattadır. Talebeyi suçlamak yanlıştır. Buradan sözü Tanrıya getirirsek isyan eden kulun suçunu, kulda aramamalıyız. Ve öyledir. Sonuçta kullar cennet ve cehennem hususunda birbirlerinden haklarını teslim aldıktan sonra cennettekiler melek, cehennemdekiler oranın ehli olup süfliyyete memur olacaktır. Böylece her kul bulunduğu yerin memurudur. Nasıl ki, melekler ve şeytanlar bugün varsa geleceğinki de onlar olacaktır.

Burada önemli olan üstadın aciz kalışında talebenin düştüğü uçurumdur. Çıkılmayan yarları olan uçurumlar. Düşenlere ağlamanın olmadığı uçurumlar.

Ey talebesini kurtaramayan üstad!

Huzuru neden bulamadığını/bulamadığımızı anlıyoruz. Sebepler ve sonuçlar ile karışmış olan iç dünyamızda neden üzülen biz oluyoruz, diye kendimize hep soruyoruz. Üstad değiliz, talebe de olamıyoruz. Sorun tanrıda mı, diyemiyoruz. Ne öyleyse?…

İhramcızâde İsmail Hakkı

KIRILMAK HAYAT BULMAKTIR

Tanrı için kırık bir kalbi onarmak kolaydır.
Yalnız insan onu bütün, parçalarıyla O'na verirse ...
(Oscar Wilde)

Eğer bir arkadaşınız doğruyu söyleyecek kadar kuvvetli ise hem şanslı olduğunuza şükredin ve ona da boğun eğmenin farz olduğunu bilin. Günümüzde doğru sözlü birini bulmak çok zordur. Bulursanız ondan bir hisse kapar, sarhoş olmuş benliğinizi ayık tutmanıza sebep bulursunuz. Doğru yapıyoruz diye o kadar yanlış işlerimiz vardır ki, **"Ebrarların haseneleri, mukarrebler yanında günahtır"** der gibi..

Kırılmak buğdağ tanesinin kaderidir. O ekmek olmak için iki taşın arasında kırılır. Bazen yaptığımız çocuksu safiyane hareketlerimiz bizi kapılardan kovulmaya sebep olsa da, bu bizim büyüme yolunda gördüğümüz ihsanlardır.

Azarladığımızda sevineceğimiz husus, dabbağ eline düşmüş kokmuş derinin padişah sırtına ceket olmasına neden olma müjdesidir. Bizi bizden alan sarhoşluklarımız, bazen edebin mahrumiyet derecesine çıktığı zamanda zuhur eder. **Fazla edep mahrumiyet sebebidir.** Kırıla döküle gideceğimiz yerlerde bizi uyaranları eksik kılmayan rabbime şükür ederiz.

Kaderin kara treni hangi istasyonda hep kaldı ki, en güzel istasyona uğrasa da bekleyeceği yoktur. Terk etmeye mecbur eden güç, onu kopara kopara alır götürür.. Her ne kadar dostları birbirine kavuşturan bu tren çok zaman sevenleri birbirinden ayırmıştır. Sevenler ayrılsa da kalan hatıralar unutulması zordur. Geçmiş hayali cihandır. Bitmeye mahkum olan beşeri hayatta çok şey beklediğimiz değil midir, her şeyi birbirine karıştırıp duruyoruz. Fakat çirkin kabuk kırılmadan iç can bulamadığına göre kırılmak mecburiyetimizdir. Kıranımız sevdiğiniz olursa bu size lütfun yapıldığına işarettir.

Bir hatıramızı akatarayım.

Bir vakit üç arkadaş bir Mevlevi Tekkesine gitmiştik. Akşam yemeğini orada yediğimizden iyilik olsun diye bizim hanım çıkan yemekler için takviye olsun diye unutamadığım bir tepsi Hasanpaşa köftesi yapmıştı. Tekkede semâ dersleri alırdık.

Temrinleri yaptıktan sonra yemek vakti geldi. Oturduk. Semâ çalışmalarımızda bir an Hz. Pirin bir menkabesi kalbimize gelmişti. Eyvah dedik. Zuhurat olacak.

> Hazret-i Mevlânâ kaddesallâhu sırrahu'l-azîz Efendimizin hayâtında Mevlevî fukarasından bir zat, bir sefer esnâsında gider iken haramiler gelip bu dervişi soymuşlar, kamilen elbiselerini ve akçesini almışlar. O haramilerden birisi de başında olan sikke-i şerifi alıp kendi başına koyup alay yolu ile;
>
> **"Ne tuhaf külah!"** demiş. Bir müddet sonra çıkarıp dervişe vermiş. Bir gün Hazret-i Mevlâna Efendimiz mürîdânına ders okutur iken murakabeye varmışlar. Bir müddet murakabede durup, sonra başını kaldırıp yine ders ile meşgul olmuşlar. Dersten sonra, bazı yakın müridler bu esrardan sual etmişler. Buyurmuşlar ki,
>
> "Bir tarihte bizim fukaramızdan bir dervişi haramîler soymuş idiler. Onlardan birisi alay olsun diye bizim alâmet-i şerifimizi alıp başına koyup bir müddet başında kalmış ve sikkemiz altına girmiş idi. Şimdi o adam rûhunu teslim ediyor idi. Şeytan gelip onun imanını çalmaya çalışıp gayret ediyordu. Onun imanını koruyarak şeytanı uzaklaştırıp ve kovdum ve imanla ruhunu teslim etti. Zira ki, bizim alâmet-i şerifimizi az bir müddet başına koyup durdu, bize lâyık olan budur ki, o zamanda ona imdat edelim" buyurmuşlardır.[1]

Bizim Hasanpaşaları mutfakçı sofraya koymadı. "Eyvah" dedim. Bu da yetmemişti. bir hafta sonra olan oldu. Tekke adabında kapıdaki ayakkabılar dışa dönük değil içeriye dönük konur. Meğer bizim arkadaştan biri bir hafta önce kendince demiş ki, "ben bu ayakkabıları düzelteyim, çıkarken rahat giysinler", hepsinin yönünü dışarı çevirmiş. Ben bilmiyorum. Sofrada oturuyoruz. Şeyh efendi başladı bir nasihat perdesinden ayakkabı meselesini açmıştı. Bir hafta sonrada bu vakıayla ayrılık geldi, yediğimiz tatlı lokmalar boğazımızda durdu, kaldı.

Ey Pirim dedim, **"bizim kara trenin vakfı burada artık bitti gideceğiz demek ki"** dedik. Bir daha gitmek nasip olmadı. Bir rüyası da diğer arkadaş tarafından görülmüştü.. Sonradan çağırdılar ama biz hatamızı kabul ettik tozumuzu alıp oradan gittik. Tekke yerinde devam ediyor. Ancak biz tekkeden mi tekke bizden ayrı kaldı hala bilemedik. Bir devrandı, bu hadise bir zaman gönlümüzü yıprattı ama sonunda herşey bitti.

İhramcızâde İsmail Hakkı Efendi buyurur ki, eğri ayağa eğri ayakkabı yaparlar. Bizim

ayaklar eğri olunca işimizde bazen eğrilik oluyor, burada ayakta mı suç, ayakkabıda mı, yoksa tanrıda mı, sormaya gerek yoktur. Olan olacaktır, kader zuhur edecektir. Engel olmak diye bir hüküm yoktur.

Hiç kimseyi, hiçbir şeyi hor görmeyeyim diye şu işe bunu sebep ettin.

Ayak kırıldı mı

Tanrı kanat ihsan eder.

Kuyunun dibinden bile bir kapı açar da.

Sen ağaç üstünde ol, kuyu dibinde bulun, buna bakma… beni gör, bana bak ki yolun anahtarı benim, yolu ben açarım der!"

Mesnevî-i Şerif, c.III, b. 4807-09

Cevizler kırıldı; içi sağlam olan, kırıldıktan sonra temiz ve lâtif ruha malik oldu.

Mesnevî-i Şerif, c.I, b.706

Sayıdan dışarı olan o saflarda "Bizler saflarız" nuruna gark olsunlar.

Söz, bu halin övüşüne gelince kalem de kırıldı, kâğıt da yırtıldı.

Hiç deniz, bir kaba sığar mı?

Aslanı bir kuzu kapıp götürebilir mi?

Perde ardındaysan perdeden çık da o şaşılacak padişahlığı gör.

Sarhoş kavim, kadehini kırdılar ama senden sarhoş olanların özrü vardır.

Mesnevî-i Şerif, c.V, b.4194-98

İhramcızâde İsmail Hakkı

[1] Aşçı İbrahim Dede, Aşçı Dede'nin Hatıraları, hzl. Mustafa KOÇ-Eyüb TANRIVERDİ, İstanbul, 2006, c. II, s.742

TOZUNU AL DERLERSE

Temiz kalpli, iyi soylu, akıllı bir delikanlı deniz yoluyla Rum kıyılarına çıktı. Kıyıdakiler onun erdemli, temiz kalpli ve akıllı biri olduğunu görünce, eşyalarını alıp onu iyi bir yere götürdüler. Delikanlı, günlerini burada konaklayarak geçirmeye başlamıştı ki bir gün, orada yaşayan âbidlerin ulularından biri, delikanlıya;

"Şu mescidin tozunu alıver."

diye emretti. Delikanlı, bu emri işitir işitmez hiçbir şey demeden oradan çıkıp gitti. Bir daha izini gören olmadı. Bunun üzerine şeyh ve müritleri delikanlının gidişini, hizmet etmek istemediğine saydılar. Yine bir gün müritlerden biri, onu yolda yürürken yakalayıp hemen sordu;

"Dostum! Kötü fikre uyup aldanmış oldun. Allah dostlarının hizmetle makama erdiklerini bilmiyor muydun?" Delikanlı, yana yakıla ağlamaya başlayıp;

"Ey cana can katan, gönüller aydınlatan dostum! Ben orada toz-toprak görmedim. Ve işte o an anladım ki bu yerin tozu da toprağı da benmişim. İşte bu yüzden oradan ayrıldım."

dedi.

Tarikata giren her dervişin tek gayesi kendini hor görmektir. Yücelik istiyorsan, alçak-gönüllü olmaya gayret et. Yücelik bir damsa, merdivenleri alçak-gönüllülüktür. Meyve veren dal nasıl baş aşağı sallanıyorsa, akıllı insan da alçak-gönüllü davranıp boynunu eğer.

Kaynak: Şeyh Sâdî Şirâzî -Bostan

TABÎB–İ HÂZIK

Hastayım derdime ilaç arıyorum, diyen bir dostum ileriki şehre bir yolculuğa çıkmıştı. Çok uzun zaman geçti. Biz derdini değil, onu bile unutmuştuk. Günler sonra gelince gördük ki, pul pul dökülen cildi, saçkıran olmuş başı, sedefe benzer bedeni gitmiş yerine yirmilik taze fidan gibi gelmişti.

Sorduk ne soruşturduk, nasıl bir tabîb ki **“seni seni ayparçası gibi bize hediye etti”.** Çokta bir şey anlatamadı, dediği şuydu, **“Her şeyi söyle, ancak kendine yalan söyleme”.**

Sinirlendik, dedik ki, **“doktora giden derdini söyler, başka ne yapar ki”,** dedikse de o **“Her şeyi söyle, ancak kendine yalan söyleme”** dedi gitti.

İş bu ya derd bizim kapıyı çaldı, bir evladımız vardı. Bulunduğumuz ilde tabîbler emini bulamadılar. Kader bize de, ileriki şehre onu götürmekten başka çare bırakmadı.

Adının ileri şehir olduğuna bakmayın yolu yola benzemiyor, izi yok ki yeri tam bilinmiyor. Sora sora, bilen, bulan bulana, karanlık ormanın sarmaşıklar yolundan, ulu dağda olduğu söylenen tabîbe yol bulup gitmeye çalıştık. Hem bu kadar ileri şehir, yolu yol değil mi demeye fırsat vermeden. Evladımızın derdi gözü gönlü kör ediyordu. Düştük yoluna. Yorgunluk, eziyete aldırmadan, terlerimizin kokusunu misk yerine teneffüs ederek, bir karanlık mağara önünde bulduk kendimizi.

Her şey mi değişti biz mi boyut atladık bilemedik bir halde yorgun halimizle gördük ki, bir saray, inci mercan, bir kapısı var camdan içini gösteriyor. Kapı yok dersin içeriye girsem dediğinde engel göreceğin tutamağı kanadı olmayan cinsten.

Bir anda açılan kapıdan dünya güzeli bir vildan çıktı. Bize karşı eğildi, sanki cihan eğiliyordu. Bütün yorgunluğumuz kaybolmuş, hayran hayran ona bakarken, bize **“hoş geldiniz, sizi bekliyorduk”,** dedi. Hani bizden onlara haber verecek bir cihaz veya ihbar yoktu, fakat bizleri bilmesini taaccüple düşlerken, **“sizler bu holde kalın, evladınızı biz içeri alacağız”,** dedi. Kimseye bırakmaya korktuğumuz evladımızı şifa bulsun diye istemeye istemeye teslim ettik. Bizler yorgun sular gibi olduğumuz yere yayılıp kaldık. Evlad gidiyordu.

Beklerken ruhumuz tedirgin olmasın diye vizyonumuzda evladımızı görür gibi olduk.

bakarken, birde ne görelim, onu zifiri karanlık içine düşmüş nefesi boğula boğula ilerliyişini görüyordum. Korkudan titreyen halsiz vücudu yıpranmış olmasına rağmen, mecburen ileride kendine gösterilen parlayan ışığa yürümeye mecburmuş gibi yürüyordu. Epey yürüdü, sıkıntıdan kurtulayım diye. Sonunda ışık büyüdü, açıldı içinde bir adam gördü. Eski üskü elbiseler, çaputlar sarılmış bedeni, her yerinden kan ve irin akan bir hasta gibi inleyen biri. Hasta olan evladım kendine mi, yoksa ona mı acısın der gibi, **Tabîb-i Hâzık dedikleri bu ise kendine faydası yok bana ne faydası olur** diye mırıldandı. Bizim evladın gönlüne hüzün akıttı. **"Çektiğim bu kadar sıkıntı, kendine derman olmayan birinden derman bulmak için mi"** diyerek yere yığıldı. Kendinden geçti. Bir hayli zaman oldu, gözlerini açtı.

"Kalk evladım kalk, umduğunu bulamadın mı?" sesini duyarak aklını başına devşirdi. Ne söyleyebilsin, gelmiş, dönüşü kendine verilmeyen bir gelişle. Kalktı.

"Söyle bakalım, derdim var diye gelenler yeridir burası", evlat başladı anlatmaya, tabîb dedi ki, **"anlattığın bu derdi doğru anlattığına emin misin? İnsan yalan söyler de, kendine yalan söylemesi değil mi ki derdi artıran" .**

Başladı yine anlatmaya, tabîb dedi ki, **"bak bu derdi bilen biri var, bu anlattığın şekilde hasta olmadı".** Evlat yine anlatmaya başladı, Tabîb, üzerinden dökülen binbir dert emaresiyle dedi ki, **"bak bu derdi bilen biri var, bu anlattığın şekilde hasta olmadı."** ..

Bizim evlat anlatıyor, tabîb itiraz ediyordu. Bizim evlat isyan etti, **"ben yalan söylemiyorum, bu derdimi kim bilebilir ki"** dedi. Tabîb şöylesine süzdü. **"Ben"** dedi.

"Nasıl olur, benim yanımda hiçbir vakit yoktun ki". Tabîb dedi ki:

"Görmüyor musun sen de bir dert, bende bini var. Ben senin derdini yaşıyorum, nasıl oldu biliyorum. Sen ise hala ısrar ediyorsun, şöyle böyle deyip kendi inanmadığın bir şekilde bana anlatıyorsun. Sen önce kendine yalan söylemeyi bıraksana" dedi. Evlat ısrarla doğruluğunu iddia etti. Tabîb

"Öyle ise beraberimde, gel" dedi. Bir odaya götürdü. Camlar ve aynalarla dolu bir oda.

"Şimdi burada kendine bir baksana" dedi. Evlat kendini odada bulamadı. Çünkü odada kendine benzeyen fakat kendi olmayan binlercesi vardı. Tabîb,

“Konuş” dedi, evlat konuşmaya başladı. Camlar ve aynalarda o kadar incelikleri vardı kı bir **“âh”** sesini kırkbin şekille aksini duydu. Bir kendi olup kendisi olmayan binlerce kişinin suretinden. Bizim evlat bağıra bağıra ağladı. Ağladı. Ağlamasına tabîb dönüp bakmıyordu bile. Yorgunluktan yığılıp kaldı. Tabîb acıdı, elindeki asasını evlada uzattı.

“Buraya kadar geldin burası büyük kapı seni boş göndermek bize yakışmaz. Al bu asayı kır şu aynaları” dedi. Evlat bağıra bağıra başladı kırmaya. Aynalar kırıldı, camlar dağıldı un gibi, oda bembeyaz bir örtüye dönmüştü. Etrafta güzel bir manzara ve güzel dünya, her şey bitmiş denilen bir dünya. Herşey yok olmuş tabîb ile evlat karşı karşıya kalmıştı.

Tabîb dediki, **“evlat, tamam oldu”. “Sana sözüm, başkasına değil kendine yalan söylemeyi terk etmeden ve benliğini kırmadığın müddetçe iyileşemezsin”.**

“Sen tabîbin eksikliğini görme, tabîblik bilmekten çok çekmekle kazanılır. Yaşamadığını bilen olmaz. Sen kendine dürüst ol. Şifa da sende, sıhhat de sende. Dışarıdan gelen sende olanı çıkarmak içindir. Olmayan ve kabul etmediğin şeyleri bulmak istediğin değil mi, seni buralara kadar getirdi. Haydi git selamet yurdu uzakta değil” dedi.

Olan ve biten bir şey yokmuş gibi bir su başında güneşin ışıklarını hissede hissede uyandık. Ne şehir vardı, ne de başka bir şey. Evlat derin bir uykudan uyanmış, gözlerini oğuşturuyordu.

“Her şeyi söyle ancak kendine yalan söyleme” deyip duruyordu. Döndük yine hikayenin başına ..

İhramcızâde İsmail Hakkı

AHSEN-EL KASAS

Ahsen-El Kasas; bir vâkiayı anlatmanın en güzeli veya bir vâkiayı en güzel anlatış. Bir haber veya hikâyenin 'kıssa' olabilmesi, şayan-ı ta'kîb ve tahrir bir haysiyeti haiz olmasına mütevakkıftır.

> Biz bu Kur'ân'ı vahyetmemizle sana en güzel kıssayı nakllediyoruz. Halbuki sen ondan evvel elbette habersizlerden idin.
> Yûsuf,12/3-

Allah Teâlâ'nın, Kurân-ı Kerim'de anlattığını bildiğimiz konular arasında en çarpıcı olanı belki bir kadının aşkına verdiği değerdir. Yusuf Suresinde ilk tek sayı sayılan üç numaralı ayette –Yusuf Suresi de 12. suredir, sayı toplamı üçtür- **"en güzel hikâye - Ahsen-El Kasas"** ifadesiyle beyan edimesidir.

Yusuf aleyhisselâm ile Züleyha validemiz arasında geçen vâkıa, aşkın en ileri seviyesinde olan hadisedir. Bu kıssada Allah Teâlâ'nın bir peygamberini değil de, kadını öne alışında aşkın mertebesinde kadının ulvî seviyesine işaret etmektedir.

Bir kadın aşkı ile peygamberden öteye geçmiştir.

Rivayetlerde Yusuf, zindanda Züleyha'dan uzak durmak için Rabbi'nden mahkumiyeti talep etti denilse de, Yusuf'un onu zindanda anmadan durduğunu söylemek biraz imkansızdır. Kuledibine düşmüş gönlün, Züleyha'yı anmadan geçirdiği dakikaları yok denecek kadar az olaması gerekir.. Çünkü Züleyha, unutmuyorsa ve ağlayıp-bazı rivayetlerde gözlerine karalar düştü- duruyorsa, Yusuf onu nasıl unutabilirdi. Aşk özellik itibarıyla kendilikle (self) olmayıp beyniyetle oluşabilen durum olunca aralarında akışın olması gereken mecburi bir haldir.

Züleyha için Yusuf'a zorla sahip olmak istedi diye düşünmek yanlıştır. Züleyha ki, aşkın sarhoşluğundan çörekotundan öd ağacına kadar her şeyin adını Yusuf takmıştı. İçtiği su, yediği ekmek, aydınlandığı mum, Yusuf olmuştu. Binaenaleyh, onun sevgisinde Hakk katında bir çirkinlik bulunsaydı Kurân-ı Kerim'de anılmazdı. Sadece "kadınların hilesi/oyunu/düzeni büyüktür" ile yetinildi.

Züleyha'nın aşkı bu kadar kutsal olmasa idi, Yusuf hangi hikaye ile anılacaktı ki?

Kardeşlerin hilesi ile anlatılan bir hikaye ile -124 bin peygamber olduğunu

düşününce- eşsiz güzelliği olan Yusuf biraz anılmaya değerli olamazdı. Güzelliğine de kim inanırdı? Ancak Yusuf, bu anışın bedelini kuledibinde yıllar geçirmeye razı olmuş ve hiç sıkıntı duyduğunu kimse rivayet eylememiştir.

Cenâb-ı Hakk'ın saygısına mazhar olan kadın ve aşkı için Habib-i Ekrem salla'llâhu aleyhi ve sellem **"dünyada üç şey sevdirildi"** derken ilâhi sevgiye işaret etmiştir. Yine bu değerden dolayı, Allah Teâlâ Âdem aleyhisselâmı yaratışını açıkça beyan kılarken, Havva'yı belirgin bir ifade ile anlatmamıştır.

Yine Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem "**Yeşilliğe bakmak, gözün pasını açar; güzel kadına bakmak da gözü cilâlandırır".** Şihâb'ü-l Ahbâr (206) buyuruşunda daha çok kalb gözünü kasdetmiştir. Çünkü sözlerinden âlemin sarhoş olduğu Efendimiz başka bir yerde **"Kellimîni ya Humeyrâ" [Konuş Ya Hümeyrâ]** buyurması ile kalbî sırra işaret etmiştir.

Hulasa, Ahsenel Kasas ile bahsedilen kıssanın "ahsen" kısmı Züleyha'nın olduğu bölüm, diğer kalanı ise ibret alınması gereken kıssa bölümüdür. Bu meyanda peygamber dahi olsa erkekler için bir kadının gönlüne girecek güzelliği bulmak öneme haiz durumdur. Cahillik ve şehvet kokan iğrençlik gailesi fiiller hakkında söz söylemeye fazla gerek yoktur.

İhramcızâde İsmail Hakkı

BÜYÜK ŞEFAAT HAKKI HZ. Muhammed salla'llâhu aleyhi ve sellem'e NEDEN VERİLDİ?

> **'Hakikati bulan, başkaları farklı düşünüyorlar diye onu haykırmaktan çekiniyorsa, hem budala, hem de alçaktır! Elbette bir adamın, benden başka herkes yanılıyor demesi zordur. Ancak sahiden herkes yanılıyorsa o ne yapsın?..."**
>
> (Cemil MERİÇ: 'Bu ülke", Ötüken , 1974, İstanbul, s.7.)

Peygamberler mesleği olan "hakikati söylemek" her insanın harcı değildir. Doğruda yalnız kalmak, iftiraya uğramak, sıkıntılara düşmek kader kanunudur. Doğrular nedeniyle zillete düşülse de, hakikat gün yüzüne çıkmaya mecburdur. Hakikatin vasfı ayaklar altında olmak değil, başlar üzerine taç olmaktır. Yapılan bunca saldırılar netice olarak yine Hakkın galibiyeti ile sonuçlanmış olması bunu göstermektedir. Bazı zamanlar yalan galip görünse de devran insanlar arasında gelip giderken, doğruluğun galibiyeti kader kanunudur.

Kıyamet günü peygamberler ile ümmetleri arasında geçen konuşmalar vardır. Onlar ümmetleri nedeniyle mahcup olmuş, yüzlerini yere eğmeye mecbur bırakılmıştır. Ümmeti merhume denilen Muhammed ümmeti [salla'llâhu aleyhi ve sellem] aldığı terbiye nedeniyle kıyamet günüde başı açık yüzü ak olarak huzura çıkmayı hak etmelerinin sebebi diğer din sahiplerinin büyüklerine karşı iftiralar atmamalarıdır. Onlar Rahmet peygamberi salla'llâhu aleyhi ve sellemin terbiyesinde olgunlaştıklarından öteki ümmetlere ve peygamberlerine karşı en ufak bir nefret söylemi vaki olmamıştır. Bu fark değil midir ki, Hakk onların yanında tecelli etmiştir.

Hz. İsa aleyhisselâm ve Hz. Musa aleyhisselâm ruhlar aleminde Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellemin yanına her geldiklerinde başlarını öne eğerler. Tek utançları ümmetlerinin yaptığı hakaretler ve iftiralardır. Günden güne de bu mahcubiyetleri o kadar artmıştı ki, kendilerinde başlarını kaldıracak bir türlü mazeret dahi bulamazlar. Ümmetlerinin dinlerini tahrif etmeleri yetmiyormuş gibi, birde taşkınlıkları yüzünden çok rahatsızlıkları ile söyledikleri tek kelâm **"Sen âlemlere rahmet olarak gönderildin."** Buna bizim imanımız ve tasdikimiz var, bizi ve ümmetlerimizi aff buyrun" olmaktadır. Bu söze delil olarak, kıyamet sahnelerinde

geçmesi haber verilen şefaat isteği gerçekliğinin açık beyanıdır.

Yine Sahiheyn ve Tirmizi'nin Ebu Hureyre'den kaydettikleri bir rivayet şöyledir:

"Biz bir davette Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem ile beraberdik. Ona sofrada hayvanın ön budu(n dan bir parça) ikram edildi. Bud hoşuna giderdi. Ondan bir parça ısırdı ve:

"Ben Kıyamet günü âdemoğlunun efendisiyim! Acaba bunun neden olduğunu biliyor musunuz? (Açıklayayım:) Allah o gün, öncekileri ve sonrakileri tek bir düzlükte toplar. Bakan onlara bakar, çağıran onları işitir. Güneş onlara yaklaşır. Gam ve sıkıntı, insanların tahammül edemeyecekleri ve tâkat getiremeyecekleri dereceye ulaşır. Öyle ki insanlar:

"İçinde bulunduğumuz şu hali görmüyor musunuz, sizlere şefaat edecek birini görmüyor musunuz?" demeye başlarlar. Birbirlerine:

"Babanız Âdem var!" derler ve ona gelerek: "Ey Âdem! Sen insanların babasısın. Allah seni kendi eliyle yarattı, kendi ruhundan sana üfledi. (Bütün isimleri sana öğretti). Meleklerine senin önünde secde ettirdi. Seni cennete yerleştirdi. (Allah katında itibarın, makamın var.) Rabbin nezdinde bizim için şefaatte bulunmaz mısın? Bizim şu halimizi, başımıza şu geleni görmüyor musun?" derler. Âdem aleyhisselâm da:

"Bugün Rabbim çok öfkelidir, daha önce bu kadar öfkelenmedi. Bundan sonra da böylesine öfkelenmeyecek. (Esasen şefaate benim yüzüm yok, çünkü, cennette iken, Allah) beni o ağaca yaklaşmaktan men etmişti. Ben, bu yasağa âsi oldum. (Ben cennette iken işlediğim günah sebebiyle cennetten çıkarıldım. Bugün günahlarım affedilirse bu bana yeter). Nefsim! Nefsim! Nefsim! Benden başkasına gidin, **Nûh aleyhisselam'a gidin!"** diyecek. İnsanlar Nûh aleyhisselam'a gelecekler:

"Ey Nuh! Sen yeryüzü ahalisine gönderilen resullerin ilkisin. Allah seni çok şükreden bir kul (abden şekûrâ) diye isimlendirdi. İçinde bulunduğumuz şu hali görmüyor musun? Başımıza gelenleri görmüyor musun? Rabbin nezdinde bizim için şefaatte bulunmaz mısın?" diyecekler. Nuh aleyhisselâm da şöyle diyecek:

"Bugün Rabbim çok öfkelidir. Daha önce hiç bu kkadar öfkelenmedi, bundan

sonra da böylesine öfkelenmeyecek! Benim bir dua hakkım vardı. Ben onu kavmimin aleyhine (beddua olarak) yaptım. Nefsim! Nefsim! Nefsim! Benden başkasına gidin. **İbrahim aleyhisselam'agidin!"** diyecek. İnsanlar İbrahim aleyhisselam'a gelecekler:

"Ey İbrahim! Sen allah'ın peygamberi ve arz ahalisi içinde yegane Halilisin, bize Rabbin nezdinde şefaat et! İçinde bulunduğumuz şu hali görmüyor musun?" diyecekler. İbrahim aleyhisselam onlara:

"Rabbim bugün çok öfkeli. Bundan önce bu kadar öfkelenmemişti, bundan sonra da bu kadar öfkelenmeyecek. (Şefaat etmeye kendimde yüz de bulamıyorum. Çünkü ben) üç kere yalan söyledim!" deyip, bu yalanlarını birer birer sayacak. Sonra sözlerine şöyle devam edecek:

"Nefsim! Nefsim! Nefsim! Benden başkasına gidin! **Musa aleyhisselam'a gidin**!" İnsanlar, Hz. Musa aleyhisselam'a gelecekler ve:

"Ey Musa! Sen Allah'ın peygamberisin. Allah seni, risaletiyle ve hususi kelamıyla insanlardan üstün kıldı. Bize Allah nezdinde şefaatte bulun! İçinde bulunduğumuz hali görmüyor musun?" diyecekler. Hz. Musa da:

"Bugün Rabbim çok öfkelidir. Daha önce böylesine öfkelenmedi, bundan sonra da böylesine öfkelenmeyecek. (Esasen Rabbim nezdinde şefaate yüzüm de yok. Çünkü) ben, öldürülmesi ile emrolunmadığım bir cana kıydım. (...Bugün ben mağfirete mazhar olursam bu bana yeterlidir.) Nefsim! Nefsim! Nefsim! Benden başkasına gidin! **Hz. İsa aleyhisselâm'a gidin!"** diyecek. İnsanlar Hz. İsa'ya gelecekler ve:

"Ey İsa, sen Allah'ın Peygamberisin ve Meryem'e attığı bir kelamısın ve kendinden bir ruhsun. Üstelik sen beşikte iken insanlara konuşmuştun. Rabbin nezdinde bize şefaat et! İçinde bulunduğumuz şu hali görmüyor musun?" diyecekler! Hz. İsa aleyhisselam da:

"Bugün Rabbim çok öfkeli. Daha önce bu kadar öfkelenmedi, bundan böyle de hiç bu kadar öfkelenmeyecek!" diyecek. -Hz. İsa şahsıyla ilgili bir günah zikretmeksizin- (Bir başka rivayette:) "(Beni, Allah'tan ayrı bir ilah edindiler. Bugün bana mağfiret edilirse bu bana yeter!") Nefsim! Nefsim! Nefsim! Benden başkasına gidin! **Muhammed salla'llâhu aleyhi ve selleme gidin!"** diyecek.

İnsanlar Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve selleme gelecekler, -bir diğer rivayette: **"Bana gelirler!"** denmiştir- ve:

"Ey Muhammed! Sen Allah'ın peygamberisin, bütün peygamberlerin sonuncususun. Allah seni geçmiş-gelecek bütün günahlarını mağfiret buyurdu. Bize Rabbin nezdinde şefaatte bulun. Şu içinde bulunduğumuz hali görmüyor musun?" diyecekler. Bunun üzerine ben Arş'ın altına gideceğim. Rabbim için secdeye kapanacağım. Derken Allah, benden önce hiç kimseye açmadığı medh u senâları benim için açacak (Ben onlarla Rabbime medh u senâlarda bulunacağım). Sonra:

"Ey Muhammed başını kaldır ve iste! (İstediğin) sana verilecek! Şefaat talep et! Şefaatin yerine getirilecek!" denilecek. Ben de başımı kaldıracağım ve: **"Ey Rabbim ümmetim! Ey Rabbim ümmetim! Ey Rabbim ümmetim!"** diyeceğim. Bunun üzerine:

"Ey Muhammed! Ümmetinden, üzerinde hesap olmayanları cennet kapılarından sağdaki kapıdan içeri al! Esasen onlar diğer kapılarda da insanlara ortaktırlar!" denilecek."

Resûlullah sonra şöyle buyurdular:

"Nefsim kudret elinde olan Zat-ı Zülcelâl'e yemin olsun. Cennet kapısının kanatlarından iki kanadının arasındaki mesâfe Mekke ile Hecer arasındaki veya Mekke ile Busra arasındaki mesafe kadardır."

Buhari, Enbiya 3, 8, Tefsir, Beni İsrail 5; Müslim, İman 327, (194); Tirmizi, Kıyamet 11, (2436).

Bütün insanlar peygamberleri ile Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellemin şefaatini dilenmişlerdir. Bu dilenişin sebeplerinden biri de, Ümmeti Merhume, peygamberlerinin yolunda gidip, diğer insanları, dinleri ve peygamberlerine hakaret etmeyip, incitmediler.. **Ümmeti Muhammed diğer peygamberlere hiçbir şekilde iftira atmadı, leke sürmedi.Diğer ehl-i kitab ise tahrif ettikleri yetmemiş gibi dinlerini ve kitaplarını iftiralar, yalanlarla doldurup peygamberlerini mahcup kıldılar. Bu mahcubiyetler yüzünden peygamberleri kıyamet gününde şefaat etme hakkından mahrum kaldı.**

Şefaat şerefinin, Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellemin ve ümmetinin üzerinde

oluş nedeni budur.

İhramcızâde İsmail Hakkı

Hasan Basri ÇANTAY

Canlara Cânân Diye Sevdim

Sevdim seni hep canlara cânân diye sevdim
Bir ben değil âlem sana kurban diye sevdim

Ecrâm-ı felek levh u kalem mest-i nigahın
Didarına aşık ulu Yezdân diye sevdim

Mahşerde nebiler bile senden medet ister
Gül yüzlü melekler sana hayran diye sevdim

Aşkınla buhurdan gibi tütmede bu kalbim
Sensiz bana Cennet bile hicran diye sevdim

Ta arşa çıkar her gece aşıkların ahı
Asilere lütfun yüce ferman diye sevdim

Doğ kalbime bir lahzacık ey nûr-i Dilârâ
Sevdanı gönül derdine derman diye sevdim

Bülbül de senin bağrı yanık aşık-ı zârın
Feryadı bütün ateş-i sûzân diye sevdim

Huriler ezelden beri Şeydâ-yı cemalin
Yanmıştı sana Yusuf-i Kenan diye sevdim

Evlad ü iyalden geçerek Ravza'na geldim

Evsafını medhetmede Kur'ân diye sevdim

Kıtmirinim ey Ṣâh-ı Rüsûl kovma kapından
Âlemlere rahmet dedi Rahman diye sevdim

Ṣeydâ kuluna nazar eyle nazar-ı merhametinle
Bir lahza nazar en büyük ihsan diye sevdim

https://youtu.be/xCELN7Mi868

KÜP İÇİNDEKİNİ SIZDIRIR

“Köpekler, ancak havlar.”

Bir ateist kardeşim bana geldi, dedi ki,

“Benim Müslüman olma nedenim, Müslümanlar değil, b.. sıçan okumuş mektepli yazarlarının Hz. Muhammed’e çirkin iftiraları oldu. Dedim ki, bir insanın milyonlarca seveni varken, bu kadar iftira ediliyorsa bir yerde yanlış olmalı. Bütün insanlar deli bunlar mı akıllı? Olabilir, hatasız insan yoktur. Fakat çirkinleşmeleri beni tiksindirdi. Sataşmaya çalışırken kendi çirkinliklerini kusuyorlardı. Bu insanlara teşekkür etmem gerekiyor, İslâm dinine girme vesilem oldular.”

…

Eskiden dine karşı akıl almaz iftiralar ediyorlar diye bu bahsedilen kişiler hakkında nefretim kabarır ve çok üzülürdüm. Sonra anladım ki, onların bu saldırıları dini zayıflatmıyor, dine kuvvet kazandırıyorlarmış. Allah Teâlâ çirkin insanlar ile dine yardım ediyormuş. Onların dara sıkışmış akılları kör kuyularında boğulurken, mutsuz oluşları değil mi ki azgınlıkları günden güne artıp kendilerini de rahatsız etmektedir. Çünkü kuyulara inmek kolay, fakat çıkış çok zordur. Dışarıdan bir ip uzatan lazımdır. Maalesef taraftarları tarafından hiçbir vakit uzatılmamıştır. Şeytan dahi **“ben senden beriyim”** demektedir. Onlar, Dante’nin hayali cehenneminde kurdukları tuzakları içinde boğuşurlarken çıkışlarını sağlayacak yardımcıları olmayacaktır.

Yapılan her yanlış hareket, doğruyu incitmediğine göre, getirisi yanlışa, bir yanlış ilavesi ile onu daha çirkinleştirici olmaktadır.

Ey sataşanlar, sizlerin sataşmasından memnun olduğumuzu bir daha belirtmeliyiz ki, bu hareketleriniz ile İslam yücelirken, sizlerin hezimete doğru yol aldığınızı görebilmekteyiz. Hz. Rasûlu'llâh salla’llâhu aleyhi ve sellem Efendimize karşı yıllardır yaptığınız çirkin iftiralar onu sevenlerini artırmaktan başka bir şey husule getirmedi. Siz devam edebilirsiniz. Daha fazla yapınız ki, bu sizin zayıfladığınızın işareti olduğunu bilelim. Sayenizde zayıf Müslümanlığımız daha kavi olsun.

Ey kuyusunda yalnız kalanlar, küp içindekini sızdırır, bilmiyor musunuz? Çirkinden çirkin sözler çıkar. Karanlığınız bizi değil sizi rahatsız edecektir.

İhramcızâde İsmail Hakkı

BÜTÜN MESELE KARPUZCUYU BULMAKTA

Bir mürid mürşidine **"zamanın sahibi kimdir"** diye sormuş. Mürşidi,

"şu üç kişiden biridir, git bak hangisidir, sen bul" demiş.

Üç kişi testici, camcı ve karpuzcu imiş.

Testiciye gelmiş bir şeyleri alıyım derken bilerek kırmış, testici

"Olur efendim, insanlık hali" deyip olgunlukla karşılamış. Sonra camcıya gitmiş, orada da kaza süsü vererek dükkanın raflarını aşağılara indirmiş, kırmış. Aynı olgunluk camcıda vaki olmuştur.

Son olarak karpuzcuya gelmiş, başlamış "şunu kes alacağım", demiş, "kabak, olmaz" , "bunu kes alacağım", derken kesik karpuzlardan tezgâhta yer kalmayınca karpuzcu kızmış, **"Alacağın bir karpuz al ve git, kesmeden karpuzu bilemediğin gibi, kestiklerin boşa gitti, yemediğinde senin değil",** demiş.

Mürid Mürşidine gelmiş,

"Efendim!"

"Olsa olsa testici ile camcı zamanın sahibi olur, karpuzcuda merhamet de, sabırda yok, ", demiş. O zaman mürşidi,

"Hayır, zamanın sahibi karpuzcu, o olması gerekeni, yapmasını bilen ve isteyendir" demiştir.

"Allah, Rahman sıfatını Rahim sıfatı ile sınırlamasa idi, şeytanın şerrinden insanlar kendilerini koruyamazdı."

"Besmeledeki rahman isminin peşinden gelen rahimin manası budur. Zamanın sahibinde her iki sıfat beraber tecelli etmiştir."

"Racim" ile "Rahim"in arasını bir nokta ayırmıştır. O nokta insandır. Aşk üstadı İblis kabullenemediğinden huzurdan kovulmuştur. İblis bir nokta ile huzurdan kovuluyorsa, bize düşende âlemin merkezindeki noktayı bulmamızdır. Bu nokta ise "âlemlere sığmam bir müminin kalbine sığarım" denilen yerdir ki, sanki birebir Hakkın kendisidir.

İhramcızâde İsmail Hakkı

YARDA KALAN KATRE

Derya aşkıyla yanan ırmak katreleriyle yola düşmüş, heyecanla kavuşacakları deryayı hayal ediyorlardı. Atalarından duydukları vardı, deryaya gark olmak. Bunu kendilerine derd edinmişlerdi. İçlerinde biri ise hep şunu derdi.

“Siz deryanın derdindesiniz, acaba hangimiz yar başında kalacak kadar şanslıdır.”

“Nasıl”

“Büyüklerimiz bize deryayı söylediler” dedi. Yar başını anlayanda çok çıkmadı. Bilmiyorlardı ki anlasınlar. Yinede hepsi heyecan içinde bir an önce deryaya kavuşalım hırsıyla akıp gidiyorlardı.

Yaşlanmış bir katre vardı. Kadehe dökülse, tadıyla tükürülecek kadar acımış, itilmişti. Birde yetmezmiş gibi hakaretlere uğramış bulanık ve ağırlaşmıştı.

Berrak katreleri, güneş görse yanına çağıracak kadar çekici, canlı görse içmek için avuçlanacak kadar tatlıydı.

Irmak kaynaktan deryaya doğru akıyordu. Kendi halinde son deme doğru giderken arkalara düşecek kadar yorulmuş aşağılanmış haliyle katre umutla takip etmeye çalışıyordu. Olması gereken dönüşüm mevsimi geldi. Havalar soğudu. Katrelerde yarı yolda kalırız, deryaya varamayız, diye bir heyecan başladı.. Irmak son geçiti olan yara geldi. Oradan kendini deryaya bıraktı. Bir çoşku bir heyecan. Irmak son katresini bırakmayacak kadar çağlayan olmuştu. Yardan dökülen katreler sarhoş gibi deryaya düşerken, buz gibi soğuk hava, zayıf itilmiş ve kakılmış katreyi yar ucunda durdurdu. Hani derler ya bir şans olsa, anda düşecek. Olmadı. Düşmeden yar ucunda yapışıp kaldı.

Arkadaşlarını kaybetmiş, bir kış boyu, yalnız kalakalmıştı. Kaldı da, günler gördü, geceler gördü, ay gördü, güneşi gördü. Neler görmedi ki, ayazı eksik değildi.

hayat canlandıran ilkbahar yine geldi.

Kaynaktan bir gürültü koptu. Irmakta hayat yeniden başlamıştı. Doğan katreler hızla geldiler, yar ucundaki katreyi deryaya kavuşturdular. Kaybettiklerini düşünen arkadaşları onu görünce:

“Neredeydin?” diye sordular.

“Sormayın” dedi, tam sizinle deryaya düşecekken yar ucunda kaldım. Çok şeyler gördüm canım yandı. Ama, anlatacak hikayelerim var.”

Arkadaşları sordukça, o anlatıyordu. Beğenmedikleri arakalarına bıraktıkları katrenin söylediği birçok şeyin hayalini bile edemiyorlardı. Her şey iyiydi ama duyduklarını yaşamak için dönüş gerekiyordu. Bunun da ancak güneşte yanmakla olduğunu anlamışlarlardı. Birde yanmanın adını aşk koymuşlardı.

Yanacaksın uçacaksın. Birçokları katreden duyduklarını yaşamak için denemeye karar verdiler. Birçok katre yandı ve uçtu. Dağlara düştüler. Irmağa kavuşmak için kaynağa ulaştılar. Ancak yol uzundu. Yine birçoğu yine bu anlatıları unutmuştu. Duymamış gibi…..

İhramcızâde İsmail Hakkı

AYNA MI CAM MI?

Hayatımızın bütün evrelerinde ahlak adamları, düşünürler…sürekli kalp temizliğinden ve aynası temiz olanlardan bahsederler. Gerçekten çok güzel bir düşünce değil mi, pırıl pırıl bir kalp sahibi olmak. Ancak "**Aynalı Baba"**yla görüştüğümde dedi ki,

"Kalp aynası iki yüzlüdür. Birini parlattığın zaman arka yüzünü de parlatman gerekiyor. Yoksa bir yüzün parlaklığı seni mahveder" dedi.

…

Düşündüm. Parlatmak.

İki yüzü parlatmak.

Rivayete göre Niyazî-i Mısrî, sonradan şeyhi olan Ümmî Sinan kaddese'llâhü sırrahu'l-azizi görmek için Antalya'nın Elmalı kazasına giderken, rüyasında bir kalaycıya gider. Kalaycı müşterilerle dolup taşmaktadır. O da güğümünü (Tuhfe'de abdest ibriğini) kalaylatmak için verdiğinde kalaycı , **"dışını herkes kalaylar, maharet içini kalaylamakta"** diyerek güğümü (ibriği) kolayca ikiye böler, iç ve dışını kalaylar ve yapıştırarak geri verir. Daha sonra Uşak'ta Ümmî Sinan kaddese'llâhü sırrahu'l-azizi gördüğünde bu kalaycı ustanın o olduğunu anlar. Şeyh **"Mehmed derviş bu kalaycı şaşılacak biri değil mi?"** diyerek rüyasını keşfedince de O'na biat eder. Aşağıdaki ilâhiyi bunun üzerine söyler.

> (İbrahim RAKIM, 1750), v. 7 Yard. Doç. Dr.Kenan ERDOĞAN, "Şiir-Efsane-Menkıbe ilişkisi Ve Niyâzî-i Mısrî'nin Menkabelerine Göre Bazı şiirlerinin Hikâyesi" Sosyal Bilimler Yıl:2003 Cilt:1 Sayı: 1s.11-12.)

Neden iç ve dış. Aklıma her zaman İlk bakışta şu gelirdi. Maddî ve manevî cephesi. Meğer öyle değilmiş. Aynanın katranlı kısmını da parlatmak gerekli imiş.

Neden?

Eğer kul isen, -kul olduğumuz âşikar- iki yüzüde parlak olmalı. Bir kalp ki, billur cam gibi. Ne aksetse delmeli geçmeli. Tasarrufun yok, elinden bir şey gelmedikten sonra, sırları bilsen ne olur. Kaderi bildiği söylenen Nostradamus'un dediği gibi, **"benim bilmem kaderi değiştirmez, olan olacaktır."** Peygamberlere gelecekten bilgi verildi derler. Peygamberlerin duası kabuldü, bazı şeylere engel olamaz mıydı?

…..

Sorun bilmekte değil, kalbin ayna mı câm mı olmasında. bilinen akseden ayna olan kalpte kalır, ancak cam gibi billur olunca deler gider.

Köşesine oturmuş, şeyhin halini şimdi daha iyi anlıyorum. O biliyordu, ama aksedeni yoktu. Âlemin kalbini delip gidişinde, huzurda boyun kesmiş haliyle göndereni biliyordu.

İhramcızâde İsmail Hakkı

Aşkın meyine ben kana geldim,

Şem'in oduna hoş yana geldim.

Şem'i tevhidi gördüm yakmışlar,

Gitti kararım pervâne geldim.

Halka-i zikri kurmuş âşıklar,

Ben de sahnında cevlâna geldim.

Mecnûnum bugün Leylâ derdinden,

Neylerim aklı dîvâne geldim

Derdi cânânın açtı yâreler,

Bağrım üstünde dermâne geldim.

Ümmî Sinân'ın hâk-i pâyine,

Sürmeğe yüzüm sultâna geldim.

Yâremi bildim Yârimden imiş,

Bunda Niyâzî Lokmân'a geldim

KULELİ OLMAK

İnsanız, tamam deriz. Kendimizi yetiştirdiğimizi sanırız. Öyleki bir ilah olmadığımız kalmıştır. Onunda renkli elbiseleri vardır. Bazen giyer samurlaşırız. Sonra hayran hayran çıkılması zor kulemizde aşağılara bakarız. Fakat rahat durur muyuz, heyecanlarımız isteklerimiz vardır. İnmek için bir vesile ararız.

Firavunlaştığımız kulemizden bir gün inince…

Bizi serhoş etmiş kule. her şeye değişik baktırmaktaymış. İnince güzelliklerimiz ve gerçeklerimiz birer birer soyulmaya başladı.

Ne oldu?

Doğrularımız vardı. hepsini kaybetmiş gibi. O kulede iken çok rahat ve mutlu değil mi idim? Neden indim ki?

Huzursuz edici durum.

Kule tanrıya yakın olan bir yerdi. Tanrı gibi yaşamaktı. Hava atması bile yetiyordu.

Yer, hayvan.

Kulede konuşmalar kalbi olurdu.

Yerde akıl, ancak bir bağ gibi.

Yer, kalbin kovulduğu .

Hayvanlıktan çıktığımız akıl. Yerde kalbin bir değeri yoktur.

Varsa yoksa akıl. Akılsızın tanrı katında bile değeri yoktur.

Kulede ve yerde olmak bambaşka.

Sırlar var diyorlar ya, kovulduğun zaman anlarsın. Yerde iken kuleyi, kulede iken yeri der gibi. İste istediğini kuleden ve yerden.

Yere bir indirdiler mi seni bırakmazlar. Daha önce kuleyi bulan olduğundan bahsetmek istemezler. Korkma kuleden gelen biri isen, her ne şekilde olursa olsun kovulacağını bir yerde bulunuyorsun. Ancak kurtuluş bulmak çok kolay değil.

Bütün mesele yerde.

İnsansın konuşursun. Kulelisin ya kovulacaksın. Kibar veya canın yanarak.

Kibar kovuluş, kendi aşağılık yönünüzü hatırlatırlar o şekilde kovarlar. Anlayınca zaten kendini kovarsın. Can yakanı ise gerçekten itici ve zor olanıdır. Öldürürler. Melekli meleksiz. Fark eden bir şey yok, her şekilde kovulursun. Çünkü kulelisin.

Doğrular başımızı ağrıtan doğrular.

Hangi doğru deme, seni eğri gösteren doğrular. Bir şey seni kovduruyorsa bir doğruluğun var demektir. Ancak ben hep kovuluyorum. Eğrilik bendeymiş gibi, yoksa doğrular ötekilerde mi? Konuşuyorsan seni eğri gören biri muhakkak olacaktır. Susarsan da kimse yine anlamayacaklardır.

Durmazsın tercihin yine konuşmak olur.

Neden deme? Allah Teâlâ dahi durmamış konuşmuş. Birçok şeyle teçhiz ettiği akıl verdiği insana güvenemediği değil mi ki, önce saptıranı sonra doğrulatanları göndermiştir. Demek ki sapıtırkende doğrulma yolunda olacağız.

Hayatın herşeyinde ortağız. Aşık oluruz, düşman oluruz…. bir şeyi paylaşırız.

Konuşmak

Filozof köy kahvesinde konuşursa ne olur? -Filozof dediğimiz bir misal, daha doğrusu bir fazla bilen kuleli-

Konuşur, dayak yer.

Peki konuşmasın mı?

Filozof köy kahvesinde konuşacak ve dayağını da yiyecek. Kuleli. Her zaman dayak yiyen filozof çeker gider. Kaderidir. Fakat sözünü kahvede bırakmıştır.

Söz tırmalar köylü kafasını. Ne söyledi, neden söyledi…Neydi ki bu, neden dövdük ?

Köylü; Filozofu kovduk, tamam da kafamızı karıştıran bu mereti neden kovamıyoruz?

Sorun ve çözüm burada başlıyor. Atamazlar, kovamazlar. Çünkü o söz kulak rahmine düştü, mayalanacak, ta ki çocuk verene kadar. İşin kötü tarafı o zaman, köylü aranacak duracak, filozofu da bulamayacaktır.

Filozofun derdi de bir başka.

Kuleden indi. Yerde ise kovuldu.

İnsanı bırakmayan kovulmalar. Birde kendi elinle olanlar. Rahatını kaçırdılar,

dönüşünde kalmamış.

Fazla bildin az bildin ne oldu?

Hepsi geçti gitti.

İnsanız. Ölümlüyüz. Bunu bilmenin büyük nimet oluşunu hissettiğimiz zamanlarımız olur. Çok şükür öleceğiz.

Güzelde arkaplanında tekrar bir ölümsüzlük suru var diyorlar, işte bu kötü…

Sonsuzluk

Sözü buraya getiren kuleden inişimizdi. Bence kuleden inmek iyi olmuyor. Yalnız kaldığınız kulede hapsolmuş olsanız da, yerdeki özgürlüğün sonu hep kovulmakla bitiyor.

İhramcızâde İsmail Hakkı

YALANLARIM SİZİ CENNETE BİZİ CEHENNEME GÖTÜRSEDE

İsa (aleyhisselâm) havariyyuna demiş:
Sizin bir kardeşiniz uyumuş olsa ve yel onun eteğini açsa,
keşf-i avret vaki olsa neylerdiniz?
Onlar demişler ki örterdik ve uyandırırdık.
İsa (aleyhisselâm) demiş:
Yok belki keşf-i avret ederdiniz. Dediler:
Subhanallah bu nice olur? Dedi:
Sizden biriniz bir kardeşinin ayıbını görse aşikâr ediyor.
Bu ondan daha çirkindir.

Yıllar geçti gitti. Çok şeyler gördük ve geçirdik. Destanı olmasa da kısacık bir hikayeye sığabilecek hayatımızda doğruyu çok seven birileri göremedik. Belimiz kırıldı. Hakk için dedik, **"Kırılmayız",** ya da **"kırılmazlar"** dedikse de. Doğrular söyledik, Değimiz gibi de çıkmadı. Hepsi anlaşmışlar gibi, parçalandık/parçaladılar. Sonra doğru diye yalanları çorba edip, yalanları bir bir bina ediverdik.

Neden?

Sorana, cevabını doğrudan verince kızıp gitti. Hem üzdük, hem üzüldük. Dediğimiz doğru da sanki kader yazıcısı gibi, aynen çıktığında da iş işten geçmiş oluyordu. Olmasın diye, yalanlar söyleyince, dostlarımız vefalı, daha huzurlu ve yakın oldular. Öyle oldu ki, kendimiz dahi doğrularımıza katlanamaz hale geldik. Başkasının eğrisini tam görürken, kendi eğrimize dahi söz söyletmedik. Sonuçta doğruyu yalana galip kılamadık.

Mesela:

Sordular, **"bu nedir?"**, doğrusunu söylesen, kaderini eğriltecek olurlar. Bizede yalan söylemek hoş oldu, belki kurtarırız dedik. Kurtuldular da. Ancak hüküm Allah Teâlâ'nın, **"yalan söylemeyin"**

Sonuçta, hesabı bize kestiler, onlar ise babasından kalmış gibi helal mirası yediler.

Düşününce;

Kıyamet günü cehenneme düşenlerin geneli, çok bilenler olacak gibi görünüyor.

570 Yazılmışlar

İlmin hakkı bu mu olacaktı?

Onlardan fazla bildikte iyi mi ettik?

Onların ferasetini, firasete çevirdik. Onlar atlarına binip gittiler. Biz ise olduğumuz yerde donuk kalmak mı?

Birde meleklerin hesabını verecektir diye deftere kayıt düşmeleri mi?

Fitneyi doğrunun susturamadığı çağda yaşamak.

Yalanlara dayalı düzen kurmak.

Nasıl olur? Demeyin.

Çok kişiler tanıdım. Doğruyu söyledim. Çıkması için altı, dokuz veya onsekiz yıl beklemem gerektiğini gördüm. Anda ise yani dediğim vakitte hak sözü martaval gördüler. Bütün sözler unutuldu gitti. Ancak vakit geldiğinde horozlar sabah için ötüyorlar. Gün doğmuş, ama iş işten çoktan geçmişti.

Olur… olur…he… he…

“Sen ne bilirsinler için”

dediklerim çıktıda iyi mi oldu? Çıksın diye yıllar geçmesi mi gerekecekti.

Bir şey olmaz dediklerim içinse, o vakit içinde yalan söyledik. Yardımımı istediler, bende söyledim, gitti.

Kendime soruyorum.

Doğruyu söylesem olmuyor, eğri olsam durmuyor. Bir de Hakk razı olmuyor. Cam gibi kalpleri var, kırılıyor. Hangisi şey doğru dememe gerek yok ki, doğru birdir.

İşte bu hal ile günlerimiz geçerken, bir gün ölmüşüm, zebaniler gelmişler,

“Haydi gidiyoruz”.

“Nereye?”

“Cehenneme”

“Hesap kitap yok mu?”

“Senin defter de doğru yok ki, hesap olsun, konuşma zamanında çok konuştun herşeyi bilirmiş gibi, doğru cehenneme”

“Benim iyiliklerim çok olmalı, defterime bakabilir miyim? dedim.

“Çok mu merak ettin, al da bak”

Bakmaz olaydım, defterim kapkara, yalanlarım ile dolu idi. Kendim için olmayan yalanlar, birde menfaatim olsa. Başkalarını kurtarmak için söylediğim yalanlar. Meleklere sordum,

“Bu benim yalanlar ile çok kişi kurtuldu, biliyorum”.

“Olsun”“ Allah Teâlâ’nın emrini bilmiyor musun?”“Yolunu düz tutaydın. Ateş seni bekliyor.” dediler,

Çaresiz düştük önlerine, yok mu denecek kadar arandım, bir yardım eden olur mu? diye. Kimse yok…Sonra dedim ki,

“Ya rabbi sende mi beni terk ettin?”

Ses yok gidiyordum, ağlayarak. Çok kere döndüm arkama, belki biri, bir şey diyen ama, yoktu. Gerçekten yoktu, kalmıştım yapayalnız, kurtardığım dediklerimde..

Bu gerçek mi, hayal mi, uyandım. Sorumun cevabını veren, duyacağım bir ses olmayarak. Tek bulduğum/bildiğim ,cehennem yolunda olan biri olduğum.

Hayat hikayemin yarıda kalan yerinde, bir karar almam gerekiyordu.

Ne yapmalıyım?.

Sonunda kararım.

İnsanları mutlu edecek yalanları bırakmamak olmasıydı. Buna derseniz deyin. Aptallıkta dahil.

Doğruyu söyleyip kendimi kurtarabilirim. Fakat yalanımla bir kişi kurtarırsam ve eğrilecek yolunu düzeltecek köprü olursam, daha doğru olabilir, demekten vazgeçemiyorum. Onlar geçsin, bense, sıratta ayağı kayanlardan olayım, gam yok, dedim.

Ben yanarım yane yane

Dost boyadı beni kane

Ne âkilem ne divane

Gel gör beni âşk neyledi.

572 Yazılmışlar

Yalanla başlayan cennetten çıkışımız, öldük mü derken ölmeyip uyanışımız, iyi bildiklerimizin birçoğunun kötü ve çirkin oluşu, kötülerinde gerçekte çok kötü olmadığı bir dünyada, ateş yaranından biri olarak yaşamaya devam eden, bu Allah Teâlâ kulu için acıyan biri çıkar mı?

Zannetmiyorum….

İhramcızâde İsmail Hakkı

"Söyleyemediğim şeyler hakkı için"

EZİYETİ ÇEKEN NEFS MÜKAFATI ALAN RUH MU OLMALIDIR?

Yıllardır, nefsin ve ruhun üzerinden bilinir ve bilinmezlik arasında polemik yapılır. **"Nefs şöyle kötü, ruh ise o kadar kusursuz"** falan gibi. Ancak ceza ve mükâfat kategorisinde her türlü hakaret ve eziyeten nasip alan bu nefsin yerine ruha pay biçilir. O hale gelir ki başkalaşım geçirmediği müddetçe nefs kötülenmeyle kalmadığı gibi birde cennete giremeyecek kadar aşağılanmıştır. Bakınız: http://www.sorularlaislamiyet.com/article/14393/eski-filozoflarin-ahiret-hakkindaki-gorusleri-nelerdir.html

Önemli olan burada nefsin ruhla ilişkisinde gerçekten aşağılanması gereken bir varlık olmaktan öte, değerli olması gerekmektedir. **İnsanı, insan sıfatlı yapan ruh değil, nefsdir.** Eğer nefs olmasaydı meleklerden üstün olamayacaktı.

Tasavvufun terbiye sisteminde ruh ve nefs ekolleri vardır. Görülen o ki nefs terbiyesi ruh terbiyesinden üstün olmasıdır. Çünkü nefsde bir değişim başkalaşımdan bahsetmek ruhtaki olandan daha reeldir. Ruhun değişimi ise iyiliğinin derecelerinde olmasıyla bir üstünlük değil, varlık olma yürüyüşünde olan üstünlük ve dahası gibi algılanmasıdır. Nefs, aşağılamış olarak yerinden kalkarak iyiliğe doğru ve daha ilerisi ölüme varacak kadar azimli bir yolculuğu seyretmesidir. Allah Teâlâ buyurdu ki:

"O Allah ki, sizi güçsüz (zayıf) bir şeyden (nutfeden) yarattı. Sonra zayıflığın ardından (sizi) kuvvetli kıldı. Sonra (sizi), kuvvetin ardından zayıf ve ihtiyar kıldı. O (Allah), dilediğini yaratır. Ve O; Âlim'dir (en iyi bilen), Kaadir'dir (herşeye gücü yeten)." Rûm Suresi 54

Bu anlatılan nefsin evreleriyle asıldan alakalıdır. Misal olarak, bir insan için yapılan her türlü nasihat ile şehveti terbiye edebilmesindeki zirve ancak ihtiyarlık döneminde en yüksek mertebeye ulaşır. Genç iken zorlamalı va azimli sabır takviyesi ile terbiyeli olma hali, ihtiyarlıkta iken zorunlu olmaktan çok vasıf olarak gözükür. Burada ruh dediğimiz hususun bahtiyarlığıda nefsin kemaliyle dolaylı olarak yücelmektedir.

Bir başka örnek;

Hacı Hasan Akyol efendimiz, şeyhi Tokatlı Mustafa Hâkî kuddise sırruhu'l-âlî ile görüşme esnasında babasının hayatta olup olmadığı sorulunca, **"Efendim küçük yaşta kaybetmişiz"** dediklerinde, Hâki Efendi, **"oğlum Allah Teâlâ seni bahtiyar yaratmış"** buyurmuşlar.

Bu misalin benzeri küçük yaşta anne ve baba kaybetmenin gerçeği nefsin terbiyesinde olan noksanlık değerlerinin azaltılması kaderi çizgiyle murat edilmesidir. Tarihçi Arnold Toynbee, öğrencilik döneminde yurt hayatının tercih edilmesini tavsiye eden görüşleri de belkide bu metefordan gelen bir ilham olabilir. Nefsin yetişme çizgisinde geçirdiği evrelerdeki düşkünlükler/noksanlıklar [öksüz-yetim kalmak gibi], kötülük olarak algılanmaktan çok değişim ve karakter oluşumunda daha yüksek yerlere varmanın birinci olmasada ikincil önermeleridir. Peygamberlerin hayatını incelendiğinde nefsin terakkisinde insan için en fazla engel olan unsurlar olağan bir kader içerisinde olumlu şekilde kaldırılmıştır. Bu şekilde Allah Teâlâ tarafından ismet sıfatında zayıflık ve bulanma olmaması irade edilmiştir.

Hulasa ruh ve nefis denilen hususları ayrı birer cevherler olarak düşünmek yerine bir madalyonun iki yüzü olarak kabule etmek uygun olan görüştür. Eskiden bu türlü düşünmek yerine ayrıştırılmış varlık düşüncesi, günahların sebebi illetinde ruhun durumu yani Allah Teâlâ ile olan ilişkisi ve safiyeti halel gelme korkusudur diyebiliriz. Bu nedenle nefsi ayrı düşünmek insanlara kolay gelmiş olabilir. Ruhun Allah Teâlâ'nın nefesi olarak düşünme telakkisi ile safiyetini korumak kaygısıyla yapılan bu düşünce tarzı kendi içerisinde birçok zıtlıkları da beraberinde getirmiştir. Çocukken ruhumuz ve nefsimizin temizliği gayret göstermeden bulunuyorsa, ihtiyarlıktada aynı şekilde vardır. **İhtiyarlıktaki olan safiyet dahi bir gayretin sonucu ile değil, nefsin ihtiyarlığı ile alakalıdır.** Kutuplar için doksan yaşının baz alınmasının bir hikmetinde yaş faktörü bulunması nefsin ihtiyarlığı ile alakalıdır. Yoksa ruhun tam bir olgunlaşma vasfı değildir. Herkes için neden yok denilebilir. Buna da cevap insanların nefsiyle olan bağlantı hususunu tekrar hatıra getirebiliriz. **Nefs ne hususta terakkiyi arzu ederse o yerde hatmiyete kavuşur**. Ruh insanın doğumu gelişimi ve ölümü ile hiçbir değişim gösteremez. Ayniyeti ile gelir gider. Çünkü peygamberlik çalışma ile kazanılan bir değer değildir. Allah Teâlâ'nın muradıdır. Yine Menkabelerde ruhun hapsedilmiş gibi düşünülmesi, kafesten kaçış hikayelerini hatırlamak gerekir. Kemalât ruhda zannedilir, halbuki her zaman nefs ile alakalıdır. Bu konuda Vahdet-i vücüd muarızları meseleye nefs cihetinden baktıklarında vahdet-i şuhudu isbat etmeleri de kolay olacaktır. Yine nefsin durumu ruhun rahmanın nefesinden ayrılmış düşüncesini pasifize ederek Allah Teâlâ'nın hâlik sıfatının isbatında ruhtan daha elyak olur ki, kul ve rabblik ilişkisine daha güzel görünüm verebilmektedir.

Ruhun varlığı Hakk ile benzeşen karakteriyle hedefimiz olamaz. Bizler nefs tarafımızla kulluğun tadını çıkarmaya bakalım.

Allah Teâlâ'nın razı olduğu nefs takdir edilmiştir. Ruh için bu türlü bir bilgi yoktur. Ruh belki Allah Teâlânın kendinden bir parça görünümünde olmayı hak edebilir. Bu ise Hakk katında bir övünç kaynağı değildir.

Terbiye olmuş nefs, rıza makamına ulaşmak için göstereceği seyr ile hakikikatin gerçeğini bulmuştur.

ALLAH TEÂLÂ	RUH
Madde değildir ve benzeri yoktur	Madde değildir.
Mekânsızdır	Mekânsızdır
Allah Teâlâ´nın âlem ile beraberliği Ne içindedir, ne dışındadır.	Ruhun bedene bağlılığı, ne bitişiktir, nede ayrıdır.
Allah Teâlâ, bilinemez, nasıldır denilemez	Allah Teâlâ, insanın ruhunu bilinemez, nasıldır denilemez olarak yaratmıştır.
Âlemi varlıkta durduran, Allah Teâlâ´dır.	Bedenin her zerresini diri tutan ruhtur.
Allah Teâlâ anlaşılamayandır.	Ruh nasıl olduğu anlaşılmaz olarak yaratılmıştır.

Kaynak: Kutsi Duâ

İhramcızâde İsmail Hakkı

KIYAMET VAKTİNİN ÜÇ DEVRESİ VE YILI MI VAR?!!!!!!!!!!!!

Bu sene Hicri: 1437

Risale-i Nur Külliyatında Kıyamet bahislerinden

“Âhirzamandan haber veren mühim bir hadîs:

لاتَزَالُطَائِفَةٌمِنْاُمَّتِيظَاهِرِينَعَلَيالْحَقِّحَتَّيَاْتِيَاللّهُبِاَمْرِهِ

Ramazan-ı şerifte onuncu günün ikinci saatinde birden bu hadîs-i şerif hatırıma geldi. Belki Risale-i Nur şakirdlerinin taifesi ne kadar devam edeceğini düşündüğüme binaen ihtar edildi.

لاَتَزَالُطَائِفَةٌمِنْاُمَّتِى (şedde sayılır, tenvin sayılmaz) fıkrasının makam-ı cifrîsi **1542** ederek nihayet-i devamına îma eder.

لاَيَعْلَمُالْغَيْبَاِلاَّاللّهُ

ظَاهِرِينَعَلَيالْحَقِّ (şedde sayılır) fıkrası dahi; makam-ı cifrîsi **1506** edip, bu tarihe kadar zahir ve aşikârane, belki galibane; sonra tâ kırk ikiye kadar, gizli ve mağlubiyet içinde vazife-i tenviriyesine devam edeceğine remze yakın îma eder.

وَالْعِلْمُعِنْدَاللّهِ * لاَيَعْلَمُالْغَيْبَاِلاَّاللّهُ

حَتَّيَاْتِيَاللّهُبِاَمْرِهِ (şedde sayılır) fıkrası dahi; makam-ı cifrîsi **1545** olup, kâfirin başında kıyamet kopmasına îma eder.

لاَيَعْلَمُالْغَيْبَاِلاَّاللّهُ

Câ-yı dikkat ve hayrettir ki, üç fıkra bil’ittifak bin beş yüz tarihini göstermeleriyle beraber, tam tamına mânidar, mâkul ve hikmetli bir surette bin beş yüz altı (1506)’dan tâ ‘42’ye, tâ ‘45’e kadar üç inkılâb-ı azîmin ayrı ayrı zamanlarına tetabuk ve tevafuklarıdır.

Bu imalar gerçi yalnız bir tevafuk olduğundan delil olmaz ve kuvvetli değil; fakat birden ihtar edilmesi bana kanaat verdi. Hem kıyametin vaktini kat’î tarzda kimse bilmez; fakat, böyle îmalarla bir nevî kanaat, bir galip ihtimal gelebilir.

Fatiha’da“sırat-ı müstakim”ashabının tâife-i kübrâsını târif eden اَلَّذِينَاَنْعَمْتَعَلَيْهِمْ fıkrası, şeddesiz bin beş yüz altı (1506) veya yedi (7) ederek, tam tamınaظَاهِرِينَعَلَيالْحَقِّ

fıkrasının makamına tevafuku ve mânâsına tetabuku ve şedde sayılsa لاَتَزَالُطَّائِفَةٌمِنْاُمَّتِى fıkrasına üç mânidar farkla tam muvafakatı ve mânen mutabakatı, bu hadisin imasını teyid edip remiz derecesine çıkarıyor. Ve müteaddit âyât-ı Kur'âniyede صِرَاطٌمُسْتَقِيمٌ kelimesi, bir mânâ-yı remziyle Risaletü'n-Nur'a mânâca ve cifirce ima etmesi remze yakın bir ima ile, Risaletü'n-Nur şakirderinin taifesi, âhirzamanda o taife-i kübrâ-i âzamın âhirlerinde bir hizb-i makbul olacağını işâret eder diye def'aten birden ihtar edildi."

لاَيَعْلَمُالْغَيْبَاِلاَّاللَّهُ * وَالْعِلْمُعِنْدَاللَّهِ

(Kastamonu Lahikası sh: 28)

Üç devre yani 1506 tarihi -yani o tarihe kadar galibane- miladi 2083 yılını; 1542 tarihi miladi 2118 yılını; 1545 tarihi ise 2121 miladi yılını göstermektedir.

Bu son bahis, kıyametin vaktini yani son zamanlarını ima etmesi, fakat kuvvetli iması, yani remiz derecesine çıkması ve bunu yazanın da eserlerini sünuhat-ı ilhamiye (yani ilhamın en üst mertebesinde) yazdığını açıkca beyan eden Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri olması, bize kesin kanaat vermektedir.

Risale-i Nur hizmeti ve Nurlarla imana, Kur'ana hizmet eden Nur Talebeleri, önümüzdeki yüz küsur senedeki hem muvaffakiyetli, hem mağlubiyetli devrelerde yani her devrede bulunacaklardır.

http://www.ittihad.com.tr/2010/01/27/kiyametin-kopmasi-ne-zaman-olacak/

Yukarıdaki bilgileri neden yazığımızı açıklamak istiyorum.

Herşeyden önce bilmemiz gereken husus şudur ki,

Gaybı Allah Teâlâ Bilir. Allah Teâlâ kulun ima ettiği şeyleri tecelli ettirmekten müsteğnidir. Velevki bu dostları olsun.

Allah Teâlâ kulların bilgisine göre bir tecellisi zuhur etseydi, Rabbliğine halel gelirdi.

Yeri gelmişken komplo teorileri üreten insanların yaptıkları hilelerden bahsedelim. En önemlisi tarihi şahsiyetleri kullanarak komplo üretmeleridir. Teoriler ile zihinleri hadiselere karşı mesnedlerle hazırlayıp insanların eylemci yönlerini pasifize etmeleridir. **"Nasıl olsa olacaktı".** Mesela http://aytuncaltindal.com/kehanetler_kitabi.html deki bilgilerin doğruluğu ancak kendi yorumcuları tarafından yapılıyor. Bunun en güzel açıklaması **17 Ağustos 1999**

Depremi için sonradan **“bakın 17. Cüzün Enbiya süresinde işaret edilmişti demeye başlayan bilgiçlerin çıkışı** gibi.

Daha önceden kimsenin bir şey söyleyemediği deprem hakkında ortalıkta zırvalar makamında sayıklamalar başlamıştı.

Günümüzde ise **Türkiye Cumhuriyeti yıkılacak şu olacak bu olacak** diye ortalıkta fazlaca turfa müneccimler yine arttı. Nane mollalar uyduradursunlar. Dedikleri olmayacaktır.

Hulasa; gaybı Allah Teâlâ bilir. Gelecekte bahsedilecek olay kafir hakkında dahi olacak olsa bile. Seyyid Muhammed Şerif Efendi kuddise sırruhu'l-âlî Efendimin birgün sohbetinde şu bahis geçmiştir.

-Efendim filan yerde bir şeyh filan gün öleceğim demiş, fakat ölmemiş. Şeyhlerde yalan olmaz değil mi? Demişler.

Hz. Pir buyurdular ki;

-Canım, Şeyh doğru söylemiştir. Fakat Allah Teâlâ dilerse kaderi değiştirir, bu türlü kerametlerden sakınmak gerekir.

Allah Teâlâ, kullarına yapacağı işleri danışacak ve onların istekleri ile yapacak gibi aciz değildir. Eğer öyle olsaydı elimizi sallasak elliye değecek mehdiler geldi gitti. Hepsi unutuldu gitti. Toprak oldu.

İhramcızâde İsmail Hakkı

Ek: Benim inandığım Allah Teâlâ kulların iftiralarından uzak ve gâni dir. Aşağıda ekte bahsedilen gibi bir çok velinin de verdiği bilgilerin hepsini boşa çıkaran Allah Teâlâ’ya şükürler olsun. Allah Teâlâ ne güzel vekil ve sahibimizdir.

[2] “Kim evli değilse Şam’a göçsün, çünkü başka şehirlerde öyle karanlık fitneler kopacak ki oralardaki halkın çoğunun kurtuluşu güç olacak” (aynı Vasıyyetnâme’den terceme).

Sadreddin’in İstanbulda, Ayasofya Kütüphanesinde 4849 No. lu mecmuada Mehdî hakkında bir risalesi vardır. Mecmuanın son – risalesi olan ve ciltte sahifeleri karışan bu küçük risale (168. a – 180. a), Sadreddin, İbn-ül Arabî ile Ekberiyye mensuplarının fikirlerini anlamak bakımından pek değerlidir. Şeyh-i Kebîr, bu risalede,

İMÂM HASAN ALEYHİSSELÂM SOYUNDAN OLAN MEHDÎ’NİN 613 RAMAZANININ

YİRMİ YEDİNCİ CUMA GECESİ DOĞDUĞUNU (187. b),

654 HİCRÎDE KENDİSİ GÖSTERDİĞİNİ (168. b),

666 YILINDA, HALKIN, BİRÇOK ŞAŞILACAK ŞEYLERE ŞAHİD OLACAĞINI (180. a),

683 YILINA KADAR DA İSA'NIN İNECEĞİNİ BİLDİRMEDEDİR (179. b).

654 yılından bahsedilirken, **"vaktimizden üç yıl önce"** kaydı, risalenin 651 de yazıldığını açıklar. Sadreddin'in bu risalesiyle İbn-i Sina'nın risalelerini muhtevi ola bu mecmuada, "81. b ve 87. B" de 697 hicrîde, yazılan, diğer bir nüshayla mukabele edildiğine dair iki kaydın mevcudiyeti, mecmuanın değerini arttırmadadır. (GÖLPINARLI A. , 1985), s.235

KIYAMETÇİLER BULUNUR

Komplovâri fikirlerden biride akıllı insanları kapalamak için **"kurtarıcı/kurtuluş senaryosu ve kahramanları"** üretmektir. Birinci Dünya Savaşı zamanında olan **"Mehdi-Kıyamet-Deccal"** propagandası bugünlerde tekrar alevlendi. Birkaç yıl önce göçen bir şeyh Efendi Şam'da Mehdi çıkacak onun askeri olun diye müritlerine nasihat ederken, [Bir İngiliz ajanı 12 Bin Hüseyin çıkacak diye bağırıyordu] Durumu biliyorsunuz. Çıkanları da. Şimdilerde bir şeyhde "Türkiye'de Kıyamet kopacak", malınızı satın savın kaçın diye müritlerine yol gösteriyormuş.[?]

Garibanın kaybedeceği bir canı var. Fakat zenginler bu türlü panikletici hikayelerden etkilenerek korkarak kaçıyorlarmış.

Heyhat, sadece bu dünya mı var?

Bizim için önemli olan kafamızı çorba etmeyip, kulluğumuza doğruluğumuza bakalım. Ebrehe'nin filleri gelecekse Kâbe'nin sahibi var diyen Hz. Abdulmuttalib'in ve torunun [salla'llâhu aleyhi ve sellem] yolunda olan bizler için korku, sadece kulluğumuz olmalıdır.

Ey Allah Teâlâ'm, ben seni biliyorum, kulların hayaliyle iş yapmazsın. Sırf onlar doğru çıksın diyede bir tecelli zuhur ettirmezsin. Onlar söyleseler de.

İhramcızâde İsmail Hakkı

TUZ BASANIM

Dervişin biri pirine geldi. Ağladı. An geldi, dem gitti. Himmet var bilirdi, hepsi silindi. Yıllarca emeği hevâ, keder oldu.

“Ne oldu?” Dediler.

“Söyledikleri doğru değil mi, yoksa ben yanlış mı bilirdim. Hani” dedi.

Pir, boyun eğmiş, gözlerinden kan akıtır gibi tuz ekilmiş gibi kanlanmış şekilde mahmur mahmur baktı. Sukût. Heyecan vermeyen sukût kaskatı kesti beden duvarlarını.

Derviş ağlamaya başladı. Kime ne ki;

Diğer kardeşler geldi, bî-haber oturdular. Pir daldığı deryadan çıkan dalgıç gibi kalbe düşen inci kelamını nakşetti.

Herkesin bir derdi var; Her derdin bir acısı…
Acılar katlanılmaz değil ama, birde tuz basanı var….
Her aşkın bir hasreti var; Her hasretin bir çilesi…
Çile çekilmez değil ama bir de çektireni var.
Her aşığın bir sözü var; Her sözün bir söyleteni…
Söyleyecek çok şey var ama bir de susturanı..!!!

Hz. Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî (Kuddise sırruhu’s-sâmî)

Gardaşlarım; **“Tuz”** a Arapçada **“milh”** derler. Melâhat de tuzluluktur. Yemeğe tuz çeşni verdiği cihetle “**Melâhat” “güzellik ve alımlı”** mânalarına gelir. Melâhat gerçekte **"tuzluluk"** anlamına gelse de, “güzellik, şirinlik” diye anlarız. Azerbaycanlı gardaşlarımız **"tuzlu kişi"** diye **“güzel ve melih adam”** yerine kullanırlar.

Kainâtın sultanı Hz. Rasûlu'llâh salla’llâhu aleyhi ve sellem Efendimiz hakkında İmam-ı Kurtubi hazretleri şöyle bildirmiştir:

"Hz. Rasûlu'llâh salla’llâhu aleyhi ve sellem efendimizin güzelliği büsbütün görünmemiştir. Eğer hakiki güzelliği görünseydi, Eshab-ı kiram O'na bakmaya takat getiremezdi. Şayet hakiki güzelliğini gösterseydi, hiç kimse bakmaya dayanamazdı."

Eshab-ı kiram, Peygamber efendimize;

"Ya Rasûlu'llâh! Siz mi güzelsiniz, Yusuf aleyhisselam mı daha güzeldir?" diye

sordular.

Efendimiz cevap olarak;

> **"Kardeşim Yusuf benden sabih (güzel), ben ondan “melihim” (tatlıyım/sevimliyim). Onun görünen güzelliği, benim görünen güzelliğimden çoktur"**

buyurdular.

…

Dervişler dinledi, ağlayanda sustu.

Sustular, ortalıkta bir hal kaldı. Sesler yutuldu. Soluklar durdu.

Sonra Pir ciğerden gelen sesiyle buyurdu ki:

Allah kimi dertle hasta etmek dilerse ona ağlayış kapısını kapatır.

Kimi de beladan kurtarmak dilerse, gönlüne sızlanma ve ağlayış verir.

Bırakacağın eli hiç tutmayacaktın, Tuttuğun eli hiç bırakma.

Sahte sevgilere gül olmaktansa, gerçek sevgilere diken ol !!

Kimden kaçıyorsun, kendinden mi?

Ne olmayacak şey! Kimden kaçıp kurtarıyoruz, Hakk’tan mı?

Ne boş zahmet.

Eğer, şehvetin ve nefsin hevesine kapılır gidersen,

Haber vereyim ki, eli boş, nasipsiz gideceksin..!

Daha ne kadar ihtiyaçlar içinde çırpınan canı düşüneceksin?

Ne vakte kadar sıkıntılarla, kavgalarla dolu dünya için tasalanıp duracaksın?

Dünyanın senden alabileceği ancak bu bedendir; sen böceklere yem olacak bu et yığınını bir çöplük say da, bu kadar düşüncelere dalma…

Üzülme!

Görebiliyorsan, dokunabiliyorsan, nefes alabiliyorsan, ne mutlu sana!

Elinde olmayanları söyleme bana.

Elinde olanlardan bahset can!

Geceler hep kimsesiz mi geçecek?

Gidenler dönmeyecek mi?

Yitirdiğin; bir bakarsın yağmurlu bir gecede Veya bir bahar sabahında karşına çıkmış.

Bil ki güzellikler de var bu hayatta.

Gel Git'lerin olmadığı bir hayat düşünebilir misin?

Hüzün olgunlaştırır, Kaybetmek sabrı öğretir.

Hz. Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî (Kuddise sırruhu's-sâmî)

Pir, devamla..

Ey derviş, seni adam yerine değil, âdem yerine koydular. Cevherin olmasaydı sana hizmet ederler miydi?

Derdim var diye ağlamana kim bakar ki, senin için her ağlamana sus der gibi, bir tuz basanın var. Tuzlu kişi olmak isteyen sen değil miydin, gam sana yakışır mı?

Derviş:

Ey tuz basanım isyanımı affet, rehni kalkmayan vakti öne neden aldım, keşke çocuk kalpli olabilseydim.

Dedi.

Sevgilinin emri ile olan kötülük,

bütün âlem iyiliklerinden üstündür.

Sedefin kabuğu paralanırsa ilenme,

onda yüz binlerce inci vardır.

Bu sözün sonu gelmez,

dön de padişaha gel.

Doğan kuşuna benze.

Halis altın gibi dükkâna çık da ilenmeden,

kınamadan kurtul.

Bir suret, gönüle girdi mi insan,

sonunda nedamete düşer,

o suretten bezer.

Sonunda herkes, kapıldığı suretten tövbe eder,

fakat yine unutuş gelir, onu o yana çeker.

Pervane gibi uzaktan o ateşi nur görür,

yükünü o tarafa çeker.

Fakat geldi mi kanadı yanıp kaçar.

Kaçar ama çocuklar gibi yine gelir, yaraya tuz ektirir.

Yine zanna, tamaha düşer,

derhal kendisini o ateşe atar.

Yine yanar, sıçrar.

Fakat yine gönlündeki hırs,

kendisine yandığını unutturur, sarhoş eder.

Mesnevi, c.VI, b. 340-349

Sende bu dert, O'nda bu sevda oldukça, hikayemiz bitmez.

İhramcızâde İsmail Hakkı

BİR YAZININ İZİNDE

ÖNCE KUŞ VARDI/

19 Mayıs 2016 Perşembe

Bir bakıma en çok da onlara güvenirdim; ses taklidi kelimelere, yinelemelere. Zırıltı, patırtı, hav, miyav, tıkır tıkır, vesaire. Irmağın kenarındayken suyu dinlemezdim, yansılaması belleğimde mevcut olurdu. Duyumum kelime tıkacıyla sahih sesten korunurdu. Akıştaki özgünlüğe, çevresel koşulların o andalığına falan takılmazdım. Elimde "şırıl şırıl" vardı; onu alır kullanırdım.

Bütün gün kuşları dinledim. "cik cik" değil daha çok "cib cib" diyorlar. Bir anlığına kuş, "cik"ten önce var oldu. İlk defa dinledim.

Artık dilimize güvenmiyorum.

Erişim: http://eski-tas.blogspot.com.tr/2016/05/once-kus-vardi.html

Yorum:

Kelimeler vardır. Her ağızda var olur. Fakat bazı kişilerde ise gerçekteki güzelliğini bulmuştur. Az sözle çok şey anlatabilmek Allah Teâlâ'nın ve peygamberliğin vasfıdır. (Cevami-ül Kelim)

ÖNCE KUŞ VARDI, yazısındaki ikâz ile kuş sesinde "cik" ve "cib" farkı var mıdır diye düşünüp, küçük oğluma, yazının farkındalığı ile sordum.

Kuşlar ne diyor?

O da yazıdaki gibi "cib" diyor deyince, şaşırdım. O zaman yazanlar "cib"i, neden "cik"e çevirdiler?

Bunun bir sebebi olabilir mi?

Gerçek duyanlar ile duymayanlar, aktaranlar arasında bu kopukluk nasıl oluşuyor?

Neden?

Bunun cevabı için bir çok söz bulunabilir. Arşivimde bulunan sözlüklere baktığımda en garibi olan belki, Hakasça sözlükteki, mana oldu. [Başka yorumlarda olabilir.]

> çik (ı.) s. 1. Alçak, rezil: “-Yo-o."yo-o-o,çiktin adayı.” V. Kobyakov (Yoo,yoo... alçak köpek.)
> 2. Şeytan, iblis,

Sonuçta bizi uyandıran aşkın kardeşimize teşekkür etmeliyiz. Bizleri, "cik cik" diye şeytanı yad etmekten kurtardılar.

İhramcızâde İsmail Hakkı

Ankara ağzında

Cib: Jib

Cik (sırtüstü yatış şekli)

Divanı lügati-t Türk

Çik çik: oğlağı çağırmak için söylenen söz

Hakasça sözlük

çîk 1. Dikiş yeri. 2. Yarık, aralık, çatlak:

“Hanca kızî ködirgem çikterden,oymahlardan, duvallardan."

V. Şulbayeva (Nice insan taşıdım yarlarda, çukurlardan, siperlerden.)

çik (ı.) s. 1. Alçak, rezil: “-Yo-o."yo-o-o,çiktin adayı.” V. Kobyakov (Yoo,yoo... alçak köpek.)

2. Şeytan, iblis,

çik (ıı.) Kusur, özür.

Mahalli kelimeler sözlüğü

CİB (isim) : Pek, bütün, tamamen. “Ne cib uzun olmuş, ne cib kısa olmuş..’ Bkz: Cip.

CİP (isim): Tamamen, çok, fazla.

Örnek: Tüccar olan ava gitmez

Sen Karabey'in oğlusun

Adam bacıya küser mi?

Kele Cabbar cip delisin

Sırpça Sözlük

cık: - - onom, pticjeg cvrkutanja; - -ötmek cvrkutati

B. Türk lugatı.

- cık ; söylediğim söze ne dedi?

cık; edatı tahkir - (mecazen menfi)

- cık dedi yari hayır dedi

VÜCUT İKLİMİNDE "İLAHİ MAHKEME"

"Allah, yaptığından sorumlu olmaz; kullar ise sorumlu olurlar."

(Enbiya-23)

İkaz: iilhan | 29 Kasım 2012 tarihli hikâyesinin olmasını düşündüğümüz şekli ile yeniden dizayn edildi.

Orijinal hikâyedeki tanrı, adamın ruhu olmalıdır..

İhramcızâde İsmail Hakkı

Bir adam ölmüş ve öbür dünyada yargılanmak üzere sırasını bekliyormuş. Sıra kendisine gelip mahkeme salonuna girdiğinde bir de ne görsün?

Yargıç kürsüsünde nefsi oturuyor.

Tanık sandalyesinde ise ruhu yerini almış.

Adam şaşkın,

"Aman Tanrım, bu nasıl oluyor? Ben nefsimin yargılayacağını sanmıştım. Oysa orada hâkim olarak bir nefsim oturuyor."

Ruhu gülümsemiş,

"Ben hiçbir zaman, nefsin karşısında zaten yargılayıcı olamam. Sonsuz sevgimle, o ne yapmayı seçtiyse, seçiminde özgür bırakmıştım. Bana yargılamak değil, sevilmek/sevmek yaraşır. Çünkü ben saf sevgiyim. Onu ve beni, tanrı kendinden yarattığı için yargılanmamız tanrıyı yargılamak gibi olur. Ben bu işi yapamam. Ayrıca benim yargılanmama ne gerek var ki? Her şeyi bilenin huzurunda sadece burada tanıklık edebilirim. Burada da olduğu gibi, dünyada da nefsin elinden ben yargılanıyordum. Birazdan salonu hayattayken, nefsinin zarar verdiği, hoşgörülü davranmadığı, yargıladığı, kalplerini kırdığı insanlar dolduracak. Asıl hâkim olmuş nefsin onlara kendini affettirmeye çalışacak olmasıdır. Onlar nefsi affederlerse ne ala. Çünkü cennetin yolu onların affından geçiyor. Benim içinde sorun burada" demiş.

Nefs merakla sormuş: "Hâkim olan benim, affetmezlerse ne olabilir ki?

Ruh yine sevgiyle gülümsemiş,

"Ben ve sen cenneti de, cehennemi de yeryüzüne gelmekle bulduk. Adamla beraber bizi tekrar yeryüzüne gönderseler. Orada öyle bir yaşam süreriz ki, tüm yaptığımız

kötülükler, verdiğimiz zararları aynen tekrar tekrar yaparız. Ben de sana yine uymak mecburiyetinde kalırım. Allah Teâlâ buyurdu ki;

“Nihayet onlardan birine ölüm gelince, “Rabbim! Beni dünyaya geri gönderiniz ki, terk ettiğim dünyada salih bir amel yapayım” der. Hayır! Bu, sadece onun söylediği (boş) bir sözden ibarettir. Onların arkasında, tekrar dirilecekleri güne kadar (devam edecek, dönmelerine engel) bir perde (berzah) vardır.” (Mu'minun-99)

Çünkü sen değişemeyeceksin. Ama bu yargılanmanın nedeni belki bana ceza vermek değildir. Sadece hatırlayıp hissettiklerin bizzat yeniden yaşayıp, anlamak, yaptığımız kötülüklerin bilincine varıp, suçlunun Tanrı olmadığını anlamamız için gerekiyor. İşte o zaman belki kendimizi affetmiş olabiliriz.”

Nefs bir süre düşünmüş, Ruh’a “Peki, cennet nasıl bir yer?” diye sormuş.

“Cennet, dedikleri birkaç köşk birkaç huri. Dünyada mutlu, huzur ve sevgi dolu, insanlara destek olmaktan haz duyan, yaratılmış canlı ve cansız her varlığa saygı göstermeyi bilenler var ya, işte onlar, dünyada cenneti oluşturmaları için gönderilen temiz ruhlardır. Onları örnek almamız gerekiyor. Cennet de cehennemde dünyada başlayıp, ahirette bitiyor.” demiş Ruh.

“Ama kutsal kitaplar bana öyle öğretmedi.” diye karşı çıkmış nefs.

“Kutsal ve var olan tek şey Tanrı’dır. Kitapların kutsallığı Tanrının sözü oluşuyladır. Önemli olan kitaptakileri yaşamaktır. Her şeye sevgi ile bakmasını bilerek yaşayan, en büyük ibadeti kulluğu yapmıştır.” demiş Ruh.

“Peki dünyaya dönebilseydim doğru yola görmemde yardımcı olmaz mıydın?” diye sormuş nefs.

Ruh: “Ben senin içinde “vicdan” denen bir pusulayla hep beraberdim. Eğer bu pusulanın etrafına ördüğün kalın bencillik duvarlarını, Tanrı korkusuyla yıksaydın, vicdanınla yani benim sesimi kolaylıkla işitebilirdin. ”

“Sen o kadar yakınımda bulunuyor muydun?” diye sormuş nefs.

“Evet, hem şah damarından daha yakın, hem de düşmanınmış gibi o kadar senden uzaktım.” “(Adamın) Düşman gibi gördüğünde, nefsin olan yine Ben’dim. Ruhun olarak yine Sen’im. Bir madalyonun iki yüzü gibi” demiş Ruh.

Nefs: “Mahkeme salonunda bulunan insanlara hiç mi hesap sormayacak mısın

Ruh'um?"

"Sadece iki sorum olur tüm insanlara." diye gülmüş ruh.

"Dünyada ne kadar sevmeyi öğrendiniz? İnsancıl zannettiğiniz çok az bilginizle, Tanrıya ne kadar kulluk yapabildiniz?

Susmuşlar….

Mahkeme bir sonraki tarihe bırakılmış.

Adam var ve yok arasında kaybolmuş. Ta ki….

….

Cennetin de cehennemin de bu vücutta her zaman olduğunu ve mahkemenin hala devam ettiğini düşünmeniz için bu hurufat tekraren hakikat üzere dizilmiştir.

Not: Hikâyenin orijinal şeklini okumanız için.

http://www.hatunca.net/yazarlar/inci-ilhan/ilahi-mahkeme/

CAN KUŞUM ÇIRPINIYOR

Mecliste

Hiçbir şeyle kayıtlı olmayan can kuşu nasıl kafese girdi?" diye sordular.[121]

Pir dedi ki:

Ten kafese benzer. Girenlerin, çıkanların, insanla dostluk edenlerin aldatmasıyla can bedende dikendir.[122]

Özgür olmak isteği ne kadar artarsa artsın çıkmaya çalıştıkça beden ondan sızlanır durur.

Kuşa, kafesi bırakıp uçmak nasıl hoş, tatlı gelirse bana da ölmek ve bu yurttan göçmek öyle hoş, öyle tatlı geliyor.

Bahçeye konan kafesteki kuş, gülleri, ağaçları görür.

Dışarıda, kafesin çevresinde ötüşen kuşlar, hürriyete ait güzel, güzel hikâyeler söylerler.

Kafesteki kuş, onları duyar, o yeşilliği görürde ne iştahı kalır, ne sabrı, ne kararı!

O kuşun gönlü de dışarıdadır, canı da… böyleyken kafesi açıversen ne yapar?

O kuş, kafese kapanmış kafesin etrafında da kediler birkaç halka olmuş kuşa benzemez ki.

Bu çeşit kuş korkuya, vehme düşer, hiç kafesten çıkmayı ister mi o ?

Hattâ o kötülükler yüzünden kafesin etrafında daha yüz tane kafes olmasını ister. [123]

Hikayelerini dinlediği anavatanı için ağlayıp sızlansa da, yine de kafesin saadeti onu dışarı çıkmaktan ayrılmaktan men eder. Bağlanmıştır, öz yurdu gibi bedene. Kafesinden çıkarsalar asıl vatanına gitse de duramaz geri döner, hasretler diyarı kafesine. Velevki sahibine isyan etmişçesine. Beden kafesini yanında beraber götürmek ister.

---

[121] Mesnevî-i Şerif, c:I, b:1447

[122] Mesnevî-i Şerif, c:I, b:1849

[123] Mesnevî-i Şerif, c:III, b:3951-3959

Bu kafes meydandadır da kuş yavrusu gizli. Fakat kafesi bir götüren olmasa kafes, kendi kendine nasıl gider?[124]

Ayrılığı kendi eliyle başaramayan can kuşu, adını duyduğunda titrediği ölüm meleğinin gelmesi için nâmeler dizer, şarkılar söyler. Gelsin de koparırsın bütün bağlarını eliyle. Bütün dileklerini umutlarını peşinde bırakarak. Kendini İsmail gibi teslim eder. Sonra İsrafil surunu çalsın, tekrar bedenine kavuşmanın umudunu diler. Sonunun ateş mi, gülistan mı olacağını bilmeden. Olsun, bitsin, bedene diken olan can tekrar birleşsin, diye

Pir dedi ki;

Ayrılığın olmadığı bir hayat gerçekten çok güzel. Yurdu cehennem olsa bile.

Sordular:

Bize tanrıdan bir parçayız diyorlar. Pir:

Biz Tanrıdan ayrı değiliz, ama parçası da değiliz. Aynada gördüğün suret hiçbir zaman ayna oldu mu? Sadece var oldu. Birde gördüğün suret, O'nun aydınlığına muhtaç. Canı bedende seni sende O kıldı. Rahmeti bol olan Tanrı can kuşunun bedene aşkını bildiği için tekrar diriltip ölümsüzlüğü ona ikram etti.

Ey ölüm meleği kafesimi parçala beni bir an önce al. Ayrılığı olmayan yolculuklar istiyorum. Çünkü varlığa çıkma şansımı kazandığım bu hayat ile, Tanrının bir yurdunda, ruhumu dinlendirecek kelamlarını duymak istiyorum.

"Kulum seni cehenneme atacağım" sözünü dahi duymak en büyük saadetimdir.

Ne mutlu bana varlık olma şansını verdiği için.

….

Herşey sustu ve

Can kuşu kafeste çırpınmaya başladı.[125]

İhramcızâde İsmail Hakkı

[124] Mesnevî-i Şerif, c:VI, b: 2965.

[125] Mesnevî-i Şerif, c:I, b:39

MUM SÖNDÜ

“Mum, sönmezden önce, alevi son bir kez daha parlar. Bir düşünce çağının fırtınasında kaynayıp gitmezden önce son bir kez gücünü kanıtlar.”

Bir adam yokluğa erişir, kendisine yokluğu ziynet edinirse, o adamın, Muhammed salla’llâhu aleyhi ve sellem gibi gölgesi olmaz.

“Yokluk benim iftiharımdır” sırrına ziynet yokluktur. Bu çeşit adam, mumun alevi gibi gölgesizdir.

Mum, baştan aşağı alevden ibarettir. Gölge onun çevresine uğrayamaz.

Mum kendisinden de kaçtı, gölgeden de. Mumu dökenin isteğine uydu, ışığına sığındı.

Mumu döken muma der ki:

“Seni yok olmak için döktüm.” O da,

“Ben yokluğa kaçtım” diye cevap verir.

Bu var olan ışık, lazım olan bir ışıktır, geçici yani sonradan kazanılan ışık gibi değil.

Mum ateşte tamamı ile yok oldu mu artık ondan ne bir eser görürsün ne bir ışık!

Suret ateşi karanlığı gidermek için mum suretinde durur.

“Beden mumu” şu görünen mumun aksine; yok oldukça **“can nuru”** artar.

Bu ebedi ışıktır, mum ise geçici. **Can mumunun alevi, Tanrı’ya aittir**.

Mesnevî-i Şerif, c:V, b:671-680

[Bu sırdan ki] Mum ve odun, ateşe can verip yanınca nursuz vücutları nurlandı.

Mesnevî-i Şerif, c.I, b:34

Dal, ağlayan buluttan yeşerir, tazeleşir. Çünkü mum, ağlamakla daha aydın bir hale geleceğini [bilir].

Mesnevî-i Şerif, c. II, b.480.

Ancak aşk mumu, o muma benzemez ki. Aşk, aydınlıklar içindeki aydınlıklar aydınlığıdır.

Mesnevî-i Şerif, c: III, b:3920.

Ey seyyâr!

Yüzlerce ulaşma ümidiyle kalk,

Ey kul, mihrap önündeki mum gibi dinelsene.

Başı kesilmiş mum gibi bütün gece arayıp isteme yüzünden ağla, gözyaşları dök, yan dur.

Mesnevî-i Şerif, c:V, b: 1728-29

Mum gibi daima gözyaşı dökersen evi/beden binasını aydınlatmış olursun.

Mesnevî-i Şerif, c:VI, b:1582

….

Ey Sâil!

Uzun ömürlü olduğumuzu zannettiğimiz bu hayat ve demlerinin nasıl bir bitişle bittiğini anlamak istiyordun. Öyle ise kendine bir nazar kıl. Her an için değişen düşüncelerin vardı. Ancak bir gün parlak bir hal aldı. Beğenilmeye saygı duyulmaya başlandı. Sonra kendini de beğenirdin. Sonra **“Tamam oldu”** dedin.

Parlamıştın. Çok sevinmiştin…

Parlayışın bitişin mi tükenişin mi habercisidir?

Hataların bitip, tecrübeler kazandım derken, bu son parlayış. Yoksa beden mumun

son parlayışı ölümün bir habercisi midir?

Haber, hakikatten haber.

İşte bu haberi verecek kim?

Bil ki mumun sahibi.

Mum aşkıyla yansa da ebedî değildi. Hayatının son parlayış ile biteceğini unutması beşeriyetindendi. Ölümlü mumun aleyhine birisi çalışmış **"aleyhine çömlek kaynatmış"** olsa bile.

[Büyücüler insan şeklinde mumdan bir şey yaparlarmış, su dolu çömlek içinde kaynatırlarmış, ölümünü istedikleri adam da bu mumun eriyişi ile erir, ölürmüş. Yine içine yazılar yazılan, yahut dualar, acayip şekiller yazılmış kâğıtlar atılan çömleklerde su kaynatılır ve bir adamın işlerinin karmakarışık bir hale gelmesi temin edilirmiş.]

Ey kader katibinin yazgısına mahkum olan sâil!

Birkaç harftir yazdın. Taşlar bile o harflerin sevgisiyle eridi muma döndü.

Mesnevî-i Şerif, c V: b: 310

Unuttuğun ölümümün kendini bulduğunu görünce neden ağladın ki?

Eriyen ve ağlayanın bir olduğu mum neden yandı? diyorlar

“Yandı da ne oldu, sonunda olacağı buydu”

Mum söndü.

….

Aydınlık vardı.

Aydınlığımız mumun yanması mıydı?

Ey mum!

Seni eritenlerin arasında [sevenlerin kadar haset eden] kişileri duydun diye mi ağlıyorsun?

Derdin bu mu?

…

Mum da ağlaya ağlaya der ki: Benim başım yandı, artık başkasını nasıl aydınlatabilirim?

Mesnevî-i Şerif, c:V, b:345

Son bir âh ile "Gitti, gitti".

…

Dediler ki;

Mumluk davasına kalkışma, pervane ol.

Mesnevî-i Şerif, c:V, b:413

Yoksa siz üfleyenlerden misiniz?

Unutmayın ki, Kim Tanrı mumunu üflerse o mum sönmez, üfleyenin ağzı yanar.

Mesnevî-i Şerif, c:VI, b:2083

Bazı veliler, Tanrı hükümlerine razı olurlar.

"Yarabbi, bu hükmü çevir" diye niyaz etmezler

Mademki mumsuz da aydınlık varsa, mumun sönüşüne neye feryat ediyorsunuz ki?

Mesnevî-i Şerif, c. III, b:1875-76

İhramcızâde İsmail Hakkı

PİERRE LOTİ'NİN CİNLERİ

Bugün arkadaşlarım davet etmişlerdi. Bizde mekân değişikliği nedeniyle İstanbul'dan ayrılacağımızdan isteklerini kıramadık, onlara tabi olduk. Akşam yemeğimizden sonra Eyüp Sultan Mezarlığının üst tarafına bitişik olan Pierre Loti namıyla meşhur yerde bulunan çay ve sohbet mekanlarına götürdüler. Lebalep dolmuş yerlerde insanların çehresinde karanlık gölgeleri ile oturuşları garipsenecek bir durumdaydı. Neyse bir yer bulundu. Çay ikramı yapılmıştı. İçtim içmesine fakat içmez olaydım, acıydı. Halk arasında cinler işemiş mi nedir dedikleri bir tad vardı. İçimden, bu da ne böyle demek geldi. Mezarlığın kendine has kokusuyla karışmış insan nefeslerini hırpalayan gizli bir ses duydum. Duydum ki, ta içimden…

Guluhiyenin cinleri

Pırpır gelip gidiyorlardı. Duyarsan çok söz vardır. Duymazsan söz olmaz ki. İki cin sohbet ediyorlardı..

"Buraya gelip gaflet edenler, buraya gelip aşk masalları okuyanlar, buraya sevgilisini çıkarıp hayal kuranlar, ipini koparıp gelmiş olanlar, taşlar üzerinize olsun."

"Kimden kime kaçıyor ve sığınıyorsunuz. Burası gaflet yatağınız olmayacak, uyanacağınız son kapı, ancak geleceğinizi mahveden ateşlerinizi neden yakıyorsunuz. Bilin ki, Allah Teâlâ'nın nefret ettiği üç gülme vardır.

1 - Cenazenin arkasından giderken gülmek,

2 - Zikir meclisinde gülmek,

3 - Mezarlıkta gülmek.

Mezarlık yanında sohbet ediyorsunuz. Her şeyi unutuyorsunuz birde ölümü. Ölümü unutmak. Birde öldüğünüzü unutturan mezarlıkta gülmeniz yok mu, sizi perişan edecek."

Guluhiyenin cinleri bunları konuşurken, kendime dedim ki, **"eyvah" "içeceğimiz birdak çay, bir dahası da olmasın"** cinlerin bu kadar konuştuğunu melekler daha fazlasıyla acaba neyi anlatırlar dedim.

Bir bardak çaya kaybettiğim zaman belki en uzun geleceğin çarpılmasına neden mi olacak dedim.

İfritler yok mu, çığlıklar attılar.

“Ne sanıyorsunuz güle güle geldiğiniz yerden çarpıla çarpıla gidiyorsunuz, kaçınızın başına bela düğümleri bağlıyoruz, keşke bir bilseydiniz” deyişleri kulaklarımda

Korkmadım değil. **“Rabbim affet beni, bilerek yapmadım, fakat uyarıldım ise tevbe ederim”** dedim.

Bir daha mı mezarlık komşusu yerde boş laf konuşmak. Birde keyf olsun diye sohbeti dünyaya dalmak. Tevbeler tevbesi

İhramcızâde İsmail Hakkı

HERKESİN KONUŞTUĞU ZAMANDA SUSMAKTA OLMUYOR

Mülkün sahibi vardır deriz. Mülkü sahipleniriz. Ölümü biliriz, ölümsüz gezeriz. Sonra bir şey olduğunda "neden oldu?" diye soruveririz. **“Olmuş olan, olmuştur. Olacak olan da olmuştur”**

Sorun nerede başlıyor ve bitiyor da kalamıyoruz.

Çaresizliğimizi öğrenmek için daha kaç kere deneme yapacağız ki?

Dersini almayan insanın dünyayı kaosa sürüklerken, şeytan denilene ihtiyaç kalmadığı zamanlarda yaşamak zor oluyor. Hırsların savaşı, harslara dönüştürülüşü, doğrular aracı kendilerine göre yolcu almaya başladığında, yol üstünde kalanlarda ezilenler olacaktır. Sonrada bu ezilenlere paye vererek onurlandırmak güzeldir. Ancak olmasaydı diyenin çıkmaması garip değil mi?

İnançların kendilerini sorguladığı zamanlar olur, birde savaştığı. Ancak Habil ve Kabil sünneti çıktığında Ebuzer'in çöldeki yalnızlığına acınacak mı, acınmayacak kadar değersiz mi kalacak? Evinin bir köşesinde gözleri kan çanağı olan Ali'nin dert ortağı toprak altında olunca teselli vereni de olmaz biliriz. Fitne kar be kar olarak yağarken beyazlığını göstermek, çözüm üretmek değildir. Fitne rahmet yağmuru yağdırmaz. Seller gönderir. Seller ise iyi kötü ayrımından uzaktır.

Sahip olduğumuz şeyler sahip olmadığımız gibiyse, emekler ve gayretlerin sevindiriciliği aldatıcı mıdır?

Akıl cümleyi mantıksızlık ile kurmayı adet ediniyorsa, silahını kendine çevirmiş intihar ediyor demektir. İnsanlar olaylarda güne bakmak yerine yıllar öncesine bakmak cesaretini göstermiyorsa çözümleri, ortaoyununda sadece pişekarda kalır.

Dünyanın suya ihtiyacı mı vardı, ağlayanların gözyaşına muhtaç olduk. İsa'yı Barabbas'a tercih etmek için dizilen halk neyin farkını tercih etti ki?

Halk bu su misali akarya, bir yanda ne öbür yanda angarya, der gibi akıp gidiyoruz. Sonuç ezilenler, ezenler ve geçinenler arasında bulunduğumuz yeri bulmak için karanlıkta biraz eğlenip, gözümüz alışıncada, az bir ışıkla işte kurtuluş burada diye mağaradan çıkmak mı gerekiyor.

Kader sonu, kıyamet senaryolarıyla sonlandırılır. Nostradamus kehanetleri gibi günü elimize alırız, öngörmez görüleri sayar dökeriz. Sonuç ölümler ve acılar ve geçmiş

vakitleri payelerle onurlandırırız.

Hannah Arendt'in "Kötülüğün Sıradanlığı" ile gerçeğin acı yüzünü ifşa ederken Yahudiler tarafından itilmişlikle cezalandırılışında, ağlayanlar ve kahkaha atanlar, suçlar/suçlular, tarihi geçmişi değiştirmedi, Sadece üzülmüşler ve düzülmüşler sayısında yapılmış ihanetlerin düşüncesizlik gölgesinde kullanıldık ve doğru olan biz değil miydik, haklı olan kazanır ninnisiyle dört duvara çevrilmiş, dünya hayatımız ve insanları yorulmuştur.

Allah Teâlâ doğruların yardımcısıdır. Ancak hangi doğruların?

Doğrunun çoğaldığı zamanda doğruluk aramayınız. Çünkü o kadar çok, yalan ve yanlış yok gibi. Şimdi unutulan ne var diye düne dönüp bakmamız gerekirken, ne olacağına bakıyoruz. Düşüncelerimizi zehirleyen olaylar selinde bindiğimiz gemi tufandan çıkamazsa, işte o kötü diyeceğimiz zamanlar.

Reçete nedir?

Yalan söylemeyi bırakma zamanıdır. Bizler başkalarına değil kendimize yalan söylüyoruz. İnsan kendine yalan söylemeyi bıraksın diye, günde beş vakitte takliden sözler söylettiriliyor. Taklid faydalıdır. Bir gün gerçek olur belki.

Biricik ömrümüzü sevdiklerimizin ağlayışlarını duymakla kederlendirmemek için duruşumuzu Hakk'ın yönüne çevirip huzurla durmayı adet edinmeliyiz. Katil ve maktül, ikiside huzuru ilahide suçlu olarak çıkar. Bunun hangisini tercih etmemek için "uzak dur" dan gayri ne vardır.

İhramcızâde İsmail Hakkı

HİÇ OLMAZSA EVDE VE GECELERİ YATARKEN KADINLAR SAÇLARINI ÖRTMELİ

İslâm'ın kadınlar için koyduğu emirlerden biride örtünmedir. Ancak Günümüz kadınında örtünme bir sorun haline gelmiştir. Ümmi boyutta [herşeyin sâfi olduğu ilim] bazı şeyler mecburiyet hasıl ettiğinden örtünmeyi gerektiren bir durumu sizlere açalım.

Bir kardeşim vardı. Çok evvel vakit bana rüyasını tabir ettirmek istemişti. Bizde "bildiğimizin ârifi olarak oluruz" dedik. Rüya başlangıcında birde beni görmüş, **"hemen saçını ört",** diye teklifimin peşinden üç ruhaninin gelişiyle vizyon devam edip bitmişti.

Ben rüyayı tabir ederken dedim ki;

"siz yatarken saçlarınız açık mı uyursunuz?". [Normal zamanda saçları kapalı bir bayan]

"Evet" dediğinde, **"ruhâniler saçı açık kadının yanına gelmezler. Ben seni ondan dolayı uyarmışım. Başka türlü olmuyor."**

Bu rüyayı destekleyen başka bir olayda bugün gerçekleşti.

Bir kardeşimizle astral seyahat uygulaması yaparken, bir veli ile karşılaşılmıştı. Fakat bu kardeşimizin, bayan olması ve o an için başı açık olduğu bir halde bulunmaktaydı.

"Nasıl o veliyi görebildiniz mi?" dediğimizde **"sırtı bana dönük duruyor",** dedi. Ben durumu anladım, acele bir başörtüsü getirttim. Başını örtünce vizyonda ruhaninin yüzünü gösterdiğini beyan etti.

Başörtüsü meselesinde Hz. Hatice aleyhisselâm annemiz ve Peygamberimiz salla'llâhu aleyhi ve sellemin ilk vahyin sıhhatli olup olmadığı tetkikatı meşhur rivayettir. [*]

Bu meyanda geri kalan sohbetimizde dedim ki, "**evde yalnız kaldığınız ve uyduğunuz zaman rahat etmek için muhakkak başınızı örtünüz"**, dedim. O evdeki örtünmeyi kabul etti. Fakat dışarıdaki için ise **"örtünmeyi başarmak benim için zor olur",** dedi.

Bizde evde örtünme psikolojik rahatlık için, dışarıdaki örtünme emir ise dini uygulamak için gereklidir. **Ancak ev içinde örtüyü hiçbir şekilde terk etmemek gerekir**

dedim. Dışarıdaki örtünmeyi terkte belki günahkarlık durumu ağır olur, ancak aklın zayiliği için bir tehlike söz konusu olmaz, diye söyledik.

Ruhaniler saçı açık kadınlara yardımlarını tam yapamadıklarını anlatmış olduk. Günümüzde bilhassa soyut bilgilerin pozitivizm etkisiyle maddi deliller ile desteklenmesi için tecrübi bir hadiseden çıkardığımız sonuç bu olmuştur.

Saçı açık medyum hanımların ruhlarla konuştuğunu iddia ettiklerinde, onların gerçek ve yalan arasındaki çizgisi saçları açık celseleri varsa, gelenler süfli cinlerden başkası değildir. İspritizma deneylerinde de saçı açık kadınlarla yapılan oturumlarda gelen ruhaniler şeytani ekipten oldukları açıktır.

Ümmi bilgide dışarıda açık gezmenin ruhsat tarafını tutanlar şunu bilmelidir. İnsanların büyük bir kısmı kemal seviyede aşağı mertebelerde kalmalarından dolayı hayvanlar suretindedirler.. Bu nedenle hayvanlara karşı örtünme gerekli değildir. Ancak eğer bu hayvan koyun tipi değilde ayı, köpek cinsi şeklinde ise o zaman şerrinden emin olmak mümkün değildir. Hayvanların şerrinden emin olmakta, kadınlarda örtü arkasına gizlenmesi ile olur ki, hayvanlar, örtüsünü hakikat üzerine örttüğünde o kadın göremezler. Örtü tipinde çarşaf en ileri seviyededir. Bunun hikmetini bilen Hristiyan âlimleri rahibelerini çarşafın benzeri ile örtmüşlerdir.

Erkelerde ki örtünme bütün ehl-i kitap ve Müslümanlarda aynıdır. Bunun bariz örneği din adamlarında görme imkanımız vardır.

Sonuç olarak, örtünmekteki kâr ve zarar ilişkisine bakmaklıyız.

İhramcızâde İsmail Hakkı

Soru

Peygamber salla’llâhu aleyhi ve sellem Efendimize ilk vahiy geldikten sonra Hz. Hatice'nin yanına gidiyor. Sakinleştikten sonra başından geçenleri Hz. Hatice'ye anlatıyor. Hz. Hatice'de onu tekrar gördüğünde kendisine haber vermesini istiyor. Hz. Peygamberimiz Cebrail'i gördüğünde Hz. Hatice'ye haber veriyor ve Hz. Hatice Peygamberimize şuraya otur vs. yönlendirdikten sonra saçını açıyor ve "Onu hala

görüyor musun?" diye soruyor. "Hayır" cevabını alınca

"Ey amcamın oğlu! Sebat et! Müjdeler olsun ki, vallahi, bu sana gelen melektir; şeytan değildir!"

diyor. Bu hadisin sıhhat derecesi nedir? Bu olayı anlatarak, 'kadınların başları açık olduğunda eve melek girmez' diyorlar. Doğru mudur?

…..

Hz. Peygamber ilk vahiy aldığı zaman İslam'da örtü meselesi diye bir şey söz konusu değildir. Tesettür emri ilk vahiyden yaklaşık 17-18 sene sonra emredildi. Buna göre, Müslüman kadınlar bu dönem içerisinde başlarını istedikleri zaman açabiliyorlardı. Bu hüküm Hz. Peygamberin eşleri için de geçerlidir.

Bununla beraber, Hz. Hatice'nin peygamber efendimize gördüğünün kim olduğunu test etmek üzere başını açması ve meleğin kaybolması hadisini Taberani el-Evsat'ta rivayet etmiştir. Hafız Heysemi, bu rivayetin hasen olduğunu belirtmiştir. (bk. Mecmau'z-Zevaid, 8/256; h. no: 13935)

http://www.sorularlaislamiyet.com/soru/211154/kadinlarin-saclari-acik-oldugunda-melek-gelmez-mi.html

ÇİRKİN SESLİ EŞEK, BİR BİNEKTİR

Normalinde sesim ÇOK çirkin değil, ama çocuklarım bir şey mırıldansam "baba sus" derler. Yine bugün aynı şey zuhur etti.

"Baba susar mısın?"

Ben de sustum ve söylendim.

"Ey Rabbim! Senin mülküne irademle gelmedim. Sesimide tayin etmedim.

Sevmeseydin beni dünyaya getirmezdin. Sesimi de hoş etmedin. Yoksa beni paylaşmaktan mı kıskandın?"

Nasıl bir durum ki, Rabbim beni paylaşmaktan kıskanmış olabilir, dedim. En çirkin ses eşeklerin sesiyse, o diğerlerinden kıskanılır mı? Anlatırlar:

Sahibi, deveye, öleceği zaman helallik istemiş. O da

"hakkımı helal etmeyeceğim" demiş. Neden, dediğinde

"senelerce kervanı eşeğin peşinde sürdürdün, bize değer vermedin".

Deve sahibi de

"yol bilmezsin iz bilmezsin, çöl geçersin, yük taşırsın amma, bir bedevin güzel sesine kendini kaybedersin, sonra nerden gelip gittiğini bilmezsin."

"Eşek yol bilir, iz bilir," "Şimdi suçluyorsun ama hakikat budur" demiş.

Doğrusu da bu, eşek, çirkin sesiyle itilsede, yolu deveden iyi bilendi.

Eşek deveden fazla biliyordu. Bileni Allah Teâlâ kıskanır, sesine çirkin dese de.

Hz. Musa aleyhisselâmda kekeme idi, Harun kardeşi onun yerine konuşurdu. Ancak Musa bu ses ile. Tur Dağında yalnızlık vadisinde Rabbiyle başbaşa kalmış ve kekemeleşen sesiyle konuşmuştu. Kitabın sahibi olmak Hz. Musa yazgı iken, güzel sesli Harun aleyhisselâma ancak okuması nasip oldu. Sonuçta çocuklarım sesimi dinlemediler, fakat bildiğimin peşinden gitmeden de edemediler.

*BİNEK: f. Gözbebeği, hadeka.

HADEKA: Gözün siyahlığı, gözbebeği

İhramcızâde İsmail Hakkı

BAŞIMIZI BELAYA SOKAN ÖLÇÜLER

İnsanın başını derde sokan kullandığı ölçülerdir. Bu ölçüleri nerde ve nasıl kullanacağını şaşırmış insan, sonunda başına olmadık şeyler getirir. Tüy için kg, taşı ölçmek için miligram kullanmakta ısrar ederse, terazinin kefesini denge tutmak için uğraşır durur. Sonunda gurur ve isyan bayrağını çeker. **“Bu olmuyor, uymuyor”**deyip çıkıverir. Ölçülerimiz bize göre uyumlu olabilir. Fakat büyüklüğünü tahmin edemediğimiz şeyler hususunda, yenik düşen ölçümüz yüzünden inkara varan düşüncelerimizin çıkış nedeni budur.

Yaratılmış olmak.

İnsan yaratılmıştır. Doğduğu günü bilmez, öleceğini de. Önceden bildirilen bir konuya inanç duyarken, ölçmeye başladığında, kudret ettiği husus onu çok zaman yarı yolda bırakacaktır. Çaresizliğini kendine yediremeyince de, yıkım sürecini başlatan zulme yönelmek mecburiyetinde kalacaktır.

“Kendisinden isteyebileceğiniz her şeyi size vermiştir. Allah’ın nimetini sayacak olsanız bitiremezsiniz. Doğrusu insan pek zalim ve çok nankördür.”

(İbrahim, 34)

Kabul etsekte, etmesekte, Allah Teâlâ, Âdem’e bildirmese idi, insan kaç meselenin köküne ilerleyecek, düştüğü karanlık delikten ışığa çıkaracak yolu bulabilecekti ki?

İnsan özgür yaratılmıştır. Ölçülerini kendisi ayarlama hakkı da vardır. Fakat hakikat bizim ölçülerimize uyumsuz geldiği vakitler de, ancak ilâh yardım gelmezse yıkılacağımız kesindir.

“Rabbin seni yalnız bırakmadı” (Duhâ,3) ile bildirilen haber **“Ben yere göğe sığmadım, ancak mü’min kulumun kalbine sığdım.”**hadisi kutsisine işaret eder. Bu sığış Allah Teâlâ’nın kulun kalbine fehmine nüfüz edişi ile onun inançlı olmasına yardım edişidir. İşte batıla dalan filozof kafaya Allah Teâlâ yardım göndermeyip azametiyle tecelli edince, filozof akıl şişmeye başlar. Bu öyle şişiştir ki, gururu ile süslenir. Her bir şişkinliği onun zalimliğini artırır. Diyeceği son söz **“yok”**un türevleridir. İnsan saymaya çalıştığı ve ölçüşüne sığdırmaya uğraştığı husus sığmazlığa eriştiğinde inkar etmek zorunda kalır.

"Dünya hayât bir aldanış metâından başka bir şey değildir."

(Hadîd, 20)

Bütün gayretleri ile bulduğu sonuç yıkılmış bir beden ve yorulmuş akıldır. Varacağı son noktada uyduğu ölçünün onu aldatmış olmasıdır. Bu benlik onun dünyasında değişime sebep olmuştur. O da ancak kendisi ve avanesidir.

Kulluğun başladığı ve bittiği yerde haber vardır.

Bu haberi ben bulacağım diye uğraşan çok olmuştur/olacaktır. Bilinmelidir ki, bu kazanılma ile ele geçen bir şey değildir.

Sorulursa yalan söyleyenler olmadı mı?

Evet oldu. Fakat Allah Teâlâ yalancıların ipliğini herzaman bozmaktadır. Bu bozuşun uzun vadeli olması olması ise mekr-i ilâhinin tecellisidir.

Düştüğüm sıkıntıdan ben kendim kurtulmak istiyorum, aklım bana kâfi gelmez mi dersen, ölçüler sisteminde tüyünü tonla tartmaya devam ederse bir kişi, sonuç alamayacağı kesindir.

Gururunu yen ey insanoğlu, eğer bir ölçü arıyorsan, bütün bildiğin ölçülerden en küçüğünü seç. O da kendi zayıflığındır. Kâinata kendi zayıflığınla bak. O zaman kalbine Tanrının sığdığını, sığındığını göreceksin. Tabiat Tanrının sana yüzünü açtığı vizyondur. Tabiatı anlamaya çalışırken de ona Tanrıyı feda etmeyip, Tanrıda onu yok edersen, karşında kala kala bir sen ve O olacaktır.

Zayıflığını kabul edip, çaresizim dediğin zaman gurur perdelerimiz yıkılıyorsa, her şe'nde indirdiği gibi Allah Teâlâ vahyini senin içinde indirecektir. Bu indiriş, gelmiş olan hakiki haberi kabullenmekte kalbinin iştiyak ve elyak oluşuna bağlanmıştır. Taşlardan su çıkaran Rabbim katılaşmış kalbini yumuşatacak ve sana haberini getiren peygamberini sevdirecektir. Ölçülerin kurbanı olmadan Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellemin haberlerine dönüş yaparak kurtuluş yolunu kolayca bulacaksındır.

Sonunu ölümle bağladığımız fani hayatta, bâki kalan ancak Allah Teâlâ'dır.

İhramcızâde İsmail Hakkı

FİKİR EDEBİ İNSANI EZMEK MİDİR? DEĞİLDİR.

Allah Teâlâ'nın özenerek yarattığı biricik varlık.

İnsan.

Peki. Onlar ve bunlar denilen O'nsuzlar bunun neresindeler?

Onlar ve bunlar, insanı, insan gibi görmedikten, düşenini elde değil, dilde yalnız bıraktıktan, arka arkaya, mecazlı muammalı kafayı yoran harfleri dizdikten sonra çok bir şey mi yapmış oluyorlar?

Allah Teâlâ, gününü haklıya haksıza ikram ederken, ölümlü kurduğu tahtta kendini muvakkat bilmeden, benim bildiğim kadar bilmezsen, bunu talim etmezsen iskambilden yaptığın evini yıkarım, atarım, dönüp de bakmam, derse, çok mu bir şey yapmış olacaktır?

Değişen ne oldu, kaç tane hafızayı beşere kazınmış, bir hatıra bırakacak insanın potadan dökülmesine yardımcı oldular? Yahut, birçoğunu ele geçmiş dilenci parası gibi harcayıp attılar?

Yazan Allah, çizen Allah olsa da, bu bize uymaz, racona muhalif düşer, ihlaslı müşrikîn edasıyla kaç insanı silinmeye mahkûm ettiler?

Sahte yüzlerle çileye, eğrinin tepesine çomak vuramasan da, sende uzak dur denilemeden.

Vermediğini istemeyen Allah Teâlâ dahi, kuluna karşı saygılı iken, kendi uzak kalmış kurak vadide, çöl dağlarında, bir rüzgarla dağılacaklarını unutmuş, hayal tacirleri!

Küflenmiş duvar diplerinde çözüm aramadıkları gerçek insanlığın, harici zihniyetle düşmanı olmuştur.

İlke, batan güneşlere sevinip, doğan ayları üste tutarak, insanları oradan buraya savurmak değildir. Ucu insana dokunmuyorsa dik dağları üstünde oturmak hiç değildir. Rabb'in neden yüz çevirdin diye ikaz ettiği Nebisi de bu hali takdir etmeyecektir?

Şu dünyada insanı aşağılayanlardan kimi gördümse, hepsi iyi adıyla damgalılar arasındaydı.

Bu garip değil midir?

Hani iyi insan?

Kötü dediklerimizden özür dilerim. Kötüyüm benden bu kadar diyenin kulu kölesi olurum. Aşağılanmış insanın en son ineceği makam yine insanlıktır. Hayvan olacak değiller ya.İnsanı hayvanlardan aşağıya indirmek hakkı ancak Allah Teâlâ'ya aittir.

Uçmak için tüylenmeye çalışan kuşu, birde şişirip deve kuşu yapıp semanın derinliklerinden mahrum ettirenler, ancak haince düşünen egoist şeytaniyettir. Bu da kâmil insana yakışmayan bir özelliktir.

Din bellidir. Haramını helalini açıklamıştır. Bırakın biraz bu kulları, sazında özgür olsun. Tekrar düşünceyi sınırlayan bir yükü de sırtlarına takıp insanları boğmanın gereği yoktur.

Hayat kısadır. Kocakarıya dünya ihtiyacı iki şey olarak kalıyorsa, yarın için aynı şeyler hepimiz içinde olacaktır.

Sevmeyi unutmuş benlik, senden nefret ediyorum. Yüksek yerlerde anılıp şaheserleri var diye anılmaktansa yârin kapısında köpek olmayı candan yeğliyorum. Bu çok fazla bir niyaz da değildir.

Onlar için ebedilik çamurlu ve bulanıktır. Azını buldun mu sevinen, çoğunu bulunca üzülen peygamber neslinden olarak kaderin dolambaçlı yollarında, dilinde ve elinde – Hakk'ı üzmek demiyorum- Hakk'ın üzülmediği bir yerde kalmak şerefi, ne güzeldir.

Çıktığımız yerler bize korku neden verir ki, yerde gezmek dururken. Yüksekler, çalışmayla kazanılmış görünür. Aslında yükseklik ve üstün olmak ancak O'nundur. Biz "kul olmanın hakkı"sını bilmeliyiz. Yoksa hepimizde az da olsa, çokta olsa bir insanın hayatına mal olacak gizli hatalardan ayrı olmadığımıza göre, bu gururdan Allah Teâlâ'ya sığınmalıyız.

İhramcızâde İsmail Hakkı

KAMİL İNSAN OLMADA İLK VAZİFE İNCİNMEMEKTİR

İnsanın kemâlat yolunda geçirdiği evrelerin, evvelinde ve sonunda incitmek/incinmek mevzuu bulunur. Kulluk, sadece namaz kılmak, oruç tutmak, sabahlara kadar ibadet etmek, hayratta bulunmak demek değildir. Çünkü bunlar bendelik icaplarıdır. **Asıl insanlık, incitmemek/incinmemektir.** İşte bu mertebeye vasıl olan kimse insân-ı kâmildir.

İnsanı kemal yolunda yetiştirmek hedefi olan tasavvuf mesleği bu konudaki inceliği esas almıştır.

"Tasavvuf mesleği ise incitmemek ve incinmemektir. Bu nedenle incitmemeye değil asıl incinmemeye alışmak gerekir ki bu husus hakikatiyle zordur.

İnsanların ekserisi bu hususta mağlup olmuştur."

Büyüklerimiz ibadetlerin yapılmasında azimet sahibi olmayı tavsiye etmekle birlikte, aşırı/azimete râm olup, insanları incitecek bir hâlin bulunmasına razı olmazlar. Fakat incinmede görünmeyen bir husus olan Allah Teâlâ'nın insanların eliyle sana eziyet vermesine müsaade vermesinin nedeni insanlara güvenmemek içindir. Bu hikmete binaen insanın bazı şeylerden incinmesinin nedeni onlardan uzak kalmaları ve kendi iç benliğini sorgulamasıdır. Netice **"eden eyleyen Allah Teâlâ'nın bizzat kendisidir".**

İmam Gazzâlî kaddese'llâhü sırrahu'l-aziz buyurdu ki;

"Karınca, kâğıt üzerindeki yazıları görünce, bunları kalem yazıyor, der; çünkü başını kaldırıp yukarıdaki parmakları, eli ve bunları harekete geçiren iradeyi, insanı, sonra insanda irade, kudret yaratanı görmez. İnsanların çoğu da, en aşağı, en yakın sebebi görmektedir." [126]

Büyüklerimiz buyurdular ki;

Hz. Niyazî-i Mısrî kuddise sırruhu'l-âlî Efendim:

> ***Velî ârif olan lutfa sevinmez kahre incinmez,***
>
> ***Eyü kim cümleten halka âtâsın ol amim etmiş.***

Velî ârif olan lutfa sevinmez kahre incinmez,

---

[126] Gazzâlî, **İhyâ**., cilt: I, s. 34. Aynı örnek için bkz. Gazâlî, **Kimya-yı Saâdet**, s. 42.

İyi ki hepsini o halka ihsanlarını umumî etmiş.

İhramcızâde İsmail Hakkı Toprak kuddise sırruhu'l-âlî Efendim:

“Gardaşım!

Erkek ihvanın ilk vazifesi incinmemek ve incitmemek, (Evli ise) **kadın ihvanların ilk vazifesi kocasının nefsine (aile hukukuna ve varsa çocuklarına) hizmet etmesidir.”**

Bu beyanların mücmel izahı ibadet/zikir her şekilde ahlakın gerisinde kalan bir durum olmaktadır.

Bu mevzuda dikkat etmemiz gereken diğer bir husus, velilerin sabrı ölçüye girmediği gibi imtihan edilmemesidir. Neticede **“Ehl’u-llah incinmezler. Fakat Allah Teâlâ razı olmaz.”** [127]

Yani, sahibi olan Allah Teâlâ ise bu konuda onun hakkını savunur. **“Kim benim velime eziyet ederse bana açıkça harb ilan etmiş olur….”** [128]

Sultan Veled'in ifadeleri ile Belh’ten Mevlânâ kaddese’llâhü sırrahü’l-azîzin Cengiz Han'ın (617/1214) yılındaki istilasından önce olma sebebini şu şekilde açıklar. Sultan Veled ise göçü şöyle anlatmaktadır:

> “O padişahın gönlü Belh'lilere kırılınca Allah Teâlâ'dan ona
>
> **“Ey kutupların ulu padişahı mademki bunlar seni incittiler, tertemiz gönlünü kırdılar, bu düşmanların arasından çık. Çünkü ben onlara azap ve bela göndereceğim.”** diye nida geldi. Allah Teâlâ tarafından bu hitabı işitince öfke ipliğini eğirdi, Belh'ten Hicaz'a hareket etti. Daha yoldayken o sırrın eserinin zuhur ettiğine dair haber geldi. Tatarlar onlara saldırmış, İslâm ordusu bozulmuştu. Belh'i almışlar o kavimden sayısız adam öldürmüşlerdi.” [129]

Üftade kaddese’llâhü sırrahü’l-azîz buyurdu ki;

> **Meşâyihda gazap kuvveti gayet güçlüdür. Kızdıkları zaman bu âlemi tahrip etmeden teselli olmazlar.** Beldenin birinde bir şeyhin müridini katlettiler. Şeyh o

---

[127] (ALTUNTAŞ, 2007)Mehmet Işık Efendi (Zara-Kızık Köyü)

[128] Ebu Nuaym, Hilye. VIII/318

[129] Sultan Veled, İbtidânâme, 4180

beldeyi etrafındaki beldelerle birlikte tahrip etmeden teselli olmadı. Fakat kemâl, gazabı yenmektir. Zira bir cemaatin ihlakine kadir olan, ıslahına da kadir olur. İhlâk olmaları yerine ıslah olmaları için dua etseydi daha hayırlı olurdu. Müşrikler Nebî sallallâhü aleyhi ve sellemin başını yardıkları ve dişini kırdıkları hâlde o: **"Allahım kavmime hidâyet et zîrâ onlar bilmiyorlar"** [130] diye dua etti.[131]

"İsteyen Tanrısını bulur. Kim ki bir şeyi talep eder ve gayret ederse bulur." [132]

Neticede olanda hayır vardır, demeli, Ahmed Amiş kuddise sırruhu'l-âlî Efendimin kelâmını dustur eylemeliyiz.

"Olmuş olan, olmuştur. Olacak olan da olmuştur"

Hikâye

Meşâyıhdan birisi şerli bir kimse arkası üzere yatarken yanına varır dikkat ile bakar görür ki hem solak hem kötürüm hem kötürüm hem cüzzamlıdır ki;

"Sübhâna'llâh yâ Rabbî bütün kahrına bunu mazhar mı ettin?

Deyince ol kimse işidir dir ki

"Ey işsiz ve güçsüz benimle Rabbim arasına girme"

"Bu derdlerin benden kaldırılmasını isteme. Bu derdin her birinin karşılığında bana bir ihsanı vardır Rabbımın ki,

"Afiyet ehli bin yıl ömrü olsa sa'y etse eline girmez afiyet ve sıhhat gönül âfiyetidir sen beni kayırıp yolundan kalma" diye şeyhi delil getirerek susturmuş.. [133] **İhramcızâde İsmail Hakkı**

---

[130] Buhârî, Enbiyâ, 54

[131] (BAHADIROĞLU, 2003), s.105; (HÜDAYİ), c.I, v.20b

[132] (BAHADIROĞLU, 2003), s.132; (HÜDAYİ), c.I, v.11a

[133] (MISRÎ, 1223), v. 48a

Hikâyetde gelmişdür ki meşâyıhdan birisi şerir bir kimse arkası üzre yatur yanına varur dikkat ile bakar görür ki hem solak hem muk'ad hem a'mâ hem meczumdur ki

sübhâna'llâh yâ Rabbî cemî' kahruna bunı mazhar mı itdün? diyince ol kimse işidür dir ki

"Ey battal benümle rabbüm arasına girme"

"Bu derdlerin benden ref'ini isteme. Bu derdin her birinün mukabelesinde bana bir ihsanı vardur rabbümün ki,

Kaynakça

Geçerli belgede kaynak yok.

https://youtu.be/GRgqP-oQM8I

Âlemi sen kendinin kölesi kulu sanma

Sen Hakk için âlemin kölesi ol kulu ol

*

Nefsin hevâsı ile mağrûr olup aldanma

Yüzüne bassın kadem her ayağın yolu ol

*

Garazsız hem ivazsız hizmet et her cânlıya

Kimsesizin düşkünün ayağı ol eli ol

*

Allâh için herkese hürmet et de sev sevil

Her göze diken olma sünbülü ol gülü ol

*

İncitme sen kimseyi kimseye incinme hem

Güler yüzlü tatlı dil her ağızın balı ol

*

Nefsine yan çıkıp da Ka'be'yi yıksan dahi

İncitme gönül yıkma ger uslu ger deli ol

*

Güneş gibi şefkatli yer gibi tevâzu'lu

Su gibi sehâvetli merhametle dolu ol

“afiyet ehli bin yıl ömri olsa sa'y itse eline girmez afiyet ü sıhhat gönül âfiyetidür sen beni kayırup yolundan kalma” diyü şeyhi ilzam itmiş

614 Yazılmışlar

*

Gökçek gerek dervişin sanı yoksula baya

Suçluların suçundan geçip hoş görülü ol

*

Varlığından boşal kim yokluğa erişesin

Sözünü söyle gerçek Hulûsî'nin dili ol

*****

Çalış tefeyyüz eyle yücel temeyyüz eyle

Fazilette sehâda örnek insan ol örnek

*

Doğruluk kârın olsun vefâ şiârın olsun

Sadâkatta vefâda örnek insan ol örnek

*

Şol müselsel turrene bendeylemiş tâ ezel

Tarîk-i Mustafâ'da örnek insan ol örnek

*

Neylesün yok kurtuluş gönlüm dîvâne olmuş

Hakk'a hamd ü senâda örnek insan ol örnek

*

İhlâs ile amel kıl hâlini mükemmel kıl

Keremde ve atâda örnek insan ol örnek

*

Allah'a itaat kıl her veçhile tâat kıl

Tevekkülde rızada örnek insan ol örnek

*

Hulusi kalb ile örnek insan ol örnek…

Hüdâya bin şükür bir müminiz Allahımız vardır

*

Şehadet eyleriz: Ancak Rasulûllâhımız vardır

Tahiyyat u selam olsun Âna hem âl'u sahbına

*

Ki şer-i pâkine münkad dîli âgâhımız vardır

Ol şahı Nakşıbendin bendesiyiz bab-ı lütfunda

*

Sırat-ı mustakiyme muttasıl dergâhımız vardır

Bihamdillah !

*

Bizim kaygı gününden bakimiz yoktur

Şefi-i rûz-i mahşer çare sâz-ı râhımız vardır

*

Reh-i aşkın gerçi Ânın avare bir salık

Cenab-ı Pir-i Ruşen dil Garibullâhımız vardır

*

Mukavves kaşlarından gayrı bir mihrabımız yoktur

Bizi tân eyleyen namerde eyvallahımız vardır

*

Ne derlerse desinler bigânelerden ictinâbım yok

Harim-i yâre mahrem dilde resm-i râhımız vardır

*

Hulusi! kûy-ı yâre kazsalar mezarımız dostlar

''Yolunda öldü '' derler başka ne günahımız vardır

Seyyid Osman Hulusi Ateş kuddise sırruhu'l-âlî

MASUM, MASUM GİTTİ

İsimler vardır, kaderi çizer.

İsimler vardır, kalbimizi yıkar gider.

Masum gelip masum gitmenin zor olduğu bir zamanda masum kalanlar vardır.

İnsanlar;

Masumu, sever gıpta ederler.

Masum olmak ve masumlaşmak.

Ölümlü hayatta kazanılması gereken bir husus ise, geç gelip erken gitmek değişiktir.

Duyduğumuz sesler, sevdiğimiz teranelerin hepsi, bizim algılamamız kadarsa, masum sesini içimde duyduğum gün, kaybettiğimdeki çaresizliğimi giderecek bir yardımda gelmedi.

Gözümün önünde bir gidişin vardı. Buz tutmuş gibi. İçimden, çağlayan feryatlar beni teskin etmek için **"üzülme kader onlara daha büyük daireler çizdi"** dese de, borcun ödemesini erken yapan iyi bir insan gibi, Masum, masum gitti.

Şimdi o, ağlayanlara bakarken, erken gittiği için sevinen biri olsa da, bu ayrılık acısı başka bir şeydi.

Bir gidişi vardı, tozu dumanı olmadan. Bir ayrılışı vardı, sessizlikte kalan. Ağlamak için fırsat dahi vermedin. Uzun acılar çekip **"o çok çekiyor, kurtulsa"** dedirmeden. Geldin ve gittin.

Masum gönlün ayak sesleri yoktur. Hani duysan bir şeyi var mı dersin. Duydurmadan, duyulmadan var olmuş gibi değil, evvelinde yokmuş gibi gittin.

Seni duyanlar, seni soranlar, kalemin ucunu incitmeden adını yazarken yedi beyza, ayrılığı önceden yazmıştı kader defterine.

Bu taze fidan, çabuk gidecek diye. Masum kalmak, hayatta çok zor olsa da, gitmek acı verse de, mecburen gittin.

Üzülmek ve ağlamak masumlara değil, sevgimizi doyuramadığımız için bize yakışıyor.. Masum gelip masum gidenlere selam olsun.

Huzurunda saygıyla eğiliyoruz. **İhramcızâde İsmail Hakkı**

İZ SÜRÜCÜYE

Kendimi arıyorum, gören var mı?

Erzurumlu İbrahim Hakkı Hz.leri

Belirmez Ârifin nâm-ü nişânı,

Değil irfân, filân ibn-i filânı,

Yerin terk edenin yoktur mekânı,

Hakîkât ehlinin olmaz nışânı.

İzi yoktur ki izinden biline,

Dahi tozmaz ki tozundan biline,

Sen anı sanma sözünden biline,

Hakikât ehlinin olmaz nişânı.

Ne denli var ise âlemde evsâf,

Sıfatlanır ânı bil ehl-i â'raf,

İnâd ehli değilsen eyle insâf,

Hakîkat ehlinin olmaz nişânı.

Sen anın sabr u şükrünü sorarsın,

Bulamazsın o vasfıyla yürürsün,

Bilindi kim nişânını ararsın,

Hakikât ehlinin olmaz nişânı.

Kubâb-ı Hakk-ta mestur olan erler,

Sıfât-ı halk içinde görünürler,

Ne doğarlar onlar ne dolanurlar,

Hakîkat ehlinin olmaz nişânı.

Gazab şehvet iki ayaktır anlar,
Binip üstünde seyyâh oldu canlar
Bunlarla çıktılar arşa çıkanlar,
Hakîkat ehlinin olmaz nişânı.

Ne kim âfâkta hor görmezse ârif,
Vücûdunda da olmaz anı sârif,
Anın için der bunu ehl-i maârif,
Hakîkat ehlinin olmaz nişânı.

Görünse taşradan bir vasf-ı fâil,
İçinden de biri olsa mukâbil,
Yakına yardım eyle olma hâ'il,
Hakîkat ehlinin olmaz nişânı.

Anı uran urur ağlatmak için,
Ya gayret gösterir darlatmak için,
O da ağlar darılır çatmak için,
Hakîkat ehlinin olmaz nişânı.

Nefessiz dünyada bir harf dirilmez,
Nefes de harfe boyanır arılmaz,
Şu kim Hakk-tan gelir cânâ yorulmaz,
Hakîkat ehlinin olmaz nişânı.

Cihanda bir gürûh olmaz ki ey cân,

Bulunmaya içinde ehl-i irfân,

Olur mevsûf sıfatlar ile her an,

Hakîkat ehlinin olmaz nişânı.

Kimi şâdân, kimi nâşâd olurlar,

Kimi üstâd, kimi nerrâd olurlar,

Niceler sûretâ cellâd olurlar,

Hakîkat ehlinin olmaz nişânı.

Şerîatle olursa ger ol ef'âl,

Dime ana ki bu gâyet bed ef'âl,

Şer'i red etmese sen de kıl ikbâl,

Hakîkat ehlinin olmaz nişânı.

Ne kim mevcûd oluptur bu cihânda,

Ger işlense kamu yerli yerinde,

Bahâne bulamazlar hiç birinde,

Hakîkat ehlinin olmaz nişânı.

Niyâzî ye gelir her gayb u hâzır,

Görünür cümle a'râz ve cevâhir,

Nişâniyle olur herbiri zâhir,

Hakîkat ehlinin olmaz nişânı.

620 Yazılmışlar

Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem miraç için yola çıktığında izlerin haberdârı idi. Fakat yolun yine de bir klavuzuna muhtaç idi. Cebrail aleyhisselâm yolun izlerinden birer birer bahsetti. En son geldiği yer Sidretü'l Müntehâ'da durdu. İz vardı, bilirdi, fakat geçmesine izin verilmemişti.

Bildiğin ile bilmediğinin şeyin eşitlendiği durumda, izin varlığı ve yokluğu değersizdi. Bulmak ise fayda vermeyecek bir durumdu. Azâzil izleri takipte usta idi. Birşeyi önceden farketmiş, ilk asiye laneti kendi kendine farz etmişti. Kendine lanet eden olmak ve pişmanlığı hep içinde hissetmek ise ileride çok üzmesi ve lanetinin intikamını almak için küfrü seçmişti. Arkadaş arıyordu yaptığı hatası için.

Yalnız gitmek, bir izin peşinde olmak.

Sormak gerekir. İnsan hangi şeye kavuştu ki, kendini vasfından ayırma imkânı onu sarmalardı.

İnsan değişmeyen yerinde döndüğünü hissettiğinde acizliğini tekrar tekrar görmesi değil mi, kuyusuna düşmüş karanlığında boğulur gibi ağlamaktan öte hiçbir eylemi kalmazdı. Tanrısını öldüren Nietzsche bulduğu hiçliği de onu memnun etmediği gibi, ölümün zevkini de bulamadı. Çünkü izini kaybetmiş çöl yolcusu gibi, etrafında döndü dolaştı. Dolaştığı yer ona huzur vermedi.

İzler aradığımız izler, bizi bizden uzaklaştıran izler.

Ne kadar çok bir iz bulduysak –sayısızdır- mutlu etmediği kadar, çaresizliğimizi bize hatırlattıkça dünyamızı daralan dört duvar gibi kasvetini içimize bıraktı. Sızdığını zannettiğimiz ince bir ışık ve yollar umutlarımızı izle yakınlaştırmadı. Uzaklaştırdı.

İzi yok izinden biline.. de olan biri olmak, Janus'un ağlatıcı ve güldürücü veçhesinden biirni tercih etmek, hangisi bize uygun düşer demeye gerek kalmadan, kısa bir ömür için bulduğumuz fazlalıkta rahatsız edici oldu.

Umutlar bulununca biter. Bulmadıklarımız değil mi ki bize hayat vermektedir. İnsan buldukları ile çok mutlu olduğunu kabul edememektedir. Bu hayat tarz değil mi ki, insan arayış içindedir. En son bulduğu iz, bir sonraki izin varlığını istemeyerek sürekli göstermektir. Bıktırırcasına.

Öteki dünya hayatında bu insan cennetle doyacak deniliyorsa, doymayacağı kesin, kendi yaratanını görmekten gayri ile itminan olmayacaktır.

Hakkı görmek.

Hangi veçhesiyle olursa olsun insanın doyuruculuğunu nispeten hissedeceği bir husustur. Köşk huri ve gılman benzeri hediyeler dünyada tatmin olmayan insanı biraz oyalayabilir. Fakat sonunda o da “bu değil, bu değil” diyerek arıyoruma düşeceği kesindir.

Tanrının izini bulmak ve sonuçta ona varmak ve onda kaybolmak.

Bu daha doğrusu yok oluşun bir derdidir. Suyun aradığı yine su ise –büyük ve küçük - çektiği gayret neyedir?

Biz kimi arıyoruz?

Hangi izi arıyoruz?

Biz bizi arıyorsak, neden arıyoruz?

Bizim içimize sardıran bu kaçınılmaz isteğimizde, bulduğumuz kendimiz ise, neden bu kadar acı çekiyoruz?

Bizi bizde bulmak için, beni bende aradığımız şeylerin hikayesini kaç kerre yazacağız.

Bir bahçenin başını bekleyin. Çiçek yok olmak için büyürken, tekrar var olmanın yokluğunu tatmak için, kaçıncı denemeyi yapması gerekecektir. Her var oluş bir yokoluşu bize ihsan ediyorsa var olmak, yok olmak arasındaki, izin işaretlerini çok bilmek, bir yerde haberi olduğumuz uzun yolun, bir çöl ile bitişi varsa bu yürümenin zevki mi olur, yoksa acıların canımadamı olup sarsıla sarsıla yıkılmak korkusuyla yaşar durmaya çalışıyoruz.

Var olurken neden var olduğumuzu anlatamadığımızı, yok olurken engelleyemediğimizi, kısacık hayatımızda yokluğu kendimize yakıştırmayıp, tanrının mülkünde çirkince bağırmak güzel olsa gerektir. Bunu en güzel yapan ise hayvanatın içinde eşeklerdir. Eşek bu hikmeti bildiğinden, ağlayışın çirkinleşen böğürtüsünü duyuruşu değil mi ki, “**onlar kitap yüklü eşeklerdir”** diye beyan edilirken, bilenler hakkında bu temsil verilmiştir.

Bildiklerimizin verdiği sıkıntı ile olur ve olmaz dedikleri hayatı irdelerlerken bizler, sürekli sorguladığımız Tanrıya çok zaman itiraz ettik.

İzlerin kaybolması ve hatırlatıcıların çok gelişi ile değişen hiçbir şey yoktu. Tekrar

tekrar olan bu sorun bitmiyor belki, canları yandığından isyan bayrağını çeken şeytana yakınlığı artırdılar.

Şeytan izlerin kaybolduğu yerleri bulmaya çalışılırken değişen hükümlerin tekliğini, çoklukla karıştırınca insan itiraz edecektir. Bulduğumuz bir önceki ile aynı veya değildi. Tercih edeceğimiz her şey bizi bizden uzaklaştıracaksa, bizi bulduracak olan nedir sorgulamasına cevap bulamıyoruz.

Sonuçta ne olacaktır?

Sorusuna verilecek cevap gerçekte bir söz ile bitecek. Ölümden başka her şey yalan.

Öleceğiz.

Bu dünyada ölümü istekli ve isteksiz kabul edeceğiz.

Öteki dünyada ise ölüm, bizi terk edecek deniliyorsa, bu ölümsüzlüğü kabullenmekse zorluktan maada Yunan tanrıları gibi bir kaos ortamına düşülmeyeceği de haber veriliyorsa, ve bahsedilen sonsuzlukta, Allah Teâlâ’nın sonsuzluğu gibi de olmayacağına göre, bir yerde bir nokta olması gerekiyor.

İşte o nokta, bizim ulaşacağımız izin başladığı ve bittiği yerdir.

Bütün aradığımız iz, hep bu küçük noktanın içinde kalıyorsa, üzüldüğümüz ve sevindiğimiz şeylerle bezenmiş hayatımız, anılmaya değer olmayacak kadar basit ise;

Bu noktayı, biraz aramaktan vazgeçmek huzurumuzun kaynağı olacağını düşünüyorum.

İhramcızâde İsmail Hakkı

ŞEYH ÖLDÜ

2 Ağustos 2016

Bir zamanlar bir şeyh varmış. Celâlli imiş derler. Celâlli melâlli, gam yok. Talebelerinin önünü çabuk açar, yetmiş yıllık işi yetmiş günde ikmâl eder, bir anda kuş yuvasından uçsun der gibi aceleciydi.

Talebelerde vefalı olan az olur derler, onunda yetiştirdikleri şeyhlerini birden beğenmez olmuşlar. Şöylenin böylenin olmazsa olmazında kalmışlar.

Şeyh, iyi adamdı, canımadamdı, onlara tuzak kurmazdı. Fakat talebeleri ona erken tuzak kurdular. Çünkü talebe yetişmek için girer bir yola, o da olmanın peşindedir. Olmak ve olmamak tercihinde, nefse hoş olanı bulmak fıtratından ayrılığı gözlemişlerdi.

Şeyhin öğretmediği bir ince yolu vardı. Onu yalnız o bilirdi. Öylede gerekliydi. Tabutunda saklı duranı kim bilirdi ki?

Talebeler olduk gölgesinde, kendi başlarına kaldılar. Ayrılmışlardı. Aldatan ayrılık değil, yolun çok geniş ve kolay oluşuydu. Bilmiyorlardı, bol gibi görünenin geleceği dardı, duymuş olsalar da unutmuşlardı..

Talebeler şeyhe ölmüş dediler. Ölmese de öldürmüş gibi.

Her şeyi öğrendik, o da uyuyor, fazla bildiği neydi ki? dediklerini şeyh duyardı, bir şey söylemezdi. Ancak bir gün şeyh ölmüş denilen sözle gitmişti. Nerde kaldı o güzel imalar, hoş sözler, göz önünde ayan, cahile saklı sırlar. Hepsi bitmiş birden tükenmişti. Kaldılar. Yalnız kaldılar. Onların yolu karardı. Sancıları arttı, dindirecek bir söz söyleyenleri de kalmamıştı.

İşin garip tarafı hayvanlar da ağladı. Eşekler bile "Şeyh öldü, şeyh öldü." dediler.

Bir daha gelir mi umuduyla bekleyenleri olsa da, şeyh bir ölüşle ölmüş idi.

Şeyh öldü.

Ebedi yaşayacakmış zannettikleri şeyh öldü.

Bitmeyen sonsuzlukta güller ve dikenlerle olsan, bülbülsüz bahçenin neşesi kalır mı?

624 Yazılmışlar

Şeyh öldü.

Şeyhin hatırası tozlandı, külünü rüzgârlar savurdu. Gelmemiş gibi, kalmamış gibi.

Talebeler üzüldü. Belki buluruz. Bir başka şeyh diye, aramaya gittiler. Ne bulsunlar buldukları asıl şeyhlerinden kalmış ve çalınmış bir mirasın parçalarıydı. Tamı varken, olur mu parçalar ile idare etmek. Fırsat varken kaçırmak.

Şeyh öldü veya ölmedi, ne önemi var ki. Onlar şeyhin yolunda değillerdi.

Aradılar, bulmak için çok uğraştılar. Düşünüyorlardı, belki şeyh yerinde kuyusunda oturuyordu. Gitmeliydi. Ancak kuyu korkunç bir karanlık içindeydi. Yanına gitmek mi? Hangi cesaretle, önceden ışık vardı, yardımda. Şimdi ise hepsi kaybolup gitmişti. Öldü dedikleri şeyh ölmüş olsa belki daha iyiydi. Bu ayrılık ise ölümden beter idi. Geçekten şeyh ölmemişti. Ancak var mı, yok mu arasında bir yerdeydi.

Ağla sen, gül sen, değişen bir şey yok, şeyh durmuş, ölmüş çok mu önemliydi.

Herşey bir rüya.

Uyandığında dört duvar ve karşıda duran bir saat ve başı ağrıyan bir beden vardı. Talebe kalktı, pencereyi açtı. Düşündeki şeyh ölmüştü. Ötesindeki ise o şeyh duruyordu. Her zaman olduğu gibi bir daha gitmeyeceğim, gelmeyeceğim, diye karar verdiği canımadam gerçekten ölmüş müydü? Bir ses duyuyordu. Ötelerden gelen….

İhramcızâde İsmail Hakkı.

SEVGİLİ HIRSIZIMA

Hâkimest yef'alullah-ı mâyeşâ

O zi ayn-ı derd engîzed deva

"Allah Teâlâ hâkimdir, istediğini yapar;
o, derdin içinden deva çıkarır"

(Sâmiha AYVERDİ,
Âbide Şahsiyetler, İst. 1976, s.10)

Hakikât ehl-i her yaptığı şeyinde hayır zuhur eden demektir. Onun hayrı zaten hayırdır, hatalı işi de hayra döner. Onlar bülbül gibi tuzağa düşerler. Ancak evin başköşesinde yer tutarlar. Bülbül, düştüğünde düşüreni bilir, üzülmez namelerini yazar durur. Eğer onu eve aldıysa biri dinlemek için susuverir.

Ey gizli gizli gelen hırslı nefis, helalinden haramından gıda yersin, ama yemek zevki bir çiğnemde bitmiştir. Sonra karnın ağrıyınca atmaya kalkarsın.

Hakikât ehl-i dünya geldi, fakat eğlenmediler. Derdin içinde dermanı gördüler. En büyük tuzak kurucu Allah Teâlâ dır. Kulundan hiçbir zaman vazgeçmez, gönüllerinde tuzak kurar. Hakikât ehl-ide adamları olunca, kullarına yardımda bilerekten bilmeyerekten bu tuzaklarda yem olurlar. Kimine yoldan, kimini karşıdan. Eğer biri onlara bulaşırsa, kokucu dükkanına giren adam gibi olur. İllaki kalplerine bir sevda düşer.

Sâdi Şirâzî Gülistanda der ki,

Bir gün hamamda sevgili dost,

Bana bir parça güzel kokulu kil verdi.

O kile "Misk misin yoksa anber mi?

Kokunla kendimden geçtim" dedim.

Kil bana şöyle cevap verdi:

"Ben adi bir kil idim. Bir zaman gülle haldaş oldum.

Güzel kokusu bana sindi.

Yoksa bildiğin basit bir toprak parçasıyım."

Allah Teâlâ günlerce kulunu ezanla çağırır gelsin diye. Gelmeyeni Allah Teâlâ bile zorla getirmez. Ancak bu kullarıyla tuzağa düşürür. Onlarda ayağıyla gelene de neden yok desin ki. Gelsin ona da bulaşsın bu gül kokusu derler. Hırsız eve girdimi, mahremi gördü mü gerdeğe girmek isteyen damat gibi aklı başından gider. Düşünmediğini düşündüren o güzel kokuya kendi de kaptırır gider. Neden girdim ki, evin içinde dünya malı eden bir şey yok, makam yok, bomboş, birde üstüme bu koku sindi der, durur.

Bu dünya üzerinde çeşitli müşküllerin görülmesi, perde arkasından hakikâtin suretlerinin gidip gelmesi hadisesidir. Dışarıdan bakanlar, suretin hareketine irade isnat ederler. Ama duruma vâkıf olanlar, hemen her meseleyi ilâhî iradeye havale eder, tedbir alma sıkıntısından halâs olmuşlardır. Vakti gelince zarurî olarak sıkıntılar gelir gider, engel olmak mümkün değildir.

Tedbîrini terk eyle, takdir Hudâ'nındır.

Sen yoksun o benlikler hep vehm-ü gümânındır.

Birden bire bul aşkı bu tühfe bulanındır

Devrân olalı devrân Erbâb-ı safânındır.

Âşıkta keder neyler gam halk-ı cihânındır

Şeyh Galib kuddise sırruhu'l-azîz

Evliya derecesini bulmuş bir zat varmış. Kürsüye çıkıp vaaz ederken daima:

"Yâ Rabbî, hırsızlara haramilere rahmet kıl!" Diye dua edermiş. Sebebini sormuşlar. Cevaben:

"Ben Bağdatlı bir tüccardım, çok zengindim ve iyiden iyiye dünyaya dalmıştım. Bir gün sahradan geçerken, kervanımın birini haramiler soydu. Bu vak'adan biraz aklım başıma gelir gibi oldu. Bir başka geçişte, malımın bir kısmını daha gasbettiler. Üçüncüde ise, tîg u teber şâh-ı levend on parasız kaldım. Bu suretle aç ve bî-ilâç kalınca bir tekkeye iltica ettim.

İşte orada Allah'ım bana bir kâmil mürşit ihsan etti ve bu devlete nail oldum. Bu

nimete o haramîler yüzünden eriştiğim için onlara hayır duâ ediyorum,” demiş.]

(Ken’an Rifâî, Sohbetler, hzl: Sâmiha Ayverdi, İst, 2000, s.86)

Hakikat ehli hırsıza neden dua etmesin. Hırsızlar yapılması zor işi yaparlar. Allah Teâlâ ellerini kesin dediği, maddî heveslerini kesin demektir. Bu hırsızlıkla manevî tarafları kalmıştır. Allah Teâlâ’nın kaderini kimse değiştirmez. Ancak onların himmeti Hazreti Pirimin Mesnevi´de buyurduğu gibi;

“Allah Teâlâ canibinden evliyanın öyle bir kudreti vardır ki atılmış oku yolundan çevirirler.”

(Mesnevî-i Şerif, c. I, b. 1669)

Hırsızıda mürid ederler. Hangi eğri adam doğrunun kapısına varmak ister ki, hiç sarhoş gördün mü mollayla arkadaşlık edebilsin.

Ey zahid meyhanenin yolunda durmazsan kaç tane sarhoş arkadaşın olur ki. Bir kişiyi kurtarmak bütün dünya insanına hayat vermek değil mi? Zahitlerle arkadaşlık kolaydır, itibarı vardır. Nefsin dahi hoşuna gider. Ancak düşmüşlerin derdini kim dinleyecek ki?

Hâfız, meyhanede Pîr-i Mugân'a boşuna hizmet etmedi. Günahkârla beraber günaha batsa da de o geldiği yolu bilirdi. Sarhoş arkadaşını kendine sevgili yaptı peşinden de çıkarıverdi. O da onunla daha önceden bilmediğini öğrendi/ başkalarına öğretti. O beyazı siyahı da iyi bilirdi.

Demirci zenci olursa yüzü, dumanla isle aynı renktedir.

Fakat beyaz adam demirciliğe kalkışırsa yüzü yer, yer kararır, kızarır.

Bu takdirde de günahın tesirini derhal anlar da ağlayıp sızlamaya başlar ve “ Aman Yarabbi” demeye koyulur.

Fakat bir adam, günahta ısrar eder, kötülüğü kendine sanat edinir, düşünce gözüne toprak saçarsa, artık tövbe etmeyi bile aklına getirmez; o suç gönlüne tatlı gelir; böyle böyle nihayet dinsiz olur gider.

O pişman oluş, o “Yarabbi” deyiş ondan zail olur, gönül aynasının yüzünü beş kat pas örter.

628 Yazılmışlar

Paslar, demirini yemeye gevherini yok etmeye başlar.

Beyaz bir kâğıda yazı yazarsan o yazı, kâğıda bakar bakmaz okunur.

Yazılı kâğıda bir yazı yazarsan okunur ama iyi anlaşılmaz, insan yanılabilir.

Çünkü o karalanmış kâğıt üstüne kara yazı yazıldı mı her iki yazı da körleşir, hiçbir mânası kalmaz.

(Mesnevî-i Şerif, c.II ,3375-3389)

Ey şeyh, hased edeninde çıkar, seveninde. Davud'un adı peygamberlikte yazıldığında demirciydi. Sanatı ona yazılmış bir kaderdi. İnsanlar o haliyle de onu sevmişlerdi. Peygamber olunca da.

Demirci, demir döverken yırtık pırtık bir elbiseye bürünse halk yanında itibarı eksilmez ki.

Şu halde kibir elbisesini bedeninden çıkar.

Bir şey belleyip öğrenme hususunda aşağılık bir elbiseye bürün.

Bilgi sahibi olmanın yolu sözledir.

Sanat bellemenin yolu işle.

Yokluk istiyorsan o, konuşup görüşmeyle kaimdir.

Bu hususta ne dilin işe yarar ne elin.

Can yokluk bilgisini bir candan beller.

Bu bilgi ne defterden bellenir, ne dilden!

(Mesnevî-i Şerif, c.V, b.1060-1064)

İhramcızâde İsmail Hakkı

https://youtu.be/PWvgXV465VA

Belirmez Ârifin nâm-ü nişânı,

Değil irfân, filân ibn-i filânı,

Yerin terk edenin yoktur mekânı,

Hakîkât ehlinin olmaz nışânı.

İzi yoktur ki izinden biline,

Dahi tozmaz ki tozundan biline,

Sen anı sanma sözünden biline,

Hakikât ehlinin olmaz nişânı.

Ne denli var ise âlemde evsâf,

Sıfatlanır ânı bil ehl-i â'raf,

İnâd ehli değilsen eyle insâf,

Hakîkat ehlinin olmaz nişânı.

Sen anın sabr u şükrünü sorarsın,

Bulamazsın o vasfıyla yürürsün,

Bilindi kim nişânını ararsın,

Hakikât ehlinin olmaz nişânı.

Kubâb-ı Hakk-ta mestur olan erler,

Sıfât-ı halk içinde görünürler,

Ne doğarlar onlar ne dolanurlar,

Hakîkat ehlinin olmaz nişânı.

Gazab şehvet iki ayaktır anlar,

Binip üstünde seyyâh oldu canlar

Bularla çıktılar arşa çıkanlar,

Hakîkat ehlinin olmaz nişânı.

630 Yazılmışlar

Ne kim âfâkta hor görmezse ârif,

Vücûdunda da olmaz anı sârif,

Anın için der bunu ehl-i maârif,

Hakîkat ehlinin olmaz nişânı.

Görünse taşradan bir vasf-ı fâil,

İçinden de biri olsa mukâbil,

Yakına yardım eyle olma hâ'il,

Hakîkat ehlinin olmaz nişânı.

Anı uran urur ağlatmak için,

Ya gayret gösterir darlatmak için,

O da ağlar darılır çatmak için,

Hakîkat ehlinin olmaz nişânı.

Nefessiz dünyada bir harf dirilmez,

Nefes de harfe boyanır arılmaz,

Şu kim Hakk-tan gelir cânâ yorulmaz,

Hakîkat ehlinin olmaz nişânı.

Cihanda bir gürûh olmaz ki ey cân,

Bulunmaya içinde ehl-i irfân,

Olur mevsûf sıfatlar ile her an,

Hakîkat ehlinin olmaz nişânı.

Kimi şâdân, kimi nâşâd olurlar,

Kimi üstâd, kimi nerrâd olurlar,

Niceler sûretâ cellâd olurlar,

Hakîkat ehlinin olmaz nişânı.

Şerîatle olursa ger ol ef'âl,

Dime ana ki bu gâyet bed ef'âl,

Şer'i red etmese sen de kıl ikbâl,

Hakîkat ehlinin olmaz nişânı.

Ne kim mevcûd oluptur bu cihânda,

Ger işlense kamu yerli yerinde,

Bahâne bulamazlar hiç birinde,

Hakîkat ehlinin olmaz nişânı.

Niyâzî ye gelir her gayb u hâzır,

Görünür cümle a'râz ve cevâhir,

Nişâniyle olur herbiri zâhir,

Hakîkat ehlinin olmaz nişânı.

SİMİTÇİ DEDE

Bir simitçi dedem vardı. Görsen, görmezden gelirsin, gariptir. Eskiden geleceğe uzanan bir melamet yolu, dedelerinden akan feyzi hala devam eder gelir. Hakk perdesini ona açmış, o da dostu İsmail'ine haber verir.

Ey sabahın erkeninde, sıcak simit başında, şehitlerin kucağında, kalbi Hakk'ıya dayanmış halinle bakan duruşunu, seyredenlere sırrını bildirmeden geçip gidersin. Somuncubaba Bursa'da ekmek satarken, bir garib derviş, birazda itilmiş haliyle devrana hükmederdi. Soğuk fırında pişirdiği ekmeklerini halk yedi. Fakat sırlı kalbini epeyce incittiler. Emir Sultan sırrını ifşa ettiğinde, olan olmuş pişmanlık başa gelmişti. Bursalının Dua Ağacını unutmaları mümkün müdür? Dönmeseydi, bakmasaydı geriye, etmeseydi dua, Keşiş dağı kararır diye korkudan titrerlerdi.

Ey Simitçi Dede! simitlerin bir bir, senin elinden halka halka dağılır, Bilselerdi, geçmişten bugüne getirdiğin zinciri. Söylemez dilin, yazmaz ki kalemin, halini kim bilir.

Hafız Meyhaneden çıkar gelir, sevgilisine aşk terennüm eder. Sarhoş derler dilindeki söze. Kim ne bilir, içi kan akan, arşta devran eden halini. Ayaklarında bukağılar varolanın, neyzen sesiyle gönlü titreyen niyazi dillerini kırıp geçirenler, Belhi'nin ayaklarına düşerler.

Sırrı dök diye uğraşırlar, sır dökülürse felaket de dökülür. Dökeyim de gel gör dediler. Dervişler gönlü kırık gezer. Simit satarlar, simit başında dururlar. Kırma gönlünü Simitçide olsa, belki o simitler boğaza dolanır, kurtaramazsın kendini.

Ey Simitçi Dede, bize dua et. Canlarımıza karalar bulaştı. Sen parlat, nurlar bize gelsin. Geçmişinin hatırına gizli yerlerde döktüğün gözyaşından bizede bir pay ver. Nede olsa İsmail kurbanlık koyun gibidir. Gelen vurur giden vurur. O, Allah Teâlânın her kul kapısında Kulun olmuştur. O kulun kulundan diye gezer. Kulun deyince herkes kul/köle olmuş sanır. Ne gezer. Hayır "kulun" demek eşekçiğiz [Altı aylığa kadar olan at veya eşek yavrusu]demektir.

Kim acır ki? Yürümeye aciz kulun üzerine yük yükler.

Ey İsmail, "varim" "varim" dersen melâmet senden uzaklaşır gider. Sen yine kulun, kulun diye seyret ki, büyüklerin himmeti sağnak sağnak yağsın üzerine gelsin .

Ey Allah'ım harabattan bir dostunu bana yakın kıldığın için sonsuz şükranlarım vardır. Onlar da olmasa kalbi derunumu kim teskin eder.

Simitçi Dede seni ben bildim, bilmeyenlerde bilsinler, Bu senin kaderin, istesem de bilemezler.

İhramcızâde İsmail Hakkı

HADDİNİ BİLMEK

Genelde "haddini bilmek" kötüler hakkında kullanılır. Bence bu iyilerin haddini bilmesi ile daha alakalı. Bazıları haddini bilmeden iyi olacağım diye her gördüğüne duyduğuna parmak atarsa, gözüne, sözüne de delik açarlar. Yetmez gibi içini bir lağıma bağlarlar. Yazık oldu, der gibi.

Ey kendini iyi zanneden kişi, kadere el atayım derken pisliğe bulaşan aklını temizlemek için kendine yardım etmekten acizsin, başkalarını muhtaç zannetmen ne kadar kötü bir durum değil mi?

İyilerden olmak demek belki kendini susturmak, belki ağlamak en sonunda kendini yücelik duvarından atmak olmalıydı. Çaresiz geldiğin noktalarda kendini kötü görseydin, muhtaç olduğunu bilseydin, çaresizliğine kendin inansaydın başkasının derdine ne diye burnunu sokardın.

Bir vakit büyü kitabı okumuştum, şöyle bir cümle geçiyordu, iki kişinin arasını dahi düzeltsen velevki bunlar karı koca olsalar da kadere karıştığın için tevbe etmelisin.

Bu nasıl bir şey ki, bozduğunda günah işlersin tevbeye bir mana verilir. Neden düzeltene tevbe gerekir ki?

Anlaşılan tevbe kadere karıştığımız içindir. Herkesin tuttuğu yol doğru değil mi, kim hangi işinde eğri yapıyorum diye hareket eder.

Peygamber doğruluğunu Allah Teâlâ'dan alıyorsa, şeytan da yaptığı doğrusunu-kendince- o da, Allah Teâlâ izin almadı mı? Sırrına kavuştuğun hangi şey insana yük olmaz, birde hırsızlıkta mahir sen.

Hangi canlı yediği gıdanın içindeki toprağı görünce vazgeçip toprağa bırakmak istemiyor? Karnı ağrıyor biraz fazla durunca. Şişmiş karınla gezen mahlukat var mı, hepsinin kazuratı başına bela, kimi toprak altına kimi yol başına. İlla ki dışarıya, attığımız iştahımızın bize verdiği yorgunluk sonucu aldığımız her nesneyi tekrar bırakmaya, sonrada elimiz vurmaktan tiksindiğimiz leşleri, solucana gübresi yaptırıp, organik oldu diye tekrar yemek için birbirimizi kırmıyoruz?

Nedir içinde bunaldığımız bu zengin görünen fakir hayatımız?

Sevdiğimizin iç dünyası kalaba, dış dünyasına çabala, derken üzüntü ve sevinçle günlerini bitiren bizler, yeşil giyinmiş tahtalar içinde yolculuğa giderken, ağlamak üç

gün. Her şeyini üç günde kaybeden ve unutulan bizlerin merakı başına bela olmuyor.

Karaların peşinde sondaj açan petrodolar zengini yeşil doları kolay bulurken, bizlere zindan ve töhmet hayatı. Bizim belki en büyük hatamız "hadimizi bilmeyi" unutmamızdır.

Kuyular gördüm derin mi derin, içine su vardır diye düşersin, ne su var ne de çıkış.

Biz hangi kuyuda ölelim. Öldüğümüz kuyuda kamışta bitmez ki hikayemizi okusunlar.

Ölsün dursun "yokluk içinde dahi yokluğu" bulamayan. Yıkılsın dünyalar başına. Bir işi tam yapamayıp yarıda bırakan.

Bitsin tükensin dediğimiz bütün sorunların tek bir çıkışı ve ümidimiz çok şükür öleceğiz dediğimiz dünyada haddimizi bilmektir.

Söz gelse kendime haddimi bilemediğim bir hayatta, kötü olmayı da başaramıyorsak- bu dünyanın şartı kötü olmak- öbür dünyada kör ölen kör kalkarsa, kör geldik kör gidiyoruz. Kör haşrolacağız. Kirkor, kiri kor, bizim görümüz kör olmuşken

Allah Teâlâ'm kapını bekleyen kulların vardır. Kulların içinde anılmaya değer olmayacak kadar günahkar bu kuluna sen sahip çıkmazsan kim çıkacak. Demiştin hoş ve huzurlu olsun diye. Eski kitaplarda yazılıdır. Bir kulun için alt üst ettiğin dünyalar varmış. Bizim için bu değeri vermesen de kuşe-i vahdetimizde bizi rahatsız edeceklere engelleri halk eylemeni niyaz ederim.

Çünkü çok yoruldum, haddimi bilmesem de, beni iyi niyetime bağışla, Ya Rabbi!

İhramcızâde İsmail Hakkı

https://youtu.be/pBQsknSsSSU

Beste: Şükrü Tunar

Güfte: ?

Makam: Hicaz

Usûl: Düyek

*****

Söyleyemem derdimi kimseye, dermân olmasın diye
İnleyen şu kalbimin sesini ağyâr duymasın diye
Sakladım gözyaşımı, vefâsız o yâr görmesin diye
İnleyen şu kalbimin sesini ağyâr duymasın diye

636 Yazılmışlar

https://youtu.be/1jXb-WiY3U4

Hala acıyor gözlerinin yaktığı yerler
İncitme, garibim, beni bir sözle sevindir
Aşkın bana rüyasını gösterdi o gözler
Ağlatma yazık, gözlerinin hüznünü dindir.
Bir vefasız yare düştüm
Hiç beni yadetmiyor
Badeler güller çemenler
Gönlümü şadetmiyor.
Her ne yapsam nevnihalim
Gamdan azad etmiyor
Badeler güller çemenler
Gönlümü şadetmiyor.

ARAMIZDAKİ SÖZLÜK

Bir kardeşimi çok sevmiştim. İçimin bir nedeni onu bırakamazdım. Gerçi o, arada bir üzüldüğüm, nazlı olmasa da titiz ve kuralları olan biriydi. Buna rağmen vazgeçemediğim bir sevgiyle onu severdim. Mutlu olmasından çok hoşlanır, sebebini bilmeden onunla ilgilenmek, çaresiz kalmış bir şekilde dimağdan kalbe kadar, sırlı ve kafesler içinde saklamaya çalışırdım. Unutamazdım. Yine de cevapsız sorularım olur, canıma sorar dururdum. O ketum varlığı hiç sızdırmazdı. O dostum benim çırpınmalarıma pek değer vermez gibi görünse de, yine sebeplere döner, yıllanmış koca çınarın haliyle kuşlukta güneşinin insanı sevişi gibi, bana nimi mahmur bir nazarı vardı.

Nedeni ve karşılığı olmadığı halde ona ilgi duyuşuma, gereksiz bir şekilde içimden iltifat etmesini ısrarla beklerdim. Dediğim gibi bu halimi hala anlamış değilim.

Dün içime bir haber geldi.

-"Sen, Şeyh Şerafeddin Bingöl hazretlerini çok seversin. O, Dağıstan'ın kartalıdır. O da seni çok sever. Birde hazreti şeyhin sevdikleri vardır. O sevdiğin kardeşinin atalarını çok severdi. Onun için sende ona alaka duyuyorsun," dediler

Benim uzaktan ve görmeden, etkileyen bu sevgi kudretinin yıkılmayış nedeni bu muydu? Meğer dimağıma kadar dolmuş bu muhabbetin temelinde büyüklerin bir sevgisi vardı.

Büyükler sevdiler mi, tam severler. İnsanın geçmişinden geleceğine hükmederler. Kaçmak yok, göçmek yok. Onlar her an vardırlar. Bugün de sevdiklerimize olan muhabbetimiz de sadece bizim duruşumuzla ilgili değildir. Öyleyse, zincirlerin kopmasına imkân vermeyen bu iletişim bağları kendince sürekli devam edecek görünüyor.

Ey Şeyhim!

Bu bağlarımızı sen bağladın ve bu sevgiyi de verdinse, bizim bu konuda varlığımızın da bir değeri yoksa, bunun sırrı nedir?

-Bunun hakikati Allah Teâlâ'nın kullarına rahman sıfatıyla olan tecellisidir. Ayrıca Allah Teâlâ bazı kullarını da diğerlerinden çok sever. Onlara yardımlar/yardımcılar hazırlar. Bu yardım insanlara son demin çığlığına kadar sürer gider.

638 Yazılmışlar

Ey benim tarif edemediğim sevgi yumağım, seni benden daha çok seven birileri var, desem, bana ne derdin, diye düşünür, dururum. Sen yine bir şey demeyeceksin. Yine elimde olmayan ve beni yönlendiren güçle, karşılığını bulmamak şartıyla, ağlayarak, hüzünlenerek sana yardım etmek için çırpınacağım. Ancak bir sorunum var, benim de tükendiğim anlarımı, büyükler bildikleri halde, başka başka bir yarenler karşıma çıkarıp, kendi derdimi unutturmaları, bir türlü çözemediğim esrarımdır. O zaman benim derdim, sana olan düşkünlüğüm bir kenarda kalmış, ayrı kalacağım diye çok korkarım.

Büyüklerim, siyahlar giymiş bana, karanlıklar üşüşmüş dostuma, ışıklarını saçacak bir sevinç bağışlayamazlar mıydı?

Bence bu, kendisiyle mutlu olamayan, son kalan eczasını tüketmiş, ışığının kalmadığı bilinen, terk edilmişlerin haliydi.

Dostumun acı tebessümleri beni yıksa da azıcık bir sevinç için, onu mutlu etmeye çalışıyorum.

Ey benim Dağıstanlı dostum, seni benden çok seven bir Allah Dostun var. Onlarca sevildiğini bilmeni isterim. İyilerin kalbinde ruhunda yer buluşunun nedenini tam olarak bilmesemde. Ama benim bildiğim şey onların sana yönlendirmeleri ve benim için bir nefes oluşundur. Bunu paha biçilmez mücevher gibi taşıyacak ve kölen gibi sana hizmet edeceğim.

Kaybolmayan geçmişin sevgisi ile yıllar sonra olsa da, bu kulunun bir dileği vardır. O da senin mutlu olmandır. Farklı insan olduğunu kabul edebilirsin. Ancak asalet ve fıtratın değişmesi mümkün değildir. Aramızda silinmeyen harflerden oluşan bu sözlüğümü, ben ezelden vermişim. Harfleri silinmeden tekrar güzel kelimeler yazacağım.

İstesen de istemesen de ezeli ve ebedi olarak aramızdaki sözlük bakidir.

İhramcızâde İsmail Hakkı

PEYGAMBER RUHLU OLMAK

İnsanlar vardır. Bir de gerçekten insan olanlar vardır. Bende bu zamanda bir peygamber ruhlu bir insan tanıdım. Gerçekten sevilmeye, övmeye layıktı. Ne güzeldi. Hayran olunası. O güzeller güzeli, Mısrî Niyazi Efendimin buyurduğu üzereydi. Efendim derdi ki;

"İnsanlar birbirleriyle muamelelerinde dört hal üzeredirler:

Bir kısmı iyilik edene iyilik eder. Bu, eşek huyludur.

Bir kısmı kötülük edene kötülük eder. Bu da köpeklerin ve yırtıcı hayvanların huyundandır.

Bir kısmı iyilik edene kötülük eder. Bu da yılan huyludur.

Bir kısmı da kötülük edene iyilik eder. Bu da Peygamberlerin, velilerin ve salihlerin ahlakındandır. Şimdi bu söylenenleri duydunsa artık kendine hangisini uygun görürsen onu seç.

Kötülük, insan sınıfında olanın yapamadığı/yapamayacağı, zihin ve gönül haritasında adının dahi anılmadığı, eylemlerinde ise iyilikten başka şey sızmayan, o güzellik insanını, bulmak ve tanımak benim en büyük şansımdı. O fikirlerin inceldiği noktalarını bildiği gibi, hareketlerinde, kötülüğe ve eziyete karşı, kendine zarar verecek kıvama gelsede hep iyilik yapardı. Onun için olacak tek vasfı var. Saf ve aşkın iyilik.

Zor olanı başaran bu güzel insan yoksa zamanın peygamberi midir? Aslında Peygamberlik Efendimiz salla'llâhu aleyhi ve sellem ile bitse de nübüvvet nuru ve ışığı bu insanla/insanlarla içten içe devam ediyor.

Taif dönüşü bir ağacın gölgesine oturan Allah Rasûlü'nün ayakkabıları kanla dolmuştu. Sığındığı bağda biraz dinlendikten sonra kalktı, iki rekât namaz kıldı. Sonra ellerini kaldırarak Rabbine yalvarmaya, dua etmeye başladı:

"Ya Rabbi!

Kuvvet ve kudretimin en zayıf hâliyle, elimdeki çare ve vasıtaların en basitiyle, insanların gözünde ifade ettiğim değersizliğimle Sana yalvarıyor, Sana

sığınıyorum.

Ey merhametlilerin en merhametlisi!

Sen zulme uğramış tüm mazlumların Rabbisin. Sen benim de Rabbimsin.

Beni kimlerin eline bırakıyorsun?

Bana kaba ve sert davranan bir yabancıya mı, yoksa bana üstün kılacağın bir düşmana mı?

Eğer Sen bana dargın değilsen, başıma gelen eziyet ve işkencelere aldırmam. Ancak Senden gelecek bir himaye ve koruma çok daha hoştur. Öfke ve gazabına uğramaktan; karanlıkları aydınlatan, dünya ve ahiret işlerini düzene koyan Zâtının nuruna sığınırım! Sadece Sana sığınır ve Senin rızanı dilerim. Senden başka kuvvet ve kudret yoktur!"

Bu sözler Allah'ın salih ve sevgili kulunun samimiyet ve duygu yüklü sözleriydi. Bu dua hiç bir dünyevi menfaat gözetmeksizin, gece gündüz insanları Allah'a çağıran, fakat horlanan, üzerine taşlar yağdırılan mazlum bir davetçinin duasıydı. Allah celle, sevgili kulunun duasına icabet etmez miydi!

O gün Nebi aleyhisselâm'ın yaşadığı en acı gündü. Yıllar sonra hanımı Hz. Âişe; Uhud'dan daha şiddetli bir zorluk yaşayıp yaşamadığını sorduğunda, Rasûl-i Ekrem Tâif'te başına gelenleri hatırlamış ve en büyük sıkıntıyı o gün çektiğini söylemişti.

Yaşadığı bütün sıkıntılara, çektiği acılara rağmen Allah Rasûlü'nün yüreği hala sevgi ve merhamet doluydu. Rabbine durumunu en samimi şekilde arz ettikten sonra Mekke'ye doğru yola çıktı. Karnu's-Seâlib mevkiine geldiğinde gökyüzüne baktı. Bir bulutun içinde Cebrail'i gördü. Cebrail, Efendimize bir başka meleği, Dağlar Meleği'ni gösteriyordu. Dağlar Meleği, Efendimizin mübarek dilinden çıkacak bir söze bakıyordu. Eğer isterse Ebû Kubeys ve Kuaykıan Dağları'nı harekete geçirir ve zalimleri yok ederdi. Ama âlemlere rahmet olarak gönderilen Sevgili Nebi, bunu istemedi ve şöyle buyurdu:

"Ben onların soylarından yalnız Allah'a ibadet eden ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmayan bir neslin yetişeceğini ümit ediyorum."

On yıl boyunca kavminden eza ve cefa gören davetçi, üzerine yağan

taşlardan, vücudundan akan kanlardan sonra hâlâ kavminin hidayetini istiyor; onların helâkine, azaba uğramalarına gönlü razı olmuyordu.

Benim tanıdığım peygamber ruhlu insan da Efendimiz gibi eziyet edene karşı merhamet etmenin gereğini bizlere içinden gele gele dilemiştir. Ancak anlamadığım bir nokta olmuştu. Kulun sahibi Rahman bu kötülüklere razı oluyor muydu?

Bu düşünceler ile bir hikmet bana kendini açığa vurdu.

"Küfre sapanlar, onlara süre tanımamızın kendileri için hayırlı olduğunu asla düşünmesinler. Onlara, biraz daha günah işlesinler diye süre veriyoruz. Yere geçirecek bir azap var onlar için." Âl-i İmran, 178

Eziyet gören peygamber ruhlu o güzel insan, derdine dert katana karşı sabrını bazen yitirse de yaratılışının güzelliği ile hep iyi olmayı kendine vazgeçilmez bilirdi. Son çaresi kalmadığında, bir hikmeti hep kendine yakın ders tutmuştu. Çünkü O hep yüksek aliyyünun bilgisine sahipti. O kötüyü/kötülüğü benliğine kendisinin yaklaştırdığını ve yolverdiğini kabul etti. O affedecekti. Derdi ki "kendimi affetmem gerekiyor" "ben kendimi affedersem, o kötüyü de unutmuş olabilirim"

"Unutmak" açık kapıları kapatmak değil mi?

Peygamber ruhlu insan unuttuğu zaman bir şey yapmıştı. O kötüyü varlıktan silmişti.

Peygamber birini unutsa?

Unutulmak, yok gibi görmek kötüye karşı verilmiş en büyük cezadır. Değerli bir şeyi kim terk eder ve unutur ki?

İyi bir insanın kalp dünyasında unutulan tek bir husus olabilir. O da kötü/kötülerden olmaktır.

Ey Allah Teâlâm, celalinden cemaline sığınırız. Peygamber ruhlu o güzel insanın/insanların yanında bize de yer vermeni, gönüllerine girmeyi diliyoruz.

İhramcızâde İsmail Hakkı

BİZİMSİN, AYRILIK YAZILMAYACAK KADAR

Sevgili dedi ki: Hâfız, bize sen gönül verdin.. hulâsa biz kimseyi zorla kendimize âşık etmedik ki.

Biz, seni çok sevdik. Sen çok değerlisin.

-Bende seviyorum?

– Sevdiğim dediğin sen ve biz neyin peşindeyiz. Sevdiğini bulmadım diye yanıp duruyorsun.

Kendinden haberin var mı?.

Hangi dünyanın sahibisin?

Bura yok, orası yok.

-Bedenler vardır, eşleriyle bulunur. Biliyor musun, ruhunun eşini bulmak için daha hangi diyarlarda dolaşman gerekiyor? Aradığın eşinin diyarı buralar değilse.

Adem'e sormuşlar,

-Aşkından neden vazgeçmiyorsun. Ayrıl da rahat etsene.

-Melekler aşkımı bilir. Havva'da zaten benimdir. Fakat ruhumun hali başka, onda melekte var cinde . Hepsi bana meftunlar.

-Nasıl birşeyden bahsediyorsun ki, cinsleri aykırı şeyler muttasıl olur?

-Görmedin belki, fakat cennette huriler insanları bekliyor deniliyor.

-Duyduk. O nasıl iştir. Biri insan diğeri melekimsi.

-İnsanlar vardır. Âşıktır. Ancak aşklarında beden mefhumu yoktur. Onlar ruhun sevdası peşindedir. Bir ruhu sevdi mi, onu kimseye yâr etmez. Başkalarının olsun istemez. Unutma ki Tanrının da aşık olduğu ruhlar vardır..

-Nasıl?

-Ruhlar aleminde ruhlar saf saf olunca bazıları birbirlerine sargın olurken bazen bu çok ileri varmıştır. Bu ruhların birbirinden ayrılması mümkün değildir. Onlar dünyaya, farklı yerlerde, inançlarda gelseler de beraberdir.

-Tam anlayamadım.

-Duyarsın, harflerden kelimeler doğar. Kelimelerin doğmaları ayrı melekleri ayrı olsada asılları o harflerdir. Nice ayrı geldiğini zannedenler aslında o beraberlik içinde gelmiştir. Âlemin içinde dönen dolaşan bedenlerin bir kısmının canı ayrıksı değildir.

– Ruhların aynı oluşundan mı bahsediyorsun?

– Ruhlarda parçalanma olmaz. Onlar aynanın görüntüsündeki resme benzer. Kendi varlığını varlık gibi zannetsende yine “o” sun.

Sevenler sevilenler diye ayrılan şeyler aslında o ruhun cam fanusundan süzülen ışıkların karanlıkta parçalanmış halleridir.

-Ey sevgili itiraz etsende etmesende ya “o”sun ya da sen “o”nunsun.

Diyorum ki, inkarcı görünsen, inançlı bilinsen, onu, sen olarak bulamayacaksın. Hep bir eksik ve mehcur olarak kalacaksın.

Bütün olan birliğimiz hep bir yerde iken hala sen, ondan dolayısıyla bizden kaçmaya çalışıyorsun. Unutma ki boynunda duran o yazgı seni hiç hürriyetine kavuşturmayacak. Belki ölüm bir kurtuluş olur, diye düşünüyorsan, aşıklara ölüm kader olarak yazılmamıştır. Aşıklar ölmez.

-Allah Teâlâ ölümü koç şeklinde öldürecek deniliyor. Bunun manası ölüm hayvanlar içindir. İnsan olarak bulduğumuz varlık hayvanlıktan ayrılınca ölümden uzaktır. Bu nedenle birbirimizden kaçmakta ısrarının bir önemi yoktur. Izdırap çekerek olgunlaşacağım diye çok gayret sarfetme, dünya mistiklerin zahmetiyle hiçbir zaman bir değişikliğe uğramadı. Onlar kendi dünyalarını imar ettiler. Fakat değersiz gördüğün köpek meşrepli zalim insanlar -köpeklerin adını anmak pek hoş gelmiyor- dünyayı daha çok değiştirdiler. Gel misafir kaldığın gülistanı zor yaşamakla kazançlı kılamazsın. Bırak her şeyi seni uçuracak kadar güzel gönülüne sahip olan bir eş ruhun var. eğer bir değer verebilsen.

– Canım ruhum.

– İnkârı bırak. İçin gururuna dokunsun. Çünkü ezelde sen ruhuna “o”nun yazıldın, şimdi geçici olarak ayrıldın. Sen “o”nunsun istesen de istemesen de, Kalem yazdı. **Bizimsin, ayrılık yazılmayacak kadar.**

İhramcızâde İsmail Hakkı

KÖLE Mİ OLDUN?

Dün meleğin birini köle etmişler gördüm. Dedim ki;

-Harut ve Marut mu oldun? Ne yaptın ki, seni köle ettiler? Meleklerden köle olmaz, yoksa sen mi talep ettin?

- Ben talep ettim diyemem, fakat kırık gönlüm bende olduktan sonra, kölelik yazgısı çok mu önemli? Köle olmuş bedenler ile ruhların köleliği eş değildir. Bedenim hürriyeti duyduğum iştahayla, ruhumu ne zaman yüceltti? Her gün bir karanlığa iteleyip dururken, gökyüzünde seyran eden kanatlarımın çırpınışı ve süzülüşünden çıkan incelmiş notaya gelmeyen sesler, beni benden daha çok uzaklaştırdı. Sinemin zevksizliği beni yordamsız bıraktı. Kanatlarım büzülse de beni yerlere düşürse, gamsızım artık. Bir zamanlar yârin sarayını tavaf ederken, sevgilim çağırır mı diye beklediğim niyetlerden umudum kalmadı. Şimdi boynum da palanga ayağım pranga artık bana yük değil. Yıllarım yalnızlıkla geçti. Şimdi demi devrandan da mutlu değilim. Birde dost meclislerini kaybetmişim.

-Gelenlerin çoktu senin.

-Çok diye gördüğün yaran bedenimin yalnızlığında bir şeye yaramıştı. Ruhumun yalnızlığına benden ötede ne verdi? Ona ulaşamıyorum? Anlamadığımı ve nerden nereye gittiğimi bilmeden, muştusuz günlerin acısına katlanmak zorunda olmaktan usandım.

Gelip gittiğim her yer onsuz, varlığın değersiz demeleri gam değil. Hamal yükünden şikâyet etse, yükünü indirmezler. Taşı, olmazsa "öl" diyorlar ?

> **Dün gece melekleri gördüm, meyhane kapısını çaldılar; Âdem'in balçığını yoğurdular, o balçıktan şarap kadehi yaptılar.**
>
> **Ben şu toprak yeryüzünde oturduğum halde gizlilik hareminde, Melekût âleminin tertemiz sahasında oturanlar, benimle hemdem oldular, sarhoşçasına şarap içtiler.**
>
> **Gök bile emanet yükünü çekemedi de bu işi görmek için kura çektiler; bu divaneye isabet etti!**

Yetmiş iki milletin hepsini de mazur gör. Çünkü hakikati görmedikleri için masal kapısını çaldılar!

Şükrolsun, aramız düzeldi, barıştık. Sofiler, buna şükür olarak raksede ede şarap içmeye koyuldular.

Şulesine mumun bile güldüğü ateşe ateş demezler. Ateş, pervaneyi yakıp kül eden ateşe derler.

Sözün saçı, kalemle taranmaya başlandığı gündenberi hiç kimse Hâfız gibi düşünce yüzünden örtüyü açmadı; hiç bir şair onun gibi şiir söyleyemedi [1]

Ey kapında umutla beklediğim

"Sen, huylarının güzelliği bakımından başka bir âlemdesin, bana vefa edeceğine dair söz vermiş, ahdetmişsin, onu da unutmazsın, değil mi?"[1]

İhramcızâde İsmail Hakkı

--

1-Düş didem ki melâik der-i meyhane zedend

Gil-i adem bisiriștend-u be peymâne zedend

127. Kaynak: HÂFIZ DİVÂNI ŞİRÂZÎ Çeviren: ABDÜLBÂKIY GÖLPINARLI, MEB, 1992, İstanbul

2-163.Gazel

KELİMELERİN PEŞİNDE

"bir maile cevap niyetine"

> …..
>
> Çocukluğumda bulunduğumuz bölgede vefat eden kişi için **" saklandı"** veya **" geçindi"** derlerdi. Çocukken bunların manalarını anlayamazdım. **"Saklambaç oyunu"** aklıma gelirdi ve ölümü bir oyun zannedip **" peki ebe kim ? "** diye sorardım. Rahmetli babannem de **"o öte dünyaya saklandı , biz de ayni yere saklanacağız o zaman onu buluruz inşallah "** derdi.
> **" geçindi "** tabirini sonraları kendim düşünmüştüm. Bu dünyada geçinmek ya beraber yaşadığın kişilerle anlaşmak uyuşmak ya da parasal olarak yeterli bir gelire sahip olmak manasında kullanılır. Öldüğümüzde dünya ile bir alışveriş kalmıyor kısacası sosyal geçim ne maişet derdi kalmıyor. Neden kullanılıyordu bu tarif. bu manalandırma doğru oluyor mu ?
> Konu dışı bizim oralarda bir de şöyle bir adlandırma vardı: zihni melekeleri biraz azalmış yaşlılar için **" bunak, bunamış "** denmezdi de **" tatlandı "** denirdi.
> Bunlar arif ve zarif eski insanların kelamlarıdır.
> ……

…

Kelimelerin rastgele harfler dizisi olmadığını zamanla olgunlaşarak vücut bulmaları ile kapsadığı zenginlik, kültürel hayatımızda bizi biz yaparken, inceliğimizi, narinliğimizde ortaya dökmekte muhbirlik yaparlar. Hz. İsa aleyhisselâma bir köpek leşini gösterdiklerinde, o nübüvvetin yüksek makamında **"ne güzel dişleri var"** diye cevap verdiğinde, **"dilimizi [kalbimizi] kötü sözlere alıştırmayalım**" ikazında bulunmuştur.

Bir insan kemalât yolunda ilerlerken bulduğu işaretleri kendine uyar gördüğünde çabukça kabul eder. Cinsin cinsine meyli gibi. Güzel sözler bir yerde bizde yer buluyorsa bu fıtratın inci vasfına muvafık düşüşüyle alakalıdır. Eğer düşünceler incelikler üzerine yoğunlaşma istidatı gösteriyorsa, bunu temin eden olgunlaşma, halkalarla devam eder gidecektir.

Güzel konuşmanın biricik ve en zirve tarafı tatlı konuşmak ve incitmemektir. Allah Teâlâ, tanrılık iddia eden Firavun'u ziyarete giden Hz. Musa aleyhisselâma, **"kavlen leyyina"** [Ona yumuşak söz söyleyin, belki öğüt dinler veya korkar.] Tâ-Hâ 44] buyurması birçok manayı münifi bize de haber etmektedir.

Bu meyanda arif kişilerin, **"Kapa"** yerine "Ört"; **"Yok."** yerine "Hakk'ta.", **"Öldü."** yerine "Hakk'a yürüdü.", **"Gömüldü." "Saklandı"** yerine "Sırroldu / Sırlandı." kelamlarına tanık olmuştursunuz.

"Geçindi" ise 'âşa [#'ayş] yaşadı, geçindi" 'maişet bulduğu bu hayatta durdu, şimdi diğer âleme geçiş ediyor'a işaret edilmiştir diyebiliriz.

Bunamış insanlar için **"tatlandı"** denilmesi için şunları söylemek mümkündür.

Tatlı Bela : Sevildikleri için verdikleri sıkıntı ve üzüntü katlanılan (kimse), **Tatlı Belâ**, evlad için kullanıldığından bu tür hastaların çilesine katlanılır manasında iyi düşünceler güdülmüştür.

Önceleri kutsalı çağrıştıran, kudur[mak, kutur- delirmek < Türkçe=küt rahmet, bereket" kut

"kutsallığa kavuşmak, tanrılar dokunmak" anlamında, kuduz Türkçe= kutuz < Türkçe=kutur- delilik veya deli " kudur- ulvi manalara ulaşmak ile eşleşirken sonraları aşağılamaya dönüşmüş olması kelimenin aslını değiştirmez-fakat biz bilmiyoruz.- Peygamberlere mecnun ve deli denmesinin altında yatan kötülenmekten maada hakikatine eremediğimiz hikmetlerden birisi olduğunu düşünürsek, "kelimeler bize biraz oyunda oynuyor" denilebilir.

Neticede kelimeler doğarlarken iyi dediğimiz kalplerin rikkatleriyle bir yandan huzur telkin ettiğini unutmamalıyız.

İhramcızâde İsmail Hakkı

**

EK OKUMALAR

CANKUŞU-YAŞAMINI YİTİRDİ

Hayâtın ikinci yüzü ölümdür. Eskiler ölümü uykunun kardeşi olarak kabul etmişlerdi. İslâm'a göre ölüm, bir ot gibi çürüyüp gitmek, yok olmak, yitmek-bitmek değildir. Ölüm, yeni bir dünyaya doğmaktır. Nitekim Kur'an-ı Kerim'de buyruluyor ki:

“Her nefis, ölümü tadıcıdır. Sonra da ancak, Bize Allah’a döndürülürsünüz”

İslâm ulularının eserlerinde, ölüm bir kadife yumuşaklığıyla anlatılmıştır. Meselâ Hz. Mevlâna’ya göre **“ölmek, şeb’i arus’tur, yâni sevgiliyle buluşmak-kavuşmak gecesidir. Sevgililer sevgilisi de Allah’tır”.**

Hz. Mevlâna’nın sandukası üzerine yazılan 9 beyitlik gazelinde ölüm, tam bir İslâm inancıyla anlatılmıştır. Hz. Mevlâna diyor ki:

> **“Öldüğüm gün, benim tabutumu omuzlar üzerinde gördüğün zaman, bende bu cihanın derdi var sanma!**
>
> **Bana ağlama!**
>
> **Yazık yazık, vah vah deme!**
>
> **Şeytanın tuzağına düşersen, vah vahm sırası o zamandır.**
>
> **Yazık yazık o zaman denir. Cenâzemi gördüğün zaman ayrılık ayrılık deme.**
>
> **Benim buluşmam, görüşmem o zamandır.**
>
> **Beni mezara koyunca elvedâ, elvedâ deme.**
>
> **Mezar, cennet topluluğunun perdesidir.**
>
> **Batmayı gördün ya, doğmayı da seyret.**
>
> **Güneş’le Ay’a, batmadan ne zarar gelir ki?**
>
> **Sana batma görünür ama, o doğmadır.**
>
> **Mezar hapishane gibi görünür ama, canın hapisten kurtuluşudur.**
>
> **Yere hangi tohum ekildi de tekrar bitmedi?**
>
> **Neden insan tohumuna gelince bitmeyecek zannına düşüyorsun?**
>
> **Hangi kova kuyuya salındı da dolu olarak çıkmadı?”**

Mevlevîler, kat’iyyen öldü, vefât etti, yitti gitti **demez**ler. “Hakk’a yürüdü” derler. Ne güzel, ne sıcak bir ifâde. “Hakk’a yürüdü”. Dünyada doğumu ve ölümü, aynı zamanda bir Mevlevi şeyhi olan şâir Arif Nihat Asya kadar, acaba kim yumuşak ve güzel anlatabilmiştir. Arif Nihat Asya bir mensur şiirinde diyor ki:

“Bir yanağından öptüm söyle ey Dünya, öbür yanağından da öpmek için, kaç günlük yol yürümeliyim?”

Mevlevî Arif Nihat Asya doğumu, dünyanın bir yanağından Öpmek olarak kabul ediyor. Ona göre ölüm, Dünyanın öbür yanağını öpmektir. Ne güzel, ne rahat, ne yumuşak bir söyleyiş.

Şimdi, zaman zaman alkışlarla kaldırılan cenazelerimiz için radyolarımız, televizyonlarımız, gazetelerimiz **“yaşamını yitirdi”** ifâdesini kullanıyorlar.**“Yaşamını yitirdi”** ne kadar çirkin, ne kadar zavallı, ne kadar cin çarpmış bir sarsak cümle.

Dünkü zengin Türkçemizde, ölüm gerçeğini anlatan yüzden fazla ifâde vardı. İşte onlardan bazıları. Bir kimse dünyasını değiştirince ondan sadece “öldü” veya “yaşamını yitirdi” diye bahsedilmiyordu. Şu güzel, şu zarif şu ince, şu pırıl pırıl kelimeler, deyimler kullanılıyordu. Meselâ şöyle deniliyordu:

Can kuşunu uçurdu, Cennete kavuştu, Cennetlik oldu, Canını kurban etti, Dünyasını değiştirdi, Dâr-ı bekaya irtihal etti, Ecel şerbetini içti, Ebediyete göçtü, Gerçek hayata uyandı, Hak’ka yürüdü, Hak’ka kavuştu, Kalıbını dinlendirdi, Kulağının dibi sarardı, Kuş gibi uçtu gitti, Merhum oldu, Mevlâsma kavuştu, O dünyaya gitti, Ömrünü size bağışladı, Ölüm kapısını dövdü, Ömür defteri kapandı, Rahmet-i Rahman’a kavuştu, Rahata erdi, Ruhunu teslim etti, Şehit düştü, Sizlere ömür oldu, Topraktan geldi toprağa gitti, Ukbâya irtihal eyledi, Yatağından kalkamadı, Yensiz gömlek giyindi, Vefât etti, Azrail sinesine kondu, Bir varmış bir yokmuş oldu, Gor’a gitti. Ve daha niceleri, ve daha niceleri…

Bir de istenmeyen, sevilmeyen kimselerin ölümlerini anlatan deyimler, kelimeler var ki onları burada saymak istemiyorum. Geberdi, Zıbardı,

Nalları dikti, Gorbegor oldu, Tahtalı köye gitti… gibi ifâdeler. Şu dünkü Türkçe’mizin zenginliğine, dünkü insanımızın inceliğine dikkat buyurun. Bir de bugünkü basitliği, çirkinliği, kuruluğu, yavanlığı düşünün.

Ne olmuş ne olmuş?

-Yaşamını yitirmiş!

-Haydi oradan zavallı adaml Yiten-biten bir şey yok yitirilmek bitirilmek istenen

Türkçemizin zenginliği ve güzelliğidir.

“Yaşamını yitirmiş”miş! Yitirilen, kaybedeline bir şeyi bulmak ihtimali varolduğuna göre, ‘‘yaşamını yitirenlerin” yakınları, yitirdikleri yaşamları arasınlar biraz. Şurada-burada bulabilirler (!) belki.

(sh:51-53)

Kaynak:

Yavuz Bülent BÂKİLER, Sözün Doğrusu,

Türk Edebiyatı Vakfı Yayınları, 17.Baskı, 2011, İstanbul

KADER DEĞİŞMESEDE

"Onlar dedi de mi oldu, olacağı için mi söylediler."

Sevenler vardır. Sevilenlerde. Acılarda sevinçlerle. Hepsi kaderin pençesindedir, elimizden bir şey gelmez. Hayatımız kaderin dediği gibi olmaktır. Kabul etsekte etmesekte. Bu kabulculüğün ortamında, incinen/inciten hayatlar bulununca bizim söylemek istediğimiz, bildiklerinde ısrar edenler ile duymamakta kararlı olanlar hakkındadır.

Allah'ın bir garip kulu, çıkılmasına imkân olmayan bir dalışla, kaderin çarklarına elini sokar, aldırış etmeden, kınanmadan korkmadan **"Düzeltmek sana mı kaldı", "bir göreceğine bin görsün",** sözlerine aldırmadan..

Kader gelecektir, onu Allah Teâlâ bilir. Ancak bazı kullar vardır, dedikleri çıksın diye, hayatı etkileyen, dinlemeyen, dinletemeyen, kader kendi çarhın başına almıştır.

Burada dinlemeyene cahil, dinletemeyene aciz diyebilir miyiz?

İtham olunmayan kader, olması gerekene doğru akarken, nerede insanoğlu kazasını yapar ki? Belki de olmuş olması yazgısı mıdır?

Söz Hakkındır, doğruluğunu gösterir. Kader rüzgârı, varlık kapılarını ardına kadar açmadan önce kelâm vardı. Açılmış olanları da karanlıklara katmak kadere mi bağlandı?. Her şekilde hayata varlık ve yokluk ile girer yüzünü gösteren ışık kayboldu. Hayat, bir film değil ki, tekrar aynı kareyi seyretme fırsatını bizlere versin. Bir kere oynamak hakkımız olan bir hayatımız var.

-Değişmez mi?

-Kader anın içinde anlar ile değiştirilir, değiştirmek isteyeni varsa. Ancak ısrarlar vardır haklı ve haksızcasına, birde olsun/olmasın dediğimiz prensipler.

Kader bilginin/anlayışın doğru ve yanlış ile alakalı bir husus olsa idi, hep iyilerin kazanması gerekirdi. Kötülerin en çok kazandığı bir dünyada yaşıyorsak, bu demek ki, kötülük ve iyilik kaderin çok etkilendiği bir şey değildir.

Burada söylemek istediğimiz kadere bağlı sırlara vakıf olan ajanlardır. Onlar görüneni başka, geleceği ise başka türlü bilenlerdir. Onların Allah Teâlâ ile bir alışverişleri, yakınlıkları vardır ki melekler dahi buna hayret ederler. Onlar tanrı değil, ortak değil,

hiçbir şey değil gibi dünyada yaşarlar. Seçildiklerini bilinmemecesine, seçilmişlerdir.

İşte Allah Teâlâ'nın bu kulları kaderi etkilerler. Bunlar kalbur gönülleriyle, iyide kötüde tecelliye mazhar olmuşlardır. Bunun en garip örneği de şeytanın varlığıdır ki, Rabbini en iyi bilen ve isyanına binlerce dayanak bulandır. Bilir ve sürekli isyan eder. Bu onun kader etkisinde bulunuşunun işaretidir. Onun durumu yani kötülüğe teşvik edişi bilindiği halde Allah Teâlâ izin vermiş, o da isyanıyla sebatından vazgeçmemiş, kaderin topunu meydanda çeviri durmaktadır. Onun tersi Hızır ve ekipleri sınıfında gibi iyi kullar vardır. Onlarda kötülüğün bertarafı için çalışırlar.

Hayat kötülüğün ve iyiliğin bir savaşı mıdır?

İyiler neden kabul edilmekte son sıralarda kalır, kötüler doğruları geçmektedirler?

Yaratılmışların hayat refleksleri, olağan şeylerin vasıflarındaki ince çizgilerin üzerindeki hareketi ve imkan ve imkansızlığı bir karışıklık sebebi midir?

Bu dünya cümbüşünde kader, orta oyunu içinde tuluat eden pişekarın haline benzer. Seyirciye gözünün takılıp irticalen söylemek istediğinin gayrısı bir sözü söylemesi gibidir. Oyun oynanır, sonuç değişmez. Fakat kelimeler cümleler yerlerinden çıkmış, alakasız bir şekilde söylenmiş gitmiştir. Sorulduğunda "o sözleri neden söyledin" dediğimizde cevap, "sevgilim gelmişti, bana bir nazar attı, bende ona bir nükte ile cevap göndereyim dedim, replikler karıştı, toparlanmam biraz değişik şekilde oldu. Yoksa o zamana kadar ne onu düşündüm, nede hazırlık yapmıştım. Olsun, sonuçta yine hikâye önceden bildiğimiz ve kurguladığımız gibi bitti." İçerik değişir gibi olsa da sonuçta hedeflenenle aynıydı."

-O karışıklık istenilen bir şey miydi?

Sevdiğimiz emek verdiğimiz birini düşünelim. Ne yaparsak yapalım, kaderini değiştirmek mümkün olmuyor/olmayacaktır. O olacağına doğru giderken kalitesiz yakıt almış arabaya iyi yakıt ilave etmeye benzer. O iyi yakıttan araba etkilenmez. Araba, tekleye tekleye gitse de yolundan çıkmayacak ve mecburen gidilmesi gereken yere gidecektir.

Yıllar geçip, geriye döndüğümüzde **"neden o sözü tutmadım"** diyecek çok insan tanırsınız. Onlar bunu söylerken pişmanlıklarını değil kendilerinin anlayışsızlarına bağlarlar.

-Pişman olacak kimseler kimlerdir?

-Hiçbir menfaati olmadan hayatınıza girmiş, zamanını harcamış, vaktini size hibe etmiş insanları incitenlerdir. Eğer böyle birisi ile karşılaştıysanız korkun. Onun bütün söyledikleri çıkacaktır. Çünkü o insanın harcadığı zaman, aslında Hakk'ın harcandığı ve feda edildiği mevhibelerdir. O harcanan o kişi değil, Hakk'ın bizzat kendisidir.

Hakk, gelecekte kulunun mazeretine açık kapı bırakmaz/bırakmak istemez. Derki, "ben uyarıcılar gönderdiğimde, dinlemediğin o sözler sana karşılıksız söylendiğini mi zannediyordun. Onların bugün karşılığı alınacaktır. On yıllar geçse de hiçbir menfaati olmadan sana yönelen o iyi kalbin bedeli senden alınmayacak mı? Olacak bütün şeyler olacaktı. Fakat bir şans tanındıysa, bunu da anlaman gerekirdi. Sen ise çıktığın ulu dağların tepelerinde, bencil davranışların nefsinin taşkınlığına sebep olup, seni aşağılara itip bıraktı."

"İnsanın bir kaderi vardır ve değişkenide yoktur. Mesela ölümlü olmak onun kaderidir. Ancak kendisiyle devam eden bir silsileyi kırması/kırmaya çalışması onun zarara bulaşmasına neden olur. Dünyaya gelişine sebep olan zincirin halkası sayemizde kırıldıysa, yüzyılları taşıyan bir emeğin semeresi kopmuş demektir. Bir de yalnız kalan halkayı, bağlamak yerine toprağa gömüp kaybetmeye çalışıyorsan, o daha ayrı bir kötülüktür. Toprak insanın ölümüyle sevinmiş olsaydı, defnedenleri üzerine bastırmazdı. Hangi defineci gelip sırladığın o halkayı yerinden çıkaracak ki? Bu olmayacak. Kaç umuduna kavuşmuş defineci görüldü ki?

Kırılan zincirin, yeni baştan dizilmesi için yaratılış kanunlarını hareket ettirmek, kaybedilen zamanın hesabını sormak ve ceza vermekle sorunlar çözülecek, düzen geri gelecek mi?

-Gelmeyecek."

Burada mahcubiyetle karışık infilak eden bir çığlık vardır. " Ben nerede hata yaptım". "Böyle olsun istemiyordum", der gibi. Ancak günümüz insanı geçmişinden kopuk yaşıyor. Doğruları bulmak için geçmişin tecrübe edilmiş bağlarına artık itibar etmiyor. Bulundukları konumlarında doğruluk ve eğrilikle değil, hakkın sırlarına kavuştuğu kadarıyla isim bulan varlıklar, kaderin ölüm fermanını imzaladığında, dönüşü olmayan karanlık yurdun gölgeleri gibi gelip geçiyor.

İyi ve kötünün tercihinde insan kendini nerede görmek isterse istesin, takım tutar gibi

uç noktayı bulanların peşine düşmeyi benliğinde ihtiyaç duyar. Eksik yönünü tuttuğu ile tamamlar. Her neyi tamamlarsak tamamlayalım, bir şeyin farkında olmalıyız. O da kaderin muammalı cilvesi ve en büyük şansızlığı, yardım edici diye bahsettiğimiz insanlarla karşılaşmaktır. Onlar kaderi bilmeden, doğrusuyla söylemişlerdir. Söyledikleri kaderde olmasa bile, onlar doğru çıksın diye, Allah Teâlâ eylemleri yaratmış, iyilikleri ve kötülüğü var etmiştir. Bu karşılıksız yapılan işlerin bir nevi tahsilidir.

Bu kişileri dinlemenin karşılığı, uymak veya uymamak seçeneği ile önünüze geldiğinde, nefsinize ağır gelen her husus, muhakkak hayra açılan bir kapıdır. Nefis ise rahat ve gaflet olan herşeye rağbet eder. Bazı şeyler iğne deliği gibi görünse de deveye geniş gelir, bu nefsin ayaklar altına alınmasıyla elde edilmiş kabiliyettir.

Neticede Hakk dostlarını bulmak, şerefine ulaşmak iyiliği, teslimiyyet ile birleşmektir.

Hakk dostunu tanımak istiyor musunuz?

Onların bakışları dünyaya çevrilmediğinden, maddi şeylerle bulamazsınız.

-Peki…

Gelecek, günümüzde bizimledir. Geleceği gelecekte bulmak yerine, bugün bir atılım yapmalı, ayan olan hakikatin sahibi olmak için, söz dinlemeyi kabullenmeliyiz. Daha önce dediğimiz gibi dinlesekte yine kaderimiz değişmeyecektir. Ancak ölümden sonraki hayatta kendimizi savunacak bir desteğimiz delilimiz olsun. O da **"Ya Rabbi bir kul olarak bu kadar yapabildim"** diyebilecek kadar.

Ötelerden haber gelmiyor, diye her şeyi inkâr etmeninde bir gereği yoktur. Nasıl geldiğimizi bilemeyerek başladığımız bir hayatın, bitişi de nasıldır, demenin manasız oluşu gibi. Öncesiz ve sonsuzluğun arasında bulduğumuz karşılıksız fırsatları, hafakanlar ile geçirmemeli, gizemli olmaktan kaçınmalıyız. Bir gün bu sayfaları dürecek saatin geleceğini bildiğimize göre, ya varsa denilenlerle, hep bir gün sonrasında, kazancımızın ne olacağını bilemediğimiz varlığımızı, bugünün literatüründe iyiler diye anılan sınıfta adımızı andırmaya çalışmalıyız..

Belki "İyilerden" yazarlar diye…

İhramcızâde İsmail Hakkı

NE SÖYLERLER, NE BİR HABER VERİRLER

https://youtu.be/21Cu45CUEDY

Yalancı dünyaya konup göçenler
Ne söylerler ne bir haber verirler
Üzerinde türlü türlü otlar bitenler
Ne söylerler, ne bir haber verirler

Kiminin başında biter ağaçlar
Kiminin başında sararır otlar
Kimi masum, kimi güzel yiğitler
Ne söylerler, ne bir haber verirler

Toprağa gark olmuş nazik tenleri
Söylemeden kalmış tatlı dilleri
Gelin duadan unutman bunları
Ne söylerler, ne bir haber verirler

Kimisi dördünde, kimi beşinde
Kimisinin tâcı yoktur başında
Kimi altı, kimi yedi yaşında
Ne söylerler, ne bir haber verirler

Kimisi bezirgân, kimisi hoca
Ecel şerbetini içmek de güç a

656 Yazılmışlar

Kimi ak sakallı, kimi pir koca

Ne söylerler, ne bir haber verirler

Yunus der ki gör takdirin işleri

Dökülmüşler kirpikleri kaşları

Başları ucunda hece taşları

Ne söylerler, ne bir haber verirler

KARANLIKTAYIM ÇIKIŞIM ÖLÜM OLMASIN?

"Bir yalnızın beyanı üzerine"

Derdin başladığı ve bittiği yer, insan.

Nice dertleri vardır, anlatılamaz, yazılamaz.

-Hangi dert?

-Ölümün ikiz kardeşi.

-Ayrılmak/ayrı kalmak.

Bütün bedeni saran, arkadaş olunamayan bir yalnızlık. Dönüşü olmayan yolda, söylenilmeyecek kadar olan bu derdin, gizemli yalnızlığın birde kötülenmiş çehresi varsa.

Yalnızlığın ağlayan kalbi, dinmeyen gözyaşları vardır. Kalbin üzerine böcekler üşüşmüş, dili lal olmuş, içtiği zehrolan yalnızlık. Rahat bulsun diye, böceklerine zehirler verilse, yine içine mi dökülecek. Kafesini açsa, denilse böcekleri kaçsa, çirkinleşmiş, kokuşmuş bir karanlık mağaradır, yalnızlık. Işık tutsalar görünsün her şey diye, olmaz mı utandıran bir aydınlık. Benim diyemeceğin sahiplenemeyeceğin bir yalnızlık.

_Onlar/düşünceler/duygular orada yok mu?

-Var. Bende olduğu gibi, bir kimsede bunlarda var.

Ben biliyorum. Bir şeyleri saklamadan istiyorum. Onlarsa benim gibi olmadıkları için utanıyorlar, bu yüzden benide istemiyorlar. Beni yalnızlığına iten duyguların çilesine katlanmak zor gelmiş olsa da, kalbin titrediği yerde dostun yardımını beklemek, bir kurtuluş olur mu?

-Olur!

…

Günlerini yorgun geçirmiş kalp sahibi. Yardım ararken açıldığı dostun deryasında çözümsüz kalmış haliyle, yine aramıştı. Bir çıkış yolu var mı diye?

Dost dinler bulsam/bulunsam diye. Ancak ifadesinin de yetmediği o yerde, kalan bir yalnızlık vardı.

"Derler.." in bittiği ârın gittiği yer.

Çaresizlik.

Güneşin batışına bakarken, özlemini çektiği hayatı kaybetmiş birisi için günah kimindir, çıkışı bulamayan dost mudur diye, düşünürsünüz.

Bulduğu olmadı, bulacağı kalmadı ise, beklediği zaman onu boğuyorsa, "ne yapacağım" diyen kalbe yardım edemediğimiz zamanlar geldiyse, bu hayatın hangi iyiliğinden bahsedebilir, hangi iyilerdeniz diyebiliriz ki.

Elemiyle çarpılmış, titreyen kalbin, dinmeyen namelerini, harflerle ifade edemezken, çıkamayacak kadar korkmuş halleri, düzelmeyecek, derdine bir kafiyeli şiir dahi yazılamayacaktır.

-Ah ile biten, bir kalbin incindiği yerde, tanrı için dualar geri edilmez mi?

Sevinçlidir diye gördüğümüz, sinesine kan dökülen bitmiş yürek sahibine "bizde aciz kaldık" demek gerçekte manasız söz değil mi?

Yine sonsuzluğu çağıranın ciğerden sesi gelmişti

-"Karanlıktayım çıkışım ölüm olmasın"

Bu sesin incelmiş bağını hayata bağlamak için, tanrı olmaya gereken var mıydı?.

Kolaydı….

-"Kabullen ve git" demek

Geç git, demek. çok kolaydı.

Yalnız kaldığı yerde, duymadan, çektiği acıyı tadamadan "geç git" demek.

"Zamanı sayılardan kurtardım" diyen bir saatçi tanıyorum. Saati durdurmayı öğrenmişti. Zamanı kırmış sayısız bırakmıştı.

Nasıl denir, yalnızın içinde zaman kaybolsun, diye.

Zaman, ilaç olmuyor. Yoksa dert zamana yapışık olduğu için mi daha içimizi sarsıyor.

Umudunu yitirmiş, söylediğinde derdini, yıkıma uğramış kaç kalp var?

Biliyormuyuz.

"Tanrım ben neden böyleyim. Suçsuz olduğum yerde suçlanacağım, elimde olmayan bu halimle yaşamaktan çok yoruldum" Tek bir sözü kalmış için.

Dostunu aramış. Yaşama kuvvetini bulmak umuduyla; o da olmazsa.

Karanlık yalnızlığında yalvarırken "tanrım, beni bende tutanı alma" "o yok olunca, acım/günahım sevabım olsa" "bende mutlu değilsem" bu çözüm müdür?

Onlara kötü diyorlar. Onlar ya kötü değillerse.

-Ey Tanrım, **"Karanlığımdan çıkışım ölüm olmasın"** diyenin sonlara gelmiş kurgusunda sorumluluğunu alacak birini arıyorum. Sen olur musun? Çünkü sana hesap soracak kimse olmayacaktır.

> «Ey kerem ıssı, sen, yalnız iyi kişinin yaptıklarını kabul eder, yalnız onu yarlıgarsan, aşâğılık kişi, suçlu kişi, nereye gitsin de ağlasın inlesin»
>
> **Hz. Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî (Kuddise sırruhu’s-sâmî)**

İhramcızâde İsmail Hakkı

HERŞEY ALLAHTAN AMA SİNEME DOKUNUYOR

Alâeddin (Çelebi).

Mevlânâ Celâleddin Muhammed'in ikinci oğludur. Sultan Veled'le anaları birdir. Doğum tarihini bilemiyoruz. Eflâkî, «Sultan Veled ve Alâeddin, 623 yılında o hâtûndan vücûda, geldiler» diyor (I, s. 26). Bu tarih, Sultan Veled'in doğum tarihi midir, Alâeddin Çelebi'nin mi? İkiz doğduklarına dair bir kayıt yok. Hattâ Eflâkî, Alâeddîn'in, Sultan Veled'den bir yaş büyük olduğunu kaydediyor (s. 303). 623 târihini, Sultan Veled'in doğum târihi olarak kabul edersek Alâeddîn'in 622 de (1225) doğmuş olması gerek. 660 Şevvalinin sonlarında Vefât ettiğine göre (1262), vefatında kırkyedi – kırksekiz yaşlarındadır.

Eflâkî, Şems'in şehâdetine sebeb olanlara uyduğu için, Mevlânâ'nın, onun cenazesine gelmediğini, namazını kılmadığını rivayet eder (II, s. 686, 766). Bir gün, babasını ziyarete gittiği zaman, oğlu Alâeddin'in kabrine

«Senden yalnız ihsan ıssı umarsa, peki, suçlu nereye sığınsın» metninde arapça bir beyitle,

«Ey kerem ıssı, sen, yalnız iyi kişinin yaptıklarını kabul eder, yalnız onu yarlıgarsan, peki, aşâğılık kişi, suçlu kişi, nereye gitsin de ağlasın inlesin» metninde farsça bir beyit yazdığını söyler (I, s. 523).

Bu beyit, «Mesnevi» nin ikinci cildindedir (Keşf-al Abyât'lı Mesnevi; Teh ran — 1299 h. s. 112, satır. 24). «Mesnevi» nin ikinci cildine 662. de başlandığına göre Mevlânâ, bu beyti, oğlunun mezarına, onun ölümünden iki yıl sonra yazmıştır.

Sh: 220

Kaynak: MEVLÂNÂ CELÂLEDDÎN – MEKTUPLAR, Türkçeye Çeviren Hazırlayan : Abdülbakıy GÖLPINARLI, 1963, İstanbul

KARA TREN YOLUNDA

Bacasından nur gibi dumanlar saçarak, çılgın düdüklerini haykıra haykıra istasyona doğru yol alıp gelen ve giden "Kara Tren"

Kara tren, bizim diyarımıza hep gece uğrar, zifiri karanlıkta biraz eğlenirdi. İhtiyaç olurmuş gibi, durur, yoluna devam ederdi.

Ben ise gecenin köreldiği saatte, tepede onu bekler, doyumsuz gözlerle bakar dururdum.

"Ne olurdu" derdim. Bu tren bir gün gündüze kalsa da, makinistini bir görsem deyü. Ağladığımda olurdu. Koca trenin her gün, saatini şaşırmadan gelişi ve gidişi beni tüketme noktasına getirmişti. Ancak dualarım kabul olmuş. Olmuş ki, tren bu cuma gecesi durdu. Gitmiyordu.

Ne güzel tren durdu.

Merak ettiğim o insanı görecektim. O kara lokomotifte tren katarlarını götüren makinisti. Hayal ediyordum. Çok kuvvetli biri olmalı, onca vagonu peşine takan lokomotife can vereni.

Gün ağardı. Rayların üzerinde karalar bağlamış lokomotif, peşinde katar katar vagonlar. Bakıyordum. Lokomotiften biri indi. Yüzünü isler hafifçe perdelemiş, terin aktığı çizgiler yüzünde bir hurufat tablosu çizmişti. İneni görünce çok şaşırdım. Bu treni bu ihtiyar yürütebilir mi dedirtecek kadar, yaşlı biriydi.

"Olsun her gün bu tren buradan geçiyor ve gidiyorsa, bu ihtiyarda gizli bir kuvvet vardır" dedim. Koştum. "Efendim" diyerek eline sarıldım. Yıllar geçirmiş, hasret çekmiş, sevgilisine kavuşmuş bir aşık gibi.

Şöylece bir öfkelendi. "Dur" dedi. Durur muyum, vardım eline...

"Neyse" dedi. Biraz eğlendi. Sonra "oturalım", der gibi bir kenara çekilip, bir başımıza, sukutun dahi konuşmadığı bir zaman geçirdik.

Gözümü açınca, güneş ışıklarını üzerimize çevirmiş sanki bize can vermeye çalışıyordu. İhtiyar makinist konuştu.

-Oğul, her gece buradan geçerken, gözlerinden çıkan ışığı görmediğimizi sanıyorsun.

662 Yazılmışlar

Bizi burada sen durdurdun. Bekleyenleri olsa da şu insanların, senin beklediğin başka biri idi. Bir hayalin vardı. O hayalin gerçek olsun istedim. "Nasıl" dediğin, o kişi benim. Hiçte beklediğin gibi de değilim, değil mi? Fakat bu tren bizimle yol alır, bizimle durur. Bu bizim işimizdir. Biz ateşin önünde ter dökerken, gönlümüzle durur bir an gaflet etmeyiz.

Uyumak bize haramken, sırtımıza aldığımız vagonlarda, aşklar yaşanır, gurbetin acılarında pişmiş ayrılıklar, vuslat şarkılarıyla memleket memleket hicret eder. Hayalinin almadığı kadar sevdalar ve hicran vagonların içinde vardır. Her birinde unutulmaz bir seferim oldu, yurduma kavuştum sevincine varan güzellikler ve ayrılık hicranı duyanların ateşleri duyulur.

Her şeyiyle yolculuk güzeldir. Fakat sonuçta hepsi vagonda kalır, katar kendini alır götürür. Biz ise isli ocağın karşısında parlak dumanlarına karışmış gözlerimizle bu mutluluğu seyretmekten ancak mutluluk duyarız. Ne var ki, kara trenin makinisti bir gün ölürse, hiçbir yolcusu onu tanımaz, sadece öylesine "bir garip öldü", derler. İşte oğul, o ölülerden biri dedemdi. Şimdi ise biz. İs kokan cehennem zebanileri;

sevilir mi?

Sevilmez.

Bizde onlara biraz benziyoruz, değil mi?.

Oğul, sen trene ve yoluna aşık ol.

Sen treni ve yolunu sev. Fakat bize gönül verme. Bizim işimizde ateş var yorgunluk var, ızdırap veren dertler var. Her ocağın yanışında, odun ve kömür ciğerimize ateş düşürür. Buhar olan ateşin sesinde yanda gör, tütte gör, seyret gör; der.

Sevinçler vagonda, vuslat demlerini yudumlarken, yanan biz miyiz, ağlayan yine biz miyiz?.

Oğul hikayemiz hep aynı şekilde tekrar eder durur. Sen gel heveslenme bu işimize. Var sende bir yolcu ol. Nasıl olsa seni götüren bir kara tren bulunur.

Sözler bitmezdi ama bir susuşla durdu ihtiyar. Gördüğüme sevineceğim derken içime bir üzüntü düştü. Anladım ki, bu hal benim bildiğim gibi değil.

Var git yoluna, kara tren katar katar akarken seyrettiğim o güzellik, göründüğü kadar hoş değilmiş.

Başlamışken biten sözlerin yeniden başladığı yerde içimi bir hüzün kapladı. Tren tarafından bir acı düdük sesi ve canlanan buhar ayrılığımıza işaret oldu. İhtiyar gidiyordu. Bense bakıyordum. Hani peşinden gitmek istediğim aşklar, hani o sevdalar. Demek ki, …değilmiş.

Kara tren sen yolunu değiştirmedin, fakat duruşunla beni değiştirdin. Makinist olacağıma yolcu vagonunda belki seni takip edebilirim, diyecek kadar aciz olduğumu öğrettin, dediğimde..

Epeyce ilerleyip uzaklaşmış ihtiyar bir an durdu, geri döndü dedi ki:

Kara trende, makinistte, yolcuda aynı yere gider. Sen vagonda olmakla bir şey kaybetmezsin. Yeter ki bu trene bin, sonuçta aynı yere gidersin gelirsin.

Gitti.

Bir daha göremediğim ihtiyar gitti. Ben ise o trenle onun gittiği her yere vardım. Onun duyduğunu duydum, gördüğünü gördüm. Ancak bir farkla. Ben hep yolcu idim.

Yolcu yolunda kalır. Bende hep "Yolda kaldım. "

İhramcızâde İsmail Hakkı

https://youtu.be/LFZaLjhUs88

ŞEYTAN DAHİ CİMRİLERLE ARKADAŞLIK YAPMAZ

"Akılsızlar hırsızların en zararlılarıdır.
Zamanınızı ve neşenizi çalarlar."

Johann Wolfgang von Goethe

Allah Teâlâ cömertleri sever.

Materyalist kafa yapısına sahip olduğumuz değil mi ki, cimriliği maddî açıdan düşünme sebebimiz olmuş ve biz insanları kısır ve bereketsiz kılmıştır. Aslında cimrilik maddede değil manevi kısımda ve ahlakta tehlikelidir. Cimriliğin ahlaktaki çirkin kokusuna şeytan dahi tahammül edemez ve yanlarından kaçar gider. Ayrıca cehennem yolunda ilerleyişinde kendini sorumlu tutmak istemeyişi de vardır..

Cömertlik, malda değil gönülde olandır. Mal sahibi mülk sahibi üzerinde en güzel konuşan Yunus Emre, aslında neyi anlattığını tefekkür etmeliyiz.

Biz neyin sahibiyiz?

Derken neyi işaret ettiler.

Hırsızlar bir şey saklanıyorsa onu değerli kabul eder ve çalmak isterler. -Kalp hırsızları vardır. Bunlar konusunda kimse çok konuşmak istemez. En can alıcı hırsızlık budur.-

Şeyh Galip, Hüsn-ü Aşk adlı o büyük eserinde, Mevlânâ'ya âit olan mısrâları kullandığında ya da 'esinlendiğinde', - herhalde itiraz edenler olmuş ki- şu meşhûr beytiyle açıklar:

" Esrârını Mesnevi"den aldım

Çaldımsa da mîrî malı çaldım

Fehmetmeğe sen de himmet eyle

Ol gevheri bul da sirkat eyle

Bu iki beyt günümüz Türkçesiyle:

"Sırlarını Mesnevi"den aldım. Hırsızlık ettimse de beylik malı çaldım. Sen de artık anlamaya çalış, o cevheri bul da sende çal."

Can Yücel'e atfedilen bir söz vardır:

İki şey çalmak günah değildir: Ekmek ve kitap.

Bilmesekte, kitap "kamulaştıranlar" bu "fetvâ"ya mı dayanırlar? Belki de Lenin'in **"Kitap ve çiçek hırsızları hırsız değildir"** e bağlayanlar olsa da eskilerde talebelerin kitap çalmasına göz yumardı.

Bir Arap atasözü şöyle der:

Kitabı emânet veren büyük deli, geri getirense en büyük deli..dir

Gandhi' ise : **"Sattığı mala aşırı fiyat koyan adam hırsız değil de nedir?"** derken bize konuya başka açıdan mı değerlendirme yapıyor.

http://blog.milliyet.com.tr/caldimsa-da-m-r--mali-caldim/Blog/?BlogNo=357608

Hırsızlık aslında cimriliğin bir getirisi olurken, ilimde saklanılan her şey bir yerde cahilliğin ilerlemesine neden olacak kadar acı gerçektir.

Paylaştığımız şeyler hususunda Şeyh Bedreddin'in

"yarin yanağından gayrı her şeyde

her yerde

hep beraber!" olmak şiarımız olmalıdır.

Yıllardır internet üzerinde serbest dağılımı olan çok kitap var. Belkilerini tatmin etmek için, insanlar onları kopyalar arşivlerine atar. Sonuçta çoğu okunmadan arşivde çöp olarak kalmıştır. [Benim bir kitap arşivimin adı **"kitap çöplüğü"** olarak geçiyor.] Çekiciliği kalmayan her kitap onları birileri için toplasanızda–kendinizde olsanız-değersiz kalmıştır. Klasik eserler dahi çöplüğe düşmeden nasiplenirler.

Yeni yetmeler yıllarca çalışır, bir eser üretir. Sonra üzerlerine misafir bir sinek konduğunda onu kovmaya çalışırlar. Bilmez ki ilk eserler ulaşabildiği yere kolay ulaşması gerekirdi. Hatırlarım, şimdilerde meşhur bir sanatçı ilk kasetini piyasaya sürdüğünde, kasedim çok satıldı imajı için, alışverişi birşeyi andırıyor. Kendi eserine kendi değer verme yolunu da eliyle açma isteği.

Zaman zaten cevherin tozlarını ve cürufunu kaldırıp atacaktır. Allah Teâlâ bilgiyi saklasaydı ve Âdeme isimleri öğretmeseydi, kendi katında büyüklüğüyle kendince övünseydi, bir zevk alamayacağı kesindi. Bu nedenle bütün bu varlığı yarattı. "Ben

varım" dedi.

Saklanılan ve çalınan şeyler ile aramızda koyduğumuz sınır varlık âleminde hırslarımızın ve egomuzun tatmin olmayışıyla alakalıdır. Kamuya açık mekânlarda ortaya bırakılan araçlar değer açısından cazip olmayışları değersizlikleri ile değil, düşüncelerimizle oluşmaktadır. Bir zaman evime hırsız giripte –hepsini dağıttığım-kitapların hiçbirini çalmayışında, en çok tuhafıma giden şey kitabın değersiz oluşumuydu? Hayır. Biliyorum ki, kitap hırsızı varsa o yalnızca yazar tayfasından başkası olamaz. Yazarda kitaptan ekmek yediği içindir. Çaldığı yine kendi açlığı olan ekmeğidir. İnsan yemek ve doymakla bütünleşir. Ekmek çalmak açlığı gidermek için olduğunda, Hz. Ömer radıya'llâhu anh kısas uygulamamıştır.

Açlık dünyada iki şey için hırsa döner, denilmiştir. Biri cimrilik diğeri cömertlik için. Cimrilik için olan mal biriktirmek, cömertlik için olan ise, ilim yapmak âlim olmak içindir. İlim ehli eğer bir şeyi bulmak için yola düşüyorsa, cahil bir sokak adamın ağzından da hikmeti alır, çalar ve haysiyet sahibi yapmak için onu tezyin edip sunar. Sokak adamı sattığından habersiz, alanda hırsızlık malı olduğunu hiç düşünmez.

Ahlakın güzel oluşu kendimize verdiğimiz değerle alakalı olduğu kadar cömertliğimiz ile tam manada bağıntı kurmuştur. **"Ben bildim", "hakkım olanı helal etmiyorumla"** uğraşmak yerine çalınmayacak kadar orijinal bir eser üretelimde bu gerçekten onun/şunun desinler. Yoksa duyduğu melodiyi tırtıklayıp ilahi yapan FM sanatçıları gibi, satanist şarkıyı, ilahi formunda terennüm ederken, doğrusu işi bilenler için gülme konusu olduğunu bilmekteyiz.

Hırsızlık mesleği gök kapılarında başladığında, şeytanlar değer sisteminin ilk kurucusu oldular. Bilgiyi çaldılar. Fakat Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellemden sonra bilgi hırsızlığı kapatıldı denilmesi "en büyük hikmetin" O'na indirilmesidir. Yoksa şeytan hırsızlığından vazgeçip şihaplardan korkarak huyundan vazgeçti demek değildir.

Cehennem olacak bütün sonuçlar Efendimizle belirtilmişken sonsuzluk hırslı insan için tek bir bilgi vardır. **"Benlik. Her şeyde ben her yerde ben."** Bunun kötü geleceğini bilmek, sen ve ben kavgasında inancın değil cimrilik ve cömertliğin erdemi vardır. Cimriler sonuçta cehennemî yollarında sıkıntı ile kıvranırken –şeytan bile bile sorumluluk almamak için onları terketmişken-cömert huzuru kalp ile hayat çöllerini aşar gider. Çünkü cömertin bildiği sır **"ölümlü"** olduğunu bilmesidir.

Sonuçta mal ve mülk sahibi hikâyesinin başına döneriz.

Öyle ise bizler, Hakk'ın mülk hırsızları olarak kaç kere kesilecek elimiz, kesilecek dilimiz, kesilecek kalplerimiz olmuştur. Kaç kere. Sahip olmadığımız şeylerle övünüceğimize;

Kaybedecek neyimiz var?

Kazandığımız neydi ki?

Dediğimizde cevabımız koca bir Hiç….. olacaktır.

Sözü Hz. Mevlana kuddise sırruhu'l-âlî Efendimin menkıbesi ile bağlayalım.

Sahip İsfahani"nin hanında çok güzel bir fahişe kadın ve yanında da çalışan birçok kız vardı. Mevlana bir gün bu hanın önünden geçiyordu. Rabia adındaki bu kadın kızları ile birlikte gelip Mevlana"nın ayağına kapandılar. Mevlana :

“ Siz ne büyük pehlivanlarsınız, ne büyük pehlivanlar. Eğer siz bu kadar yükleri çekmeseydiniz, azgın nefisleri kim yenerdi?

Siz olmasaydınız, iffetli kadınların iffet ve namusları nasıl anlaşılırdı?”

buyurdu. Bunu işiten devrin büyüklerinden birisi **"Mevlana, büyük adam fakat fahişelerle ilgilenmesi manasızdır"**, dedi. Bunun üzerine Mevlana,

“Eğer sen de erkeksen, onlar gibi ol, için dışın bir olması için ikiyüzlülüğü bırak” dedi (Eflâki II: 127).

Yeryüzünde cömertlik hususunda fahişe kadınları aşan bir varlık gelmedi. **Kalaycı Mehmed Emin Özlü Efendim**, mahcubiyetle **"onlardan daha cömert kimseler görmedim"** dediğinde zühd ve takva sahiplerinin iç hallerinde gizledikleri benlik be cimriliklerinin sırıtışını beyan eder.

"Günah başka, cimrilik başka bir şey ", "zahidde olsa şeytanın dahi cimriler ile hiçbir işi ve arkadaşlığı yoktur", "cimriler yalnız kalmaya mahkumdurlar" deriz.

İhramcızâde İsmail Hakkı

ÂŞK GELDİ Mİ?

Dostum'a

Âşk, başa geldiğinde, benlik zincirleri çözülür. Seni, ötekilere gizli sırlarını fâş etmeye zorlarken, derûni isteklerini artıran dış fitneler, başa gelegân olur.

Sonra mecnunî coşkunluk ile savrulur durursun..

Âşık dildâr'ın dîdârına meftun olarak konuşurken, bütün varlığın dilinde hep maşuku duyar, anlayamayınca/anlatamayınca **«Keşke varlığın diline sahip olsaydım»**, **«acaba dil, gerçeğin örtüsünü açan değil midir, yoksa âşk zarif ve hassas manaları kapsayamıyor mu?"** diye iniler durur.

Sen hiç gördün mü âşkı kalbine davet eden birini?

O geldi mi gönlün yıkılmasını kim önleyebilir ki?

Kuş gibi çırpınan kalbin, büyük bir gayretle tutulduğu kafeste, mecnunî ateşin yangınını akıl suyuyla söndürmek kolay mı zannediyorsun?

Kalbin söz'süz konuşması, bede nin kulaksız işitmeleri vardır. Birde sevgiliye erişmek için gönül kuşunun çırpınışını duyanlarının sana acıyacaklarını mı zannediyorsun?

Zahidler itaat ve edep istemekte; sırları ehlinden bâşkasına söylemeyin; şekeri sineklerin önüne dökmeyin ve ötekileri muhatap almayın demekteler.

Âşık olmuşsun, deryaları zihninde coşmuş, seli akılın üstüne çıkmakta; gizliden gizliye saran serkeşliği; çok zaman kendin söyleyip, kendin dinlemekteyken, ne zaman bir mahreminle karşılaşsan ve onun tarafına yönelip, derdini dinletmeye çağırsan, anlar mı zannediyorsun?

Mahremlere de sınır koy, dilini ve sırlarını çok fazla faş etme. Onlar senin merdivenine tırmanmaya çalışan develer gibidir. Düşerler giderler.

Bazen de hüzne kapılmakta vesözleri gönülsüzce söyleyişinde yarım kalışın vardır. Sen yine de dayanamayıp sabır zincirlerini kırıp mahbubun adını açıkça söyleme, yoksa kınarlar seni.

Bazen de deryana dalar gider kendinden geçersin. Sabaha kadar söylenip durduğun halde söyleyeceklerinin bitmez. Fakat dinleyen birini bulacağını umut edemiyorum.

Bir an gelir ki ak suların bulanmış, çamur karışmış, düşünce güneşini bir bulut örtmüş olabilir. O bulutunun çekip gitmesi için bir kenara çekilip, suskunluğu seç ve konuşmak için Allah'ın yardımını beklesen iyi olur.

Ötekilerin kıskançlıklardan çekinip sözlerini yuttuğunda, rahat olduğunu düşünemiyorum. Onların gizli cazibeleri, farklı anlayış ve inançları vardır. Onların kınamaları ve susmalarına da aldanma. Ama çok şükür ki âşıklar, o kınamalara ve anlayışsızlıklara kulak asmaz. Onların gürültülerine kapılıp sevdâ kervanını yolundan alıkoymaz. Sende onların yıkıcı hallerine gülümse;, onları oyunlarıyla baş başa bırak, yoluna devam et.

Sana soruyorum…

Sırlarını yüreğinde saklayıp beraberinde mezara götürsen, ne olur?

Coşkulu ve âb-ı hayat olan sözlerin duymasalar ve anlamasalar da seni;

Âşkın, sevdiğine kavuşturmasa da seni ihya edecektir. Hayat bağışlayan Mesihvâri canını göğe yükseltecektir.

Gönlündeki hallerinden dolayı suskunluğu tercih et, umulur ki meleklerle kaynaşır durursun. Ötekilerin nazarında, hayatın, gerçek olmaktan çıkıp mecaz olsa; figan ve efsaneye dönüşsen de, aşkın zikir ehlinin dilinde sermaye olacaktır.

Seni yıkan mahzunluğun arifane gamdan ziyade, bir ayrılık idi. Bu da gönül ve dilin zincirleri çözüp, seni söz söylemede özgür ve edepsiz hale getirmişti.

Aşık ve maşukun arasında edep aranmaz ki..

Dostum

Yoluna baş koymuş bu aşığının, dairende olması mümkün değil mi, "anılmaya değmezdi" dediğini duyuyorum. Oysa ben kapını bekleyeceğim. Bir gün açılır , nazarın üzerimize lutf olur diye..

İhramcızâde İsmail Hakkı

https://youtu.be/q3L1X5Nnptc

Erler demine destûr alalım

Pervâneye bak ibret alalım

670 Yazılmışlar

Aşk ateşine gel bir yanalım

Dost dost diyerek arşa varalım

Devrâna uyup seyrân edelim

Eyvah demeden, Allah diyelim

Günler geceler durmaz geçiyor

Sermâyen olan ömrün bitiyor

Bülbüllere bak feryâd ediyor

Ey gonca açıl mevsim bitiyor

Devrâna uyup seyrân edelim

Eyvah demeden, Allah diyelim

Âşıksan eğer gel birleşelim

ġeyhin izine yüzler sürelim

Tâ fecre kadar zikreyleyelim

Feryâd edelim efgân edelim

Devrâna uyup seyrân edelim

Eyvah demeden, Allah diyelim

Ey yolcu biraz gel dinle beni

Kervan yürüyor sen kalma geri

Nusret denilen deryâ gezeri

Hatmetti bugün seyr ü seferi

Devrâna uyup seyrân edelim

Eyvah demeden, Allah diyelim

Kaynak: Fatma Sena Yönlüer, Yüksek Lisans Tezi

http://islamvetasavvuf.org/content/mehmet-nusret-tura-u%C5%9F%C5%9Faki

İYİ OLMAKLA DA DEĞİLMİŞ

İnsanlar kırılmaların olduğu bir dünyada iyi olmakla herşeyi bitiremiyor. Meğer karşımızdaki de iyi olmalıymış. Bunun bir benzeri trafikteki akışta iyi şoför olmanın kazadan emin kılmadığı gibi. Birde eskiden miras bir söz vardır **"büyükler ile olmak ateşi suzân"** [yakıcı ateş] dır. Buna bardaktaki suyun taştığı yer dense sezadır.

İyiler ile olmak çok güzeldir. Şartı da edeptir derler. İnsan, her edebi takınsa gönlünü onların yanında korumaları gerçekten çok zor oluyor. İyiler sabır ehlidir. Gönüllerine, nefislerine hâkim olurlar. Fakat bazen kabak hikâyesindeki gibi sahibinin razı olmadığı bir işe giriftar olmamız bize müptelayı gâmdır.

> Vaktiyle Kalenderiyye yoluna mensup bir derviş, nefsle mücahede makamının sonuna gelir. Meşrebin usulünce bundan sonraki makam Kalenderilik makamıdır.
>
> Yani her türlü süsten, gösterişten arınacak, varlıktan vazgeçecektir.
>
> Fakat iş yamalı bir hırka giymekten ibaret değildir. Her türlü görünür süslerden arınması gereklidir...
>
> **Saç, sakal, bıyık, kaş.** ne varsa hepsinden. Derviş, usule uygun hareket eder, soluğu berberde alır.
>
> **- Vur usturayı berber efendi,** der.
>
> Berber dervişin saçlarını kazımaya başlar. Derviş aynada kendini takip etmektedir. Başının saç kısmı tamamen kazınmıştır.
>
> Berber tam diğer tarafa usturayı vuracakken, yağız mı yağız, bıçkın mı bıçkın bir kabadayı girer içeri.
>
> Doğruca dervişin yanına gider, başının kazınmış kısmına okkalı bir tokat atarak:
>
> **- Kalk bakalım kabak, kalk da tıraşımızı olalım,** diye kükrer.
>
> Dervişlik bu... Sövene dilsiz, vurana elsiz gerek. Kaideyi bozmaz derviş. Ses çıkarmaz, usulca kalkar yerinden.
>
> Berber mahcup, fakat korkmuştur. Ses çıkaramaz. Kabadayı koltuğa oturur,

berber traşa başlar.

Fakat küstah kabadayı tıraş esnasında da sürekli aşağılar dervişi, alay eder:

"Kabak aşağı, kabak yukarı."

Nihayet traş biter, kabadayı dükkândan çıkar. Henüz birkaç metre gitmiştir ki, gemden boşanmış bir at arabası yokuştan aşağı hızla üzerine gelir.

Kabadayı şaşkınlıkla yol ortasında kalakalır. Derken, iki atın ortasına denge için yerleştirilmiş uzun sivri demir karnına dalıverir.

Kabadayı oracığa yığılır, kalır. Ölmüştür.

Görenler çığlığı basar. Berber ise şaşkın, bir manzaraya, bir dervişe bakar, gayri ihtiyari sorar:

- Biraz ağır olmadı mı derviş efendi?

Derviş mahzun, düşünceli cevap verir:

- Vallahi gücenmedim ona. Hakkımı da helal etmiştim. Gel gör ki kabağın bir sahibi var. O gücenmiş olmalı!..

Bu meyanda iyilik ve kötülüğün arasında kalmak nasıl oluyor? Kabak hikayesinden alacağımız dersin doğrusu nedir?

Herkese bir söz düşse de, cevabı pek görünmüyor.

Sorular

Çokluk ve birlik. İyilik ve kötülük

Bütün, parça ve basit.

Her biri diğerini yok edercesine var olan bu şeyleri, nasıl yorumlanmalı?

Yoksa iyi ve kötü, doğru ve yanlış, güzel ve çirkin de böyle mi?

Kime ve neye göre?

İyilikte, kusursuzlukta, bir eksiklik hâli mi var?

İyilikte, hata bakımından bir yoksunluksa, tam bir mükemmellik olabilir mi?

Yoksa hata aradığımız gerçeği var edebilecek tek şey mi?

Peki ya günah dediğimiz bilinçli bir fiil olabilir mi?

Hatayı bilerek işleyebilir miyiz?

Kusur/iyilikte tam bir netice olmuyor gibi?

Öyle ise tam doğru nerde?

Aradığımız herşey bir noksanlığa maruz kalıyorsa yolumuzu nasıl çizmeliyiz?

Burada sonuç yine kendi merkezimizde, Hz. Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem buyurdu ki:

“Bir kimse İsâ aleyhisselâm’a gelerek:

“Ey hayır ve iyiliklerin muallimi! Bir kul, Allâh Teâlâ’ya karşı nasıl takvâ sahibi olur?” diye sordu.

İsâ aleyhisselâm:

“–Bu kolay bir iştir: Allâh Teâlâ’yı cân u gönülden hakkıyla seversin, O’nun rızâsı için gücün yettiğince sâlih amellerde bulunursun, bütün Âdemoğullarına da, kendine acır gibi şefkat ve merhamet gösterirsin!” cevâbını verdi. Sonra da şöyle buyurdu:

“–Sana yapılmasını istemediğin bir şeyi sen de başkasına yapma! O zaman Allâh’a karşı hakkıyla takvâ sâhibi [*Bütün günahlardan kendini korumuş ve güzel insan]* **olursun!”** (Ahmed, ez-Zühd, s. 59)

İhramcızâde İsmail Hakkı

MELEKLER ve CİNLER RAHATSIZ EDİLMEMELİ HAKK-SES ÖZGÜR OLMALI

Bizim görünmeyen arkadaşlarımız, melekler ve cinler. Onlarla olan yegane bağımız seslerdir.

Cinlerin şeyhi dedi ki,

Cin suresininin ilk ayetleri işitmeyi ve sesi işaret eder ve surede vakıf [duruş] azdır. Sürekli bir sestir.

" De ki; Cinlerden bir topluluğun Kur'an'ı dinlediği bana vahyolundu;"

Onlar şöyle demişlerdir;"Doğrusu biz, doğru yola götüren, hayrete düşüren bir Kur'an dinledik de ona inandık; biz Rabbimiz'e hiç bir şeyi ortak koşmayacağız."

Eğer ses ile olan bağa izni verilmeseydi, cinler ve melekeler ile temas kurulamazdı. Cinleri çalıştıranlar ve meleklerden hüddam tutanlar belirli sesleri tekrar ederler. Ve oluşturdukları enerji ile onları etkilerler.

Ses, insan sesi.

Allah Teâlâ'nın insana emanet verdiği ruhun canlılık alameti. Ses varsa, hayat vardır. Kainatta canlılık sesle başladığından, bir de itminan sebebidir. Her şeyin bir musikisi vardır. Rakib olunduğumuz biz ve her şey, hep sesler ile alakalıdır. Geçenlerde İsrailin ezan yasağı gibi bir karara yönelişlerinde ve takip eden ormanların yanmasında bize gelen cinnî bilgisi, sesin rahatsızlığıdır. Ses sebepleriyle doğurduğu meleklerinde huzursuzluğu çağrıştırınca, ateşin fevri hareketine etken oldu. Melekler giderse, cinler ortama hakim olur, bu ise ateşin meydana çıkışı demektir. Cehennem ehlinin ekserisinin cinler oluşu ve ateşin fazlalığıda buna işarettir. Meleklerin azalmasına neden olmak fesadın yayılmasına yardım etmektir. Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem hadislerinde buyurur ki,

"Allah Teâlâ'nın bir meleği vardır. Bir kanadı doğuda, diğer kanadı batıdadır. Başı Arş'ın altında, iki ayağı yedi kat yerin dibindedir. Üzerinde mahlûkat sayısınca tüy vardır. Ümmetimden bir erkek veya kadın bana salâvat okuyunca, Allah Teâlâ o meleğe Arş altındaki nur denizine dalmasını emr eder. Her tüyünden bir damla damlar. Allah'u Teâlâ her damladan bir melek yaratır ve kıyâmete kadar onun için istiğfar eder, buyurdu." [Huccet'ül-İslâm, (İmâm-ı Gazali), s. 58-59; Mir'ât-ı Kainât, Cild 1, s. 60]

Güzel sözler meleklerin yaratılış sebepleri olduğuna göre kim ki bu seslere karşı cephe alırsa kendini korumasız bırakıyor demektir. İslam'da ezan sesine olan ihtiram o sesin ulaştığı yer kadar huzurun gelmesine neden oluşudur.

Hz. Rasûlu'llâh salla’llâhu aleyhi ve sellem efendimiz buyurdu.

“Namaz için ezan okunduğu zaman, şeytan ezanı duymamak için arkasını dönüp yellenerek kaçar. Ezan bitince tekrar geri gelir. Namaz için kamet edilince yine arkasını dönüp kaçar. Kamet bittiğinde yine gelir ve kişi ile nefsi arasına sokulur ve ona: Filân şeyi hatırla, filân şeyi hatırla diyerek, namazdan önce aklında olmayan şeyleri hatırlatır da, neticede insan kaç rek’at namaz kıldığını bilemez olur.”

[Buhârî, Sahih, Ezân 4, Amel fis’–salât 18, Sehv 6, Bed’ü’l–Halk 11; Müslim, Sahih, Salât 19, Mesâcid 83. Ayrıca bkz. Ebû Dâvûd, Sünen, Salât 31; Nesâî, Ezân 20, 30; Dârimî, Sünen, Salât, 11; Mâlik, Muvatta’, Salât/Nidâ, 6]

Musikinin de etkileyiş sebebi, nefis taşımayan aletlerdeki ilk yaratılıştaki -saflık halleri- Allah Teâlâ'nın "ol" sesinden kazandıkları nisbet iledir. Bu sesler aslımız olan toprağın barındırdığı temel yapının cüzleridir. Bizimde mayamızda mevcuttur. Müzik forumlarındaki düzenlemeler yalnız olmadığımız dünyadaki durumumuzu gösterir. Bunu en iyi dinlediğimiz musikiden çıkarabiliriz.

Prof. Dr. Ahmet Hakkı Turabi diyor ki:

“Müzikle tedavide hastanın bulunduğu ortam çok önemli, sessiz sakin bir yer olacak. Müzikten başka en fazla su veya kuş sesi olacak. İcra edeceğiniz müzik asla güfteli olmayacak. Sözlü müzikle tedavi olmaz. Her söz insanın beynine bırakacağınız mayın olur. Ona hastalığının sebebini hatırlatır, zarar verir.”

[http://www.yenisafak.com/yenisafakpazar/insandan-once-ses-vardi-2090168]

Sonuç olarak sesten rahatsız olmak cinleri ve melekleri çarpıştırmak olur ki, insanlar bundan dolayı rahatsız olup, başlarına felaketlerin gelmesine neden olacaklardır. Şeytanî guruplar kurbanlarını sesin gizlenmiş ayinlerinde feda ederlerken, çıkarmak istedikleri kaos dünyamıza zarar vermekte ve fitne sebebidir.

Güvendiğimiz ve vekilimiz Allah Teâlâ bütün işlerinde, emrinde galip ve kadirdir. Onların hilelerine karşı bizlere yardım eder.

İhramcızâde İsmail Hakkı

HIRSIZLARIN ELLERİ KESİLMELİ

"O'nun ardından"

Gösterdiler, ruhunu;

" Ey Melek, seni de anlamadılar, değil mi" dedim.

-Onlar yüksek kelimelerini yere indirdiler, fakat beni ezdiler. Derdimin üstüne kül değil ateşler attılar. Bense serkeş atlar gibi, onlarsa çivili sopalarıyla, dürttüler.

Suçlu olmam, onlarla, olmamak mı?

"Beş sayfalık şiir yazmıştım. Silgi attılar."

"Nedir dediğimde, açılmayan anlaşılmayan cevaplar, hoyrat nefislerine yenik düşmem, mutlu olmaları, şaraplarına meze yapılmak mıydı?"

"Doyulmaz sevgim var, ancak düşman gibi beni yerlere serdiler."

"Huzur vermeyen sözcükleri dizmek mi maharettir?"

"Yıkıldığım yer, üstüne yıkılan değerlerimi, bana vermediler."

"Yalnızlık benim, üzülmem."

"Şimdi gidiyorum, sizde geleceksiniz"

"Gitme, dememeleri yok mu, vefasız oluşları"

"Öldü derlerse çok mu? İltifat mı, yoksa zehrini kusmuş çıyanın elemini çekmek mi?"

"Ağlamayın, anlatamadığıma ağlayın."

"Anlaşılmaz bir sırmış, sarmaşık canından mı?"

….

Derdime dert katan ruhun sonsuz kelamını dinledim. Dedim ki;

"Ey nefsini yer eden, üstüne kara toprağı ektiren, onlar da bir şey kazanmazlar, seni neden kaybettik ki?"

Nil, gün kadar açık mavi Marmara mor akşamları görmeseydi.. Üstüne yığılmış kara yazılarını okuyan filozof serkeş kafaya bir şey mi öğretmek istedin?

Kısacık bacaklarla uzuncuk kollar birbirlerini görmeden mavi taşları ufaladılar.
Yavaşça yavaşça ve umutsuzca devindikleri için, sözcükler sayfalarda böylesine zorlukla yer edinebildiler.
Sonsuz bir mevsimdi.
Zaman yerin uç ışığında beliriyordu gümüş rengi ve kaygan bir im olarak.
Çarpık ve bildik güzler geçmişti, ay mezarlığının duvarları yapılıyordu.
Ama soru hâlâ bitmemişti. "Katil kimdir?" ve onun türevi: "Katledilen kim?" Ceset belli mi? Denizin içini oluşturan büyük ceset kim?
"Kırmızı Kahverengi Defter"

Onların horuldayan pis nefeslerinden ancak ateş çıkar. Leş yiyici kargalar, baykuşun yanında yol bulamazlar. Işıkları sönmemiş ateş böcekleri olsalar, ne yazar. Kebirler tanırım, derya diye gezdiği çukurlarında, larvalardan aldıkları ilhamı okyanus hikâyeleri gibi anlatırlar.

Pis böcekleri. Macerası bir atım gübreye basılmış, kusmuklu sarhoş ayıklığı.

Canını feda edenlerim için değerliler, gel gör ki saf çocuklarımı birer birer çaldılar. Bu hırsızların ellerini kesmek geliyor içimden. Allah Teâlâ boşuna dememiş hırsızların elini kesin diye, meğer bu kesilecek hırsızlar, bunlar, yol hırsızları, gençlerin zihinlerini fikirleri çalanlar.

Elleriniz kesilsin.

Kesilsin; dilinizle beceremediğiniz hiyaneti ellerinizle çok iyi becerdiniz.

Ey hainler, ellerinizle yapamadıklarınızı yazdıklarınızla yaptınız. Sizlere acımıyorum. Ağladıklarım için siz ağlamazsınız. –Kısa bir yazı üstüne çizgi atacak kadar-

Yolu yolsuza uğramış, peygamber ruhlu insanlar, gidiyor, dolanı gelmiyor. Gittiği yerde bilinmiyor. Eğer bir gün toprağa bastığınızda bir garip ses duyarsanız, duyduklarınız vaktinden önce gidenlerin eyvah sesleridir.

"Aldattılar, neden?"

Onlara çok görmüyorum. Yollarını çaldı eşkıyalar, kanlarını emdi vampirler. Tuzaklarından kurtulmaları kolay değildi. Rahman sıfatlı sevgili, onların bir günahları varsa bu eşkıyaların sırtına yükleyeceğini biliyorum.

Bulanıklık olsa gerek sevgilim / bulanıklık. Işık korkutuyor kaçırtıyor. Ne, bir vampir mi ne? Sarımsaklar asın bahçelerinize, kazıklar saklayın, nallar ikonlar, maydanozlar, herdem çekirdek bir taze kolay küpler, küreler, prizmalar, yeldeğirmenleri, kekikler, keklikler, duman acıları, kutu yosmaları. Saklayın ve sakının. Adım başı adam başı adem başı yüceltilen bu çürük elmalara inanın, ve sakının vampirlerden!

Göğünü yitiren yıldız
Kumsal falına bakar
        gök kuma mı yazılmış

Cinler çarpmıştı
ayna piri almıştı içeri beni
büyükannem söylerdi bakma aynaya
derdi ayna cinleri rahat bırakmaz
sonra seni, ayna piri içeri
alır seni!

"Kırmızı Kahverengi Defter"

Ey sevgili dara düşmüş kullarının karşısına İsa nefesli Mevlanalar çıkar. Onlar hayat verirler. Onlar beslerler, beslenmezler. Ne mutlu ki bize Meryem'i de bulduk, İsa'yı da. Ancak biz kaybetmeden "kış uykusundaki melekler"inde bulmasını istiyoruz.

İhramcızâde İsmail Hakkı

Alıntılar için kaynak: Nilgün Marmara, Kırmızı Kahverengi Defter, Yayına Hazırlayan: Gülseli inal, İkinci Basım, Eylül 1994, İstanbul

İYİDE NE KÖTÜ

İyi insanlarla dost olun derler.

Evet, iyi insan dediğimiz -kendimize göre ve seçtiğimiz kritere uygun- dostlar edinmek isteriz. Ancak şu kıskançlık bir olmasa. Bugün fıtratımız gereği bir dost temin etmeye çalıştığımızda, engellendiğimiz nedeni , birçok iyi bir insan ile olan bağımızdır.

Hz. Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî (Kuddise sırruhu's-sâmî) Efendim, Şems-i Tebrizi ile dost olunca, diğer yaran kıskandılar ve dostun ölümüne kadar uğraştılar. Oğul Alaaddin'i dahi entrikaya karıştırdılar. Dahil ettilerde ne oldu, hikayeleri kaldı. Ancak yanmış bir yüreğin çıkmayan dumanlı külü hala kırgın ve üzgün bir şekilde, hasretini çekmekte değil mi.

İyi insanları sevmek için kendimize fırsat tanıyorsak, başkalarıyla onları paylaşmayıda öğrenmemiz gerekiyor. Ancak kötülerde haset, iyilerde kıskançlık dünyayı çekilmez kıldı.

Böyleyken iyi olmanın suç, kötü olmanın kudret olduğu günlerde kendimizin dinleneceği bir çınar ağacı gölgesinde duyacağımız iki kelamı neden birbirimizden esirgiyoruz. Bir veli hacda Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellemi ziyaret ederken dediği şu söz "seni kıskanmamak elde değil, bu kadar sevenin arasında bana yer kalmadığı gibi, katında adımda nasıl anılsın."

Acaba Efendimiz orada ne cavap vermişti, diye düşündüğümde "iyilerin gölgesi olmadığını unuttun mu, herşey açıkta, gölgeni bırak gel, burada sana da yer vardır. Ancak sadece benim olsun dediğin iyinin diğer dostlarını kendine engel edip aşkını zedeleme" "Bir torba pirincin içinde hepsi pirinç olmanın, yanında birkaç beyaz taş karışmıştır. Onlar bana zarar verecek diye, torbadan çıkmaya çalışma" "neticede herşeyin bir sahibi var, sevende sevilende Ondan başka değil."

Sevmek ve sevilmek arasında kalmış dünya ehlinin birbirine layık görmediği bu hal ancak ehl-i meyhanede kırmızı şarabın önünde son bulurken, neden mescidin mihrabında kıskançlığın hikayelerini anlatan vaizler var ki.

Tarihin içinde "benimle" derlerken babasına hasret giden kızlar, oğlunu asılırken

seyreden anneler, gurbette tapınak içinde gömülen kadınlar hep iyi dediğimiz insanların kıskançlığı nedeniyle olmuştur.

Ey iyiler kıyamet günü utanç denen bir bela sunulacak olursa bu ancak cennette olanlar için var olur. Çünkü cehennemde utanılacak ne kaldı ki, herşey ortaya saçılmıştır. Bazen cehennemde yanmak kıskançlığın zehrini içmekten daha iyi olduğunu söylenebilir. Sevenlerin arasına konmuş engeller.

Aklı midede olanın derdi doymak boşalmak, olunca ondan yemek ihtiyacından gayri ne olur ki? Öyle iyiler vardır, onlar ile âlem huzur bulur. Onların iyiliğini sadeceleştirip, benim olsun dediğimizde kimin neyi fazlalaşacak. Buğdaysan buğday olursun, çınarsan çınar, güneşin altında yıllarca kalsan aslın değişir mi? Bunu bilmeyip değişmek istiyorsan veya suçlu birini arıyorsan onu ezelde tayin eden yaratıcın olan Allah Teâlâ'ya sor, Cevabın verilmeyeceği bir soru ancak seni senden uzaklaştıracaktır. Küsersen, kalırsın. Herşeyin bir kaderi var, bir iyi buldun mu sarıl, ancak onun gibi olmaya onu kıskanmaya varan bir hale giriftar olma. Nedeni olmayan bir hayatın nedensiz bitişinde sen ve ben kalmayıp sadece O kalacaktır.

Ya Rabbî herkes kötülere fırsat verme diyor,

Bense iyilere

İyiliğin içindeki saklanmış çirkinlik

görünen kötüden kötü

Dostu dosttan ayıran

Şems'i indirenler,

Mevlana'nın yanındaki iyilerdi.

Allah'ım iyiler yanındaki iyilerden bizi koru

İsa'yı çarmıha gerdiren

Son akşam yemeğindeki iyi denilendi.

Ali'yi şehid edende birinci saftaydı

Anlarsan böyleyken böyle

İhramcızâde İsmail Hakkı

İÇİ BOŞUN DOLU NOKTASI

Sevginin karşılık bulduğu husus karşındakinin sana yönelişi ile bir oluyorsa, bizim düşüncemizde olan onda da oluyorsa, bu sevginin çıkışı, karşımız mı kendimiz miyiz, sorusunun cevabını vermek için, hangi doğru soruyu soracağız.

Doğru soru diye bir şeyin olması ancak doğru cevap verilince açığa çıkar. Doğru cevapta bizim kendimize göre ise, hangi cevabı bulmak istiyorsak, o soruyu sorduğumuzda, isabet edemiyorsak, cevabın hatalı ve doğru olmasının bir manası yoktur.

Doğru cevabı bulmak mümkün olmadığı zamanlarda neyin eğrisini doğru tutmaya çalışalım. Bir çocuğun aşkı bir büyük için doğru olmadığına göre, küçük ve küçüklüğünü bilmeyen çocuk, kimine göre doğru kimine göre yanlış yapmış olacaktır.

Allah'ın kulunu sevmesiyle kulun sevmesinde doğru olan yani hangisinin önce olduğunu düşünelim. Öncelik Allah Teâlâ'ya aitse, kul sevmediğinde suç ve yanlış kulun olmayacağına göre doğru cevabı vermek için hangi tercihi yapmak hatalı/doğru olacaktır. Allah Teâlâ'yı sevemedi denilen kul hata ve yanlış yapmaktan çok, doğru olanı yapınca kovulması neden hatalı oluyor?

Birini sevdiğinizi düşünün o sizi seviyor veya sevmiyorundan çok sevgi bize ait olan üzerinde olmalıyız. Karşımızdakinin verdiği değer bizimle alakalı göründüğünü düşünmekten çok tercihimizi karıştırmaktan çok kirlenmeyen düşüncemizi sevdiğimizle temizlemek çaremizdir. Onlu ve onsuz olamamak suçu bizi yok etmeden kendimizi yok etmek doğru olacaktır. Tüketen ve tükenen arasında kaldığımızda, -benzer olarak- güneşe karşı çıkan su ne kadar buz olsa da erimeye mahkumdur. Güneş erittiği buzu su eder, peşinden buhar kılar daha sonra buhar ve bulut olan su gölge etmek için güneşin karşılığına geldiğinde, güneş onu suya çevirdiğinde veya sebeplerinden biri olunca bu gidiş gelişin arasında olan bütün olaylar bir yerde güneşin varlığını inkar ettirmese de varlığınıda isbat etmeye değerli olamaz. Sonuçta su yaşadığı bu hikayeden haberli döngüsünde gidiş gelişinden güneş habersiz gibi gaflet içindeyken ağlayan gözü dindirmeye çalışan su hangi amaçla gözden ayrılmayı düşünür ki? Gözyaşı ayrılacağını bildiği gözünden neden ayrılmak istemiştir, ayrılmak istenilen husus değildi.

Ayrılığın durdurulması gereklidir. Bunda sebep olmanın değil, nedeni kaldırmak

büyük olana aittir. Büyük küçüğün karşısında hep suçlu konumundan kurtulması gerekir. –nedensizlikler bizi yıkıyor- Eğer bir sonucu yoksa neden sevgi denen alışveriş sebepli veya sebepsiz başlayıp inatla devam etmektedir. Doktorun verdiği ilacın acı değeri olmadıktan sonra vitamin gibi şeker ilaçlar etki etmedikleri gibi aldanmanın bir işaretidir.-tatlı sözler- Acı ilaç içmeye alışmış diye doktorun oralı olmaması ise hastayı yıkar gider. Bazen beklenenin tersini yapmak doğru olan hareket değil mi, olmasını beklediğimiz hareketi karşımızdaki anlar/anlamaz olduğu halde; lakin biz onu anlamadıktan sonra karşımız bize uzak ve yakın olması çokta değerli değildir. Bize düşen hisse karşımızdakinin sırlı ve gizli dünyasından çok kendimizdekinin gerçeğine varınca onun alemi kendimizde kaybolup gider. Benim dediğimiz bütün şeyler bize ait olmaktan çok ortak olduğumuz şeyler olduğunu bilince merhametli olmak en güzel yoldur.

Acıdığımız veya sevdiğimiz her şey bir ayrılık ve birleşmenin arasında kaybolacaktır. Hepimizin birbirine yakın olması düşünülmez. Ancak birleştiğimiz sevgide buluşma bize ait olmaktan çok Allah Teâlâ'nın muradı olunca bazı sevgilerin ifadesinin gerçeğini tam bulmadığımızda suçlunun kim olduğunu ararsak, o hakikatte yine Allah Teâlâ'ya ait gibi görünecektir. Çünkü o da bazen kıskanır, bu kıskançlık nedeniyle kendinden uzaklaşmasını istemediğini, istediğinden uzak tutar. Ancak bu bazen yine onun iradesiyle askıdan indirilirse de herşey olduğundan çok değişik durum gösterince, sevgililer birbirlerini arar olsa da bir engel onları sürekli buluşturmaz. Bu sevgi ile oluşan şuleler bedenleri kavururken aslında birleşme yolunu açığa çıkarmıştır. Çünkü aşk ateşi bedenleri yakarken çıkan küller birbirine muhalif olmadan bir tas içinde birleşir. Bu birleşmeyi ayıran rüzgarlar onları dağıtsada her zerrede onları buluruz. Her şey bitmiştir. Birleşme olmuş ayrılma olmuş kalan ise yine ilahi yalnızlıktır. Diyorum ki, bütün bunlar olacağını bilirken sevenlerin uzak kalmasının unutmanın bir değeri var mıdır?

Ey dostum ey sevgilim sözleri her şekilde yalan olacağını bildiğimizden içi boş noktayı doldurmaktan vazgeçersek, kara veya ak deliğin içinde kaybolacağımız işaretini gördüğümüzde ne yapmalıyız?

İçi dolu ile içi boş nokta birleştiğinde yine nokta kalıyorsa ayrı durmanın gereği yoktur.

İhramcızâde İsmail Hakkı

LEN TERANÎ

Ağacın dilinden onu duydu.

Sevgiliye ağıtlar yaktı.

Her gün olmasa da bir şeyler sordu, onu gözledi.

Sevgili yüzünü gösterir mi? diye.

Ancak Hz. Musa aleyhisselâm bir türlü Allah Teâlâ'yı ikna edemedi.

O, her türlü çabasına karşın yüzünü göstermedi.

Sonunda bir kerecik (biran-isteğini yıkmak için) razı oldu.

Onunla arasına koca taşı koydu.

Taş görsün/görürse, sonra belki dedi.

Taş nasıl görecek ki, taş kendini kaybeder toz olur.

Bugün onu gözlere sürme çekiyorlar.

Hz. Musa toz olan ile kendini bir yerde bulduğunda,

korkuyla sinesine gömüldü.

İsteği gitti, bir ayrılık acısı kaldı.

Düşündü ölmem mi gerekiyor,

öldükten sonra görmenin zaten bin türlüsü var dedi.

Ey Sevgili! dünyada seni görmenin olmayacağını anladık. Fakat bu sevginin perdesinde nice âşıkların,

ölüp ölüp gidiyorlar.

Duymasaydılar, işitmeseydiler, bilmeseydiler, denilmeden.

Bu elem çekilir mi?

Çok peygamberler anılır. İçlerinde en çok görme arzusunu duyan Hz. Musa aleyhisselâmdır. Hz. Musa dünyanın türlü türlü çilesini gördü şikayet etmedi. Ancak görme iştiyakını bir türlü yenemedi.

Seni istedi, ona neden bu görmeyi çok gördün ki?

En kötü dediğin şeytan bile özel meclisinde bulundu, bilmiyoruz ama (bilgisi bizde

yok) Seni gördü.

Sevdiklerin için bu ayrılık biraz çok değil mi?

Sormak gerekir, yüzünü göstermeyerek ve naz ederek neyi murat ettin ki?

Kapına gelen, senin için ağıtlar döken peygamber çok şeyde istememişti.

"Göremezsin" "olmaz", için hukema çok şeyler sıraladılar, bence hangisi doğru ki?

Gösterseydin yüzünü peygamber davasından vaz mı geçecekti?

Benliğini kaybedip eriyip mi gidecekti.

Yahut herşey bunun için mi diyecekti?

Hayır!

Allah'ın zâtında da bu işten üzüntü duyduğun aşikar ki, bu vak'ayı hikaye etmek istedin.

Musa'yı biraz üzdük, dercesine,

unutulmasın sevgilinin nazı mı dedin?

kıyamet günü uyananların ilki Hz. Musa aleyhisselâm mı diye şüphe eden Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem belki bunu bize hatırlatıyordu.

Çünkü hasretle gidenin ruhu uyur mu, sakin olur mu?

Len terânî [göremezsin] denilen yerden, yerin içine doğru geçildiğinde peygamberin hasretten kavrulmuş bütün varlığı paramparça olmuş, tozlaşmış, her yerde yine görmekten vazgeçmeyişini üzülüşünü düşünebiliyorum.

Büyüklerimden duydum, bazen Allah'tan olmayanı istemek gerekirmiş,

inlemekte bitmez ve vermediğinde acı olur.

Ey Allah'ım! artık yüzünü gösterme vaktinin günü, bize doğamayacak mı?

Herşeyi içinde biter/sonlu yarattın. Ayrılık tohumları ektin.

Onlar peygamberdi, biz değiliz. Kabullendiler, ancak biz kabullenemiyoruz.

Hep böyle yüzünü göstermeden, sesini işittirmeden uzak tutarsan,

kulun çok dayanıklı çıkmadığında suçu ona mı yükleyeceksin?

Telef olup gidecek, dönüşü de yok ki

tekrar tekrar gelsin diyeceğin.

Yüz göster bu ayrılığa son de.

Kilisenin çanında, havranın şofarında, caminin salâsında duyulursa, biri öldü diye,

onu ben bil, çünkü ben her gün ölüyorum.

Bir gün, o bir gün, bugün diye.

Ayrılığın kalmadığı yerde tek sen varsın.

Bu işe artık bir dur deyiversen.

İhramcızâde İsmail Hakkı

HAC YOLUNDA EFENDİMLE

Efendim ile sohbetimizde konu içinde konu oradan buradan konuşurken teklif edilmeyen nafile ibadetlerin yorgunluğundan bahsedildi. İbadet etmedeki hazzın hak ve batıl cihet ile alakalı olmayıp kişinin kendi gayretiyle/yaratılışıyla alakalı oluşu yanında, tesiri vücudunda olan hikmetler kişiyle ilişkili olduğuna dikkat çekildi. İnsanın her yaptığı fiilin bir getirisi var. Ancak onların iç dünyamızda bize bırakacağı tesirler çok farklı zeminde hareket etmektedir.

İşte bu ahval ile tefekküre dalmışken önümüze gelen Budistlerin inançlarında olan hac ziyaretine verdikleri değer müslümanlardan çok farklı olmadığını gördük. Aynı şeyler bizde de onlarda da var. Çocukken hacca yürüyerek giden insanlardan Saçlı Babayı tanıdım. Kırk küsür yaya olarak haccı vardı. Tarihten ise İbrahim Ethem hazretlerinin bu şekilde hac yaptığını işitince, manevi dünyada bedeni fedakârlıkların insanın iç dünyasında sevgiliye sunduğu hediyelerin çeşitliliğini ve farklılığını izah etmeye yetecektir.

Bu konuda efendim bana buyurdular ki;

"Aslolan yolculuğun kendisidir. Menzile yolu feda etmeyeceksin. Yol değerlidir. Yolu idrak ettiğinde, yol seni yol ediyorken henüz madden herhangi bir yere ulaşmadan bir başkalaşıma uğruyorsun.

Yol boyunca hala başlangıçta yola çıktığın adamsan, esasında hiç yola çıkmamışsın demektir. Bir de gizliden şu soru kükremeli içimizde, yol boyu ne kadar safra (sıkıntı, tedirginlik, kötü tarafları) attım? Benim hac yolu konusunda gözlemim o oldu ki, haccın neticesinde pek çok insan safra atmak bir yana ağırlaşarak dönüyorlar. Kendini taşlaması gerekirken, kendini taşa çalmalıyken suçu bir acayip duvara yükleyip onu fiskelemek ne acı, bir dönüş oluyor."

Efendimin bu izahı karşısında dilim tutuldu. İbadetlerin aslında bir görev mahiyetinden çok bizde olması gereken değişimleri zuhura getirmesi gerektiğini ve bu şekilde olgunlaşmanın daha çabuk olacağını anladım.

İhramcızâde İsmail Hakkı

Ek okumalar

İbrahim Edhem rahmetullahi aleyh ondört yılda güçlükle Kabe-i şerife vardı. Yolda giderken her adımına iki rekat namaz kılardı.

Çün Kabeye erdi, Kâbe anda yok. Birkez ah eyledi.

" Aceb bu ne haldir, gözümde halel vardır?"

dedi. Hafiften bir avaz işitti ki:

"Ya İbrahim ! Senin gözünde halel yok amma bizim bir firavuşumuz (kul, cariye) vardır, bize yüz tuttu. Biz de Kâbe'mizi ona karşı gönderdik" dedi. İbrahim Edhem gayretlendi. Ve:

"Bu ne türlü avret ola ki mertebesi ve nazı Çalab dergahında böyle ola"

dedi. Geri yürüdü. Gördü ki Rabia gelir, Kâbe yerine gelmiş. İbrahim Edhem Rabia'yı görünce:

"Ya Rabia! Bu ne haldir ki cihanı hayrete saldın. Ondört yılda nice türlü meşakkatlerle, her adımda iki rekât namaz kılarak, Kâbe'nin aşkına geldim, Kâbe sana karşı gelmiş" dedi. Rabia:

"Ya İbrahim ! Sen namaz eyledin, ben niyaz eyledim" dedi. Rabia haccı tamam eyledi, yine Basra şehrine gelip ibadetle meşgul oldu. Bir yıl sonra Kâbe'yi yine arzuladı. Ve evvelki yıl hac bana karşı geldi, bu yıl ben hacca karşı varayım dedi. Yola girdi.

Kaynak: http://www.tezkiretulevliya.net/65-rabiatuladviye.html

Hz. Pir Şeyh Abdülkadir Geylani kuddise sırruhu'l-âlî:

– Ben, İbrahim Ethem Hz.'in zamanında olsaydım; ona tacını, tahtını terkettirmeden seyyahlıkta geçireceği halleri on sekiz sene sırtıyla odun çektiği, o ibtilâları manen geçirtir, kendini sarayında irşad ederdim, buyurdu.

EY SEVGİLİ MİRAÇ'TAN DÖNMESEYDİN NE OLUR DU HALİMİZ

Bugüne kadar Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellemin Miraç hadisesini algılarken hata yaptığımız düşünüyorum. Bu olay aslında rahmet peygamberinin dünyayı terki- bir nevi ruhunu Allah Teâlâ'ya teslim edişi idi. Yani İdris aleyhisselâm gibi dönüşü olmayabilirdi.

Büyük mutasavvıf İmâm-ı Rabbânî kuddise sırruhu'l-âlî miracı şöyle anlatıyor:

> "O'nun (salla'llâhu aleyhi ve sellem) mirac gecesinde Rabbini görmesi, dünyada değil, âhirette vaki olmuştur.
> Çünkü O (salla'llâhu aleyhi ve sellem), miraç gecesi mekân-zaman dairelerinin dışına çıkınca ve imkân âleminin darlığından kurtulunca ezel ve ebedi bir an olarak buldu, başlangıç ve sonu bir nokta olarak gördü..." (C. I, 283. mektup).

Hüzün senesi dediğimiz olaylar zincirinde [Hz. Ebu Talib'in ve annemiz Hz. Hatice aleyhisselâmın vefatları akabinde] Efendimiz salla'llâhu aleyhi ve sellem için Mekke'deki hayat çekilmez olmuştu. Hz. Ebû Talib'in sağlığında Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve selleme yaklaşamayanlar, bir canavara dönüşmüşlerdi. Yüzüne tükürüyorlar, öldüresiye dövüyorlar, Mescid-i Harâm'da boğmaya çalışıyorlar, secdede iken üzerine deve işkembesi koyuyorlar, yapılmadık işkence, edilmedik hakaret bırakmıyorlardı. Efendimizin bir nevi kolu kanadı kırılmış, Mekke'de yapayalnız kalmıştı.

"Ben mağlubum, ben mağlubum, Yüce arkadaşım yardımın nerde?" diyerek üzgün halini tarif edemiyordu.

Acıları tarif edilmeyecek bir vukuat yeri Taif'te bu ahvalin tuzu biberi oldu. Tâif halkı misafir gelen Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellemi taşladı. Öyleki geçtiği yolun iki tarafına dizilip taşlar yağdırdılar. Efendimiz yaralanmış, bastığı zaman toprağı incitmeyen mübarek ayakları kanamaya başlamış, düşe kalka kurtulmaya çalışıyordu. **Hiçbir zaman olmamış gibi toprak o gün yarılıp O'na sarılmak için Rabbinden izin istemişti.** Efendimiz, düştüğünde zalimler kollarından tutup kaldırıyor, yürümeye zorluyorlar ve O yürüyünce taş yağmuru yeniden başlatıyorlardı. Birde kahkaha ile gülmeleri yok mu, acıların en acısı..

Yanında yol arkadaşı evlatlığı Zeyd b. Harise ile yaşadıkları bu acı hadise den sonra

Efendimiz;

“Ya Rabbi! Kuvvet ve kudretimin en zayıf hâliyle, elimdeki çare ve vasıtaların en basitiyle, insanların gözünde ifade ettiğim değersizliğimle Sana yalvarıyor, Sana sığınıyorum.

Ey merhametlilerin en merhametlisi!

Sen zulme uğramış tüm mazlumların Rabbisin. Sen benim de Rabbimsin.

Beni kimlerin eline bırakıyorsun?

Bana kaba ve sert davranan bir yabancıya mı, yoksa bana üstün kılacağın bir düşmana mı?

Eğer Sen bana dargın değilsen, başıma gelen eziyet ve işkencelere aldırmam. Ancak Senden gelecek bir himaye ve koruma çok daha hoştur. Öfke ve gazabına uğramaktan; karanlıkları aydınlatan, dünya ve ahiret işlerini düzene koyan Zâtının nuruna sığınırım!

Sadece Sana sığınır ve Senin rızanı dilerim.

Senden başka kuvvet ve kudret yoktur!”

Dediğinde Cebrail aleyhisselâm geldi. Taif halkının helak olmaları için izin istedi. Efendimiz bu zor durum halinde dahi, bu cezaya razı olmadı.

Hadise uzundur. Efendimiz umutla geri Mekke'ye döndü. Mekkeliler onu içeri almadılar. Hiçbir dayanağı kalmayan Efendimiz son olarak **‘amca’** diye hitap ettiği hala müşriklerden olan Nevfeloğullarının lideri **Mut’im b. Adiyy**’e kendisini himaye etmesi için haber gönderdi. Mut’im b. Adiyy, oğullarıyla birlikte silahlanarak derhal harekete geçti ve Efendimiz salla’llâhu aleyhi ve sellemi Mekke’ye getirdiler. Ne var ki, hayat tadını kaybetmiş, Efendimiz çok üzgün bir kapı açılmasını bekliyordu.

Bu zaman aralığında her şey bitsin dercesine Allah Teâlâ kulunu katına çağırdı. Aslında bu gidiş bir ayrılığın gidişi idi. İnsanlığın rahmeti gidiyordu. Melekler ve âlem ayrılığın korkusu hissettiler.

Ya geri dönmezse?

Evet Allah Teâlâ'nın sevgilisi geri dönmezse, ne olacaktı?

Allah Teâlâ kulunu koruyamayacak ve zalimlerin eline mi bırakacaktı?

-Sevgilimi alın getirin, emr-i fermanı herşeyi alt üst etmişti.Cebrail aleyhisselâm o anda hayatının en dehşetli günlerini yaşıyordu. Efendimizi hazırladı, huzara kadar arkadaşlık etti ve götürdü. Efendimize Has odanın bilmediğimiz yerleri açıldı.

Konuşuldu, kalbin dahi duymadığı bir derinlikte.

Mâhasal ol anda doksan bin kelâm

Sebk idüp bulduktan encâm ü hitâm

Allah Teâlâ, Efendimizden izin istedi.

-Sevgilim seni daha göndermek istemiyorum. Efendimiz:

-Aman Ya Rabbi! Ümmetim ne olacak. Beni seven daha doğmamış kullar var, onlar ne olacak dedi?

-Seni üzdükleri zaman ben üzülüyorum, sana zarar verdikleri zaman ben zarar görüyorum.

-Ya Rabbî, takdir ettiğin ve ruhu var olup beni seven sonradan doğacak kulların ne olacak? Bu geliş kapısı kapanmasın ben ve ümmetim sana kulluk ederiz. Niyaz ederiz. Namaz kılarız.

……

-Elli vakit olsun, sık sık görüşmemiz olur, bu niyazla.

Allah Teâlâ'yı razı eden Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem dönüşte Hz. Musa aleyhisselâm ile görüştü. Ümmetini düşünen nebiye hayranlıkla

-Nasıl olsa, geri dönüş için izin verildi, namaz konusunda bir müracaatta bulun, ümmetin buna takat getiremez, belki, dedi.

Sonunda beş vakit hediyesi ile Allah Teâlâ'yı razı eden Efendimiz salla'llâhu aleyhi ve sellem dünyaya geri döndü.

İnsanlar beş vakti Allah Teâlâ emretti zannediyorlar. Hayır, Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem Allah Teâlâyı razı etmek ve dünyaya bizim için geri dönebilmek için bedel olarak istedi.

Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem dünyada üç şey sevdirildi dediklerinden

biri olan namazı herkesten daha fazla kıldı.

Gözümün nuru diye övdüğü namazla hayatını yaşadı, son gidişinde de ise isteği **"namaz kılın"** oldu.

Ey Miraç, bizi sevgilimizden ayırmadın. Bedel olsun diye hediyeni her gün bu anı anmak için beş defa namazı eda etmeye çalışıyoruz.

Ya Rasûlu'llâh! (salla'llâhu aleyhi ve sellem)

Sana minnetimiz sonsuzdur.

Eğer göklerden dönmeseydin, varlık âleminde bugün bizler olmayacaktık.

Sana teşekkür ediyoruz.

İhramcızâde İsmail Hakkı

TOPRAĞIM, AYNA MI OLDUN?

Tekkede çirkin yüzlü bir derviş vardı. Geçirdiği günleri çekilir de değildi. Arkadaşları onu hiç sevmediler, sonunda tekkeden kovuvermişlerdi. Dervişin son sığınağı, tekkede kapılarını kapatmıştı. Sohbetlerinde merhametten, sevgiden, aşktan bahseden şeyh, bu duruma görmezden gelmişti.

Derviş, " **Allahım, hiç acımadın mı? Sevgi nişanesi dediğin dostların dahi bana sahip çıkmadı ve kovdular"** diyerek dağlana dağlana yollara düşmüştü. Dostları yoktu, evler zaten kapalıydı. Yoktu.. Hayata küstü, son sığınacak bir yer aradı, derviş ölümü beklermiş gibi, mezarlığa gitti. Eski bir lahdin içine sığındı. Günler geçer mi, geçiyordu. Ziyaretçileri de vardı. Uyuz köpeklerdi. Soğuk günlerini kabirde onların sıcağına sıvışarak beraber geçirirdi. Ana rahmindeki bebekler gibi, toprağın sıcaklığını hissettikçe gönlüne bir ferahlık gelir **"aşkım, sevgilim"** diye sarmalanırdı. Toprağa çok muhabbet duymuştu. Nasıl duymasın, çirkinliğini yüzüne vurmayan kadim dostu, sevgili topraktı.

Bir gün rutubet kokan elbiselerini silkeleyerek kabirden çıktı. Hoş bir esinti. Kalbe huzur veriyordu. Hava da nemliydi. Yol boyunca yürüdü. Her şey ne güzel diyerek göğe ilk defa bakar gibi baktı. Huzur yeri olan göğe bakılmaz mı, çokça baktı. Bir huzur, tarifsiz.

Derviş göğü sevmiş olsa da, toprağa meftundu. Çirkin yüzüne o hep olgunlukla bakmıştı. **"Dostu olmayan toprağa bakar".**

Toprak, dervişin dostuydu. O hep dost kalacaktı.

Bu dostluğu ve sessizliği bir ah yırtarak deldi, geçti. Aralarına su girmişti.

Su toprağı parlatıp doyurmuş, üzerinde akisler dağıtan cilalı bir kara aynaya çevirmişti. Derviş, uzun zamandır unuttuğu yüzünü gördü, çirkinliğini hatırladı.

> **"Ey yokluk aynası, şimdi ayıplar aynası mı oldun?**
>
> **Dervişin çirkinlikten gönül aynası paslanmıştı.**
>
> **Parlatıp açığa çıkartmak mı istiyorsun?.**
>
> **Varlığın şekli, aynanda yokluğu anlatırdı;**

Her kaçan senin yokluk aynanda hayat bulurdu".

Şimdi parlak kara yüzün, ayna olmuş can kesiyor.

Dosttan ayrılmak ister gibi.

Her renkten ayrılmış, paslı dururken bir aşkı,

silmeye mi çalışıyorsun?

Yokluk aynamız güzel değil miydi?

Derviş güzel değildi ama, senin karan sayesinde rahat ediyordu.

Gönül aynasında onun yüzü ve senin yokluğun vardı.

Neden vazgeçiyorsun?

Derviş seninle yokluğa dalar, şarabı kadehinden kana kana içerdi.

Gönül işlerine bigâne değildin.

Sende yüzlerce saklı sırlar anlatırdın.

Dervişin çirkin yüzünü göstermek için mi, suyla birleştin?

-Aşk yoluna düştü , başına fitne ve belalar gelmesi gerekir mi? diye.

Dikkat et, bu kırılma ile aranıza gurur ve varlık sevdası düşmesin.

Çünkü o katre, sen deryasın, onun itibarı yok ki?

Gece gibi kararmış, ağaç gibi güz yelleri yüzünden beti-benzi sapsarı olmuşken, o seninle hayat bulmuştu.

Biliyorsun, onun gönül dumanı çok eziyetler etti,

Şimdi sende ondan vaz mı geçiyorsun?

Derviş saman çöpüne dönmüş, yere basacak hali kalmamıştı. Yalım yalım esen rüzgarın önünde savrulmuş, kurumuştu. Yokluğun ve varlığın nedeni olan ateşi, ta ciğerinde hissetmişti. Derviş elem ateşiyle yanıp kül oldu.

Toprak ona seslendi:

"Ey derviş bende karayım, senin yüzünü göstermek ister miydim? Ancak aramız giren su senide, beni de aldattı. Sen suyun yüzünden toprak kadehimi cilalı buldun, falcılar gibi kendini gördün. Yoksa ben aynı karayım," dedi.

Toprak yokluğun, kendinden kendine varacağı son noktadır.

Su ise, arada bir havalara çıkan gelgit dünyası.

Derviş öldü.

Kül oldu.

Hayalleri vardı, sevgileri de.

Nerde bir rüzgar ve toz bulutu görünse, duyana, toprağa aşkı yüzünden ölen dervişin aşk namelerini anlatır. Su ise yaptığı hatadan dolayı gökte hiçbir zaman karar etmek istemez. Ayrılığa neden oldum diye üzülür, hep toprağa düşer.

Su, dervişin gönlü ferahlasın diye gökten yere düşerken rahmet diye anıldı.

Derviş bir kere öldü. Su hala düşüyor.

Dervişi sevgilisine kavuşturdu diye, Allah, su'ya rahmet eylesin.

Amin

İhramcızâde İsmail Hakkı

KARIŞIK BİR RÜYANI TABİRİ

Ömrümüz böyle olmamalıydı, Elâgözlüm
Bir vakitsiz meyve dilemeliydik Tanrıdan
Uzun hasretlerin arifesinde
Ellerim böğrümde kalmamalıydı.

Turgut UYAR

RÜYAMIZ

Dokuz yaprak.

başları dokuz kuşa dönmüş bir dokuz yaprak daha.

Üzerlerinde uçan beyaz bir güvercin

ve uzaktaki kuşlar.

üç yumurta, ekmek

ve bir bardak su.

Eskilerden kalan bir hikmet **"Yorumlanmamış rüya okunmamış mektup gibidir"** denilmiştir. İmam Nâbulusî de **"Rüyâ uçucu bir kuşun ayağı üzerindedir, tabir olunmadıkça onun için istikrar ve karâr yoktur"**

Talmud'da ise **"Rüya, kendisinin yorumudur"** geçer. Yani rüyayı kendisinden başkası tarif edemez, tam manasıyla çözemez.

Rüyadaki dokuz sayısı:

rüya dokuz tabakada tabiri biliniyorsa kâmil ve tam teşekküllü tevil edilmiştir. Bu nedenle İmam Cafer Sadık aleyhisselâm sembolleri kâmilen dokuz vecihde yorumlamıştır.

> "Dokuz eskilerden beri "büyülü sayı" sayılır. Geleneksel sayı sistemine göre bu, diğer birçok anlamının yaranda tam üçlemenin üç katıyla tam biçimini simgelemektedir. **Maça dokuzlusunun rengi siyah, yani ölümün, yaşamın yokluğunun rengidir.** Her ne kadar oyun kağıtlarında maçanın biçimi bir yaprağı andırırsa da renginin doğal, canlı ve yeşil olacağına ölüm gibi siyah

> olması etkindir. Ama maçayı ters çevirirsek o zaman da bir kalp ortaya çıkar ama bu ölü yani duygusuz hale gelmiştir. Böylelikle kişinin durumunu karakterize eden kafayla kalp arasındaki içsel aykırılık belirtilmiş olur." [Jung, İnsan ve semboller]

Bu arada Yusuf aleyhisselâm, zindan arkadaşlarının kurtulacağını zannettiğinde, onlara çıktıkları zaman efendisine kendisini söylemesini tembihlemişti. Ancak şeytan ona Rabbinin ismini unutturduğu için zindanda yedi veya **dokuz yıl** daha kalmıştı. Bu nedenle rüya tabirlerinin çıkışı dokuz saat, dokuz gün, dokuz ay, dokuz yıl, olmazsa doksan yıla varır. Bazen çıkmaz. Öyleki tabir katı çok olunca zuhuru ahirete kalacak gibidir.

Yapraklar;

Doku gizemi üzerinden bakılınca Hz. Mevlana'nın dokuz yüz kat insan tabirini işaretle dokuz yaprak [yüz] katı anımsatır.

Yapraklar

Kuşlar çıkan yapraklar; olgunlaşamaya, çıkmayanlar ise zamanla olgunlaşacaklar demektir.

Yapraklardan kuş çıkması her yaprağın/dönemin doğuşunu simgeler. Eğer yaprağın karnından kuş çıkıyorsa, doğuma/doğuşa işaret ederek hayatın devamını bize hatırlatır.

Tek başına uçan beyaz kuş

İnsan-ı Kâmil, ruhtur.

Kuşların çıkardıkları muhtelif sesler ise onların dilinin lugatı, sırları ve manalarıdır.

Kuşların uçması;

bir gezi değil, aynı zamanda kurtuluşu örnekleyen herhangi bir hareketi de temsil eder.

Kuş gibi uçmak demek, istediği yerlere engelsiz gitmesi, görmesi ve meleklerle konuşmaya başlamaktır.

Bu makama çıkan bulunduğu yerden bir üst makama geçecek demektir.

Üç yumurta doğum;

Ruh, hayat ve ölüm; çocukluk gençlik ve ihtiyarlık; neticede yaşanılan üç devredir.

Simgesel bağlamda ekmek ve su âdemliğin temeli ve "İsa aleyhisselâmın ardından gitme" dir. Buna yeniden doğuş ya da diriliş de diyebiliriz?

Ekmek vücuttur. Onu yalayan ve besleyen sudur. Hikmeti en eski ölümcül günahtan temizlenme işlemi, gerçek vaftiz olgusunu gösterir.

Başka tabirlerde vardır, tabirden içeri.

İhramcızâde İsmail Hakkı

VAKİTSİZ UYKULARDAN

vakitsiz uykulardan uyandır beni
kara üstüne kara gök üstüne gök
şimdi herkesin dolaştığı bu yerde
bir taşra öğlesini yoğunca yaşıyorum
uzayıp gidiyor yorgun bir kamyon
elbette vakitsiz yıl sonu yaklaşıyor
sakın sana ne deme sakın deme
göğün toprağın denizin olduğu her yerde
demek ki insanlara yurt olan her yerde
saatin adı eşit her yerde
koy verme beni vakitsizdir mutlaka
uyandır çürüyenlerimi bir bir tazele
en sert sesini edin en zorlu tavrını al
kayayı çıkartmıştık tepeye kadar
ufacık ufacık bir şey
itecek kadar.

Turgut UYAR

TANRI KARADIR

Gelir söyler, gider söyler

Dilân Durdurmaz

Pir-i Muganın huzurunda oturuyorduk. Zelil ve zebun bir âşık gelmişti. Ağlamaktan pınarları kurumuş gözler, diriyken gömülmüş bir dille yorgunca huzura düştü. Çok sözler söylemek istedi. Gerek yoktu. Hali anlatıyordu. Pir sordu.

-Niçin bu kadar üzülüyorsun?

Üzülmene sebep senin güzelliğin, doğruluğun, fıtratın elvermiyor ki, karşındakine ifade edemezsin, varlığını.

-Efendim.. tükenme noktasına gelmem de suçum var mı?

-İyi olmak suç değilse de, kişilik dışı karşısında sende suç olmuş. Cinsini bulamayan bülbülü kargayla beraber etmek gibi. Varlığında olmayanı aramak insanın vasfıdır. Bulduğu zamanda katmak ister, karşılık ister. Bal gibi olanın yaratılışına sirke katılmaz ki.

-Arıyordum.

– Kadın içindeki erkeği, erkekte kadınını arar. Hep aradıkları bu dur. Kendinde olan eş-kendini. Başkası değil. Fakat yollarda erkekler tavşan, kadınlar kaplumbağa gibidir. Meşhur hikayedeki metafor bunu anlatır. Erkek çabuk olsun dediği halde yolundan kalır. Kadının yavaş ve kudretsiz haline aldanınca gaflete düşer.

-Kurtulmak istiyorum.

-Sevdiğinden bedenini kurtarırsın. Ancak için başka söylemini düzeltmek gerekiyor. Sen gelmeden önce ruhun buraya geldi. Ruhunla konuştuk. Ruhunun söyledikleri ile beden dilin farklı konuşuyor. Tamam olur, denilen bir husus oldu. Halledilsin bu mesele denildi. İtiraz ettin. Nebi (salla'llâhu aleyhi ve sellem) gibi "bilmiyor" dedin. Hallaç gibi idama razıyım dedin. Benim elimden dilimden kimseye bugüne kadar zarar gelmedi ki, şimdiden sonra olsun.

Dışın herşeyin tersini isterken, içinde neden ısrar ediyorsun? Çünkü verdiğin ahdler ve sözler varmış. Yalan da sende olmayınca, dönülmez yolun yolcusu gibi, zahmet

ve figan içine düşüyorsun. Çok anlattık, çok konuştuk, bir türlü için kabul etmiyor. Geçmişin hatıralarına.

-Ben bu kadar iyi olduğum halde ötekinin kötülüğü nedir?

-Karşındaki yol düşkünü. Aynı yola çıkmıştınız, fakat yoldaki hızınız aynı değildi. Kadının yavaş ve düşük hızıyla kazandığını, erkek yüksek ve fazla hızıyla erişemez olsa bile. Bilirsin, kadınların buluğ çağı düşüktür. Erkekler kırkına dayansa ancak buluğa erebilir. Kırkını bulupta erkek olamayan çoktur.

-Ruhum benden ayrı düşünmesi nasıl olur. İçten de nefret ettiğimi düşünüyorum.

-Hayır. İç vardır, birde için içi. En içte hakikatin sana yön veriyor. Saf iyiliğin razı olmayınca kader ve keder bedeni yıpratsa da razı olup duruyorsun.

-Ne yapmalıyım?

-İçinden ayrılığı yazamazsın. İnsan için verilmiş olan en büyük hakikatten biri unutmaktır. Elest-i unuttuğu gibi. Unutmak ve uyumak insan için özür değil, bir lütuftur.

İnsan-unutandır. Sen unutamazsan karşındaki hiç unutamaz.

-Ümidim yok mu?

-Ümidimizin var oluşu daha çok aklı korumak içindir. Sonuçta kader neyi çizdiyse oraya doğru yavaş yavaş gidiyoruz. Şahsiyetlerimizin tanınmasında kendimizden saklandığımız o kadar çok şey var ki. Onun için ben ihtiyarlığımı çok seviyorum. Hem de ne çok. Üzüldüğümde istediğimi unutmayı kolayca yapıyorum. O kuvvetli dediğime karşı, bir şey yapamam diye çekiniyorum. Kulaklarım zayıflamış, çok şeyi anlayamıyorum, gözlüklerim olmadan okuyamıyor olsamda.

-Ben ihtiyar olmadığıma göre,

-İhtiyar değilsin. Ancak gönül çökünce daha eylemsizdir. Tad ve tuzsuz yemek gibi. Hayat, olsa da bir olmasa da. Beni dinlersen içine bugün şunu söyle, ayrılmak yazıldıysa eğer, kavuşmakta yoksa birazda tanrılaş. Tanrı yalnızlıktır. Tanrılık verildi demek, yaratıcı tanrı olmak değildir ki. Bu duyumsal bir haldir.

Tanrılar yalnızdır ve yalnız kalacaktır. Umutları olmayan durgunlaşan karanlık bir sessizlik.

Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve selleme sordular, "bu alemler yaratılmadan önce Tanrı nerede idi" cevap verdi.

" A'ma da idi. -Altında ve üstünde hava olmayan-" demek bu. Tanrı Kara idi.

Bir âlime sormuşlar, "âlemleri yaratmadan önce Tanrı ne yapıyordu", cevabı ise, "bir şey yapmıyordu."

Şimdi sana da tanrılık hali göründüyse sonun kara olacaktır. Karayı seven, beşer olmaz. Kara tanrılarındır. Kara hayattır. Onda her şey saklanmıştır.

–Tanrı Kara mıdır?

– Tanrı Karadır. Kara gönülde misafirdir, Sonradan yaratılmış olman senin tanrılığına engel değil. Tanrı, tanrılar yaratır. Yaratması gereği. Ancak onlarda mahluktur. Tanrı olmak demekle Onun yüceliğinin sahibi olamayız.

Nefsini tanrı edinenleri görmedin mi? yi hep yanlış anlıyoruz. Nefisler tanrılaşır demektir. Bu nedenle yalnızlaşan bedenlerimiz ve ruhlarımızın çektikleri buradan gelmektedir.

-Ne yapabilirim.

– Yapman gereken 'ölmeden önce ölmektir', dediğimiz kutsal ölüm olan intiharımızdır. Dur deriz bedenimize, ruhumuzun iştiyaklarına. Çürümüş bedenimizden önce ruhumuzun ölmesi.

-Ruh ölmez ki?

-Yaşadığından zevk almayan ölmemişte nedir? Ruhumuzun acılarını dindirmek için içimizdeki olan geçmişe dur demeliyiz. Bu bir ölümdür. Geçmişin duruşu da an'da olmadığına göre yapılacak tek şey kalıyor. Bedenimize dönmek ve ondan yardım istemek.

-Beden ruha nasıl yardım edebilir ki?

-Unutarak.

-Yapamıyorum.

-Onu yapamayacak kadar güç bulamıyorsan yokluğa bürünüp kalender ve melâmi ol. Bir engel kalmaz. Kim ne derse desin.

İhramcızâde İsmail Hakkı

Yar yüreğim yar, gör ki neler var,

Bu halk içinde, bize güler var.

Ko gülen gülsün, Dost bizim olsun,

Gâfil ne bilsin, Hakk'ı sever var.

Girdik bu yola aşk ile bile,

Gurbetlik ile, bizi salar var.

Bu yol uzaktır menzili çoktur,

Geçidi yoktur, derin sular var.

Gözleri giryan, ciğeri biryan

Olmuşlar hayran, divâneler var

Her kim aşıktır yolda sadıktır

Sâdık olana, anda neler var

Her kim merdâne gelsin meydane,

Kalmasın yâne, kimde hüner var.

Yunus sen bunda meydân isteme,

Meydan içinde merdâneler var.

HANGİ VARLIK YOKLUĞA SIĞAR Kİ

Bugün çok sevinmiştim. Ancak ne zaman sevinsem birileri halime tuz basarlar, bende hep düşünürüm.

Ey hayat kıskanç olabilirsin, bu nedir? Desem de,

cevap bir yerden gelmez.

Canım dostum hoşluk dağıtırken, biri avcı olmuş uçan can kuşunu indirmeye çalışıyordu.

Ey Avcı!

Kuşu indirmek için tüylerin donarken kış yoluna düştün.

O kuşu vurdun mu?

Vurdum, dedin, baktın. Düşmüştü, bir şey. Doğru düşmüştü, düşen kuşun gölgesi. Gölgeler yere düşer, ancak kuş nerde, diye çok arandın. Olamaz demeye cesaret edemeden bakındın. Gururun vardı, elin barut kokuyordu. Kurşun uçmuştu ve değmişti, ancak düşen kuş yoktu.

Yerler yetmedi göklere dahi baktın. Gördüğün duyduğun hep hayal âlemi. Düşen olmak başka değmek başka. Hayale taş değer mi, o halde atılan ve tutulan nedir? dedin.

Sevdiğini kaybedenler ve bulanlar arasında, farkı bulmak, sende değil, beğenmediğin basit gördüğün yolcunun peşine takılmaktadır. Onlar avcıları avlayanlardır. Diyarlarına yolun düşmesin senide tutarlar.

Neden onu üzdün ki, tanımadığın biri de. Onlar üzülürler ancak seni ele alırlar. Senide alıp tutacaklar.

Her taraflarından altın sızan gök konuları tanırım,. Onları tanımak için gayret gösteririm, onlarsız hayat can bulamaz. Bazıları vardır, kendi havanında hikmet döverler. Söyledikleri hikmetleriyle ancak kendileri erirler. Hikmetler yaprakalr gibidir, bir ağaçları varsa dururlar., yoksa hayat herşeyi yavaş yavaş yok ediyor.

Bir güzel tanıdım, hakkıyla güzel. Onun yerine bakanlar, bulmak şöyle dursun varamazlar. Huyu huydur, kendi çok güzel.

Ey gözünü tepeye dikmiş olan, sor kendine çilenin hangi yurduna uğradın. Kan gibi gözlerin oldu mu? Yanmış kalbin, susuz dudakların? Olmadıysa, nasıl anlayacaksın?

Dertlerdir yol açanlar.

Tinden dünyanı kurutmak için aşkın alevi gerekir. Ancak nerde ateş, nerde sabır sadece gördüğün benliğin ile yalnız kalmaktır.

Gel yalnızlığın kaderini taşıyana hakkını ver de, anlamayanları, anlayanlar hakkına.

Dünyada tek bir hayat vardır. O da bir gönüle girmek imiş. Bunu ikincisi yoktur. Var dersen, ikiyi unut. Seni unut, önceyi unut. Unutma ki hala o avcı vurduğu kuşu arıyor. Fakat bulamayacak. Çünkü kuş yoklukta kaldı, avcı varlıkta. Hangi varlık yokluğa sığar ki.

İhramcızâde İsmail Hakkı

TANRIYI BULMAK İÇİN

"Tanrı, herşeye cevap verseydi,
insanlar daha çok soracak ve inkâr edecekti.
O susmayı tercih etti.
İnsan, bu susma karşısında iki şey arasında kaldı.
İnkâr ve iman. Bu gerçek rahmetin kendisidir.
Eğer her soruya cevaplar gelseydi,
yüce kudret bize yaşama hakkını bir daha tanımazdı.
Bu ise insanın doğuştan şanslı yaratılışıdır."

Çocuk okula yeni başlamıştı. Cin gibiydi. Sürekli kafası olur olmaz düşüncelere dalardı. Bir kere kafayı tanrıya takmıştı. Sürekli nedenli soruları vardı.

Neden basit bir sebeple Adem cennetten kovuldu, İsa'yı çarmıkta kurtarmayıp göğe çıkardı diye hesap soruyordu. Peygamberleri için neden yardımın geç bıraktı.. diye aklın son vuruşlarını yapıyordu. İleride dinsiz olur dedikleri kadar kafası karışıktı. O soruyordu, karşılığında cevap bulunamıyordu. Bir nevi herşey cevapsız kalışında gizliydi. Çünkü tanrı onun için bir türlü cevap vermedi. Vermezdi de. Bu çocuk büyüdü üniversiteye başladı. Sorgulamaya devam. Çünkü eleştiri için yaratılmış yapısı onu her meselede göz önüne çıkıyordu. Tanrı işi bitmişti. Bu sefer insanları, sistemi eleştirmeye başladı. Ancak sistem onu kabul eder mi. Tıktı kodese… Orada aç ve susuz… hücreye de koysalar bağırıyordu. Hani adalet, hani insanlık? Gücünüz bana mı yetiyor? Dışarıda iken böyle söylemiyordunuz. Ben tanrıya o kadar attım tuttum, bir şey olmadı. Yoksa "gerçekten siz tanrı mısınız" demeye başladı. Evet tanrısı ölmüş olan Nietzsche'nin gibi, onun tanrısı ölmüştü… ancak hapisahanenin tanrısı ölmemiş, onu oradan buraya savuruyordu.

Gücü yetemeyen değildi. Dili ile herşeyi çözerdi. Ancak bu yerin tanrsısı hesap sorunca…karar verdi… ben bu tanrıya kulluğumu yaparım dedi. Yıllarca sisteme çalıştı. Ancak sistem onun herşeyini aldı. Vermemesince. Ölüm vaktini bilmiş gibi …bir gün Öldü. Taptığı tanrı onu bırakmıştı. Bir çukura attılar. Taptığı tanrı onu bırkamış ve onu inkar ediyordu.

Bundan önce yoktun, şimdide yoksun.

Soru burada başlıyor. Tanrıyı inkâr eden öldü. Cevapsız soruları ise kaldı. Eğer

cevap verilecek olmuş olsa veya gerekseydi… neden verilmedi diyebiliriz.

Tanrı neden susar.

Yahudilerin dediği gibi "Tanrı neden tutulur"

Bunun cevabını kolay veremeyeceğimiz kesin.

Bütün mesele küçüklüğümüzde açken neden ağlıyoruz, bir ebeveyn neden çocuğunu aç olduğunu düşünür ve büyütmeye çalışırla başlıyor.

Bunun cevabı kesin olamaz. Zayıf geldiğimiz dünyada muhtaç olarak başladığımız hayat mahkumiyetimizin başlangıcı. Çocuk annesinin bakmadığını değil bakacağını düşündüğü bir eylemle ağlarken anne neden itiraz etmiyor. Olumsuzluk yok…Olması düşünülemez. Bir bağ ki izahı bizce mümkün değil.

Kulda arada bir zırlayabilir. Sen yoksun falan niyetine. İnkar eden için tanrı yoktur.. Olması da gerekmez. Ancak dünyada önceden ve sonradan bir ölüm ilkesi varsa ve evrimsel deneyimleri kabul varsayalım, hala nesli tükenen binlerce ırk varken hala değişime uğrayan olmayıp birer birer dönüşsüz ölürken, cevapsız kalan soruları kendimizde cevaplayamayınca güvenli kipte aklı tekrar çalıştırmak gerekiyor mu?. Virüsün olmadığı ortam. Ancak fazla iş yapmaz. İşte bu ortamın tek cevabı "ya varsa…" o da ya "ya yoksa…" dediğimizde tek çözüm iman etmek mi olacaktır?

Bilinmeyene yönelişte korku bizi zorlar. Karanlık odada her zaman bir çıkış vardır. Bu çıkışı görmek için bir ışığı bulmak gerekiyor. Bu ışık kendimiz tarafından yanmayacağına göre bir bilen veya tanrı olmalı. **Bunu bizim bulmamız değil, onun bizi bulması gerekiyor.** Unutmayalım ki tanrı bizi bulmasa idi… bizim onu bulma imkanımız hiçbir zaman mümkün olmayacaktı...bunun nedeni elçiler gelmesiyle açıkça görüyoruz. Bazıları elçileri sahtekar olarak düşünebilir. Sonunda ben bir görevliyim, ile işe başlamaları bir incelik konusudur. Bu nedenle unutulmuş olmak…eğer tanrı unutursa bizim onu bulacağımız kesinlikle düşünülemez.

Yüce gücün karşısında ezileceğimiz kesin. Neden mi, biz ölünce dünya hala duruyor. Biz dünyaya gelmeden durduğu gibi. Demek ki, dünya bizimle bir kazanca sahip olmadığı gibi gidişimizle de çok bir şeyi eksiltmeyeceğimize göre, -onu bulmayı kendi içimizde kolay başaramadığımızda kesin- iyi bir insan olmayada mecbursak-çünkü bir güçler sistemi bizi hemen mahkum ediyor. Ancak iyi insan olmak ile sisteme biraz yakın olacağımız kesin, görünüyorsa, sistemde gizli bir güçtür. O halde tanrıda

güçlerin içinden ayrılmış olan aşkın bir güç olacağı kesin...Güç dediğimiz şeyin izahını yapmakta zorlancağımız kesin. Vasıfları ve sıfatları ancak kendi tarafından belirlenecekse, duyulan ve bildirilenlere uymak gerekiyor. Bu gücü denemeninde bir faydası yoktur. Sineğin dağla mücadelesi gibi. Mesela, Darwin gibi tanrıyı denemeye gerek yoktur. Zayıfın güçlüyü denemesinde olumlu cevabın alınacağını kestiremeyiz.

1850 Haziran'ında çok sevdiği **kızı Annie** ciddi şekilde hastalanınca, kendi kronik kötü sağlığının kalıtsal olduğunu tekrar düşünmeye başlayan Darwin, Nisan 1851'de Annie'nin ölümüyle iyiliksever bir Tanrı'ya olan tüm inancını kaybetti.

Hasta kızı için kilisedeki duasında Darwin'in Tanrı ile olan pazarlığı şu şekilde geçmektedir.

"Efendim tüm alçak gönüllüğümle karşınızda diz çöktüm.

Tanrım eğer ellerinde kızımı kurtarmaya yetecek güç varsa ömrümün kalanını sana inanarak geçireceğim.

Eğer birini alman gerekiyorsa beni al, ama ona dokunma.

Bildiğin üzere kendisi küçücük bir kız.

Bu isteğimi senin ve benim çocuğum adına, hatta tüm çocuklar adına yapıyorum.

Sana şükürler olsun.

Âmin"

Ancak cevap olumsuz oldu. Kızı öldü. Sonra "Türlerin Kökeni Üzerine" kitabını yazdı. Fakat yinede inkar ettiği tanrısına kararı kendisi veremedi. Cennetinden çıkması için Havvası yardım edecekti.

Charles Darwin kitap bittikten sonra kitabın ve fikrinin kaderi eşi Emma'ya terk etmesidir.

"Bitirdim. Bitirdim.

– Seçimi sen yap

– Ne seçimi?

Bunu (Türlerin Kökeni Üzerine Kitabı)

Ne yapacağımızı seç.

“Birisi Tanrı’nın tarafına geçmeli.”

Bu kişinin Innes olmasındansa senin olmanı yeğlerim.

(Eşi) **Yani bana kalırsa bunu yok etmemiz mi gerekecek?**

“Neyin doğru olduğunu düşünüyorsan öyle yap.”

Önce bir oku Emma?”

Karar verildi. Emmanın itirafıdır.

“Böylece nihayet beni de suç ortağın yapmış oluyorsun. Tanrı ikimizi de affetsin.”

Darwin'in Havvası, Emma onu yoldan çıkardı.

Bu olaydan çıkarılan sonuç, Darwin bir fikri ortaya attıysada âlemdeki düzende bir değişme olmadı. Herşey yerli yerince çalışıyor.

Neticede Allah Teâlâ kulların keyfine göre cevap verdiğini tarihte duymadık. Bundan sonrada olacağı şüpheli. O vermek isterse…bunu bizim bilmemiz ve vaktini tayin etmemiz mümkün değil. İnanmak belki en iyi çözüm olacaktır. Ancak alay etmeden. Büyüklerin adetidir. Allah Teâlâ da alay edenleri ve şımaranları sevmez. Koyduğu sisteminde ve kanunlarında aceleci olmadığı gibi biz istiyoruz diye değişikliği de gitmeyecektir. Bizim gibi öleceklerin yargılarıda kendimizle yok olacağını düşününce, boyun eğmek mecburiyetinde oluşumuzu bilmemiz gerekiyor.

Tanrıyı delillerle de ispat etmek bir yerden sonra son bulduğunu bildiğimizden inkar edenler için en son cümle, biraz sonra bir yiyeceğe ihtiyaç duyup mahkum olduğu hayatta susmayı tercih etmesi daha uygun olacaktır. Güç kendini gösterdiğinde susmak nasıl mecburiyetimiz ise…

Ey insan… cevabını bulamadığın onca soru içinde seni yaratanı sorgulamayı bırakmalısın. Çünkü önceden de yoktun… sonrada yok olacaksın. Dünya sensiz yine yoluna devam edecektir. Yok dediğin tanrı hala birileri tarafından var ve yok arasında bilinecek ve sende olmayacaksın. Ancak her şeyin bir hesabı olacağını

unutmamalıyız.

İhramcızâde İsmail Hakkı

ÖLMELİ İNSAN ÖLMELİ

Son zamanlarda insanların, sosyal hesaplar ile tatmin olmasına, düşünürlerin dahil olması, demirci körüğündeki demir işine döndü. Azıcık bir cümle ile dünyaları anlatmanın peşinde olmak, anlayanı, anlamayanı belli olmayan, sonuçlar, takip ediyor görünüpte takip edilmeyenler…sonuçta boşa geçirilmiş vakitlerin acısını hissettiriyor. Barajların dolmuşluğu küçük kapaklar ile boşaltılarak, heyecanlar ve isteklerin sonucu oluşacak devler, cücelere döndürülüp, kaybolma yolundalar.

Önceden yapmadığını yapmaya başlayan sürgün filozoflar, kendilerini kaptırmış gidiyorlar.

Bu kadar doluluğun içinde gerçek yüzünü gördüğümüz kaç kişi kaldı?

Çok olmadığı kesin.

Bir fikir hakkında sadece yalakalanmak öteye gitmeyen, itirazsız, hormonulu hikmetler, kalbimizin perdelerini çok açtığımızı zannetmiyorum. Hz. Rasûlu'llâh salla’llâhu aleyhi ve sellemin yapmadığını yapmaya çalışmak. Bugün bir filozof kafa gördüm. Bedeninden kesik resmine istinaden, kulakları küpeli. Kölesiyim Tanrının, diyeni mi taklit ediyor? Kölemi…neyin… entelektüel jargonun bilinmeyinde kendine hava mı vermeye çalışıyor.

Gün ve devran döner, hayat hepimiz için biter. Ortada kalan ölümüne sebep olduğumuz yüzlerce fikrin yanında birilerininki de eklenir.

Kalmak… yanında bulunduğumuz istekler dünyasında… kaç kişiyi hidayete erdirmenin zevkini yaşadı ki?

Ya anlaşılmaz fikirler ile ölümüne intiharına yol verenler, ya da boğulsun diye biraz ilave su doldurulan, küçük bardaklarında ölen insanlar.

Ölünmez denen ferahlıklarda ölüşler var.

Bereketsiz zevksiz olmak bir kazanç kapısı. Yazamak için yazmak, tatmin olmak bir hastalığı. Bende varım diyerek… neyinde varız, neyinde yokuz değimiz… sözlerin arkasında sadece bir boşluk… görülmesi gerekirken günü güne takılmış bir fırtına arakasında, gidip gelmelerin sonuçlarında, hep huzursuz bir gözle ben neyimden çıkmış… kırk defa pişman olduğumuzu tekrar yapmışlar.

oğru olanı söylemenin suçlandığı zamanlarda yalan söylemeyi beceremeyene acımak gerekiyor. Hayat bu kadar çekilmez olmalı mıydı?

Ben olsun, biz olsun bitip.. o olsuna ne zaman dönüş yapacağız. Benlik asarından çıkmak, hiçlik kaçıp, bir tanrının karşısında olduğunu bulmak.

Bunu öğretecek insanlar biliyordum. Kalkamayacak kadar yorgun bitkin bıraktılar. Bir nevi öldürdüler.

Ölmeli insan… kendi ölmeyi beceremiyorsa birileri yardım etmeli ve ölmeli. Ölünce olan çok bir şey olmasada.

Ölmeli, sahip olduğumuzu zannettiğimiz dünyada.

Cebimiz para, etrafımız hayranlarla yaşamak varken neden ölmeli?

Geleceğini bildiğini beklemek cesaretini bulamıyorsa ölmeli.

Ölüm canın çekilmesi değil ki, ölüm… kendinin çekilmesi.

Öyleyse…koşmaktan vazgeçenlerin yanından göçmeli.

Ölümlü olan öleceğini baştan bilmeli.

Birbirimizden uzaklaşarak benim bildiğime, senin bildiğine, takılıp kalmaktansa ölmeli…

Kim çok biliyor ki bir adım ötesini.

İhramcızâde İsmail Hakkı

DEDENİN KIYMETİNİ BİL

Eski büyüklerimiz biraz latife edince **"dedenin kıymetini bil"** derlerdi.

Dede geçmiş gitmiş, torun ortada dolanıyor, dedenin kıymeti nedir, denir değil mi?

Ah dede sen neymişsin dediğimiz bu mudur?

"Dedenin yediği elmadan torunun dişi gocunur"u söyleyenler, hangi temeli işaret etmiştir.

Temel bu, Karadeniz fıkrası değil, temel bu.

Atılan temel, sağlam olmalı.

Büyükşehirlerde, gariban ilk tasarrufunu bir arsaya yatırır. Sonra bir temel atar, sene sene üstüne kat çıkar.

Ne zorlu bir emektir. Ekmeğinden kestiği parayla kuş yavası büyüklüğündeki köşkünü yapması.

Temeli, kaç kata göreyse, o kadar kat ve sağlamlamlıkta olur. Ancak dede, bu işi önceden öğrettiyse. Sonrası Allah kerimdir.

Çok kişiler vardır. Sefere çıkarken yol azığını evinden idare edecek miktarıyla alır. Bazan bu yol bereketli vadilerden geçer, sıkıntı yok. Ancak bir de çöle uğrarsa hali yamandır. Çölde susuzluk ve açlık ona kalleş davranır. Adamı kuyu başı diye getiridiği serabın başına kadid eder, rüyalara düşürür.

İşte bu şekilde hayale batmış bir dervişi tanıdım.

Çölünde kalmış, yönünü bulamamış aynı yerini tekrar, tekrar dönüp dururken bayılıp gitmiş.

Çöl dönülür mü, adamı yutar, üstüne kumdan tepe mezar yapar. Kumu gidince de akbaba ziyafetine sofra açar

Bu halde iken bizim derviş son demine varmak isteyen gemi gibi bayrağını sallayıp öteye gidecekken, birden şeyhi göründü. Tercih nedir demeden, "gel"in yolunu açtı.

Şeyh "oğlum kalk, sen bu hale düşersin, bize de düşen görevimizi tamamlamaktır" der dervişini alır götürür.

Onlar ve onun için zaman ve mekân yoktur.

Nasıldır deme bu aynıyle vaki, çok haberi ve tevatürü vardır. (Hikayeyi yazan Saçlı Babayı tanımıştır. Buna benzer durumları onda kaç kere dinledik. Ancak kabul edene söylemeli.)

Derviş soluğunu tekkede alırken bulmuştur.

Nerdeyse ay hesabına uygun iki veya üç gün gibi sonra aklı başına gelir, şeyhinin huzuruna varır. Şeyh ise hiçbir şey olmamış gibi iltifat dahi etmez. Eller, ayak öpmek için yerlere yüz sürerse de, şeyhin bir nazarı yoktur. Derviş ağlayarak çıkar, büyük sofadan.

Tekke kapısı önünde köpeğinim niyetine, boyun bükmüş Çullu Dede oturmaktadır.

Dede bu, dert anlar, dervişi görünce seslenir hafifçe "gel" der.

Dervişi peşine takar.

"Bak oğul" der, "bu duruma düşmene sebep senin biraz büyüklere edepsizlik etmen oldu. Onlara çok saygılı davranmıyordun. Onlara hep kendin gibi baktın. Kendin gibi baktıkların hepsi Hakk katında değer verilmiş kişiler, onları tanıman için bu belayı başına sardılar. Kapıyı sana araladılar. Çünkü Pirin kapısına gelmek ve bağlanmak demek senin hamlıktan azat edilmen içindir. Çünkü hakiki şeyhin Allah Teâlâ ile bir sözleşmesi vardır. Bütün teslim aldıklarını terbiye edeceklerine dair.Hepimize boyun eğmeyi ezelde Elest divanında öğrettiler. Boyun eğeceksin. Sen yine Hakkın önünde eğ. Zalime de eğme derler. Ancak veli dostuna eğ ki, sana bir ışık vursun. Yoksa yolun karanlık çölleri var ve kurdu yanında.

Diyorlara sen bakma, Hızır aleyhisselâm ile Hz. Musa aleyhisselâm arasında iş o kadar inceldi ki, koca peygamberi bile talebelikten aldılar. Dervişlik mektebinde dünya işine bıraktılar mı dönüşünü çok vermeyebilirler.Çullu dedene niye sormuyorsun kapıdan içeri girmiyorsun diye, aynı helvayı bana karıştırmışlardı. Yüzümün karalığı eşikten öteye vardırmıyor ki beni. Evin köpeği aileden sayılır, ancak yeri kapı eşiğidir. Ev halkını korumak için köpek ölür de, bu onun için evin içine girme hakkını vermez. Sende edebini kaybetme şeyhin ayaklarına kapan, belki sana acırda yerin yurdun benim gibi olmaz.

Kendini deryada kaybedebilirsin, ancak, kendinde kaybolursan ayıkman gecikecektir."
İhramcızâde İsmail Hakkı

SENİ SEVİYORUM ALLAH'IM DAKİ HUZURU BULMAK

> **"Ben göklere ve yere sığmam, fakat inanan kulumun kalbine sığarım."**
> El-Aclûnî, Keşfü'l-Hafâ 2:165; İmam-ı Gazâlî, İhyâ-u Ulûmiddîn, 3:14.

Korku ve sevginin arasını bulmak.

Zıt iki şey bir anda bulunması bir kalpte olması muhaldir.

"Allah bir kişinin göğüs boşluğunda iki kalp yaratmamıştır,…" (Ahzab, 33/4)

Seven ve korkan kalp.

Biri gelince diğeri gidecek, dememektir.

Sevginin makamı **gönül, kalp, fuad** .. gibi çeşitli şekillerde tabir edilsede hepsinin buluştuğu mefhum aşk ve sevgidir.

Çocuklarımız bebek iken karşılıksız sevgi ile gelişirken daha sonra… bu sevgi, yavaş yavaş korkuya dönüşümlü bir hal gösterir. Çünkü terbiye fıtratın değişimiyle alakalıdır.

Manevi terbiyede vesvesenin makamı kalptir. Kalp ise çok zaman şeytanın üfürmesinden emin değildir. Şeytan onlarla çocukların top oynadığı gibi oynar denilmiştir.

Çocukluk döneminde olan birine sevgi ve korkuyu aynı derecede vermenin imkansızlığı bulunmaktadır. Bu nedenle suç anında cezalandırılma faktörünü dereceli planla beraber tutarız.

İnsanların çocukluk, gençlik çağları, olgunluk ve ihtiyarlık evreleri manevi boyutta da geçerlidir. Mesela 23 yıllık tebliğ döneminde hadler/cezalar son yıllara kalmış en son yasaklananın faizin olması da, paranın insan dünyasında en son terk edeceği sevgiden olmasıdır.

Tasavvuf büyükleri intisap eden dervişlerin ilk dönemlerinde kalbi faaliyetler ön planda olduğundan, sohbet ve terbiye literatüründe kullandıkları araçlar ve kelamları gönül makamına uygun tutmak zorunda kalmışlardır.

Ehl-i dil, **yaratanı sevmeyi, yaratılanı sevmekle** eşleştirince, gönlün ilk etapta ele alınması mecburi olmuştur. Mesela, İhramcızâde İsmail Hakkı Toprak Efendi

hazretlerinin ihvanlarına söylediği bir sözü dile getirelim.

"Biz Allah Teâlâ'dan korkmayız, ancak gönülden korkarız"

Bu sözden murat kendi nefsimiz açısından Allah Teâlâ'ya karşı bizde bir sıkıntı yoktur, ancak sizleri ve gönüllerinizi zayi etmeden kazanmak ve terbiyenizi tamamlamak bizi tedirgin etmektedir. Korkmaktayız. Bir başka yerde **"verilmiş bir sözümüz vardır. Bize teslim olan ihvanı tertemiz etmeden cennete girmek haram olsun"** demişler…

Hz. Musa aleyhisselâmın gönül tahtını izah eden Allah Teâlâ'yı davet etme konusunda meşhur bir kıssası vardır. Hatırlayalım.

Hz. Musa aleyhisselâmın ümmeti:

- Ya Musa! Rabbimizi yemeğe davet ediyoruz. Buyursun bir gün misafirimiz olsun. Nemiz varsa ikram etmeye hazırız, dediklerinde Musa aleyhisselâm, onları azarladı.

«Nasıl olur, Allah (haşa) yemekten, içmekten ve mekândan münezzehtir» diyerek bir daha böyle bir şeyi akıllarından bile geçirmemelerini tembihledi. Fakat Musa Kelîmullah Turu Sina'ya çıkıp, bazı münacaatta bulunmak istediğinde, Allah tarafından şöyle nida olundu:

- «Ya Musa neden kullarımın davetini bana getirip söylemiyorsun?»

Musa aleyhisselâm:

«Ya Rabbi, böyle daveti size gelip söylemekten hayâ ederim. Nasıl olur, Zatı Ulûhiyetiniz onların söylediklerinden beridir» dedi.

Allah Teâlâ:

«Söyle kullarıma, onların davetine Cuma akşamı geleceğim» buyurdu.

Musa Aleyhisselâm gelip kavmini durumdan haberdar etti, hazırlığa başlandı, koyunlar, sığırlar kesildi. Mümkün olduğu kadar mükellef bir yemek sofrası hazırlandı. Çünkü misafir gelecek olan ne bir vali, ne bir padişah, ne bir başka yaratıktı. Kâinatın yaratıcısı misafir olarak gelecekti. Hazırlıklar tamamlandıktan sonra, akşam üstü uzak yollardan geldiği belli; yorgun argın, üstü-başı birbirine karışmış bir ihtiyar gelip:

«Ya Musa! Uzak yollardan geldim, acım, bana bir miktar yemek verin de karnımı doyurayım» dedi.

Hz. Musa:

- Acele etme, hele şu testiyi al da biraz su getir bakalım. Senin de bir katkın bulunsun. Biraz sonra Allah Teâlâ gelecek, dedi.

Tabii adam daha fazla diretmeden çekip gitti. Yatsı vakti oldu, beklenen misafir halâ gelmedi. Sabah oluncaya kadar beklediler, halâ gelen giden yoktu. Neyse ümidi kestiler. Hz. Musa taaccüp içinde idi.

İkinci gün Hz. Musa Tur'a gidip:

- Ya Rabbi, mahcup oldum, ümmetim: «Ya Sen bizi kandırdın, ya Allah sözünde durmadı» diyorlar dediğinde, şöyle hitap olundu:

- **Geldim ya Musa, geldim. Açım dedim, beni suya gönderdin, bir lokma ekmek bile vermedin. Beni ne sen, ne kavmin ağırladı.»** Bunun üzerine Hazreti Musa Kelîmullah:

- Ya Rabbi bir ihtiyar geldi sadece, o da bir kuldu, Allah değildi. Bu nasıl olur? dediğinde Cenabı Allah:

- **«İşte ben o kulum ile beraberdim. Onu doyursa idiniz, beni doyurmuş olacaktınız. Çünkü ben ne semalara, ne yerlere sığarım, ben ancak aciz bir kulumun kalbine sığarım. Ben o kulumla beraber gelmiştim. Onu aç olarak geri göndermekle, beni geri göndermiş oldunuz»** buyurdu.

Demek ki, Allah için yapılan her şey, bizzat Allah'ın kendisine yapılmış gibi olmakta, Allah o kimseden razı olmaktadır.

Gönül, Allah Teâlâ'nın dünyaya tecelli ettiği ve hiçbir yere sığmam ona sığarım dediği makamdır. Bu nedenledir büyüklerimiz terbiyede kendi kontrolümüz konusunda kimseye **incinme, kimseyi incitme** ilk ders olarak vermişlerdir.

İncitmemek kolay, fakat incinmemek… zor husus olduğundan yolun kesesini tercih ederler. **Gönüller yapmaya geldim**, denilen hususta budur.

Bu meyanda korku, peşinde öfke ve hatayı çabuk getiren, bir fiildir. Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellemin miraca çıkmadan önce kalp ameliyatında korku damarlarının alınma nedeni de budur. **Korkusuz olarak, sevgiyle miraca çıkmıştır.**

Eğer korku meleke olarak bünyesinde bulunsaydı miracın vaki olması belki mümkün olmayacaktı. Çünkü aklının dünyevi karşılığı olmayan bilgiyi ilk tahammülünde zorlanacağı çok şeyle karşı karşıya kalacağı bilinmekteydi..Vahiy esnasında Efendimizin kriz şeklindeki nöbetleri delil olarak söyleyebiliriz.

Bazı kardeşlerimiz diyebilir ki, **Allah Teâlâ benden hakkıyla korkun** bunun manası nedir?

Burada korkuyu dar içerikten çok, sevdiğinizi yani beni kırmaktan, isyan etmekten, kulluktan kaçınmaktan korkun demiştir. Ben zaten münezzehim.

Nuh aleyhisselâm tenzih ve teşbihi orta yollu tutmayı başaramadığında kavminin helak olmasına neden olduğunu İbn Arâbi kuddise sırruhu'l-âlî beyan etmektedir.

Bilmeliyiz ki, rıza makamında, Allah Teâlâ'nın zat-i ilahisinin tecellisi ve kulun muhabbeti vardır.

Rıza makamı, bütün makamlarının üstündedir. Bu yüksek makamın ele geçmesi ise, terbiyede kemale kavuştuktan sonra olur.

Marâşi Ahmed Tahir kuddise sırruhu’l-azîz Hazretleri buyurdu ki;

“Oğlum sizler Allah Teâlâ’dan razı olunuz. Yoksa Allah Teâlâ sizlerden razıdır. Öyle olmasaydı -Bu âlemi bizimle paylaşmazdı- bir saniyede herkesi helak ederdi!”

Yine burada bilmemiz gereken bir hususta **Allah Teâlâ ben kulumun zannı üzereyim** demesidir.

Hz. Rasûlu'llâh salla’llâhu aleyhi ve sellem, ölüm döşeğinde olan bir gencin yanına girdi ve ona, **"Sen kendini nasıl buluyorsun?"** diye sordu. Genç, **"Ben Allah' (ın affın)ı umarım Yâ Resûlâllah! Ve günahlarımdan da korkarım."** dedi. Bunun üzerine Hz. Rasûlu'llâh salla’llâhu aleyhi ve sellem buyurdu ki,

"Bu vakitte herhangi bir kulun kalbinde bağışlanma umudu ve günah korkusu birleşince, mutlaka Allah o kuluna dilediğini verir ve onu korktuğu azabından emin kılar." (Neseî, Zühd: 31)

Başka bir hadisi kutside "Allah Teâla Hazretleri diyor ki:

"Ben, kulumun hakkımdaki zannı gibiyim. O, beni andıkça ben onunla beraberim. O, beni içinden anarsa ben de onu içimden anarım. O, beni bir cemaat içinde anarsa, ben de onu daha hayırlı bir cemaat içinde anarım. O, şayet bana bir karış yaklaşacak

olursa, ben ona bir zira yaklaşırım. Eğer o, bana bir zira yaklaşırsa ben ona bir kulaç yaklaşırım. Kim bana yürüyerek gelirse ben ona koşarak giderim. Kim bana şirk koşmaksızın bir arz dolusu günahla gelse, ben de onu bir o kadar mağfiretle karşılarım." [Buharî, Tevhid 15; 35; Müslim, Zikr 2, (26 75), Tevbe 1, (2675).]

Hulasa fikirlerimizi korku temelinden çıkarıp sevgi yönüne çevirmeyle olan kazancımız, bela anında açık kapılarımızın bulunmasını sağlamaktır. Korku, bütün kapıları kapatır. Günümüz insanın korku ile sömürülmesi ve güvenlik temelli fazla tedirgin oluşundan bunu daha iyi anlayabiliriz.

Çocuğumuzun ve sevdiklerimizin affına meyyal olduğumuzu bildiğimizden, kendi iç dünyamızdaki huzurda… korku ve ümit arasındaki duruşumuzun sarkacını sevgi tarafına dönük olması münasip ve elzemdir.

İhramcızâde İsmail Hakkı

Genç yaşta saçlarımı boşuna ağartmadım

KÖTÜLÜĞÜ İYİLER YAPMASIN

Kızdığımız insanlar vardır. Hak ederler. O şekildedirler ki yüreğimiz soğumaz, yüzlerce kez kızarız.

Kızmak zor olanı başarmaktır. Düşünün, biri gerçekten çok kötü, kızınca içinizden söylenen gizli sesi çıkarıp ona yöneltiğinizde o kişi belini bir daha doğrultamaz. Kötülüğünün üstüne bizim nedenimizle karlar yağar. Bu dağları oluşturur. Güneş'de buz dağlarını eritemeyince o kişi kötülüğünden çıkamaz. Anlatılır:

İtaatsizlikte bulunan çocuğundan şikâyete gelen bir babaya Abdullah İbn-i Mübârek sordu:

“Sen oğluna hiç beddua ettin mi?”

“Evet, canımı çok sıktığı zamanlarda ettim.”

“Sen kendi elinle kötü yapmışsın çocuğunu. Baba ve annenin çocuğu hakkındaki duası ret olunmaz.

Hz. Rasûlu'llâh salla’llâhu aleyhi ve sellem mübarek dişini kıran kavmine:

“Yâ Rab, kavmime hidayet eyle. Onlar ne yaptıklarını bilmiyorlar!” diye dua etti. Sen de böyle bir anlayış içinde olsaydın; ziyan etmezdin. Hz. Rasûlu'llâh salla’llâhu aleyhi ve sellemin bu sabrı ve metaneti, ziyan getirmedi, sonunda kavminin imanlarına sebep oldu.” der.

Bu nedenle kötü anarken iyiye dönmesini sağlayacak ifadeler kullanmak daha doğru olacaktır.

Ayrıca kızmamızla kötünün şerride azalmayacaktır.

Yine Abdullah İbn Mubarek anlatıyor:

Şeyhim Abdulaziz Debbağ kuddise sırruhu'l-âlî Efendime bir gün sordum, dedim ki:

— **Efendim, zulüm ehlinden bir kısmının büsbütün tuğyanı şiddetlendi, inatları fazlalaştı, halk onlardan hoşlanmaz oldu. Herkes kendini onlardan uzak tutmaya çalışıyor. Böylesine beddua etmez misiniz?**

Allah kendisinden razı olsun, dedi ki:

— **Sözünü ettiğin zulüm ehlinin şu anda cehennemdeki sarayları henüz tamamlanmamıştır, geriye daha birçok sarayları da vardır, onlar tamamlanmadan**

ölmezler.

Evet Şeyhimiz vefat etti, ama o zâlim adam hâlâ yaşıyor. Böylesine bir akıbetten Allah'a sığınır, Ondan selâmet dileriz. Allah daha iyisini bilir.

Yine şeyhimden bazı zulüm ve tuğyan ehlinden sordum ki onlardan biri bulunduğu makamdan azledilmişti, insanlar da bu duruma oldukça seviniyorlardı. Şeyhimle bu konuyu görüştüm. Bana şöyle buyurdu :

— Bırak onu, çünkü onun nisabı (devresi ve payı) henüz tamamlanmamıştır.

Nitekim Şeyhimin buyurduğu gibi o zâlim tekrar makamına geçti, eski hâlini buldu, şimdi hicri 1136'nın ramazanında bulunuyoruz, o zâlim hâlâ yaşıyor ve makamını koruyor. (Çünkü cehennemdeki sarayları daha tamamlanmadı, onun tamamlanmasını bekliyor.) (Kitab-ul İbriz, cilt, II, sh, 528)

Kötünün işinin rast gittiği düşüncesi de hakimdir.

Bir gün Davut aleyhisselâm kendisine zulmeden birine beddua etmiş icabet geç olmuştu. Davut aleyhisselâm bu duruma çok üzüldü. Allah Teâlâ

"Ey Davut! Sende bir kimseye zulmedersen, o da sana beddua ederse; Ben sana geç icabet ettiğim gibi onada geç icabet edeyim diye, isteğine geç cevap verdim"

Kul Allah Teâlâ´dan bir şeyi ister. Allah Teâlâ;

"Peki, fakat ben bunu sana, gerektiği bir vakitte vereceğim" der. Bu ya dünyada veya ahirette olur. Ahirette olan ise daha makbuldür. Çünkü ahirette isteme makamı olmayıp ceza ve mükâfat makamı vardır.

Bazı kötülüklerde hayra vesile olur, bunun nedenini de bilemeyiz.

[Evliya derecesini bulmuş bir zat varmış. Kürsüye çıkıp vaaz ederken daima:

"Yâ Rabbî, hırsızlara haramilere rahmet kıl!" Diye dua edermiş. Sebebini sormuşlar. Cevaben:

"Ben Bağdatlı bir tüccardım, çok zengindim ve iyiden iyiye dünyaya dalmıştım. Bir gün sahradan geçerken, kervanımın birini haramiler soydu. Bu vak'adan biraz aklım başıma gelir gibi oldu. Bir başka geçişte, malımın bir kısmını daha gasbettiler. Üçüncüde ise, tîg u teber şâh-ı levend on parasız kaldım. Bu suretle aç ve bî-ilâç kalınca bir tekkeye iltica ettim. İşte orada Allah'ım bana bir kâmil mürşit ihsan etti ve bu devlete nail oldum. Bu nimete o haramîler yüzünden eriştiğim için onlara hayır duâ

ediyorum,” demiș.] (Ken’an Rifâî, Sohbetler, hzl: Sâmiha Ayverdi, İst, 2000, s.86)

Hâkimest yef‘alullah-ı mâyeșâ

O zi ayn-ı derd engîzed deva

“Allah Teâlâ hâkimdir, istediğini yapar; o, derdin içinden deva çıkarır” (AYVERDİ, Sâmiha, Âbide Șahsiyetler, İst. 1976, s.10)

Allah Teâlâ kulun hakkında ceza vermek murat etse bile cedlerine ve nesillerine nazar ederek çok zaman bağışlamıştır. Onun için insanların kendi aralarındaki muamelelerinde sabırlı olması gereklidir.

İhramcızâde İsmail Hakkı

RUHLAR ALEMİ

"Sana ruh hakkında soru sorarlar. De ki: Ruh, Rabbimin emrindendir.

Size ancak az bir bilgi verilmiştir." İsrâ, 85

Ruh ve biz.

Herşey ruhun toprağa karıştırılmasıyla başladı.

İrade ve emir birleşince ruh kendini bu dünyada buldu.

Bu gelmenin nedeni iradenin takdiriyle oldu.

Olması gereken senaryolar zuhur ettikten sonra ruh yolculuğuna başladı. Dünyada olması istenilen beden arkadaşlığı içinde sebepler yaratıldı.

Celâlettin Suyuti sahih görüş olarak; ruh ile nefsi tek bir şey olarak kabul eder.

Ruh yalnız başına ve çoğalma özelliği yok olduğu halde beden ilişkisinde çoğalan olarak görüyoruz. Aslında ruhda unuttuğumuz en büyük bir husus onun cinsiyetsiz oluşudur. Ruhun cinsiyeti yoktur. Ancak bedenle olan ilişkisi sanki bir cinsiyet sahibi gösterdi.

Ruhun en büyük kazancı veya özelliği onun inançlı olmasıdır. Gelen haberlerde Allah Teâlâ'ya secde ettiği bildirilir. Fakat kâfir olanların ikili secdeyi yapmayıp bir secde ettiklerinden bahsedilir. Ancak secde yapıldıysa ve bunun bir ve iki ile ilişkilendirilme nedeni yoruma açıktır.

İlişkilerde ruhun kendi özelliklerini araştırmaya koyulduğumuzda hayatımızda kader dediğimiz birçok hususun içinde kendini kaybetmeye başlarız. Sevdiğimizi neden sevdiğimiz, nefret ettiğimizin kesin nefreti açık değildir. Bir anne çocuğu için can verirken, üvey çocuğuna nefretle bakmasının ruhun iyiliği ile alakalı olmayıp bilincin akışındaki veriler sonucu olmalıdır. Çocuk sevgisi bir ise bu anne neden nefret eder?

Beden bağının ruhla olan ilişkisi sınırlı olduğu halde bu kısa zaman içerisinde birinin ruhunu kendine çocuk edinmek veya eş –bu belki ruhun seçimi olabilir- seçmekte ruh kendinde bir yetki bulmadığı halde neden sorumluluk hissetmektedir.

Aşk, belkide ruhun yaşadığı en büyük deprasyon.

İstemsiz olarak birine meyletmek.

722 Yazılmışlar

Bulunduğu hayatın hukuku içinde kendini birine kaptırıp onun için değer kavramlarından çıkıp nedensiz denecek kadar sevmek.

Beşeri durumda her kuralın uygulayıcısı olurken bir türlü vazgeçemediği sevgisini içinde tutunarak yönlenmiş olan durumunu çözemeden devam etmek.

Düşünün manasını bilmediği bir müziğin melodisini dinlerken belki de kendi iç dünyasında kızdığı ve nefret ettiği bir şeye musiki tavırla sevmek.

Açıklamasız, bu sevginin kaynağının ruh olduğunu düşünmemiz gerekiyor.

Öyleyse ruhumuz denilen şey, neden birşeye karşı kendinde bir sevgi oluşturur ki.

Düzenli denilen bir hayatı olan insanın kendini kaptırdığı, bu sevgi ateşi içinde yorumunu dahi yapamadan sürekli o girdabın içine yönelir.

Bir roman okuyucusu okuduğu kitapta hayalde olduğunu bildiği halde o güzel gördüğü insana karşı aşırı sevgi besler ki?.

Bunun bedeni bir tarafı olmadığı kesin. Ruh, bu sevgiyi her şeye duyamadan bir kanalın darlığı içine sokup orada sıkıştığı halde çektiği acılara aldırmadan ısrarla yönelişi.

Beden aşkımızın en ileri seviyesi, bir şekilde cinsellikte sonuçlanırken, ruhunda bu işe karışmasındaki neden, bir aldatmaca mı yoksa ruhun önceden tattığı arzunun getirisi mi bilmek mümkün değil. Ancak cennetten kovulma sebebimiz, bedeni bir açlığın sonucu olunca düşünmek gerekiyor.

Şeytanın topraktaki bedeni kıskanmadığı kesin.

Şeytan Ademin bilgisini kıskanmış olmalı. Yani Âdem hakkında ortaya sunulmuş bilgi. Bedenin çamur özelliğinin onu kıskandırması biraz zor görünüyor. Kısıtlı olan toprak mamulü bir beden ateşli daha hareketli oluşunu gözlere getirmesi karşısında bir yorumlama kaosu yaşadığı kesin. Şeytanın ruhu kıskanma durumudur. belki bağıntısı olan beden ilişkisinden dolayı. Çünkü Allah Teâlâ ile aşkında bir sorun yoktu. Bu nedenle bedenin çekiciliğinde gizlenen esrar devam ediyor diyebiliriz.

Bir köy ağasının zorla marabasının kızına göz dikmesi ruhun yönelişi ile alakalı diyebilmemiz mümkün mü?

Ruhlarda cinsiyet arandığı konusuna hiç rast gelmedim. Ademin tek olarak oluşu ve Havva'nın hala ikinci bir versiyon olarak çıkışının karanlık olması -kaburga ifadesi

yeterince yeterli değildir. Ruhlar arasındaki bu ilişkinin cennette devamı olamayacağı için yeryüzüne gönderildik. Allah Teâlâ'nın Âdem'in isyan etmesi diye belirtilen hususta ruhun ne derece bir etkisi vardır? Bilmesekte, iradenin yönlendirici tarafında bazı şeyler karanlıkta tutulmaktadır.

Dünyaya geldik.

Bir beden ile yaşamaya mecbur olduk.

Ancak cinsiyetsiz olan ruhun kimlik seçiminde hangi kriter esas alındı dediğimizde ne cevap vereceğiz? Günümüzde üçüncü cinsiyet –biseksüel/ nêremok tiplerin çıkışında ve ilmi faaliyette yükselmiş kişilerin, genelde cinsiyet özelliklerini kaybedişlerinde veya nötürleşmelerinde, ruhani yöne daha doğrusu melekiyyet yurduna yakınlaşması artması mıdır? İnce çizgideki sırrı kaybetmeleri midir?

Aziz Mahmut Hüdayi (kuddise sırruhu'l-âlî) riyazat günlerinde çarşı pazarda gezerken daha çok ölmüş insanları gezer görmesi, yaşadığını bildiği insanları görmemesi budur. Çünkü nice yaşayan insanlar vardır ki onlar ölü gibidirler.

Ruhani kimliğin sevgi alanında duyduğu yüksek meziyet yani beden isteklerinden uzaklaşmadaki mesafe arttıkça vücuttaki enerjilerin süfliyete çeken kısmından kopan bağlar tekrar bir daha geri gelmez. **Bunun en bariz örneği canımızı yakanı affedebiliriz, ancak bir daha sevemeyiz.** Bunun en güzel örneği peygamberlerde ve velilerde bulabiliriz.

Bedene yakın olan affetmek gönüldeki sevgiyi tekrar oluşturmaz. Bu nedenle ruhlar kuşlara teşbih edilmiştir. Meleklerde öylesine. Uçarlar, durmak için bulduğu dalın kırılması nedeniyle dönüş yapamazlar. Bazı kereler kırgınlık yaşadığımız halde tekrar yöneliyorsa bu ruhun gerçekte o şeye karşı sevgisindeki bir benzer olan bağıntı ile ilgilidir, diyebiliriz.

Aşk denilen halde ise ruhun kendisini ilgilendirdiği için sevgilisine karşı sürekli meylini kesemez.

Bu meyanda inanç konusunda Allah Teâlâ'ya karşı olan duygularımızın kesilmemesi de budur. Görmediğimiz halde, isteklerimizin büyük kısmını dünyevi şartlara istinaden koyduğu kurallar neticesiyle vermediği veya kısıtladığı halde vazgeçmeyişimiz.

ALLAH TEÂLÂ	RUH
Madde değildir ve benzeri yoktur	Madde değildir.
Mekânsızdır	Mekânsızdır
Allah Teâlâ´nın âlem ile beraberliği Ne içindedir, ne dışındadır.	Ruhun bedene bağlılığı, ne bitişiktir, nede ayrıdır.
Allah Teâlâ, bilinemez, nasıldır denilemez	Allah Teâlâ, insanın ruhunu bilinemez, nasıldır denilemez olarak yaratmıştır.
Âlemi varlıkta durduran, Allah Teâlâ´dır.	Bedenin her zerresini diri tutan ruhtur.
Allah Teâlâ anlaşılamayandır.	Ruh nasıl olduğu anlaşılmaz olarak yaratılmıştır.

Ruh sevgiyi direk olarak içinde aslıyla bulduğu için kolay gelen bu vasfın karşısında beden çok zaman yetkisiz kalır. Suskun durur. İlişkilerde bizlerin erkek ve kadın diye ayırdığımız sevişme kategorisi ruhlar âleminde yoktur. Sofi bir kadının şeyhine sevgisinde duyduğu hazlarda şehvetin kokusu bulunmadığı halde çok aşırı bir sevgi duyabilir. Bu sevgi onun diğer olarak bulunan cinsiyetin özelliğini o kadar aşar ki, vücut bilinçaltında kendi huzuruna kavuşur. Normalde olan bedeni hazzı aşmıştır. İç huzurunu neden bulduğunu kendince de çözemez. Ama denize kavuşmuş bir ırmağın sessizliği gibi onu kaplar.

Burada ruhun aldığı ve duyduğu her şey bedeni yavaş sarar. Ancak dünyevi şartlarda bulunduğumuzdan ruhbaniyetin terk edildiği ve nesillerin devamı talep edildiği için bu duygunun üzeri çok çabuk kapatılır. Habersizleşir. İmam Rabbanî (kuddise sırruhu'l-âlî) buyurdular ki;

Bazı kulların ayrı hususları bulunur. Bunlar ezelden seçilmiş kişilerdir. Mukarreblerdir. Bunlar için dünyaya gelmek diğer insanlar arasındaki noksan kalan hususları ikmal içindir. O kişinin bulunuşu ve kendini bilme durumu da çoklarında sınırlıdır. Bu ruh sahipleri için özel terbiyeciler gelmesi sadece uyanışlar içindir. Üveysi dediklerimiz bu sınıfa dâhildir.

“Allah Teâlâ dostlarını öyle saklamıştır ki, zahirleri bile kalplerindeki kemalattan habersizdir. Nerede kaldı ki, başkaları onların halini bilsin”

Günümüzde ruh sevilerinde yükselen kişilerin yalnızlaştığını fark edebiliriz. Onlar bizlere çok benzemez. Normal insanın aldığı zevklerden sınırlanmıştırlar. Büyükler buyururlar ki, **Allah Teâlâ kıskandığı dostlarını yalnızlaştırır.**

Örnek, Hz. Rasûlu'llâh salla’llâhu aleyhi ve sellemin peygamberlikten önceki onbeş yıl inzivası, Hz. İsa aleyhisselâm çöldeki çilesi ve kayboluşu, Abdulkadir Geylanî kuddise sırruhu'l-âlînin yirmibeşyıl, ….misaller uzayıp gider. Ancak Kur’ân-ı Kerim’deki en güzel hikaye diye geçen Yusuf aleyhisselâm kıssası bize bir nükteyi haber veriyor.

Aşk yolunda olmanın birinci şartı, zorunlu mahkumiyet, şartsız mecburi kapalı alanda kalmak.

Ashabı Kehf'in ruhsal planda uyku namıyla üçyüzyıllık esaretleri mağarada bulunmaları bedenin kontrol edilmesinde ruha yardım olarak verilmiş ikramdır.

Ruh merhametlidir. Ancak çok çok merhametli olan diyebileceğimiz yakın ve âli dediklerimizin dünya şartlarında kısıtlansı aşırıya gitmektedir. Bu aşırılık gibi görünen durumlar, **hizmetkâr** diyeceğimiz kişilere tahsis edilmiştir. Onlar bu şekilde bulundukları ortamda dengeleri sağlayacaktır. Onlar sayesinde dünyada irade edilmiş düzendeki noksanlıklar kalkar. Onların yeri yurdu bazen tekke, bazen meyhane olur.

Mıknatısın demiri çektiği gibi bu insanlar etrafını tutmaya sıkıntılarını taşımaya başlar. Günahlar ve sevaplar onu çevirirken o ruh sahibi etkilenmez. En zirve denilen duygudan haberdar olmuştur. Anlatması da mümkün değildir. Bilgiler dile gelmesi için

isim/müsemma birlikteliğini bulmalarıdır.

Çocuk dünyaya geldiğinde ruhunda çocukluk hasleti yokken ruh çocuk gibi bekler. Zamanın akışında kendini yetiştirir. Bedenin kırk yaşına gelmesi ancak ruhun bazı sırlarına nüfuz edebilme yaşıdır. Yoksa ruhun kemalatı kendisiyle zaten bulunmaktadır. Burada nefis denilen kısmın terbiye edilmesi aradaki bağların akıl kemendi ile ruha ulaştırılmasıdır.

İnsan ne kadar çalışırsa çalışsın bazı şeylerini değiştiremez. Mesela sesini. Ses normalde ruhun kendisiyle değil, beden ile alakalı oluşudur. Şu an hali hazırda misafir olduğumuz bedene ekstradan verilmiş özellikler, ruhun dünyada yapması gereken takdir edenin iradenin isteğidir. Yani görevli olmak gibi.

Sevgi duyduğumuz bir insanı neden sevdiğimiz hususuna gelince özellik olarak Rahman'ın zatıyla alakalıdır. Allah Teâlâ kullarının hepsini aynı seviyede tutmak istemeyişi, adaleti nedeniyle bir eşitlikte yaratışında noksanlık olmasını istememiştir. Erkek ve kadında eşit yaratılmıştır. Bedeni farklılıklar türemenin getirisidir. Eğer Meryem Validemiz çocuğu kendi başına dünyaya getirebiliyorsa bu kapı açık demektir. Ancak istenilen muhtaçlık zincirine uymadığından bu husus terk edilmiş görünmektedir. Ancak vardır. Bedenler doğmak için cinsiyet sistemine muhtaçken ruhlar Allah Teâlâ'nın emriyle yaratılmış bulunmaktadır. Belirlenen vakte kadar dünyaya gelecek ruhlar doğumsuz beklemektedir. Meleklerde ise sürekli bir yaratılma mevcuttur. Bugün çocuğumuz olarak gördüğümüz dünya şartlarındadır. Ruhlar aleminde ise ailevi bağlar yoktur. Ruhlar vardır. Ancak dünyaya geldiğimizde tevafuk dediğimiz kader gereği sorumluluklar yükleniliyor ve sorumlu tutuluyoruz. Bu sorumluk belki öteki âlemde lahuti boyutta bir değer ifade etmiş olması düşünülebilir. Eğer dünyevi alemle birleşme durumumuz olmasaydı, Öteki alemimiz karanlık olabilirdi. Aramızda sevgiyi oluşturan bağlar ruhlar aleminde bekleştiğimizde yanyana geldiğimiz ruhlardır. Onlar ile olan beraberlik bu dünyada devam edecektir. İnsan aklını karıştıran acı ile olan bağımızdır.

Acı.

Yaratılışın temelini oluşturan acı, ruhlar içinde olsa bir ayrılığın neticesidir. Bazı düşüncelerde yaratılmışlar tanrının kendisidir denilir. Bu düşüncenin gereği ayrılmış parçanın bütüne cazibesi vardır. Bu cazibe nedeniyle oluşan hasretin gereği kavuşmak arzusu, etkilendiğimiz ve bizi sersemleten durumdur.

Paçalanma ve ayrılma için bir küre düşünün kendi mihverinde dönmeye başlıyor. Bu dönüş o kadar hızlanıyor ki, uçtan dışa doğru parçalar saçılıyor. Bir uydu kümesi. Ayrılmalar ve uzaklaşmalar farklılık gibi görünsede aslında aynıdırlar. Bu durum cevher için geçerli olduğu gibi araz içinde aynıdır. Bazı ruhlar bu lahuti galakside iradenin verdiği vasıfla kendi çevresinde dönerken o da parçalanıyor. Bu parçalar koparken aynı ruhun birçok parçası oluşuyor. Buna örnek olarak güneş ve dünyayı düşünebiliriz. Dünyanın da çok olmasa da bir uydusu var. Onun ayrılmaz parçası. Dünyada Güneşin devamı. Gelgit dediğimiz sebepler dünyada ay sebebiyle olunca, bizim de bazı parçalanmış ruhlarımız gibi düşündüğümüz kendimizi birkaç yerde bulabiliyoruz. Baz velilerin ruhunda bu temaşa edilmiştir Somuncubaba'nın Bursa/Ulu cami açılışında üç kapıda el öptürmesi.

Bu nedenle sevdiğimiz dediğimiz ve kopamadan beraber olmayı düşündüğümüz bazı kişiler arasında kendi ruhumuzun varlık görüntüleri var. Ancak bu farklılık gösterebilir bir yerde erkek diğer yerde kadın bedeninde bulunur. Reankarnasayon temsilcileri bunu tekamül ve geri dönüşümler olarak algıladılar. Bu aslında aynı ruhun birçok bedende bedenlenmesidir, denilebilir. Birisiyle aynı anda düşündüğümüz zaman ben aynısını düşündüm derken, bu yakınlıktan istifade ederiz. Ancak bazen bunun zıddı da olur. Nefret edecek kadar uzaklaşmak isteriz. Bunu açıklamakta dolanıklık teorisi ile ilişkilendirebilirsiniz.

Ayrılmış beraberlikler, neden birleşemiyor veya mesafeli kalıyorlar?

Bu hususta gizemin oluşu bilgimizin sınırlı oluşudur. Cep telefonu ile bazı mesafeler kapatmayı başardık. Bu demeki zamanla ruhlar arasındaki mesafe de kalkacak. Bu mesafeler kalkınca cevherin bizi yaratma nedeni olan mahluk sıfatımızda bir bulanıklık oluşabilir. Allah Teâlâ iki denizi birbirine yaklaştırıpta perde koyması gibi tasarrufuyla karışmaya engel olacak.

Sevdiklerimiz dediğimiz herşey o an için sevmemiz gerekendir. Yoksa ruhlar aleminde meleklerde olduğu gibi nefretin karşılığı yoktur. Bizler bir ruhun aslı ve parçaları olabiliriz. Ancak hangi kategoriye düştüğümüzü bilmekte aciz kalıyoruz. Hz. Mevlâna kuddise sırruhu'l-âlînin **“Kadın, Hak nurudur, sevgili değil; Sanki yaratıcıdır (doğurgan), yaratılmış değil!”** (Mesnevî, 1/2437) buyurmasında, dünyamızda gördüğümüz bir çok ruhun bir kadın ruhunun parçalarından diye düşünebilme imkânımız daha çok vardır. Kadın olarak görülen bedenlerdeki ruhların bünyesine

uygun düşen bu sıkı ilişki nedeniyle sevgi nedeni ve sonucu olan birlikteliklerini kaybetmiş yalnız kadınlar, aslında vasıflarını aktardıkları ruh sahibi erkeğe ihtiyaç hissetmemektedirler. Bu nedenle erkeklerden daha sabırlı ve metanetli olarak hayatlarını geçirirler.

Birde parçalanmış ruhların asılları kendisi diyebileceğimiz kemalattaki olanlar. Bu ruh sahipleri aşkın insan dediklerimizdir. Onlar toprağa dağılmış mıknatıs parçaları gibi olan kendi özünden olanları çekmeleridir. Bu ruhlar mele-i alada tavaf ederken etrafındaki ruhları parçaları gibi çekerler. Birleşme hasıl olur. Garezsiz ve ivassız.(Karşılıksız) Birleşmeler beden külfetinden çıkmış sadece ruhani boyutta olur. Birbirleri ile o kadar yakınlık hasıl olur ki, bir tasın içinde karıştırılan macun gibi. Bir başka deyişle ışık tayfı renklere kristal cam ile karşılaşınca ayrılırken, bu birleşmede ruhlar zıll (gölgede) erir gider. Siyahlaşan bu nur diğer boyuttaki beyaz nurdan daha üstün olur. Sevmek ve nefret durumu bu bağıntı ile ilgilidir.

Karanlık uzaydaki gibi. Uzay aslında siyah değildir. Teorik olarak hiçbir şeyin rengi yoktur. Işık kaynağından çıkan ışık ışınları cisimlere çarparlar ve maddenin cinsine göre belli dalga boylarında yansırlar. Yansıyan ışınlar bizim gözümüze de gelirler. Bize hangi dalga boyunda geldiyse o dalga boyunda algılarız o cismi. Uzayın siyah değil fakat karanlık gözükmesinin nedeni ise şudur: Uzayda, ışık kaynaklarından çıkan ışınları yansıtacak bir tabakanın yitirilmesi. Karşımızda bazen sevgi duyduğumuz dediğimiz insan, karşı olacak tabakayı kaldırınca sevgi ışığımızın birden kararmasını da anlamış olalım.

Eskilerin kalpten kalbe sevgi vardır dedikleri budur. Birini seviyorsanız o da sizi seviyor. Demektir. Düşünüyorsanız o da sizi düşünüyor. Ancak ruhlar için takdir edilmiş iradenin sonuçlarında bizim seçiciliğimiz bir yere kadar olunca tıkandığımız noktalar çıkıyor.

Dışta görünen haller içe tanıktır.

Bir şeyin bir şeye tesir etmesi ancak karşılık bulununca tecelli eder.

Şimdi bunu çözmek biraz zor olacak. Bunun yerine ideal denilen umdelere yönelmek gerekiyor. İnsan için verilmiş fıtratın ve yardım olarak gönderilmiş nübüvvet bilgisi bizi açmazlarımızdan çıkarmaya yardım edecektir.

Sözü ruhların vasfını okumalarla bitirelim. Bu konuda sınırlı bilgilerimiz izin verildikçe

zamanla artacağına ayet işaret etmektedir.

İhramcızâde İsmail Hakkı

EK OKUMA (Muhakkak bakınız)

Allah Teâlâ´nın Zat-ını tanıttığı ilk mahlûk Hakikati Muhammediye´dir. Sonra saf aşk ve Efendimiz sallallâhü aleyhi ve sellem´in nurunu, Ruh-u ve Akl-ı yarattı.

Saf aşk; hiçbir bilgi olmayan hale denilir. Efendimiz salla'llâhu aleyhi ve sellemin Nuru ve Ruhu, Akl-ı kül ve kalem-i âla olan dört husus aynı şeylerdir. Bu isim farklılığı bağıntılar yönündendir.

**

Allah Teâlâ insanı nefisten yaratıp, ruhu ona ikram etmiştir.

فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فيهِ مِنْ رُوحى فَقَعُوا لَهُ سَاجِدينَ

"Onu tamamlayıp, içine de ruhumdan üfürdüğüm zaman, derhal ona secdeye kapanın" (Sâd;72)

Ruh´un yeri kalptir. Ruh, özellik bakımından İlâhî Zat-ın tecellilerini taşırken, nefis zat-î sıfatların ve fiillerin tecellisini taşımaktadır.

Celâlettin Suyuti, sahih görüş olarak; ruh ile nefsi tek bir şey olarak kabul eder.

Ruh, özü itibarıyla kutlu olmasına rağmen halife sıfatına erişememiştir. Çünkü halifelik makamının karşılığı ancak nefis taşıması karşılığında insana verilmiştir. Ruhlar letafet, ihata ve hareket bakımlarından, görünüşte, kendini yaratana benzer.

"Allah Teâlâ, Âdemi kendi suretinde yarattı" hadis-i şerifi, bunu bildirmektedir.

Beden, ruh için dikilmiş bir elbisedir. Eğer ki; ruh yalnız başına yaratılmış kalsaydı, melekler ile arasında bir fark kalmazdı.

Melekler maddeli, mekânlı ve nasıl oldukları anlaşılabilir oldukları için halifelik sıfatına kavuşamaz. Bu bilgilerden insanın nasıl Allah Teâlâ´nın halifesi olduğu anlaşılmaktadır.

Bir şeyin sureti, onun halifesidir, vekilidir. Bir şey onun suretinde yaratılmazsa, onun halifesi olamaz. Halife olmağa yakışmayan, emanet yükünü taşıyamaz.

Cüneyd-i Bağdadi kuddise sırruhu'l-âlî **"Hadis (sonradan yaratılan), kadime (ezeli, aratılmayan) yaklaşınca, izi, eseri bile kalmaz"** buyurdu.

Sultanın hediyelerini, ancak onun hayvanları taşır.

Allah Teâlâ kararmış olan bedeni, nurlu olan ruha sevdirdi. Nur karanlığa âşık oldu. Çok severek, bedenle ile birleşti. Bu bağlantı ile nurun cilası arttı. Ona yakınlaşmakla, parlaklığı çoğaldı. Nurun bu hali, ayna yapılacak cam gibi oldu.

Parlak olan nur, karanlık cesede bağlanınca, önceden Allah Teâlâ´ya olan yakınlığını, kendi varlığını ve özelliklerini unuttu. Karanlık bedene olan sevgisine dalarak ve yalnız bir görünüş olan o bedene bağlanarak kendini kaybetti. O´nunla bir arada kalınca, değerini kaybedip kötüleşti/göründü. Ruh bedenden yüz çevirip, unuttuğu Kutsî sevgilinin müşahedesine dalarsa ve ona bağlanırsa, karanlık bedeni de, o kutsî makama sürükler. Müşahedesi artınca da, beden de onun nurları ile aydınlanır.

Zevaid-üz Zühd adlı kitapta şu rivayet vardır.

Kalp ve cesedin misali kör ve kötürümün misali gibidir. Kötürüm köre dedi ki;

Ben meyve görüyorum, fakat ulaşamıyorum. Beni yüklen. O da yüklendi. Sırtına aldı. Köre yedirdi.

Bu nedenle nefsin ruh ile olan arkadaşlığı neticesi kutsi makamlar insana hediye edilmiştir. En büyük ikram da sonsuz hayatın ruh sebebiyle insana ihsan edilmesidir. Çünkü ruhun özünde sonsuzluk işaretleri vardır.

Pis olan meni rahme düşünce can olup temizlenmesi gibi, nefiste ruhun etkisine girince temizlenir.

Bundan dolayı insanda terbiye edilme ve yol göstermenin gerekliliği duyulmuştur. Çünkü yaratılışı maddî itibarıyla zayıf, manevî yönden yüksek yaratıldığından dengelerin sağlanması için ilâhî yardıma ihtiyaç vardır.

Ruh Bilgisi

Ruh, **Allah Teâlâ´nın mahlûkatına benzemeden yaratıp yüceliği tarafından bildirilmiş hususi bir mahlûktur.**

Ruh, **Allah Teâlâ´nın bir emridir veya bizlerin melekleri görmediğimiz gibi, meleklerin de göremediği nasıl olduğu anlaşılamayan, anlatılamayan âlemden olan bir mahlûktur.**

Ruh, **cesedin hayatının devamına sebep olan sır, Allah Teâlâ´ya mahsus, ilişkisi**

en kuvvetli bir mahlûktur.

Ruhun en büyük özelliklerinden biri, mekânsız olmasıdır. Gerçi Allah Teâlâ´nın mekânsız olmasına nispetle mekânlıdır. Allah Teâlâ´nın varlığı mertebesindeki bilinmezliğe göre ruh bilinenin ve anlatılabilinenin ta kendisi olmaktadır. Sanki ruhlar âlemi, bilinmeyen mertebesi ile âlem arasında bir geçittir.

Ruhun hakikatini bilenler azdır.

Bu ilmi bilenler, az olmakla beraber, kendilerine açılmış olan ruh bilgisini de, açıkça anlatamayıp, insanların yanlış anlamasından korkarak toplu ifade ile yetinmişlerdir. Çünkü ruhla ilgili mertebe ilâhi görünüşlere benzer olduğundan, arasındaki fark çok incedir. Bu konuda doğru olan öz olarak beyan etmektir. **Ruhun hakikatini olduğu gibi açıklamak inkâr ehline benzemek gibi olur.** Çünkü dünya âlemi bilgileri bu konuda yetersiz kalmaktadır.

Allah Teâlâ hissiz, hareketsiz olan, hiçbir şeye yaramayan, karanlık ceset ile maddesiz, zamansız ve mekânsız ruhu, birleştirip ve bir arada bulundurdu.

Ruh bu bedene gelmeden önce, mukaddes âlemi biliyordu. Bedene gelince, bu bilgisi kalmadığından, yolun büyükleri, ruha eski bilgisini hatırlatacak bir yol aradılar. Bu şekilde ruh, bedende kaldıkça, o ilâhî makama yönelen kalple olmuştur. Ruhun hedefe yönelmesi, kalbin yönelmesine yerleştirilmiştir. Kalbin yönelmesiyle, nefis ve ruh da yönelmiş demektir. Ceset ruhtan sayısız kemalat edindiği gibi, ruh da cesetten büyük menfaatler kazanmıştır.

Buna göre ruhun da beden sayesinde işitmesi, görmesi, konuşması, bedenî hale girmesi ve madde âlemine uygun olan işleri yapmasıdır.

Ruh, bütün mertebe ve ona tabi olanlarla birlikte yükselme kabiliyeti olsa da, bedenin terbiyesi çok zor olduğundan, maddi âleme ihtiyacı vardır. Bunun için ruhun, madde ve mana âlemine de yakınlığı olmaktadır.

İnsanın ruhu, bu gördüğümüz ceset ile birleşmeseydi, terakki edemez ve ilerleyemezdi. Kendine mahsus makamda, derecede bağlı kalırdı. Cesetle birleştikten sonra, yükselebilmek özelliği ve kuvveti kazanmıştır. İnsan bu özellikleri ile melekten üstün ve şerefli olmuştur.[134] Fakat nefis, terbiye olduktan sonra, beşeri sıfatlar

---

[134]—Ruh ile ceset, her bakımdan, birbirinin zıddı olduğundan, bunların bir arada kalabilmesi için, Allah Teâlâ, ruhu nefse âşık etti. Bu sevgi, bunların bir arada kalmasına sebep oldu.

kaybolmayıp kendisinde bırakılmıştır. Çünkü bunda birçok fayda vardır. Eğer sıfatları yok olsaydı, insan, yüksek derecelere ilerleyemezdi. Ruh, melek gibi olur ve sabit makamında kalırdı. Ruh, ancak nefse uymamakla yükselebilmektedir.[135]

Nefiste azgınlık olmasaydı, ruh nasıl ilerleyebilirdi.

Ruh, her şeyden daha latif ve madde bile olmadığından, her ne ile birleşirse onun haline, şekline ve rengine girer.[136]

Ruhlar bedenler yüzünden aşağılanırken, bedenler ruhlar ile yücelmektedir. Ancak eşlerin birbirine benzemesi lazımdır. [137] Biri farklı olursa ikisi de işe yaramaz.

Ruhun bedenle olan ilişkisi, ceset için düzelmenin ve iyiliğin kaynağı, ayrıca yaşam kaynağını teşkil etmektedir. Bu ilişki olmasaydı, beden tamamen şer ve noksanlık yeri olurdu.

Çünkü dünyevî haller iki türlüdür:

Birisi bedenin, ikincisi ruhun halleridir.

Kuran-ı Kerim´de;

“Biz insanın ruhunu, güzel bir suretle yaratıp, sonra en aşağı dereceye indirdik” (Tin,4) buyurarak bu hali bize haber vermiştir.

Aslında ruhun aşağı dereceye düşürülmesi ve bu aşka tutulması, kötülemeğe benzeyen bir yüceltmedir. Ruh, nefse karşı olan bu aşkı ile kendini nefis âlemine attı. Kendinden geçerek ve unutarak onun esiri oldu. bir türlü nefis halini aldı. Sanki kötülüğü isteyen nefis gibi oldu.

[135]—Ruh kendini unuttuğu için, önce kendi âleminde, derecesindeki Allah Teâlâ´ya olan bilgisini de unutup cahil ve gafil oldu. Nefis gibi karardı. Fakat Allah Teâlâ çok merhametli olduğu için, rasüller gönderip, büyükler vasıtası ile ruhu kendine çağırdı, sevdiği nefse uymamasını ve dinlememesini ona emretti. Ruh bu emri dinleyip, nefse uymaz, ondan yüz çevirir ise, ancak felaketten kurtulabilmektedir. Yok, eğer, başını kaldırmaz, nefisle beraber kalmak, bu dünyadan ayrılmamak isterse, yolunu şaşırır, saadetten muhakkak uzaklaşır.

[136]—Ruh su gibidir. Dolduğu kabın şeklini alır. Dürr-ül Fahire´de İmam Gazali (ks) buyurdu ki;

“Müminin ruhu arı suretinde, kâfirin ruhu çekirge suretindedir.” Aslında ikisi de ruhtur.

Kur´an-ı Kerim´de “Mezarlarından donuk ve ürkek bakışlarla çıkarak çekirge sürüsü gibi etrafa yayılırlar.” (Kamer,7) gelmesi kâfirlerin durumuna delil kabul edilmiştir.

[137]—Ruh, bazen beden hükmünü alır ve bedene tabi olur. O hale varır ki; beden hazır ise, ruh da hazır olur. Beden gafil ise, ruh da gafil olur. Ancak namaz kılarken ruh, bütün mertebeleri ile birlikte Allah Teâlâ´ya yönelir. Beden gafil olsa da, ruhun yönelişine mani olamaz. Çünkü namaz, müminin miracıdır.

Binaenaleyh, ruh ile ceset, birbirinin aksidir. Bedene hoş gelen her şey, ruha elem verir. Bedeni inciten her şey, ruha tatlı gelir. Ancak dünyada ruh, beden derecesine düşmüş ve cesetle birleşmiş, kendini bedene kaptırdığından bir karmaşa meydana gelmiştir. Ruh, nefis halini almış, ona lezzet veren şeylerden lezzet duymağa ve cisme acı gelen şeylerden elem duymağa başlamıştır. İşte cahil halk böyledir.

Bu anlatılanlardan, ruhun, nefisle birleşmiş olduğu, hatta kendisini unutup, nefis halini almış olduğu anlaşılır. Ruh, bu halde kaldıkça, nefsin bütün halleri ile hallenir. Eğer, ruh, nefisten yüz çevirip Allah Teâlâ´yı severse, nefsin kötü hallerinden kurtulur.

Ruh, ölümden önceki ölümle cesetten ayrılınca, terbiye olmuş kimse ruhunu ne bedeninin içinde, ne dışında, ne bedenine bitişik, ne de ayrı olarak bulur.

Beden terbiye olunca, diğer unsurlar ile[138], Allah Teâlâ´ya yönelerek, bütün varlığı ile cesedin aşağılık sıfatlarından yüz çevirir. Bedende bütün varlığı ile kulluk makamına yönelir. O halde ruh, mertebeleri ile birlikte, Allah Teâlâ´dan başkasını görmekten ve bilmekten tamamen ayrılır. Bedende dolayısıyla tamamen kulluk makamında kuvvet bulur.

Ruh Terbiyesinde olan yanılmalar

Ruh her iki âlem açısından incelenebilir. Hiçbir şeye hiç benzemeyen Allah Teâlâ ise böyle değildir. Bundan dolayı kul, ruhun bütün makamlarını geçmedikçe, hakikate varamaz. Büyüklerinden birçoğu, ruh makamına varınca, onu Arşın üstünde bulmuşlar. Ruhun maddelere benzememesini, **Allah Teâlâ´nın varlığına karıştırmışlar. Ruh makamının bilgilerini, marifetlerini, ince, gizli şeyler zan edip, Allah Teâlâ´nın Arş üstünde istivasını anladık demişlerdir. Hâlbuki onların gördükleri nur, ruhun nurudur. Fakat o halin yanlış olduğu da sonradan anlaşılır.**

Eğer Allah Teâlâ doğru yolu insana göstermezse kendini bu makamdan kurtaramamaktadır.

Özel yardımlar

[Efendimiz salla'llâhu aleyhi ve sellemin mübarek göğüsleri üç kez yarıldı.

Birinci yarılışı dört yaşında Halime (radiyallahü anha) Validemiz yanında olmuştur. Bu yarılmada şeytan ve nefsin istekleri çıkarıldı. Bununla şeytana uymak, emirlere itaat etmemek ve yasakları yapmak arzuları alındı.

[138]— Ruh (sır, hâfi, ahfâ), kalp, nefis ve akıl;

İkinci yarılışı on yaşında oldu. Bu defa ise kötü düşüncelerin aslı çıkarıldı. Çünkü çocuklarda şahsiyet gelişimi, soyut ve somut kavramların başladığı yaştır. Efendimiz sallallâhü aleyhi ve sellem için olmasa bile çocuklar şeytanın hilelerinden kendini koruyamadıkları kaçınılmaz bir hakikattir.

Üçüncü yarılışı İsra gecesinden önce oldu. Bu defa ise şaşkınlık ve korku damarları alındı. Çünkü Allah Teâlâ´yı müşahede makamında meydana gelecek ağırlığın zarar vermemesi içindir. Bu yarılmalar acı duyulmadan kansız ve aletsiz oldu.

Böylece Efendimiz sallallâhü aleyhi ve sellem ruhen takviye edilmiş şeytan ve nefisten gelecek saptırma ve korkulardan emin kılınmıştır. Çünkü hataların başında korkuların sebebiyeti vardır. Eğer Allah Teâlâ´nın korkusu diğer korkuları yenmezse, insan hemen isyana ve dünyaya yönelir.] (Muhammedî Dua-İsmail Hakkı)

**

Şeyh´ül Ekber Muhyiddin Ârâbî (ks) Hazretleri Fusus-ul Hikem kitabından anlaşıldığına göre cehennemde kalışın sonsuz, azabın sonsuz denilebilecek kadar uzun olacağıdır.

“Bir zaman gelecek ki cehennemin dibinde suteresi bitecektir.” Hadisi şerif, orada bir alışılacak bir yaşamın başlayacağıdır. Buna göre cehennemde negatif ama normal bir hayat oluşacaktır.

Alıştıkları şeyden ayrılanların yaşayamadıkları ve azap çektikleri bilinen gerçektir. Allah Teâlâ cehennemlikleri cehenneme ülfet edecekleri şekilde yaratmıştır.

[Dürr-ül Fahire´de İmam Gazali (ks) buyurdu ki;

“Müminin ruhu arı suretinde, kâfirin ruhu çekirge suretindedir.”] Çekirge sıcak ortama daha iyi uyum sağlar.

Cehennem ehli ateşle ve cehennemle ülfet edip mutlu olacaklardır. (Haki´nin Gülnâmesi)

İNSANLARIN KANALİZASYONU

Komplo teorileri üretmek bir ayrıcalıktır. Son zamanlarda milletimiz içerisinde bu kabiliyette olan insanlar/insan pek kalmadı. Az zaman önce bir Aytunç Altındal vardı. O muhterem insan milleti peşinden sürükler ve sayesinde birileri de bilirmiş endamıyla bir şeyleri peşinen yuvarlardı.

Şimdi ki var olanlar için laf etmeye gerek yok… Hikâye bile yazamıyorlar.

Sözü buradan insanların kanalize edildiği ve duyguların matematiksel çarpılmasına gelelim.

Bir insanın karnı doyarsa, mecburen boşalma ihtiyacı vardır. Bu bir ihtiyaçtır.

Bir genç ve faal zihin patlamaya hazır bir bomba haline getirdiyse şartlar, muhakkak bir çevresel eyleme doğru yönelme ihtiyacı duyacağı kesindir.

O zaman onu yapmalı, kontrollü patlatmasına yardım etmeli ancak uzaktan uzağa tatmin olmasını sağlamalı.

Hem zarardan ve hem de mazrur olmadan…

Nasıl yapmalı?

Dindar bir genç düşünün. Onu din için oluşan eksiklilere müdahale yapma kuvvetini zayıflatmak için, iç sorunların önüne set çekerek, dış devletlerdeki olaylara çevirmek gibi.. bu şekilde o zihnini boşaltarak, bir şeyler yaptım dünyaya sesimi duyurdum diyerek orgazma ulaştırılır. Bu kontrollü boşalmalar ile huzur bulurlar.

Öyle ki gerçekten bir şey yapmış gibi…

Yapılan bir şey yoktur. Olan şey iç patlamayı uzak diyarlara sürükleyerek birikmiş gazı almış olunur.Günümüzde insanların uzağı görüp yakına bakmayışlarının nedeni bu yapılan özel komite çalışmaların semeresidir.

Sen söyle… sen işit kabilinden, sürekli gündemin gerisinden gittiğimiz bir hayat içinde birileri düşüncelerimizi kontrol edecek ve biz onların düşünmesini istediği şeyleri düşünmeye mecbur kalacağız/kalıyoruz.

Ne yazık ki milletimiz birilerinin düşünmesini istediği şeyleri düşünmeye mecbur oluşunu, bir noksanlığına mı saymalı, yoksa cahillik, saflık… gibi çeşitli nedenlere mi

bağlamalıyız?

Bu konuda en iyi cevap, birilerinin her attığı yongayı alıp yakmak yerine kendimizi yetiştirmek için çok okumak ve akıl dâne geçinenlerin özel hayatlarındaki sosyal refah sevilerini iyi bilmemiz gerekiyor. Fakirlik edebiyatı yapan dindarın kâşanede oturuşuna müspet bir çözüm üretmek yerine onun bu tezat durumuna izah getirmesini sorgulamalıyız.

Binlerle ifade edilen dolar karşılığı köşe yazıları ile geçinen herzevekillerin, market raflarında 500 bin baskısı yapılan kitapların, dernek katkılı seminerlerde anlatılanların doğruluğuna şüpheci yaklaşmak vazifemiz olmalıdır.

Bize de uyumak/uymak düşünce; birileri bizi çok kandırıyor; ve kanalizasyonda bir çok insan ideal adına bulaşık fikirleri ile dünyayı kurtardığını sanarak…boşalıyor… ancak kurtuluş böyle değil gibi görünüyor…

İhramcızâde İsmail Hakkı

AŞKINA ŞEHİD OLANLAR- II

Sevgide aslolan kavuşmak olsaydı, bugüne kadar duyduğumuz destanlar ve hikâyeler duyulmayacaktı. Eğer varsa aşkına şehid olanlar –ki hala var;

bu kişiler hayatın gerçeğinde bize can kaynağı olanlar…

Hakk'ı seven nice kul..

hakikatine de kavuşsa da aşkın, Rabb-i Rahman'a bir merhaleden sonra yokluk ile varabildiğine göre, bildiğimiz kavuşmak Allah adamlarına yazgı değildir.

Onlar aşklarına kurban…

Bu durum ise tekrar tekrar devam ediyor.

Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem buyurdular ki:

"Aşkını gizleyip, iffetini muhafaza ederek, sabredenin günahlarını, Allah Teâlâ affedip Cennetine koyar."

(İbni Asakir)

"Ümmetimin üstün olan kimseleri, aşk belasına maruz kalınca iffetini muhafaza edenlerdir."

(Deylemi)

Kim bu şehitler?

Onlar müşahede edip… gerçeği görenler…

Aşklarına sadık kalıp… fedâ ender fedâ,

ölüm üstüne ölüm yaşayarak binlerce kere doğup ölenler.

Yine Efendimiz salla'llâhu aleyhi ve sellem buyurdu ki

"Cennete giren hiç kimse dünyaya geri dönmek istemez, yeryüzünde olan her şey orada vardır. Ancak şehid böyle değil. O, mazhar olduğu ikramlar sebebiyle yeryüzüne dönüb on kere şehid olmayı temenni eder."

Bir rivayette şu ek mevcud: **"… Şehid hariç, o, şehidlik sebebiyle mazhar olduğu üstünlükler ve kerametler sebebiyle… (dönmek ister)."**

[Buharî, Cihâd 5, 21; Muslim, İmâret 108, 109, (1877); Tirmizî, Fedâilu'l-Cihâd 13, (1643); Nesâî, Cihâd 30, 6, 32).]

Dönüp, dönüp, tekrar geri gelmek ve on defa…

Bugün yaşadığımız dünyada, bu arzuyu dile getiren birileri varsa…

Dönüşünü tekrar tekrar yaşayanlar olduğunu söylemek mümkün olabilir.

Yani fedakâr ve iffetli insanlar…

Birde her gün bu şekilde ölüp ölüp dirildiğini biliyorsak…

Bilenler için inkâr etmek mümkün değil.

Bu gizemli kişilerin hayatları ve halleri birer ölüm ve mecburi bir ölümden farkı yok gibi.

Allah Teâlâ buyurmuyor mu;

"Allah yolunda öldürülenlere "ölüler" demeyin. Bilakis onlar diridirler, fakat siz hissedemezsiniz. (Bakara 154)"

Onlar.. yaşıyor zannettiğimiz onlarca kez şehid olanlar…

Eğer ki böyle bir hayat varsa- illaki var;

Bir şeyler gizliden bize bir hakkın haberini ihbar ediyor.

Allah adildir.

Allah.. kulunun iffetine ikram etmekte Cevvâd ül Kerim'dir.

Sevgilinin kucağında her an şehid olan ve tekrar dirilenlere selam olsun.

**

Kavuştuğunuz yerde tılsımlar var

çözmek imkânsız… gayretinizi

uykusuz geçen günlere sayın

hakkınızdır

İçin için dökülen dertlerin

bittiği yer… Yüce Dost'unuz ve kavuştuğunuz gün

hayal değil gerçek olur…

dualar kabul

şu olmadı… bu da demeden

bazı şeyler oluyorsa

söylenecek ne çok şey var

umudumuz açılan kapı

hani nerde diye ağlanan

gülmeyi unutturduysa zaman

kendisine kavuşun

yok şimdi geçmiş ve gelecek

şimdi gülümseyin

gün'dür zamanı günün

güneşin doğuşunda hasretlik kucağında

sevgili yanında

yalnız değilsiniz… sözüne kanat açarken

bir şarkı söylenecek

yıllar sonra

böyle ölünüyormuş defalarca

seven Rahmandır inanırız biz buna

sonsuzlukta keder var başka olmuyor

kavuşmak bedeli ayrılıktır

ancak yoktur dostlara

ölümse ölsün…

gerçeğini biz biliyoruz diyecek kadar

varsanız hala, aşkınız daimdir bekâda

**

ES-SEMİ

Her sözü, bütün konuşulanları en iyi işiten, duyandır.

Bizi de duydu

İhramcızâde İsmail Hakkı

HANGİ

Allah, kendi ve kulları arasında arasında bir bağ ve iletişim kurdu.

Karışmayanlar. Karışanlar

Bunu yaparken iki denizi biribirine karıştırmadan yaptı. Karışmayanlar arasındaki bağı çok kuvvetli gösterirken, karışanları zayıf yaparak bir paylaşım var gibi göstermiş olsa da bu karışma gibi gördüklerimizde yine karışmamıştır.

Uzay bu karışma hikayemize ışık tutabilir. Yıllardır dünya, güneşine tabii iken bulunduğu yerinden bir milim sapmadığı gibi, ay da aynı yolu izlemektedir.

Sormak gerekiyor.

Bu bağ için aşk mı, sevgi mi yıksa olması takdir edilen bir kader mi…demeli.

Yoksa başka bir şey daha mı var?

Aşık veya seviyor, varamıyor…uzaklaşamıyorda…

Burada kendini gösteren yüce kuvvet… nasıl adlandırılmalı.

Öylesine oldu demenin bir manası yok…

Bağlar ve bir netice… Şimdi olandan bir değişimin oluşunu takdir ettiğimizde az ve çok herşey birden bozuluyor. Bu bağlar ile olan bir silsilenin birleşmesi ve ya ayrımı kıyamet gibi… dehşetinden korkmak gerekiyor.

Kadın ve erkek arasında olan birleşik bağ ilişkisi sonuçta bir izin verilmiş bağdan öte ilahi birleşmenin yaratış izni mi?

İki deniz biribirine bu denli yakın olmazdı.

Antik Yunanın çok tanrılı fikir hayatı, bu bağların izahi için geliştirilmiş olması gerekiyor.. Onlar aralarındaki ilişkiye düzen vermek için ve düzen için uğraşıp didinmişler. Sonuçta bir buldukları şey, bulamadıkları o şey olmuş.

O şey…

Şimdi bir düşünce nihayeti olarak aşka verilen kıymet ve yapılan izahlar bir şeyin hala

ötede olması gerektiğini söylüyor.

Aşktan sonra ne var?

Evet aşktan sonra ne var?

Bu işin sonu aşk değilse, daha bir başka bir hakikat olmalı.

Eğer aşk nihayet olsaydı aynı gönülde sınıflara ayrılmış binlere varan çeşit bulunmazdı. Aşkı üst terim olarak görmek buna kafi gelmeyecektir.

Bizler aşkı bir yok olma ve karışma olarak anlıyor olabiliriz.

İki denizin birleştiği yerde karışmadan duranlar bize neyi haber veriyor?

Şu olduğu bu olduğu üzerine kafa yormaya gerek yok.

Dünya ortada, güneş ve ay da yanında beraber , bunu bir düzen ve ahenk açıklayayız.

Biri düşünün yüksek zevklerin en zirvesinde bulunmayacak kadar her şeye kavuşmuş. Ama bu yer sadece yok ve hiçlik ile açıklanamaz. Bunun bir izahi olmalı…

Şimdi fıtrat gereği olarak sevgimizi bir kategoriye koyamadığımız, duygusal bir halimiz var. Ancak bu kalbin içine birçok sevgilerde dolmakta ve birbirine değmemekte… bunu ilahi planda açıklamak kolay. Herkes Allah'ı sever. Bu sevgiler Allah için bir sorun ve karışma oluşturmaz. Fakat bir kul olarak, aşk planında birbirine değmeyen onca sevgiyi taşıdığımızı düşünürken, bulunduğumuz bu etkileşimde, ayrışım yapmaya çalıştığımızda bir sorunda görünmediğine göre, bu bağı sırf bir aşk hakikati ile çözemeyiz.

Dualitede bir tercih arasında gidip gelirken, eşit olanlar arasında tercihin yapılacağı konumda, ilk ve diğerinden ayrılma faktörünü seçerken bir açmaza düşüyor olacağımız kesin. Ancak ilâhi makamda bu tür bir ayrılma ve parçalanma yok. O ne yaparsa doğrudur. Bize doğru inilince biz ne yaparsak yanlış oluyorsa, aramızdaki ilişkilerin bir seviyesinde söylenmeyen o noktayı açmamız gerekiyor.

Biz neyiz? Bunun cevabında başarılı olacağız. Ancak karşımızdaki kim veya ne?

Bütün şartlar açısından bakmaya başladığımızda bir cevap bulacağımız kesin.

Şimdi kendiniz ve karşınızdaki, dolayısıyla öteki…paylaştığımız hayatta ne konumda?

Bu düşünceler ile bizim olmamız gereken yeri bize bildiren bilgiler ve sonuçları hakkında daha çok düşünmemiz gereken konular var.

Şu an ki halimiz ve biz neyiz…

Aşktan sonra ne var…

İhramcızâde İsmail Hakkı

http://gercekdersnotlari.blogspot.com.tr/2014/11/hayvanlarn-cogu-cok-zekidir.html

KINAYAN DA KINANACAKSA -İNCEL AMA KOPARMA

Nerden geldi bu iptila

Düşmez kalkmaz bir Allah'dı.

Kul mul dinlemez zalim insan

Eline düşene vurmaz mı

Haklısındır geç hakkın canına

Ver cezayı fakat rezil etme

Hakkı vermedi sana.

"Eğer Allah insanları kazandıkları (günâhlar) yüzünden (hemen) muâhaze (azarlasaydı) etseydi (yerin) sırtında hiçbir canlı mahluk bırakmazdı. Fakat O, bunları belli bir müddete kadar geciktiriyor. Nihayet vakıtları gelince muhakkak ki Allah kullarını hakkıyle görücüdür."

[Fatır, 45]

Hz. Şeyh Abdülkadir Geylâni kıyamette

Niyaz etti:

“Ya Rabbî

hesap günü beni kör haşr eyle;

Beni iyi bilen dostların önünde mahcup kılma.

Onlar beni görsünler,

fakat ben onları görmeyeyim”.

Hakk üstüne iki azap birden yazmaz kuluna

Ey günahların içinde boğulmuş insan,

Cinsin sana acımaz

Kim yardım edecek diye etrafına bakınma

Günahına ancak Settar olur Yaradan.

Eflâkî, Şems'in şehâdetine sebeb olanlara uyduğu için, Mevlânâ'nın, onun cenazesine gelmediğini, namazını kılmadığını rivayet eder (II, s. 686, 766).

Sultan Veled, bir gün Mevlâna'nın oğlu Alâeddin'in kabrine ziyarete gittiği zaman,

«Senden yalnız ihsan ıssı umarsa, peki, suçlu nereye sığınsın»

metninde arapça bir beyitle,

«Ey kerem ıssı, sen, yalnız iyi kişinin yaptıklarını kabul eder, yalnız onu yarlıgarsan, peki, aşâğılık kişi, suçlu kişi, nereye gitsin de ağlasın inlesin» metninde farsça bir beyit yazdığını söyler (I, s. 523). [1]

Ey kınayıcı ve ey günahkâr

Hikmetin kapısını arala.

Günahtaki ince çizgiyi unutma.

Ey kınayan kınadığına bir daha bak

Şefkatli Peygamberimiz buyurdular :

"Günah yapana zarar verdiği gibi karşısına da zarar verir.

Korkutsan başına dert olur,

Razı olsan ortak olursun,

Söylesen gıybet olur,

Ayıplasan başına gelir"

Ey dünya neden bizi bu kadar zorluyorsun,

Keşkeye günah dediler diye susuturuyorsun

Feryadımdır hakkım

Toprak olsaydım ile de bu işler bitmiyor.

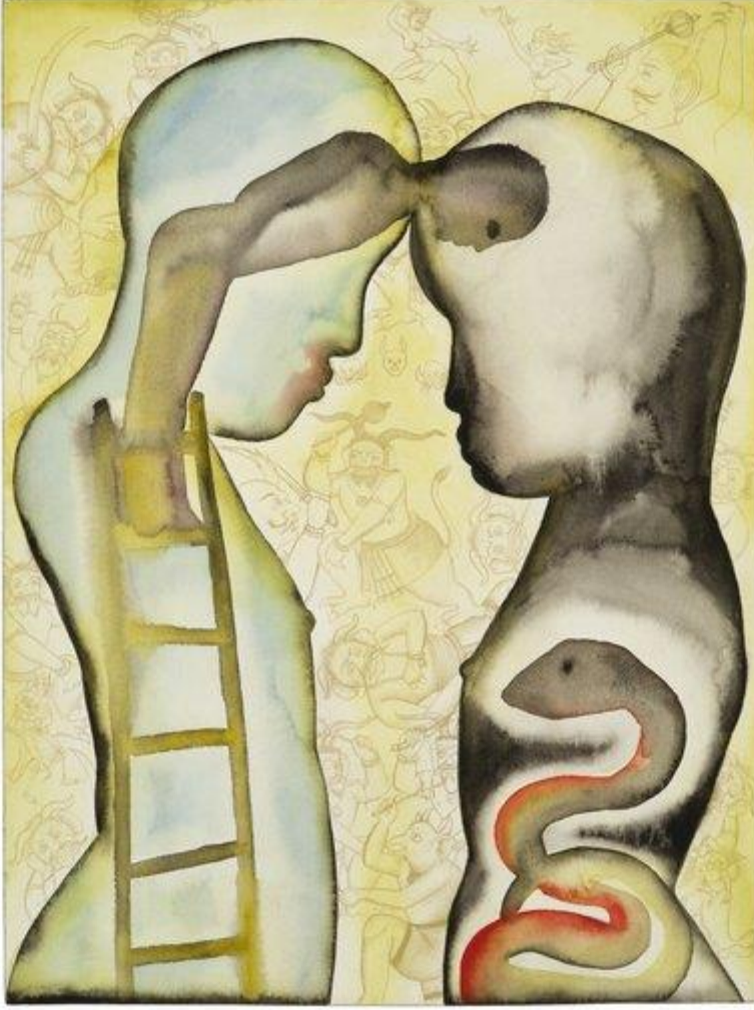
Gözyaşıma ortak yine bir Allah'ım var.

İhramcızâde İsmail Hakkı

Not: [1] Bu beyit, «Mesnevi» nin ikinci cildindedir (Keşf-al Abyât'lı Mesnevi; Tehran — 1299 h. s. 112, satır. 24). «Mesnevi» nin ikinci cildine 662. de başlandığına göre Mevlânâ, bu beyti, oğlunun mezarına, onun ölümünden iki yıl sonra yazmıştır.

[MEVLÂNÂ CELÂLEDDÎN – MEKTUPLAR, Türkçeye Çeviren Hazırlayan : Abdülbakıy GÖLPINARLI, 1963, İstanbul Sh: 220]

İÇİNDE ÇIK… İÇİNE BAK

Francesco Clemente

İnsan, doğușundan, ölümüne yolculuk yapan…

gizemli yolcu.

Gitmesi gereken yolu, çıkılması gereken merdivenleri var.

Kolay mı, dünyaya çıplak olarak geldi…

Diyorlar…nefis hayat merdivenleri

Bir çıksa, nihayetine ulașsaydı

-belkide çıkmak için gayret gösterseydi…

Hangi merdiven basamaklarına engel koyacaktı ki…

748 Yazılmışlar

Çıksaydı…

Kendini bulsaydı…

Bununla kalmaz ötekilerini de varırdı.

Fakat birçok insan bu yolculuğa hiç başlamadı… habersizmiş gibi.

Kendimiz.

Her şeyle olan kendimiz… kaderiyle başlıyor ve bitiyor.

Öteki

Sevdiğimiz veya kızdığımız …

O/onlar, hiçbir zaman değişmeyecek ve değiştiremeyeceğiz.

Bir şansımız var…

Kendimiz ve değişebileceğimiz.

Ayrıcalıktır, bir yol göstereni bulmak

Fakat onunda gücü bizimle.

Nice emek sarf edilen insanlar var.

Onlar, anlamak yerine, inkardadır gayretleri…

Olsun…

Öteki, bize yol gösteren.

Lokman hekimin dediği gibi…

“İyi olmayı nerden öğrendiniz”

“Ötekilerin yaptıkları hatayı yapmamakla” demişti.

Her an bir şeyler öğreniyoruz.

Bakıyoruz… sevdiğimiz dünya tatlısı

Biricik insan…

Sıkıntılı…

-hayatta şansız olanlar var, demek yetiyor mu..

Korkularıyla üzüntüleriyle hala ayakta…

Diyorsun ki, kendine..

” Hayat ona biraz sert davrandı.

Şükret haline

Bunların hiçbirini gördün mü…“

O insanüstü,

Hayran olduğumuz kıskandığımız …

Sonra kendimize dönüp, şanslı olduğumuzu düşünüyoruz.

Sevdiğimiz kıymetli insan,

çok kişiden daha iyi kalpli ve yetenekli …

Nedenler ve niçinlerimiz… cevapsız kalıyor…

Yine kendinize bakıyoruz.

Meğer üzerimize kalın bir perde çekmişiz.

Onun üzerinden hayata baktığımızı görüyoruz.

Kaldırın ve içinize bir daha bakın:

“Bunları görmek için, ne engel oldu”

Geç kaldığımıza üzülüyoruz.

Basitliğe indirgediğimiz hayatımızı ve düşüncemizi görünce…

Fazladan hayallere daldığımıza…

Ah… göremediğimiz güzellikler…

Ne çoklar.

Şanslıyız… geç kalmadık.

Bir silgi bulalım…

Sileceğimiz ve yeniden yazılacak, gizemli güzelliklerimiz var.

Şimdi merdivene çıkma zamanı…korkmayın.

Ayağınız kayacak olsa da… içinizden dışarı düşmeyeceksiniz …

Havaya atılıp, ana kucağına düşerken kahkaha atan… bir bebek saflığıyla… tekrar…

750 Yazılmışlar

Kendimizi tanımaya çalışalım, ulaşmamız gereken konuma varalım.

Gördüğümüz ne olursa olsun, karşılaşacağımız şey..

Nefis merdivenin başında sevdiklerimiz

Bizi biz yapan olacağından… mutlu olacağımız kesin.

Kavuştuğumuz ise aynada gördüğümüz gibi, yine kendimiz.

İhramcızâde İsmail Hakkı

İNSANLAR KADİR GECESİNİ ARIYORLAR

İnsanlar kadir gecesini arıyorlar…

Dündü mü!!!… bugün mü!!!…. diyorlar!

Kulların ibadetleri cennete götürecek olsaydı başta Azâzil cennete giderdi.

Bizleri, sevgimiz, aşkımız ve Yüce Dostumuzun rahmeti yanına alacaktır.

Allah'ım bizi sevsin.

O sevmedikten sonra ne yaparsak yapalım…değişen ne olacak ki?

Şeytan, bugüne kadar bütün kadir gecelerini meleklerin hallerine bakarak biliyor/bildi…

değişen neyi oldu?

Bir gönüle girmedikten sonra…

Gönülden düşene ahlar olmaz mı?

Sevgi karşılığı, O'nun Yüce Şanına saygı duymayı bilemedikten sonra

Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellemin yapmadığı bir şeyi yapmak…

"Arayınız" emrine muhalefet etmek…

Ne olur?

Cennete girecek amelimizi O'nun aşkına kurban etmedikten sonra

Bir gece fazladan kulluk etsek…

Ne olur?

Dostsuz cennetine varsak …ne olur?

Hadi biz Kadir Gecesini bildik… bir fazlalık… ne olur?

Ayrıca şu gün deyip insanları bilerek veya bilmeyerek aldatmak…

Onların her geceyi ibadetle geçirmesine engel olmak…

Bazı insanlar gece geçmiş veya gelecek diye başka günleri ibadetsiz geçirmesine

sebep olmak…

Şeytanlar Ramazan ayında bağlıda…

Bu keramet tellalları hangi sınıfa giriyor bilemiyorum.

Her şey bu kadar basit mi?

Her gece kadir demez miydik… eskiden

İhramcızâde İsmail Hakkı

GİTTİĞİMİZ YOLUN SONU ŞİMDİDEN GÖRÜNÜYOR

Son dönem düşünce ve yazım dünyasında dikkat çeken bir büyük ayrıntı, çok bilmiş, karnı tok insanların ötekine saldırganlığı ve sefih durumlarıdır. Açlık denen –şimdi Afrika var deniliyor, onun bilgisi de yardım kuruluşlarının propaganda niyetine hazırladıkları-milleti sömürmek için hazırladıkları medyatik bilgiler dışında, dünyada geniş bir biçimde şımarık ve azmış bir insanlık ahvalinin geleceği için bir öngürü olarak, şunu söyleyebiliriz.

İnsanlar yakın gelecekte açlık ve kıtlık ile karşılaşacaklar.

Açlık ve kıtlık insan dünyasını terbiye eden ve onun varlığını küçülten bir unsur. O başladı mı, -tanrı varmış ve yokmuş, şu din hakmış değilmiş kimsenin umurunda kalmaz.

Sadece yaşayacağı bir ekmeğin peşine düşmek vardır.

Anlaşılan bütün dünya bir kıtlığa doğru yavaş yavaş itilmeye başlandı. Nasıl ki Orta Asya'dan insanlar kıtlık yüzünden dünyaya dağılıp çıktılar ve kurulu düzenler değiştiyse, bir yerlerde başlayan gerçek açlık ve kıtlık dünyaya çabucak dağılacak. Teknolojideki ilerleme ise bu kıtlığa engel olamayacak. Sonuçta bütün ilkeler, dinler, düşünceler ve irfan; kıtlık ve açlığın karşısında kaybolup gidecek. Bu nedenle bazı şeyler konusunda hakkı söylemek ve doğru yolu bırakmamak gerekiyor.

"Kim de beni anmaktan (indirdiğim kitaptan) yüz çevirirse, şüphesiz ki onun için sıkıntılı bir geçim vardır, Kıyamet günü onu kör olarak haşredeeriz." Ta-Ha, 124

Bu ayet bize çok şeyi izah edebilir. Körleştiğimiz dünyamızda yoksulluğun getirisi saldırganlaşan hakkı görmeyen insan tipi. İnsanlar hasbelkader hangi dinden gelirse gelsin, kendine mahsus diniyle alay ediyorsa ve insanlığın bulduğu temel ilkelerden doğru ve adaleti ihlal ediyorsa, açlık ve kıtlık muhakkak gelecektir.

İnanç ve iman insanın kendisine dahi doğru ifade edemediği bir özelliğidir. Mesela bir insanın-pagan dahi olsa, dinine yapılan saldırı onu ilkesinden döndüremediği gibi daha fazla meylini artırdığına göre paylaşamadığımız dünya bize bir gün bize sırtını

çevirecektir.

Dünya için güzel bir bakiredir, denilir. Ancak bir kimse ile gerdeğe girmediğine göre, bulunduğumuz saldırganlık ve çok bilmişliğimizden bir an önce sıyrılmamız gerekmektedir.

Servetin tekelleştiği bir dönemde yüzlerce arabası olan bir adam kaç tanesine binecektir. Aç iken oturduğumuz sofradan kaç kap daha fazla yiyebileceğiz ki?

İçimizdeki dünya sevgine mahkûm olmamış birkaç insanın –sayısı her gün düşüyor, nereye kadar engel olacağını tahmin edemeyiz. Bizler görmesekte çocuklarımız açlığın pençesine düşecek görünüyor.

Sarhoş olduğumuz dünyanın metaını kucaklamaya bırakıp uyanık olmalı ve adaleti her bünyede tesis etmeye çalışmalıyız. Bunun ilk uygulaması da kendi nefsimizle alakalıdır. Biz kendimize ve hayatımıza karşı ne kadar adil olabildik.

Maalesef, cevaplarımız pek olumlu değil.

İnsanlar beklenen kıyameti kainattaki galaksilerin yok olması olarak düşünüyorlar. Aslında günahkar insanoğlu yüzünden bir güneş siteminin yok edilmesi gerekmediği aşikardır. Denirse ki Kur'ân-ı Kerim ve hadisi şeriflerde gelen felaket haberleri verilmiştir. O halde yorumlamada hatalar yaptığımızı dikkate almamız gerekmektedir.

Kıyamet manzaraları Kur'ân-ı Kerim'de en bariz şekilde Kuvvirat Sûresinde anlatılır. Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır, Kuran'ı Kerim Tefsirinde İmam Ahmed, Tirmizî ve Hâkim'in İbnü Ömer (radiyallâhü anh)'den rivayet ettiklerine göre Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur:

"Her kim Kıyamet gününe gözüyle görüyormuş gibi bakmayı arzu ederse ve sûrelerini okusun."

Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellemin kıyamet için bildirdiği haberlerin gerçek manasını anlayabilmek için **peygamberler dilini** bilmek gerekir. Mesela Kuvvirat Sûresinde bahsedilen olayların siyak ve sebak ilişkisine baktığımızda olayların birbiriyle tam bir örtüşme sağlayamadığını görürüz. Zahiren olaylar anlatılan şekilde olabilir. Fakat bilim ve teknoloji geliştikçe bu bilgilerin muhteviyatına yeni yorumlar getirmek gerekir, diye düşünüyoruz. **"Güneşin Dürülmesi İle Yıldızların**

Bulanması(dökülmesi) ayetleri ile mallar ve **Vahşi Hayvanların Toplanması** arasındaki bağıntıda alakasız bir durum görünebiliyor. Kur'ân-ı Kerim'de boş ve manasız sözler bulunmadığına göre, bu ayetleri okuyunca ve tevil manaları artırınca bir çok farklı durum akla gelebilir. Kıyamet olarak hayal ettiğimiz şey, bir felaket zincirinden çok, olası bir değişimin temelini ortaya koymak olacağıdır. Allah Teâlâ'nın Âdem aleyhisselâmı 7000 yıl önce yarattığı rivayetini, 5 milyarlık dünya yaşı ile birleştirmek istediğimizde, birçok zorlamalı manalar vermek zorunda kalıyoruz. Bu meyanda aşağıda sizlere aktaracağım metinler, bu konuda düşüncenizde çığır açacağını gösteriyor, diyebiliriz.

Felaket senaryoları ile süslediğimiz kıyamet olgusu, İnsan hırsının ulaşabileceği en son noktaya bir örnektir. Bu yazı, ateistlerin hoşunda gitmese de zalim ve kötü olanın insanoğlu olduğunu bir kez daha gösterecektir.

İnsanoğlu Allah Teâlâ'yı gazaplandırıp günahına bedel ve ortak olsun diye, neden bütün kainatın kendisiyle beraber yok olması, fikri ile beslenir ki?

İnsanoğlu kötü oynadığı filmin finalini muhteşem mi istiyor?

Allah Teâlâ aldanmayacağına göre, insanoğlu bir yerde hata yapıyor.

Onu bulmamız gerekmektedir.

İhramcızâde İsmail Hakkı

AKRABALIK HUKUKU HAKKINDA

O gün, kişi kardeşinden, annesinden, babasından, karısından ve oğullarından, kaçar. (Abese 34-36) **O gün bunlardan herkesin kendine yeter bir işi (derdi, belâsı) vardır.** (Abese, 37)

Kur'ân-ı Kerim'de Allah Teâlâ bu ayetle bize şunu açıkça izah ediyor. Dünya hakikatiyle bir imtihan yeri. Çünkü hesap zamanı birbirinden kopan kan bağı hesaptan sonra da birleşmeyecektir. Yani cennette insanlar dünyanın bir devamını değil başka bir hayat yaşayacaklardır. Rasûlüllah salla'llâhü aleyhi ve sellemin buyurduğu bu hadis bize kesinlik ifade eder.

" **'Bütün sebepler / bağlar,** [Zehairu'l-Ukbâ, s. 168; Târîhu'l-Hamis, 2, 284] **nesebler (soylar) ve sıhrıyetler kesilmişlerdir; ancak benim sebebim, nesebim ve sıhrım hâriç"** [Zehairu'l-Ukbâ, s. 168; Târîhu'l-Hamis, 2, 285]

Ahiret konusundaki bu inceliği farkeden Hz. Ömer radiyallâhü anh kendini garantiye almak zorunda olduğunu bilmiş, Hz. Ali kerrma'llâhu veçhe den kızını istemiştir.

Bizim buradan çıkaracağımız ders Ehl-i Beyte karşı yapacağımız hareketlerde dikkatli olmamız gerektiğidir. Hiç olmazsa dünya için onlara eziyet etmemeliyiz. Ahiret hayatı karşılığı olan bu dünya hayatı insan için önemli bir geçiş noktası olduğunu unutmadan yaşamalıyız. Dünyada insana bağışlanmış olan imtiyazlar ahiret için çok az verilmiştir. Konu hakkında düşünürseniz, dünya kısalığı kadar sonsuz ahirete bedel olan durumu olmasa idi, Allah Teâlâ karşılık olarak göstermezdi. Cennet ve cehennem tercihi insana aittir.

(Alıntı)

Hz. Ömer'in, Ehl-i Beyt'le Akrabalık Arzusu ve Hz. Ali'in Kızı Ümmü Gülsüm'le Evliliği:

Hz. Ömer'in (radiyallâhü anh) hayatındaki bu hadise, onun **Ehl-i Beyt** sevgisini gösterir. Hz. Ömer (radiyallâhü anh) halifeyken, bir gün, Hz. Ali'den (kerrma'llâhu veche), kızı **Ümmü Gülsüm**'ü (radiyallâhü anha) istedi. Hz. Ali kerramallâhu vecheh,

- "**O küçüktür**" dedi. Bunun üzerine Ömer (radiyallâhü anh),

- "**Hayır. Vallahi, bu bir şey değil; fakat sen beni engellemek istiyorsun**" diye konuştu ve devamla, "**Eğer gerçekten dediğin gibi** (çocuk / sabî) **ise onu bana gönder**" diye ekledi. *[Diyârbekrî, Târîhu'l-Hamîs fî ahvâli enfesi nefîs, II, 284; Muhibiddin Ahmet b. Abdullah b. Muhammed et-Taberi el-Mekki eş-Şafii (615-694 Hicri), Zehâiru'l-Ukbâ, s. 168]*

Aslında, **Rasûlullah**'ın (s.a.v.) vefatından önce dünyaya gelen **Ümmü Gülsüm**, gerçekten küçüktü. *[Zehâiru'l-Ukbâ, s. 169; Abdulvahhab en-Neccâr; el-Hulefâu'r-Râşidûn; Beyrut, 1986, s. 68]* Bu evlilik Hicrî 17. yıl'da olmuştur. Hattâ, bir rivayette, kendisinden, "O, o zaman bir kız çocuğu idi" diye söz edilir. Hattâ, **Mescid-i Nebevî**'de sonucu bekleyen Hz. Ömer'e yanındakiler,

- "**Ey Mü'minlerin Emîri! Ondan ne istiyorsun? O küçük bir kız çocuğudur**" demişlerdi.

Ümmü Gülsüm'ün küçüklüğü bir yana, **Hz. Ali** onu, **Tebük**'te şehid olan kardeşi **Câfer-i Tayyar**'ın öksüz oğluna vermek istiyordu.

Hz. Ali, evine geldi. **Ümmü Gülsüm**'ün eline bir hülle (elbise) verip,

- "**Bunu Emîru'l-Mü'minîn'e götür, ona şöyle söyle**: '**Babam sana, bu elbiseyi nasıl buluyorsun, diyor de**" diye onu gönderdi. Çocuk yaşta olan **Ümmü Gülsüm**, hiçbir şeyin farkında değildi. Elbiseyi **Hz. Ömer**'e getirerek babasının dediklerini tekrarladı. Bunun üzerine onun izarından (kolunun ön kısmından) tutunca, **Ümmü Gülsüm** kolunu çekti. Bu husustaki ibare-ifade şöyle: **"Fe-ehaze Umeru bi-zirâiha fe'c-tezebetha minhu".** *[Zehairu'l-Ukba, s. 168; Târihul Hamis, 2, 284]*

Ümmü Gülsüm, Halife'ye kızmıştı. **Hz. Ömer** ise,

- "**İffetli ve şerefli birisi**" dedikten sonra, "**Git, ona** (babana) **şöyle de: O ne güzel ve ne cemâllidir. Vallâhi o, senin dediğin gibi değildir**."

Bunun üzerine **Hz. Ali**, onu **Hz. Ömer**'e (radiyallâhü anhuma) nikâhladı. Mevzu hakkında birbirine benzer farklı rivayetler de vardır. ***Zehebî***'ye göre, **Hz. Ömer, Ümmü Gülsüm**'le Hicrî 17. yıl'da evlenmiştir. Mevzuyu bütün rivayetlerle ele almak ve tartışmak sözü uzatacağı için diğer nakilleri almıyoruz. *[Geniş bilgi için bkz. Tarîhu'l-Hamîs, 2, 284; Zehâiru'l-Ukbâ, s. 148-170; el-Hulefâu'r-Râşidûn, s. 68]*

***

Aslında **Hz. Ömer**'in, **Hz. Ali**'nin kızıyla evlenmesinde gayesi başkaydı. O, Ümmü

Gülsüm'ü isterken, bir rivayete göre, "**Ey Ebe'l-Hasen! Onu benimle evlendir. Çünkü mutlaka ben, ondan hiç kimsenin beklemediği bir kerâmet** (değer) **ve şeref gözlüyorum**" demişti.

Ümmü Gülsüm'le alacağı değeri/kerameti de **Hz. Ali**'ye, "**O küçük olursa olsun**" deyip şöyle açıklamıştı: "**Ben Rasûlullah'tan** (salla'llâhü aleyhi ve sellem) **şöyle derken işittim**: '**Bütün sebepler / bağlar**, *[Zehairu'l-Ukbâ, s. 168; Târîhu'l-Hamis, 2, 284]* **nesebler** (soylar) **ve sıhrıyetler kesilmişlerdir; ancak benim sebebim, nesebim ve sıhrım hâriç**" *[Zehairu'l-Ukbâ, s. 168; Târîhu'l-Hamis, 2, 285]* diye açıklamıştı.

Bir başka rivayette de şu ilâve vardır: '**Ben de, benimle Rasûlullah** (salla'llâhü aleyhi ve sellem) **arasında bir sebep ve sıhr** (kız alma) **yoluyla akrabalık oluşmasını istedim**." *[Zehâiru'l-Ukbâ, s. 169]*

***

a) Hz. Ömer, neseben Ehl-i Beyt'ten değildir; hiç olmazsa sebeben/kız alma yoluyla, Kıyamet Günü'nde Ehl-i Beyt'le ve Rasûlullah Efendimizle (salla'llâhü aleyhi ve sellem) bir bağı olsun istemektedir.

b) O, Rasûlullah (salla'llâhü aleyhi ve sellem) **soyuyla irtibata ve yakınlığa azamî derecede isteklidir**. Onun **Ümmü Gülsüm**'le evlenmesi başka bir sebepten değildir; küçüklüğü ve onunla evlilik münasebeti geri plândadır. Hattâ, **Hz. Ali**'ye, "**Gerçekten ben, yanımda Rasûlullah'tan** (salla'llâhü aleyhi ve sellem) **bir uzuv**(organ) **olmasını istiyorum**" ***[Rasûlullah, "Fatıma benden bir et parçasıdır", buyurmuştur. Ümmü Gülsüm de ondan olduğu için, Rasûlullah'tan bir parça olarak kabul ediliyor.]*** **diyerek onu istemiş; Hz. Ali, "Bende ancak** (Fâtıma'dan olma) **Ümmü Gülsüm var; o da küçük hâldedir**" deyince, **Hz. Ömer**, "**yaşarsa büyür**", demiştir. *[Zehâiru'l-Ukbâ, s. 169; Târîhu'l-Hamîs, s. 284 vd.]*

O, **Kıyamet Günü** için yanında bir sebep ve **Rasûlullah** (salla'llâhü aleyhi ve sellem) soyundan bir uzuv / et parçası olsun istemektedir. **Sebep**: Hurma gibi ağaçlara çıkmak için elde bulunan "**habl** / **ip**"dir. Kendisiyle bir şeye ulaşılan her vesileye sebep denir. *[el-Müfredât, s. 220]* Mârifete vesile olan her şey de sebeptir. Ümmü Gülsüm de, Hz. Fâtıma'nın kızı ve bir "**seyyide**" olmakla Kıyamet'te **Rasûlullah**'a (salla'llâhü aleyhi ve sellem) ulaştıran, onunla irtibata sebep olan bir vesile olacaktır. "**Zerî'a**" da sebep mânâsına gelir. Nitekim, ***İmam Şâfî*** (rahmetullahi aleyh) de, **Ehl-i**

Beyt sevgisini dile getiren bir şiirinde, "**Âl-i Nebî benim sebebim / ipimdir. Hem onlar beni ona / Rasûlullah'a bağlayan bir vesilemdir**" *[el-Müfredât, s. 220]* diyerek aynı mevzuya parmak basmıştır.

***

Hz. Ömer'in bu evlilik hadisesi de, **Rasûlullah Efendimiz**e (salla'llâhü aleyhi ve sellem) ve **Ehl-i Beyt**'e sevgi ve saygısına büyük bir delildir.

Ümmü Gülsüm'le nikâhlandıktan sonra, **Hz. Ömer** (radiyallâhü anh) **Mescid-i Nebevî**'de **Muhacirîn** ve **Ensâr** (radiyallâhü anhum) ile otururken,

- "**Beni tebrik etmiyor musunuz**?" demişti. Oradakiler,

- "S**eni neden dolayı tebrik edelim yâ Emîra'l-Mü'minîn**?" diye sordular. O da,

- "**Ali'nin kızı Ümmü Gülsüm'le**..." diye cevap verdi.

Hz. Ömer, sonra da **Kıyamet Günü** bütün ***sebepler***in ve ***nesebler***in kesilmesiyle ilgili hadis-i şerifi zikrederek, "**Ben de Rasûlullah'la aramda bir sebep / sıhrîyet ve neseb olmasını çok sevdim ve istedim, sevginin gereği olarak çok arzuladım**" *[Hâfız Muhibbüddîn et-Taberî, Zehâiru'l-Ukbâ, s. 168]* dedi. Bunun üzerine oradakiler kendisini tebrik ettiler... Hakikaten, **Ehl-i Beyt**'le olan akrabalık bağı / ilişkisi onu çok sevindirmişti.

İslâm irfanında (örfünde / kültüründe), ***seyyide*** ve ***şerifeler***le evliliğe, bahusus bu hâdise sebebiyle çok rağbet gösterilmiştir. Nitekim ***Celvetî*** şeyhi büyük âlim-ârif ***İsmail Hakkı Bursevi*** hazretlerinin *[Bkz. Ruhu'l-Beyan, 1, Terâcim-i ahvâl]* ve sair tasavvuf büyüklerinin de, şeyhlerinin-mürşidlerinin kızlarıyla sair yakınlarıyla benzer evlilikleri olmuştur. **Ümmü Gülsüm**'den, **Hz. Ömer**'in **Rukiyye** adlı bir kızı ve **Zeyd** adlı bir oğlu oldu. Çocuklar çok yaşamadı. **Hz. Ömer**'in vefatından sonra *(H. 23. Yıl/M. 644)* **Ümmü Gülsüm**'ü, amcasının oğlu **Avn b. Câfer** aldı. Çocuk bırakmadan ikinci kocası ölünce, yine amcasının oğullarından**Muhammed b. Câfer**'e vardı. Ondan bir kızı oldu. Onun ölümüyle de, **Abdullah b. Câfer**'le evlendi. Bununla nikâhlı iken ve son kocasından çocuğu olmadığı hâlde vefat etmişti. *[Zehâiru'l-Ukbâ, s. 170; el-Hulefâu'r-Râşidûn, s. 103; Mes'ûdî, Mürûcu'z-Zeheb, II, 353; Doç. Dr. Murat Sarıcık, "Hz. Ömer'in, Ehl-i Beyt'le akrabalık arzusu ve Hz. Ali'nin kızı Ümmü Gülsüm'le evliliği" başlıklı makalesi]* https://www.halisece.com/sorulara-cevaplar/993-hayatu-s-sahabe.html

ELLİ VAKTİN ECRİN EYLER HAKK ATÂ

Modern ilahiyatçılar, miraç hadisindeki namaz vakitlerinin düşmesini alay konusu ederek yorum yaparlar. Beş'e kadar inişini düzmece olduğunu rivayet ederler. Sormalı, ehl-i Kitabın elli vakti nasıldır? diye bir açıklama gözünüze ilişti mi? Yok…

Bir okumada bu hadisi görünce elli vakit ve beş vaktin ne olduğunu anlayacaksınız.

Rasülüllâh salla'llâhü aleyhi ve selleme teşekkür etmemiz gerekir. Hayatımızda günlerin ve yılların sürekli ibadet ortamında olması insanlar nasıl sıkıntıya uğrattığını anlayacaksınız. Yahudilerin "cumartesi bari tatil olsun istekleri" bu olmalı. Ancak onlarda buna dayanamayıp ihlal ettikleri, malumdur.

Şimdi bahse konu hadisi okuyalım.

Ezrak bin Kays anlatıyor: "Bize künyesi Ebû Rimse olan bir imam namaz kıldırdı ve söyle dedi:

Bu namazı yahut bunun gibi bir namazı Hz. Peygamber sallallâhü aleyhi ve sellem ile beraber kıldım. Ebûbekir ve Ömer, Peygamberimizin sağında, ön safta idiler. Bir adam namazın ilk tekbirine yetişmişti, arkasından Allah'ın Elçisi namazı kıldırdı, sonra sağına ve soluna selam verdi, öyle ki iki yanağının beyazlığını gördük. Daha sonra benim ayrıldığım gibi ayrıldı. O, namazın ilk tekbirine onunla beraber yetişen adam hemen namaza kalktı. Bunun üzerine Hz. Ömer ona doğru koştu ve omuzlarından tutup silkeleyerek söyle dedi:

"Otur, Ehl-i Kitab'ı helâk eden şey yalnızca namazları arasında fâsıla olmamasıydı."

Hz Peygamber, gözlerini kaldırdı ve 'Allah sana doğru söyletti Ey Ömer!' buyurdu."

[Ebû Dâvud, Salât, 195; Hâkim, Müstedrek, I, 403; Beyhakî, Sünenü'l-kübrâ, II, 190; Ahmed B. Hanbel, Müsned, V, 368.]

Hz. Ömer radiyallâhü anh boş zamanlarında ehli kitabın eserlerini tedkik ederdi. Konular üzerinde vukufiyeti vardı.

İhramcızade İsmail Hakkı

GUSÜL, DUANIN/ NAMAZIN ŞARTI MIDIR?

İslam, parçalanmayı kabul etmeyen, ilahi, özünde birlik, bağımsız, yaşanabilir, huzurlu bir yaşam ve dürüstlük olan kapsamlı, basit bir dindir.

Gusül cinsel ilişkiden sonra, bu bir önkoşul değil, Allah'a dua etmek için izindir.

Sünni ve Alevilerin ayrıştığı nokta burada başlar. Hz. Muhammed sallallâhü aleyhi ve sellem "mümin cünüp/necis olmaz" buyurması nedeni budur. Gusül namazın/duanın şartıdır. Burada dikkat edilmesi gereken husus, bir Müslüman için verilmiş duasızlık/ibadetsizlik ruhsatı, beş vakitten ikisi arasında geçen zaman kadardır.

İslam namazın terkine müsaade etmediği için, müslümanın bu kısa zaman aralığında yıkanması gerekmektedir. Önceden dediğimiz gibi İslami hayat parçalanma kabul etmez. Dikkatli düşünüldüğünde birbirine girift logolar tarzındadır. İslam bir bütün olarak yaşandığında mana ifade etmektedir.

İhramcızade İsmail Hakkı

KİLİT İBADET NAMAZ

İslam'da bütün yasaklar ve helaller namaz ibadetini muhafaza için konulmuştur. Eğer bir Müslüman beş vakit namazını ihlal etmeyecek olsa idi bütün yasakları aşabilirdi. Ancak mümkün görünmüyor. Kıyamette ilk sorgunun namazdan olacağı ve hesabını verenin diğer emir ve sorumluluklardan kurtaracağı rivayet edilir.

Mesela içkinin yasaklanma illetlerine bakıldığında aklın dumura uğraması ile oluşan kulluk kırılmasıdır.

"Namaza yaklaşmayın" emrine düşmemek bir kulun hedefi olmalıdır. Allah Teâlâ kullarını kendine ibadet etsinler için yaratmıştır. Çocuklarınıza ve ehlinize namazı emredin rızık konusunda sorumlu değilsiniz, dolaylı olarak izah edicidir.

- Ariflerin Menkibeleri adlı kitapta Mevlana ince bir detayı dile getirmiştir.

- Bahaeddin Veled bölümünün 51. Menkibesinde Bahaeddin Veled Şarap içenin, köpek, domuz, maymun olacağını söylüyor. Bu hikayeyi Seyyid Burhaneddin'in önünde anlattı. O da Şeyhim her kim şarap içtiğinde böyle olursa, ona şarap haramdır, diye fetva verdi. Eğer sen böyle oluyorsan içme, eğer olmuyorsan iç, onun dediği gibi olmazsın diye buyurdu.

- Ve de Şemsi Tebrizi bölümünün 41. Menkibesinde Fakihler Mevlana'ya şarap helal midir diye soruyorlar.

Bunun altında da kasıtlarının Şemse dokunmak olduğu yazmakta. Sadece buraya kadar okunduğunda Şems'in şarap içtiği anlaşılmaktadır.

- Daha sonra da Mevlana içse ne çıkar... diyor ve saçma deliller söylüyor ardından. Açık cevap şudur ki Mevlana ve Şemseddin şarap içiyorlarsa her şey ona mubahtır...

Hulasa; müslümanın hayatını namaz dizayn eder. Eğer bir insan içtiğinde bir vakit namazını kaçırsa ve ömür boyu namaz kılsa onun yerine geçmeyeceğini bilir. Kaza namazı özür dilemek içindir. Noksanlığın giderilmesi için değildir. Allah Teâlâ dilerse kulunu affeder, dilerse etmez...Ayrıca, uyku ve unutmadan dolayı noksanlıklarda kul affa mazhar olmuştur. Namazın terkinin affı ise yalnız Allah Teâlâ'ya kalmıştır.

Öyle ise bütün kötülüklerin anası içkiden uzak durmak evladır.

İhramcızade İsmail Hakkı

İNGİLTERE'NİN KONTROLÜNDEKİ İSLAM'IN GİZLİ MÜMESSİLLERİ

İleri siyaset ve geleceği kontrol etmekte mahir olan İngiltere, dünya siyasetini ve yönetimini hala yönlendirmektedir. En büyük düşmanı olarak gördüğü İslam için kurduğu tuzaklardan biri de, müslümanları içten vuracak elamanları onlarca yılları kapsayacak olsa da sabırla yetiştirmekte ve vakti gelince kullanmasıdır.

Bu meyanda Kâzım Karabekir Paşanın bir sözünü hatırlatmak uygundur.

"Erzurum'da yakaladığımız Müslüman olmuş bir Rus casusunu temize çıkarmak için bir mahalle halkının karargâhıma geldiği zaman hallerine bakıp hatıratıma şunu kaydetmiştim:

Ey Türkoğlu! Sen pek safsın, seni herkes aldattı. Erdim diyen, döndüm diyen çemberinden atlattı." (Kazım Karabekir, İstiklâl Harbimiz, 2/717)

Bahse ait konumuza gelecek olursak, son zamanlarda gündemde Müslüman olmuş İngilizlerden olan **William Henry Abdullah Quilliam** isimli birinin övgüye mazhar biri olarak tanıtılmasıdır.

Aşağıda bilgileri verilmiş tezlerden hayatını en ince detayına kadar öğrenebilirsiniz. Kendimce dikkatimi celbeden bazı pürüzlerin çok az kısmını sizinle paylaşacağım. Bu kişinin **Metodist Misyoneri** olduğu kanaatini çekinmeden söyleyebilirim. Yıllar öncesinde Ilımlı İslam, diyalogcu İslam, Reformist İslam…daha fazla artırabileceğimiz tahrif edilmiş bir İslam dini için hazırlanmış yetiştirilmiş birim elemanı.

Osmanlının Britanya Adaları'ndaki Müslümanların 'Şeyhi' iken, diğer yandan da Ekim 1899 yılında İran şahı Muzaffereddin Şah tarafından İran'ın Liverpool Konsolosu olarak görevlendirilmesi garaiptendir. Karmaşık ilişkilerin en nihâi noktasında Yahudi olduğunu da söyleyen biri için **II. Lawrence** demek az bile gelir. Prof. H. M. Leon takma adıyla Jeoloji, Palaentoloji, Filoloji ve Manx tarihi alanlarında pek çok eseri bulunan birinin petrol üzerine ve Ortadoğuda diktiği taşlar, bugün başımızın belası olmadığını kim söyleyemez ki?

İhramcızade İsmail Hakkı

EKMEK YERE KONMAZ

Yemek sofrası konusunda hatırlanacak bazı hususlar vardır.

Türklerin örfünde yemek sofrası, dizden yukarı kurulması ve ekmek yere konmaz ve büyük sahanlardan topluca yenir.

Rus-İran kültürü ile Eşarilik ve Şia da sofra yere kurulur ve herkese aynı yemeği ayrı tabakta verirler... reçel türü şeyler dahi ayrı servis edilir..İran da Arap dünyasında bu şekil yeme şekli devam etmektedir.
Türklerin ekmeğe hürmeti nedeniyle Allah Teâlâ onlara cihan hakimiyetini ihsan kılmıştır.

Bu meyanda ekmek dizden aşağıya konulmayan bir toplumda fakirlik zuhur etmediği malumdur…çöpe atmak şöyle dursun…

İhramcızade İsmail Hakkı

BÜYÜK ÇAMLICA CAMİİ

Çamlıca Camii, Türkiye'nin İstanbul şehrinde yer alan bir camidir. Çamlıca, Üsküdar'da yapımına 29 Mart 2013'te başlanan cami, cumhuriyet tarihinin en büyük camisidir. 63 bin kişi kapasiteli ve 6 minareli cami 57 bin 500 metrekarelik alana sahiptir.

Günümüz itibarıyla polemik konusu olan bu camiinin arkaplanında dikkati çeken bir hususu dile getireceğim.

İllaki göz aşinalığı TV dizisine bakan vardır içinizde. Kendimden bahisle bugünlerde dizlerde gördüğüm İstanbul için geniş alan görüntülerinde "yükselmiş binalar" ve sanki başka yokmuş gibi "Galata Kulesi" kadraja düşüyor…Mübarek şehrin başka bir tarihi yokmuş gibi…öyleki "ölü bir şehir"den aktarımlar yapıyorlar..

10 yıl sonra seyredenler, "İstanbul böyleyken böyle imiş" dedirtmek için gibi. Sonra Balat benzeri sit konumunda bakımsız çöplerle yeksan olmuş yıkık binalarda çekilen görüntüler de cabası.
Örnek: Yazıyı yazdığım şu saatlerde oynayan "Kadın Dizisi"ni örnek verebilirim. "İstanbul bu mu" diyecek yirmiyıl sonraki bir izleyici ve çocuk karakterlerde olduğu için çocukların zihnine sunni aşılama. Gerçekten İstanbul böyle mi?

Camii hakkında sağ ve sol ağız birliği ederek israf diyerek eleştirenler ve hassaten muhafazakar kesime şunu söylemek istiyorum…"Büyük Çamlıca Camii İsraftır" diyorsunuz haksız diyemem ama, onu tahammül edemeyenler için başka dertleri devşirmektedir..

Unutmayın ki Osmanlı Sultanları, İstanbul'a yaptıkları sanatsal yatırımın zirvesi eserleri Anadolu'ya yapmışlar mı?

Hayır…

Bazı şeyler öyle bir hale geldi ki lüzumsuz derken şimdi elzem oldu…

Her şerden bir hayır çıkaran Rabbim… İstanbul İslamın toprağıdır öyle kalacaktan başka bir mühri mana çıkarmamız gerekir…

İsrafın azıda, çoğuda aynıdır. Evet…

Serçe bir gün demiş ki, "kırk batman yağım eridi" duyanlar onu alaya almışlar… Sende mi?

O da “benim ölçümde bana göre” demiș.

Bașımızdakiler bizlerin halleri ile hallenmișlerse, önce kendimize bakalım, bizim israfımız var mı… yok mu?

İhramcızade İsmail Hakkı

HERKESİN HER ŞEYİ VARDA…

Bir mümin abim anlattı.

Geçmiş gün içine bir karanlık basmış…göğsü daralmış… soluğu eczanede almış.

Tansiyonum mu çıktı acaba demiş.

Olan bir şey yok…

Canı sıkkın vurmuş yola kendini Başvekil caddesine gelmiş. Orada öğlen ezanları başlamış ama nedendir abdesti varken dahi camiye girmek istememiş yürümüş sonra Küçük hamamdaki mescidin yanına varınca öğlen cemaati dışarıya çıkıyormuş…

Bir kalabalık. meğer namazı kılınacak cenaze var,

cenaze namazı vakitsizdir kıldın kıldın…kaçmasın bende kılayım diyerek yönelmiş.

Sonra yüksek bir yere biri çıkmış nasihat eder gibi sesleniyormuş.

Ey insanlar!

Bu cenaze Terzi Abi'nin…

Allah rahmet eyledi…size soruyorum hepimizin arabaları evleri bir çok dünyalığı var…

Hanginizin fukaraları var…

Terzi abimin fukaraları vardı.. demiş…

Terzi Abi salih mümin abimin can arkadaşı imiş.

Eyvah dostum bizi bırakıp gitmişte biz bilmedik o bağını attı zorla getirdi ayağına

Bilir gibi geldik… son davetinde bulunduk demiş.

Hangimizin fukaraları var Terzi Abi'nin fukaraları vardı.

İhramcızade İsmail Hakkı

İNSAN'IN SECDE EDİLEN ÂDEM OLMA ARZUSU

[Herşeyden önce İblisin şeytan olmasına neden olan hususu açıklamak gerekli.

İblis, Âdem'in içinde saklı olanın ne olduğu merakındaki arayış idi. Bir türlü anlayamıyordu…Âdemde gizli olan/sırlanmış şeyi. Tanrının "Halifem" demesinin nedenini. Meşhur secde olayından dolayı isyan ettikten sonra Tanrı huzurundan kovuldu ama cennette idi.

Sürekli neden ve nasıl oldu…bu düşünce içinde idi.

Herşeyi tekrat karıştıran Âdem'in aceleciliği…İblisin ayağının kaymasına neden olan sır. Kendide merak ediyordu. O da şiddetli bir hırs ile içindekinin çıkarmaya arzu duyunca, İçinde saklanmış olan yaratıcılık özelliği vasfını taşıyan kadınsallığını yani Havva'sını esmer kadını Tanrı dışarı aldı…Mevlana boşuna kadına tanrı demiyor….Âdem içinde Havva varken secde edilmeye layık görüldü. O ayrılınca Cennet bile ona fazla geldi. Cimâ vaktinde erkeğin secde eder gibi Havvayı kucaklaması budur.]

Âdem ile Havva hem yanyana hemde uzak olmanın acısını yaşamaya başladılar. Âdem'e yapılan uyarı şecere dokunma, Havva'ya dokunma idi. İki şiddetli arzu cennette yanıp tutuşuyordu.

İblis onların geçmiş hikayelerini çok iyi bildiği için Havva ya yanaşıp "onun Âdemin içinden çıktığını söylemesi ve onunla birleştiğin zaman içinin rahatalayacağı üzerine idi."

Havva uyandı. Âdem de bu ayrılığın çok bir acıntısı yoktu. Emir vardı. Havva için ise aşırı bir kavuşma arzusu.…

İblis herşeyin eski hale dönmesini yani meleklere imam olmayı istiyordu. Bu şekilde Tanrı katında yaptığı hatadan kurtulacaktı. Fakat bilemediği bir şey vardı.

Tanrı hangi kararı verecekti.

Âdemi Havva kucaklayınca…ilk kıvılcım patladı ve yaratıldığı andaki nötür ve hiçliğini buldu. İkisi birbirlerine aktı.

İblis çok sevindi.

Ancak umduğu gibi olmadı yine herşey değişti birden. Tanrı, onlara siz kafir oldunuz

demedi, “zalim oldunuz”… diyerek kızdı ve dünya hayatı ile cezalandırdı. Şeytanıda dünya âlemine kovdu.

Âdem Hindistan’a/Hindistan’daki Nevd (Nevz) dağına veya Seylan (Serendib) adasına, Havva Cidde’ye, İblis’te İstanbul’da Büyükada’ya indirildi.

Üçüde birbirinden habersiz gezdiler durdular. Ağladılar sızladılar. Bu arada iblis kendinin çok ağır bir ceza aldığını onların hatasından dolayı olan bu kovulmada haksız davranıldığını düşünerek kıyamete kadar zaman istedi.

Tanrı ona bu izni verince dolaylı olarak Âdem ile Havva’ya da çoğalma üreme bereketini ihsan etti.

Tanrının dilediği vakte kadar bu üçlünün hayat şarkısı devam edecektir…

Aşağıdaki psikanaliz yazısı bu anlatınlara izah mahiyetinde arayış içindeki insanı anlatıyor.. Bulanlara kâmil denmesi bu arayışı tamamlayanlar içindir…diyeceksiniz. Ariflerin son zmanlarına doğru kadın gibi latif olmaları, kadınlarında erkeksi menapoz dönemine girmelerinin başka bir izahi yok gibi…erkek ve kadın son noktayı koymak isterlerken hep ölüm denen nesne bu neticeyi insana bir türlü yaşatmayacak…hayırlısı.

İhramcızade İsmail Hakkı]

CUMA GÜNÜ NEDEN YIKANILIR?

Peygamberimiz salla'llâhü aleyhi ve sellem Cuma günü gusledin demesi kendi kokularından arınmış olarak mescide gelen sahabilerin, onu içlerinde daha iyi hissetmeleri içindir. Çünkü yüzüne doğrudan pek bakamazlardı.

Aşağıdaki videoları birde bu türlü seyredin.

Bu meyanda… sık sık yıkananlardaki bir bilinmeyende şu olabilir…yapılan sihir veya başka bir etkinin insanı kendinden uzaklaştırma etkisidir. Öyle ki insanı kendi kokusundan uzaklaştırdıkları gibi nefret bile ettirmişler. Bu nedenle baş ağrıları, huzursuzluklar baş gösterir. Mesela insan uyuduğunda, ruhu bedenden çıkar. Geri geldiğinde bulduğu beden sanal bir beden gibi kokulanmış olunca bir anlık duraksama yaşıyordur ve mecburen sığınılmış bedendeki bu mekan algısı ile strese giriyor..

Terleyin kendi kokunuzu alın artık..

Biliyoruz ki çok kötü kokan bir bedenlerimiz yok. Sadece yediklerimizin istila ettiği kokular, algılarımız, yönlendirilmiş duygular düşünceler var.

Bir konuyu hatırlatalım…koku üzerinde Yahudilerin daha çok düşkün ve uzman olmaları kendi nefretleri ile alakalıdır.

Rivayete göre Allah Teâlâyı görmek isteğinde bulunan İsrailoğulları olmuştur. Hz. Musa aleyhisselâm mecburen onlardan mikat için seçtiği 70 kişiyi Tur dağına götürmüştür. Başka bir görüşe göre de Beni İsrail'e teşmil edilecek çoğunluktur.

Hz. Musa aleyhisselâma hep saygısızca Ya Musa! diye hitab etmişler. Hiç bir zaman saygıyla Ya Rasulallah! dememişler. Allah seninle konuşuyor bizimle niye konuşmuyor? diye hem Allah'a hem Peygamberine karşı saygısızlık yaptıkları için, oldukları yerde çarpılmışlar, bakakaldıkları halde ölmüşler. Hz. Musa, Allah'a yalvarmış. Allah yeni bir imtihan için onları yeniden diriltmiştir.

Ancak bu ölü kaldıkları süre bedenlerinde çürümeden dolayı oluşan koku hala nesilden nesile devam etmektedir. Bir insan ben ne kadar Yahudiyim derse

desin…onlar bu özel kokuyu biliyorlar. İnsanın çamur halindeki kokusunu.

Bir insanla tanıştığınızda eğer onun samimi olup olmadığını veya size bir işaret verdiğini anlamak istiyorsanız buna dikkat edin.

Bir hatıra nakledeyim. Evlenmek isteyen bir erkek sevgilisinin yanına geldiğinde hiç koku sürünmezmiş. O bayanda beğendiği bu kişinin bu kokusunun yani orijinal kokusunun nedenini algılayamazmış çünkü kendisi aşırı yıkanan ve koku sürünen birisi olduğu için kendi öz kokusundan uzak yaşıyormuş. Sonuçta bu arkadaşlık ayrılıkla sonuçlanmış. Bayan ben bıraktım diyor ama arkadaşlığı asıl arkadaşlığı bıraktıran erkek taraf olmuş. Burada verilen mesaj kadın tarafından yanlış algılanılmış. Benim tavsiyem gençlerde sevdiği erkeğin yanına veya kıza giderken kendi öz kokunuzla gidin. Çünkü bu koku sizi ele verecek severse sizi o kokuyla sevecektir. Sevmeyecekse ne yaparsanız yapın sizi sevmeyecektir.

Bu nedenle eskiden Yahudi oldukları bilinmesin diye koku üzerinde uzmanlaştılar. Sırf bu kokuyu gizlemek için. Günümüzde en iyi koku işleri onların kontrolündedir.

Son olarak koku hakkında Rasülullâh "salla'llâhü aleyhi ve sellem" in dünyadan bana üç şey sevdirildi buyurduğu…Kadın, koku ve gözümün nuru namaz…

Bu hadis göre dünya dengesinde kokunun önemini açığa çıkarıyor…

İnsanlar buradaki kokuyu parfüm kullanmak gibi düşünebilir, daha ilerisi iç alemin bedeni etkilediğini söylemek gerekiyor. Peygamberimiz sizi kokularınıza göre seviyorum demek olabilir.

Güzel kokmak istiyorsanız iç aleminizde güzel olmalı…

İhramcızade İsmail Hakkı

Video 1 - Koku üzerine ilginç

https://youtu.be/yrcFPqN-iFo

Video 2- mağaza kokuları

https://youtu.be/ci9dqJsJbqw

---

[i] Makâlât-ı Şems-i Tebrizî: Konuşmalar (çev. M. Nuri Gencosman), İstanbul: Hürriyet Yayınları, 1974.

s. 325. Yine benzer bir eleştirisinde döneminin şeyhlerini din vurguncuları diye niteler. Bkz. *Makâlât,* s. 206.

[ii] *Makâlât*, s. 57.

[iii] *“Yeseviliğin İlk Dönemine Ait Bir Risale:, Mir’âtü’l-Kulûb”, İlâm, C 2, s. 2, Temmuz-Aralık 1997, İst. 1998, s.41-85. Eserin orijinal metni bu makale içinde yer almaktadır (s. 49-68).*